

למבט פנינים לזוהר בזוהר הרקיע



לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזוהר" - "זוהר חדש" - "תקוני זוהר"



❖ זוהר היומי לחודש אב ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמוש תובב"א



הוצאת:



"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' - ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע' גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ע"ד ו'קדוש מ'ן ש"מ"א ו'חיה

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימוד כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחת בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקינא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר"ד משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' עזרי מעם ה' עזרי מעם ה'

לחם שבין ללם לזהיר בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמנוקד

על המושה המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפדרם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנוקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמוד מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיגפה ושערורות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

ל' עמי שומע ל' בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:



למדו והפיצו – גליוני "ספר זהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חוליי הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתוככים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות.
(אמרי פנחס שער ו אות עג)
כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמתלק רוח המשיח. (תקוני זוהר)
על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ו

ספר זוהר

הש"ס והמנגד

יוצא לאור במנהגות
של יחי:

מכון "זוהר הקדוש היומי"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה
ששל יחי:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל. כמו שכתוב בזהר הקדוש (רע"ח ח"ג קכו:): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדרך יגהנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנגד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד ממשאל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד ממשאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם למוד הזוהר

(קפלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנו לך לפניך ?? אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש. ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנו מפרילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכך יהי רצון מלפניך ?? אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבנינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אונינו לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, וישתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דברך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ?? צורי וגואלי. כי ?? יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכנתת אליהו הנביא וזכו לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתת ותרבותן מהאי המרא דילה. בד יתגלי לתתא בדרא בתראה בפוזי יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו' (תקני זוהר כג)

ע"ר וקדיש מ'ן ש'מ"א נ'חית

זכור השאלה שיישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!
הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיאת בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

בחי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחותי ונתיב ושבתם איש אל אחותו

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתִקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י"ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר "אור הזוהר החדש והשלם" (הוצאה ד'), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי"ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, "כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים" ..

נודה את ה' בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י"ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, "אור הזוהר", "קרא לשמש ויזרח אור הזוהר" שיצא לאור לקראת "ברכת החמה" דהאי שתא, וספר "אמירת הזוהר כהלכתה", כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ"ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמן כן יהי רצון.



וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום "הרעיא מהימנא", אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע"ה לרשב"י זיע"א בזה"ק פרשת נשא, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישירים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד...

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז”ל, החיד”א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג’י, שו”ת ישכיל עבדי, שו”ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס’ דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מרבנו יוסף חיים זיע”א בעל הבן איש חי מבאר את מאמר הגמרא ”כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ” שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מרבן הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק”ל זיע”א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס’ דפים בספר הזוהר, שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש. והוסיף עוד ואמר, כי ספר הזוהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת השם יתברך וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו ראינו בעינינו מעשה רב מאחד מגדולי ישראל ממש, אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה, שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות, אך די בכך למבין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה’ בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה’ יתברך

כּוּדַע בְּסַפְרֵי הַקְּדוּשִׁים וּמְגוּרֵי הָאֵר"י ז"ל. וּבֵאִשֶׁר לְטַעֲנָה הַרְבִּיעִית - הַמְשַׁמֶּשֶׁת מִפְּלֵט לְאוֹתָם שֶׁלֹּא בּוֹדְקִים כֻּלָּל בְּמָה מְדוּבָר, אִם אוֹזְנָם כְּרוּיָה לְשִׁמוּעַ, נִיתֵן לְהַסְבִּיר וּלְבַאֵר לָהֶם כִּי דַעָה זֶה הִיא הַהִיפֶךְ הַגְּמוּר לְאִמְתָּה, וּבֵאִה לְהַרְחִיקָם חֲלִילָה מִהַטּוֹבָה הַגְּדוּלָה שִׁיכּוּלִים לְזַכּוֹת בָּהּ! סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ - הוּא הַמְרַפֵּא לְנֶפֶשׁ הַגְּדוּל בְּיוֹתֵר שְׁקִיִּים! בְּכַח הַקְּרִיאָה בּו לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם וּלְרַפְּאֵה מְכַל חוּלֵי וּמְכַל מִידוֹת רַעוֹת וְתַאווּת רַעוֹת רַח"ל עַד שֶׁהִיא מְאִירָה וּמְזַהֶרֶה בְּאוֹר קְדוּשׁ וְעֵלְיוֹן. וְכֹל הַאֲזַהֶרֶה אוֹדוֹת לְיִמּוּד הַקְּבֵלָה וְהַהֲגַבְלוֹת עַל כֵּךְ לֹא נֹאמְרוּ כֻלָּל וְעִיקַר עַל לְיִמּוּד פֶּשֶׁט הַזֹּהַר וּמוֹסְרָיו וְעַל הַקְּרִיאָה בּו. אֵלֹא נֹאמְרוּ עַל לְיִמּוּד בְּכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, בְּשַׁעַר הַכוּוֹנוֹת, שַׁעַר הַגְּלָגוּלִים, עֵץ חַיִּים וְכו', אִשֶׁר לְלִימּוּדָם נֶצְרַךְ הַכְּנָה גְּדוּלָה וְאֲזַהֶרֶת גְּדוּלוֹת. וְלִכֵּן אֵין בְּכַךְ כָּל חֶשֶׁשׁ, וְתוֹכֵל לְצַמּוּחַ מְכַךְ רַק טוֹבָה וּבְרַכָּה לְאָדָם עֲצֻמוֹ וּלְכֻלָּל יִשְׂרָאֵל.



מְמַעֲלוֹת הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּקִצְרָה:

- ◆ מְקַרְבַּ גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים
- ◆ מְבַטֵּל גְּזִירוֹת קִשּׁוֹת
- ◆ זוֹכֵה לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נִשְׁמַתּוֹ שֶׁתֹּאִיר וְתִזְהֵר בְּאוֹר נִפְלָא וּמְזַכְכֵּה מְכַל סִיג וּפְגָם עַד שֶׁמְרַפְּאֵה לְגַמְרֵי.
- ◆ מְרַחֵק מִעֲצֻמוֹ כֹּל הַמְקַטְרָגִים וַיִּצַר הָרַע.
- ◆ יִשְׁמַר מִמְקָרִים רַעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
- ◆ יִנְצֵל מִתַּאווּת רַעוֹת וּמִמִּידוֹת רַעוֹת.
- ◆ הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפַרֵּשׁ אֶת הַשֵּׁם שִׁישׁ בְּכוּחוֹ לְעִשׂוֹת נִסִּים.
- ◆ יִזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנוֹעַם ה'.
- ◆ נִיֻּצֵל מִטְּמֻטּוֹם הַלֵּב וְהוֹפֵךְ לֵב הָאֲבֵן לֵלֵב מְאִיר וּמְבִין.
- ◆ זוֹכֵה לְהַבִּין אֶת לְיִמּוּדוֹ וּמִתְקִיִּים בִּידוֹ.
- ◆ לְיִמּוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְע"נ נְפֻטְרִים מְסוּגֵל בְּיוֹתֵר לְתַקֵּן נִשְׁמַתָּם וְלְהַעֲלוֹתָהּ לְמִקּוּמָה הַעֲלִיּוֹן וְלְהַצִּילָה מְכַל דֵּינִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּה־ , יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמנן. המוציאים לאור



כָּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּה דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֵת כָּל סֵפֶר הַזֶּה הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשָׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כָּל הַזְכוּיּוֹת שֶׁל הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשָּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵן וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת אֵת הַרְבִּיּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֵת הַרְבִּיּוֹת אֵין קִיץ לְשַׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנָא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנַסְיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזִכּוֹת אֵת הַרְבִּיּוֹת לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תּוֹרָה לְשִׁמְחָה” !

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

שגג. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

שנד. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

שנה. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריש)

שנו. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגנוי מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממנהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגנוי מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר יחב"ד, ע' תכ"ו)

שמוט. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

שנ. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

שנא. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

שנב. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

שסא. הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללמוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

שסב. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

שסג. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

שסד. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמדו כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

שנו. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

שנה. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ר)

שנט. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

שס. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שע. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

שעא. מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

שעב. הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

שעג. הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

שעד. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

שסה. הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

שסו. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

שסז. רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

שסח. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

שסט. האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שעט. רבני ירושלים תרפ”א לפ”ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ”א)

שפ. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר’ שמעון בר יוחאי, הזוהר, נשא אות צ’)

שפא. הגר”א ז”ל והזוהר הקדוש:

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר”א ז”ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר”א על משליה ה’ י”ח)

שפב. הגר”א ז”ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח’ אות כ”ו)

שפג. הגר”א ז”ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י”א אות ג’)

שפד. הגר”א ז”ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר”א על משלי ה’ י”ח)

שפה. הגר”א ז”ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינויים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש

שעה. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד

זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו)

שעו. החפץ חיים זצ”ל פוסק: על לימוד

ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ”ל משם רבו החפץ חיים זצ”ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר’ יוסף בן שלמה מפוז’ין, הוספות בנין יוסף)

שעז. הרב יצחק כדורי זצ”ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

”אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם”. (הרב יצחק כדורי)

שעה. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד’)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שצב. מהרצ”א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ”ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינאב)

א. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זוהר

ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר”א)

ב. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זוהר הקדוש

ללמוד ... זוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

ג. רבי אליהו מני: בי”ת ראשי תיבות: ירבה תלמודו בזוהר

בי”ת ראשי תיבות: ירבה תלמודו בזוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

ד. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

ה. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש – לא להתרשל מזה חלילה - אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט”ו)

כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י”א אות ג)

שפן. אדמו”ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף שאינו מבין כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו”ר הזקן הקצרים דף תקע”א)

שפן. הגה”ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

שפת. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

שפט. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז”ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

שצ. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר”י ז”ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

שצא. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ילמוד זוהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... זוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

י. רבני ירושלים תרפ”א לפ”ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות ”תקון לגאולה האמתית” ”מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא” אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמור רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ”ה אלול הבעל”ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרור בארץ.

יא. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל’ בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח”ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

יב. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ”ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה

ו. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה’. (שם כ”ז)

ז. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד’)

ח. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה’, ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שישומו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג’ חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה’ ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום וביזה יוכלו לעשות שישגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב”א כ”ר. (כסא אליהו שער ד’)

ט. רבני ירושלים תרפ”א לפ”ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ”ה אלול הבעל”ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומתירשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד
הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה
עושה פירות למעלה, וכל שכן אם קובע
עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו
שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי'
מרואי פני המלך היושבים ראשונה
במלכותא דרקיעא

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדוהו קבלה או חבר
או מתוך הספרים ומתירשל, גורם אורך גלותא כו',
כי לימוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל
שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך
בראות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון
האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח
לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך
לתיקוני זהר תיקון מ"ג אות ס')

**טז. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזהר זכות רבי שמעון
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
דרקיעא.

**יג. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא
נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל
אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים,
היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזהר מסוגל
לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג -
ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע
וממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא**

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם
התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק
בסמים יקרים, היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזהר
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובזה
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזהר
הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר
חכמתיה בכל דרין דהו אבתריה עד ביאת הגואל אור
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

**יד. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'
ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מזה"ר חיים ויטאל ז"ל
בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה,
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זהר שם)

**טז. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב
שילמדוהו קבלה או חבר או מתוך הספרים**

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כה. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

כו. הרמ”ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ”ז בהגהותיו לספר הכוונות)

כז. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

כח. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

כט. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

ל. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה’ בטחנו שנהי’ בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה ליחדה ... שזה גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר”ז דהיינו או”ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה’ ונגד שכינתו ונגד בני’ שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו’, והספר הזה עתיד

יז. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט”ז)

יח. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים

והלימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

יט. האריז”ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז”ל בשער רוח הקודש דף יא ע”ב)

כ. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א’ דרוש ה מאמר ב)

כא. שבחי האריז”ל: תיקון גדול לבעל תשובה
הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז”ל).

כב. החיד”א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

כג. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

כד. זוה”ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע”א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה



להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכיה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר הכרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהא מעלמא והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישרא במדעה. תמן למאולה האחרית ממעם רבנים הגאונים מארי דארעא סריסא אשר היא נקדמה למשה לשטרד קד ליסוד הוזהר למבד בארץ ובחוצה לארץ אלה סומים. וכפי הדימויות אשר סבלנו לא נגמור רק ערך שש מאות סומים. עכ אנתנו רבנו גאונים ארץ המדושה מבכשים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבד עוד פעם בבדי נבדו האלה סומים בכיה אלול הבעלש כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סומ וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדמים אותם עליונים ותחתונים וישר עצת אויבנו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידוהם תושהו וישראל ישכן לבמה ונראה כנבחה צוק אכיר. -- יודשלה תיו בשיא חדרש אייר שנת תפארי לפ"ס

קדם הלימוד יאמר

הרי אנתנו לסומים בספר הוזהר המרש לעיני שכינת ענתו ולהרים סין מול ישראל ולמתנם פי כל הצדים אנתנו עליונים ותחתונים ולהמיר העפדה לישנה ואמר די לצוהנתו וישראל ישכון לבמה אכן כיר

סכסס אנו לכל המדבר
לבעלה ומקש סאכבי בכל
קדם הוזהר למבד הקדש
יגד וכסרי העו, חסות תועב
הקדש רבבי ויעיא חזולק
יגן עליו לכות ליאת כנאלת
ישראל ברחים, כביא ספיש
הנביא גם כי יגדו ביום עתה
אקבם, ובעלת הם פתח שני
חרי"א בא סישפיה בשורשנה
לפי.
חבני יעקב מארי ס"ה
ראש חרבים
ויקק סידום

לר העלת נדעיות הלימוד
הקדש של הוזהר הקדש
התקנים מר כתבתי בה שנה
שגרות השיית סרתי יתן
התעשרת השנה סלעילא בלב
קמי ישראל נבחה ליאת כישוק
קריבה כעויות לב תשח המבחה
תק יוסף חיים
זאנענפעקד
רב ואכיר
לקולת האשכנזים
בשוק יודשכס תבביא

לב כל יראי די תוסבי שני ישכח
על התעשרות הקדשה של תמימת הלימוד
בספר הוזהר הקדש להידי העולה אשר כותיק
וכחיל וזה סוכה וקרישה הוא ההישקות
הוא של כסרת כל ספר הוזהר אלה פעמים
על חבורת הקדש המעושה מחלופים בני
ועילא כסומים אנתנו כעויל: לארי הקדש
הכלא שפעת סדרי אבנה הישא על כל כמות
אור הוזהר יגלה סדרי הוזהר לזקוק לנו את
כסומי התעשה הכנאלת תסמית ויריבנו
על כסוד אמל וסדילנו נהיל יעקב אבינו
העלה את נשמות כלל עם קדש לתשבה
עילא הכביעה נשול לציון כביא
ליאת אסר"ב כע"ה ססחה זקדא
תפ"א פנתיק ויחשיך
תק אנדרלם יצחם הבהן קוק
עמד עבדות הקדש על ארמת הקדש
ראש רבני ארץ ישראל
רב ואכיר
פעתיק ויודשלה תוכביא

יכרי חסון סחור ג. ר. דיסמן
שלי"ה.
עמי ע"ה יודשלה עיקר תר.
כבי אפרו חכילי, שחלמוד
ותיה היא שקולה סכר כל הסמה
אשרי הוסה ליחוד עילוי כחורת
תן כבולת תן כבומר, בספר וזיק
וחתקוביל.
הוא הא רשבי תנא
הלקי ויעיא לסחור את כל העולם
כל סן חרף לקרב את כנאלת
ועיטו תחתנה כנאלת כנולת אור
ח, וסלואה חרף דיק את ח' כבא
כארץ וישראל נשח כול תשעת
עלמים כנאלת וקרבח א"ל.
נאם יצחם ירהם
כחסון החסיר סחור
כשה יודשע יודא ליב
גל דיסמן

תקון לגאולה האמתית

ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

יערין בן חר לא בא, האנתה את פי לחקד ולרעה מה זה ועל מה זה
תוארד קטט הלוהנו ומדוע לא בא בן ישי ומצאנו אן לי זאננה כקרי
ולבו דיר, סאכסר אן וקבא כפער התקנים תתן לי ורל חניא כולב
זהה אליוהם כחפת ומי ודא אסרת מה אקיא ובר ובהווא זמנא ובר
והכר כי כשר חכר חת חלקי ולא ישיב דא הוא חוה של משילוי וי לן
והכר ריחל ליה סן קלאס ולא כען לאתעילא כחכמת תכבלת (רל
ליסוד הוזהר) ונרטי עתהא ותרמא וכוח חרת הארן בעלמא, והא חת
דאשתלך רח הוא רחוי של משה כפח דאנרס ויחוי חיקק רות ענת
ונבחה רוח רעת ודלאה ח' ע"כ.
הרי כי לימוד הוזהר הוא סקור חרבים תעשיתו על משה ויגלה
ויכנה הקדש וישראל ישכון לבמה וחלימר כי כמות שלא ימנול צע חכילי
סעה, אשר על כן אנתנו כסרי רבני עיר הקדש וישראל חייב הכח הימים
תשעירנו ליסוד חסתי כחון וסדוק לארץ כבדי לצבדך חספוד
הוזהר ויהיה חסומים בכיה אלול הכעיל זים כריאת העולם.
ולפוד הוזהר ותיקנים אלה פעמים כסוד האלה קד שלמות, ויק
אנתו קודשים לכל אוחט הכסומים, רבנים סודרים בעלי כתיים בעלי
כלאכות, חקו ופאסו לקודת חלק עמט, העולם ואמר נבדו אנו ורל העמסוד
נבחה הואת חבל אחי חסוק חלק סחחתי ונשעת הפנאי וכן חרבים
לימוד איה עלק ספר חסוד אשר יגע לכס תכנאים ומסחלים כן כארץ
סין כחילי אשכנים וישראל ודי כי ספיש אשכס אביבם שבשטים, רעו כל
פלה וכלה נעשית אלה אלמין ורבי רוקן עלמות עליונים כשמים כנבדו
כקדמה אור החסוד.
האם אחרת נבאי וכוונתלי עם קדש כארץ ובחיל אשר עליהם
נאמר וסדוקי חרבים כנכונים לעולם ורע עשור ועשו משמיות משמיות
וסוד לכל חברי חכר כפי כוח כמותן כי כל חברי ליסוד חוה שילם קד, כיה
אלול או חוה או רעקו ולוחב כל סוס שילם על בן או ר' חרבים כבדי ליבת
כפח חוסים יש ככל עיר ועיר לשללים אלה פנצבים ובר מניע חרבה
כמה את חרבים, להשתל כיה נחרד כי גם אנשי חיל עולה הלימוד שילם
עם אנשי עיר הקדש כסמלת כיה קדש המרשים כפוד כל ישראל
קריבים זה כזה, וכמה לפנת חרבה שנת כנאלת חישוק חרבים על שני
ישראל ועל כל העולם כלה אחרי חרבים אם יצדק ער חוה ער פעם
סוד שני ונבחה חסא דרשבי ויעיא יתן עליו ויגן עליהם חתם שלום.

ידעו לכל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלה, אור העולמות הנלוותים
וחתונות תפארי עליו זה האיש מרשק הרין סוכו סלכות ונכריא
אשר וילדת אסיה סוכי שעתן ורילד תא לא תלד, (מס' יר' ע"ג) הוא
עשרת ראשית המעורר, הרשבי דיעא אשר תהנה כוקת לאלי
אליהם ודיכ רבנה עלמות ועבור כן ששים הפננים והשכלים והיא
הקדש כוקת נרתי אש אבולה אש ער קול וסמה ויקל לפני תכבלת וסמה
כח וסמה מה שלמות חרשים וסמה על עלמא.
קוד חו מה שכתב חסון ודריא חללה, ליסוד הוזהר חסמה על כל
למוד אפירד ולא ידע מאי קאמר, יריב כסא סלך, וסירה על
חוקק ס"ה אשר ליסוד הוזהר בנירסא כונה עלמות עליונים,
ער ואמר אלולד רל לרבי לשמעון כרמי ספר הוזהר
הפסוקן סן נלוחא כר אנהליא כררא כתרמא.
ער כר קבד: עכ למה משה רבינו לרבי שמעון, ומסכילים
ישרי כהור חרשק, כשא חכרא כירך ורואה ספי חוהר ככילן לא כירך
סמן (רל כי חולדו כספר חוהר לא יכול חבלי סתיה) וככן וישראל
עוררין לספנים סילמא ודריא ורוא ספר חוהר יפקן כיה כנלוחא
כררמי.
ער כקדמת חתוקים, ומסכילים יחיה כוהר חוקקין ור
ומסכילים יאסין די לשמעון חכריא יחיה כר אנהבש למכני הא
חכרא "ורואה אחריתו לוח זאלירנו עשוק ולכל כפסחן דכתיבה
לאחרת כניתינו וכל כלארית, כנכבסיה ומכרת שכל חלית על סולא
יודב רש לכל שוק קדישין וכל חתין וכל כניין לעלה לן רתן כסירין
כל עם כדכס, חילת, וישתא חת לעשר כסורן לעלה לן רתן כסירין
ולא אחיהה רש לעלה לן קד ויהיה ורוא חלמא כסיהא.
חסום סן האסוד כי ונאלת חלוי, כליסוד חוהר, וסחה כמבד מה
נרם כעולם כסול ליסוד חוהר וקת אוחי מרבי חום חוהר חקובל חלוי
רבי חיים וישראל חלוי חלמי חרם חרמי דיעא חכרוב כחוקת
ער חקיסרות, חיל אנו כעני כעול חיל כפאל חיים וישראל כן ליא
חרי וקסן וישראל חלוי חלוי כדחיי כן שלשים למח חכר כתי ויכרבי
סחחום ומדכודי חסומים כי ער קבד כלה קק ויכרתי לא כניטת חרופת
לא עלתה כמולחתי אן סודו ככריעה ולא עלתה ארבת לבכמה, ולידכן
כיה סקיסט, אוי לוי כי פנת חוהר וסם כפז אליל ערס וכלו כל חקקים

דיום דוקקין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 3250]

מִבְּתַח ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לְחֹדֶשׁ אָב

| | |
|------------|--------------------------------------|
| 3253 | סדר הלימוד ליום א אב [יום 296 בשנה] |
| 3263 | סדר הלימוד ליום ב אב [יום 297 בשנה] |
| 3273 | סדר הלימוד ליום ג אב [יום 298 בשנה] |
| 3283 | סדר הלימוד ליום ד אב [יום 299 בשנה] |
| 3293 | סדר הלימוד ליום ה אב [יום 300 בשנה] |
| 3303 | סדר הלימוד ליום ו אב [יום 301 בשנה] |
| 3313 | סדר הלימוד ליום ז אב [יום 302 בשנה] |
| 3324 | סדר הלימוד ליום ח אב [יום 303 בשנה] |
| 3334 | סדר הלימוד ליום ט אב [יום 304 בשנה] |
| 3344 | סדר הלימוד ליום י אב [יום 305 בשנה] |
| 3354 | סדר הלימוד ליום יא אב [יום 306 בשנה] |
| 3362 | סדר הלימוד ליום יב אב [יום 307 בשנה] |
| 3372 | סדר הלימוד ליום יג אב [יום 308 בשנה] |
| 3382 | סדר הלימוד ליום יד אב [יום 309 בשנה] |
| 3391 | סדר הלימוד ליום טו אב [יום 310 בשנה] |
| 3401 | סדר הלימוד ליום טז אב [יום 311 בשנה] |

- 3411 סדר הלימוד ליום יז אב [יום 312 בשנה]
- 3421 סדר הלימוד ליום יח אב [יום 313 בשנה]
- 3430 סדר הלימוד ליום יט אב [יום 314 בשנה]
- 3442 סדר הלימוד ליום כ אב [יום 315 בשנה]
- 3451 סדר הלימוד ליום כא אב [יום 316 בשנה]
- 3461 סדר הלימוד ליום כב אב [יום 317 בשנה]
- 3471 סדר הלימוד ליום כג אב [יום 318 בשנה]
- 3482 סדר הלימוד ליום כד אב [יום 319 בשנה]
- 3493 סדר הלימוד ליום כה אב [יום 320 בשנה]
- 3503 סדר הלימוד ליום כו אב [יום 321 בשנה]
- 3513 סדר הלימוד ליום כז אב [יום 322 בשנה]
- 3523 סדר הלימוד ליום כח אב [יום 323 בשנה]
- 3533 סדר הלימוד ליום כט אב [יום 324 בשנה]
- 3543 סדר הלימוד ליום ל אב [יום 325 בשנה]



סדר הלימוד ליום א אב [יום 296 בשנה]

בתפלה תקנו, ג' ברכות ראשונות, וג' ברכות אחרונות. בקריאת שמע, ג' שמות בראשונה, ה' אלהינו ה', ושלושה שמות באחרונה, ה' אלהיכם אמת. וכל הקורא קריאת שמע פהאי גוונא, בידוע שאינו ניזוק באותו יום.

וכל האומר קריאת שמע שלא עם הצבור אינו משלים איבריו, מפני שחיסר השלשה תיבות ששליח צבור חוזר. מאי תקנתיה. כוון בט"ו ווי"ן דאמת ויציב.

ועם כל זה היה קורא עליו אבא, (קהלת א) מעות לא יוכל לתקן וגו'. אותן שלשה תיבות שבקריאת שמע, ששליח צבור חוזר אותם, לא יכול להימנות אותם לתשלום רמ"ח כשאר הציבור. אמר להווא ינוקא, אימא קראף. פתח ואמר, (שם ט) עיר קטנה ואנשים בה מעט.

רבי בון, טעין יומא חד, אבתרוי דרבי שמעון בן יוחאי, בסליקו דחד טינרא, ברמאה דטורא, חמו חד צפורא מנדדא מגוזלא, ואתיין אחרנין, ואמרטון אגפהא, ואמר האי קרא עלה, (משלי כז) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו.

עה דהוו אזלו, חמו חד חויא, דקטיל בר נש, ואזיל ליה. וחמו אריא, דטריף אודנא, ואכיל. אמר רבי שמעון, מאי אהני להאי חויא, דטריף למגנא.

פתח ואמר, (איוב ט) אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם. אשר בשערה, דא שטן, דאורחיה פחיוויא, טריף וקטיל למגנא, ולא אתהני מיניה. ישופני, פתיב הכא ישופני, וכתיב התם הוא ישופך ראש. ובגין דבשערה ישופני, הרבה פצעי חנם, דאורחיה לאבאשא חנם, וטרף טרפא למגנא.

ואי תימא בלא רשות קא עביד. והכתיב, רוח סערה עושה דברו. וכתיב, (קהלת י) אם ישך הנחש בלא לחש. חויא לא נשך, עד דלחשין ליה מלעילא. דאמר רבי שמעון, אית דלחשין ליה מלעילא, ולא אשתמודע לגביה ההוא חויא, וקטיל ליה לאחרא. זכאה מאן דלא אשתמודע גביה, ולא אתרשים קמיה.

מה פתיב באלימלך. (רות א) ושם האיש אלימלך, פיון דאתרשים לגביה, אסטין בדינא עלוהי, עד דקטיל ליה. דכתיב, וימת אלימלך. פיון דשרי ביה שארי בבנוי וכולא בעונשא דדינא, דלית עונשא כעונשא דדינא. די לא יימא דיינא דאיהו אתענש בלחודוי, אלא איהו ובנוי וכל בייתיה יתפסון בחובא דדינא.

דיינא, אית ליה למירדף ולמדע בתר עובדי דבני מתא, דאיהו איתפס בחובייהו. דלא יימא דיינא, אנא למידן דינא בין גברא לחבריה, ולא יתיר. אלא כל עובדי מתא תלויין על קודליה. ואי אטיס עינוי מעובדי מתא, איהו אתפס בחובייהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלימלך יכיל הוי למיקם ולמיגנא על דריה, וזפאה הוה. בשעתא דאיתער הקדוש ברוך הוא בדינא על עלמא, אשגח בראשיהן דעמא, ובעא לחפיא על אלימלך. בקדמיתא מה פתיב. איש סתם, ולא כתיב מאן הוא. מיד קם מקטרגא ואמר, ושם האיש אלימלך, דאתרשים איהו ואשתמודע הוא וכל בייתיה.

מכאן אוליפנא, דלית דיינא בכל דרא ודרא, דלא אתרשים ואשתמודע לגביה עילא. ובשעתא דאתער דינא על עלמא, איהי איתדן בקדמיתא, דכתיב שפט השפטים.

ושם שני בניו מחלון וכליון. רבי פדת ורבי פרחיא אמרו, מחלון: שמחל לו הקדוש ברוך הוא לאחר זמן, על שהיה מוחה בידו של אביו, ומשתדל בו על המשפטים. כליון: על שנכלה מן העולם.

ר' יוסי בן קיסמא אמר, כשם שהיו הם, כך היו נשותיהם. ערפה, על שמה נידונת, קשת קדל, דלא בעאת למיהוי לה חולקא עם ישראל. כמו דאת אמר, פי פנו אלי עורף ולא פנים. רבנן אמרי, לפי שהחזירה עורף לחמותה.

רות: על שם תור, שהוא פשר על המזבח. כך רות, כשירה לבא בקהל, שעליה נתקיימה הלכה, עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית. רות: שיצא ממנה בן, שריווה להקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות.

רות אשת מחלון, באתה בקהל. מחלון, שמחל לו הקדוש ברוך הוא, להיות שמו נזכר. ערפה אשת כליון, לא באתה בקהל, שפילה אותם הקדוש ברוך הוא, כליון לא נזכר שמו בישראל.

ועל תיקונא דא. נעמי, נשמה. אלימלך, נשמתא לנשמתא. מחלון, רוח השכלית. רות, נפש השכלית. כליון, רוח הבהמיות. ועל דא אמר שלמה, (קהלת ג) ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. רוח האדם, דא מחלון. רוח הבהמה, דא כליון, שהוא מסטרא דשמאלא. נפש הבהמית, דא ערפה, שהיא מקשת קדל, והיא מסיטרא דשמאלא. ועל דא, כליון לא נזכר שמו בישראל.

ויקחו להם נשים מואביות, אמר רבי רחומאי, בנות עגלון מלך מואב היו. ומפני מה זכה עגלון לכך. אמר רבי רחומאי, כשבא אהוד ואמר, (שופטים ג) דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אתה קמת מכסאך בשביל כבודי, חייך, ממך יצא מי שישב על כסאי. שנאמר, (דברי הימים א כט) וישב שלמה על כסא ה'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי בון אמר, אלמלא הוינא התם, כד אתקיימא הלכה, מואבי ולא מואבית, פליגנא עליו, ואמינא, מואבית ולא מואבי. דכתיב בהו, (במדבר כה) ויחל העם לזנות אל בנות מואב ותקראנה לעם לזבחי אלהיהן. וכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם ותהי המגפה בעדת ה'. אינון גרמין פולי האי, וגוברין אסירי ואינון שריין.

ומיה אמר, הדרי בי. ומה, משה ואלעזר קבלון. דכתיב, (שם) אשר לא ידעו משכב זכר החיו לכם. מאי טעמא. דבהכרח עמדו בנות מואב באותו מעשה, דאמר רבי חלקיה אמר רבי אסיא בן גוריון, האנשים באין ומביאין אותן בעל כרחן, והתא שלא קבלה, הורגין אותה. עד שנמצאו מואביות פולן שם בהכרח. ועל דא ודאי האנשים אסורים, והנשים מותרות. ועוד, כתיב באורייתא תרי טעמי, על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים, ואשר שכר עליך בלעם, עיקרא דמילתא גוברין הוו.

אמר רבי חיסדאי, והא תנינן, דנחל שיטים מגידל הניאוף דנשים הוא, ואת אמרת בעל כרחן עמדו שם. ואמר רבי אושעיא, מאי דכתיב, (יואל ד) ומעין מבית ה' יצא והשקה את נחל השיטים, שבאותו זמן, עתיד הקדוש ברוך הוא לרפאות את כל העולם, ומפני שנחל שיטים מרבה ניאוף, יצא מעין מבית ה' לרפאות אותו הנחל. אם כן הרי לך כי בשביל הניאוף הן באות מעצמן.

אמר רבי מנסיא, חס ושלום. גלוי וידוע, דבמקום שבעליהם ואביהם שם, שאינון באות מעצמן בפרהסיא, אלא הם הפקירו אותן בעל כרחן בעצת בלעם.

אמר רבי יוסי בן קסמא, תמיה אני, אם מגילה זו לא באה אלא כדי ליחס זרע דוד, שבא מרות המואבית, לא יספר יותר, ולמה לי פולי האי, ליכתוב יוחסא מבוועז, כשנשא את רות, ויאמר אלה תולדות פרוץ, עד וישי הוליד את דוד. אלא כולא איצטריך, בגין צדקת זו, שבאה להתגייר, ולחסות תחת כנפי השכינה, ולהודיע ענותנותה וצניעות שבה וצדקותה.

רבי אלעזר בר' יוסי אמר, להודיע זרע דוד, שהוא (תהלים יב) כסף צרוף בעליל לארץ. דהא פרוץ ועובד כסף צרוף הוא, ככסף זה שנצרך פעם ולשתים.

ואם תאמר, מפני מה באו מן האמהות בענין זה. אלא כסף מזויק מתוך סגים שבה. וזרע דוד צרוף מצד זה ומצד זה. דכתיב, (דברים ו) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך וגו', בשני צדיך, ביצר הטוב וביצר הרע. הכל צריך כאחד.

וזרע דוד איצטריך הכי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח רַבִּי וְאָמַר, הֵכִי אָדָם הָרָאוּן, נִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. חוּה, נִשְׁמָתָא. קִין וְהַבֵּל,
הַבֵּל, מְזִינָא חָדָא עִם אָדָם וְחוּה, וְאִתְקַרֵי רוּחַ דְּקוּדְשָׁא. קִין, רוּחַ דְּטוֹמָאָה
דְּשָׁמְלָא, אִתְקַרֵי כְּלָאִים. וְהוּי עִירְבוּבִיא, דְּלֹא אֶצְטְרִיךְ. סְטָרָא אַחְרָא, דְּלֹא מְזִינָא
דְּאָדָם וְחוּה. וְעַל דָּא, לֹא תַחְרַשׁ בְּשׁוּר וּבַחְמוּר יַחְדָּיו. וְעַל דָּא, לֹא תִיעוּל בְּרִית
דְּקוּדְשָׁא בְּרִשׁוֹת אַחְרִיתִי, לֹא יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי.

וְאֵהֶם הוּא דּוּגְמָא שְׁל מַעְלָה. אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, דָּא חְמוּר וְאִתְּוּן. זְכַר וּנְקֵבָה. וְעַל
דָּא, מֵאֵן דְּעָאִיל בְּרִית קְדִישָׁא בְּרִשׁוֹת אַחְרָא, כְּתִיב בֵּיה, (הושע ה) בְּה' בְּגָדוּ כִּי
בָנִים זָרִים יִלְדוּ. וְלִית קִנְיָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בַּר מִן דָּא דְּבְרִית קְדִישָׁא.

בְּרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאִינְשׁ י'ה ו'ה, דְּהוּא שְׁמָא קְדִישָׁא דִּילֵיה, נִשְׁמָתָא
לְנִשְׁמָתָא, וְדָא נִקְרָאת אָדָם, וּמִתְפַּשְׁטִין נְהוּרִין בְּתַשְׁעָה נְהוּרִין, וְהֵם מִשְׁתַּלְשְׁלִין מִן
י', וְהוּא אוּר אַחַד בְּלֹא פִירוּדָא. וְעַל דָּא, גּוּפָא דְאִינְשׁ, אִתְקַרֵי לְבוּשָׁא דְאָדָם.

ה' נִקְרָאת נְשָׁמָה, וְתַזְדוּג עִם י', וְאִתְפַּשְׁיט לְכַמְהָ נְהוּרִין, וְהוּא חַד. י'ה בְּלִי
פִירוּדָא. וְעַל דָּא, וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ, זְכַר
וּנְקֵבָה בְּרָאָם כּו', וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

ו' נִקְרָאת רוּחַ, וְאִתְקַרֵי בֵּן י'ה. ה', אִתְקַרֵיאת נְפִשָׁא, וְאִתְקַרֵיאת בַּת. וְעַל דָּא,
אָב וְאִם בֵּן וּבַת. וְרָזָא דְמִלְהָ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, אִיקְרִי אַד"ם. וְאִתְפַּשְׁט נְהוּרָא
דִּילֵיה, לְחַמְשָׁה וְאַרְבַּעִים נְהוּרִין, וְדָא הוּא חוּשְׁבֵּן אָדָם מ"ה.

וְהֵשֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, זְכַר וּנְקֵבָה בְּרָאָם כּו'. וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם. וְאַחַר
כֵּךְ יָצַר הַגּוּף, דְּכְתִיב (בראשית ב) וַיִּיצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח
בְּאַפָּיו נְשָׁמַת חַיִּים.

מֵאִי אִית בֵּין אָדָם לְאָדָם, הָרִי יְהו"ה נִקְרָא אָדָם, וְגוּפָא נִקְרָא אָדָם, מֵאִי בֵּין
הָאִי לְהָאִי. אֱלֹא, בְּאַתְר דְּאִקְרִי (שם א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, הוּא יְדו"ד.
וּבְאַתְר דְּלֹא אִקְרִי בְּצַלְמוֹ הוּא גּוּף.

וּבְתַר דְּאָמַר וַיִּיצַר ה' אֱלֹהִים. שְׂיַצַר לְאָדָם, עֲשָׂאוּ. דְּכְתִיב (שם ג) וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים
לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת עוֹר וַיְלַבִּישֵׁם. בְּרָאוּשׁוֹנָה כְּתַנּוֹת אוּר, בְּדוּגְמָא שְׁל מַעְלָה,
וּבְתַר דְּחִבּוּ כְּתַנּוֹת עוֹר.

וְעַל דָּא אָמַר, (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוּדִי בְּרִאֲתִיו יִצְרִיתִיו אֶף עֲשִׂיתִיו.
בְּרִאֲתִיו, דָּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. יִצְרִיתִיו, דָּא כְּתַנּוֹת אוּר. א"ף עֲשִׂיתִיו, דָּא
כְּתַנּוֹת עוֹר. מִשּׁוּם דְּהָאֶף סַבֵּב זֶה.

וְלִמָּאן יִתְקַרֵי רַע. דָּא יָצַר הָרַע, וְדָא נַחֲשׁ, דְּעַבְד וְסַבֵּב דְּאִתְגְּזַר עַל אָדָם וְחוּה
מוֹתָא, וְעַל כָּל אִינְשׁ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובהגמא דאיתא שם דקודשא, הכי אית שם דמסאבו, שהוא טמא. ועל דא, לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. וכל הפוגם אחד מאיבריו מלמטה, כאלו פוגם מלמעלה.

ועל דא, חרב בא לעולם, וכפנא ומותא אתי לעלמא. ועל דא (שמות כב) והיו נשיכם אלמנות וגו'. למאן דעאיל ברית קדישא ברשו אחרא. ועל דא, (ויקרא יט) שעטנז לא יעלה עליך. (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור יחדו. ועל דא אמר, (שם כז) ארור שוכב עם כל בהמה. מאן היא בהמה. דא כותית. גוף שהיא מסטרא דבהמה אחרא דלעילא, מסאבא.

ועל דא אמר, (שם ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. את החיים ואת הטוב, דא ידו"ד. ואת המות ואת הרע, דא שמיה דסמאמר ליה, נשמתא לנשמתא מסטרא דשמאלא, ונשמה ורוח ונפש מסטרא דשמאלא, שהיא בגופא, לא אקרונ אדם. ומה אמר. ובחרת בחיים.

ועל דא אית שידין יהודאין. ולא אתא פסוקא, דאמר לא יהיה לך אלהים אחרים, אלא לישמעאל ולעשו. ואלהים אחרים מן ישמעאל ועשו מאן אתר נפקו. מן השמרים של שדים יהודאין. ועל דא כתיב, (ישעיה יד) פי משורש נחש יצא צפע. ועל דא, אם אמר לך יצר הרע, חטא, ושכב עם הבהמה, אל תאמן בו.

ועל דא, אית שידין יהודאין וישמעאלים ונוצרים, והגדולה לבני עשו וישמעאלים. ומאיזה מקום היא. מן הגופות שלהם, שהם אחים עמנו מן הגוף, ולא מנשמה, ולא מן רוח, ולא מנפש, ולא מנשמתא לנשמתא.

ואני פותח לך פתח גדול. כל בני ישראל הם משתחווים להקדוש ברוך הוא. ואלהים של בני עשו, הוא ישתחוה להם. מנלן. רמז שאמר הפתוב, (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם בחלום הלילה, אלהים שלו ישתחוה לו, ויבא עד ביתו, וידבר עמו בלעם מן החלון שלו. וזה למה. בשביל כבוד הגוף, שהוא עיקר שלהם.

ועל דא, כל גוי שיעשה תשובה, ויתפרש מעבודה זרה ומעבירה, יעול הקדוש ברוך הוא ביה רוח קדישא ונפשא קדישא. ועל דא יש לו חלק לעולם הבא. ולא עם בני ישראל, אלא חלק בפני עצמו, ועולם בפני עצמו.

וכל זה למה. בשביל השמרים שיש בגופו, שהם מן הטומאה. והרוח הקדושה, ונפש הקדושה, שישבו על השמרים, בחזקה גדולה יביאו לה לזה הגוף, כמו האדם הדר באשפה. ומשימות נאבדים השמרים שלו.

ועל דא אמרו, הגוף מן הפותי, בחייו טמא, ובמותו טהור. למה. בשביל שתתאבד נשמתא דיליה, והגוף ישוב אל העפר כשהיה. היהודי, בחייו טהור,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובמותו טמא. בשביל שנשמתו עולה למקום גבוה, ונשאר נפש הבהמית בגוף. ועל דא, זה נקרא טמא במותו. והפתי טהור.

למדת הדין, לתרין אילנין, חד קדישא, וחד מסאבא. מה הוי קדישא, ומה הוי מסאבא. מה דעביד איבא, הוי קדישא. ומה דלא עביד איבא, הוי מסאבא. ודין הוא דיעביד צל לעבודה זרה. ועם כל דא הם נטועים בארץ, ולחד אילנא אית מיין, ולאילנא אחרינא אית מיין, ועם כל דא, אילנא חד יעביד איבא, ואילנא חד לא יעביד איבא.

בדוגמא דא, אינון ישראל, ובני אומות. תרי אילנין, דאינון נטיעין בארעא. דרוח דקדישא, ורוח דמסאבא, דא הוא האילנות, ואינון בארעא חדא, דאינון מן גופא, אחונא עמנא. ולחד אית מיין ועביד איבא, דא איהי אורייתא קדישא דישאל, שנמשלה למים, שנאמר (ישעיה נה) הוי כל צמא לכו למים, ואין מים אלא תורה.

ועל גופא דישאל אמר, ועץ עושה פרי אשר זרעו בו על הארץ וגו'. וירית גינתא דעדן. וירית גופא קדישא דלעילא. ונהנית נשמתו מאור השכינה.

ואת אמרת, דלית איבא באילנא דמסאבא, למה הפסוק אמר עץ עושה פרי למינו. אין באיבא דאילנא, דיעביד צל לעבודה זרה, שיאמרו עליו דיעביד איבא, דלא אכלין מיניה, וידפנו הרוח. ועל זה אמר, לא כן הרשעים פי אם פמוץ וגו'.

ואית לאילנא דא דמסאבא מיין, ולא יעביד איבא, אלא כמא דאמרנא, פמוץ אשר תדפנו רוח. דא אורייתא דלהון, דכתיב (תהלים א) לא כן הרשעים פי אם פמוץ כו'. מה שאין כן בישאל, מה כתיב. והיה כעץ שתול על פלגי מים.

רבי אושעיא אמר, בא וראה מעץ הדעת טוב ורע, זרע דוד כהאי גוונא עץ הדעת טוב ורע. טוב מצד האבות. ורע מצד האמהות, שהיו מן האומות. ועם כל זה, לאו מחציפות דלהון הוות. כיון ששמע רבי אלעזר בר יוסי דא בא ונשקו בראשו.

אמר רבי חסדאי, רות מצניעות שבהם היתה, ונכנסה תחת פנפי השכינה, ויצא ממנה דוד. והמלכים התחייבו להיות מזרע דוד, כדי שיהיו רחמנים ואכזרים. רחמנים מצד האב. ואכזרים מצד האם. וזה צריך להיות כאחד. ולפיכך, זרע דוד, נוקם ונוטר כנחש לאומות ורחמן לישאלים.

אמר רבי חלפתא, כשושנה בין החוחים, נותנת ריח טוב, כך רות מזרע האומות, נתנה ריח טוב לפני הקדוש ברוך הוא. כשושנה שהעלתה ריח טוב, כך רות, ממעשיה הטובים נכנסה תחת פנפי השכינה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שאל רבי פדת, לבריה של רבי יוסי איש סוכו. רות, כיון שנתגיירה, מפני מה לא קראוה בשם אחר. אמר ליה, כף שמעתי, דשם אחר היה לה, וכשנשאת למחלון, קראו שמה רות. ומשם עלתה בשם זה. דהא כשנשאת למחלון נתגיירה, ולא לאחר זמן.

אמר לו, והכתיב אחר כף, (רות א) באשר תליני אליו ואלהיה אלהי וכו', הרבה התראות עשתה נעמי, כדתנינן, וכולן קבלה עליה. ואם נתגיירה קודם, למה לה השתא כולי האי.

אמר לו, חס ושלום שנשאה מחלון, והיא גויה, אלא כשנשאה נתגיירה, ובחזקת אימת בעלה עמדה היא וערפה, בענין זה. כיון שמתו בעליהן, ערפה חזרה לסורחנה, ורות עמדה בטעמה. דכתיב, (שם) הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה (שם) ורות דבקה בה, כמו שהיתה בתחילה. כיון שמת בעלה, ברצונה דבקה בתורה.

אמר לו, שמעת מה שמה בתחילה. אמר ליה, גילית שמה. כשנשאה מחלון, קרא לשמה רות. ערפה, הרפה שמה, וחזרה לסרחונה, ולשמה, ולעמה, ולאלהיה, דכתיב הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה. אל עמה, להקרא בשם הראשון. ואל אלהיה, לעבוד עבודה זרה.

רבי רחומאי, ורבי קיסמי בן גירי, הוו שכחי בהדי הדדי באונו, משבת לשבת. יומא חד הוו יתבי, ורבי רחומאי הוה יתיב ודרש, ועמא יתבי קמיה. פתח ואמר, (ישעיה כד) על כן באורים כבדו ה'. מאי באורים. אלו אורים ותומים.

דבר אחר. באורים: בשתי אישות, שהם בציון ובירושלים. דכתיב, (שם לא) נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים. ואין בני אדם יודעים בהם.

בציון ובירושלים לבד סלקא דעתך. אלא, כמו דציון וירושלים דא עם דא, הכא נמי אליו דא עם דא, והם פעין זכר ונקבה. והוא אש של זכר, חלוש. ושל נקבה, חזק. זה אצל ציון, וזה אצל ירושלים.

ואין לה אדם בעולם, שאין לו שתי אישות אלו, והם נקראים יצר הרע ויצר הטוב. והקדוש ברוך הוא נתנם לבני אדם, כדי לנחותם בהם. והכתוב אמר, על כן באורים כבדו ה', בהם האדם מכבד לקונו.

שער אחד יש תחת ציון, והוא תחת הארץ אלפים אמות על אלפים אמות, והתחלת האש, הוא דק וחלוש. והשער ההוא נקראת צפונית, ומשם הולך ומתפשט עד ירושלים, מקום הר הבית, עד מקום שעומד כל זכר להראות את פני האדון ה' צבאות.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאי טעמא. מפני ששם תחת הר הבית, שעומד לפני העזרה, מתחתיו, שיעור שלש מאות וששים וחמשה אמות כפלים האש. אבל למעלה, האש אינו בוער בתנור חזק. ולמטה, האש דוגמת הערלה, החופפת על הברית, והיא למטה.

ועל פן כל זכר שיש לו ברית נרשם, עומד עליו לפני האדון ה'. ומפני כן, על פן באורי'ם כבדו ה'. באור של ציון, ואור של ירושלים.

שער התנור החזק, נקרא ערל. וכשהזכרים עומדים עליו, נשקע אותו האש עד תהום רבה. והוא אש של גיהנם.

ויש לו שבעה שמות ליצר הרע, ואלו הן: רע. טמא. שטן. שונא. אבן מכשול. ערל. צפוני. ושבעה שמות לגיהנם, ואלו הם: בור. שחת. דומה. טיט היון. שאול. צלמות. ארץ תחתית. שבעה פתחים יש לגיהנם, כנגד ז' שמות שיש לו. ז' מדורות הן על זו, וכולן מדורות מזומנים לרשעים לידון שם. גופן כלה בקבר, ונשמתן נשרפת, והאש אוכלתן.

מהור הראשון בור. והוא מדור העליון, ושם פמה פתות של מלאכי חבלה, כעין הבור אשר אין בו מים, אבל נחשים ועקרבים יש בו. כך המדור הזה נקרא בור, בו פמה פיתות של מלאכי חבלה, כעין נחשים השרפים, אשר אין להם לחש.

ושלשה מזומנים שולטים בגיהנם, מתחת ידי דומה. והם: משחית, אף, חימה. וכל האחרים מזומנים תחתם. וכל אותם המזומנים רצים ושבים, ודנין בם נפשותן של רשעים.

וכל אותם פתות של מלאכי חבלה, כולם מרעישים גיהנם, ונשמע קולם ברקיע. וקול הרשעים בגיהנם, צווחין ואומרים, ווי ווי, ואין מרחם עליהם.

ועל כל אלו השלשה מזומנים, עם שאר פתות של מלאכי חבלה, שמרעישים גיהנם, אמר קרא עליהו, (ישעיה 10) קול שאון מעיר קול מהיכל קול ה' משלם גמול לאויביו.

כנגד ג' משחיתים הללו, ששולטים כל ימי השבוע. מזמן תפילת ערבית, כל הלילה, דנין לאותן אשר היה במחשף מעשיהם וגו', ומהרהרים הרהורים על משכבותם. ועליהם אמר הפתוב, (שם כט) והיה במחשף מעשיהם וגו'. (מיכה ב) הוי חשבי און ופעלי רע על משכבותם וגו'. וכיון שהתחילו, גומרים ביום על כולם. אבל התחלת הדין ברשעים בגיהנם, משתחשף הלילה. ועל זה נקראים לילות. כמה דאת אמר, (שה"ש ג) מפחד בלילות. ואמר רבי אלכסנדראי, מפחדה של גיהנם.

ולפיכך תקנו בתפלת ערבית, כל ימי השבוע, והוא רחום יכפר עון. על פי מאותה שעה שתחשף, דנין את הרשעים בגיהנם, על ידי המשחיתים, שהם משחית

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אף וחימה. וכולם נכללים בהאי דוהוא רחום. משחית, הדא הוא דכתיב, (תהלים עח) ולא ישחית. אף, דכתיב והרבה להשיב אפו. חמה, דכתיב ולא יעיר כל חמתו.

ולפיכך תקנו, לומר והוא רחום בימי החול ולא בשבת. שפיון שנכנס שבת, מסתלק הדין מן העולם, והרשעים בגיהנם יש להם מנוחה, ומלאכי חבלה אינם שולטין עליהם משעה שקידש היום.

ועל כן אין אומרים בערב שבת והוא רחום, שלא יתעוררו מלאכי חבלה. ולפיכך הוא אסור מפני כבודו של מלך, המגין על הרשעים בשבת, להורות שכבר נסתלק הדין מן העולם, וכבר אין רשות למחבלים לחבל.

לסנטרא, דהוה מלכי לחייבא. אתא מלפא לאגנא עלוי, ושויה קמיה. כיון דקאים קמי מלפא, מאן דאגזים ליה במלקיותא, לאו קלנא של מלך הוא. כף מלפא איהו שבת, נטיל לחייבי דגיהנם קמיה, ואגין עלייהו. וכל סנטירין מתעברין מקמי מלפא. מאן דנטיל רצועה קמי מלפא ואגזים להו, לאו קלנא דמלפא הוא. והוא הדין שאין לומר שומר עמו ישראל.

בהאי מדור, דנין לאותן שקוטפין מלוח עלי שיה, המפסיקים דברים שנתנו בלוחות, עלי שיחה בטילה. ואותם שאינן נוהגין כבוד בתלמידי חכמים, ואין דנין במקום הזה למבזה תלמיד חכם, כי דנין אותו בטיט היון.

ובמהור הראשון מורידין ודנין המבזה תלמיד חכם בלבד, אף על פי שכבודם לפני אחרים. והמקלל חרש, וכיוצא בהם. והעובר אחורי בית הכנסת, בשעה שהציבור מתפללים. והמספר שבה חברו בפני מי ששונאים אותו לרעה. וכל אלו, וכיוצא בהם, נידונין במדור הראשון.

המהור השני, הוא נקרא שחת. והוא אש ירוקה. ואין שם כי אם חושך, ואין שם רחמים כלל. ושם דנין, כל המספרין אחר מטתן של תלמידי חכמים. והמלבין פני חברו ברבים. ואפילו בהלכה, שלא ללמוד ממנו. והמתגאה שלא לשם שמים. והמתכבד בקלון של חברו. והיודע בחברו שיכשל בדברים או בהלכה אחת, והם בעיר אחת, ואינו מודיעו קודם שיכשל, וישמח הוא או אחרים. ומי שיש לו בית הכנסת בעירו ואינו נכנס בה להתפלל. ומי שאינו נח לחבירו בהלכה. והאוכל מסעודה שאינה מספקת לבעליה. והמגביה ידו על חברו, אף על פי שלא הפחו. ומי שמקלל בשחוק לחברו, בענין שיגיע לו בושות. כל אלו נדונים שם במדור זה, וכל פיוצא בהם.

המהור השלישי, הוא נקרא דומה. ושם נדונים כל אותן גסי הרוח, המתגאים בלבם בהלכה לפני העם, שלא לשם שמים. והמספרים לשון הרע. והמגיס לבו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוראה. והדן את חברו לכף חובה. והמלוה לחברו ברבית. והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה. ומי שאינו עונה אמן אחר המברך. ומי שעושה תפלתו פיסקי פיסקי כגון המספר בתפלתו, וחוזר ואומר דבר אחר, וחוזר ומפסיק, והוא נקרא פיסקי פיסקי. והמתלוצץ על חברו, ועל הזקן ששכח תלמודו. והרואה דבר ערוה בחברו ואינו מודיעו בינו לבינו. כל אלה נדונין שם, וכל פיוצא בהם.

המהור הרביעי, נקרא טיט היון. ושם נידונין, כל אותן גסי הרוח. וכל אותן העונין עוות לעניים ומדוכאין. והרואה לעני בדוחק ואינו מלווהו, עד שמבקש ממנו הנאתו. וכל אותם היודעים עדות לעני ואינם מודיעים. והעושה שכר שכיר. והמוציא זרע לבטלה. והבא על גויה ונדה. והממשכן לעני ואינו מחזיר לו משכנותיו פשאין לו דבר אחר. והמטה משפט. והלוקח שוחד. כולם נידונים במדור הזה.

המהור החמישי, נקרא שאול. ושם נידונים המינים, והמוסרים, והאפיקורסים, והכופרים בתורה, והכופרים בתחיית המתים. על אלה נאמר, (איוב ז) כלה ענן וילך פן יורד שאול לא יעלה. ועל שאר החוטאים פתיב, (שמואל א ב) ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל.

המהור הששי, נקרא צלמות. ושם נידונין, כל אותן ששכבו עם אמותן, ונדה. המדור השביעי, נקרא ארץ תחתית, היורד לשם, שוב אינו עולה. ועליהם נאמר, (מלאכי ג) ועסותם רשעים וגו'.

וכל אלו המדורות, אש אוכלה דולקת לילה ויום לנפשותם של רשעים. יש מי שנקרא רשע, ונידון בגיהנם י"ב חדש. רשע גמור שאין לו הרהור תשובה, אין לו תקנה, ונידון לעולם בגיהנם. רבנן אמרי, רשע נידון בגיהנם ששה חדשים. רשע גמור, שנים עשר חדש. והני מילי כשהרהרו לעשות תשובה, ומתו. אבל אם לא הרהרו לעשות תשובה, ולא עשו תשובה, עליהם הפסוק אמר, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'.

ואמר רבי רחומאי, כשגירש הקדוש ברוך הוא אדם הראשון מגן עדן, נתיירא ממדור זה הנקרא ארץ תחתית, מפני שאין לו שיעור. ועל זה נאמר, (איוב י) ארץ עפתי כמו אפל צלמות ולא סדרים ותפע כמו אפל.

מה עשה. עשה תשובה, ונכנס במי גיחון עד צוארו. והקדוש ברוך הוא חס עליו, וסלקו למקום הנקרא אדמה. שהיא אחת משבעה ארצות, ושם הוליד את קין והבל.

סדר הלימוד ליום ב אב [יום 297 בשנה]

כְּשֶׁהָרַג קִיץ אֶת הַבַּל, גָּזַר עָלָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִיּוֹת נֶעַ וְנָד בְּאֶרֶץ. מִה כְּתִיב.
(בראשית ד) הֵן גִּרְשֶׁת אוֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה וְגו', וְהִיִּיתִי נֶעַ וְנָד בְּאֶרֶץ.
וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קִבְּלוּ בְּתִשְׁבּוּתָהּ, וְסִילְקוּ לְאֶרְקָא.

כְּשֶׁנּוֹלָה שֶׁת, סִילְקוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן לְמַעְלָה מִכָּל הָאֲרָצוֹת,
לְתַבֵּל. בְּמָקוֹם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּחִבְרוֹן. וְשֵׁם חָצַב לוֹ קֶבֶר, וְעָשָׂה מַעְרָה לְפָנָיִם
מִמַּעְרָה, סְמוּךְ לְגֵן עֵדֶן. וְשֵׁם הֵיִתָּה קְבוּרָתוֹ. וְקְבוּרַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב,
וְהָאֲמָהוֹת.

רַבִּי קִיסְמָא אָמַר, מַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה, סְמוּךְ לְפֶתַח גֵּן עֵדֶן. בְּשָׁעָה שֶׁמָּתָה חוּהָ, בָּא
אָדָם לְקֶבֶרָה שָׁם. וְשֵׁם הַרִיחַ, מְרִיחוֹת גֵּן עֵדֶן, בְּאוֹתוֹ הַרִיחַ שֶׁהָיָה שָׁם. רָצָה לְחַצּוֹב
יֹתֵר, יִצְתָה בַּת קוֹל וְאָמְרָה דִּיִּיךְ. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה עָמַד, וְלֹא חָצַב יֹתֵר, וְשֵׁם נִקְבְּרָה מִי
נִתְעַסַּק בּוֹ. שֶׁת בְּנוֹ, שֶׁהוּא הָיָה בְּדַמּוּתוֹ וּבִצְלָמוֹ.

אָמַר רַבִּי רַחוּמָאִי, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתְעַסַּק בּוֹ כְּשֶׁנּוֹצֵר, וְנִתְעַסַּק בּוֹ כְּשֶׁמָּת. וְלֹא
הָיָה מִי שֶׁיִּשְׁדַּע בּוֹ, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אַבְרָהָם אַבִּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְנִכְנַס לְשָׁם, וְרָאָה
אוֹתוֹ, וְהַרִיחַ רִיחַ בְּשָׂמִים שֶׁל גֵּן עֵדֶן, וְשָׁמַע קוֹל מְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת אוֹמְרִים, אָדָם
הָרֵאשׁוֹן קְבוּרָה שָׁם, וְאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מוֹכְנִים יְהִיוּ לְמָקוֹם הַזֶּה. רָאָה הֵנָּה דוֹלֵק,
וְיָצָא. מִיָּד הֵיִתָּה תְּאוּתוֹ עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה.

אָמַר רַב הוֹנָא, קוֹדֵם שֶׁבָּא אַבְרָהָם, רַבִּים הָיוּ מִבְּקָשִׁים לְיִקְבְּרָה שָׁם, וּמְלֹאכֵי
הַשָּׁרֵת הָיוּ שׁוֹמְרִים הַמָּקוֹם, וְרוֹאִים אֵשׁ דּוֹלֶקֶת שָׁם, וְלֹא יָכְלוּ לְכַנּוֹס, עַד שֶׁבָּא
אַבְרָהָם וְנִכְנַס, וְקָנָה אֶת הַמָּקוֹם.

רַבִּי נַחֲמִיָּה פָּתַח, (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֵּן בְּעֵדֶן מִקְדָּם וְגו'. כְּשֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרָאוּ, וּמַעַפְרָ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נָטַל, וּבְרָא
אוֹתוֹ. כִּיּוֹן שֶׁבָּרָא אוֹתוֹ, וְעָמַד עַל רִגְלָיו, בָּאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהַשְׁתַּחֲוֹת לוֹ.

מִה עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. נָטְלוּ מִשָּׁם, וְהִכְנִיסוּ לְגֵן עֵדֶן, וְעָשָׂה לוֹ עֶשֶׂר חוּפּוֹת,
כְּדוּגְמַת י' חוּפּוֹת שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְצַדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן לְעֲתִיד לְבָא.
וּמְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת הָיוּ יוֹרְדִין וְעוֹלִין, וְעוֹשִׂים שְׂמֵחָה לְפָנָיו, וְנִתְּנָן לוֹ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה.

וּכְשֶׁיָּרָה סַמְאָמַר לִיָּה מִשָּׁמַי מְרוֹם, רָאָה מַעַלְתּוֹ שֶׁל אָדָם, וּמְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת
מִשְׁמָשִׁין לְפָנָיו בְּחוּפָתוֹ, וַיִּרַע בְּעֵינָיו. מִה עָשָׂה. נָטַל נַחֲשׁ כְּמִין גָּמַל, וָרָכַב עָלָיו,
וַיִּרַד וּפְתָה אוֹתוֹ, עַד שֶׁעָבַר מֵאִמֵּר יוֹצְרוֹ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומהו שעבר. רבי אלכסנדר אומר, רוח זנונים נכנס בתוכו. רבי חזקיה אומר, רוח הטומאה היתה בו, ועבר מאמר יוצרו. כיון שעבר, נגלה עליו הקדוש ברוך הוא, וגרשו מגן עדן, וגזר עליו י' גזירות, ועל חנה עשר גזירות, ועל הנחש עשר, ועל האדמה תשעה גזירות. נמצאו ארבעים חסר אחת, כנגד ארבעים מלקיות שנתחייב הרשע בבית דין.

לסוף עשה תשובה, וקבלו הקדוש ברוך הוא בהיא שעתא. דאמר רבי יהודה בר שלום, מאי דכתיב (תהלים לט) שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש פי גר אנכי עמך. דוד מלכא אמר דא. דאמר רבי בון בר חמא, אמר דוד, הקדוש ברוך הוא איהו קריב לכל אינון דקראן ליה.

פתח ואמר האי קרא, (תהלים קמה) קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראהו באמת. דהא כל אינון דקראן באמת להקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא קריב לון, ומקבל לון, וקודשא בריך הוא לבא בעי.

ורעותא דבר נש, חשיב קמיה מפל קרבנין ועלוון דכל עלמא. כיון דבר נש שוי רעותיה בתשובה, לית תרעא בכל אינון רקיעין, דלא פתח לגביה. קרבנא דבר נש, בלבא ורעותא תליא. דכתיב, והתודה אשר חטא עליה. והתודה עליו. וכולא בלבא תליא.

רבי נחוניא בן הקנה אמר לחכמים. בני, חייכם, אין קרוב לפני המקום, כלבו של אדם, וניחא קמיה יותר מפל קרבנין ועלוון דכל עלמא.

מאן דיתיב בתעניתא, וישוי לביה ורעותיה, איהו מקריב קרבן שלם, דניחא ליה להקדוש ברוך הוא דמקריב קמיה תרביה ודמיה וגופיה, ומקריב קמיה אישא וריחא דפומיה, ולבא ורעותא אתקרי מזבח כפרה.

קרבן אתפליג לכמה סטרין, לכמה חולקין. תענית דבר נש אתפליג לכמה סטרין, לכמה חולקין. והקדוש ברוך הוא לא נטל מפולא, אלא לבא ורעותא.

ותלתא מלכין אינון בגופא: מוחא. ולבא. וכבדא. מוחא, אכיל מן פולא, ויהיב ללבא. לבא אכל מן פולא, ויהיב לכבדא. הכבד הוא יהיב לכולא. שנאמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. והוא בדוגמת ים. והקדוש ברוך הוא מקבלין.

לית לך בכל עלמא, דקיימי קמיה, אלא תשובה וצלותא דבר נש. ואמר רבי יהודה, תלת זיני תשובה הכא בהאי קרא. תפלה. שועה. דמעה. וכלהו בהאי קרא פתיבי, כ (תהלים לט) שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כלהו תלתא חשיבי לפני קודשא בריך הוא, ומכולהו לא חשיב מנייהו, בר דמעה. דהא בדמעין אזלא לבא ורעותא וכל גופא. תליסר תרעין עאלין קמי הקדוש ברוך הוא.

תפלה, דכתיב ביה שמיעה, דכתיב שמעה תפילתי ה'. שועה, דכתיב ושועתי האזינתה. דמעה, לאו כהני, אלא יתיר מכולא, דכתיב אל דמעתי אל תחרש.

מאי בין האי להאי. רבנן דקיסרי, ורבי אלעזר בר יוסי אמר, תפלה, לזמנין דבר נש צלי צלותיה, והקדוש ברוך הוא שומע, אבל לא בעי למעבד שאילתיה, ושתיק מניה, ולא אשגח ביה, דהא לא כתיב ביה אלא שמיעה.

שועה איהו יתיר מתפלה, דצווח ברעותא דלבא לקמיה מריה. ובגין דשוי רעותא יתיר, כתיב ביה האזינתה, כמאן דארכין אודניה גבי ההיא מלה, ועם כל דא שתיק, ולא בעי למיעבד רעותיה. אבל דמעה, איהי בלבא וברעותא דכל גופא, ובגין כף כתיב ביה, אל דמעתי אל תחרש.

ורבנן אמרי, לאו כל דמעין עאלין קמיה מלכא. דמעין דרוגזא, ודמעין דמוסר דין על חבירו לא עאלין קמיה דמלכא. אלא דמעין דצלותא ודתשובה, ודבעין בעותא מגו עקתא. כלהו בקעין רקיעין, ופתחי תרעין, ועאלין קמיה דמלכא.

דתנינן, ביומא דאתחרב בי מקדשא, כל תרעין ננעלו, ותרעין דדמעין לא ננעלו. מה כתיב בחזקיהו, (ישעיה לח) שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך. ראיה מממש מגו דמעין.

ולזמנין דאתי מה כתיב. (שם כה) ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים. אית דמעין לטב, ואית דמעין לביש. לטב, דיצר הטוב. דביש, דיצר הרע. על הני דמעין דעקו, ודמעין דצלותא, כתיב, (ירמיה לא) בבכי יבואו ובתחנונים אובילם.

רבי פרוספדאי חלש, עאל לגביה רבי יוסי בן קסמא ורבנן, ההוא יומא, יומא דשבתא הוה. חמוניה דהוה בכי, ולבתר חייך, אדהכי דמיך. אמרו יום שבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחא אוחרא לא אצטריך, שבקוהו.

קם ר' יוחנן ודריש, (רות א) וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך, נשאר בניה, לאתנחמא בהון, דאשתארו תרין בנוי, לאשלמא דוכתא דאלימלך, דהוה נשמתא לנשמתא.

לבתר מה כתיב, וימותו גם שניהם מחלון וכליון, רוח דקודשא, ורוח דמסאבא. השתא הוא תבירו על תבירו. נשמתא לנשמתא דקודשא שהוא י', ורוח השכלית שהוא וא"ו, לא ימותון, אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אוף הכא, פד מית רבי אליעזר, נחמתא ברבנן דאשתארו, ואינון רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מיתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו, אשתאר ר' פרוספדאי. והשתא חברנא רבי פרוספדאי דמית השתא הוא תבירו על תבירו.

עה דהו יתבי. רבי חלקיה דהוה גביה, חמא ליה דאחדרו דמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה. קרא ליה לרבי יוחנן ולחברייא, חמוניה בדמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה, אמרו ודאי לא מית.

יתבו, ולא שבקו בר נש למקרב גביה. ברמשא אפתח עינוי, שאל מיא למשתי, קריבון לגביה רבי יוחנן ורבנן. אמר לון, רבותי, זילו בשלום, למחר תובו לגבאי, ואימא לכון מאי דחמינא, ופקידו לי להודיע לחברייא.

דהשתא אצטריכנא לאתקנא כל מלין דחמינא, ובהאי ליליא דהוינא תמן, עלמא אחרא חמינא, ולא ידענא מאי הוי. אמרו לביתי דלא יקרבון לגבאי, ולא יהא בר נש הכא. אזלו פלהו. ורבי יוחנן אשתאר תמן, ולא קריב גביה כל ההוא ליליא.

כה הוה נהיר יומא, חמוניה דהוה משתעי, ובכי. ולא ידעי מידי. קם ויתיב, וקרא ליה לרבי יוחנן. אמר ליה, מאי חמית. אמר, מעלמא אחרינא אתינא, ואעילנא תמן ולא יהבי לי רשותא לגלאה מידי, אלא לך ולחברך. ואמר לון מאי דחמא.

אמר ליה לרבי, אתקין מילך, וזיל לכורסך דאתקינו לך, דהא תריסר מן חברייא ייתון בגינך. ואנא חמינא, מה דלא יהבו לי רשו לגלאה.

וחמינא מאינון חברייא, דאתקיים תלמודיהו בידיהו. וחמית בהווא אתר דמלפא משיחא תמן. ושמענא פרוזא פריז בכל יומא, זכאין אינון חברייא דמשתדלי באורייתא, ואינון דמזכאין לה לאחרינן, ואינון דמעבירין על מדותיהו.

חמיתון, פד הוינא בכי וחיף. רשותא אתיהיב למלאך המות לאייתי יתי. וחמינא שכינתא לגבי, ולא שבקי ליה. ועל דא, בכינא ממלאך המות. וחיכית, פד חמינא שכינתא דלא שבקי ליה.

וחמינא עד דנטלן לי לבי דינא דתמן, וחמינא כמה חיילין ומשריין, תמן פולהו מתעסקין בדינין דעלמא, ובראשיהו סנדלפון מאריה דאנפין, דמקשר קשרין למאריה. וחד פרוכתא פריסא עלוי, וכל חיליה דשמיא תחות ידוי, ולא אתיהיב לי רשותא למיקרב למיחמיה.

וחמינא בי דינא, וכמה סרכין ממנן קמייחהו, מנהון סניגורין על בני עלמא, ומנהון קטיגורין, נטלו וקריבו לי גבייהו. וחמינא תמן סגיין מן חברייא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה למלאך המות, מה דין מן בני עלמא גבך. אמר להו, די לא שביקי למימת יתיה וקריבנא ליה לדינא.

קמו תלת סהדין, ואמרו תלת זמנא, מצאנו כופר, ואסהידו עלי דאעברנא תדיר על מדותי. אתעסקו בדיני כל ההוא יומא, דחמיתון דדמיכנא, ועבדו חשבון יומין ושגין דיילי, ואשתכחו תדיר שלימין.

ועל דאעברנא על מדותי תדיר, שבקו דינא, ולא יכלו למידן בהאי, עד דסליקו דינאי לאתר אחרא, ולא ידענא לאן אתר.

ואתיא מן דינא, לשבקא לי, ולמיהב לי זימנא, לאשלמא תלמודאי בהאי עלמא, דעדיין לא גמירנא ליה, ולא שביק לי מלאך המות, עד דיהבו ליה באתרי רבי פרוספדאי סבא דמלקדמין, באדין שבק לי.

כה חמיתון דמעין באנפי, וחוכא בפומא. אינון דמעין, דקא בכינא מדחילו דמלאך המות. וחייכינא מחדוה דשכינתא. ועל דאוריכו לי עד זמנא אחרא, בגין לאודעא לי מה דגלינא לכון. ולא דמיכנא על יד מלאך המות, אלא שבקו בהדאי לרבי אושעיא, ועמיה אזלינא תמן.

תמהו חברייא, וקרו עליה, (תהלים פד) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עוברי בעמק הבכא, דא ר' פרוספדאי, דעבר על דא דמלאך המות, דאיהו עמק הבכא. דאיהו גרים בכיה לכולי עלמא. מעין ישיתוהו, דהניחוהו למיגמר תלמודיה, ולמהוי מעיין באורייתא. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אי אורייתא גרים ליה חיים, כל שכן מאן דגרים ליה גרסא ואוליה ליה.

קרא עליה ר' יוחנן, (תהלים קיב) זרח בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשך, מהו חושך. דא מלאך המות, דאחשיך אנפי עלמא. כדבר אחר, וחושך על פני תהום. ואנהיר הקדוש ברוך הוא לצדיק דא, רבי פרוספדאי, נהירו דאורייתא. ומאן עבד דא. הקדוש ברוך הוא, דאיקר חנון ורחום וצדיק.

(רות א) ותאמר נעמי לכלותיה וגו', כי שמעה בשדי מואב כי פקד ה' את עמו לתת להם לחם. אמר רבי ברכיה אמר רבי יצחק, בא וראה, מי שמעלים עיניו מעניינים בשני בצורת, הם יראו בנחמות העולם ולא ימותו, עד שיופקדו לטובה, והוא לא יזכה לראותה. אלימלך עשיר היה, פיון שראה הרעב, העלים עיניו מן הצדקה, וברח לשדי מואב.

אמר רבי ברכיה, וכי לא דרפן של צדיקים לברוח מפני הרעב, והרי גדולים מאלימלך אברהם יצחק עשירים ממנו, והלך זה למצרים מפני הרעב, וזה לארץ פלשתים.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי ברכיה אמר ר' יצחק, הקדוש ברוך הוא גרם להם לצדיקים הללו לצאת מתוך הרשעים, ולהודיע טבעם בעולם, ולפיכך הביא הרעב.

אבל אלימלך, במקום צדיקים הוה יתיב, במקום תורה ובעוותרא סגי. וכשבא הרעב, עניים היו באים אליו, והעלים עינו מהם, וברח. ועוד, שראה הדין חל על העולם, וברח והלך בין האומות.

רבי חסדאי פתח, (קהלת ט) עיר קטנה ואנשים בה מעט. עיר קטנה, כך אמר רבי יוסי משמיה דרבי יצחק, עיר קטנה, דא גופו של אדם. ואנשים בה מעט, אלו האברים. ובא אליה מלך גדול, זה יצר הרע. שהוא מלך זקן וכסיל ובני אדם גם כן משועבדים תחתיו, והוא מלך עליהם. ומצא בה איש מסכן חכם, זה יצר טוב, שהוא מסכן, ואין מאזין לו. חכם, שהוא מחכים למאזין לו, להנצל מעונשה של גיהנם.

ומלט הוא את העיר בחכמתו, זו נשמתו של אדם, שלא תחטא לפני בוראה. ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא. אין זוכר אותו, וישוב האדם לחטוא, בההוא יצר הרע.

אמר רבי בון, ההוא ינוקא דהוה יתיב לגבן, מאי אמר בהאי קרא. אלא הכי פתח, עיר קטנה, זו כנסת ישראל, שנקראת עיר הקדש, קרתא קדישא לגבי הקדוש ברוך הוא. קטנה, כדבר אחר, (שה"ש ח) אחות לנו קטנה. שנאמר (בראשית כט) ושם הקטנה רחל. ואנשים בה מעט, אלו האב ות.

בא אדם הראשון, ירדה עמו שכונה, ושרתה בתוכו. חטא אדם הראשון, ונסתלקה ממנו. בא נח, והורידה לארץ. חטאו דור המבול, ונסתלקה מן העולם. בא אברהם, והורידה. באו אנשי סדום, ונסתלקה. לפיכך ואנשים בה מעט להתקיים עמה בעולם. זמן מועט היו, ולא נתקיימו בה הרבה.

ובא אליה מלך גדול וסבב אתה, דא פלוני. ומצא בה איש מסכן חכם, דא יעקב, שבמספנות היה בזמן שחטאו בניו ביוסף, ונמנע השפע ממנו, ונתפרשה מטרוניתא ממנו. ומלט הוא את העיר בחכמתו, דא משה. מהו וסבב אותה. שמתעסק פלוני שיחטאו ישראל בגלות, בשביל להתעכב המטרוניתא בגלות, דכתיב (תהלים צא) עמו אנכי וגו'.

דבר אחר, (קהלת ט) עיר קטנה, דא ציון. ואנשים בה מעט, אלו ששת ימי בראשית. ובא אליה מלך גדול וסבב אותה, דא פלוני. ומצא בה איש מסכן, דא משיח בן דוד. שנאמר בו, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ונאמר (ישעיה נז) הצדיק אבד. כל זמן שלא יבא עליו השפע. ועליו נאמר, (שם יט) ונהר יחרב ויבש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חמור, דא סמאל. חכם, דא משיח בן דוד. ועליו נאמר, ומלט הוא את העיר
בחכמתו. שיהיה גואל משיח בן אפרים, ודא הוא פרוקא מלעילא.

דבר אחר, (קהלת ט) עיר קטנה, זו תיבת נח. ואנשים בה מעט, אלו נח ואשתו
ובניו. ובא אליה מלך גדול, דא יצר הרע, שסיבב לה. ומצא בה איש מספן חכם,
דא נח. ומלט הוא את העיר בחכמתו, דא אברהם, שבעבור אברהם שעתידי לבא,
מילט את התיבה בחכמתו, ומלטו נח ובניו.

דבר אחר, עיר קטנה זו ירושלם, שהיא בזמן הזה קטנה וחריבה. ואנשים בה
מעט, מעטים הם היהודים שיש בה. ובא אליה מלך גדול וסבב אתה, דא הוא
מלכא מבני עשו, דאתמר עליה בדניאל, (דניאל ב) שקוהי די פרזל. (שם) די מרעע
כל אלין תדק ותרע. (שם) די מלכיא וגו'. תדק ותסף כל אלין מלכותא. ובזמן שהוא
סיבב בירושלם, מצא בה איש מספן חכם, דא משיח ראשון, ומלט הוא את העיר
בחכמתו, דא משיח אחרון.

דבר אחר, עיר קטנה דא אורייתא. ואנשים בה מעט. ולמה היא קטנה, והכתיב
(איוב יא) ארפה מארץ מדה וגו', אלא משום דאנשים בה מעט הם.

ובא אליה מלך גדול וסבב כו', דא סמא דמותא, דסבב לה, ומצא בה איש
מספן, דא דוד. חכם, דא שלמה המלך עליו השלום, דאתקין לה שרגא, ואנהיר
לה בנהירו, במשלו וספריו. ומלט הוא את העיר בחכמתו, מיידא דאפיקורסים
ומינים, דאיהו אתקין אננים לתורה.

דתנינו, עד לא אתא שלמה, הות אורייתא פקלחת דלית לה אננים, ומאן דקרב
בהדה איתוקד. פין דאתא שלמה, ועבד לה אננים, ואשתזבון בני עלמא בעצתיה.
יהב בההיא עיר כביכול שזיבותא. ובמה, בחכמתו.

וכל דא בגין תיקונא דאתקין, ואשתדלותא דאשתדל אבתרה ההוא מספן, דאיהו
דוד. דלאו אית בר נש דאשתדל אבתרה, כדוד מלכא.

ותנינו, יאות הוה דוד מלכא, לאתקיימא בעלמא מאה שנין. דאלמלא אתקיים
איהו מאה שנין, איהו הוה מתקן לבוצינא, תקונא תקיף, דלא אתעדי לעלמין,
ולא אתחריב בי מקדשא. אבל כמה גרימו אינון שני דלא אתקיימו.

ואהם לא זכר את האיש המספן ההוא, זה אדם הראשון, דיהיב ליה משנוי רק
ע' שנין. ואדם לא זכר ליה בשעה שבא ס"מ ורכיב על גמל, וסבב אותו שחטא,
לא זכר את דוד, שבמספנותא להוי על זה העון, שנחש סבב לחוה, וסמאל לאדם
הראשון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וסמאל לא הוה ליה כח דיהפוך לאדם, עד שבא נחש והפך לבה דחיה, וחיה הפכה לבו של אדם, וחטאו שניהם. ועל דא אמר, (בראשית ג) האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה לי מן העץ ואכל. וסמאל לא הוה ליה רשות דיהפך לביה דאדם, עד שבאה חיה, וגרמה ליה דאכיל מיניה, ועל דא אתתא היא אתענשת.

אדם הראשון פד יחיב ליה משנוי אינון שבועין שנין, לא אידכר מיניה בקדמיתא, דאלמלי אידכר מיניה, מאה שנין ישאיר ליה משנוי, כמה דאתחזו ליה, בגין לאתתקפא בעלמא, ויתקן תקווא דבוצינא. אלא לא אידכר מיניה, בר שבועין שנין, ולא יתיר.

תלתין שנין הוה, דהוה אזל מנהון במדברא, ומנהון בענא. ובההיא זמנא, וחכמת המספן בזויה. ודבריו אינם נשמעים מקמי שאול מלכא. הא דלא אשתארו ביה אלא ארבעין חסר אחת, דהא שתא חדא הוה עריק מקמי בריה אבשלום. ובגין כד נחתת תקווא דשרגא, עד דהוה כפשע בינו ובין המות.

וכל דא, מקמי דאדם לא אידכר מיניה בקדמיתא, לאוספא ליה אינון תלתין שנין לתתא, לאשלמא ליה למאה. ואתפגמו תלתין שנין לתתא, מאינון שבועין שנין, דהוה חכמתו בזויה ודבריו אינם נשמעים.

ואי תימא, דשלמה מלכא כל כד משבח גרמיה, וקרא איהו על נפשיה חכם. אלא בגין כד אמר איהו בקדמיתא, וגדולה היא אלי. מלה דא רברבא דאנא אתי לשבחא גרמאי. אלא הואיל ולא איתא אחרא דיימא ליה. אתו חברייא ונשקוהו, קרו עליה, (ישעיה נד) וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך.

אמר רבי רחומאי, דוד מלכא, תלת שנין הוה כפנא בימותי. מאי טעמא, בגין לאודעא ליה דעל דינא תליא מלתא. הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כא) ויהי רעב בימי דוד שלש שנים ויבקש וגו'. עד דאשתלים דינא, פיון דאשתלים, מיד (שם) ויעתר אלהים לארץ וכו'.

דתני רבי חייא, כל עלמא לא שתיין, אלא מתמצית ארץ ישראל. פד אתפקיד עלמא, איהי אתפקדת בקדמיתא. בגין דלא אשתכח מאן דישויב לה ויגין עליה.

אלימלך זכאה הוה, ויכול לאגנא על דרי עלמא, ועריק ליה בין שאר אומין. ובגין כד אתענשו, מת איהו, ואתוי בנוי, ונסיבו נשין נוכריין מאומין אחרנין. ואתענשו.

רבי נחמיה פתח, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו. ויראו בני האלהים, עז'א ועז'א אמר ליה, תרין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלאכין הוו, דקטרגו למאריהון, ואפיל לון הקדוש ברוך הוא, מאתר קדישא דלעילא. וכד נחתו, אתגלימו באורא, ואתעבידו כבני אינשא.

ולית לך בכל אינון מלאכין, דאשלימו לאתערבא גו בני נשא, כאינון דאקרון אישים. וכאינון דאיקרון בני אלהים. כיון דאפיל לון הקדוש ברוך הוא, אתגלימו מפל אינון יסודי דבני נשא, ומתלבשין בהון.

שאר מלאכין, כד נחתו, ואינון זמינין לאתבא לדוכתייהו, אתגלימו באורא דעלמא, ונטלי קטורא דאנשי בהדייהו, ולא יתיר. ובגין כך אתחזיאו לפום שעתא, ולא יתיר, זימנא ביומא, או תרין זימנין, או בכל יומא זימנא חדא או תרין, ולבתר פרחי באורא ומתפשטין מיניה, ואהדרו לדוכתייהו.

רבי קיסמא בר רבי ינאי פתח, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט. אית מלאכין דאינון מרוח, ואית מלאכין דאינון מאשא, דא יהיב מדיליה לחבריה, בגין דאית שלמא בינייהו. ועל דא, אינון דנחתין, מתרי יסודי אילין נחתין. כד נחתי מתלבשין יתיר באורא דהאי עלמא, ואתגלימו.

אינון דאתערבו בהאי עלמא, מתלבשין ביסודי דהאי עלמא, ולא יכילו לפרחא ולא תבא לאתרייהו, ומתעכבו הכא. כיון דשבע יומין אתעכבו הכא, דא בתר דא, לא אתהדרו תמן.

ועל דא ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מאי פי טבת הנה. דהוה נהיר שפירו דלהון, כנהירו עילאה.

כיון דאולידו בגין, נטל להון הקדוש ברוך הוא, ואעל לון בטורא דחשוכא, דאיקרון הררי קדם. וקטיר לון בשלשלאות של ברזל, ואינון שלשלאין משוקעין עד גו תהומא רבא. ותמן אולפין חרשין לבני נשא.

בלעם, מתמן נטיל חרשוי, ואוליף מינייהו, באינון טורין. הדא הוא דכתיב, (במדבר כג) מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם. ומתמן אתעטרו כל ידעי חרשין דבעלמא.

ומגו דהוה קטרוגי דמריהון בקדמיתא, ועד האי יומא, אינון מקטרגין למריהון כל כמה, באינון חרשין, דמכחישין פמליא דלעילא. ואלמלא אינון שלשלאין דמשוקעין גו תהומא רבא, ואחידן בהו בתפיסו סגי מטשטשי עלמא הו, ועלמא לא יכיל למיסבל.

ותמן באינון טורין דחשוכא, ינקין מפיטרא דצפון, דהא מההוא סיטרא, כל אינון זייני מתערין בעלמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה. רבי שמעון אומר, אימא של שדים היתה. פיון שראו אותה בני אלהים, טעו אחריה.

לאחר פן ראו בנות האדם הולכות ערומות, ובאו להן, וילדו מהם. הדא הוא דכתיב, (בראשית ו) וגם אחרי כן כאשר יבאו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מאי אנשי שם וגו'. אלין נפילין דאוליפו בעלמא, שם בכל מלה ומלה, לאשלמא חרשייהו. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש. כמא דאת אמר, (שה"ש ג) ששים גבורים סביב לה. אמר ליה רבי יצחק, מגבורי ישראל כתיב.

רבי עזריה שאל לרבי יוסי איש כפר אונן, מאי טעמא חרשין אינון יתיר בנשייא, ולא בגברייא. דכתיב (שמות כב) מכשפה לא תחיה, ולא כתיב מכשף.

אמר ליה, כתיב (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה. רע לא כתיב, אלא רעה. דא סטרא דנוקבא ודאי הוא. ונגע לא יקרב באהלה, דא הוא דכורא. ומן נוקבא כל זיגין דחרשין, וכל עיסקין בישיין לעלמא. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה וגו'.

ומאי אסורים ידיה. ר' ינאי ורבי יהושעיא. חד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם. שנאמר יד ליד לא ינקה רע. הדא הוא דכתיב, אסורים ידיה ודאי.

וחה אמר, מן הנקיבות באות כל מיני נחש וכישוף, וכל הרהורים רעים, ואלמלא שאסורים ידיה, דלא שבקין אותה מן שמיא, היו הורגים וממיתין כל העולם בכל עת וזמן.

ולא אתתקפת נוקבא, אלא בחילא דדכורא. דהיא שארת בעומקין דיליה, שהיא יודעת לאומאה לבר נש, לאשלמא רעותה. ובמה. בשם, ובמילין עמיקין, בשמא דמסאבא. ועל דא עובדי בה תליין, ומלין בדכורא. ותרוייהו מנוקבא מתערי. ובגין כך, זיגי חרשין משתכחין בנוקבא, ולא בדכורא.

תנן, העובר בין שתי נשים, אם נדות הן, נכפה. ולא תזוז מגופו, אם לא יעשו לו מידי. ספנת דם או תריגה מזומנת לו. ואם אינן נדות, עין הרע שולט בו בגופו, או בממונו.

כי הא דר' נחום ברבי שמלאי, זמנא חדא הוה בכרך קסרין, אעבר בין שתי נשים. אסתכלו ביה, ואיסתפן מיד בגופיה ובממוניה. מאי טעמא. בגין דההוא רוחא בישא שראת עלון, ויכיל לנזקא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאי תקנתיה. לימא הכי, זיל זיל, דומי דומי, אעדי קטור דקטרא, לא ולא לי. ולבתר יתחיל באל, ויסיים באל. יתחיל באל, דכתיב, (במדבר כג) אל מוציא ומצרים. ויסיים באל, (שם) כי לא נחש בעקב וגו', עד מה פעל אל. וזיל ליה, ולא ישגח אבתריה.

רב הונא הוה סליק מבבל לארץ ישראל, והוה סליק להתם, איערע בחד כפר, חמא ההיא אתתא דהוה אתיא אבתריה, ארמאת מיין אכתפוי, ונטלת עפרא מרגלוי. אהדר רישיה ואמר לה, עבידי וטול בתראי, דהא לא כלום גבאי, אבל גוזרני עליך בלבולא בדעתך.

סדר הלימוד ליום ג אב [יום 298 בשנה]

לבתר אמר, לא בגיני אלא בגין דלא תיקטלי בני אינשא אחרנין. וכן הוה, איתבלבל דעתה, ולא ידעה מידי, ומתה. ועל דא כתיב, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

תני ר' חייא, (קהלת ז) טוב לפני האלהים ימלט ממנה. ממאן. מההוא אשה דכתיב בה, אשר היא מצודים וחרמים כו'. וחוטא ילכד בה, ההוא דאזל בתר יצר הרע.

בא וראה, בזמן שהרעב בעיר, לא יראה אדם את עצמו, ולא ילך יחידי בעיר, מפני שמלאך המות נמצא שם, ויש לו רשות לחבל. ועל דא פתיב, (בראשית מב) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. פיוצא בו, בזמן שהדבר בעיר, יסגור אדם עצמו, ולא יתראה בשוק. דכיון שנתן רשות למחבל, מי שפוגע בו, גיזוק. ואיהו מתחייב בנפשו.

בא וראה, עשר שנים היתה נעמי בשדה מואב, לסוף, פי שמעה בשדי מואב כו'. מפני מה נענשו מחלון וכליון. מפני שנשאו נשים מואביות.

אין לך בעולם, נשים מתעסקות בנחש ובכישוף, כמו מואביות. ממאי, דכתיב, (במדבר כה) ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן. כיון דהוה אכלי מידי בחרשייהו, מיד הו סגדין לטעותהון, (שם) ויצמד ישראל לבעל פעור. רבי חייא אמר, פהני צמידין תכשיטין, הכי הו מתחברים בבעל פעור.

בחרשיהון דנשיא. מנלן, דכתיב, (שם לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם. בעצת בלעם לא נאמר, אלא בדבר בלעם. אוליף לון מילין בפומא. דהא חרשין וקוסמין, לא הו בעלמא כותייהו, אבל מילין בפומא לאשלמא חרשייהו לא הו

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ידעי. ועל דא, בדבר בלעם עבדו, ואשלים חרשיהו, ויכיל להו. רבי יוחנן אמר, כשירה היתה רות.

(רות א) ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעש ה', יעשה כתיב. אמרה להון, אם תזכו ליכנס תחת כנפי השכינה, יעשה. ואם לאו, יעש, חסר ה'.

כי מר לי מאד מכם. עליכם מבעי ליה, כמה דאת אמר, (שמואל ב א) צר לי עליך, מאי מכם. אמר רבי קרוניא אמר רב כהנא, עאקו בלבאי מכם, דאתון גרמתון לבניי דימותו, כמאן דמתרעם מאחרא.

ותשק ערפה לחמותה. ערפה, הרפה שמה. למה נקרא שמה ערפה. על שהחזירה עורף לחמותה, וחזרה למקומה לשדה מואב. זנתה, ולא קבלה, והלכה לארץ פלשתים. והכל דשים בה כהריפות, שהפקירה עצמה לזנות.

וילתה מזנות ששה בנים. וכולם נפלו ביד דוד ואנשיו, שהיה בן בנה של רות. שנאמר, (שמואל ב כא) וישבי בנב אשר בילדי הרפה. וכי מי נתן אותם בנוב. והלא נוב סמוך לירושלים הוא, בארץ ישראל, והוא בארץ פלשתים.

אלא הכי אמר רבי פנחס, מלמד, שבא על עסקי נוב, מפני שגרם עניין נוב עיר הכהנים, והקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו פחוט השערה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, גרמת כל כך בנוב עיר הכהנים, חייך, או הדין יחול על עצמך, או על זרעך, ולא ישאר אלא אחד.

תני ר' חייא, כתיב, (שמואל א כב) וימלט בן אחד לאחימלך וגו'. שלא נשאר לאחימלך מפל בית אביו, זולתי אביתר לבדו, ועל עון זה מת שאול ובניו, וכמה אלפים ורבבות מישראל, ונגזר על דוד למות.

כיון שהלך לארץ פלשתים, ראתה אותו הרפה, אמרה לבנה, האי דקטיל אחוך. באותה שעה, הגיע זמן מדת הדין להנקם מדוד, על עסקי נוב. וזימן לישבי להורגו. מיד, וישבי בנוב, שבא על עסקי נוב. אמר רבי יוחנן, כך אמר דוד, רבונו של עולם, זרעי יהיה נכון לפניה, והריני מקבל עלי את הדין.

מה עשה. נטלו ישבי, והגרים את עצמו עליו, ועל המטה, אמר ליה, לאו יקרא דיילי. נטלו וארמי ליה לאוירא, ושוי סיפא דיתקטל בה דוד. הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כא) והוא חגור חרב חדשה ויאמר להכות את דוד. מיד הזכיר אבישי שם המפורש, ועמד באויר, וסוסו מיד נשמט, והלך לירושלים.

הלך אבישי ובא לסנהדרין ואמר, מהו לרכוב על סוסו של מלך בשעת הדחק, והתירוהו. מצאו לדוד עומד באויר, אמר ליה חזור מתפלתך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה, (תהלים קטז) מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי. שפך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי, שאפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים. מיד חזר מתפלתו, וקבל הדין על זרעו. דכתיב, (שמואל ב כא) ויעזר לו אבישי בן צרויה ויך את הפלשתי וגו'.

מה פתיב. (מלכים ב יא) ועתליה אם אחזיהו ראתה פי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע הממלכה. פתיב ותאבד, וכתיב (דברי הימים ב כב) ותדבר את כל זרע כו'. מהו ותדבר. אמרה שעתידין זרעו של דוד ליאבד מן העולם.

ותקח יהושבע בת המלך יורם כו', את יואש כו'. מלמד שהקדוש ברוך הוא דן מדה כנגד מדה. ועל כל זה, אף על פי שנגזרה גזירה זו, וניתן רשות למדת הדין, על זה פתיב, (ישעיה י) עוד היום בנב לעמד. עדיין מדת הדין בנוב עומדת ותובעת דין מלפני הקדוש ברוך הוא. ומה בצדיקים מדקדק הקדוש ברוך הוא כד, ברשעים על אחת כמה וכמה.

(רות א) ותאמר הנה שבה במתך אל עמה ואל אלהיה. אמר ר' נחום אמר ר' יהודה, מדקאמר שבה, מלמד שגירת היתה בתחלה. וכתיב ואל אלהיה, דהא אלוה אחד היה לה עם נעמי, ועכשיו חזרה לסרחונה הראשון, וטעתה אחר עבודה זרה שלה.

(שם) ורות דבקה בה, כמה שקבלה עליה בחיי בעלה, דבקה באמונתה. בא וראה שבחה של רות, שאף על פי שאימת בעלה לא היתה עליה, דבקה באמונתה. ועל כל דא, נעמי חידשה לה כמתחלה, והתרתה בה התראות, וכלן קבלתן עליה.

רבי ברוקא אמר, פתיב (בראשית כא) וישפם אברהם בבקר ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואל הילד. פיון דכתיב אל הגר, מהו שם על שכמה. אלא מלמד, שהזהירה על עול האמונה, ולעמוד במה שהיתה רגילה בתחלה עמו. פתיב הכא שם על שכמה, וכתיב התם (שמות טו) שם שם לו חק ומשפט. מה להלן עול שכינה, אף כאן עול שכינה.

מה עשתה, פיון שראתה עצמה יוצאת מתחת רשותו של אברהם, חזרה לקלקולה. מה פתיב, ותלך ותת"ע. אחרי עבודת גלולים וגלילי בית אביה. וכתיב הבל המה מעשה תעתועי"ם.

רבי חידקא ורבי שמעון בר יוסי, הוו קאזלי באורחא, אמר ר' שמעון לרבי חידקא, הא תנינו, נכרי ועוסק בתורה, ככהן גדול הוי. מאי טעמא שקלו לכהן גדול. והכתיב, (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל. הקדוש ברוך הוא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יְהִיבָה לְיִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל עָלֶיהָ אֲגָרָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וּמִי שְׁלֵא קַבְלוּהָ, לָא מְקַבְּלִי עַלְיָהּוּ אֲגָרָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.

דְּהָכִי אָמַר ר' עֲקִיבָא, יִשְׂרָאֵל שְׁעֲמְדוּ עַל הַר סִינַי, מְקַבְּלִין עָלֶיהָ שְׁכָר. נְכָרִים שְׁלֵא עֲמְדוּ עַל הַר סִינַי, אִין מְקַבְּלִין עָלֶיהָ שְׁכָר. וְאַתְּ אֲמַרְתָּ, נְכָרִי וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה הָרִי הוּא כִכְהֵן גְּדוֹל.

אָמַר לִיהָ, כִכְהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ תְּנִינָא וּדְאִי. דְּאָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר יוֹדָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מֵאִי דְכָתִיב, (משלי ג) יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל חֲפָצֶיךָ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ. אֲפִילוּ מִמְּזוֹר תִּלְמִיד חָכָם, עֲדִיף מִכְּהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ הַמְּשַׁמֵּשׁ לְפָנַי וּלְפָנִים. הוֹאִיל וְאִינוּ קוֹרָא בְּתוֹרָה, אִין עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה, וְאִינוּ מְקַבְּלִין עָלֶיהָ שְׁכָר, וְעַלְיוּ כְּתִיב, (שם יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב. כִּהֵן גְּדוֹל שְׁאִינוּ יוֹדַע עֵיקַר שֶׁל עֲבוּדָה, אִין עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹדָא, מִנִּיין שְׁכְּהֵן גְּדוֹל צְרִיף לְהִיּוֹת תִּלְמִיד חָכָם. דְּכָתִיב, (מלאכי ב) כִּי שִׁפְתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ. וְאִם הוּא עִם הָאָרֶץ, אִין מְקַבְּלִין עָלֶיהָ שְׁכָר. כִּי גוֹי הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה, הוֹאִיל וְהוּא גוֹי, אִין עֵסְקוּ בְּתוֹרָה עֵסְקוּ, וְאִינוּ מְקַבְּלִין שְׁכָר.

פְּתַח וְאָמַר (ויקרא ו) צוּ אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר. אֶהֱרֹן וּבְנָיו מִצּוּוֹיִם, וְשָׂאֵר כֹּהֲנִים אֵינָם מִצּוּוֹיִם.

אֶלָּא, כִּי כִהֵן שְׁאִינוּ יוֹדַע עֵיקַר הָעֲבוּדָה, כְּאֶהֱרֹן וּבְנָיו, אִינוּ מִצּוּוֹה. וְאִם עוֹבֵד, אִין עֲבוּדְתוֹ עֲבוּדָה. דְּהָא בְּמֵאִי מְכוּיִן, כִּיִּין שְׁאִינוּ יוֹדַע עֵיקַר הָעֲבוּדָה כְּאֶהֱרֹן וּבְנָיו.

וְהָכִי אָמַר רַבִּי חֵיָא אָמַר ר' יִצְחָק, כִּהֵנִים לְוִיִּים וְיִשְׂרָאֵלִים מְעַכְבִּין אֶת הַקָּרְבָּן. עֵיקְרָא דְקָרְבָּן כִּהֵן, דְּאֶצְטְרִיף לְכוּוֹנָא שְׁמָא קְדִישָׁא, וְלִסְדְּרָא דְרַגְיִין עֵילְאִין, וְלִיִּיחְדָּא כִּלָּא בִּיחְדָּא שְׁלִים, וְלִמְחַדִּי עֵילְאִין וְתַתְּאִין, בְּרַעוּתָא וְכוּנָה דִּילִיהָ.

וְהָכִי אָמַר רַבִּי חֵיָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֵאִי דְכָתִיב, (שם א) אֲשֶׁה רִיחַ גִּיחֹחַ לְה'. אֶלָּא, לְקַבֵּל תְּלַתָּא דְרַגְיִין אֶלְיִן, אֲשֶׁה, לְקַבֵּל דָּא לְוִיִּים, דְּמִמוּנִין עַל הַשִּׁיר, וְלְאַרְמָא קְלָא, וְהוּא מְסִיטְרָא דְאֲשֶׁה, וּמְכוּנִי בְּנַעֲיִמוּתָא בְּנִיגוּנָא וְחֻדוּהָ וְשִׁיר.

וּמְגוּ כִּי, כִּי זְמַנָּא דְהוּוּ סְלִיק עַל הַדּוּכָן, בְּעוֹד דְאִיהוּ גָבֵר, וְשִׁלְהוּבָא דְאֲשָׁא תְקִיף בֵּיהּ, לְאַרְמָא קְלָא בְּנַעֲיִמוּתָא דְנִיגוּנָא, אִיהוּ כְּשֵׁר לְעֲבוּדָה. כִּיִּין דְאִיתְחַלֵּשׁ שְׁלְהוּבָא דְבַחְרוּתָא דִּילִיהָ, וְגוּמְרִין דְנִנְרָא מִתְדַעְכִּין בְּגוּיָה, הָא אֶתְחַלֵּשׁ תּוֹקְפִיָה, וְקָלָא שְׁאִרִי לְאַתְתְּבְּרָא. כְּדִין כְּתִיב, (במדבר ח) וּמִבֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצְבָּא הָעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד. וּפְסוּל לְעֲבוּדָה. מִכָּאֵן וְהִלְאָה, (שם) וְשִׁרְתָּ אֶת אַחֲיוֹ וְעֲבַדְהָ לֹא יַעֲבֹד עוֹד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

משמרות דרקיעא, אוף הכי נמי דמונן לנגנא קמי דמריהון, איקרון אישים. והכי שמענא משמיה דרבי שמעון בן יוחאי, דאמר רבי אליעזר, דרגין אלין, אית מנהון דממנן על תרעין לבר, ומינייהו על תרעין פנימאין לגו.

אינון פנימאין אמרין שירתא, וסלקין ועאלין בהאי שירתא, חמשה דרגין, עד חמשים. לקבל חמשים תרעין דיובלא. פיון דסלקין תמן, נטיל לון רוחא דאשא מלהטא, ותבר תוקפיהו. פיון דאתבר תוקפיהו, דחייזן להון, ונחתין מאינון דרגין.

וקיימין לבר, ממונן על תרעין דלבר, ואלין נטלין חולקיהון מתננא דאשא דקורבנא, בר מאינון דנטלי לגו. ובכל יום ויום מתחדשין דממנן על שירתא. וזהו אשה.

ריח, לקבל ישראל, דקא מצלו צלותא, דחשיבא קמי הקדוש ברוך הוא, פריח בוסמין דבגנתא דעדן. נוחח, דאיהו נחת רוח לגבות. לקבל דא פהו, דאיהו מכנין פוונה, פגוונא דרעותא דשמא קדישא, ומייחד יחודא באתוון רשימין, וכל דרגין נהרין, ומתלהטין, ונצצי בניצוצא עילאה, מגו דעומקא עילאה טמירתא.

ועל דא אצטריך פהנא למהוי חפימא בחכמה, ויאה בסוכלתנו, ושפיר בנהירו דאורייתא, וזרין, ופקח יתיר מכל עלמא. ואם עם הארץ הוא, עבודתו לאו עבודה, ועליה פתיב (תהלים ה) לא יתיצבו הוללים לנגד עיניך.

תא חזי, זוהמא דכותי, אף על גב דאגיר, קשה לפרוש מיניה זוהמא עד תלתא דרין, כל שפן בעוד שהוא פותי. פשרה דבהון, רות, ולא אשכחן בה שום דופי כלל. ודא הוא נפש השכלית. ערפה, שהיא נפש הבהמית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה. אתא רבי חידקא ונשקיה. אמר, ודאי דזעירין אינון דמתעברן זוהמותיהו מינייהו.

רבי נחמיה אומר, פתיב (מלכים א ב) וישם פסא לאם המלך, זו רות המואביה, דזכתה וראתה למלך שלמה על פסאו.

כשם שלבה היה שלם, כך השלים ימיה ושנותיה. הדא הוא דכתיב, (רות ב) ותהי משכרתך שלמה. שלמה פתיב, וקריןן שלימה. מלמד, שראתה למלך שלמה על פסאו, וראתה שכרה בעולם הזה ובעולם הבא.

ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי כלתיה עמה כו'. ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה כו'. ותאמרנה לה פי אתך נשוב לעמך. ותאמר נעמי שבנה בנתי כו' ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה כו'. ערפה תבת אל עמה ואל אלהיה. ותאמר רות אל תפגעי בי לעזובך לשוב מאחריך. כך בודקין לגר, בשביל שיתקיים תחת כנפי השכינה כרות, בלבב שלם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלכסנדר פתח, (מלכים ב ד) ואשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה אל אלישע וגו'. תמן תנינן, דא אשת עובדיהו. וממונה היה על בית אחאב מלך ישראל. ובשעה שהלך עובדיהו אצל אליהו, הפיר בו אלישע.

ואי תימא, אלישע לא שמש לפניו עדיין. כבר היה משמש. ואין מוקדם ומאוחר. ועל כן פתיב, ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את ה', דודאי הפיר בו אלישע מאותה שעה.

צעקה אל אלישע. באותה שעה שמת עובדיהו, מת אחאב. ומלך יהורם בא לקחת את שני ילדיו. מה עשתה. הלכה גועה וצועקת ובוכה לבית הקברות. עמדה על קברו וצעקה, ירא אלהים, כך וכך עושים ליתומיה.

אמרו ליה לעובדיהו, הרי אתה עומדת וצועקת ובוכה על קברך. מה עשה. הלך לו אצל חזקיהו, אמר ליה דיי בעולם הוה. הלך לו אצל האבות, אמר כך וכך יש לי. אמרו לו, כבר שמענו צעקותיה, לך אצל אלישע הנביא.

אדהכי, חזרה גועה וצועקת על קברו, אמר לה אי ענייה, לכי אצל אלישע, והוא יתן לך עצה. מיד הלכה אצל אלישע.

אמר רבי, בא וראה היאך מספרים המתים בקברותם זה עם זה, והלא נפשותם במקום אחר עומדת. (תהלים כה) סוד ה' ליראיו וכו'. נודמן ליה רבי בון, אמר, קשיא הכי קיימא, והשתא מלה בתרין, משתוקא לא כלום.

פתח ואמר, (ישעיה כו) נפשי אויתה בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך. נפשי אויתה, תרין סטרין טבין יהיב הקדוש ברוך הוא בבר נש, לשמשא בהאי עלמא, ואינן נפשא ורוחא. נפש, לקיימא דגופא, במצות דיתער מניה. רוח, לאיתערא ליה באורייתא, ולאנהגא ליה בהאי עלמא. ואי זכו נפש במצות, ורוח לאתעסקא באורייתא. כדין נחתו עליה רבו יתיר מלעילא, כפום אורחוי.

ובתרין אלין, אניל בר נש בהאי עלמא, לשמשא בהו. דהווא נפש לא אתקיים בגופא, אלא באתערו דרוח דשריא עליה.

כה עייל בר נש לשמשא ולמפלח למאריה באלין תרין. איתער עליה מלעילא אתערו קדישא, ושריא עליה דבר נש, וסחרא ליה מפל סטרין. ואיתער ביה בחכמתא עילאה, למזכי ולמהוי בהיכלא דמלכא.

והווא אתערו דשרייתא עליה, מאתר עילאה הוא. ומאי שמייה. נשמה. ומיניה יתער לבר נש תשובה, ועובדין טבין. ואיהו חילא עילאה, חילא דתשובה, אימא לרוח, ורוח בן לה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל נשמתא, אית לה מרחמא עילאה. ומאי שמה. נשמתא לנשמתא. ואיהו איקרי אב לרוח. מיניה יתער לבר נש, יראה, ואהבה, תורה, ומצוה. ואינון מאב ואם בן ובת. יו”ד אב. ה”א אם. וא”ו בן. ה”א בת. ודא ידו”ד מלא.

בהוגמא דאית רוחא ונפשא דימינא, דיצר הטוב, כף אית רוחא ונפשא דשמאלא, דיצר הרע. ועל דא אמר, (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. את החיים ואת הטוב, דקדושה. ואת המות ואת הרע, דשמאלא, דיצר הרע. ועל דא רמו, ומעין הדעת טוב ורע, מן הטוב אכול, ומן הרע לא תאכל ממנו.

ועל ה”א עילאה שהיא נשמתא אם. ועל ה”א תתאה שהיא בת. איתקרי האי קרא, (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה. ואולת בידיה תהרסנו, דא נפש הבהמית דיצר הרע. בידיה תהרסנו, הגוף דקודשא, דיהיב ליה הקדוש ברוך הוא לשמשא בהאי עלמא, ונשמה לאתערא לשמושא דלעילא.

כה בר נש בהאי עלמא נאים בערסיה, רוחיה משטטא ואזלא ורעותיה לסלקא בכל ליליא. וכמה ממנין תריסין קיימין בכל רקיע ורקיע.

דאמר רבי נחוניא, סח לי בן גאים, כשעליתי לרקיע, ברקיע העליון מצאתי מלאכים שרפים, כולם כמראה הלפידים, וגלגלי אש סובבים אותם, וגבותם כגחלי אש, ושיניהם ועיניהם שביבין דנור, כסותם אש לוהטת, ועליהם ממונה אחד, הדומיעם שמו.

כשראו אותי שם, אמרו מי נתן ילוד אשה בינינו במקום הזה, פחדתי ממנו, והזכרתי אותיות השם, כשראיתי שמבקשים לשרוף אותי בהבל פיהם, ועמדו כולם. אמר לי אותו השר הגדול הממונה עליהם, מי אתה. אמרתי לו שמי.

אמר לי, אי ידיד. כל באי עולם עוברים על ידי בכל לילה ולילה, בשעה שבאים לשכב על מטותיהם, ומפקידים רוחם ביד אדון עולם. מיד פורחים מהם, ועולים לפניו.

וכל הרוחות לפני, ולא נתן לי רשות להכניס, אלא אותם הכתובים לפני. חוץ מאותם שעשו מצות לפניו ביום, עדיין אנו מבקשים ומחפשים אחריהם.

נשאתי עיני, ראיתי שס”ה היכלות, כמנין ימות החמה. וכולן לצד מזרח, וארבע שערים בכל היכל והיכל, וכמה ממונים ומשרתים עליהם, וכולם דמות אחת להם, וקוראים להם משרתי מזרח. וכן לצד דרום.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חויץ ממה שראיתי לאותו צד, שער גבוה עד מאוד מכל השערים. שאלתי על השער ההוא. אמר לי אי ידיד. בשער הזה עוברים כל בעלי צער, וכל בעלי דמעה, מצער אומות העולם. וכל אותם בעלי תשובה, כולם נכנסים בשער זה.

למעלה מזה השער, נגלה לפני שער גדול, וי' שערים סביביו, שאלתי עליו. אמר לי, השער הזה אין לי רשות עליו, ולא נפתח אלא בראש חדש ושבתות ויום טוב. באותו זמן כשנכנס שבת, או ראש חדש, או מועד, קול מתפוצץ בכל הני רקיעים, ואומר, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמונים.

מפני שכל הרוחות שבגן עדן שבארץ כל ימי השבוע עומדות שם, ומטיילת בתוכו. ובאותו זמן ובאותו רקיע שעל גבי גן עדן שבארץ, שבאותן שערים נפתחות ד' חלונות, רשומות בד' אותיות של שם המפורש, הוא המיוחד בגנוי מרומים, וכל אותם הרוחות מתלבשות בלבוש יקר, באותו גן עדן, כדמות אותו עולם שהיו עומדות במלבוש בשר מטפה סרוחה.

ובשעה שהחלונות נפתחים, כולם פושטין מלבושיהם, ופורחים למעלה באותן חלונות, ועולות במקום הזה. וששה בעלי כנפים, וכמה ממונים עמהם, פותחים השער הזה. וכל אלו העשרה שערים, הרוחות נכנסות לשם בחדוה ועולות למעלה. וכן כל רקיע ורקיע בדרך זה, בשלום ובשמחה רבה.

בשעה שאלו הרוחות עולות, רוחות אחרות יורדות, שניתוספו בין החיים באותו העולם. אלו עולות, ואלו יורדות. באותו מקום שירדו אלו משם, שם חונות האחרות, ואין המקום נשאר פנוי.

במוצאי שבת, בשעה שישראל אומרים ויהי נועם ה' אלהינו כו', אותם הרוחות שירדו להם בשבת, עולות. אלו עולות, ואלו יורדות. אלו עולות במקומן. ואלו יורדות למקומן. וכן תמיד בענין זה.

אמר רבי אלכסנדר, בשעה שנפטר האדם מן העולם, הנשמה והנפש אזלין פחדא. שנאמר, (רות א) ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם.

ויהי כבואנה בית לחם ותתם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי. דאזלת מאתר הדין, מלייא מכל טבא, מלייא מן אורייתא. עמודא דעננא ברישא ביממא, ועמודא דאשתא בליליא. ושרגא נהיר קדמה. ויחמון לה גינתא דעדן, אתר אגריהון טב דצדיקיא. ויחמון לה גיהנם, אתר פורענתהון דרשיעיא. דנידונין ביה על חוביהון, שנאמר (איוב כט) בהלו נרו עלי ראשי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוא שעתא, אמרה הנשמה, אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרא וגו', אני מלאה הלכתי כמה דאמרתון, וריקם השיבני ה'. כד הוינא באתרא הדין, הוינא מליא מן אורייתא, מליא מכל טבא. וכען ריקם השיבני ה', לזה העולם.

(רות א) למה תקראנה לי נעמי וה' ענה בי ושידי הרע לי. דעאל בי יצר הרע, רוח הבהמיית ונפש הבהמיות, שעליה נאמר (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנו. חכמות נשים בנתה ביתה, דא נשמה ונפש דקודשא. ואולת בידיה תהרסנו, דא נפש הבהמיות, שתהרוס בנין הגוף באולתה. ודא היא שנשארת בגוף, שנאמר, (איוב יד) אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל, דאשתתפו ביחד.

משל למה הדבר דומה, למלכא דמינה בגינתא דיליה תרין שומרין, האחד פיסח, והאחד סומא. אמר להון, אסתמרון דלא תיכלון מאיבא דגינתא הדא, דאנא ידענא כל איבא דאית ביה.

מה עבדו. הפיסח אמר לסומא, הא רעותן דניכלון מאיבא דאילנין אלין. אמר הסומא, אנא לא חזי. והפיסח אמר, והא לית אנא יכיל למיזל. מה עבדו. רכב הפסח על הסומא ואכלו.

ואתא מלכא, וחזא דאכלו מאיבא דאילנא. אמר להון, מאן אכל מאיבא דאילנא. הסומא אמר, אנא לא חזי. אמר הפיסח, הא אנא לא יכיל למיזל. מה עשה המלך, אמר, כמה דעבדתון ואכלתון מאיבא דאילנא, פן יתעביד לכון. מה עבד מלכא. אמר לעבדיו, ארפיבו הפיסח על הסומא, ויהבון להון שתין פולסין באתרא הדין.

כה נפש הבהמית מן יצר הרע, עם הגוף. הקדוש ברוך הוא עושה להם חיבור אחד, הנפש הבהמית עם הגוף, ומענישן יחד. וכן אם היה צדיק, מתבררם הקדוש ברוך הוא ומקבלים שכר טוב יחד.

רבי עזריה ורבי חזקיה, הוי סלקו לרגל, הוה עמהון ההוא טייעא, דהוה טעין אבתרייהו. אמר ר' עזריה לרבי חזקיה, מידי שמעת בההוא קרא דכתיב, (שה"ש ו) אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל. דברי התורה נמשלים לאגוז, היאך.

אמר ליה, מה אגוז אית ליה קליפה לבר, ומוחא לגו. אף דברי תורה, אית בה מעשה, מדרש, והגדה, וסוד, כלא דא לגו מן דא.

אמר ליה, הכי שמענא להאי. בההוא זימנא דתמלך שלמה גלי שיר השירים, וזהמא דההוא נחש קדמאה דאטיל באדם וחיה, אתפסק מעלמא, בגין דכד נפקו תולדין לעלמא מאדם וחיה, מההוא וזהמא נפקי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והכי שמעתי מרבתי, ואינון שמעו עד פומיה דאליהו. דאמר הכי, מאי דכתיב, (בראשית ד) והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את ה'. והאדם, דא אדם קדמאה, כד אתא נחש על חוה, אטיל בה זיהמא, וקין מההיא סטרא דההוא נחש נפק, מה נחש דרפו לתרוג ולהמית, הכי נמי קין, מיד נעשה הורג.

כדבר אחר, (ישעיה יד) משרש נחש יצא צפע ופריו שרף מעופף. כי משורש נחש, דא נחש הקדמוני. יצא צפע, דא קין, שיצא משרשו ומעיקרו. ופריו שרף מעופף, שנעשה הורג כשרף הזה, שאין למכתו לחש. מעופף כפול, שכבר נעשה הנחש במינו כפול.

ואי תימא מההוא זיהמא נפק, וקרא אמר והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין. ודאי מאדם הוה, ולא מההוא זיהמא. אלא ההוא נחש הטיל בה זיהמא בחוה, וההוא זיהמא דאשתאב בה, הוה מכשכשא במעהא, ולא הוה ליה גופא לאתפללא ביה, ולנפקא ההוא רוחא לעלמא.

כיון שבא אדם הראשון עליה, איתערב ההוא זיהמא בההוא זרע, ועבד גופא לההוא רוחא בישא, וזיהמא דהוה במעהא אתפלילא ביה, ונפק לעלמא בדיוקנא סומקא, סגי מכל שאר בני אנשא דעלמא דהו אבתריה.

ועוד דההוא זרעא דאטיל בה אדם למיעבד גופא, מההוא סיטרא בישא הוה, ואתתקף ההוא רוחא בישא, ואתגלים ביה, ונפיק לעלמא. כיון דחמת ליה חוה, אמרה קניתי איש את ה', עם ה'.

וכד אייתי קרבניה, מההוא סטרא בישא אייתי ליה. דכתיב, (בראשית ד) ויהי מקץ ימי'ם, דהוא סטרא בישא, ולא מסטרא דקדושה, דהוא מקץ ימי'ן.

שת, בסיס עלמא בצדיקים וחסידים דנפקו לבתר מניה. שת דא הוה סיום דאלפ"א ביתא, ומיניה אהדרון אתוון למישר, ש"ת.

כיון דאסתיימו אינון צדיקים וחסידים עד נח, והווי אינון בני טופנא, דאתמחו כולהון. כיון דאתמחו כולהו, ונפק נח ובנוהי מתיבותא, כדין כתיב, (שם ט) ומאלה נפצה כל הארץ, כדין שריאו אתוון באלפא ביתא למפרע, תש"ר. וכדין כתיב, ומאלה נפצה כל הארץ, ואזל כל עלמא, בההוא זיהמא דנחש.

ואף על גב דאברהם תקן מה דעבד אדם. וכן יצחק ויעקב וצדיקיא. עם כל דא, זיהמא דנחש לא פסקא, עד דקיימו ישראל על טורא דסיני. ואהדרו אתוון בארץ מישר, ומנהון למפרע, חד מכאן, וחד מכאן. וכד סרחו, אהדרו בגופא אחרא. אהדרו אתוון בגוונא אחרא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכך אול עלמא, ברזין דאלפא ביתא, עד דאתא שלמה. כיון דאתא שלמה, אשתכחין אתוון קיימין על קיימיייהו. וכדין פתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, וקיימא סיהרא בשלימותא, כדין אתגלי שיר השירים בעלמא.

וכדין אמר, (שה”ש ו) אל גנת אגוז ירדתי. מה אגוז, מוחא לא אשתכח אלא לבסוף, כך עלמא הכי הוה, עד דאתקיימא קליפין, וקיימא עלמא במוחא, וסיהרא באשלמותא.

אמר ההוא טייעא, במאי קאמריתו ותתוקמו האי קרא דכתיב, (רות א) ותלכנה שתייהם עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליהן. עד הכא תרין, ותאמרנה הזאת נעמי חד ולא יתיר. אמר רבי עזריה, אשריכם ישראל, שאפילו הריקנים שבכם, מלאים תורה ומעשים טובים.

סדר הלימוד ליום ד אב [יום 299 בשנה]

נחתין תרוייהו, אמרו ליה, מידי שמיע לך בהאי קרא. אמר, הכי שמענא. בזמנא דבעי הקדוש ברוך הוא למיהב תורה לישראל, הלוחות היו כתובים פנים ואחור. שנאמר, (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים.

והלוח אחד פנים ואחור. והלוח אחרת ימין ושמאל. שנאמר, (שמות לב) והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת, תרין, על מה אמר תרין זימנין והמכתב מכתב.

דקודם שעשו ישראל העגל, ובעי הקדוש ברוך הוא למיהב תרין תורות, שבכתב ושבעל פה אלין, על ידא דמשה לישראל, והלוחות מעשה אלהים המה וגו'. והלוחות היו בדוגמא ו”ה לוחות. ו”ה מכתב, מכתב דכתיב, דא הוא ו”ה.

לוחות י”ה. מעשה אלהים המה, דא בינה עילאה. ו”ה, אינון תרין דרועין. ו”ה מכתב, אינון יעקב ורחל, שנקראו שמש וירח, ונקראו שני שדים, ונקראו חד. ועל דא אמר, ו”ה מכתב מכתב אלהים הוא. חרות על הלוחות, אל תקרי חרות, אלא חירות, חירות ממלאך המות, ומשיעבוד מלכות, וכל מרעין בישין דעלמא.

וכיון דעבדו ית עגלא, פרחו אתוון מתרין סטרין פנים וימין. ואני אפתח לך הדרך הישר שתבין. אלימלך ונעמי, ומחלון ורות, בדוגמא דא תרין לוחות. אלימלך ונעמי לוח אחד, ימין ושמאל. ומחלון ורות, פנים ואחור, לוח אחר. וכיון דעבדו ית עגלא, אסתלק אלימלך ומחלון, נשארו רות ונעמי, תרין נקיבות.

ואזלו תרוייהו, עד כי שמעו כי פקד ה' את עמו לתת להם לח'ם. דיהב זימנא אחרא אורייתא, לוחות שניות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותלכנה שתיהן עד בואנה בית לחם ותהם כל העיר עליהן. כל, דא צדיק. העיר, דא ציון, עיר דוד. ותאמרנה הזאת נעמי, שבשעתא דאתיהיבת אורייתא על טורא דסיני, כתיב, (שמות כ) וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים.

כדין צווחא אורייתא, ואמרה, אל תקראנה לי נעמי, אני מלאה הלכותי, מכל חידו, ומכל טבאן, וכל חירו דעלמא, אפילו משעבוד מלכות. כדין אמרה, למה תקראנה לי נעמי.

והא הוא רזא, דאמר הקדוש ברוך הוא על ידי דמשה, (שם לג) וראית את אחריו ופני לא יראו. כשרציתי למיהב אורייתא לישראל ימין ושמאל פנים ואחור, הם לא רצו, ועבדו ית עגלא. וכאן כשהם רוצים, אני לא ארצה.

אמר, הכי שמענא, בזמנא דבעא הקדוש ברוך הוא למיהב אורייתא לישראל, נטל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ואזיל הוא לגבי שאר עמין, ולא בעו לקבלא לון. עד דנחית לון לישראל על גבי טורא דסיני.

אמרו מלאכי השרת, למאן בעי הקדוש ברוך הוא למיהב תרין תורות אלין. אמר, לישראל, דאינון עדבי וחולקי. דכתיב, (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, הרי תרין. ואנא יהיב לון שתי תורות. ועוד, דסלקי בערבונא עוללים ויונקים. ובגיניהון יתערון תרין תורות אלין. דכתיב, מפי עוללים וינקים יסדת עז.

ומהכא נפקא, מהתם נפקא, דכתיב, (ישעיה כח) את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מחלב עתיקי משדים. את מי יורה דעה, דא תורה שבכתב. ואת מי יבין שמועה, דא תורה שבעל פה. גמולי מחלב עתיקי משדים, דבגיניהון נחתא אורייתא לישראל על טורא דסיני.

ההא הוא דכתיב, (רות א) ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם. לאן הלכו. לשאר עמין, עד דקיימו ישראל על טורא דסיני. פיון דנחתו תורה שבכתב ותורה שבעל פה, מיד ותהום כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי, אודעזע כולי עלמא, ואמרו, דין היא אורייתא חמדה גנוזה. מיד וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים. כדין אמרת הזאת נעמי. דא הוא נעימו דאורייתא.

ולא ידעי ישראל ענשא דאורייתא, עד דאתו למרה, דכתיב, (שמות טו) ויבאו מרתה. וכתיב, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. כדין אמרה אורייתא, קראן לי מרה.

וארכביה ג' פרסי, והוא עסיק עמהון באלין רזיאי. קראו עליה, כפלה הרמון רקתה. אפילו הריקנין שבישראל מלאין תורה ומצות פרימון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר לו, כְּדִין הוּוּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְרֵן בְּאוֹרֵייתָא, אֲתַעְטְרוּ בְּשִׁמְהֵן גְּלִיפִין עֵילָאִין. כִּיּוֹן דְּעַבְדוּ יַת עֵגְלָא וְסִרְחוּ, וְהוּוּ מֵיִיתֵי מִשֵּׁה אוֹרֵייתָא, כְּתִיבָא עַל לִוְחִין דְּאַבְנִין עֵילָאִין, מִלֵּיין מְכַל טְבָאן, חִירוֹת מִמְלֵאךְ הַמּוֹת, וּמִשְׁעֵבוּד מְלַכְיוֹת, וּמְכַל מְרַעִין בִּישִׁין דְּעֵלְמָא.

כִּיּוֹן דְּחָמָא מִשֵּׁה יַת עֵגְלָא, פְּרַחוּ אַתּוּון, וְכִלְהוּ סְלָקוּ לְעֵילָא, כְּדִין צְוּוּחָא אוֹרֵייתָא וְאַמְרָה, אֲנִי מְלֵאָה הַלְכְתִּי, מִכְּמָה טְבִין לְיִשְׂרָאֵל, וְהִשְׁתָּא אַהֲדַרִּית רִיקָם לְמַגְנָא, דְּלֵא מְהַנִּית לְהוּ. כְּדִין צְוּוּחוּ עֵילָאִין, וְאַמְרוּ, (הוֹשַׁע ז') אוֹי לָהֶם כִּי נִדְדוּ מִמְנִי. וְוִי לְהוֹן, דְּלֵא אַתְקִימוּ בְּמַהִימְנוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן.

רַבִּי אֶלְפִסְנִדְרָאִי לְטַעֲמִיָה, דְּאָמַר ר' אֶלְפִסְנִדְרָאִי, הַנְּפֶשׁ וְהַגּוּף הֵם שׁוֹתְפִין יַחַד, וְהוֹלְכִים מִזֶּה הָעוֹלָם בִּיחַד. עַד בְּאַנְהָ בֵּית לָחֵם. וְאַמְאִי אֶקְרִי הַכִּי. אֶלָּא בִּי דִינָא וְקִטְרוּגָא דְּדִינָא וְקִרְבָּא תַּמּוֹן. כְּדִין כְּתִיב, וְתַהֵם כָּל הָעִיר עֲלִיהֶן. כָּל שְׂאָר מִתִּיָּא מְרַעִישִׁין עֲלִייהוּ, לְקַל קִרְבָּא דְּדִינָא.

דְּתַנּוּן, הֵהוּא מְלֵאךְ הַמְמוּנָה עַל בֵּית הַקְּבֻרוֹת, נִכְנָס לְקַבֵּר בְּשַׁעַת שְׁנַקְבֵּר, עוֹמֵד עָלָיו וּמְבִיט וְאוֹמֵר, אוֹי לוֹ לְפִלוֹנִי זֶה, אוֹי לְעֵינַיִם שְׁנַהֲנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה בְּעֵבְרִיהָ, אוֹי לָהֶם לְיָדַיִם וְלָרַגְלַיִם שְׁהִלְכוּ בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם.

אָמַר הַגּוּף, אֲנִי אֵינִי רוּאָה, הַנְּפֶשׁ הוּוּא הַמְּנַהִיג שְׁלִי. אוֹמְרַת הַנְּפֶשׁ, אֲנִי אֵינִי יוֹדַעַת לִילָךְ. וְהֵם הַשְּׂנַיִם, דְּיוֹגְמַת הָעוֹר וְהַפֶּסֶח. מַה עֲשֵׂה, מִכְּנִיס הַנְּפֶשׁ לְתוֹךְ הַגּוּף, וְדָן אוֹתָם ג' יָמִים זֶה אַחַר זֶה. לְאַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים, נִדּוֹן מִפְּוִי וּמִיָּדָיו וּמִרַגְלָיו.

לְאַחַר מִכְּפָאן, הַגּוּף נִבְקַע, וְרִימָה וְתוֹלְעָה עוֹלָה עָלָיו, וְהַנְּפֶשׁ מִתְאַבְּלַת עָלָיו. דְּכְתִיב, (איוב יד) אַךְ בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וּנְפֶשׁוֹ עָלָיו תֵּאָבֵל. וְאוֹמְרַת, אֲנִי מְלֵאָה הַלְכְתִּי לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי ה' לְזֶה הָעוֹלָם, בְּלֵא מַעֲשִׂים וּבְלֵא תוֹרָה.

וְאַשְׁרֵי מִי שְׁתַּלְמוּדוֹ מִתְקַיִים בִּידוֹ בְּזַמַּן שְׁהוֹלֵךְ אָדָם לְבֵית עוֹלָמוֹ. שְׁאִפִּילוּ בְּקַבֵּר שְׁפַתוֹתֵי' רֹחַשֶׁת, וְהֵם שׁוֹשְׁנֵי'ם, אֵל תְּקַרִּי שׁוֹשְׁנִים, אֶלָּא שְׁשׁוֹנִים. מִפְּנֵי שְׁתוֹרְתָם מְגִינָה עֲלֵיהֶם. הִדָּא הוּוּא דְּכְתִיב, (משלי ו) בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ.

כִּי הָא דְרַבִּי חֲסֵדָא, כְּשֶׁנִּפְטַר לְעוֹלָמוֹ, הִלֵּךְ רַבִּי יוֹסִי בְּרִיה וּבַת תַּמּוֹן עַל קְבֻרִיהָ בְּלִילָא. שְׁמַע מִגּוֹ קְבֻרִיהָ, חֲדוּהָ דְּכַתוּת פְּתוּת, דְּמִתְכַּנְפִּי וְקֵאמְרִי, נִיזִיל לְחַדְוֹתָא דְּהַלּוּלָא דְּאוֹרֵייתָא דְּרַבִּי חֲסֵדָא. וְאַפִּילוּ מְלֵאכֵי הַשְּׂרַת מִתְכַּנְפִּי לְמִיחַדִּי בְּהַדִּיהָ.

שְׁמַע דְּהוּוּ אֶמְרִין, מַה לְחַיִּי בְּחַדְוָה דִּילָן הָכָא, יִלְעוֹן בְּאוֹרֵייתָא בְּהַהוּא עֵלְמָא. אָמַר לִיהָ, בְּרִי, זִיל מְהַכָּא, וְקַיִים תְּלַמוּדְךָ, דְּזַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאִתִּי הָכָא וְתַלְמוּדוֹ בִּידוֹ. דְּהָא אִפִּילוּ מְלֵאכֵי הַשְּׂרַת לָא יִכְלִין לְקַרְבָּא לִיהָ. זִיל וְאַמּוֹר לִיהָ לְרַבִּי חַגִּי, דִּיגְמוֹר תְּלַמוּדִיהָ, דְּבִיּוֹם פְּלוֹנִי יִיתֵי הָכָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲדַהֲכִי, דְהוּהּ מִשְׁתַּעֵי בְּהַדְיָה, סְלִקוּהוּ לְרַבֵּי חֲסֵדָא לְמַתִּיבְתָא עֵילָאָה. וְקָם רַבֵּי יוֹסֵי בְרִיָּה, וְאֹזִיל, וְחֹזֵי לְהוֹן לְחַבְרַיָּא.

אָמַר לִיה רַבֵּי יְהוּדָאי, אֲלִמְלָא רַבֵּי יוֹסֵי אַתָּה, כְּדֵי הוּת לְאַתְעַנְשָׂא תַמְן. אָמַר לִיה, בְּגִין צַעְרָא דְאַבָּא, אֹזְלִית וְשִׁמְעִית כָּל הָאִי. קָרָא ר' יוֹנָתָן עֲלֵיהּ דְרַבֵּי חֲסֵדָא, (משלי ג) וְשִׁכַבְתָּ וְעָרְבָה שְׁנַתָּךְ. וְהָאִי קָרָא אַחֲרֵינָא, (קהלת ה) מִתּוֹקָה שְׁנַת הָעוֹבֵד אִם מַעֲט וְאִם הַרְבֵּה יֹאכַל.

דְּבַר אַחַר, הַנֶּפֶשׁ נִמְשָׁלָה לְשִׁכְיָנָה, וְהַגּוֹף לְיִשְׂרָאֵל. אִם יִשְׂרָאֵל חָטְאוּ וְגָלוּ, לְמָה הִגָּלוּ הַשִּׁכְיָנָה לְשֵׁם עֲמָהֶם, שֶׁהִיא לֹא חָטְאָה. אֲלֵא עַל שֶׁהִיָּתָה מִבְּקִשְׁתָּ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים. וּמִשְׁפַּעַת לָהֶם עוֹשֵׁר וְכַבוֹד מְאֹד, וְיִהְיֶה לְהוֹן כָּל מָה שִׁירְצוּ, וְהֵם חָטְאוּ. וְעַל דָּא נְאֻמַר, (לא מפורט) וַיִּשְׁמַן יִשְׂרׁוֹן וַיִּבְעֵט שְׁמַנָּת עֲבִית כְּשִׁית וַיִּטֵּשׂ אֱלוֹהֵי עֲשָׂהוּ וַיִּנְבֵּל צוּר יִשְׁעָתוֹ. וְעַל דָּא גָּלְתָה עֲמָהֶם.

מָה רִימָה וְתוֹלְעָה עוֹלָה עַל הַגּוֹף, כִּךְ בְּשַׁעָה שִׁישְׂרָאֵל הֵם רָעִים, אֹמְרוֹת הָעוֹלָם בְּנֵי עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל שְׁנַקְרָאִים רַמָּה וְתוֹלְעָה, שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם, וְהַגּוֹף נִבְקַע וַיִּהְרָגוּ לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אַךְ בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וְנִפְשׁוֹ עָלָיו תֵּאָבֵל, מַהוּ בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב וְנִפְשׁוֹ עָלָיו תֵּאָבֵל. בְּשָׂרוֹ יִכָּאֵב עֲלֵיהֶם, וְנִפְשׁוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל תֵּאָבֵל. וְכַדִּין אִיהִי תוֹאִיבַת לְנִשְׁמָה עֲלִיוֹנָה דְאִיתְקַרֵּיָא נְעַמִּי.

(רות ב) וַלְנַעֲמִי מוֹדַע לְאִישָׁה אִישׁ גְּבוּר חֵיל מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וַיִּשְׁמוּ בְעֵזוֹ וְגו'. רַבֵּי רַחוּמָאֵי פָתַח, (תהלים קיב) גְּבוּר בְּאַרְצֵי יִהְיֶה זֶרְעוֹ. זִכְאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּמַתְּבַרְךָ בְּבִנְיָן בְּהָאִי עֲלֵמָא, בְּגִין דְּלֹא יִהְיֶה יַחֲדֵי לְהַהוּא עֲלֵמָא.

תָּא חֲזִי, בְּדוּגְמָא דְאִית בְּאָדָם יְדוּ'ד מְלֵא, וּמַתְפָּרֵשׁ הָאוּר שְׁלוֹ לְמ"ה. הֲכָא אִית בְּגוּפָא הַשֵּׁם מְלֵא יְהו"ה, וּמַתְפָּרֵשׁ לְכ"ב אוֹתִיּוֹת, וְעַם מִנְצַפ"ךְ הֵם כ"ז.

וְאֲנִי אֶפְתַּח לָךְ דְּרֵךְ יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שֶׁהוּא דוּגְמַת אָדָם, שֶׁהוּא מִד' אוֹתִיּוֹת, וְהוּא אוּר גְּדוּל. כִּךְ אִית בְּגוּפָא ד' יְסוּדוֹת, אֵשׁ וְעַפְרֵי רוּחַ וּמֵיִם, וְהֵם ד' כּוֹחוֹת. וְדָא אֵינּוֹן: רוּחַ הַבְּהֵמִית, וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית, וְנִשְׁמָתָא, וְנִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. וְאֵינּוֹן מִסְטָרָא דְשְׁמָאֵלָא.

וְאֵינּוֹן פּוֹעֲלִין בְּהָאִי עֲלֵמָא כְּגוֹנָא דָּא. הַשְּׁכָל מִנְשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא. וְתַאֲוֹת הַשְּׁכָל נִמְשָׁךְ מִן נִשְׁמָתָא. וּמִן רוּחַ הַבְּהֵמִית יֵבֵא הַמִּשְׁאָ וּמִתֵּן עִם הַגּוֹיִם. וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית, לְהַנְהִיג הָאֲבָרִים, שִׁילְכוּ לְאֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְתַאֲוֹת הַמִּשְׁגָּל.

וְחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת שְׁכ"ב אוֹתִיּוֹת נִזְכָּרִים בָּהֶם, וְהֵם אַחַה"ע מְגָרוֹן, בּוּמ"ף מִשְׁפָּתִים. גִּיכ"ק מַחֲדָה. דְּטַלְנ"ת מְלִשׁוֹן. זִסְצָרְבִי שְׁמַעוֹן מְשִׁינִים. וְאֵלּוּ חַמְשָׁה מְקוֹמוֹת, נִכְלָלִים בְּאַרְבַּע כּוֹחוֹת, שֶׁהֵם מְנַהֲיָגִים הָאֲבָרִים, וּבָהֶם נִבְרָא כָּל הַגּוֹף. וְעֲלֵיהֶם הַד'

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אותיות קדושות, שנקראו אדם. ועליהם אמר הכתוב, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו.

ומן היו”ד איתער יראה לאדוני האדונים, שיהיה האדם ירא ממנו. ומן הה’, איתער תשובה לאיש. ומן הו’, איתער לאדם תורה. ומן הה’, איתער מעשים טובים ומצות, ולא יחטא. זה הוא השם הנסתר בצלמו. כמו שהקדוש ברוך הוא נסתר בעולמו, כך הוא זה השם נסתר באדם.

והע שהם ד’ שמות, ע”ב. ס”ג. מ”ה. ב”ן. אית ד’ אותיות שנקראו גוף. ומתפשטין לרמ”ח אברים. ועל אלו הד’, אית ד’ אותיות הנזכרים לעילא, והם מתעלין על אלו ד’ גופים שהזכרנו, ונקראים נקודות. פי בהברת י’ אי. ובהברת ה’ אה. ובהברת ו’ או. ובהברת ה’ אה.

ויש על הנקודות טעמים. שהם מנהיגים לארבע אותיות. שהם כנגד רגלי המרכבה, שהם מוצא היסודות השפלים, והם נקראים נקודות. ועליהם שלשה טעמים, והם זרקא תלשא שלשלת. וזהו שם הנסתר הטהור והקדוש, שהוא שם הוי”ה.

וכן באדם, מן הא’ לבדה התפשטו ד’ אותיות של שם, אי, אה, או, אה. ומן האלה התפשט ה”א הנעלם, פי הוא מוציא מה שקבל. וגם שתי הברותיו אה או, הראשון מקבל והשני מוליד. והיו”ד הנעלם של אי מורה, פי ממנו מתפשט הכל. ועל כן נקרא הראשון מקבל והשני מוליד. והיו”ד הנעלם שמורה פי ממנו מתפשט הכל.

ועל כן נקרא הראשון זרקא, כשמו כן הוא, פי הוא מורה שאין לו סוף. והשני תלשא, מלה מורכבת: תלמוד לומר ש”א. פי היא נושאת התלמוד לומר. והשלישי שלשלת, כשמה כן היא, המשפעת לתל שהכל פונים שם.

והע שהם ד’ שמות. בדוגמא דא, יוסי יוסי יוסי יוסי. אית ד’ אותיות שנקראו גוף, ומתפשטים לרמ”ח אברים. ואית ד’ אותיות, שנקראו נקודות, והם מתעלים על הגוף. ויש על הנקודות טעמים, שהם מנהיגים להם לאותיות. ועל שלשה שם נסתר וקדוש, והנקודות גוף לטעמים, והאותיות גוף לנקודות.

רבי רחומאי פתח, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו. זכאה הוא מאן דיזכה דיתברך בבנין בהאי עלמא. ואי לא, איהו אזיל מיד ליד. וכתיב, (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע. מאי יד ליד. סוד ה’ ליראיו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי נחמן אומר, ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז. וכתוב, (רות ב) קרוב לנו האיש מגואלנו הוא. ורבי רחומאי אמר, אי הכי, מאי לא ינקה רע.

אמר ליה, לסנטרא דהוה אלקי לחייבא, עד דיהבי ליה ערבא. ואי יהיב לא שבקין סנטרא לאלקאה. אמר ליה לאו הכי, אלא בשעתא דייתי ויתגלי מאן דאחי לבר נש, תנדע האי.

רבי זמירא נפק לחקל אוני, חמא באינון בקיעין קרטוניא, קומטרי שלהובי דסלקין. ארפין אודנוי, ושמע קלין. אמר ליה ההוא ערבאה, זיל בהדי, ואראה לך פליאן טמירין מבי נשא. אזל עמיה אחורי טינרא, וחמי בקיעין אחרנין, ושלחובין סליקו לעילא. שמעו קלין אחרנין. אמר ליה ארפין אודנוי הכא. ארפין אודנוי, ושמע קלין דאמרין ווי ווי.

אמר, ודאי הא אתר חד מאינון דוכתי דגיהנם הכא. ועבר ההוא ערבאה, ואשתאר הוא. אדהכי, גחין גו דוכתא אחרא, וחמא חד בר נש דהוה רמי קלין, והוה נטלין ליה, ואעלין ליה לעומקא דמדורא אחרינא, ואתפסאי, ולא חמי יתיר.

אהמיך, וחמא בחלמא ההוא גברא. אמר ליה מאן את. אמר ליה יודאי חייבא אנא, דלא שבקנא בישין וחטאין בעלמא דלא עבדנא. אמר ליה בגו חלמא, מה שמך. אמר ליה, לא ידענא, דחייבי גיהנם לא דכרין שמיהו.

אמר ליה, שמא דדוכתך מהו. אמר ליה, בגלילא עילאה קצבא הוינא. ומגו בישין סגיאי דעבדנא התם, דיינין לההוא בר נש תלתא זמנין ביממא ותלתא זמנין בליליא. אמר ליה, וברא שבקת. אמר ליה, אין.

קם מתמן, ואזל ליה לגלילא עילאה, שמע קול ינוקא דהוה אמר, (משלי ב) אם תבקשנה כפסך וכמטמנים תחפשנה אז תבין יראת ה'. אזל לבי מדרשא אחרא, שמע קול ינוקא אחרא דהוה אמר, (צפניה ב) בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסרתו וגו'.

אזל וחפש אבתריה דההוא גברא רשע. ולחד ינוקא קא שאיל. אמר ליה, רבי, תיתי כף וכף לההוא גברא, דלא שבק בישין וחטאין בעלמא דלא עבד. כף וכף תהא לההוא גברא רשע, ולההוא מניקתה דיניקא ליה.

אמר ליה, ברא שבק בעלמא. אמר ליה הן. חד ברא שביק, והוא רשע פאבוה, ואיהו ינוקא דאזיל בבי מטבחיא. חפש אבתריה, ונטיל ליה ולעי ליה באורייתא, עד דאוליף ליה מקרא וצלותא וקריאת שמע. לבתר אוליף ליה משנה ותלמוד והלכות והגדות, עד דאתחכם יתיר, והיינו רבי נחום הפקולי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמאי קרו ליה הפקולי. כמה דאת אמר, (ישעיה כח) פקו פליליה. דאפיק לאבוה מן דינא דההוא עלמא. וכמה חכימי דרא דנפקו מיניה, אקרון פקולי.

ההוא גברא אתי ליה בחלמא, ואמר ליה, רבי, כמה דאנת נחמת לי כן ינחם הקדוש ברוך הוא אותך. דהא מן יומא דידע בני פסוק חד, פקו לי מן דינא. פיון דקרא קריאת שמע, סלקין דינאי בין ביממא בין בליליא זימנא חד. פיון דקרי ביה רב, אעברו דינאי מכל וכל.

יומא דאתחכים וקרו ליה רבי, אתקיננו פורסי בין צדיקייא בגינתא דעדן. ובכל יומא ויומא דאתחדשא אורייתא בשמיה, מעטרין לי בעיטרא עילאה, דצדיקים מתעטרין.

בגינה זכינא בכל האי יקר. זפאה איהו חולקיה, מאן דשבק ברא דלעי בתורה בהאי עלמא. אמר ר' חייא בר אבא, כהאי גוונא אירע ליה לרבי עקיבא.

רבי נתן שאל ליה לרבי יוסי ברבי חנינא יומא חד, ואמר ליה, אליהו הוה ליה ברא, או לאו. אמר ליה, מילתא אחרא הוה ביה, וכתיב, (דברי הימים א טז) אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. מאי אל תרעו אל תעשו עצמיכם רעים וחברים לנביאי. והקדוש ברוך הוא בחר בהם, והבדילם מישראל לעבודתו, והכניסם בהיכלו. קל וחומר, מי שהוא מלאך בשמים, אתה שואל עליו.

רבי יוחנן אומר, משבט גד היה. רבי נהוראי אמר, אליהו מלה אחרא הוה ביה, דכתיב, (משלי ל) מי עלה שמים וירד. מי עלה שמים, אמר רבי אלעזר משמיה דרבי שמעון, דא אליהו. וירד מקודם לכן.

וקשיא דרבי אלעזר אדרבי אלעזר, דאמר רבי אלעזר אליהו דא פנחס. אי בשביל שקינא להקדוש ברוך הוא, זה קינא וזה קינא. לאו הכי. דאמר רבי אליעזר, כתיב, (מלכים א יט) קנא קנאתי. קנא בשמים, וקנאתי הכא. אמר ליה הקדוש ברוך הוא, עד מתי אתה מקנא לשמי.

אמר רבי יהודה בר שלום, (משלי ל) מי עלה שמים, דא אליהו. דכתיב, (מלכים ב) ויעל אליהו בסערה השמימה. וירד, זה יונה, דכתיב, (יונה א) ויונה ירד אל ירכתי הספינה וגו'. (שם ב) לקצבי הרים ירדתי. מי אסף רוח בחפניו, זה משה.

מי צרר מים, זה אלישע, שריפא המים ביריחו. בשמלה, בכח שמלתו של אליהו. מי הקים כל אפסי ארץ, דא אברהם. דכתיב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברהם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מה שמו של אותו אדון שהביא הללו לעולם. ה' צבאות שמו. ומה שם בנו. ישראל. דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל. ר' נחמן אומר כל האי בהקדוש ברוך הוא מדבר.

רבי נהוראי ורבי יהודאי, איערעו תחות אילנא חדא בחקלא, והוו יתבי. אדהכי, חמו חד רווק, דאתי וטעי בחקלא. אמר רבי יודאי, או טעי ההוא בר נש בחקלא, או לסטים הוא, או דחיל מינן.

אמר רבי נהוראי, שכנתא גבן, קום. קמו, רמו ליה קלא, פיון דחמי לון קריב לגבייהו, אמר רבי נהוראי, מאן אנת. אמר ליה, מגו דלא שאילנא לכון בשלמא, לא ידעיתון לי. יודאי אנא, וטעינא השתא בהאי חקלא, ולא שאילנא עלייכו, דאמינא שמא רשעים הם. וכתבי, (ישעיה מח) אין שלום אמר ה' לרשעים. וכדין דלא אשתמודעי בכון. עד דחמינא בכון פנפי מצוה, וחדינא. השתא שלמא עלייכו רבנן. יתבי תחות אילנא, אמר רבי יודאי, נתעסק בפולחנא דמרנא, ונפתח באורייתא.

פתח רבי יודאי ואמר, (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך. מזוזות פתיב, מאי טעמא. אלא אשריהם ישראל, שהם מצויינים תמיד במצות. בשבתם, ובכלכתם, בשכבם, ובקומם. דכתיב, בשבתך בביתך ובכלכתך בדרך ובשכבך ובקומך.

ושיהיו ישראל מעוטרים בתורה ובמצות, כדי שידבקו תמיד בהקדוש ברוך הוא. דכתיב, ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. וכל הדבק בקונו, אינו גיזוק לעולם.

ולא עוד, אלא ששני מלאכי השרת מליין לו לאדם, אחד בימינו, ואחד בשמאלו. דכתיב, (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך. ולא עוד, אלא שאם תמיד מצוי במצוה, כפיכול, שהקדוש ברוך הוא נעשה לו שומר. שנאמר, (תהלים קכא) ה' שומרך.

מה עושה הקדוש ברוך הוא. נוטל מלאך ההולך בימינו, ומעמידו לפניו. והוא עומד במקומו. שנאמר, ה' צלך על יד ימינך. ואותו המלאך שהוא משמאלו, מעמידו אחרי האדם. והקדוש ברוך הוא מימין ומשמאל. נמצא האדם נשמר מכל צדדיו, מי יוכל להזיק אותו.

ועל פן, צריך שלא יהא האדם מצוי בלא תורה ובלא מצות, אפילו שעה אחת. בביתו הקדוש ברוך הוא שומרו מבחוץ, והאדם מבפנים.

ותנינן, אמר רבי יוסי בר יהודה, פתח המצויין במזוזה, אין מזיק ואין שטן ואין פגע רע מתקרב אליו. מפני שהקדוש ברוך הוא שומר הפתח, אפילו בשעה שניתן

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רשות למלאך המשחית לחבל, זוקף עיניו, ורואה ששם שדי עומד על הפתח, כדכתיב, (שמות יב) ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף. לפיכך צריך האדם שיהא תמיד מצוי במצות מזוזה.

פתח רבי נהוראי בפרשת ציצית ודרש, (במדבר טו) ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדורותם. מאי שנא דהכא ובשבת לדרתם חסר, דכתיב, (שמות לא) לעשות את השבת לדרתם, חסר.

דתנינן. תקנו פרשת ציצית בקריאת שמע. ובדירתו של אדם, נמצא פרשת קריאת שמע, חוץ מפרשת ציצית, שחסר משם. במה נשלם. אלא כשאדם מתעטף בביתו בציצית, ויוצא בו לפתחו, הרי נשלם.

והקהוש ברוך הוא שמח בו, ומלאך המות זו משם והיינו לדרתם, שיהיה שלם. ויצא מפתח ביתו במצוה זו, ומלאך המשחית זו משם וניצול האדם מכל נזק. מנלן. ממאי דכתיב מזוזה, מאותיותיו משמע, ז"ו מו"ת. שלא ניתן לו רשות לחבל, וזו מפתחו.

בשבת דכתיב לדרתם, מאי טעמא. מפני שפיון שקידש היום, דירתם של ישראל צריכה להיות בגר דלוק, ושלחן ערוך, ומטה ממוצעת ודירתן מתוקנת כדירת חתן לקבל בו הפלה. ומאי ניהו. שבת היא פלה. ולעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה מתוקנת לכבודה, כפי הראוי לה. ועל דא כתיב, לעשות את השבת. וכתיב, לדרתם, להכניס בה פלה קדושה לדירתה ולהיות בתוכה.

בשעה שקידש היום, וכלה זו באה, ואינה מוצאה דירה מתוקנת, ושולחן ערוך, וגר דלוק. פלה זו אומרת, אין דירה זו מישראל. ביני וביני בני ישראל כתיב, אין זה מישראל, אין דירתו לקדושה. על כן צריך היכר קדושה בבית. ועל דא כתיב לדרתם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהוראי, אסהדנא, על מאן דנפק מתרע ביתיה בעיטופא דמצוה, ותפילין בראשו, בשעה דנפיק בין תרין תרעין, אנדמנא שכינה עליה. ותרין מלאכין דקיימין עליה, חד מימינא, וחד משמאלא, וכולהון מלוין ליה עד פי פנישתא, ומברכין ליה. וחד מקטרגא דאיהו קיימא קמי פתחי דבר נש אזיל מבתרייהו, ועל פרחיה אתיב ואמר אמן.

וזכור ושמור, כללא דכל אורייתא. זכור, איהו פרשת מזוזה. ואיתימא מזוזה בנקבה מדבר. הכי הוא ודאי, אבל פרשתא דא, זכור כלול בנקבה. שמור איהו ציצית.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד נפק בר נש מתרע ביתיה, נפיק בתפילין, דאינון כלל זכור, וציצית בהדייהו, דאיהו שמור, ואיערע במזוזה בתרע ביתיה, דאיהו כלל זכור, ציצית אשלים ליה לכלל שמור.

ואם תאמר הא ציצית לא קיימא בפתחא, האיך קיימא זכור בלחודוי, והא תנן זכור ושמור פחדא אינון. אלא, מזוזה איהי כלול זכור ושמור. תנן, זכור ושמור בדבור אחד נאמרו, וכחדא אינון, ומזוזה כלל דתרוייהו, כלל דכר ונוקבא פחדא.

תפילין לעילא, כלל זכור. תפילין דיד, שמור, כלול דא בדא. עשייה לא כתיב אלא בציצית, דאיהי שמור. וכולא אזלא פחדא. אתא ההוא רווקא ואמר, באתרא דא רישין אשתכחו, מאן יכיל למלא.

פתח ואמר, (רות ב) ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בועז. מגילה זו לא היה לה להתחיל אלא מפסוק זה.

תנינו, כשהקדוש ברוך הוא רצה לברוא העולם, היה מחריט העולם לפניו, ולא היה עומד. עד שברא התשובה, פיון שברא התשובה, ברא את העולם, והעמידו על עמדו. על עמוד א'. מאי ניהו. הוא צדיק יסוד עולם.

כיון שברא את התשובה, התנוצץ אור ממנה, והאור ההוא הבהיק והאיר מסוף העולם ועד סופו, ובו נברא העולם. ראהו הקדוש ברוך הוא, ונסתכל ברשעים העתידים לבא בעולם הזה, וגנזו לעולם הבא לצדיקים.

ואם תאמר, הואיל והוא עתיד לגנוזו, למה בראו. אלא כשברא הקדוש ברוך הוא אור זה, לא בראו אלא לברא בו את העולם. ונסתכל וראה שעתידים רשעים לבא, וגנזו לצדיקים לעולם הבא, ועוד היום, אף על פי שהקדוש ברוך הוא גנזו, בו העולם מתקיים.

בו סלקא דעתך. אלא אימא, באור אחר היוצא ממנו. והוא כמו חוט היוצא מאור גדול, והעולם בו מתקיים. והוא עמודו של עולם, שנאמר (משלי י) וצדיק יסוד עולם.

וממנו השתיל ויצא זרע דוד עליו השלום, שנאמר (תהלים כב) זרע יעבדנו יספר לה' לדור, הוא שנאמר (שם פט) וכסאו כשמש נגדי. וכל זרעו של דוד, מצדיק זה יצא. כענין זה (משלי טז) כל פעל ה' למענהו.

כתיב ולנעמי מודע לאישה, מכאן היה ראוי להתחיל מגילה זו. אמר ליה רבי נהוראי, פתח פיה, דהא מלין אלין, חדתין עתיקין אינון מן יומא דאברי עלמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה מה שמך. אמר ליה, אימא מלין אלין, ולבתר אימא מה שמי. אמר רבי יודאי, שכניה גבן, ומדחמינא בך דמילך שתקין, ואתערנא לך, אימא, בריך תהא. אמר לון, רות ונעמי ובוועו, תלתיהון, בדיוקנא דקומרין דרגין עלאין קיימין, וזרע דוד מגו דיוקנא דאילן אישתיל בעלמא.

נעמי, כדבר אחר ויהי נעם ה' אלהינו עלינו. ועל שמא דא, אשתיל תהוא שמא בעלמא. מאן נועם ה'. דא תשובה. כדבר אחר, (תהלים כז) לחזות בנעם ה', זו תשובה, ועלמא דאתי. ולבקר בהיכלו, דא עלמא אחרא לתתא.

רות בדיוקנא דעלמא תתאה, דקא מרווה לקודשא בריך הוא תדיר בשירין ובתושבחן. רות, על שם תור, דמשנניא בקלא מפל שאר קלין, אף כנסת ישראל, משנניא בקלא בתושבחתא מפל שאר קלין. תור דא יהבא תרין קלין כחדא, חד עילאה וחד תתאה, וכולא כחדא. אוף כנסת ישראל, אתערת לעילא ואתערת לתתא, וכלא בונמנא חדא, ובקול חדא.

סדר הלימוד ליום ה אב [יום 300 בשנה]

והיינו דכתיב, (שם פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. אל תחרש, מלאתערא לעילא. ואל תשקט, מלאתערא לתתא, כלא כחדא.

בווע"ז בדיוקנא עילאה, צדיק, גבור, נטר ברית. ואתתקף על יצריה. ואתקרי גבור חיל, ודאי צדיק הוה.

ואי תימא, וכי מאן קרוב לגבי כנסת ישראל, דא צדיק, והא כתיב, יש גואל קרוב ממני, ומאן איהו. אלא ודאי גואל קרוב ממני, דא אור קדמאה, דאקרי טוב. דכתיב, (בראשית א) וידא אלהים את האור כי טוב.

א"ת האור, בגי' תור"ה. דאתקרי לקח טוב. ואף צדיק, איקרי טוב כותיה. דכתיב, (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב. ודא הוא קרוב ואקדים להווא טוב דצדיק. ועל דא כתיב קרוב ממני, דאנא ואיהו טוב. ועל דא, אם יגאלך טוב יגאל, דהוא קרוב ממני, הוא דשארין ואקדים ואתער לאתחבקא בקדמיתא והא איהו קרוב, דכתיב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל.

ולנעמי מודע לאישה, מודע לה מבעי ליה, דהא מלך שהשלום שלו תנינו, מאן מלך שהשלום שלו. צדיק.

אלא כגוונא דעלמא דאתי, לא אתא ולא אתגלי אלא מההיא מחשבה עילאה, דקיימא עליה. אוף הכא צדיק, בהווא גוונא ממש דההיא מחשבה עילאה. ומה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁמִיָּה אֱלִימֶלֶךְ. כְּגוֹנוֹא דְמֶלֶךְ עֵילָאָה, חֲדֵי לְגַבֵּי עֲלָמָא דְאָתִי, וְשְׁלִיט עָלֶיהָ. אָף הָכָא צְדִיק, מוֹדַע וְאִשְׁתְּמוּדַע לְגַבֵּיהָ, לְמִיחֲדֵי, וְלִמְהוּי לְהֵהוּא מֶלֶךְ תְּתָאָה, בְּהֵהוּא כְּגוֹנוֹא מְמַשׁ.

וְעַל דָּא אֲתִקְרִי בּוֹעִי, בֵּיה תְקִיף לְנִטְלָא כָּל עֵינוּגֵי גּוֹפָא, וְכָל שְׁפָר גּוֹפָא, וְעֵייל תְּמֵן. וּמְהוּ אֵעִיל תְּמֵן. כָּל זְרַעָא דְדוּד, וְכָל תִּיקוּנֵי מַלְכִין, וּפְקוּדֵי אֹרִייתָא, וְעַל דָּא בֵּיה תְקִיף, וְלֹא חֲלִישׁ. חֵי לְעֲלָמִין, לְמִיחֲדֵי בּוֹעִי לְנִטְלָא כָּל תִּיאֻבְתִּין, וְכָל עֵינוּגֵין, וְכָל שְׁפָר גּוֹפָא, וְיֵהִיב לָהּ.

וְהִשְׁתָּא שְׁרִיאת רות לְאֲתַבְנָאָה בְּעֲלָמָא זְעִיר זְעִיר, עַד דְּאֲתַחְבַּרַת בֵּיה בְּבוֹעֵז. וְכֵן קִיּוּמָא דְמַגִּילָה זֹו, נְעַמִי וּבוֹעֵז וְרוּת אֵינוּן.

כְּתִיב, (בראשית ה) וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וְאֵינוּן כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים, מִגּוֹ עֲלָמָא דָּא דְבִנֵי נְשָׂא. וְאֲתַמְשֵׁף חֲנוּךְ זְעִיר זְעִיר, עַד דְּאֲתַעְבַד מַה דְּאֲתַעְבַד, וְשָׂרִי בְּדוּכְתִיָּה כְּדָקָא יָאוּת. מְטַטְרוּן רַבְרָבָא וְתִקִּפָּא, מְמַנָּא דְאַנְפִין, דְּמִינִיָּה אֲזַדְעֵזְעֵן עֵילָאִין וְתַתָּאִין, וְשְׁלִיטִין וְשִׁמְשִׁין עֵילָאִין דְקָרִיבִין לִיהָ, לְשִׁלְטָאָה, וְלֹאֲפָקָא מִינִיָּה חֵילָא וְעַטְרִין קְדִישִׁין.

אוּף הָכָא נְמִי כְּגוֹנוֹא דָּא, מְשִׁיף הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רות אֲבַתְרִיָּה, וְנִטְלָ לָהּ מְשָׂר עַמִּין, וְקָרַב לָהּ לְגַבֵּיהָ, לְאַפְקָא מִינִיָּה חֵילָאִין וּמְשָׁרִיין קְדִישִׁין.

חֲנוּךְ עֲבִיד לִיהָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּזִמְנָא דְנִטְלָ לִיהָ מֵאֲתַרִּיָּה, תְּפַקִּידוּ בְּדְבִיקוּ כְּדָקָא חֲזִי, בְּעַטְרוּרָא דְרוּחַ עֵילָאָה. וְקָרָא לִיהָ נְעַר. וּבְגִינִיָּה, כָּל נְעַרָה כְּתִיב נְעַר. וְקִיּוּמָא לְגַבֵּיהָ עֵילָאָה וְתַתָּאָה. לְגַבֵּיהָ עֵילָאָה בְּהֵהִיא רוּחַ עֵילָאָה. תְּתָאָה בְּהֵהוּא כְּלִילָו, דְּאֲתַכְּלֵל מְסַטְרָא דְאֲתַנְטֵל מֵתַתָּא.

וְעַל דָּא, שׁוֹלְטָנוּ דִּילִיָּה בְּתַרִּין סְטְרִין, אֲחִידָא לְתַתָּא וְאֲחִידָא לְעֵילָא. כְּתִיב, (משלי כב) חֲנוּךְ לְנְעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה. חֲנוּךְ לְנְעַר, דָּא הוּא מְטַטְרוּן, דְּמְשִׁיף לִיהָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵתַתָּא, וְאַנְהִיג בֵּיה עַל פִּי דְרַכּוֹ, לְפּוּם אֹרְחִיָּה דְלְתַתָּא. אִי נְמִי עַל פִּי דְרַכּוֹ, בְּדַרְךְ שְׂאֲדָם רוּצָה לִילָף מוּלִיכִין אֹתוֹ. גַּם כִּי יִזְקִין, דְכְּתִיב (תהלים לז) נְעַר חֵיטִי גַם זְקַנְתִּי. וְתַנְיֵן, הָאִי קָרָא שֶׁר הָעוֹלָם אָמְרוּ. וְעַל דָּא, גַּם כִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר, לֹא יַעֲדִי מֵהֵהוּא אֹרְחַת, בְּגִין לְאַתְמַשְׁכָּא לְתַתָּא.

וְאַנָּא שְׁמַעְנָא מְרַבֵּי אֲלַעְזֹר בְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן, דְּקָא מְפָרֵשׁ לָהּ בְּגוֹנוֹא דָּא. וּמְהַכָּא אֲשַׁתְּמַע כּוּלָּא. בְּכוּ רַבֵּי נְהוּרָאִי וְרַבֵּי יוּדָאִי, וְאָמְרוּ, מֵאֵן דְּחַמֵּי זַנְבִּיָּה דְאַרְיָה וְדַחִיל, כָּל שְׁפָן מֵאֵן דְּחַמֵּי אַרְיָה מְמַשׁ.

קָמוּ וּנְשַׁקּוּהוּ, אָמַר לָהֶם, שְׁמִי יִיסָא זְעִירָא. אָמְרוּ, וְדָאִי דָּא רַבֵּי יִיסָא זְעִירָא, דְּמֵתַאֲבָקָא תְּדִיר מְעַפְרָא דְבוּסְמִין דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוּחָאִי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי נְהוֹרָאִי וְדָרַשׁ, (שה"ש ז) וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים. וְחִפְּךָ, אֵלּוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים, שֶׁהֵם כִּיִּין הַטּוֹב. מֵהַ יִּין הַטּוֹב, עוֹמֵד בְּכֹאן וְרִיחוֹ הוֹלֵךְ לְמַרְחֹק. אֵף תַלְמִידֵי חֲכָמִים, הֵם בְּמָקוֹם אֶחָד, וְתוֹרָתָם הוֹלֶכֶת לְמַרְחֹק בְּכֹל מָקוֹם.

וְאֵף כְּשֶׁהֵם בְּקִבְרָה, שֶׁפְּתוּתֵיהֶם רוּחְשׁוֹת תּוֹרָתָן. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם) דוֹבֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים. כָּל שְׁכֹן בְּמָקוֹם שְׁעוּמָדִים עֲמוּדֵי עוֹלָם, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. דִּהָא אֲפִילוּ מְלָאכֵי הַשָּׁרֵת, אֵין לָהֶם כַּח לְעֲמוּד לְפָנֵיהֶם.

דִּהָא זִימְנָא חֲדָא הוּוּ דְבַר בְּלוּד, אֲתָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי לְמַתָּא. אָמְרוּ לֵיהּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, מַאי נַעֲבִיד. קָם וְעָבַר בְּמַתָּא, וְחָמָא בְּנֵי נְשָׂא שְׂכִיבָן. אָמַר, כָּל הָאִי בְּמַתָּא, וְאֲנָא חָכָא, גְּזַרְנָא דְלִיבְטַל.

שְׁמַעוֹ בְּרַת קָלָא דִּהָתָּא אֲמָרָה, פּוֹקוּ מֵחָכָא, דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי חָכָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹזֵר וְהוּא מְבַטֵּל. הוּוּ תַמְן ר' חֲנִינָא, אֲתָא וְאָמַר לֵיהּ לְרַבִּי מַאִיר, אָמַר לֵיהּ רַבִּי מַאִיר, שְׁבַחָא דִּילֵיהּ מִן יְכוּל לְמִיקָם בֵּיתָה, אִי לָאו כְּמַשָּׂה.

פֶּתַח וְאָמַר, (במדבר יז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קַח אֶת הַמַּחְתֶּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים (עליה) קִטְרֶת. וְכְתִיב, (שם) וַיִּקַּח אֶהֱרֹן וְגו'. וְכְתִיב, וְהִגַּה הַחֹל הַנִּגְגָה בְּעַם. וְכְתִיב, (שם) וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמַּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה. כּוּלֵי הָאִי אֲצִטְרִיךְ לֵיהּ לְמַשָּׁה לְמַטְרַת. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּמִימְרֵיהּ, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל מוֹתָנָא.

אָמַר לוֹן ר' יִיסָא, הוּוֹאִיל וְאִיתְעָרִית בְּהַנִּי מִלִּין עֵילָאִין דְּחֲכָמָתָא. אֲמִינָא, דִּהָא רוּת כְּשִׁירָה הִיָּתָה. אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוּדָאִי, אֵף עַל גַּב דְּכְשִׁירָה הִיָּתָה, לָא נִכְרַ כְּשִׁירָתָהּ, עַד דְּדַבְּקָה בְּאוֹתוֹ צְדִיק.

בּוּא וְרָאָה, כְּשִׁירָה מְכָל אוֹמוֹת רוּת. מָה אָמַר לָהּ בּוּעֵז. (רות ב) אֵל תִּלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחַר גּוֹ, וְכֹה תִדְבְּקִין עִם נְעֻרָתִי. מָה אֲמָרָה הִיא. גַּם אָמַר לִי עִם הַנְּעָרִים אֲשֶׁר לִי תִדְבְּקִין. כִּיִּין שְׂרָאָתָה תְּמוֹתָה כְּךָ, אֲמָרָה לָהּ, לָאוּ חָכִי. טוֹב בְּתִי כִי תִצְאִי עִם נְעֻרוֹתַי וְלֹא עִם הַנְּעָרִים.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, חֶסֶד וְשְׁלוֹם לְצַדִּיקָתָא זוּ מַדְבְּרֵי גְּנָאִי, כְּשִׁירָה הִיָּתָה. דִּהָכִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתִיב, וַיֹּאמֶר לָהּ בּוּעֵז הֲלֹא שְׁמַעְתָּ בְּתִי אֵל תִּלְכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחַר. מַאי כְּתִיב לְעִיל. (שם) אֲלֶכָה נָא הַשָּׂדֵה וְאֲלֶקְטָה בְּשִׂבְלִים. מְלַמֵּד שְׁנַצְנִצָּה בְּהַ רוּחַ הַקְּדוּשׁ. אֲלֶכָה נָא הַשָּׂדֵה, מֵאֵן שָׂדֵה. דְּקַדְקָה בְּמַהִימְנוּתָא סְגִיָּא. וּמֵאֵן נִיהוּ. הוּוּ שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ ה'. וְהוּוּ שָׂדֵה שֶׁל תְּפוּחִים קְדִישִׁין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאי פתיב, ויקר מקרה. ובבלעם פתיב, (במדבר כג) ויקר אלהים אל בלעם. ויקר, בלשון קרי וטומאה. והכא שינה ואמר ויקר מקרה, הכא בלשון כבוד. כמא דאת אמר, (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים.

ומה יקר נפגע בה. חלקת השדה וגו', חולקא דהאי שדה דצדיקייא, ותמן אזלת, ואעלת בחולקא חדא, ואוליפת אורחיה, וידעת ביה מאינון קוצרים. ומאן גינהו. תלמידי חכמים, מחצדי חקלא איקרין.

אדהכי והנה בעז בא. הצדיק בא, אתא טעין ברכאן, וכמה קדושין. ויאמר לקוצרים. מאי קוצרים. לעילא אינון בי דינא, סנהדרי גדולה דתמן. ה' עמכם, השתא יהיב להו ברכאן וקדושים. ואינון אמרין יברכה ה', יתבין ליה תוקפא לשאבא ממקורא דחיי, מגו עלמא דאתי.

(רות ב) למי הנערה הזאת. תיאובתיה לשאלה עלה, דרחימו דיליה בה. והכי אמר בוצינא קדישא רבי שמעון, מגילה דא, רמו לתורה שבכתב ותורה שבעל פה ולעלמא דאתי. דהא אתערת לצדיקייא, רזא דתורה שבכתב, לאתחברא בתורה שבעל פה. ובגין כך תקינו רבנן למגילה זו בשבועות, בזמן מתן תורה.

(שם) הלא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר. אלין אינון רתיכין קדישין, דבריר ליה יעקב קדישא, עדרין קדישין, דלא מתערבן באחרנין. כדבר אחר, (בראשית ל) וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן. ועל דא, לא תלכי ללקט בשדה אחר, לא תתריעי במלכו אחרי וברתיכין אחרנין. וגם לא תעבורי מזה, מן אלין פתרון דילך, לא תזווי לעלמין. מזה לא תזווי מבעליך. לא תזווי מניה לעלמין.

(רות ב) וכה תדבקין עם נערוטי, סגי אין שמהן אינון לה, וחד מנהון כ"ה. כדבר אחר, (תהלים קמה) וחסידיך יברכו'כה. וכה תדבקין, עם אלין רתיכין עולימתאן דאתברירו לך לאתדבקא בהו.

מיה, וימד שש שעורים וישת עליה. נטל חד קו המדה, ועביד משחתא, ומדד שית סטרין, דאיתחזון לה לאתאחדא ביחודא דילהו, ויהב לה נבזבזן ומתנן. דהא בלא אלין, לא יכילת לאעלא לגבי עלמא דאתי.

ההא הוא דכתיב, (רות ג) שש השעורים האלה נתן לי פי אמר אל תבואי ריקם אל חמותך. שש שעורים, אלין שית סטרין עלאין דקיימא עליהו עלמא דאתי, שעורים, כדבר אחר, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם. וישת עליה, שוי עלה לאנהגא לה, ולברכא לה. ועל דא, היא פלה כלולה מכל שית סטרין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ש (רות ב) יהי מפירך ברוך, מאן ברוך. דא שלמה. מלך שהשלום שלו. ועל דא, (מלכים א ב) והמלך שלמה ברוך. בשמא דא, תהא מתברכא מפל אלין שית סיטרין. פדין איהי עלמא דאתי, יתבת לה תוספת ברכאן, על אינון דאית לה. הדא הוא דכתיב, (רות ב) ותוצא ותתן לה את אשר הותרה משבעה. דא תוספת קדושן וברכאן.

(שם) גם פי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין. דהא תיאובתא דילה לאתדבקא תמיד עם הנערים, אלין פרובין קדישין, דכל תיאובתא דילה בהו. מלה דא ברזא קדישא איהו.

ואי תימא, מלה פדיבא אמרת, והא איהו אמר וכה תדבקין עם נערוותי, ולא אמר עם הנערים. אלא שמא דאיקרי כה, לא איהו אלא פד אתקנת על תרין פרובין, לקבלא ברכאן ברזא דכ”ה אתוון דיחודא, דאינון (דברים ו) שמע ישראל ה’ אלהינו ה’ אחד. הא חמש ועשרים אתוון דיחודא, בתקונא דכרובים, דכיון דאתקנת בהו, פדין אתקרי פ”ה, וכדין אמר וכ”ה תדבקין. ועם כל דא, עם נערוותי. דכולא אצטריף, דלא לשבקא לון דוכרין ונוקבין.

וגם לא תעבורי מזה. רב ייבא סבא אמר הכי. מלמד שהראה לה פרובין. ואית בספרא דאדם, דאף על גב דאתחרב בי מקדשא, דלא תזוזי מחד פרוב לעלמין. פגוונא דא, הדא הוא דכתיב, (רות ב) וגם לא תעבורי מזה, לא תזוזי מחד מנהון לעלמין.

ועל דא איהי אמרת עם הנערים, אינון ב’ פרובין, תדבקין ודאי. וכן באינון רתיבין נוקבי. פדבר אחר, (שם) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. האי קרא לדרשא הוא דאתא. אבל עיניך, (זכריה ד) הם עיני ה’ משוטטות בכל הארץ. בשדה אשר יקצרון, דהואיל דמשטטי בכל עלמא, והלכת אחריהן למנדע.

הלוא צויתי את הנערים לבלתי נגען, דהא פרובין לא משתככי לעלמין, בגין לינקא מינה. פדבר אחר, (ישעיה יו) למען תמצו והתענגתם מיזי פבודה. ובההוא זימנא דאיהי אזלת בתר עיינין, למחמי כל עובדין דעלמא, אינון פרובין לא קרבין בהדה, ולא מתערין לינקא מינה.

וצמית והלכת אל הפלים. וצמית, פד תיאובתך לינקא מרזא דעלמא עילאה, באתערו דאינון פרובין, ובגינהון איהי משתקיא משקיו עילאה, הדא הוא דכתיב, ושית מאש”ר ישאבון הנערים, אינון פרובין. אל הפלים, אינון מקורין עילאין דאיקרין אנפי רברבי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עַה פֶּאן הוּא דְעֵתִין דְּמִלִּין סְתִימִין, וְקְדוּשָׁה עֵילָאָה, בְּמִלִּין דְּהֵאֵי מְגִילָה, וְכוּלָּא בְּדִיוקְנָא עֵלָאָה, וְרוּזִין סְתִימִין. קָמוּ וּנְשַׁקּוּהוּ. אָמְרוּ, זְכָאָה דְרָא דְזָכִי לְכָל הָאֵי לְמַנְדַּע מְגוּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, מְלִין קְדִישִׁין, מְלִין דְּחֻכְמָתָא. עַל דָּא כְּתִיב, (משלי ג) אֲשֶׁרִי אָדָם מֵצֵא חֻכְמָה וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה.

אָמְרוּ לִיה, הָאֵי קְרָא אַחְרָא, שְׁמַעַת בֵּיה עֵיקְרָא דְּחֻכְמָתָא, דְּהָא אָנּוּ יַדְעִינָן לְמַדְרֵשׁ בֵּיה דְרִשָׁא. אָמַר לוֹן, מָאֵי הִיא. אָמְרוּ, פְּתִיב, (רות ב) וַיֹּאמֶר לָהּ בַעֲזוֹ לַעֲת הָאֵכֶל גְּשֵׁי הַלֶּם וְאֵכְלַת מִן הַלֶּחֶם וְטַבַּלַת פֶּתֶךְ בַּחֲמִץ. אָמַר לוֹן, שְׁמַעְנָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיהו טו) שְׁמַעוּ דְבַר ה' הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ אַחֲיָכֶם שְׁנֵאֲיָכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד ה' וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ. הָאֵי קְרָא אוּקִיָּם לִיה רַבִּי אֶלְעָזָר, פִּיּוֹן דְּכְתִיב שְׁמַעוּ דְבַר ה', מַהוּ הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ.

אָלָא דְבַר ה' בְּכָל אַתְר, דְּרָגָא דְּמַהֲיֻמְנוּתָא אִיהוּ. בַּר בְּכָל אַתְר דְּכְתִיב שְׁמַעוּ דְבַר ה', אִיהוּ מְלָה דְנִפְיָא מְגוּ דְרָגָא הַהוּא, דְּאִקְרִי לִיה דְבַר ה', וְהוּא דְרָגָא דְשְׂרִיָּא עֲלֵיה. שְׁמַעוּ דְבַר ה', מְלָה דְנִפְיָא מִנֵּיה, כְּגוֹן (ירמיה לא) שְׁמַעוּ דְבַר ה' גּוֹיִם, מְלָה דְנִפְיָא מִהֵיא דְרָגָא.

הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ, הַהוּא דְרָגָא מְמַשׁ. מָאֵן חֲרָדִים. אֵלוּ יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן חֲרָדִים תְּדִיר עַל אוֹתוֹ דְבַר. חֲרָדִים בְּכַמְהָ חֲרָדוֹת בֵּין הָעַמִּים, חֲרָדִים בְּכַמְהָ חֲרָדוֹת, לְתַקְנָא לִיה לְהַהוּא דְבַר.

אָמְרוּ אַחֲיָכֶם שְׁנֵאֲיָכֶם, אֵלוּ בְנֵי עֶשׂוֹ וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל. מְנַדִּיכֶם, מָאֵן מְנַדִּי לְמָאֵן. אָלָא אֵינּוּן בְּנֵי דְוֵי מְנַיִכוֹ, דְּלֹא תִיכְלוּן בְּהַדְיָהוּ, וְלֹא תִישְׁתּוּן בְּהַדְיָהוּ, וְלֹא תִקְרְבוּן בְּהַדְיָהוּ. וְעַל דָּא אֵינּוּן מְנַיִכוֹ בְּנֵי דְוֵי.

דְּבַר אַחַר מְנַדִּיכֶם, בְּגִלּוֹתְכוֹן. כְּדָבַר אַחַר, (איכה ד) סוּרוּ טָמֵא קְרָאוּ לָמוּ. וּמָאֵי קָא אָמְרִי. לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד ה', בְּגִינָן וּבְגִין נַפְשָׁאֵן, יִכְבֹּד ה', וְכָל יִקְרָא דִילֵיה בְּגִינָן הוּא. וְכַד יִשְׂרָאֵל מִתְעַרְי, וּמְחַכֵּן בְּכָל יוֹמָא חֲדוּה דְפּוֹרְקָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֵינּוּן לָא מַהֲיֻמְנֵי כָּלֵל, וְאָמַר נִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם, בְּזַמְנָא דְנַחֲתִית הַהוּא חֲדוּה דִילְכוּן. וְהֵם יְבוֹשׁוּ, כְּמָאֵן דְתֵלִי סוּרְחַנְיָה בְּאוּחְרִין.

בְּהִיּוּרָא דְבֵי אַדְרָא, הוּי חַד עֵתִירָא וְאִיהוּ חַד, וְאֵינּוּן תְּרִין, וְכַחְדָּא הוּוּ. וְכָל עֲטוּרִין וְשִׁמְתֵן דְּמַהֲיֻמְנוּתָא קְדִישָׁא, אוּף הָכִי לוֹן בְּלֹא הִיפּוּכָא דְבִישׁ, דְקִימִין תְּדִיר קָמִי פֶתַח דְבֵי מְלָפָא, לְבַר מְרֻזָּא דְמַהֲיֻמְנוּתָא. הַהוּא דְבַר ה', אִיקְרִי שֵׁם טוֹב. כְּמָא דַּאתְ אָמַר, (קהלת ז) טוֹב שֵׁם. ה' אִיהוּ טוֹב.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא סטרא בישא, אינון תרין, דכורא ונוקבא, ואינון מחוברין, ושמהן דילהון בהפוכא דביש, אלהים אחרים, אל אחר, שם רע. תהיא נוקבא, הכי אתקריא, בחבורא דכורא, דאתחבר בהדה דלא מתפרשן.

וממנין על שאר עמין, ולא בגין שם דילהון, אף על גב דאיהי מנדדא ומרחקא מיניה, איהי עמהון בגלותהון. ולא ידעי דהא בשם קדישא דילן אינון מתתקפין, דאיהי אתונת ואתקיפת לההוא שם רע בחוביהון דישראל. כדבר אחר, (שה"ה א) שמוני נוטרה את הכרמים. ואפילו בזמנא דשליטין, תהיא דקדושא דמהימנותא נטיל ויהיב חולק גרמא לכלבא, ומיניה אתזנו רשעים.

מה פתיב, (רות ב) ויאמר לה בעז לעת האכל. בזמנא דאיהי אתתקנא מגו תתאי ועילאי. מתתאי, בקורבנין, ועלוון, וצלותין, ורעו דרעווא, דסלקא מתתאי. מעילאי, בתיקונין וכוויבין, במאכלה, בחדוה ורעו. דדין איהו לעת האוכל.

ורעו דצדיק חי לגבה, ואתתקנת על רתיכהא. ומה אמר לה. גשי הל"ם בקישוטי דמלכא עילאה. ואכלת מן הלחם, תקבלי מזונא, ורעו, ומיכלא קדישא, לפלגא לאוכלוסיך קדישין לעילא ולתתא.

ועם כל דא, וטבלת פתך בחמץ, אית לך לנטלא אורח טבול מההוא חומץ דסטור שמאלא, לינקא לההוא סטרא בישא, למיתון שאר עמין, ולא אתזנא מיניה.

ויצבט לה קלי, מיכלא דנפקא מאשא דסטור שמאלא, בגין למיהב מזונא וטרפא לכולא, ואפילו לפלבים, וכל אינון דנפקי ומתפשטי מההוא סטרא אחרא דמסאבו.

וכדין, ותאכל ותשבוע ותתר. ותאכל ותשבוע, מההוא מיכלא קדישא. ותותר, מההוא מיכלא אחרא, דאיהו אתיא שיורין שיורין, מיכלא דאתי על שובע. ותתר, עבד שיורין לההוא מיכלא לסטרא אחרא.

תהו ר' נהוראי ור' יודאי, ואמרי, אלמלי לא אתינא לעלמא אלא למשמע מילין אלין, דיין. (רות ג) ויאכל בעז וישת וייטב לבו. אמר רבי חזקיה, מלמד שבירך על מזונו. מהו וייטב לבו. דבריהך להאי אתר דאקרי לב.

רבי נחמיה פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ואכלת ושבעת, כל האוכל ואינו מברך ברפת המזון, נקרא משחית וגזלן. שנאמר (משלי כח) גדול אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית.

ואמר ר' יודאי, גדול כח ברפת המזון, שמוסיף כח ברכה בפמליא של מעלה. אמר רבי חנינא, גדול כח ברפת המזון, שמוסיף ברכה על מעשה ידיו של אדם.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי בון ר' יוסי בר' חנינא, הוּו אֶזְלִין בְּאוֹרְחָא לְפִדְיוֹן שְׁבוּיִם. אֶעְרְעוּ בְּהַאי כְּפַר, דְּמָכוּ תַּמָּן בְּהַדִּי הֵהוּא אוּשְׁפִיזָא. בְּפִלְגוּת לִילִיא קָמוּ לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא. קָמַת הֵהִיא אֲתַתָּא דְּבֵיתָא, וְאֲדַלְקַת לֹון שְׂרָגָא, עַד דְּהוּו יִתְבִּי, יִתִּיבַת הִיא אֲבַתְרֵיהוּ לְמִשְׁמַע מִיַּלִּין דְּאוֹרֵייתָא. אֲשַׁגְחוּ בַּת.

פְּתַח חַד וְאָמַר, (משלי כ) גַּר ה' נִשְׁמַת אָדָם חוֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֵּטָן. גַּר ה' נִשְׁמַת אָדָם, וְדָאִי. מַה הֵנָּר מְאִירָה בְּאִפְּיָהּ, אַף נִשְׁמַתוֹ שֶׁל אָדָם מְאִירָה לְגוּף.

הֵהָר וְאָמַר, בְּג' דְּבָרִים הָאֵשֶׁה זֹכְחָה, בְּחֻלָּה, וּבְבִנְיָה, וּבְהַדְלָקַת הֵנָּר. וְכֻלְהוּ תְּנִינָן. אֲדַהְכִּי אֲהַדְרִי רִישִׁיה, וְחָמָא לְהַחִיא אֲתַתָּא דְּקָא בְּכִיא, קָם אַבּוּה וּיִתִּיב בִּינֵיהוּ.

אָמַר לִיה רַבִּי בּוֹן, אֲמַאי קָא בְּכִיא בְּרַתִּיךָ. אָמַר, דְּלָא זָכְתָה לְבַעֲלָא דִּילְעֵי בְּאוֹרֵייתָא, וְאִיהוּ רַבִּיא בִּן תְּרִיסָר שָׁנִין, וְאִפְּילוּ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן לָא יָדַע. וְלָא יִכְלִינָא עַמִּיה דִּיִּלְיָה לִיה. אָמַר לִיה, אִי חֲכִי, אִיעֵבֵר לִיה בְּאַחְרָא, וְאֲמַאי יִהְבַת לִיה בְּרַתִּיךָ.

אָמַר אִיהוּ, לָא יָדַענָא בֵּיה, אֶלָּא עַל דְּחַמִּינָא יוֹמָא חַד, דְּהָא לְמִשְׁמַע חַד קְדִישׁ, דְּלִיג מְאִיגְרָא לְתַתָּא, נְדַרְנָא עָלֵי לְנִסְבָּא לִיה בְּרַתִּי. נִפְקָנָא מִבֵּי כְּנִישְׁתָּא, וְיִהִיבְנָא לִיה בְּרַתִּי, וְלָא חִישִׁינָא לְמִילֵי אַחְרֵיתָא, וְלָא אֲשַׁגְחָנָא יִתִּיר. וְהַשְׁתָּא אֲשַׁתְּכַח, דְּאִפְּילוּ מְלָה אַחַת בְּאוֹרֵייתָא לָא יָדַע, וְלָא בְּעֵי לְמִילָה מִיָּדִי.

אָמַר לִיה ר' בּוֹן, דִּילְמָא יִזְכָּה לְבַר דִּילְיָה לִיה אוֹרֵייתָא סְגִי. אֲדַהְכִּי, קָם הֵהוּא רַבִּיא מְעַרְסִיה, וְדִלִּיג עֲלֵיהוּ, וּיִתִּיב בִּינֵיהוּ. אֲסַתְּכַל בֵּיה ר' בּוֹן, אָמַר, אֲנָא חַמִּינָא בְּאַנְפוּי, דְּנִהִירוּ סְגִי דְּאוֹרֵייתָא יִפּוֹק מֵהַאי עוֹלִימָא.

פְּתַח הֵהוּא רוּוֹק, וְאָמַר, (איוב לב) צָעִיר אֲנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יֹשִׁישִׁים עַל כֵּן זָחַלְתִּי וְאִירָא מַחֹות דְּעֵי אַתְכֶם. עַד דְּפִתַח וְאָמַר בְּמִילִין דְּבְרַכַּת הַמְּזוֹן.

וְאָמַר, הַשְׁתָּא דְּאֲמַרְתָּ דְּאִפְּילוּ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן לָא יָדַענָא, בְּבְרַכַּת הַמְּזוֹן אִית מִיַּלִּין יְדִיעִין, וְהֵם י'. חַד, לְתַקוּנֵי פְּתוּרָא כְּפּוּם הֵהוּא מְזוּנָא. וּמֵאֵן דְּלָא הוּוּ לִיה מְזוּנָא כָּל כַּד, וְיִסְדֵּר פְּתוּרָא, אִיהוּ מְשׁוּבָּת, בְּגִין דִּיתִיב לְמִיכַל קָמִי מְלָכָא, דְּכַתִּיב, וְאָכַלְתָּ לְפָנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

תְּנִינָא, נְטִילַת יָדִים, קוּדָם אֲכִילָתָה. מֵאֵן דְּאֲכִיל בְּלָא נְטִילַת יָדִים, כְּאִילוּ אֲכִיל טִמָּא. תְּלִיתָא, נְטִילַת יָדִים, דִּיטוּל יְמִינָא בְּשִׁמְאָלָא, וְיִשְׁמַשׁ בְּשִׁמְאָלָא לְיְמִינָא. וְיִטוּל עַד שִׁיעוּרָא דְּפָרְקָא דְּגִזְרוּ רַבָּנָן.

רַבִּיעָא, דְּצָרִיךְ לְהַגְבִּיהַ יָדָיו לְאַחַר נְטִילָה בְּשַׁעַה דְּמַבְרַךְ. וְיִזוּוג שְׁנֵי זְרוּעוֹתָיו כְּאַחַת בְּשַׁעַת הַגְּבִהַת יָדָיו. חֲמִישָׁא, דְּצָרִיךְ לְמַסְמַךְ בְּרַכָּה לְנְטִילָה זוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁשִׁיִּית, לְמִיָּהב מְפִיתָא לְעֵנִיִּים. שְׁבִיעִיִּית, לְבִרְךָ בְּרַפְתָּ הַמוֹצֵיא, וְלִדְקֻדָּק בְּהוֹ
וְאֶסוּר לְאָכּוֹל בְּלֹא בְּרַכָּה. שְׁמִינִיִּית, הָאוֹכֵל עַל שְׁלַחְנוּ, צָרִיךְ שְׁלֹא יִהְיֶה גִרְגָּרָן
וּבִלְעוֹן, אֶלֹא כְּאוֹכֵל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ.

תְּשִׁיעִיִּית, צָרִיךְ לֹמַר עַל שְׁוֹלְחָנוּ דְּבְרֵי תוֹרָה. וַיַּחֲדֵד שְׁאִין לוֹ עִם מִי לְעֶסוֹק
בְּתוֹרָה, דִּי לוֹ בְּבִרְכוּתָיו. עֲשִׂירִיִּית, מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה, וְלֹא הֶצְרִיכוּ בּוֹ בְּרַכָּה, אֶף
עַל גַּב דִּידֵי מְזוּהָמוֹת מְגוּ מְאֹכֵל. וְאִינוּ מְבָרְךְ עַל רְחִיצַת יָדַיִם.

כָּל הַנֵּי עֲשֶׂרָה, אֵיצְטְרִיכוּ קוּדָם בְּרַפְתָּ הַמְּזוּן, וְכָל חַד וְחַד אֵית בֵּיה טַעְמָא מְגוּ
מְתִיבְתָא עֵילָאָה. וְאִנָּא אַהֲדָר עֵלֵיִיהוּ.

חָה, לְתִיקוּנָא פְּתוּרָא עַל הַהוּא מְזוּנָא שֶׁל אָדָם, בְּגִין יִקְרָא דְּמִלְכָּא, דִּיהִיב לֵיה
מְזוּנָא לְגוּפִיה. דְּתַנִּינָן, קָשִׁין מְזוּנוֹתָיו שֶׁל אָדָם קָמִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּקָרִיעַת יָם
סוּף.

אִמָּאי קָשִׁין. אֶלֹא בְּגִין דְּמְזוּנֵי דְּעֵלְמָא לָא אַתִּיין אֶלֹא מְגוּ דִּינָא. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אַעֲבַר עַל דִּינָא, וְזָן לְרִשְׁעִים, לְהַגְוִינִים וְלְשִׁאִינָן מְהוּגְגִינִים. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זָן
לְכוֹלָם, מְקַרְנֵי רָאִם עַל בִּיצֵי פְּנִים.

וְשְׁכִינָה קְאִימַת וְרוּאָה עַל כָּל אַחַד וְאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל. כְּמָה דְּכְתִיב, (יחזקאל מא) זֶה
הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנַי ה'. וְדָאֵי. וְכְתִיב, וְאֹכְלֵת לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ. לְפִיכָךְ צָרִיךְ שְׁיִהְיֶה
שְׁוֹלְחָנוּ בְּחוּל עָרוּךְ וְלֹא עָרוּךְ, וּבְיָוִם שַׁבָּת, צָרִיךְ תּוֹסַפְתָּ שִׁינוּי אַחַר לְמַעֲלִיוֹתָא.

תְּנִינָא, נְטִילַת יָדַיִם קוּדָם אֲכִילָה. מָאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּאֲכִילָה אֲצְטְרִיךְ נְקִיּוֹת,
בְּגוּוּנָא דְּמִלְאָכֵי הַשְּׂרַת לְעֵילָא. דְּהִכֵּי אִמַּר רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, מָאֵי דְּכְתִיב, (תהלים
עח) לֶחֶם אֲבִירִים אָכַל אִישׁ. לֶחֶם דְּמִלְאָכֵי הַשְּׂרַת אוֹכְלִים.

לְמָאֵי נְפָקָא מְנִיה. אֶלֹא מַה מִּלְאָכֵי הַשְּׂרַת אוֹכְלִים בְּקְדוּשָׁה וּבְטְהָרָה וּבְנְקִיּוֹת,
אֶף יִשְׂרָאֵל כֵּן צָרִיכִין לְאָכּוֹל בְּקְדוּשָׁה וּבְטְהָרָה. דְּכְתִיב, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם, אֱלוֹ
מִיָּם רֵאשׁוּנִים. וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים, אֱלוֹ מִיָּם אַחֲרוֹנִים. כִּי קְדוּשָׁה, זֶה שְׁמֵן טוֹב. אֲנִי ה',
זוֹ בְּרַפְתָּ הַמְּזוּן.

וְהִכֵּי אִמַּרִי. וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם, דְּכָל הָאוֹכֵל בְּקְדוּשָׁה וּבְטְהָרָה וּבְנְקִיּוֹת, נְדָמָה לְמִלְאָכֵי
הַשְּׂרַת שֶׁהֵם קְדוֹשִׁים. וְדְכְתִיב כִּי קְדוּשָׁה אֲנִי ה', מִלְּמַד, שְׁצָרִיךְ כּוֹנֵה בְּבִרְפַת הַמְּזוּן.

וְכָל הָאוֹכֵל בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם, אֲכִילָתוֹ טָמֵא. וְשְׁכִינְתָא מַה הִיא אוֹמְרַת. (משלי כג)
אֵל תִּלְחֶם אֶת לֶחֶם רַע עֵין וְאֵל תִּתְּאוּ לְמַטְעָמוֹתָיו. מָאֵי טַעְמָא. בְּגִין דִּישׁ מִדַּת
פּוֹרְעָנוֹת בְּעוֹלָם, וְשָׁמוּ עֵין הָרַע. וְכָל הָאוֹכֵל בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם, אוֹתָהּ הַמִּדָּה שֶׁל
פּוֹרְעָנוֹת שׁוֹרָה עָלָיו. וְכָל אוֹתוֹ הַמְּאֹכֵל שְׁלָה, הוּא נְקִרָא לֶחֶם רַע עֵין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דהכי אמר רב המנונא סבא, שתי מדות עומדות על שולחנו של אדם, אחת מדת טוב, ואחת מדת רע. כשהאדם מקדש ידיו ומברך, מדת טוב אומרת, זהו שולחנו של הקדוש ברוך הוא, ומנחא ידיה על ראשו, ואומרת לו, עבדי אתה. עבדו של מקום אתה. כמה דאת אמר, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

וכשאין אדם מקדש את ידיו ואוכל. מדת רע אומרת, זה שלי הוא. מיד שורה עליו ומטמאה אותו, ומאכלו נקרא לחם רע עין.

עובהא הוה בבבל, בחד בר נש דזמין ההוא מספינא למיכל, חמא ליה דלא נטל ידוי ואכיל. ההוא מספינא קם מפתורא ואזיל ליה, קרייה, ואמר ליה תיב בקיומך ואכיל.

אמר ליה, חס ושלום דאכיל אנא עמך, דעליך כתיב, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וכו', ולא עוד אלא שמאכלך טמא. וכתיב, (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם. דכל מאן דשרייה עליה רוח רע עין, מקבל טומאה סתומה, דלית לה פתיחו כלל. אתא עובדא קמי רבנן, ויהבו ליה לההוא מספינא מאה זוזי.

בכה רבי חגי, ואמר, אשריכם ישראל, אשריכם עוסקים בתורה ומצות. ומה מספינא, דהוה כפיו, ועציר מעוי, ונטר גרמיה, ולא חייש אלא ליקרא דמריה. כמה אגר טב זמין למאן דלען באורייתא.

תליתאה, לנטלא ימינא בשמאלא. בגין דימינא אית ליה שבחא על שמאלא בכלא, ואצטריך לנטלא לימינא בשמאלא, ולשמשא ליה. דהא ימינא דבר נש, בגוונא עילאה, למהוי ליה שבחא על שמאלא.

דאורייתא בימינא אתייהבית. דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו. וכתיב, (תהלים קיח) ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל. ועל דא, כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל.

לקהשא ידיו, אצטריך שמאלא לקדשא לימינא. כהן שעולה לדוכן, ממי נוטל ידיו, הוי אומר מלוי, דאיהו מסטר שמאלא, דאיהו משמש לכהן העולה לדוכן, למיהוי ימינא כדקא יאות, ולאתקדשא מגו שמאלא. אוף הכי נמי הכא, ימינא לא בעי לאתקדשא אלא מגו שמאלא.

תו, אצטריך לנטלא כל פרקין דיד. ארבעה סרי פרקין אינון, דאיקרין י"ד, ודא איהו כי יד על כס י"ה, כמא דאוקמיה רב המנונא סבא, באתוון דאלפא ביתא, רישא וסיפא, דאקרי א"ת ב"ש. וכל אינון י"ד פרקין, ברזא דאלפ"א בית"א, מגו

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

ה' וְלַעֲלָא, וְאִיקְרִי י"ד פְּרָקִין. וְי"ד פְּלָחִין לִי"ד, לְמִיּהוּי כְּלָלָא דִּימִינָא בְּשִׁמְאָלָא, וְשִׁמְאָלָא בִּימִינָא. וְעַל דָּא נְטִילַת יָדִים, לְאַכְלָלָא דָּא בְּדָא.

רְבִיעֵינָא, דְּצָרִיךְ לְהַגְבִּיהַ יָדָיו בְּשַׁעַה דְּמַבְרַךְ, לְאַחַר נְטִילָה, וְיַקְדֵּשׁ יָדָיו. דְּכָתִיב, (תהלים קלד) שָׂאוּ יְדֵיכֶם קֹדֶשׁ וּבְרַכּוּ אֶת ה', מֵאֵי טַעְמָא.

בְּגִין דְּאַצְבָּעֵן אֵינּוֹן דִּיּוֹקְנָא עֵילָאָה. אַצְבָּעֵן אֵינּוֹן חֲמִשׁ, ד' אַצְבָּעֵן דִּיאֵינּוֹן מַחוּבְּרִים כְּחַדָּא, אֵית בְּהוּ תְּלַת פְּרָקִין בְּכָל חַדָּא, דִּיאֵינּוֹן רְזָא דִּדְיוֹקְנָא דְרִתִּיכָא עֵילָאָה. דְּהָא רִתִּיכָא קְדִישָׁא אִיהִי אַרְבַּע, וְאֵינּוֹן תְּרִיסַר פְּרָקִין. וְעַל דָּא שֵׁם הַמְּפֹרֶשׁ דְּאַרְבַּע אַתּוּן, תְּרִיסַר אַתּוּן אִיהוּ. וְדָא הוּא שֵׁם הַמְּפֹרֶשׁ בְּאוֹתִיּוֹתָיו, אֵינּוֹן תְּרִיסַר פְּרָקִין, כָּל פְּרָק וּפְרָק אוֹת אִקְרִי.

אַצְבָּע יִתִּירָה דְּאַתְקְרִי גּוּדְל, דִּיאִיהוּ חוּץ מִינֵיהּ, וְאֵית בֵּיה תְּרִין פְּרָקִין, אֵינּוֹן תְּרִין פְּרָקִין, תְּרִין אַתּוּן טְמִירִין, בְּתִרִין דְּרִגִין עֵילָאִין טְמִירִין, שְׁבַחָא דְּכוּלְהוּ אֵינּוֹן.

וּמִפְתָּחָא דְּכוּלְהוּ לְעֵילָא, לְגַבֵּי הַהוּא דְּטְמִיר דְּלָא אַתְגְּלִיָּא, וְאֵלִין פְּרָקִין, כּוּלְהוּ זְקִיפִין לְגַבֵּי הַהוּא טְמִירָא, לְבַתַּר דְּאַתְקְדֵּשׁ. בְּגִין דְּכוּלְהוּ אַתְבְּרַכָּאן מִינֵיהּ.

וְהַשְׁתָּא כִּיּוֹן דְּאַתְקְדֵּשׁ, אַצְבָּעֵן אַצְטְרִיךְ לְזַקְפָּא לֹון לְעֵילָא, לְאַתְעֲרָא אֵינּוֹן פְּרָקִין עֵילָאִין קְדִישִׁין. וְעַל דָּא, ה' אַצְבָּעֵן וְי"ד פְּרָקִין דֵּאֵית בְּהוּן, הָרִי י"ט. וּב' פְּרָקִין עֵילָאִין, הָרִי כ"א בְּזִרְוּעַ יָמִין, כְּנֻגַד אֶהֱיָא שְׁחֻשְׁבוּנוּ כ"א. וְכֵן בִּיד שְׁמַאל כ"א, כְּנֻגַד אֶהֱיָא שְׁחֻשְׁבוּנוּ כ"א. וְעַל דָּא אֶהֱיָא אֲשֶׁר אֶהֱיָא.

וְרְזָא, אֶהֱיָא רַא"ש אֶהֱיָא. אֲשֶׁר הַפְּכוּ רַא"ש. וְעַל דָּא אָמַר, (דברים כט) רֵאשִׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם. רֵאשִׁיכֶם, זִרְוּעַ יָמִין. שְׁבִטֵיכֶם, זִרְוּעַ שְׁמַאל.

חֲמִישָׁאָה, דְּצָרִיךְ לְבְּרַכָּא בְּכוּנָה, כְּמָה דְּאַמְרוּן. בְּגִין לְאַתְעֲרָא בְּרַכָּאן לְעֵילָא, בְּדִיּוֹקְנָא דְּאַצְבָּעֵן. שְׁתִּיתָאָה, לְמִיּהַב מִהַהוּא מִיכְלָא לְמַסְפְּנָא, דְּדָא אִיהוּ פְּדָקָא יְאוּת. וּמִצּוּהַ מִן הַמוּבְחָר, לְמִיּהַב מִהַהוּא מִיכְלָא דֵּאִיהוּ אֲכִיל, מִכָּל שׁוּפְרֵי דֵּאִיהוּ תְּאִיב. דְּהָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אַתְהֵי מִהַהִיא מְזוּנָא דֵּאִיהוּ יְהִיב לְמַסְפְּנָא, בְּגִין דְּהַהוּא מִיכְלָא דֵּאִיהוּ יְהִיב, עֲבָדָא נִיחָא לְנַפְשָׁא דְּהַאי מַסְפְּנָא, וְחַדִּי לֵיהּ.

סדר הלימוד ליום ו אב [יום 301 בשנה]

שְׁבִיעֵאָה, לְבְּרַכָּא בְּרַפְתַּת הַמוּצִיא עַל נְהֻמָּא. דְּהָכִי אָמַר רַב הַמְנוּנָא סְבָא, ז' אַרְצוֹת נִינְהוּ, וְכוּלְהוּ מְדוּרִין לְתַתָּא. וּמִכְלָהוּ לָא אַתְרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלָא בְּתַבְל דָּא. וּבְכוּלְהוּ לָא הוּוּ מֵאֵינּוֹן שְׁבַעַה מִינֵין, אֲלָא בְּתַבְל דָּא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובכִּלְהוּ יִהְיֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל עֲשׂוּיָיו, וְכָל יְבוּלֵי אֲרֶעָא, בְּיַד מְמַנָּן, בְּרַמְבַּלְיָן שְׁבַעַת הַמִּינִין, נִהְמָא דְמִיכְלָא דְבְנֵי נִשְׂאָא. וּבְגִינֵי כֶּךָ אֲצִטְרִיךְ לְדַקְדַּק בְּהוּ דְהַמוּצִיא, דְּהָא נִהְמָא בִּידֵיהּ אֲתַמְסֵר, וְלֹא בִידָא דְמְמַנָּן. וְאִיהוּ דְאִפִּיק לֵיהּ, וְלֹא אַחֲרָא. וְעַל דָּא הַמוּצִיא, וְלֹא מוּצִיא.

תְּמִינָא, דְּלֹא יֵהָא גְרַגְרָן וּבִלְעָן, אֲלֵא כְּמֵאן דְּאֲכִיל קָמִי מְלָכָא. דְּבִרְכַתָּא לֹא שְׂרִיא בְּמַעוּי דְּהִהוּא דְּאֲשַׁתְּכַח בְּלָעוּן, אֲלֵא בְּהִהוּא דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּלָעוּן. וּבִלְעָן אִיהוּ כְּעֵשׂוּ, דְּכַתִּיב, (בראשית כה) הִלְעִיטְנִי נָא מִן הָאֲדָם הָאֲדָם הַזֶּה, אֹרַח הִלְעָטָהּ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּחֻוּיָא בִּישָׂא שְׂרִיא בְּמַעוּי, וְלֹא יִשְׁבַּע. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאִקְרִי רִשְׁעָא. דְּכַתִּיב, (משלי יג) וּבִטָּן רִשְׁעִים תַּחֲסֹר. בְּגִין דָּא בְּעֵי לְמִיכָל בְּנַחַת עַל פְּתוּרִיָּה, כְּמֵאן דְּיִתִּיב קָמִי מְלָכָא.

תְּשִׁיעָא, לְמִיְהוּי עַל פְּתוּרִיָּה דְּבְרֵי תוֹרָה. דְּהָא תְּנִינָן, שׁוּלְחָן דְּלִית בֵּיהּ דְּבְרֵי תוֹרָה, הָרִי הוּא כְּמֵאן דְּאֲכָל מִזְבְּחֵי מַתִּים, דָּא עֲבוּדָה זָרָה. דְּכַתִּיב, (ישעיה כח) פִּי כָּל שְׁלַחְנוֹת מְלֹאוּ קִיא צֹאֵה בְּלִי מְקוּם. עֲבוּדָה זָרָה אִיקְרִי קִיא צוֹאֵה.

בְּגִין דְּהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּלִיג חוּלְקִין בְּכָל יוֹמָא וּבְכָל לֵילִיא, מְזוּנִין לְעֵלְמָא, לְעֵילָאִי וּלְתַתָּאִי. בְּלֵילִיא, לְאִינוּן מְלֹאכִין דְּמְמַנָּן עַל דּוּכְתִיָּהּ, וְשְׁלִיטֵי בְּלֵילִיא, אֲכִילֵי בְּלֵילִיא, כְּדַבֵּר אַחֲרָא, (משלי לא) וְתַקֵּם בְּעוֹד לֵילָה וְתַתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

בְּיַמְמָא, לְאִינוּן מְלֹאכִין דְּמְמַנִּין עַל דּוּכְתִיָּהּ, וְשְׁלִיטֵי בְּיַמְמָא, פְּלִיג לֹון הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזוּנָא בְּיַמְמָא. פִּיּוֹן דְּפְלִיג לֹון, לְבַתְרִיָּהּ, פְּלִיג לְכָל בְּנֵי עֵלְמָא דָּא.

כָּל אִינוּן מְלֹאכִין דְּלְעֵילָא, בְּעוֹד דְּאֲכִילֵי מְזוּנִיָּהּ, כּוּלְהוּ מְשַׁבְּחִין וּמוֹדִין וּמְנַשְׂאִין לְמַאֲרִיָּהוּן, וּלְבַתֵּר אוּף הַכִּי. כְּגוּוֹנָא דָּא יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, אֲצִטְרִיךְ לְהוֹן כְּהֵאִי גּוּוֹנָא מְמַשׁ, לְמַהוּי חֲבָרִים בְּהַדִּיָּהּ.

עֲשִׂירָא, מִים אַחֲרוֹנִים, דְּאִינוּן חוּבָה, לְאֲעֵבְרָא זוּהֵמָא בִּישָׂא מִינֵיהּ, וְלְמִיָּהּ חוּלְקָא לְסַטְרָא בִּישָׂא מִהֵהוּא זוּהֵמָא דְּעַל יְדוּי. בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח מְקַטְרָגָא לְגַבִּיָּהּ.

דְּתַנִּינָן, מְדָה טוֹבָה נְטִלָה הֵהוּא רְעוּתָא וְכוּנָה דְּנְטִילַת יְדִים, וְהַמוּצִיא, וּבִרְכַת הַנְּהַנִּין, וּבִרְכַת מְזוּנָא. מְדָה רְעָה, נְטִלָה הֵהוּא זוּהֵמָא דְּיְדִים בְּמִים אַחֲרוֹנִים, וּבְדָא יִתְפָּרֵשׁ מִינֵיהּ, וּבְדָא נְטִיל חוּלְקִיָּהּ.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (רות ג) וַיֹּאכַל בְּעֵז וַיִּשֶׁת וַיִּיטֵב לְבוֹ, דְּבְרִיךְ עַל מְזוּנֵיהּ, וְחַדִּי לְהֵהוּא אַתֵּר דְּאִקְרִי לֵב, הֵהוּא לֵב דְּבְעֵי לְבָא וְרְעוּתָא דְּאִינִישׁ.

וּמִים אַחֲרוֹנִים חוּבָה, וְקַבִּיל לֹון הֵהוּא דְּאִקְרִי חוּבָה, וּבְאִינוּן מִים נְיִחָא דְּעֵתִיָּהּ. בְּגִין דְּתַרִּין דְּרַגִּין אֲלִין, חַד אִיקְרִי זְכוּת, וְחַד אִיקְרִי חוּבָה. וְכָל מְלִין דְּדָא פְּתַחֲחִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לזכות, וכל מילין דדא פתחין לחובה, ואתדנו לחובה. ועל דא, מים אחרונים אינון חולקין דחובה, דאתהני מהאי. ורזא שפיר.

כוס של ברכה צריך י' דברים, כמה דאתערו בהו רבנן. ברפת המזון בג', צריך כוס. שלא בג', אין צריך כוס. מאי טעמא, דכוס של ברכה, אינו מתברך אלא בג', ומג' ולמעלה. הא פחות מג', לא.

בג', אמרו רבנן, דהוא אומר נברך שאכלנו משלו. הכא לא אמרי למאן מברך, אף על גב דג' אינון, לא אמר נברך למי שאכלנו משלו, או לשם, ולא אמרי אלא נברך שאכלנו, ולא אמרי למאן.

והכא איתערו רבנן, דהאי כוס של ברכה קיימא קמיה, ועינוי מסתפלין ביה. ורזא (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה. והוא כוס של ברכה, נטל ברכן ומזוני מגו ג' אבתן. ומההוא מזונא דאיהו נטל אנן אכלי.

ועל דא מסתפלין ביה, ואמרי נברך שאכלנו משלו, נספיי' דעתנו לברכא, בגין דאכלנו משלו, מההוא מזונא דאיהו נטיל למיזן עלמא.

ואינון ענין ואמרינן לגבי עלמא עילאה, ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו. והשתא רשימו ואמרי דרגא ידיע, דכל מזונא מיניה נפקא, ואמרי ברוך. מאן ברוך, ההוא מלך שהשלום שלו, מלך עילאה, דכל ברכאן מיניה נפקו. והא ברוך מנא לן. דכתיב, (מלכים א ב) והמלך שלמה ברוך, מלך שהשלום שלו.

ועל דא, אינון אמרי רשימא דדוכתא, מה דאיהו לא אמר. מאי טעמא, בגין דהאי עלמא עילאה שהיא בינה, אריק ברכאן בקדמיתא לתרין פרובין דתחותה, ואינון ימינא ושמאלא, חסד וגבורה. ועל דא אתרשימו אינון תרין, למיעבד רשימא דההוא דרגא עילאה. ההוא דמברך דאיהו באמצעיתא, נטיל כולא מבין תרין סטרין, ואיהו מברך מפאן ולהלאה, וארשימ דוכתא ודרגא, וכדין מתבסמין כחדא בשלמא רבה, י"ב שבטין דלעילא.

ובטובו חיינו, ולא מטובו. דזן בטוב ההוא עלמא תתאה, דנפק ממדת הטוב עצמה, דאתקריאת טובו. כדבר אחר, (הושע ג) ופחדו אל ה' ואל טובו, אל ה' דא עלמא תתאה. ואל טובו, דא אילנא דחיי. (ירמיה לא) ונהרו אל טוב ה', דעל ידו איתנו ואתנהירו כל עלמין.

בעשרה, דהא כלא בהספמה חדא, מרישא עילאה ועד סופא דכל דרגין, ההוא דמברך, אמר וארשימ, נברך לאלהינו.

וכן מתמן ולהלאה, פיון דמברך ברפת הזן על מזונא דנפק מגו עלמא עילאה, דאיהו מקור דכלא, אהדר לבתר, ואמר על ארץ חמדה, רזא דעלמא תתאה. מאי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

טעמא, בגין דכל ברכאן אצטריך בקדמיתא לגבי עלמא עילא, דאיהו מקור דכולא, ולבתר לגבי עלמא תתאה קדישא.

כגוונא דא קדיש, יתגדל ויתקדש שמייה רבא, ההוא שם רבא עילאה על כולא, מקורא דחיי, דמיניה נפקין כל ברכאן וכל קדושן, ודא עלמא דאתי. ולבתר משיכו מניה, בעלמא די ברא פרעותיה, עלמא תתאה. כגוונא דא כל ברכאן, חוץ מתפלה בברכות שאדם שוחה בהם, דקא מתחיל מתתא לעילא.

ברכת הארץ, דא עלמא תתאה, דאתכלל ברזא דברית ותורה. ברית, דא אילנא דחיי. ותורה, עמודא דאמצעיתא. חיים ומזון, דנפקי מעלמא דאתי, למיזן בהו עלמא תתאה.

נשים ועבדים וקטנים חייבין בברכת המזון. אבל הם אינן מברכין, דהא תנינן, אוי לו לאדם שאשתו ובניו מברכין לו.

ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה, אבל הם אינן קוראות לאחרים. אבל חייבות לשמוע הברכה מפי המברך. כעין זה, חייבת האשה לשמוע הברכה מפי בעלה, וחייב בעלה להמתין לה על השולחן, כדי לשמוע מפי המברך.

אין שם זכר, קוראים למי שמברך להם. היו נשים הרבה, המברך עליהן, אינו מברך בשם. דתנינן, נשים אינן מצטרפות לזימון. והואיל ואינן מצטרפות לזימון, אין מברכין עליהם בשם, דעיקר ברכת המזון בזכר הוא, ולא בנקבה. אבל מחויבות לשמוע ברכת המזון. ומחויבות במקרא מגילה, לשמוע מפי הקורא.

ברכת בני ירושלים בברכת המזון, דהא אנן מברכי עד השתא למעלה, ויש לברך למטה, ולברך על בני בית המקדש, דהא משם מזון יוצא לכל העולם. ושאר בני העולם אינן ניזונים אלא משם, מן התמצית. והכל הוא בברכה ראשונה, כלל הכל. ועד הכא ברכת הזימון.

ומאן דמברך ברכת המזון, חדי לעילא, וחדי לתתא. ואצטריך לברך בחדוא, וברעותא דלבא, בגין למחדי מדת הטוב, דכתיב ויאכל בעז וישת לבו. דא היא מדת הטוב. דכתיב, (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. אתו חברייא ונשקו ליה, ועבדו חדוה והלולא אחרא, וזמינו לכל בני דוכתא, ושוייהו רישא לכולהו.

(רות ג) ויבא לשכב בקצה הערמה. רבי גהוראי ורבי יהודאי אתו לטבריה, שמעו לרבי שמעון, דאמר להאי קרא, ויאכל בעז וישת כו'. וייטב לבו, אכילת חיים של מעלה, ומאינון חיינו חדי ללבנו. וכיון דחדי ליה, מייד ויבא לשכב בקצה הערמה, אליו אבניו טבין, ומרגלין טבין עילאין, דסחרין פורסייא קדישא. כמא דאת אמר, (שה"ש ז) בטנף ערמת חטים סוגה בשושנים.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומאי דכתיב, (רות ג) ותבא בלט ותגל מרגלותיו ותשכב. שכיבת רגלוי, ולא שכיבת לקיבליה, ולא לגבייה. ויהי בחצי הלילה, מפאן דעד חצי לילה לא ידע. דאין הקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן עם הצדיקים, אלא עד אחר חצי הלילה.

דהא בראשיתא דיליאי, כל נשמתין סלקין, וערימת חטין מתקנא בהון. כד אתפליג ליליא, כדין קלא איתער וקרי, והוא קלא איתער מסטרא דצפון. והוא שלהובי מטי עד להוא אתר דאיקרי גבר, כדין קרי בחילא. ואיקרי קריאת הגבר. ומאן איהו. גבריא"ל. בטש ההוא שלהובא בגדפוי דתרנגולא דלתתא, וקרא.

כדין עילא ותתא בקיומא דדינא דשמאלא קיימא. וכדין כתיב, (רות ג) ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שוכבת מרגלותיו.

ויהי בחצי הלילה. תנו, תלת משמרות הוי הלילה, ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג פארי. ובכל משמרה ומשמרה מלאכין ידיעין, ממנן בליליא באילין תלת משמרות.

במשמרה הראשונה, אינון מלאכין דאמרין שירתא בריש ליליא. ומאי קאמרין. (תהלים כד) לְדוֹד מְזֻמּוֹר לֵה' הָאָרֶץ וְגו', (שם) מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה'. (שם) נְקִי כַפַּיִם וְבַר לֵבָב וְגו'.

בגין דכל נשמתין דבני נשא, נפקו ובעאן לסלקא. כד סלקין לדוכתא דאלין ממנן דמשמרה ראשונה קיימין, אית תמן תלת מאה ושיתין וחמש היכלין, כחושבן יומי שתא, וממנן תריסין עלייהו.

אי זכאין אינון נשמתין, פתחין להון פתחין עילאין. ואי לאו, דחין לון לבר, ואזלין ומשטטי בכל עלמא, ופגעי באינון רוחין בישין, ואודעין להון מילין, מנהון כדיבין, ומנהון קשוט. אי זכאן לאעלא, פתחין להון פתחא, ועאלין וסלקין לדוכתא דאינון אוחרנייתא.

משמרה שנייה, תמן אינון ממנן אחרנין, איקרון אבלי ציון, דקא מתאבלי על חורבן בית המקדש.

ובהוא שעתא דקריאת הגבר, דאיתער ההוא שלהובא דסטר צפון, מההוא אתערו דההוא שלהובא, כד נחתא להאי עלמא, עד גדפי תרנגולא דהאי עלמא, קרי בחיל, ואמר, אתערו לבכיא דבי מקדשא, כל אינון מאריהון דשלום דכתיב, (ישעיה לג) מלאכי שלום מר יבכיון.

מאן דחמא בכיא, ומאן דלא חמא בכיא, פולחו מתכנשין לבכיה דבי מקדשא. מאן חמא ערבוביא דכל חילי שמיא, וכל רתיכין קדישין געו ובכו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והקהוש ברוך הוא גְעִי וּבְכִי, וּבְעֵיט בְּתֵלֶת מְאֵה וְתִשְׁעִין רְקִיעִין. וּכְדִין, בְּהֵיָא שְׁעֵתָא פְּתִיב, (רות ב) וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּחַרְד הָאִישׁ וַיִּלְפֹּת. הָאִישׁ, דָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּשָׂאג וַיְהִיב קָלָא עַל חוּרְבַן דְּבֵי מְקַדְשָׁא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ירמיה כה) ה' מִמְרוֹם יִשְׂאָג וּמִמְעוֹן קָדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ. שָׂאֻג יִשְׂאָג עַל נוֹחַ, דָּא שְׂכִינְתָּא. וַיִּלְפֹּת, כְּדָבָר אַחַר (איוב ו) יִלְפֹּתוּ אַרְחוֹת דְּרַפְסָם.

כְּדִין אִיהוּ בְעֵט בְּרְקִיעִין פּוֹלְהוּ, וְכַל חַיִּילִין, וְכַל רְתִיכִין, בְּכָאן וּמִתְאַבְּלֵן בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא. מְאִי קְאָמְרִי, (תהלים עט) אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלֹתְךָ וְגו'. נָתַנוּ אֶת נַבְלַת עַבְדֶּיךָ וְגו'. (שם קלז) עַל נְהָרוֹת בְּבַל וְגו'.

וַיִּלְפֹּת, אִמְאִי. בְּגִין, וְהִנֵּה אִשָּׁה שׁוֹכֶבֶת מְרַגְלוֹתֶיהָ, שְׂכִיבַת לְעַפְרָא, מִהֲדַקָּא בֵּין רְגֵלִין, דָּא פְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּדִין בְּהֵיָא שְׁעֵתָא אִיהִי אִיתְעַרַת לְגַבְיָהּ, וְהוּא שְׂאִיל לָהּ, מִי אַתְּ בְּתִי בְּגִלוֹתָא. וּמִי אַתְּ בְּשְׁעֵתָא דָּא.

וְתֵאמֶר אֲנֹכִי רוּחַ אֲמַתְךָ. מְרוּוֹת בְּצַעְרִין, מְרוּוֹת מְכֹאוּבִין עַל בְּנֵי דְאִינוּן בְּגִלוֹתָא. וְעַל פְּלִטִירִין קְדִישִׁין דְּאִתְתְּרִיכְנָא מְנִיָּהּ, וְלֹא דִי דְאִתְתְּרִיכְנָא, אֲלֵא דְמַחְרַפִּין וּמְקַלְלִין בְּכָל יוֹמָא עַלִּיהוּ, וְלִית לִי פּוּמָא בְּגִלוֹתָא לְאַהֲדָרָא לוֹן.

(רות ג) וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לֵה' בְּתִי הַטֶּבֶת חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן לְבִלְתִּי לָכֶת אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים אִם דֵּל אִם עָשִׂיר. אָמַר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּרַתִּי, אֲדַכְּרָ קְדָמִי, כִּד דְּוֹד מְשִׁיחֵי אֲתַתְּרָךְ מִירוּשָׁלַם, וְהוּא אֲתָא עַד בְּחוּרִים, וּנְפִיק שְׁמַעֵי בֵּן גְרָא מִן הַיְמִינֵי לְגַבֵּי מְשִׁיחֵי, וְגַדִּיף וְקִילֵל לְגַבְיָהּ, וְשְׁתִּיק. כְּהֵאִי גִידוּפָא לָא הוּוּ גִידוּפָא. וְקִילֵל לִיהַ קָלְלָה נְמַרְצָת, וְלֹא חַיִּישׁ לְאַתְבָּא לִיהַ, וְשְׁתִּיק.

וְהִשְׁתָּא בְּגִלוֹתָא, אֹנָף הָכִי טִיבוּ וְקִשׁוּט סְגִי עַבְדַת עַמִּי, וְאוּטִיבַת דָּא טִיבוּ בְּתַרְאָה, מִתְּהוּא קְדָמָה דְּהוּוּ מִבְּחוּרִים, וְלֹא אַתְּ חַיִּישָׁא לְמִיָּהּ בְּתַר חִירוּפִין וְגִידוּפִין דְּשָׂאָר עַמִּין, דְּאִינוּן כְּהֵהוּא מִבְּחוּרִים. אִם דֵּל, דָּא אֲסַפְסִינּוּס דְּלֹא בַר מְלָכָא הוּוּ. וְאִם עָשִׂיר, דָּא נְבוּכַדְנֶצַּר מְלָכָא בַר מְלָכָא רִישָׁא דְּדַהְבָּא.

וְחַכְמַתָּא דְּשְׁלֹמֹה לְגַבֵּי שְׁמַעֵי, מְאִי פְּתִיב בֵּיהַ. (שמואל ב טז) צָא צָא אִישׁ הַדְּמִים וְאִישׁ הַבְּלִיעֵל. פּוּק פּוּק תְּרִי זִמְנִי, פּוּק מִירוּשָׁלַם, פּוּק מִבֵּיתְךָ. אָמַר לִיהַ שְׁלֹמֹה אֲנָא לֹא הָכִי אֲלֵא בְּנֵה לָךְ בֵּית בִּירוּשָׁלַם וְגו', (מלכים א ב) וְהִזְיָה בְּיוֹם צֵאתְךָ וְגו'.

וְעַל דָּא אָמַר לִיהַ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַטֶּבֶת חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן, דְּאִתְקִימַת בְּקִיּוּמָא לְגַבְאִי, וְלֹא חַיִּישַׁת לְחַרוּפָא וְגִידוּפָא דְּשָׂאָר עַמִּין. אֲבַל לִינִי הַלַּיְלָה, הוּי הַשְׁתָּא בְּגִלוֹתָא, וְאִנְהִיגִי לְבִנְיָךְ תַּמָּן בְּאוּרִיָּתָא וּבְעוּבְדִין טְבִין. וְאִם יִסְהַדֵּן עַלְיָךְ עוּבְדִין טְבִין לְמַפְרוֹק לָךְ, יַפְרוֹק. וְאִם לֹא, וּגְאֲלִתִּיךָ אֲנֹכִי. חֵי ה' שְׂכִבֵי עַד הַבֶּקֶר, עַד דְּיִיתִי צַפְרָא וְנִהִירוּ דְּפוּרְקָנָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בשעתא דאתפליג ליליא, איהי איתערת לגביה, כדין הקדוש ברוך הוא אעיל בגינתא דעדן, עם צדיקיא, לאשתעשעא באורייתא בגינתא דעדן, עד יומא.

כדין אתי גואל. אימתי. בזמנא דישראל מצלן צלותא, וסמכין גאולה לתפלה. וישראל שריין על ארעא קדישא. וכד לא סמיך גאולה לתפלה, אז לא סמיך דא לדא, ואזלת בגלותא.

(רות ד) והנה הגאל עבר אשר דבר בעז, דא איהו גואל קרוב, יתיר קרוב לפורקו, סגי קרוב לעלמא דאתי, וימינא עילאה.

ויאמר סורה שבה פה פלוני אלמוני. מאי אלמוני. אלמוני ממש. דהא כתיב, השיב אחור ימינו. אמאי. אלא, בגין דהא עד קץ הימין שכיבת לארעא, כדין הוא אלמוני. פלוני מכוסה, גנוז מיומא דאתברי עלמא.

(שם) לא אוכל לגאל לי פן אשחית את נחלתי. מכאן, דתרין משיחין אינון, גואל קרוב וגואל רחוק. גואל קרוב, מסטרא דימינא. גואל רחוק, דא משיחא בן יוסף. ומאן איהו. יוסף דאקרי צדיק. ודא איהו משיחא דאתי ראשון.

לא אוכל לגאל לי, דהא ימינא דאיהו לאחורא, דכתיב (איכה ב) השיב אחור ימינו, פתיב ביה, הושיעה ימינך וענני. ועד דאתושע דא, לא אוכל לגאל לי.

גאל לך אתה את גאלתי. דהא משיח בן יוסף אתי ויפרוק קדמאה, לבתר אתערא ימינא גניזא, דאיהו גנוז לתרין צדיקים הללו, צדיק וצדק. ועל דא תגניב, דאיהו גניז לצדיקים. ובזה יקומו ויתחברון בתיאובתא בגניזא, למיעבד איבין ופירין בעלמא, וכדין ימין ה' רוממה.

(רות ד) ויאמר הגאל לבעז קנה לך וישלף נעלו. כדבר אחר (איוב כ) שלף ויצא מגוה. באיתערו דברית משתעי, ובבלשון כבוד. דכיון דאיתער ימינא לגבי צדיק, מיד וישלוף נעלו. אתערו דיליה לגבי עלמא תתאה. כדין איתער למעבד איבין בעלמא, בחילא דההוא גואל קרוב. ואתער ליה לגבי עלמא, ואמר קנה לך.

עה פאן רזין דמגילה זו. אתו רבי נהוראי ורבי יהודאי, ונשקו ראשיה וידוי. אמרו ודאי נהירו דסיני הכי נמי קמיה, בוצינא דנהורא איהו.

(רות ד) וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל. רבנן פתרי קרא, ואמרו, דכתיב, (תהלים קב) לפנים הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים. כשפרא הקדוש ברוך הוא עולמו, לא ברא אותו אלא עם התורה. והתורה היתה אלפים שנה קודם שנברא העולם. דכתיב, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַתְּנִינוּ, כְּשֶׁבְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ, הִכִּין אֶת הַתּוֹרָה. דְּכַתִּיב, (איוב כח) אִזְ רָאָה וַיִּסְפְּרָה וְגו'. וּבְרָא בָּהּ הָעוֹלָם, וְאַחַר כֵּן גָּנְזָהּ. עַד שֶׁבְּרָא אָדָם הָרִאשׁוֹן, וְלִימָדָה לוֹ. דְּכַתִּיב, (שם) וַיֹּאמֶר לְאָדָם וְגו'.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, עָמְדוּ כָּל הָאוֹתוֹת לְפָנָיו, זֹאת אוֹמְרָת, בִּי יִבְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ, וְזֹאת אוֹמְרָת, בִּי יִבְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָמוֹ. עָמְדוּ לְפָנָיו כָּל הָאוֹתוֹת לְמַפְרַע, בְּתִשְׁבָּע.

בָּאָה ת', וְאָמְרָה לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְצוּנָה לְבְרָא בִּי אֶת עוֹלָמְךָ, שְׂאֲנִי חֲתִימָת כָּל הָאוֹתוֹת, וְעוֹד שֶׁשָּׂמְךָ הוּא אֲמַת בִּי נִחְתָּם. אָמַר לִיָּהּ, לֹא. אֵינְךָ פְּדָאִי לְבְרֹא כֵּן אֶת עוֹלָמִי, שֶׁכֵּן עֲתִידִין כַּמָּה צְדִיקִים מִבְּנֵי לְמוֹת. דְּכַתִּיב, (יחזקאל ט) וְהִתְוִיתַ ת'וֹ עַל מִצְחֹת הָאֲנָשִׁים וְגו'. וּמִיָּד יִצְאָה לְפָנָיו בְּפָחִי נֶפֶשׁ.

עָמְהָה שִׁי'ן לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמְרָה לְפָנָיו, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְצוּנָה לְבְרֹא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שֶׁשָּׂמְךָ שְׂהוּא שְׂדֵי חֲתוּם בִּי. אָמַר לָהּ, לֹא אֵיבְרִי כֵּן אֶת עוֹלָמִי. עַה שְׂבָאוֹ ק"ר מְחוּבְּרִים יַחַד, אָמַר, לֹא אֵיבְרִי בְּהֵם אֶת עוֹלָמִי. וְכֵן בָּאוּ לְפָנָיו כּוֹלָם, עַד כ"ף.

כִּיּוֹן שִׁיְרָדָה כ"ף מֵעַל הַפֶּתֶר, גִּזְדָּעוּעַ הַפֶּתֶר, וְגִזְדָּעוּעוֹ שְׂמוֹנִים אֶלֶף רְבוּא מְרַגְלִיּוֹת הַקְּבוּעִים בַּפֶּתֶר. אָמַר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לָמָּה אַתֶּם מְזַדְּעָעִים. אָמְרוּ, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כָּל טוֹבֵינוּ, וְכָל כְּבוֹדֵינוּ, אֵינּוּ אֶלָּא בְּאוֹת כ"ף. וְעַכְשָׁיו יְרָדָה מֵעֲלֵינוּ.

אָמְרָה לְפָנָיו, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְצוּנָה לְבְרֹא בִּי אֶת עוֹלָמְךָ, שְׂאֲנִי אוֹת שֶׁל כְּבוֹדְךָ. גָּעַר בָּהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר, כ"ף כ"ף, חֲזוּר לְמִקוּמְךָ, וְלֹא יִשְׁאַר הַפֶּתֶר שְׁלִי גְרוּעַ, וְלֹא אֶבְרָא כֵּן אֶת עוֹלָמִי, שֶׁכֵּן עֲתִידִין לִיכְשָׁל כַּמָּה אֲלָפִים מִיִּשְׂרָאֵל. שְׂנֵאֲמַר, (שמות לב) וַיִּפֹּל מִן הָעַם בַּיּוֹם הַהוּא כֶּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ. מִיָּד חֲזָרָה מִלְּפָנָיו בְּפָחִי נֶפֶשׁ, וְכֵן כּוֹלָם.

עַה שְׂבָאָה בִּי'ת, וְאָמְרָה לְפָנָיו, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְצוּנָה לְבְרֹא בִּי אֶת עוֹלָמְךָ, שְׂאֲנִי אוֹת שֶׁל בְּרָכָה, וּבִי מְבָרְכִין אוֹתְךָ בְּנֵיךָ יִשְׂרָאֵל הַעֲתִידִים לְבֹא בְּעוֹלָם, וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ אַתָּה יי'. אָמַר לָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כֵּן וְדָאִי אֵיבְרִי אֶת עוֹלָמִי, וְאֵת רְאוּיָהּ לְכָךְ.

עָמְהָה אוֹת אֶלֶף, וְלֹא נִכְנְסָה לְפָנָיו. אָמַר לִיָּהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ לָמָּה לֹא תִכְנְסִי כְּשֶׁאָר כָּל הָאוֹתוֹת שֶׁנִּכְנְסוּ לְפָנָיו. אָמְרָה לְפָנָיו, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מִפְּנֵי שְׂרָאִיתִי כָּל הָאוֹתוֹת שֶׁנִּכְנְסוּ לְפָנֶיךָ, שֶׁיִּצְאוּ בְּפָחִי נֶפֶשׁ. וְכִבְּרָה נִתְּתָה לְאוֹת בִּי'ת רְשׁוֹת, שֶׁתְּבָרָא בָּהּ אֶת עוֹלָמְךָ, וְאֵין רְאוּיָהּ לְמַלְךְ הַמְּלָכִים, לְמִי שֶׁנִּתְּנָה מִתְּנָה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להעבירה ממנו, ולפיכך עמדתי במקומי. אמר לה הקדוש ברוך הוא, הואיל וכך הוא, את תהי ראשונה לכל האותיות. כך אני מתעלה, להקרא כך שמי אחד.

ובתורה היה משגיח הקדוש ברוך הוא, ובורא את העולם. והא באות ב' בלבד ברא את העולם, ואת אמרת בתורה כולה ברא את העולם.

אלא מלמד, שעשה הקדוש ברוך הוא לאות ביי"ת, כמין קומטררא דאסקופא זו, וכל האותיות באות ומראות בה את כחן, וכל האותיות עמדו בה. לפיכך, בתורה ממש השגיח הקדוש ברוך הוא, וברא את עולמו.

רב הונא אמר, בא וראה, שאין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה, אף על פי שהאותיות נכנסו למפרע, תש"ר, והדיחן מלפניו, ונתן הקדוש ברוך הוא הכבוד לאות ב'. כשבא לברא את עולמו, בא וצרפן לאות ב', דכתיב בראשית. הרי לה תש"ר, ואות א', ואות יו"ד, נצטרפו עמה.

ואות ב' נטלה כל האותיות עמה, והקדוש ברוך הוא ברא בהם את עולמו. והאותיות כולם נקראו לפניו. מאי טעמא, מפני שנבראו אלפים שנה קודם שנברא העולם. ובתורה שנקראה לפניו, ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו. הלא הוא דכתיב, (תהלים קב) לפני הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים.

רבי חנינא אומר, מאותם דברים שעלו במחשבה, קודם שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, ישראל עלה במחשבה, מפני שהוא ראוי לקבל התורה. וכל האותיות נכתרו בראשו. כיון שעלה במחשבה, כפיכול, עמד הקדוש ברוך הוא, וחקק בו את התורה, וכל האותיות נכתבו בראשו.

ועליו נתקיימה התורה. הלא הוא דכתיב, (רות ד) וזאת לפניו בישראל. ואין זאת אלא התורה, שהיא קודם לישראל, לפניו אלו האותיות. והכל היה חקוק ונרשם בישראל.

(”חילופי גרסאות”) וזאת התעודה, זו תלמוד ירושלמי. דכתיב, (ישעיה ח) צור תעודה חתום תורה בלמדי. בארץ ישראל, שם נקראו למודי ה', ושם היו, ולא בחוצה לארץ. וכתיב, (שם) לתורה, ולתעודה. ועל התמורה, זו תלמוד בבלי, שפּלפלו בלשון יהדת, והכל היה לפני הקדוש ברוך הוא, קודם שברא העולם.

לקיים כל דבר, זה ברית מילה, שהוא קיים כל התורה. שלף איש נעלו, זו מצות חליצה. ונתן לרעהו, זו מצות יבום. מכאן אמר רבי עקיבא מצות חליצה קודמת למצות יבום. וזאת התעודה בישראל, מכאן אמר רבי עקיבא, מיום שחרב בית המקדש, נגדעו אלופי עצה, והדעות משובשות, והלב אינו קיים על בוריו, והולך הכל אחר מראית העין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יודאי, מצות יבום משופחת. והמקיים מצות יבום לשמה, נעשה שותף להקדוש ברוך הוא. והמקיים מצות יבום לשמה גדול הוא מיחזקאל, דכתיב, (יחזקאל לז) ויהי קול כהנבאי והנה רעש, שנבואתו היתה ברעש ולא בנחת.

ר' חנינא אמר, גדולה מצות יבום, שהמקיים מצות יבום לשמה, נעשה שותף להקדוש ברוך הוא. דכתיב, (רות ד) ולא יפרת שם המת. וכתיב, (מלכים א ח) ולא יפרת לך איש וגו'.

רבי חנינא לטעמיה, ונתן לרעהו, זו מצות יבום. מאי ונתן לרעהו. אמר רבי חנינא, משל לאדם שהיה טועה במדבר, במקום לסטים וחיות. פיון שראוהו לסטים טועה, עמדו עליו, והפוחו, וקפחו כל שכרו וכל עמלו.

שמע חבירו, זיין עצמו, והלך והוציאו מידם, ערום מכל. מה עשה, בנה לו בית, ונתן לו מתנות, ועשה לו מלבושים אחרים ונתן לו. בא ולבש אותם המלבושים, וישב באותו הבית, והתחיל להרויח כבתחלה. ודא ונתן לרעהו ודאי.

וזאת התעודה בישראל, ולא בעובדי פוכבים, שלא נתנה להם מצוה זו. ועליהם כתיב, (ירמיה י) יאבדו מארעא ומן תחות שמיא אלה. ואין להם תקומה, לא בעולם הזה, ולא בעולם הבא. דכתיב, (ישעיה כו) מתים בל יחיו רפאים בל יקומו וגו'.

(רות ד) ויאמרו כל העם אשר בשער הזקנים עדים יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך פרחל וכלאה וגו'. מפאן, דאין מברכין שבע ברכות, אלא לבתולה שנקראת פלה. דכתיב, (ישעיה סב) פי יבעל בחור בתולה וגו', ומשוש חתן וגו'.

אבל אלמן ואלמנה, מברכין להו פעין שבעה ברכות. פענין בועז ורות. דאמר ר' חנינא בועז ורות אלמן ואלמנה הו, וברכו לה פעין שבעה ברכות, דשבח בתולה על בעולה בברכות ובמתנות. זו נקראת פלה, וזו לא נקראת פלה, דכתיב פי יבעל כו' ומשוש חתן על פלה.

כעין שבעה ברכות שברכו לבעז. מאן אינון, הדא הוא דכתיב, ויאמר כל העם אשר בשער וכל הזקנים עדים. א', יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך. ב', פרחל. ג', וכלאה. ד', אשר בנו שתיהן את בית ישראל. ה', ועשה חיל באפרתה. ו', וקרא שם בבית לחם. ז', ויהי ביתך כבית פרץ.

ובגין יקרא, מברכין בורא פרי הגפן לאלמן ואלמנה כבתולה. וכוללין ברכה זו באמצע. ולבסוף חותם המברך, אשר ברא ששון ושמחה חתן וכלה וגו', משום יקרא דידהו, דאית ביה עשרה אמונים, כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם.

רבי יודאי אמר, שבעה אינון, ששון ושמחה חד. חתן תרי. וכלה תלת. גילה ורינה ד'. דיצה וחדוה חמש. אהבה ואחוה שש. שלום וריעות שבע.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי חנינא, פריש כל חד וחד על קיימיה, ששון חד. שמחה ב'. חתן ג'. וכלה ד'. ומוסיה, גילה ה'. דיצה ו'. אהבה ז'. ואחזה ח'. שלום ט'. ורעות י'. דהא אינון עשרה, פנגד מאמרות, שבהן נברא העולם. ואית בברכה זו ה' קולות, שבהן נתנה התורה. וכולן יורשת כלה בתולה בברכות. דהא היא ראיה. ואלמנה אינה ראיה.

כל העם אשר בשער, זו סנהדרי גדולה, שהיו שם. כמדבר אחר, (שמואל ב כג) מי ישקני מים מבור בית לחם אשר בשער. והוקנים עדים, אלו תלמידי חכמים והפרנסים. וכולן ברכו ברכה זו להם, דהא פרנס הדור היה, ומנו. אבצן מבית לחם.

(רות ד) ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי. רבנן פתרין קרא, בהאי דכתיב, (שמות כב) אם חבל תחבל שלמת רעה עד בא השמש תשיבנו לו. האי קרא בנשמה של אדם מדבר, בזה העולם. מלמד, שנשמתו של אדם יוצאת בכל לילה ולילה, והקדוש ברוך הוא ממשכן אותה, ולמחרתה משיב אותה לחיקו של אדם.

לפיכך צריך האדם להפקיד נשמתו ליוצרו, וקורא חד פסוקא דרחמי, כגון (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי פדית אותי ה' אל אמת. והואיל והיא בפקדון, אף על פי שהיא מחוייבת בכמה חובות, הקדוש ברוך הוא משיב אותה לחיקו של אדם.

כענין זה, צריך להתנהג במידותיו של הקדוש ברוך הוא, וללכת בדרכיו. דכתיב, (דברים כח) והלכת בדרכיו. שהרי נשמתו פקדון בידו שהיא מתחת כסא הכבוד והוא נוצר מטפה סרוחה הרי פקדון נשמתו בידו.

סדר הלימוד ליום ז אב [יום 302 בשנה]

וכתיב אם חבל תחבל שלמת רעה, אם חבלת מעשיך, ולכלכת נשמתך, שהוא מאור לבושו של הקדוש ברוך הוא, שהוא רעה ורע אביך. עד בא השמש, פשיגיע זמנך להפטר מהעולם, תשיבנו לו. דכתיב, (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. תנה לו, כמו שנתנה לך.

אם חבל תחבל. אם חבל אדם מעשיו, לאחר פן כשהגיע שעתו, מרוב חובותיו לקונו, חובל את שלו, ונוטל נשמתו.

לפיכך פתיב, לא תחבול בגד אלמנה. מאי טעמא, הואיל ומשפונתו בידו של מקום, אין צריך למשכן אותה פעם אחרת. דכתיב, (נחום א) לא תקום פעמים צרה. כל הנפשות בידו של הקדוש ברוך הוא, אם זכו, נכנסות במחיצתן של הצדיקים בגן עדן. לא זכו, נכנסו בגיהנם.

רבי חנינא בר יוסי אמר, מקום נתבצר להם לרשעים בגיהנם, ומשם יוצאות ומשוטטות נפשותם בעולם, ואין להם מנוחה, וחוזרת לגיהנם, ובאות לאחרי כן,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ונדחות משערי חיים, וחוזרות לעולם. ומאן אינון. אותם שהפגמו את בריתם. ולא נתעסקו בפריה ורביה.

עה שבא הקדוש ברוך הוא, ובונה אותם, ושותל ונוטע אותם בעולם. משל, לאדם שנטע אילן, ראה שלא הצליח, עוקרו ושותלו במקום אחר. וכן פעמים רבות. דכתיב, (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר.

(עמוס ב) על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו. ד' פתחים בשמים, ובכל פתח ופתח ממונים. הראשונים רחמנים, ועקרו ושותלו במקום אחר. אם שב בתשובה, הראשונים הרחמנים אומרים לו, צא מן הפתח הזה, ונעזור לך שתצא מן הפתח הזה.

כהוגמא זו השניים והשלישים, אם ישוב בתשובה, וירויה כבתחלה. הרי הראשונים שניים ושלישים נעשו כולם רחמנים, ויוציאוהו. אבל אם יבא לפתח הרביעי, לא יצא לעולם. שנאמר, על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו. ואינון אותם שהפגמו ברית קודש.

מאי טעמא, דתנינו, אמר רבי יוסי אמר רבי יודא, מפני שממעט את הדמות. ומנדין אותם בעולם הבא, ומתמעטין מעשיהם לפני המקום. ועליהם כתיב, (ישעיה 10) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות. שכל הפוגם בריתו, כביכול, כאלו פוגם במקום אחר.

רבי יוסי פתח, (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם וגו'. במתעסק בפריה ורביה הפתוב מדבר. מאי לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער.

אלא בזמן שהאדם יוצא מן העולם הזה, ונפשו באה ליכנס במקום הראוי לה, כמה מלאכי חבלה עומדים מצד זה ומצד זה, וכמה מלאכי שלום עומדים מצד זה ומצד זה, זכה, מקדימים לו מלאכי שלום, ואומרים לו שלום בואך. לא זכה, מלאכי חבלה מקדימים לו, ואומרים (ישעיה ג) אוי לרשע רע פי גמול ידיו יעשה לו.

ומאן איהו. מי שלא נתעסק להניח בן בעולם הזה. שכל המניח בן בעולם הזה, ומלמדו תורה ומעשים טובים, אין מלאכי חבלה וגיהנם שולטין בו. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכז) לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער, אלו מלאכי חבלה, שאינם יכולים לשלוט עליו.

שלא יאמר אדם, הרי תורתו ומעשיו טובים מגינים עלי, ולא אתעסק בפריה ורביה. אלא אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים, אינו נכנס במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, ואין לו חלק לעולם הבא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כגון חד מחברנא, דאפקוהו מתליסר תרעין דההוא עלמא, דאלמלא קליה דרבי יודא חסידא, אתטריד מתרין עלמין. שהרי אין לה אדם בעל תורה ומעשים טובים כחזקיה מלך יהודה עליו השלום, וכתיב ביה, (ישעיה לח) כה אמר ה' צו לביתך פי מת אתה ולא תחיה, פי מת אתה בעולם הזה, ולא תחיה בעולם הבא.

רבי יוחנן הוה דרש, (קהלת יא) בפקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך וגו'. צריך להתעסק בעולם הזה בפריה ורביה, בבחורות ובזקנותו, דלא ישתביק מיניה, אף על פי דאיהו סבא, לא יסלק גרמיה. מאי טעמא. פי לא תדע איזה יכשר הזה או זה וגו'.

רבי יוחנן קשישו יומי, ותקיפו עיני מלאסתכלא, וחולשא תקיף עלוי. קם ואמר, מה אנא לעלמא דאתי, דקא הוי לי בנין ומיתו. אמרו ליה, רבינו, מימך אנו שותים, כמה בנין את שבקת דאתקיפו לה לעלמא דאתי, לא נח דעתיה.

עה שהאיר הקדוש ברוך הוא את עיני דחד סבא, קם ואמר, עליך רבי יוחנן, דאת סבא וחולשא תקיף עליך, ועל רבי חזקיה דאיהו עקר, אמר קרא, (ישעיה נו) כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שפתותי ובחרו באשר חפצתי כו', (שם) ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מפנים ומפנות שם עולם אתן לו אשר לא יפרת. נח דעתיה דרבי יוחנן, אמר ליה, תנוח דעתך כמו שהנחת את דעתך.

רבי ברוקא אמר, כתיב, (ויקרא כב) ונכרתה הנפש ההיא מלפני. אי הנפש תפרת, הגוף ההוא מה תהא ממנו, אי הכי, כמה קברות בריקניא, כמה ציונין למגנא. דהא אי לבתר הקדוש ברוך הוא בני לההוא נפש כמלקדמין בהאי עלמא, גופא דשביק, אתאביד, וקברא בריקניא, אי הכי, כמה גרמין אתאבידו, וכמה קברין למגנא.

אלא הקדוש ברוך הוא לא ישיצי עובדי ידוי, אלא מארעא ומתחות שמיא אלה. ויחתון לתתא, ויתבנון בקיומא אחרא גו אינון תתאי, בדיורא דאקרי נשיה, ותמן יתנשוו לדרי דרין.

דהא שבע ארעין לתתא. ואלו הן: ארץ. אדמה. ארקא. גיא. נשיה. ציה. תבל. תבל, הוא דיורא דילן. בנשיה אמאי גופין אלין. אלא, אינהו אנשי פקודי דמאריהו, ולא אתעסקו בפריה ורביה, ולא פשיטו ברית קיימא בעלמא. לכך אינון יתנשוו בנשיה לדרי דרין. ולעולם לית קברא למגנא, ולית ציונא בריקניא.

ובההוא דיורא נשיה, לא הוי אלא אינון דאקרון גופי מגן, גופי דלמגן נחתין תמן, ולא עבדין תולדין, דהא נשין לאו בינייהו. וזרעי ואכלי, ואנשי כל מה דעבדין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נפשין על דלא יתבנון בהאי עלמא, אתדחין מפמה תרעי, ואזלי ומשטטי בהאי עלמא, עד דישכחון פרוקא. ואלין איתקרון שכינות. הדיא הוא דכתיב, ותקראנה לו השכנות שם וגו'. והאי גופא אתבני לאתקיימא בתבל ארצו.

רבי יודאי הוה קמיה דרבי עזריה בר סימאי, אמר ליה, צדיקים דאזדמן לון חובה מאינון פרישות דאורייתא, וחשבי תשובה ומיתו, מיתה מכפרת עליהו, או לאו. אמר ליה, אין. ולזמנין דאתענשו בההוא עלמא, ואתכפר להון.

חמא אנפוי ירוקי. אמר ליה, אימא מה דתימא, אורייתא הוא דלא מקבלה טומאה. שנאמר, (ירמיה כג) הלוא כה דברי פאש נאם ה'. הרהורים רטישן בלבבך. אמר, סוד ה' ליראיו. עשרה סבי קטולי מלכות אתענשו על מכירת יוסף. אמר ליה, רבי עקיבא לית ליה זכות אבות. אמר, (דברי הימים א יב) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים.

פתח ואמר, (בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך. שכר השתא, שכרתיך לבתר זימנא. יששכר: יש שכר. ולבית זמנא, נהוו למלכות שמים. גופין דלהון ישתארו בדיכתייהו בהאי עלמא, וכלא אתהדר פמלקדמין. (שם מט) איש אשר כבדו בך אתם פתיב.

נפל על אנפוי רבי יודאי, ואדמוך. אחזו ליה בחלמיה האי קרא, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. נכנסת סתום. מההוא יומא לא אשתעי בהאי. אלא הוה אמר, (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון. ובצל כנפיך ממש, ולית למשתעי בבנוי דיליה. דהא חסד ה' בכולא אשתכח.

אמר רבי עזריא, ודאי הכי הוא, דהא כתיב (דברי הימים א טז) אל תגעו במשיחי ובבניאי אל תרעו. וכתיב (איוב יב) אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש. בכבשין סתימאין דיליה, לית למשתעי כלל, דהא מאן דבידיה רוחין ונשמתין דצדיקייא. מילין סתימאין דאיהו עביד, לית לאעלא בהון.

(רות ד) ילד בן לנעמי, בהאי אשכחת אבידה דאבדת. מכאן, דההוא נפש דנד מגופא דקיק, לית ליה רשו לאנהרא ולא תפשטא, למיחזי לית ליה חילא, דכתיב (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

בההיא שעתא דגופא דא אתבני, מיד ותקראנה לו השכנות שם. ואמאי הכא שם. בכל אתר דכתיב שם, דא איהו נפש. פמה דאת אמר, (רות ד) ולא יפרת שם המת, דא איהו נפש. והכא ותקראנה לו השכנות שם, אינון שכינות קרו לההוא גופא דאתבני השתא שם, קרו לההוא נפש, לאשתכללא בההוא גופא. דהא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לזימנין זמינא תמן נפשא, ולזמנין לא זמינא, בגין דאזלא ומשטטא בעלמא, וכדין קרון לה לגבי תהוא גופא.

ובשעתא דרעותא אתער, לאן אזלת. לגבי קברי דאבהן, לגבי קברי דחסידי, עד דאיתער בועז הכא, ושאר נשמתין קרון לה, ואתת ואשתפחת ואשתכללת באתר דא.

והא כתיב, (איוב לד) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף. שאני הכא, דהוה גואל קרוב, דהא תועלתא יתיר, תהוא גואל דאיקרי קרוב, דאיתער למתוי זמינא תמן, מיד דאתער לגביה. והכא דהוה רחיק, אצטריכו למיקרי לה, דהא מחשבה רחיקא הוה. במחשבה קריבא לא אצטריך, אלא היא אתת בההוא אתערותא לאתבנאה תמן. על דא ותקראנה לההוא גופא שם, תהוא נפש לאתבנאה תמן.

רבי סימאה אמר, בכמה דוכתי עביד הקדוש ברוך הוא חסד באינון נפשאן דלא אשכחין נייחא. בגין דלא עבידו חסדא, ולא עבידו בר.

ומה אעביד מינייהו, תהיא נשמה דאזלת בלא ולד לההוא עלמא, ולא עבידת בר. רבי סימאי ורבי יוסי, חד אמר, נחית ליה הקדוש ברוך הוא לארץ התחתונה. וחד אמר, באבדון, מאן דנחית תמן, אתאביד מפל וכל. ועליהם פתיב, (ויקרא כג) והאבדתי את הנפש תהיא.

רבי יודאי בר סימון אמר, זכאה מאן דאשתדל למנדע בההוא עולם דנשמתין תמן. מאן דינדע ביה, ואשתדל למנדע ביה, לית ליה שעורא לחכמתיה.

רבי פרחיא אמר, כל זמנא דגופא לא נח בדוכתיה, נפשא דיליה אוף הכי. ואיהו הוה משתדיל תדיר, למנדע בההיא עלמא דנשמתין.

יומא חד הוה אזיל בחקלא, ואשתפח חד גופא תחות אילן חריב מית. אשגח ביה, ואשפח דהוא יהודאי, ואשפח פריכין דמצוה, וספרא דאגדתא בהדיה.

אמר ודאי תלמיד חכם הוא. אשתדל בקבריה, ואזיל למתא, ואתקין ליה תכריכין, וקברא, וזמין בני נשא, ובכה עליה, ואשתדל עליה, ואפיק כל מאי דהוי בידוי.

כיון דאתגניז ואתקבר תהוא גופא, נפש דליה אעלת לגו מתיבתא עילאה. אמרו לה, לית לך הכא השתא רשות לאעלא בדרך דטנרא עילאה. זילי ואשלימי טיבו, למאן דאשלים לך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יומא חד, רבי פרחיה הוה יתיב אבבא דפתחא דלוד, והוה עציב, דדחיקא ליה שעתא. אתא חד בר נש לגביה, אמר ליה, רבי תיבעי למיהך בדרך פלוני בהדאי, ואתן לך מאני כסף, בגין דנשתדל באורייתא כחדא באורחא, אמר ליה ניזיל. אזלו. אמר ליה, רבי, מאי דכתיב, (קהלת ט) פי החיים יודעים שימותו והמתים אינם יודעים מאומה. אמר ליה החיים אלו הצדיקים, והמתים אלו הרשעים.

אמר ליה חייך רבי, אפילו הרשעים בהוא עלמא, ידעין בצערא דידהו, וידעין ביקרא דצדיקיא, ובדינהו דרשיעיא. אמר ליה, אי הכי מאי והמתים אינן יודעים מאומה.

אמר ליה, בהאי עלמא כתיב. דהא צדיקיא דאיקרין חיים, מסתכלין וידעין דימותו, וזמינין למיהב דינא, דאית דין ואית דיין. כדבר אחר, (שם ז) והחי יתן אל לבו. אבל רשעים דאיקרין מתים, לא ידעין, ולא משגיחין, ולא מסתכלין בעובדי דהוא עלמא כלום. ומאן דלא ידע בעובדא דהוא עלמא, איקרין מית. בגין דהאי עלמא לאו מבני חייא. דהוא עלמא דנשמתין ורוחין איהו, והאי עלמא דגופא הוא.

הוא עלמא דדיירי ביה רוחיהו דבני נשא, ודמיין בדיוקניו, אשתמודען דא לך, וידעין במה דזמין למיהוי בעלמא. ומשתדלין למנדע ביקרא דמאריהו תמן, בהוא מלבושא דהוא עלמא.

כה מטא להוא חקל, אמר ליה נתעכב השתא, אתנח. אמר ליה, אמאי קא מתנחת. אמר ליה אבידא קא אביד לי בהאי דוכתא. אמר, קודשא בריך הוא יזמינה לך.

אשכחו חד מערתא. אמר תהוא גברא, ר', ניעול הכא, דהא ידענא דאשתמודענא הכא. אעלו. נחתין בדרגין, עד דמטו לגבי חד פרדס, וחמו תמן אילנין משניין דא מן דא ומשאר אילני עלמא, וחד אילן משנייא משאר אילנין.

סליקו תמן, שמעו חד קלא דמשריין סגיאי, דהו אמרין, (תהלים צה) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו. תוה רבי פרחיא, אמר מאי האי. אמר ליה שתוק.

אמר רבי פרחיא, האלהים, כד מטינא עמיה לאמצע דהאי פרדיסא, וחמינא תרין ארחין, ומשריין מסטרא דא ומסטרא דא, ואמרי ליה מאי האי, ואמר לי, הכא מתפרשין אורחין דנפשין, מאן דאזלין לגן עדן, ומאן דאזלין לגיהנם. מאן דאזל לגן עדן, אלין אזלי בהדיה, ואשלימו ליה שלמא. ומאן דאזל לגיהנם, אלין נטלין ליה למידן ליה בגיהנם.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶעֱבְרָנָא הֵהוּא פְּרִדְס, וּמְטִינָא לְשׁוּרִין וּמַגְדְּלִין וְתַרְעִין. כַּד מְטִינָא לְתַרְעָא חַד, דְּאִיקְרִי שְׁעַר הַמְזוּרָה. קָרָא הֵהוּא גְבָרָא, פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק. אָמַר לִיה אֲמַאי. אָמַר לֹון, בְּשְׁלִיחוּתָא דְמֵאֲרִיָּה דְעֵלְמָא קָא אֲתִינָא. פְּתַחוּ וְאֲמַרוּ כּוּלְהוּ, מֵאֵן יֵהֵב לִילוּד אֲשֶׁה בְּאַתְרָא דָא. אָמַר לְהוּ דָא אִיהוּ רַבִּי פְּרַחְיָא. אָמַרוּ דָא הוּא דְאֲשֵׁלִים לָךְ חֹסֵד בְּהֵהוּא עֵלְמָא. אָמַר אֵין.

פְּתַחוּ לִיה. וְאֲמַרוּ, אֲפֹשִׁיטוּ לִיה, דְלִית רְשׁוּ לְמִיעַל הֵכָא בְּגוּפָא דְהֵהוּא עֵלְמָא. מִיָּד אֲפֹשִׁיטוּ לִיה, וְאַתְלַבֵּשׁ בְּאוּרִין דְגַנְתָּא דְלָגוּ.

וְעָאֵל וְחָמֵי הֵהוּא רְקִיעָא דְעַל גְּבִי הֵהוּא גְּנָתָא. דְהֵהוּא רְקִיעָא אֲתַפְרֵשׁ מֵהֵהוּא רְקִיעַ דְקָאִים עַל שְׁאָר בְּנֵי עֵלְמָא. רְקִיעַ דָּא אֲתַתְחַם בְּתַחוּמָא מִכָּל גְּוֹנִין דְעֵלְמָא. אַרְבַּע חֲלוּנֵי מְשֻׁקּוּפִין פְּתִיחִין בֵּיה בְּאַרְבַּע סִטְרֵי עֵלְמָא, וְחַד בְּאַמְצַעִיתָא.

חֲלוּן חַד דְבַסְטֵר מְזוּרָה, בֵּיה קְיַיְמִין אַרְבַּע מְשֻׁקּוּפִין מְרַקְמוּ, בְּרֹא דְאַרְבַּע אַתּוּן יְהוּ"ה, סְלִקִין לְתַרִּיסֵר, תְּלַת אַתּוּן לְכָל חַד וְחַד.

תְּלַת זְמַנֵּי בְיוֹמָא, מֵתַחְבְּרִין אֵינּוּן מְשֻׁקּוּפִין, וְאַתּוּן כּוּלְהוּ מֵתַחְבְּרִין לְשִׁמָּא קְדִישָׁא. חַד מִמְנָא קְיַיְמָא לְהֵהוּא סְטֵרָא, יַעֲזוּרִיאֵל שְׁמִיה. וְאַרְבַּע מִפְּתַחִין בִּידֵיה, דְאִיהוּ פְּתַח בְּהוּ אַרְבַּעַת תַּרְעִין, דְאֵינּוּן עַל גְּבִיָּה דְהֵהוּא רְקִיעָא. וְלִית מֵאֵן דִּידַע בְּהוּ.

בַּר בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי, דְאַתֵּינּוּן אֵינּוּן נִפְשָׁן דְמִשְׁתַּתְּפִין עִם גּוּפָא בְּקַבְרֵי, לְמַכְרַע וְלְמַסְגָּד קָמֵי אֵינּוּן תַּרְעִין לְמֵאֲרִי כּוּלְא. כְּדַבֵּר אַחֵר, (ישעיה 10) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹוא כָּל בֶּשֶׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָי. כָּל, לְאַסְגָּאָה אֵינּוּן נִפְשָׁאן דְדִירֵי עִם גּוּפָא, וְאִיתְקְרוּן כָּל בֶּשֶׂר.

חֲלוּן אַחְרָא דְבַסְטֵר דְרוּם, בֵּיה קְיַיְמִין שִׁית מְשֻׁקּוּפִין, לָא עָאֵלִין לְהֵאֵי אַתְר, אֵלָא אֵינּוּן דְלַעֲן קְרִיאַת שְׁמַע בְּרַעוּתָא, וּבְכּוּנָה בְּכָל יוֹמָא.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא, הָאֵלֵהִים, כַּד אֲסַתְּפִלְנָא בְּהֵהוּא חֲלוּנָא, קָרִיב הֵהוּא מִמְנָא, וְעֵנְאֵל שְׁמִיה, דִּי מְמוּנָה עַל תַּרְעָא דְסְטֵר דְרוּם, אָמַר לִי, קוּם בְּקִיּוּמָךְ, וְחָמֵי הֵאֵי חֲלוּן, דְלִית רְשׁוּ לְאַעְלָא תַמּוּן, וְלָא לְמַחְמֵי בֵיה, בַּר אֵינּוּן דְלַעֲן בְּקְרִיאַת שְׁמַע כְּדָקָא יְאוּת.

וְכָל אֵינּוּן דְלַעֲאן בְּקְרִיאַת שְׁמַע כְּדָקָא יְאוּת, שְׁתִּין מִמֶּנּוּן עָאֵלִין קָמִיה, וּמַכְתִּירִין לִיה בְּכַתְרִין קְדִישִׁין, וְאֲמַרִין לִיה, דָּא הוּא כְּתָרָא דְפְלוּנֵי דְלַעֲא בְּקְרִיאַת שְׁמַע כְּדָקָא יְאוּת.

שְׂאִילָנָא לִיה, וְאֲמַרִי לִיה, מֵאֲרִי, הֵאֵי קְרִיאַת שְׁמַע כְּדָקָא יְאוּת מָה הוּא. אָמַר לִי, אֵי חֲסִידָא, רְזָא עֵילָאָה אִיהוּ הֵכָא. בְּקְרִיאַת שְׁמַע אִית בְּה אַרְבַּע פְּרִשְׁיִין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פְּרָשָׁה קְדָמָא דְיַחְוּדָא, דְּאִיהוּ תְּרִין יַחְוּדִין, בְּתַרְסַר תִּיבִין. שִׁית תִּיבִין בְּיַחְוּדָא עֵילָאָה. וְשִׁית תִּיבִין בְּיַחְוּדָא אַחְרָא. פְּרָשָׁה תְּנַיִנָא וְאַהֲבַת, בְּמִ”ב תִּיבִין, בְּרֹזָא דְשֵׁם דְּמִ”ב אַתּוּן.

פְּרָשָׁה תְּלִיתָאָה, וְהִיא אִם שְׁמוּעָה, דְּאַתְּכִלִּיל יְמִינָא בְּשִׁמְאַלָא, וְשִׁמְאַלָא בְּיְמִינָא. וְאִיהוּ בְּרֹזָא וְסִתְרָא דְרִתִּיכָא קְדִישָׁא, עַד וְשִׁמְתָם. דְּאִיהוּ פְּרָשָׁתָא דְשִׁלְטָא עַל כּוּלָא. אִיהִי בְּרֹזָא דְע”ב תִּיבִין, גּוּ רֹזָא דְע”ב שְׁמֵהּ דְרִתִּיכָא קְדִישָׁא.

פְּרָשָׁה רְבִיעָאָה, וְשִׁמְתָם, דְּאִיהִי חֲמִשִּׁין תִּיבִין, דְּאִיהוּ לְקַבִּיל חֲמִשִּׁין תְּרַעִין דְּבִינָה. פְּרָשָׁה דְצִיצִית כְּלִילָא מְפֻלְהוּ. וְסִלְקִין פְּרָשִׁין לְמַנְיִנָא דְאַדָם.

וְכָל שְׂאָר דּוּכְתִין, בֵּין בְּפַקּוּדֵי דְאֹרִייתָא, בֵּין כָּל שְׂאָר דּוּכְתֵי דְאֹרִייתָא, דְּכוּרָא לְחוּד, וְנוֹקְבָא לְחוּד. וְהִכָּא דְאִיהוּ יַחְוּדָא, דְּאַתִּיחַד בֵּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, דְּכַר וְנוֹקְבָא אַתְּכַנְיִשוּ כַּחְדָא, וְסִלְקִין בְּשַׁעוּרָא חְדָא.

דְּכוּרָא אֲשַׁתְּלִים בְּהַ, מַה דְּלָאוּ הִכֵּי בְּכָל שְׂאָר דּוּכְתֵי דְאֹרִייתָא. וְדָא שְׁבַחָא דְמַהֲמִנּוּתָא עֵילָאָה, לְמַנְדַּע דְּהָא ה’ הוּא הָאֱלֹהִים. דְּכוּרָא אֲשַׁתְּלִים בְּנוֹקְבָא, וְאַתְּכִלִּל חַד בַּחַד, דְּכוּרָא אַתְּבְּנִי בְּנוֹקְבָא. וְדָא אִיהוּ יַחְוּדָא שְׁלִים, וְלֹא אִית שְׁלִימוּ אֶלָא דְכוּרָא וְנוֹקְבָא כַּחְדָא.

וְתָא חֲזִי, כָּל מַאן דְּאַשְׁלִים יַחְוּדָא כְּדָקָא יְאוּת, וּמְכוּיִן בְּפַרְשִׁיּוֹת אֶלִין בְּכָל יוֹמָא. זְכִי לְאַלִין מְשַׁקּוּפִין וְחִלּוּנִין, לְמַהוּי שְׁלִים הִכָּא. וְלִית מַאן דִּיעֲכַב עַל יְדוּי, וּבִלְבַד דִּיקְרִי כְּדָקָא יְאוּת, וּיְכוּיִן בְּהַנִּי רִזִין עֵילָאִין.

וְאַחִיהּ בְּיְמִינָא דִילִי וְאֹמַר לִיהַ, אִי חֲסִידָא, תָּא חֲמִי יְקַר דְּאִינּוֹן דְּמִיחְדִי שְׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, וְלַעֲאֵן בְּקִרְיַת שְׁמַע כְּגוּוֹנָא דָא.

אַעֵילָנָא בַּחַד הִיכְלָא, וּבְהַהוּא הִיכְלָא הוּוּ שִׁס”ה הִיכְלִים, כְּחוּשְׁבָן יוֹמֵי שְׁתָּא. אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שְׁלִיטִין בְּהַהוּא הִיכְלָא, וְאַדָם הָרֵאשׁוֹן בְּגוּיָהוּ.

וְחֲמִינָא כְּמַה חֲבִילִי נִשְׁמַתִין, מִתְּלַבְּשִׁין בְּרִקְיָמוּ דְאֵילָנָא דְחַיִי, וְכַמְּה גּוּוֹנִין דִּיקְרָא עֵילָאָה. וְעֵיילִין גּוּ הִיכְלָא, וְיוֹפִיאל רַב מְמַנָּא עַל כּוּלָא, רַב מְמַנָּא דְאֹרִייתָא בְּהַדִּיָּהוּ.

פְּתַח וְאֹמַר, אַתְּעֵרוּ קְדִישֵׁי עֲלֵמָא, הָא בְּנִיכּוֹן קְדִישִׁין, דְּקָא מִיחְדִי שְׁמָא קְדִישָׁא, וּמְכוּוֹנֵי בְּרַעוּתָא דְפְרָשִׁין דְּקִרְיַת שְׁמַע.

וְאַהֲם הָרֵאשׁוֹן חֲמִינָא דְמִשְׁתַּדֵּל בְּהוּ. וּבְשַׁעְתָּא דְעֲאֵלַת קְרִיַת שְׁמַע דְּקָרִי בַר נִשׁ, סְלִיקָא בְּקַדְמִיתָא לְהַאי הִיכְלָא, וְאַרְחָ בְּהַ אָדָם הָרֵאשׁוֹן, אִי חֲסַר אֹת אַחַת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מקריית שמע, לא מקבל לה. דהא חסר בניינא דאדם, דאיהו רמ"ח, באיננו תיבין דחוזר שליח צבור.

ואי אשכח יתה כדקא יאות, מקבל לה, ונטלין אברהם יצחק ויעקב מניה, ונשקין לה. מאן חמי חדות, מאן חמי ערבוביא, בכל אינון צדיקייא דבגינתא דעדן, דקא אתיין בההוא חדות.

ובשעתא דייטי להתוא עלמא, מאן יחמי חדות דיליה, דאותבין ליה אבהן לגבייהו תרי זימני ביומא, ובכל יומא נחית עליה טלא מרישא דמלכא.

ובההוא טלא, ידעי ואכלי מיכלא, די מלאכי עילאין אכלין. וידעין מה דהוה, ומה דיהוי, ומה דזמין למהוי, עד זמנא דקודשא בריך הוא יוקים לגופי דסריחן בהאי עלמא, ויוקים לון הקדוש ברוך הוא, בבניינא מתתקנא כדקא יאות.

בחלון דבסטר דרום, הווי רשומין ש', דבסטר דא ו', ובסטר אחרא ו', ובסטר אחרא ו'. שאילנא להתוא גברא, ואמינא, מאי הני אתוון, אמר לא ידענא.

עה דאתא ההוא ממנא, ואמר לי, אי חסידא, אינון אתוון, סימנין דפרשייתא דקריית שמע. זכאה חולקיה דמאן דאמר לון בכל יומא ברעותא דלבא.

חלון אחרא דבסטר צפון, ביה קיימן תרין משקופין, וחמש אתוון מלהטין ומתנצצין בגייהו. תרין אתוון בסטרא דא, ותרין אתוון בסטרא דא, וחד לעילא מגייהו תליא עלייהו. ואינון ברוא דשמא קדישא איקרי אליהם.

בחלון דא ובאינון משקופין, שריין תרין ממנן בההוא רקיעא, ואינון צורטק וגזריאל, די ממנן תמן בההוא סטרא דלא אתפתחת.

ותמן אית חד היכלא, מרקמא בכמה גוונין, וכמה ציורין. וביה קיימין כל אינון דמקדשי שמא דמאריהון באמירה בכל יומא, לבתר דמברכין ליה, ואומרין ברוך ה' המבורך לעולם ועד, ומקדישים ליה לבתר בקדושה משולשת.

וההוא היכלא איקרי משולש, כדבר אחר, (ירמיה ז) היכל ה' היכל ה' היכל ה' המה. וההוא היכלא איהו משולש. ושאילנא מאי האי. אמר ההוא גברא, אלין אינון דלא אכלי כל יומיהון על דמהון.

בגין דנשמטא דבר נש בהאי עלמא, נפקת מיניה בכל ליליא ולייליא. בצפרא אתהדרא ליה, ושרייא בחוטמא דבר נש, ולא עאלת ולא אתיישבא במעוי, עד דמברך להקדוש ברוך הוא, ומצלי על דמיה, כדין מתיישבא בדוכתה.

ועל דא פתיב, (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. מאי אשר נשמה באפו. בגין דנחתא בצפרא, ואומר לה הקדוש ברוך הוא, זילי, ושרי ליה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בחוטמוי, על מנת דיצלי צלותיה. אי מברך הוא פדקא יאות, תשרי בגויה, ואי לא, פרחא וסליקת, ואשתפח בר נש דחסרא מיניה ההוא קדושתא דנשמתא.

וכיון דנשמתייה חסרא מיניה, במה נחשב הוא, לא אתחשב לכלום, כאלו לא הוה בעלמא. ועל דא, אסיר ליה לאיניש לברכא לחבריה, עד דמברך למאריה בשירותא דצלותא.

והחזן אומר ברכו את ה', והוא אומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד. וכיון דמברך למאריה, מתמן שרותא דצלותא לצלאה. ועל דא שריאן קדושאן. זכאין אינון דמברכי ומקדשי למאריהון בכל יומא, ברעותא דלבא.

בההיא שעתיא אוליפנא, דלית רשו לצלאה צלותא בעשרה, עד דמברכיין לקודשא בריך הוא בשירותא דכולא. וכיון דמברכיין ליה, צלו צלותהון.

אמר ההוא גברא, רבי, תהיא ברכה, לאו איהו אלא לאתקנא שבחא למאריהון. דאהדר לון נשמתייהון, דאיתקריא בה' שמהן. וברכתא בה' תיבין, ברוך ה' המבורך כו'. ועל ברכה דא שרייא צלותא. וקדושה לא שרייא אלא על ברכה, לאתקפא למאריהון בכולא, וברכה דא, וקדושה דא, לאו איהו אלא בעשרה.

שאילנא ליה, אמאי היכלא לסטר צפון. אמר לי, בהאי היכלא אתכפיין כל סטריין בישין, דלא ישלטון בעלמא.

חלון דא, איקרי חלון דנוגה. ולית רשו לאסתפלא ביה, בר אינון דדייריהון תמן, וכלא אינון חמאן, ומסתפלין, ויכלין לאסתפלא. כל אינון דתמן, אזלי במלבושין בדיוקנין דהאי עלמא.

ותמן חמינא סגיאין מן חברייא, ולא אתיהיב לי רשו לאתקרבא לגבייהו, וכולהו אשתמודען דא לדא, ואכלי מיכלא דתקיפי עליונים.

רקיעא דא, נטיל בכל יומא לארבע סטרי עלמא. וכד נטיל, ארעיה טלא דחיי לגו גנתא. ואתיין פוליהו צדיקיא דתמן, ואסתחיין בההוא טלא, ואזהרין כזוהר הרקיע, ואעלין קמי משיחא, ולקמי אבהן, ואדם הראשון, ולא אתיהיב לי רשו למנדע בהו.

חלון דבסטר מערב, משניא מפל שאר חלונין, בגוונין ובנהורין. מתתחמא בארבע אתוון דשמא קדישא, דזהרין ונצצין על גבי ההוא חלונא. זימנין אתגליין, זימנין אתטמרן. ואחזי לי באתר חד, כתות של צדיקים, בדרגין יתיר על כוליהו.

מדרש הנעלם על איכה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שָׁלְחוּ לְהוּ בְּנֵי בָבֶל לְבְנֵי אֶרֶץ קְדִישָׁא, לְן יְאוֹת לְמַבְכֵי, לְן יְאוֹת לְמַעְבַּד
הַסְּפִידָא עַל חוֹרְבַן בֵּית אֱלֹהֵנָא, עַל דְּאַתְבַּדְרָנָא בֵּינֵי עַמְמֵיָא, וְאִית לְן לְמִפְתַּח
הַסְּפִידָא, וּלְפָרְשָׁא אֶלְפִ”א בֵּיתָא, דְּשָׁלַח מְאָרֵי עֲלָמָא לְהַסְּפִידָא דְּחוֹרְבַן בֵּיתֵיהּ.

שָׁלְחוּ לְהוּ בְּנֵי אֶרֶץ קְדִישָׁא, יְאוֹת דְּאַתּוֹן אֲתַבְּדַרְתּוֹן בֵּינֵי עַמְמֵיָא, וְאַתּוֹן לְבַר
מְאָרְעָא קְדִישָׁא, וְיְאוֹת לְכוּ לְמַבְכֵי עֲלֵיכוּ וְעַל גְּרַמְיִיכוּ, דְּנַפְקַתּוֹן מִנְהוּרָא
לְחִשׁוּכָא, כְּעַבְדָּא דְּנַפִּיק מִבֵּי מְאָרֵיהּ. אָבֵל אָנּוּן אִית לְן לְמַבְכֵי וּלְמַעְבַּד הַסְּפִידָא,
וְלָן שִׁדְר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְפָרָא דְּהַסְּפִידָא, דְּאַנּוּן בְּנֵהָא דְּמִטְרוּנֵיתָא, וְאַנּוּן מִבְּנֵי
בֵּיתָהּ, וְיַדְעִין יְקָרָא דְּמְאָרֵי עֲלָמָא. וְלָן יְאוֹת לְמַבְכֵי, וּלְפָרְשָׁא אֵינּוֹן אֶלְפִ”א בֵּיתֵי”ן.

וְאַנּוּן יְתַמִּין בְּלָא אָבָא וְאֵמָא, וּמְסַתְּפִלִין עֵינֵינּוּן לְכוֹתְלֵי בֵּיתָא דְּאֵימְנָא, וְהָא
אַתְחַרְבּ, וְלָא אֲשַׁכְחָנָא לָהּ. דְּהוּת יִנְקָא לְן בְּכָל יוֹמָא, בְּיוֹמִין קְדָמָיִן, מְשַׁפִּירו
דִּילָהּ. וְהוּת נְחִימַת לְן, וּמְמַלְלַת עַל לְבָנָא, כְּאֵמָא לְבָרָה. כְּדַבֵּר אַחַר (ישעיה 50)
כְּאִישׁ אֲשֶׁר אָמוּ תִנְחַמְנוּ וְגו’.

וְהַשְׁתָּא אֲסַתְּפִלִין עֵינֵינּוּן לְכָל סֵטֶר, וְאַתֵּר בֵּית מוֹתְבָא דְּאֵימְנָא אֲתַבְּלָבֵל, וְהָא
אַתְחַרְבּ. נְבַטְשׁ רִישָׁא לְכוֹתְלֵי בֵּיתָא וּמוֹתְבָהּ. מֵאַן יִנְחַם לְן, וּמֵאַן יִמְלֵל עַל לְבָנָא,
וְיִגִּין עֲלָנָא קָמֵי מְלָכָא.

כֹּה הוּיִנּוּן חֲטָאן קָמֵי אַבּוּנָא, וְסָלִיק רְצוּעָא לְאַלְקָאָה לְן, אִיְהִי קְיִימַת לְקָמּוּן,
וּמְקַבְּלַת מְלַקְיֹתָא דְּמְלָכָא, בְּגִין לְאַגְנָא עֲלָנָא. כְּדַבֵּר אַחַר (שם נג) וְהוּא מְחַלֵּל
מְשַׁעֲרֵינוּ מְדַכָּא מְעוֹנוֹתֵינוּ כּו’ וּבְחִבְרָתוֹ גְּרָפָא לְנוּ. וְהַשְׁתָּא אֵימָא לִית לְן, וּוִי. וּוִי
לְן, וּוִי לְכוּ. לְן יְאוֹת לְמַבְכֵי, לְן יְאוֹת לְמַסְפַּד, לְן יְאוֹת לְפִתְרָא אֵינּוֹן מִיִּלִּין
דְּמַרְירו, לְאוּדְעָא לְהוּ, לְאֵינּוֹן דִּידְעִין לְמַבְכֵי מְלִין דְּהַסְּפִידָא.

נְקָרַב בְּכָל יוֹמָא לְגַבֵּי עַרְסָא דְּאֵימְנָא, וְלָא נְשַׁכַּח לָהּ תַּמּוֹן. נְשַׁאֵל עֲלָהּ, לִית מֵאַן
דִּישְׁגַּח עֲלָן. נְשַׁאֵל לְעַרְסָא דִּילָהּ, אֲתַבְּלָבֵלָא. נְשַׁאֵל לְכוּרְסֵיָא, נְפִלַת. נְשַׁאֵל
לְהִיכְלִין דִּילָהּ, אוּמָאן אֵינּוֹן דְּלָא יַדְעִין מִינָהּ. נְשַׁאֵל לְעַפְרָא, רְשִׁימוּ דְּעַקְבָּתָא לִית
תַּמּוֹן.

נְשַׁאֵל לְאֵיגְרָא, הָא אֵיגְרָא אֲתִיב לְן, דְּתַמּוֹן יִתְבַּה מְבַכָּה וּמִיִּלְלַת עֲלָן וְאוֹלַת
מְבַכָּה, צוּחַת בְּקוּל מְרִירו עֲלָן, מְאֵיגְרָא לְאֵיגְרָא. כְּמָה דְּאַתְ אֲמַר, (שם כב) מַה לָּךְ
אֲפּוּא כִּי עֲלִית כְּלָךְ לְגַגּוֹת. נְשַׁאֵל לְאוּרְחִין וּשְׂבִילִין, כְּלָהּ אֲמַרִין דְּשִׁמְעוּ קַל מְרִירו
דְּבַכְיָה, דְּמְבַכָּה עַל בְּנֵהָא, וְלָא יַדְעִין לְאַן אֲסַתְּלַקַּת.

לְן יְאוֹת לְמַבְכֵי, לְן יְאוֹת לְמִסְפַּד. נְנַשֵּׁק עַפְרָא דְּרַגְלָהּ, נְנַשֵּׁק אֲתֵר בֵּי מוֹתְבָהּ,
נְנַשֵּׁק כּוֹתְלֵי הִיכְלָא, וְנַבְכֵי בְּמַרְירו. אָנּוּן נְפִתַח בְּהַסְּפִידָא, דְּחַמִּינּוּן בְּכָל יוֹמָא כָּל
הַאִי. נַבְכֵי תְדִיר וְלָא אֵינְשֵׁי מְרִירו דְּבַכְיָה מִינּוּן.

סדר הלימוד ליום ח אב [יום 303 בשנה]

פָּתְחוּ אֵינְהוּ וְאָמְרִי, (איכה א) אֵיכָה יִשְׁבֶּה בְּדַד הָעִיר, פְּתִיב (ישעיה כב) פִּי יוֹם
מְהוּמָה וּמְבוֹסָה וּמְבוּכָה וְגו'. פִּי יוֹם. חֵד יוֹמָא אֵית לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רְחִימָא
דְּנַפְשֵׁיהּ, כְּלִילָא מְכַל שְׁאָר יוֹמִין, שֵׁית יוֹמִין כְּלִילֵן בֵּיהּ, וְהוּא כְּלָלָא דְכֻלְהוּ. וְעַל
דְּאִסְגִּיאוּ חוּבִין, אִסְתַּלַּק לְעִילָא, לְבִי עֲלָמָא דְחֵיין.

כְּדִין מִתְחַת שְׁפוּלֵי מִשְׁכְּנָא, קָם יוֹמָא דְמַרְירוּ, יוֹמָא דְבִכְיָהּ, יוֹמָא דְצַעְרָא, יוֹמָא
דְּאִיקְרֵי מְהוּמָה וּמְבוֹסָה וּמְבוּכָה, וְעַאל בְּגוּ מִשְׁכְּנָא, וְשִׁיצֵי וְסָאִיב. וְרַבּוּנָא
דְּמִשְׁכְּנָא, אֲזַל וְעָרַק וְאִתְתַּרְךָ מְגוּ מוֹתְבֵיהּ לְגוּ טוּרָא דְלִבְרָ, וְלִגּוּ טוּרָא דְחָרוּב,
וּמִשְׁכְּנָא אִתְחָרַב.

לְבַתָּר, נַחַת הֵוּא יוֹמָא עִילָאָה, דְּאִסְתַּלַּק, שְׂאֵל עַל מִשְׁכְּנֵיהּ, וְהָא אִתְחָרַב. עַאל
וְאַשְׁגַּח עַל מְאָרֵי דְּמִשְׁכְּנָא, מְטְרוּנֵיתָא רְחִימָתָא דְּנַפְשֵׁיהּ, וְהִיא אִתְתַּרְכַּת וְעָרַקַת,
וְכָל בְּנֵינָה סְתִיר. כְּדִין שְׂאָרֵי לְמַגְעֵי, גּוּעָא בְּתַר גּוּעָא, כְּנֵהִימוּ דְּתַרְנַגּוּלָא עַל
נּוּקְבֵיהּ. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם) מְקַרְקַר קַר, נִהִימוּ כְּתַרְנַגּוּלָא. קִיר, רַבּוּן שְׁלִיטָא.

וְשׁוּעָא אֵל הָהָר, עֲבִיד שׁוּעָה וְצוּוח לְגַבֵּי טוּרָא, דְּעָרַקַת תַּמָּן מְטְרוּנֵיתָא. עֲבִיד
שׁוּעָ צוּוח וְקָרִי בְּנֵהִימוּ דְּבִכְיָהּ אֵיכָה. אֵיכָה רְחִימָתָא דְּנַפְשָׁא, אֵיכָה שְׁפַנֵּינֵתִי
שְׁלִימָתִי, אֵיכָה יַחֲדָתָא דִּילִי, דְּאִתְיַחַדָּא עִמִּי בִּיחּוּדָא. אֵיכָה דְּהוּיַת נְטִלָא בְּכָל
יוֹמָא, חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים אֲתוּון דִּיחּוּדָא, וְאִתְקַרִיַּת כִּי עַל דָּא.

אַחֲתִי בְּרַתִּי אֲמִי, לְאֵן אֲזַלְתָּ, לְאֵן פְּנִיתָ לְמִיְהוּדָא. אֲנִן דְּשִׁמְעִין בְּכָל יוֹמָא קְרַקְרוּרָא
דָּא דְּרַבּוּנָא, לָן יְאוּת לְמַבְכֵּי, לָן יְאוּת לְמַסְפַּד, לָן יְאוּת לְמַפְתַּח אֵיכָה. אֵיכָה יִשְׁבֶּה
בְּדַד וְגו'.

רַבִּי לוֹיטְס חוּזָאָה פְּתַת, (בראשית ג) וְאֵיכָה אֲשִׁית בֵּינָךְ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זֶרְעֶךָ.
דְּבָבוּ סְגִי הוּוּ מִן יוֹמָא דְּאִתְבְּרֵי עֲלָמָא, עַל עִילָה דְּעִיטָא דְּנַחֲשׁ, מֵהֵהִיא שְׁעַתָּא
דְּאִתְלַטֵּיָא, אִתְדַחֵיָא מְקַמֵּי תְרַעָא דְּמַלְכָּא, וְהוּא כְּמִין תְּדִיר בֵּין גְּדַרִין דְּעֲלָמָא, בֵּין
אֵינּוֹן גְּדַרִין דְּאוּרֵיָתָא, כָּל אֵינּוֹן דְּדָשִׁין בְּעַקְבֵּי, בְּאֵינּוֹן גְּדַרִין, נְשִׁיךְ לוֹן.

ווי דְּאַשְׁכַּת, ווי דְּנְשִׁיךְ. ווי עַל דְּבָבוּ בִישָׁא דְּאַתְנָטִיר. עַל דְּבָבוּ בִישָׁא דְּהוּוֹת לִיהּ
בְּהָאֵי אִשָּׁה, דְּאִתְקַרִיָּא אִשָּׁה יְרַאת ה'. דְּבָבוּ בִישׁ נְטִר לָהּ מִן יוֹמָא דְּאִתְבְּרֵי עֲלָמָא,
עַד דְּתַבְרָ לָהּ בְּתַבִּירוּ, לְמִשְׁכַּב לְעַפְרָא.

(איכה א) ”אֵיכָה יִשְׁבֶּה בְּדַד הָעִיר” דְּהָעִיר ”רְבִתִּי” עִם ”הֵיטָהּ”, אִסְתַּכַּל בְּאַתּוּון דְּרִישׁ
כָּל תִּיבָה וְתִיבָה, וְתִשְׁכַּח נְטִירוּ דְּבָבוּ בִישָׁא, דְּאַתְנָטִירָא, עַד דְּאִתְחָרַב בִּי מְקַדְשָׁא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

איב"ה רע"ה ברישי אתוון, אתנטיר לה לההיא אשת חיל, בתבירו דבי מקדשא, למשכב לעפרא.

ההא הוא דכתיב, (איכה א) "כאלמנה רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למם, תקרא למפרע ברישי אתוון, ל"ה בשבר"ך. בתבירו דבי מקדשא, בתבירו דכנישתא דישראל, דבבו בישא אדביק ל"ה בשבר"ך.

איכה דאתדבקת לההיא איבה רעה דא, קל דנחש, קל מרירו דבכיה ברקיעין. אלין קראן איכה, ומסטר אחרא קראן איבה. הדא הוא דכתיב, ואיבה אשית בינך ובין האשה, בין סטרא דא, ובין סטרא דא, אשתכח בחרבן בי מקדשא. ובקרא קדמאה אתרשים כלא למנדע דהאי כ"ה, אדביק לה איב"ה רעה, דנטיר לה מיומא דאתברי עלמא.

איכה ישבה בדד, רבי הרפינס פתח, (בראשית ג) ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן. ויגרש את, דא כנסת ישראל. בחרבן בי מקדשא, דאתתרכת בתירוכין, דאשתלחת בשלוחין, פרסייא דמלכא נפלת.

ויגרש את, דא פרסייא דמלכא. ווי דאתתרכת, ווי דנפלת. האדם, ההוא דשליט על כורסייא, דכתיב ביה (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות פמראה אדם כו'. נפלת פרסייא, נפל כלא.

וישכן, ההוא דתריף לדא, אשפין ואשרי יישובא אחרא, בהיפוכא. בשעתא דאתחריב בי מקדשא, סליק לכבוד עילאה לעילא, ואזעיר דיוקניה מכמה דהוות. וכורסייא נטיל מניה ואתפרש.

כביכול אשרי לגן עדן עם פרובים לתתא, ואתפרש מההוא כבוד עילאה. ואשרי לההיא להט חררב, למיקם בדוכתא דרבנותיה, למיטר ולמישאב ולמסתיר, ההוא אורח דאנגיד מעץ החיים.

ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי ל) תחת שלוש רגזה ארץ כו' תחת עבד פי מלוך כו' ושפחה פי תירש גברתה. שפחה לגו, גבירתה לבר. איכה ישבה בדד, מאי בדד. כמא דאת אמר, בדד ישב מחוץ למחנה מושבו.

איכה ישבה בדד, ר' חנינאי ורבנן פתחי קרא באדם הראשון. (בראשית ב) ויקח ה' אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן וגו'. ויקח, במה לקחו. ר' חנינאי אמר, לקחו בדברים. כדבר אחר (ויקרא ח) קח את אהרן. ורבנן אמרו, לקחו ברוח. כדבר אחר, (מלכים ב ב) היום ה' לקח את אדניך מעל ראשך.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויניחיהו בגן עדן, כדי להיות לו מנוחה, לדעת ולהפיר החכמה והתורה. דאמר רבי חנינאי, התורה לימדה הקדוש ברוך הוא לאדם. הדיא הוא דכתיב, (איוב כח) אז ראה ויספרה וגו', ויאמר לאדם. והיו מלאכי השרת מקלסין לפניו.

עה שראה סמאמר ליה בשמים, ונתקנא בו, וירד מן השמים כדמות צל על נחש. הנחש נראה, והצל עליו, תקפא וחילא דיליה.

קריב ההוא נחש לגבי איתתא, דדעתא קלה מן האיש. מכאן דאתתא לא אתפתת, אלא באתתא אחרא. (בראשית ג) ויאמר אל האשה אף פי אמר אלהים, מיד פתח באף. מהכא, דבתחלת דבריו של אדם ניכר מי הוא. כף הוא פתח באף, להודיע מי הוא.

נטל סימן זה, אם תקבל, אם לא תקבל. והמשיכה בדברים, עד שפתחה באות מ"ם, ואמרה מפל עץ הגן אכל נאכל. מיד נטל הנחש האות, וישם אותה על זרועו השמאלית, והיה ממתין על וא"ו תי"ו מפיה, כדי להיות מו"ת נכון לפנייהם.

התחיל לפתותה, עד דכתיב, (שם) ותרא האשה, בטעמא סגי ותקיף. מלמד, שפרחו האותיות וא"ו תי"ו, וסלקו להתחבר עם אות מ"ם. ואות מ"ם היתה עולה ויורדת, ולא היתה מתחברת עמהם, עד שנתפתת.

ופרחו וא"ו תי"ו, ד' זמנין, ואקיפו לאות מ"ם לד' סטרין. דכתיב, (בראשית ג) ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה ותפקחנה עיני שניהם. הא ד' זמנין ו' ת'. מלמד, שסבבו לאות מ"ם לארבע צדדין, והמ"ם באמצע, מות בכל סטרין.

כמדבר אחר, (ירמיה ט) פי עלה מות בחלונינו. דא סמאל, דאיהו חד מחלוני שמיא. ועל דא מי גבר יחיה ולא יראה מות. מיד שלט בה, והטיל בה זיהמא. נחת קודשא בריך הוא למיחמי, ויתחבא האדם ואשתו.

תא חזי, קודם שחטאו, היתה השכינה עטרה על ראשיהם, להיות בשבילם שורה על העולם. פיון שחטאו, כביכול, תש כחה, ואסתלקת ולא שליטת. וקודשא בריך הוא שארי לקונן, ואמר איכה, מה תהא מינה, שלטנותא אעדו מינה. אוף הכא בחורבן בי מקדשא, שולטנותא אעדו, וקודשא בריך הוא שארי למיספד, ואמר איכה, מה תהא עליה.

איכה, רבי פנחס פתח, (ירמיה לא) קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים וגו'. בשעתא דאתחרב בי מקדשא, ואתוקד. אתא קלא ואיתער על קברי אבהן קדמאי, ואמר, אבהן קדמאי, אתון דמיכין בשינתא, ולא ידעיתון צערא דעלמא, בניכון דגדלתון בצערא, ואעילתון בהימנותא סגי דקודשא בריך הוא, הא מיתו, והא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתקטלו, והא אזלו בגלותא בין שנאיהון, ידיהון מהדקון לאחורא, מייתין בכפנא, בתיהון אתוקד. אן רחמין דילכון, אן מהימנותא דילכון, קומו איתערו לגבייהו.

מיה אתערו אבהן ואמהן, ואזלו לגבי משה, אמרו ליה, משה רעיא מהימנא, אן אינון בנין, אן שבקת לון. מיד איתער משה, ואזל עמהון לגבי יהושע. אמר ליה, בני אבהן אליו, בני ישראל, דפקדני קודשא בריך הוא עליהון, ושבקית לון בידך, אן אינון.

אתיב יהושע ואמר, רבינו משה, בארעא קדישא שבקית לון, ופליגית לון ארעא על פום עדבא, כמה דפקדתני, וכלהו שבקית גבר על אחסנתיה ועל עדביה.

ומיה אזלו פולהו לארעא קדישא, ואשפחו לה דאתחרבא, דלא אשתמע בה קלא. עאלו גבי מקדשא, וחמו דאתוקד. עבדו ביה הספידא, עד דאשתמע קל מרירו דבכיה לרום שמיא, וכל מלאכי עילאי בכו עמהון לעילא.

איתער קודשא בריך הוא ואתא לגביהון, ואשפח לון ממררין בקל בכיה, גו עפרא דמקדשא. אמר לון, רחמין דנפשאי, מה אתון הכא, (ירמיה יא) מה לידידי בביתי.

קם אברהם סבא בקדמיתא, אמר קמיה מארי דעלמא, את ידעת דאזלית קמך באורח קשוט. עשר זמנין נסית לי, וקיימית בכלא. בני אן אינון, לא שמענא קל מליהון בארעא דאומית לי, לקיימא להון בה.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אי אברהם רחימא דנפשאי, (שם) ובשר קדש יעברו מעליך. בטילו מינייהו ברית קדישא, ופלחו עבודה זרה, ועל דא איתקפת רוגזאי בהון, ובגינך אוריך לון כמה זמנין, ולא תבו קדמי.

כיון דשמע אברהם כך אמר ימחו על קדושת שמך כל אינון חוביהון ביני עממיא, עד דיהא רעווא דילך לאתבא לון לגבך. וכן פלהו פגוונא דא, ואזלו להו.

אשתארת תמן רחל, וארימת קל בכיה במרירו דתמרורים, אמר לה קודשא בריך הוא, רחל, מה את מבכה. אמרה קמיה, ולא אבכה, בני אן אינון, ומה חטאן לגבך. אמר לה עאלו צרתי לקמי, ואעילו לה בביתי. מיד אמרה, וכי לא עבדית אנא יתיר, דאעילנא צרתי בביתי.

דתנן, בשעתא דכתיב, (בראשית כט) ויגד יעקב לרחל פי אחי אביה הוא, אמר הזדווגי לגבאי, אמרה ליה אין, אבל אחתא אית לי קשישא מינאי, ומסתפינא מאבא, דרמאה איהו. מיד ויגד יעקב לרחל, פי אחי אביה הוא ברמאותא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִיָּה יֵהֵב לָהּ סִימָנִין. כִּיּוֹן דְּעֹאֲלַת לָאָהּ בְּהוּא לִילִיא, אֲמַרְהָ רַחֵל, הַשְּׁתָא
מִתְכַסְפָּא אַחְתִּי, אֲזֹלַת וּמְסָרָה לָהּ סִימָנִין.

וְעַל דָּא אֲמַרְהָ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲנָא לָא עֲבָדִית יְתִיר, דְּאֵעִילְנָא צְרָתִי
בְּבִיתִי. וְאֵת דְּכִתִּיב בְּךָ, רַחוּם וְחַנוּן אַרְךָ אֲפִים, הוּוּה לְךָ לְאֵעֲבָרָא עַל חוּבֵיהוֹן.

וּבְכָל מַה דְּאֲמַר לָהּ, לָא קִבְּלִית תְּנַחוּמִין. הֲדָא הוּא דְּכִתִּיב, (ירמיה לא) קוֹל בְּרָמָה
נִשְׁמַע וְגו' כִּי אֵינְנוּ. לָא בְּעֹאֲת לְקַבְּלָא תְּנַחוּמִין. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין כִּי אֵינְנוּ, כִּיּוֹמִין
קְדָמָאִין לְאִשְׂרָאֵהּ בִּינֵיהוּ, וְהָא אֲסַתְּלַק לְעִילָא.

וּבְגִין דְּכִי אֵינְנוּ בְּגוּ בְּנֵהָ, לָא קִבְּלִית תְּנַחוּמִין, עַד דְּאֲוִמֵי לָהּ. דְּכִתִּיב, (ירמיה
לא) כֹּה אָמַר ה' מְנַעֵי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינֶיךָ מִדְּמָעָה.

כְּמַה דְּעֲבַדְתָּ רַחֵל, אוֹף הֲכִי שְׂכִינְתָא לְעִילָא. כְּדַמְתַּרְגָּם קָל בְּרוּם שְׂמִיָּא
אֲשַׁתְּמַע, שְׂכִינְתָא מְבַכָּה עַל בְּנֵהָ. בְּהֵיא שְׁעָתָא דְּאֵיהִי הוּת מְבַכָּה, אֲתַעְרוּ לְגַבְהָ
שְׁתִּין רְבוּא מְשַׁרְיִין עִילָאִין, וּכְלָהוּ אִיתַעְרוּ בְּכִיהָ לְגַבְהָ.

בְּהוּא שְׁעָתָא, אֲשַׁתְּמַע קָלָא לְרַקִּיעַ עֲרֹבוֹת, וְאֲזַדְעוּזְעוּ מֵאֲתָן אֶלְפָּה עֲלָמִין, דְּהוּו
גְּנִיזֵי מִן יוֹמָא דְּאֲתַבְּרִי עֲלָמָא, עַד דְּאֲשַׁתְּמַע הֵהוּא קָלָא לְרוּם שְׂמִיָּא. וּמֵאֵן אֵיהוּ,
דָּא רַקִּיעַ כְּעִין הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא, דְּאֵיהוּ עַל גַּבֵּי הַחַיִּית.

עַה דְּאֲתַגְּלִית אֵימָא לְבֵרְתָא, וְאֲמַרְהָ לָהּ, מְנַעֵי קוֹלְךָ. כְּדִין אֲתַפְּרֶשֶׁת מִתְּמָן,
וְאֲזֹלַת הִיא וְכָל אוֹכְלוּסְהָא בְּגִלוּתָא. וְאֲצַטְרִיכוּ לְאֲתַבְּדָרָא לְכְּמַה סְטְרִין, לְמַהוּי
גְּלוּתָא לְכוּלָא, וְהִיא יִשְׁבַּה בְּדָד.

רַבֵּי נְחוּנְיָא אָמַר, אֵיכָה, מֵאֵן אָמַר דָּא, הֵהוּא רוּחַ עִילָאָה נְעִימָאָה, עֲלָמָא דְּאֲתִי.
וְעַל דָּא, תִּיבָה דָּא רוּחְנֵי אֵיהוּ, וְלָא אֵית בָּהּ שׁוּתְפּוּ כְּלָל, לָאוּ לִישָׁן וְשִׁינֵינִין, וְלָאוּ
שְׁפוּן כְּלָל.

אֵימָא שְׂאֵלָה עַל בְּרֵתָה, דָּא קְרַקְוֶרָא דְּקִיר, אֲדוּן רַבּוֹן רַב וְשְׁלִיט, יִשְׁבַּה, וְלָאוּ
עוּמְדַת, בְּתַחֲלָה עוּמְדַת, וְכָל אוֹכְלוּסְיָהּ עוּמְדִים, הַשְּׁתָא יוֹשְׁבַת וְשׁוּמְמָה. בְּדָד,
כְּדָבָר אַחַר בְּדָד יִשָּׁב, כְּמֵאֵן דְּמִסְאֵיב בְּמִסְאֵבוּ, וְשַׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבֵרְתָהּ, הֵהִיא
דְּהוּוֹת מִסְאֵבָא, יִתְבָּא בְּדוּכְתָהָ.

שְׁלַחוּ לְהוּ בְּנֵי בָּבֶל לְבְנֵי אַרְעָא קְדִישָׁא, יְאוּת דְּאֲתוּן צְרִיכִין לְמַבְכֵי, וּלְכוּן יְאוּת
לְמַסְפַּד, וְלְמַעְבַּד אַבְלָא, בְּמַחְזִיכוּן הִיכְלִין דְּאֵימָא חְרִיבִין, וְאַתְרַ עֲרֶסָה דְּאֲתַתְּפַד
בְּאַבְלָא, וְהוּא לִית תְּמָן, וּפְרַחָא מְנַכוּן, וְלָאוּ יְדַעְתוּן מִינָהּ.

תִּימְרוּן דְּאֵיהִי עֲמָנָא גּוּ גְלוּתָא, וְנַחְתַּת דִּיּוֹרָה בְּגוּוּנָא. אֵי הֲכִי, אֲנִן צְרִיכִין
לְמַחְדֵי, דְּהָא יַחְזַקְאֵל נְבִיאָה חָמָא לָהּ הַכָּא, וְכָל אוֹכְלוּסְהָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ודאי, על דא אנו צריכין למבפי, ולמספד כתנינא, וכיעני מדברא, דאיהו אתתרכת לבר מהיכלה, ואנו בגלותא, והיא אתת עלנא במרירו, וחמאת לנא בכל יומין בכמה עאקו, בכמה נימוסין גזרין עלנא בכל זמן, ולא יכלא לאעדאה מינו עאקין, וכל אינון מכתשין דאנו סבלין.

שלחו להו בני ארעא קדישא, יאות דאימנא ערקת, ואתתרכת מגו היכלהא, ונחתת לגבייכו במרירו ובקל עציב, כאיתתא דיתבא בלא דעתא, וכגברא דלא יכיל לשיזבא, ויאות לכוון למספד.

אבל אנו, אית לן למבפי ולמספד בנהי ומרירו, דאנו חמאן בכל יומא היכלא חריב, ותעלין דמדברא עאלין ונפקין, ושרקין יענים בגויה, ואנו חמאן ובכאן.

ובעוד דאנו יתבין נבוכין, ושכיבין פומנא בעפרא, אנו שמעין קל נעימו דרגלהא, בתלת משמרותא דיליא, נחתת וחמאת להיכלאה, איך חרבין מתוקדן, אעלת מהיכלא להיכלא, מדוד לדוד, וגעת ומייללת, ובכת עלנא ועל נפשנא.

ואנו מתערין לקל נעימו דבכייטה ויללותה. ורוחנא אזלת אבתרה, ופרח לגבה. ולפום שעתא פרחת ואזלת, ולא שמענא, ולא ידענא מידי, דהא אזלת, ואשתארנא נבוכין, דמיכין, בלא רוחא, בלא דעתא. צעקין, ואמרין איכה.

תנינו, בכל ליליא ויליא, קל מרירות דכאיבא דציון אשתמע מרום רקיעא לתתא, ומתתא לרקיעא. כדבר אחר, (ירמיה כה) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נוהו.

בשירותא דיליא, היא אתכוונת בבכיה, ושאגת מרום רקיעא לעילא. נחתת לתתא, לאתר מדבח החיצון, וחמת דוכתה חריב, מסאב במסאבו, וכל אתר לא אשתכח ביה. געת ומייללת, צווחת בקל מרירו, ואמרת, מדבחי מדבחי, פרנסתי דמרוית לי בכמה ניסוכין, בכמה עליון דכיי קדישין.

כל גברין קדישין, רברבן ממנו, הו מרוון וחדאן מינה, אכלין עידונין, ופלגין חולקיהון, ברומי רקיעא. יהבו בך ניבלת חסידים קדושים. בני דאתדבחו עלך, ווי לי מדמיהון. וכל גברין רברבין ממנו, נפלו מדוכתיהון לקול צווחיהון.

יתבין לבר צווחין ובכאן, אינון אראלים קדישין, דאת שמייה קדישא הוה מתעטר עליהו, וביה אינון חדאן וקיימין. לקל בכיותהון את דא פרחא מנייהו, וסלקא לרומי מרומים, ואשתארו פנוקבא דבכאת ומייללת. הדא הוא דכתב, (ישעיה א) הן אראלים צעקו חצה. אראלים בלא יו"ד, צעקו חוצה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהבחי מדבחי, לבתר דמרוית לי בניבלות בנין חסידין קדישין, דמסרו נפשיהון וגשמייהון עלך, איתגניזת. אן אשכח לך, אן אשתא דעלך. געת ומייללת ובכת בקל עציב.

שתא אלפי גברי קדישין, בכל סטרא דארבע סטרי עלמא, אינון דהוו אכלי קרבנא בכל יומא, נחתי בהדה, ומייללין ובכיין על מדבח דעלוון. ויתיר הוו, אלא אתמעטו.

ואפילו אינון דקיימין לבר, ברוח אחרא, דמרוון מאינון אימרין ופדרין. בשירותא דליילא צוחין געאן ומייללין על האי מדבח. ווי לחמרא דאביד אבוסה, אתר דמתרוה מניה. מאן חמי נהימו דגבריין קדישין במטרוניתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא.

בפלגו ליליא, עאל לגו ההיא נקודה דציון, אתר דבית קדש תקדשים, חמת ליה דאתחריב, ואסתאב אתר בית מותבה וערסה, געת ומייללת, סלקא מתתא לעילא, ומעילא לתתא, אסתפל באתר דכרובים, צווחא בקול מרירו, וארימת קלא ואמרה, ערסי ערסי, אתר בית מותבי.

על האי דוכתא פתיב, (שה"ש ג) על משכבי בלילות. משכבי, ערסא דמטרוניתא. געת בבכיה ואמרה, ערסי אתר מקדשי, אתר דמרגלאין טבאן, בי פרוכתא וכפורתא, דהוו סמכין עלוהי שתין אלפין רבוון אבני יקר, סדרין סדרין, שורין שורין, מסתכלאן דא לדא. סדרין דרמונין מתצען עלך לד' סטרין. עלמא קיימא בגינה.

רבון עלמא, בעלי, הוה אתי לגבי, והוא שכב בין דרועי, וכל מה דבעינא מניה, וכל בעותי עביד בעידנא דא. כד הוה אתי לגבי, ושוי בי מדוריה, ומשתעשע בין שדי.

ערסי ערסי, לית את דכיר כד הוינא אתא לגבך בחדוה ובשפירו דלבא, ואינון רביין עולמין, הוי נפקי לקדמותי, בטשי בגדפייהו בחדוה, לקבלא לי.

עפרא דבך, הוה קם מדוכתיה, וחוו איך איתנשיא ארונא דאורייתא דהות הכא, מהכא נפקא מזונא לכל עלמא, ונהורא, וברכאן לכלא.

אשגח על בעלי, לית הכא. אשגח לכל סטר. בעידנא דא כד הוה אתי בעלי לגבי, וסחרניה כמה בנין חסידין, וכל אינון עולמתאן זמינין לקבלא ליה.

והוינא שמעין מרחוק, קל זוגין דפעמונים מקשקשין בין רגלוי, בגין דאשמע קליה עד דלא יעול לגבי. כל עולימתאן דיילי, משבחן ואודן קמי קודשא בריך הוא, לבתר אזלין כל חד על בי מותביה, מחבקן בנשיקתהון ברחימו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעלי בעלי, אן פנית, השתא הוא עדנא דהוינא אשגח בך. אסתפלנא בכל סטר, ולית אנת. אן אשגח לך, ולא אתבע בגינך.

דא הוא אתרך בעידנא דא, למיתי לגבי, הא אנא זמינא הכא. הא אתנשית מנאי, לית אנת דכיר יומי דרחימו, כד הוינא שכבת בתוקפך, ומחקקא בדיוקנך, ודיוקני הוות מחקקא בך, כהאי חותם דשביק דיוקניה בגליפו דכתבא, הכי שבקנא דיוקני בך, בגין דתשתעשע בדיוקני, בעוד דאנא בגו חילי.

געת בבכיה, וצוחת, בעלי בעלי, נהירו דעיניי הא איתחשך. לית אנת דכיר, כד הוית אושיט שמאלך מתחות רישי, ואנא מתענגא על סגיא דשלם, וימינך מחבקא באחיה ובנשיקין. ונדרת לי דלא תשבוק רחימותא דילי לעלמין. ואומית לי, (תהלים קלז) אם אשפחך ירושלים תשפח ימיני, הא איתנשינא מנך.

לית אנת דכיר, כד קאימנא לגבך בטורא דסיני, שלימין שתין רבו דקבילו לך עלייהו, ואתערנא לך בהו, יתיר מכל עממיא, והוינא אזלין אבתרך לכל רעותך. וההיא שפחה קטלא בהו לאלפים ורבון, ולא אשגחנא. ואתאבידו פלהו במדברא, ושבקית לון תמן, ואעילנא בניהון זעירין לקיימא קמך בארעא דא. ובדילנא לון לקיימא קמך, בגין רעותך.

בעלי הוי דכיר, בכמה בנין קדישין קאימנא קמך בכל דרא ודרא, ביומי דדוד ושלמה בריה. לית אנת דכיר כמה טבאן דעבדו קמך. יאות לך למידפר חובין, ולא תדפר זכוון. אן אתהפיכו עלך.

בעינא עלך, לית אנת. בעינא על בנאי, לית אינון. בעינא על קדושתא דאתר דא, הא אסתאב. כל עלמא הוה בשלם בגין אתר דא. כלבין לא נבחין בעידנא דא, כולוהו הוו בשלם. געה ומייללת, וכל אינון אוכלוסין לעילא. וכלבים צווחין לתתא, בשרותא דמשמורה תליתאה.

נפקת ואתת, קיימא על אתר דמדבחא קטורת בוסמין, געת ומייללת, וסלקת לעלא, ואשפחא חד פרוב מאינון תרין פרובין דהוו בהדה, ומתהווא זמנא לא הוה לה אלא חד. וההוא רבייא עולימא דאשתאר, ינקא מינה בכיה ויללותא.

כדין קודשא בריך הוא אודמן לגבה, ונחית לה, וממלל עמה. ועל דא פתיב, (ירמיה לא) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה פי יש תקוה לאחריתך. ועל דא תנינן, תינוק יונק משדי אמו, ואשה מספרת עם בעלה. עד הכא פתיחתא, מכאן ולהלאה שירותא דמגילת איכה.

איכה ישבה בדד, רבנן פתחי האי קרא, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבואו ימי הרעה. האי קרא, אוקימנא ליה בישראל כד הוו

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בארעא קדישא. וזכור את בוראך, הוי דכיר כל אינון טבאן, וכל אינון אתין ונסין, דעבד לך קודשא בריך הוא ביומין קדמאין, כד הוות רביא במהימנותא, כדבר אחר, (הושע יא) כי נער ישראל ואהבהו.

בימי בחורותיך, בזמנא דאיהו איתרעי בך מכל עמין דעלמא. עד אשר לא יבאו ימי הרעה, יומין דזקנה, דשלטין בך שאר עמין, ויבדרון לך בכל עממא.

בימי בחורותיך, יומין דשתא, דאינון ברירין לך, ונטירו דלעילא עלך. ואינון ד' ירחי דשתא, אדר ניסן אייר סיון. אלין אינון יומין דבחר קודשא בריך הוא בישראל, ועבד בהון עמהון נסין. ופנסת ישראל מתעטרא בבבלה, ואתקריבת בהדיה.

עה אשר לא יבאו ימי הרעה, ימי הזקנה, ימי הרעה ממש, ואינון: תמוז אב טבת שבט. אף על גב דלא איתגלייא כל כך, וסימנך (משלי י) ושבת לגו חסר לב.

והגיעו שנים, שנים דגלותא, דאזלין ישראל מטולטלין. אין לי בהם חפץ, דתנינו, זמינן ביומא דגלותא, דלא ישתכח בידיא דבר נש למיזבן בשוקא, וכדין תכלה פרוטה מן הכיס.

עה אשר לא תחשך השמש, דא קלסתר פנים של שכינה, מלעילא ומתתא. מתתא מאן אינון. מארי מתניתין דהוו בארעא דישראל, פטישי דפרוזלא, מהדקין טרין, ותלשין טורין רמאין.

והאור, זה התלמוד ירושלמי, דנהיר גהורא דאורייתא, לבתר דאתבטל דא, כביכול, אשתארו בחשוכא. דכתיב, (איכה ג) במחשכים הושיבני, זה תלמוד בבלי, דאזלין ביה בני עלמא במחשכים.

והירח, אלין אינון הברייתות, דהוו גהירין גהירו דחכמה סתימאה. והפכבים, אלין אינון משפילים דהוו בארעא קדישא, כל אינון תנאים ואמוראים, דכל עלמא קיימא בגינייהו. דכד הוו קיימי פחדא, הוה אמר בר נש לחבריה, מגו מלה דא דפרח מפומי, אנא חמא מה דיהא יומא דא, או למחר, כך וכך.

דבר אחר (קהלת יב) עד אשר לא תחשך השמש, גהירו דקלסתר פני שכינה, דהוה גהיר לה בכל יומא, ומההוא גהירו עלמא אתקיים, וישראל שראן על ארעא לרוחצנו.

והאור, אור שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, דהוה גהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא, ואתגניז. והקדוש ברוך הוא הוה גהיר, ואפיק מיניה חד חוטא דימינא דקודשא בריך הוא, ואחיד לסיהרא. ובההוא זימנא פתיב, (איכה ב) השיב אחר ימינו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והיירה, דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה. והפכבים, מלאכי השרת, שהיו באים בה וידועים אצלה, ובטלו מקיומיהו, ואלין איקרון מלאכי שלום. ושובו העבים אחר הגשם, דכתיב (שם לג) מלאכי שלום מר יבכיון.

(קהלת יב) ביום שיזעו שמרי הבית, אלין תלת בתי דינין, דהו אולפי תורה בלשכת הגזית. והתעותו אנשי החיל, אלו סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה. ובטלו הטחנות, אלו כהנים ולוים, וכלהו משמרות דהו קיימי בירושלים.

וחשכו הראות בארבות, אלין נביאים וצופים, דהו חמאן בנבואה וברוח הקדש. (שם) וסגרו דלתים בשוק, דבני נשא צווחין, ולית מאן דיתב עלייהו, דהא כל תרעין נבעלו, מן יומא דאתחרב בי מקדשא, ובטילת עבידת בית אלהנא.

בשפל קול הטחנה, אלין אינון פותשי קטורת, דהו יהבי קלא בכל יומא, בכתישו דיליה. דבר אחר קול הטחנה, קלא דשכינתא, צווחא בכל יומא, שובו בנים שובבים, ולית מאן דישיג בה.

וישחו כל בנות השיר, אלין אינון דסלקין בדוכנא בכל יומא, ומנגני ניגונא דשיר. כל, לאסגאה מלאכי עילאה לעילא, דהו מתחלקי משמרות לעילא, לקבל אינון משמרות לתתא. שחו, אלין דלתתא. אף אלין דלעילא שחו. גם מגבה ייראו. ואף על גב דמגבוה הו ננסא, הו דחלין.

שחו אינון בנות שיר, בגין דהא פ' אלף לויים, הו ידיהון מהדקן לאחורא. כד מטו לנהרות בכל, כנוריהון הו תליין על אילנין דתמן. הו שאלין לון לנגנא. ואמרי, (תהלים קלז) איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר. נשכו בשניהון בונהי ידיהון וכרתו לון, ולא יכילו לנגנא, וקטלו לון.

וחתחתים בדרך, דהא הו אזלין בריחין על צואריהון, ומתדוקא דהוה תקיף, הו נפלו אצבעותיהו באורחא. וירמיה הו לקיט לון בטליתיה, ונשיק לון, ובכי עלייהו. והוה אמר להו, בני, ולא אמרית לכו, (ירמיה יג) תנו לה' אלהיכם כבוד בטרם יחשיך וגו'. ועל דא כתיב, (שם ט) על ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר כו'.

(קהלת יב) וינאץ השקד, מן יומא דנציץ אילנא דא לבלבין, עד יומא דעביד איבה, חד ועשרים יומא נינהו. כך מי"ז בתמוז עד ט' באב, כ"א יום בינייהו. הדא הוא דכתיב, (ירמיה א) מקל שקד אני רואה.

ויסתבל החגב, דאתיהב מטולא על כתפוי דזרעא דדוד. ותפר האבינה, דאתבטל עבידת בית אלהנא. פי הולך האדם לבית עולמו, דא הוא כבוד, דאסתלק לעילא. ובני נשא צווחין, ולית מאן דישיג בהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(קהלת יב) עד אשר לא ירתק חבל הפסח, אתר דכהנא מקטיר קטורת על מדבחה דלגאוו. ותריך גלת הזהב, דא הוא בית קדש הקדשים, דתמן כרובים דדהב. ותשבר כד על המבוע, דא מלכות בית דוד דאיתבר.

וישב העפר על הארץ פשהיה, יתחרב בי מקדשא, ויהא כעפרא. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, דא שכנתא, ואסתלקותא דרוח נבואה מן עלמא.

סדר הלימוד ליום ט אב [יום 304 בשנה]

רבי יודאי פתח, (שם) ביום שיזעו שמרי הבית, אלין תנאים ואמוראים, דהוו נטרי עמא דארעא דישראל, ואודעזעון מדוכתייהו.

והתעונו אנשי החיל, כדבר אחר, (בראשית מז) ויש בם אנשי חיל. חובא דבני יעקב, דהוו אנשי חיל, וסבלי עוות דינא, כדבר אחר, (איוב ח) האל יעות משפט. קבילו עוות דינא. אינון אנשי חיל. דכך אורחוי דנחש, לבתר דקטיל לבר נש, אהדר ונשיך ליה נשיכו בלא רחמין, (”חילופי גרסאות”) דא איהו עוות דינא.

שלחו להו בני ארעא קדישא, יאות דאתון אית לכון למבפי, כמאן דבכי מרחיק. דהא אבלא ובכיה ומספדא בנהי ומרירו לא מטא לכו. דהא רחצתין רגליכון, ולא בעיתו לטנפא לון כמלקדמין. כדבר אחר, (שה”ש ה) רחצתי את רגלי איככה אטנפם.

אבל אנו דשכנין בין גדרי נחש, וכמין לון בכל יומא, קטיל, ונשיך, ואנו חמינון בעיינין עוות הדין דאתעביד ביננא, באינון אנשי חיל, די ביומיהון שתיק, ולא בעא דינא. דדחיל מינייהו דחילו סגי, ולא יכיל לקיימא קמייהו. וכיון דעברו להווא עלמא בתיובתא, קיימא נחש קמי קודשא בריך הוא, ותבע דינא.

והייק קרא דכתיב, (שמות כא) וגונב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת. אמר קודשא בריך הוא לנחש, יוסף לא היה איש. ונמצא בידו וגו', הא בידיהון לא אשתפת. אהדר וקאמר, (דברים כד) פי ימצא איש גונב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר בו ומכרו ומת הגנב ההוא.

תמני מאה שנין הוה קיימא ההוא נחש ותבע דינא. ואנו תנינון, מאן דאתחייב בתרי דינין, אתדן בחמירא. ווי מאן דקביל עונשא על חובוי, דהא מיתה מכפרה על חובין, ואהדר לקבל עונשא אחרא, ווי די התעונו אנשי החיל, וסמאל ונחש קיימו לתבעא דינא.

על דא יאות לן למבפי ולמספד, דקרתא קדישא אשתארת בדד מפל טבין דהוו בה. בההיא שעטא נחת סמאל ובלבל עלמא, ואעיל רוחא דא במעוי דההוא רשע

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלפא דרומי, ותבע דינא מתקיפי עלמא. ווי לדא, ווי לעלמא, עוות דינא לא אשתכח מן יומא דאתברי עלמא, כדא.

איכה בניך עמודים דעלמא, קיימין סמכין, דעלמא קיימא עליהון, ואנא מתעטרא עליהון בכל יומא. היך התעוותו על ידי דנחש, היך התעוותו רוחין קדישין, לאתלבשא בלבושין נכראין אחרנין, למידן לון בקלנא סגיי, ווי לדא, ווי לעוותא דא.

מאן חמא גו גנתא דעדן, בשעתא דאתמסר דינא לעילא. עשר מרגלאן שפיראן, נהירו דכל גנתא, בין כל אינון אילנין. מתפשטין ונפקין פלהו לבר. וכל אינון אילנין דגנתא דעדן, צווחין ואמרין, ווי דהתעוותו אנשי החיל. ונטורי תרעא דגנתא דעדן מזדעזעו, אינון פרובים, סלקין ונחתין, ולא יהבי דוכתא לאפקא אלן נהורין.

כה אתפשטו מגו נהורין דלבושיהון. ועילאין ותתאין צווחין לקדמותהון, ואינון נטורי חומות לעילא מזדעזעין, וכל חיילי רום שמייא בכאן ומייללן. מאן חמא לאימנא געת ומייללא. נחתת לגבי פרובים, נטורי תרעין דבגנתא, ואינון מזדעזעין. סלקת אימנא, וחד פרוב בהדה.

וכדין להט החרב המתהפכת, שנא סגיי, בטש לגו תרעין, ונפקו אינון עשר נהורין. עילאין ותתאין צווחין, ווי לעלמא, ווי לדרא.

אנן יאות לן למספד פתנים, כד נחתת אימא, ולא אשפחת לון תמן בגנתא, וכל אינון נהורין ובוסמין, געאן ומייללן, כדין געת ומייללת. אינון פרובים נטורי תרעין בכאן ומייללן, פתחין בבכיה, אנן על אחת כמה יאות לן למבפי על כולא, ועל עוותא דא.

תו פתח, (בראשית ג) ויצונו אל יוסף לאמר וגו' (שם) אנא שא נא פשע אחיך ותטאתם וגו' ויבך יוסף בדפרם אליו. חובא ליה עבדו, והוא מכפר כולא, ומכפר על חובייהו. פיון דאיהו מחיל, מאן אית ליה לתבעא על חובייהו. הוי והתעוותו אנשי החיל. עוות הדין סגיי, הוה לאינון אנשי החיל, ווי לן, מאן ינחם לן.

אמאי הוה עוות דינא דא. בגין דהא אימנא אתתרכת וערקת, ואזלת לה, ובגין דא עוית דינא אשתכח, דאשתכחא בלחודהא ההוא דאשטנא עלנא, ולא הוה מאן דימחי בידיה, ויטעין עלנא טענתא. על דא אתמסרו בידיהא כל תיקוני דאימנא.

דאלו אימנא אשתכחת תמן. לגו משורת הדין אעלת לון. על דא היא בכאת, על דא היא מייללא, על בנהא דאתגלו, ודאתקטלו, ודאשתציאו על מגן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובְהִינִיּוּהוּ לֹא אֶשְׁתַּכַּחַת, וְעֵבִיד הֵהוּא נַחַש רְעוּתִיהָ בְהוּ. וְעַל דָּא פְתִיב, (ישעיה נ)
וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם. שְׁלַחַה אִמְכֶם, דְּלֹא תִהְיֶה זְמִינַת בְּדִינִיכּוֹן. אִיכָּה יִשְׁבַּה בְּדָד
בְּהֵוּא שְׁעָתָא, דְּאִיְהִי הוּת נִסְבָּה טַעֲנַת בְּנֵהָא, וּבְגִינָה אֶתְקַרַע דִּינָא.

וְכַד אִינּוֹן עֶשֶׂר מֵרַגְלֵן נִפְקוּ מִגְן עֲדוֹן, לְאַתְלַבְּשָׁא בְּלְבוּשֵׁין אַחֲרָנִין, פְּלָהוּ לְבוּשֵׁין
אֶתְמַסְרוּ בִּידָא דְנַחַש, בַּר חַד, דְּאִיְהוּ רְאוּבֵן. דְּכְתִיב וַיֵּשֶׁב רְאוּבֵן אֶל הַבוֹר.

וְעַל דִּיהֵב עֵיטָא לְמַרְמֵי לְבִירָא, אִיתְפֶּס אִיהוּ בְּבִירָא, וְאֶשְׁתַּזִּיב. וְדָא אִיהוּ רַבִּי
אֶלְיעֶזֶר הַגָּדוֹל, כַּד תְּפִשׂוּהוּ לְמִינּוֹת, וַיְהִיבּוּהוּ בְּבִירָא, וְאֶשְׁתַּזִּיבַת נְשִׁמְתִּיהָ דְרְאוּבֵן.

[ח ס ר]

תקונים מזהר חדש

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. תָּא חֲזִי תְרִין תִּיבִין אֵלִין אֶתְפִּלְגוּ לְתְרִין סְטְרִין כָּל חַד.
בְּרֵאשִׁי'ת בְּרָא שֵׁי'ת אֱלֹהִים מִי אֵלֶה. מֵאֵי שִׁית. אֵלִין שִׁית סְטְרִין דְּמִשְׁכְּנָא דְּאִיְהוּ
כְּגוֹנָא דְּשָׁמַיִם וְאַרְצֵי. וּבְגִינִיהוּ אֶתְמַר אֵלֶה פְּקוּדֵי הַמְּשָׁכֵן. וְדָא הוּא מִי אֵלֶה. הַדָּא
הוּא דְּכְתִיב (ישעיה מ) שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בְּרָא אֵלֶה. וְתְרִין מִשְׁכְּנֵי אֲנּוּן
דְּאֶתְרַמְזוּ בְּהַאי קְרָא, אֵלֶה פְּקוּדֵי הַמְּשָׁכֵן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת. מִשְׁכַּן עֲלָאָה. מִי, וְדָא
עֲלָמָא עֲלָאָה מִשְׁכַּן תְּתָאָה. מֵה מִשְׁכַּן עֲלָאָה בְּגִינָה אֶתְמַר מִי בְּרָא אֵלֶה, מֵאֵי אֵלֶה.
אֵלִין אֵלֶה מוֹעֲדֵי ה'. וּמֵאֵי אֲנּוּן מוֹעֲדֵי ה' אֵלִין אֲנּוּן חַג הַמִּצּוֹת וְחַג הַשְּׁבִעוֹת וְחַג
הַסְּפּוֹת הַרִי תֵּלֵת. תֵּלֵת אַחֲרָנִין רֵאשׁ הַשָּׁנָה חֲנֻכַּת פּוּרִים. תֵּלֵתָא מִנְהוֹן אֶקְרוּן מוֹעֲדֵי
ה'. וְאֲנּוּן מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ. תֵּלֵתָא אַחֲרָנִין אֶקְרוּן אֵלֶה הֵם מוֹעֲדֵי. וְלִקְבִלְיָהוּן אֶתְמַר (איוב
לג) הֵן כָּל אֵלֶה יַפְעַל אֶל פְּעֻמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר. וְהַאי מִשְׁכַּן עֲלָאָה דְּעֲלִיְהוּ אֶתְקַרִי
מִי. הַדָּא הוּא דְּכְתִיב מִי בְּרָא אֵלֶה. וְהַאי מִי אִיְהִי בִינָה. (ודא שְׁמַא) וְדִרְגָּא דִּילָהּ יוֹם
הַכְּפּוּרִים אִיְהוּ וְדָאֵי, וְהַאי דִּרְגָּא דְּאֶתְקַרִי בִינָה אֶתְקַרִי הָעוֹלָם הַבָּא. וּבְעוֹלָם הַבָּא,
לִית בֵּה אֶכִּילָה וּשְׁתִּיָּה. כְּגוֹנָא דָּא יוֹם הַכְּפּוּרִים דִּילָהּ לִית תַּמָּן אֶכִּילָה וּשְׁתִּיָּה.
מְלָכוֹת אֶתְקַרִי מ'ה, דָּא מִשְׁכַּן הָעֵדוּת. וּבְגִין דְּבֵה אֶשְׁתַּכַּח עֵדוּת, אֶתְמַר בֵּה מָה
אֶעִידָךְ. וּכְמָה דְּעֲלָמָא עֲלָאָה אֶפִּיק שִׁית מוֹעֲדִים, כְּךָ עֲלָמָא תְּתָאָה אֶפִּיק שִׁית.
וְאֲנּוּן אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּמִנִּין דְּאֲנּוּן שִׁית בְּשָׁמַיִם וְהָאָרֶץ, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב כִּי
שִׁשִּׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. כִּי שִׁשִּׁת וְדָאֵי דְּאֲנּוּן שִׁית. וּבְגִין דָּא
לֹא אָמַר כִּי בְּשִׁשִּׁת יָמִים. וּכְמָה דְּאֶתְמַר עֵדוּת בְּעֲלָמָא תְּתָאָה. הַדָּא הוּא דְּכְתִיב מָה
אֶעִידָךְ, הֲכִי אִית עֵדוּת בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ. הַדָּא הוּא דְּכְתִיב הָעֵדוּתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. הָא עֲלָמָא עֲלָאָה בְּרֵאשִׁי'ת וְעֲלָמָא תְּתָאָה בְּרֵאשִׁי'ת, וְאֵלִין
אֲנּוּן תְּרִין מִשְׁכְּנֵי לְאַבִּיר יַעֲקֹב. אִם כֵּן בְּתַר דְּאָמַר אֵלֶה מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ
דְּאֲנּוּן שִׁית. מֵאֵי גִיְהוּ בְּמוֹעֲדֵם דְּאָמַר בְּתַר כֵּן. אֶלָּא לִית רִשׁוּ לְמִקְרֵי לּוֹן אֶלָּא

במועדם דאיהי מלכות. ובאתר אחרא אמר אלה הם מועדי. ה”ם איהו בהפוך אתון מ”ה. ודא איהו אלה ה”ם מועדי. ודא איהו שמיני חג עצרת דאיהו חג בפני עצמו. תא חזי אלין מועדי ה’, אזלין על תקונא דגופא דמלפא קדישא, ואלין אנון פסח דרועא ימינא דמלפא, ודא חסד. ובגינה אתמר ימין מקרבת, ראש השנה דרועא שמאלא דמלפא ודא גבורה. ובגינה אתמר שמאל דוחה שבועות דא גופא דמלפא, ודא ת”ת עמודא דאמצעיתא חנפה ופורים אלין אנון תרין שוקין דמלפא, דעליהו שריא נס ובגינהו אתמר אלה פקודי, תרין פקודין ודאי, דבגינהו אתמר פקד פקדתי. תרין נביאים תרין משיחין אנון ודאי. כל העובר על הפקודים, דא יסוד ודא חג הספות כליל מפלהו, ואיהו העובר על הפקודים. דאנון נצח והוד אות הוא בצבא שלו. ולמה אתקרי כל, בגין דעלה שריא בינה דאיהי שביעאה. ים, דא יום הכפורים, איהי ודאי ועמה חמשים תרעין דחירו בחשבון כל בינה בן יה כתיב דאיהו אזיל מהלך חמש מאה שנים, ומטי ליסוד דאיהי חג הספות. בגין לאתחברא בכלה דילה דאיהי חג שמיני עצרת. ובשעת דאנון בחבורא חדא, אתקריאו תרויהו כ”ל כלה פסח צריכין יש למימר בה הלל גמור והלל שאינו גמור. הלל גמור לקבעו (חסר כאן).

תיקוני זוהר חדש ספרא תנינא

והמשכילים יזוהרו כזוהר הרקיע (דניאל יב) ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד. והמשפילים אלין רבי שמעון וחברוי, יזוהרו כד אתכנשו למעבד האי חבורא דאיהו מזיהרא עלאה דלעלא, רעותא עלאה אתגליא, רשותא אתיהיב לרבי שמעון וחברוי לגלאה בה רזין סתימין עמיקין, ולכל נשמתין דמתיבתא דלעלא, ומתיבתא תתאה, ולשבע טורין עלאין, דאנון תלת אבהן ורעיא מהימנא ואהרן ודוד ושלמה ואליהו עמהון, ולכל נשמתין דמתיבתא דאזלין ערטילאין, ומלאכין דממנן עליהו, ואזלין ערטילאין בגינהו, דאנון בתולות אחריה רעותיה דשכינתא, דאיהי ערטילאה מנהון ואנון ערטילאין מנה. והכי אנון חילין דמלפא ערטילאין מנה, דכתיב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבפיון. ומנא לן דשכינתא יחידא מחילהא, הדא הוא דכתיב איכה ישבה בדד. אי פ”ה ישבה בדד, דאתמר בה (תהלים קמה) וחסידיך יברכו כ”ה. ועל קודשא בריך הוא ושכינתה אמר קרא (משלי כז) כצפור נודדת מקנה פן איש נודד ממקומו, דאתמר בה (שמות טו) ה’ איש מלחמה. ובזמנא דאיהי ערטילאה, תלמידי חכמים וצדיקים ואנשי מדות דילה, כלהו אזלין מנדיין מדוך לדוך, מאתר לאתר. כמה דאוקמוה מארי מתניתין דור שבן דוד בא, אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר ולא ירחמו, ובגין דא אסתכם קודשא בריך הוא ושכינתה למעבד האי חבורא, על יד ההוא דאתגליא וכנים בה עלאין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותתאין לאשכחא בה ניחא לשכינתא בגלותא, וחירו לה ולבנהא. הדא הוא דכתיב (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה. ההיא דאתמר בה (ויקרא כה) ויקראתם דרור בארץ לכל יושביה. אשר שתה אפרוחיה, אלין דאתמר בהון (דברים כב) והאם רבצת על האפרוחים. ואנון מארי דגדפין דאתמר בהו (יחזקאל א) וד' פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם. דאלין אנון דממנן על מארי מתניתין דרוחיהון פרחין מנהון. אלין רבי שמעון וחברוי ומארי מתיבתא דעבדי האי חבורא. או על הביצים, אלין אופנים דממנן על מארי מקרא. דבגין האי חבורא והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים, אלין אנון דאתמר בהון בגנים אתם לה' אלהיכם. והאי חבורא הוא כגונא דתבת נח דאתכנש בה כל מין ומין, הכי מתכנשין בהאי חבורא כל נשמתין דצדיקיא ואנשי מדות, דאתמר בהון (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו, ואחרנין דלא צדיקים, אתדחין מתמן. וכד אתגליא האי חבורא בעלמא, סגיין מתכנשין לגבה דאתמר בהון (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה בהאי חבורא עמנו היום. ועלהו אתמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד, כאנון פוכביא דיהון קימין לעלם ולעלמי עלמיא, ואתמר בהון והיה זרעך פכוכבי השמים, דאיהו עמודא דאמצעייתא, דאיהו אתה תשמע השמים, ולא פכוכביא משמיא דאתמר בהון (ישעיה נא) כי שמים כעשן נמלחו (תהלים קב) המה יאבדו ואתה תעמד.

ועוד והמשכילים, אלין דאית בהון שכל למנדע גזירו דנשמתין דילהון, מאלין ספירין דאנון מלין גזירין מעשר ספירן, דעליהו אתמר (תהלים יט) השמים מספרים כבוד אל. דכלהו מלין סגלות, ואנון אנשי מדות, נשמתין דילהון רשימין תמן, ומתמן אצילותהון, מסטרא דמלכות אנון בני מלכים, דאתמר בהו כל ישראל בני מלכים, ומסטרא דא נפקין מישראל מלכים, ומסטרא דצדיק אתקריאו צדיקים, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים, ומסטרא דנצח והוד אתקריאו נביאים, ומסטרא דעמודא דאמצעייתא, אתמר בהו ואנכי נטעתיך שורק פלה זרע אמת, ועליהו אתמר (מלאכי ג) תורת אמת היתה בפיהו, ומסטרא דגבורה אתקריאו גבורים עומדים בפרץ דוחים את הגזרות. ומסטרא דחסד אתקריאו חסידים. ומסטרא דחכמה ובינה אתמר בהו כלנו חכמים כלנו נבונים. ומסטרא דכתר דאיהו רישא דכלא אנון ראשי אלפי ישראל, דעליהו אתמר אנשי מדות, אלין אנון המשפילים דאית בהון שכל למנדע למאריהון, דרוזין דמאריהון לא אתפסין מניהו. דכלהו הו באסכמותא בחבורא דא. ולאלין דאנון באלין מדות צריך לגלאה רוזן תמירין. אבל מאן דמגלה רוזן לרשיעיא, כאלו מגלה עריין באורייתא. דבני שפחה בישא לילית אמא דרשיעיא ערבוביא בישא. מאן דמגלה רוזן דאורייתא גרים לצדיק דאיהו יסוד, דאתמר בה (תהלים כה) סוד ה' ליראיו, דאסתלק נביעו מנה ומן שכינתא, הדא הוא דכתיב (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש. בההוא זמנא אנון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

צדיקיא לתתא עניים מפלא, עניים מרזין דאורייתא עניים בגופא. וכל מאן דמגלה רזין לצדיקיא, גרים לצדיק לאנהרא ברזין דאורייתא, ולשכינתא דאור ר"ז אתקרי. ובההוא זמנא והמשכילים יזהרו פזר הרקיע. מאי פזר, דרגא דמשה רבנו עליו השלום, עמודא דאמצעיתא, דעל שמה אתקרי האי חבורא ספר הזהר. ושכינתא בה נהרא וזהרא בסיהרא מן שמשא. דשמשא נהרא בשית טורין רברבין, וסיהרא בשביעאה כלילא משבע.

אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שם אב"גית"ץ עליהו אתמר (ישעיה ו) שש כנפים שש כנפים לאחד והאי שמא איהו סגולתא דילה לכסאה ולנשמתא, כד סליקת לעלא בכל ליליא ולייליא, לאסהדא על עובדין טבין דבר נש, ממלאכי חבלה ומכל מזיקין ורוחין וליילין ושדין, ובהון פרחת לעלא. בשתים אתון מפל שם תכסה אנפאה מנהון, בשתים אתון תכסה רגלאה, ובשתים אתון פרחת לעלא, ואוף הכי לרוחא ואוף הכי לנפשא. ע"כ.

שקוצי"ת דנשמתא בהון פרחת לעלא בכל ליליא ולייליא, והאי איהו נשמת כל חי, דאצילותא מאמא עלאה, ושבע שמהן אלין דפרחת בהון, אנון שבע, דכלילין בבת שבע דאיהי שכינתא תתאה, כלילא משבע ספירן, דעליהו אמר דוד (דברי הימים א, כט) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. ואמא עלאה איהי הנשר הגדול בעל הכנפים, אדם הגדול, חכמא, ועשר חכמות אתקריאו עשר ספירן מסטרה, וכתר עליון אתקרי מסטרה חכמה קדומה, ואיהי יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאתפשטותה בעשר ספירן, אבל אמה עלאה נשרא עלאה דאתפשטותה בשבע, ואיהי תמינאה ובה שבח משה

אז ישיר משה. ומנה תשפח רזא דקן צפור, שלח תשלח את האם דאצילות, אריה חסד, שור גבורה, האי איהי מרכבתא עלאה. מרכבתא תנינא תפארת אדם תנינא, דאתמר בה (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, דמות אריה שור נשר, נצח הוד יסוד מלכות איהי תבנית כלהו, האי איהו רזא דתקונא חדא. אבל מסטרא דנשמתא אתקראו שרפים. ומסטרא דרוחא חיות, דאתמר בהון (שם) ודמות החיות מראיהן פגחלי אש בוערות כמראה הלפידים היא מתהלכת בין החיות. (דא) ואתמר בהון (שם) ומתוכה דמות ד' חיות, וזה מראיהן דמות אדם להנה. ורוחא איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ואית לה ארבע אנפין, כגונא דנשמתא דאית לה ד' אנפין. אופנים מסטרא דנפש ואיהי מסטרא דשכינתא תתאה, ואית לון ד' אנפין, דמרכבה דאנון נצח והוד. והנה אופן א' בארץ דא צדיק. אופנים אנון מתתא לעלא חיון באמצעיתא שרפים לעלא. וכלהו לעלא אדון יחיד שליט על כלא, מפלא ומכסה בכתר, ובחכמה איהו שולטנו דקאים על כלהו בעשר אתון דשמא מפרש. אבל מתמן לתתא כלהו ספירן מרבעין בארבע אתון. כגונא דא בינה יהו. ההוא בן די

אִיהוּ ו' דַּאֲתַפְשׁוּתוֹתָהּ בְּשִׁית סְפִירָאן. ה' רְבִיעָא בְּשִׁינְתָא תַתָּאָה בְּהַ אֲשֵׁתִלִּים יְהוּהָ. מִסְטָרָא דְאַרְבַּע אַתּוֹן אֵלִין אֵית לְכָל חַיָּה ד' אַנְפִּין, וּמִסְטָרָא דִּיּוֹד ה"א וְא"ו ה"א דְמוֹת אָדָם לְאַרְבַּעַתָּן. וְלִקְבַל תְּשַׁע סְפִירִין אֵלִין, חֲזָא יְחֻזְקָא ל' ט' מְרֵאוֹת, דַּאֲתַמַּר בְּהוֹן (שם) נִפְתַּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאַרְאָה מְרֵאוֹת אֱלֹהִים. וְאֵלִין אַנּוּן. חִיזוּ קַדְמָאָה (שם) וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים כְּמַרְאָה אַבְן סְפִיר דְמוֹת כְּסָא. הַאי אַבְן אִיהוּ שְׁכִינְתָא אַבְן סְפִיר, וְיְחֻזְקָא חֲזָא מִתַּתָּא לְעֵלָא. אִיהוּ חֲזָא לָהּ כְּמֵאן דְחֲזָא מְגוּ עֲשִׂישִׁית. חִיזוּ תְנִינָא וְעַל דְמוֹת הַכְּסָא דְמוֹת כְּמַרְאָה אָדָם עָלִיו מְלַמְעָלָה. הַכָּא חֲזָא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא סְמִיד לְשְׁכִינְתָא, וְחֲזָא לָהּ מְגוּ מְטַטְרוֹן דְאִיהוּ שְׂדִי. חִיזוּ תְלִיתָאָה (שם) וְאַרְאָ כְּעֵין חֲשַׁמַּל כְּמַרְאָה אֵשׁ בֵּית לָהּ סְבִיב, וְדָא צְדִיק חֵי עֲלָמִין, דְאַחִיד בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא דְאִיהוּ יְהוּהָ, וּבֵין שְׁכִינְתָא דְאִיהוּ אַדְנִי, וְצְדִיק אִיהוּ חֲשַׁמַּל כְּלָלָא דְתֵרִין שְׁמֵהּ אֵלִין, דְאַנּוּן יֵאֱהֻדוּנָהּ. וְחֲזָא לָהּ מְגוּ שֵׁר הַפְּנִים. וְד' אַנְפִּין אַנּוּן יְהוּהָ, וְד' גְּדַפִּין אַנּוּן אַדְנִי. כָּל חַיָּה אִיהוּ מְרַבַּעַת, וְלִכְל סְטָרָא אֵית לָהּ ד' אַנְפִּין, לְכָל פֶּן ד' אַנְפִּין, וְלִכְל גְּדַפָּא ד' גְּדַפִּין, וְהוּן י"ו אַנְפִּין וְי"ו גְּדַפִּין לְכָל חַיָּה, אַנּוּן ל"ב מְרַבַּעִים סְלִקִין לְד' חִיּוֹן ס"ד אַנְפִּין וּס"ד גְּדַפִּין. וְאֵית דְאַמַּר הַכִּי וְכִלָּא קְשׁוּט, ד' פְּנִים לְאַחַת וְד' כְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם וְאַנּוּן לְכָל חַיָּה ד' אַנְפִּין וְד' גְּדַפִּין, הָא אַנּוּן ל'ב כְּחֲשַׁבְנָן ל'ב אֱלֹהִים דְעוּבְדָא דְבְּרֵאשִׁית. וְדְמוֹת פְּנִיָּהֶם פְּנִי אָדָם, דְאִיהוּ עֲשֶׂר אַתּוֹן דְשָׁמָא מְפָרֵשׁ לְקַבַּל עֲשֶׂר אַמְרִין, הָא מ"ב. וּס"ד אַנְפִּין וְגְּדַפִּין עִם תְּמִינָא אַתּוֹן דְחֲשַׁמַּל ע"ב. וְעֲלִיהוּ אַתְמַר (שם) וְגִבְיָהּ אֵלִין ע"ב גְּדַפִּין. וְגִבְיָהּ לָהֶם וְאַנּוּן ע"ב אַנְפִּין. דְאַנּוּן בְּאַתּוֹן לְגִבְיָהּ נְקוּדִי, דְעֲלִיהוּ אַתְמַר כִּי גְבוּהָ מְעַל גְבוּהָ שׁוּמַר. וְגְבוּהֵים עֲלֵיהֶם אֵלִין טַעְמִי. וּבְגִינְיָהּ אַתְמַר (יְחֻזְקָא א) וְגְבוּתָם מְלֵאוֹת עֵינִים סְבִיב לְאַרְבַּעַתָּם. וְאַנּוּן נְקוּדִין כְּגוּנָא דְפִרְקִין דְאַצְבָּעֵן דְאַנּוּן עַגּוּלִין, וְאַנּוּן אַתּוֹן כְּגוּנָא דְאַצְבָּעֵן. וְאַנּוּן טַעְמִי כְּגוּנָא דְעֵינִין דְמִתְנַהֲגִין כָּל אֵיבְרִין דְגוּפָא אֲבַתְרִיהוּ, וְאַנּוּן רְמִיזוֹן בְּהַאי שְׁמָא יְהוּהָ, וְעוּד וְגְבוּתָם מְלֵאוֹת עֵינִים סְבִיב לְאַרְבַּעַתָּם כְּגוּנָא דָא, וְאַתְמַר בְּגְדַפִּין שְׁתֵּים חוּבְרוֹת אִישׁ כְּגוֹן (שְׁמוֹת כח) שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת חוּבְרוֹת, וְשְׁתֵּי מְכֻסּוֹת אֵת גּוּיּוֹתִיהֶנָּה, כְּגוֹן עַל שְׁתֵּי קְצוֹתֵינוּ וְחוּבְרָא. שְׁתֵּים חוּבְרוֹת אַנּוּן יְמִינָא וְשְׁמָאֲלָא. אִישׁ, ה' אִישׁ מְלַחְמָה. מָאן אִישׁ. לְזִמְנִין מְעֵלָא לְתַתָּא אַתְקְרִיאַת חֲכָמָה אָדָם וְאַתְקְרִי אִישׁ, וְתִלְת סְפִירִין תְּחוּתָהּ אַתְקְרִיאוּ תִלְת חִיּוֹן. וְלְזִמְנִין אַמָּא עֲלָאָה אַתְקְרִיאַת הָאָדָם, בְּתוֹסַפַּת ה', חֲסַד גְבוּרָה תְּפָאֶרֶת תִּלְת חִיּוֹן, וְלְזִמְנִין תְּפָאֶרֶת אַתְקְרִי אָדָם נְצַח הוּד יְסוּד תִּלְת חִיּוֹן, לְזִמְנִין חֲכָמָה אִישׁ. א' פְּתַר עֲלָאָה, י' חֲכָמָה, ש' תְּשׁוּבָה, דְאִיהוּ אַמָּא עֲלָאָה, שְׁתֵּים חוּבְרוֹת אִישׁ גְּדֻלָּה גְבוּרָה. וְשְׁתֵּים מְכֻסּוֹת אַנּוּן נְצַח וְהוּד. אֵת גּוּיּוֹתִיהֶנָּה, אֵת, דָּא צְדִיק דְאִיהוּ תְּרַגּוּם אוּת. אֵת גּוּיּוֹתִיהֶנָּה דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא דְאִיהוּ גּוּפָא, וְשְׁכִינְתָהּ טְבוּרָא דִּילָהּ וְעֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, עֲלִיהוּ אַתְמַר (שְׁמוֹת כח) וְהָיוּ הַכְּרָבִים פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה. מָאן גְּדַפִּין דִּילְהוֹן לְעֵלָא יְמִינָא וְשְׁמָאֲלָא, סוּבְבִים בְּכְנַפֵּיהֶם, תְּרִי סְמִכֵי קְשׁוּט. עַל הַכְּפָרֶת דָּא צְדִיק דְצְרִידָה

לְכַסְּאָהּ לָהּ. וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו אֲנֹן חֲכֵמָה וּבִינָה דְאֲנֹן אֲנַפִּין דְּכְרוּבִים. וְלִמָּאן הוּוּ פְרָשִׁי גְדַפְיָהּוּ וּמִסְתַּכְלִין אִישׁ אֶל אָחִיו לְהִוּוּא דְעָאֵל בְּכַתְרָא עֲלָאָה, דְּאִיְהוּ מְכֹסָה דְעֵלָה אֲתַמַּר בְּמַפְלָא מִמֶּךָ אֶל תְּדַרְשׁ וּבְמַכְסָה מִמֶּךָ אֶל תַּחְקֹר. וּכְרוּבִים לְגַבְהָ גְדַפְיָהּוּ פְתִיחֹן לְעֵלָא, לְקַבְלָהּ לָהּ עֲלֵיָהּ (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, מִגּוֹ עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. מְדַבֵּר אֱלִיו, מִגּוֹ שְׁכִינְתָא תַתָּא. וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל לְעֵלָא מִגּוֹ אָבָא. וַיְדַבֵּר אֱלִיו, מִגּוֹ אָמָא. וּמָאן שָׁמַע לָהּ עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. וּמְלוּלָא אֲשַׁתְּמַע לְגַבְיָ שְׁכִינְתָא. חִיזוּ רְבִיעָאָה וַחֲמִישָׁאָה מִמְרָאָה מְתַנּוּ וּלְמַעְלָה נִצַּח, וּמִמְרָאָה מְתַנּוּ וּלְמַטָּה הוּד. דְאֲנֹן תְּרִין שׁוֹקִין. חִיזוּ שְׁתִּיתָאָה, רְאִיתִי כְּמִרְאָה אִישׁ, וְדָא גְבוּרָה דְמִתְמָן אֲנֹן שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב. דְּכֹסְפָא אִיְהוּ לִימִינָא, זָהָב לְשְׁמָאֵלָא. וְשִׁבְעַ מִינֵי דְהָבָא אֲתַכְלִילִין בַּהּ חִיזוּ שְׁבִיעָאָה כְּמִרְאָה הַקְּשֵׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָן. מָאן עֲנָנָא, דָּא חֲסַד דְסֻלְיָק ע”ב וּבַהּ אֲתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַב הָעֵנָן, בְּעַבּוֹר יִשְׁמַע עֲמָא לְמַלְלָא עִם מֹשֶׁה. וּבַהּ אִי ע”ב דְּאִיְהוּ חֲסַד אֲתַחֲזִיא קְשֵׁת דְּאִיְהוּ צְדִיק בְּגוּוּבֵי נְהִירִין, דְאֲנֹן ג’ גּוּנִין דְתַלְתָּ אַבְהֹן, וּבַהּ אֲתַכְלִילִין. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בְּצְדִיק וַיְכַלּוּ דְסֻלְיָק ע”ב, דְּבַהּ אֲתַכְלִילִין תַּלְתָּ אַבְהֹן, דְאֲתַמַּר בְּהוּ בְּכָל מְכָל כָּל. וּבְאֵלִין תַּלְתָּ גּוּנִין וְרְאִיתִיָּהּ לְשְׁכִינְתָא לְזֹכֵר בְּרִית עוֹלָם. דְּצְדִיק אִיְהוּ אֶלְפָּה שְׁתִּיתָאָה יוֹם הַשְּׁשִׁי. וּנְטִיל בִּימִינָא דְאִיְהוּ חֲסַד כְּלִיל ע”ב וּבְגִינָה אֲתַמַּר (בראשית א) וְאֲתָה לֵךְ לְקַץ וְתַנּוּחַ בְּצְדִיק וְתַעֲמַד לְגַרְלָךְ לְקַץ הַיָּמִין, דְּאִיְהוּ יְמִינָא דְבַהּ (ישעיה נב) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב ה’ צִיּוֹן. וּנְטִיל בְּע”ב דְעֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, דְּבַהּ וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם, וּבְגִינָא אֲתַמַּר לְלִבִּי גְלִיתִי וּלְמַהֲר”שׁ לֹא גְלִיתִי. לְלִבִּי גְלִיתִי וּלְאַבְרִי לֹא גְלִיתִי. (חסר כאן) (נראה דקץ) אִית בְּכָל דְרָא וְדָרָא כְּפּוּם זְכוּן דִּילְהוֹן. בְּכָל מְאָרָה דְדָרָא כְּפּוּם דְרַב דְרָא נוֹטִים אַבְתָּרָה. וְאִם חוּבִין מְתַרְבִּין עֲלָה, אָמַר רַבִּי חֵיָא פְּרָקְנָא עַד דְרָא אַחְרָא. וּבְגִין דָּא כָּל הַקְּצִין כְּלוּ, וְכֹלָא תְלִיא בְתִיּוּבְתָא וּבְזֻכּוֹן דְּמִדּוֹת דְּכָל דְרָא וְדָרָא. אֲבָל קֶץ וּזְמַן דְשׁוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא תְלִיא בְזֻכּוֹן וּבְמִדּוֹת דְּכָל דְרָא וְדָרָא, אֲלָא בַּהּ תְלִיא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה מח) לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה, וְאַעֲשֶׂה לְמַעַן שָׁמַי. וּבְגִין דָּא כָּל קֶץ דְכָל דְרָגָא כְּפּוּם זְכוּן דְבְנֵי נְשָׂא אִיְהוּ. וְקֶץ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא תְלִיא בְזֻכּוֹן דִּילְהוֹן. וְאִית ע”ב בְּתַר אֶלְפָּה חֲמִישָׁאָה כְּפּוּם הֵהִיא מְדָה. וְאִית ע”ב בְּתַר אֶלְפָּה וּמְאָתָן, כְּפּוּם הֵהִיא מְדָה וְאִית מְאָתָן וַחֲמִשִּׁין וְשִׁית דְנַח דִּילָהּ, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ קֶץ אַחְרָא אִית רַמ”ה כְּפּוּם מְדָה, וְהֵאִי דְרָגָא דְרַעוּא דְאִיְהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תְּרִין קְצִין אַרְיָךְ. וְדָא וְכָל חֲשׁוּבוֹת וּגִימְטְרִיאוֹת דְּקְצִים, אֲנֹן פְּרָפְרָאוֹת לְחַכְמָה מְכַתְרָא לְעֵלָא לִית קֶץ וַחֲשָׁבֹן, כְּמוֹ שְׁכַתְּבַב בְּעַל סֵפֶר יְצִירָה וּלְפָנֵי אֶחָד מֵהָ אֲתָה סוּפֵר, רִישָׁא דְכָל קְצִין חֲכֵמָה, סוּפָא דְכָל קְצִין אִיְהוּ, דְאִיְהִי שְׁכִינְתָא עֲשִׂירָאָה. עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא כְּלִיל רִישָׁא וְסוּפָא דְכָל קְצִין. וְכָל סוּף אִיְהוּ בְּצְדִיק, וְכֹלָא אֲתַכְלִיל בְּצְדִיק דְכְּלִיל תַּלְתָּ אַבְהֹן דְּבַהּוֹן אֲתַקְרִי שְׁבִיעֵי תַּלְתָּ זְמַנִּין. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים

את יום השביעי. והאי איהו בעב הענן, ומנה אשתכח שם בן ע"ב שמהן ויס'ע ויב'א וי'ט, דאנון כלל ופרט וכלל, דאתכלילן במיא אשא ורוחא. ואנון ימא ואורא ורקיעא. ואנון ימא ותקפא דימינא, מלאך החסד ודא מיכאל, דאיהו על שם (שמות טו) מי פמוך באלים ה', די שמה מכבי דסליק ע"ב, בחשבן אתוי ונהורא דילה מ"ב. ודא חילא דילה (ישעיה מג) כי תלך במו אש לא תפוח. דדא מכבי אשא, ומיכאל איהו דמות אריה דאיהו אריה ממים. (שמות טו) ויט משה את ידו על הים, וישם את הים לחרבה בתקפא דגבריאל שליחא דגבורה דממנא על חרבה. ובגין דא אתמר בה וישם את הים לחרבה, מסטרא דאוריאל שליחא דעמודא דאמצעיתא, אפריש בין מיא ואשא. הדא הוא דכתיב ויבא בין מחנה מצרים דאיהי אשא נוכראה, ובין מחנה ישראל דאיהי מיא. ויהי הענן מימינא והחשך דרשיעיא משמאלא, דאזל לקטרגא לסטרא דשמאלא דגבורה ולא קרב זה אל זה כל הלילה, וכמא דאתפריש בין שמאלא דסטרא אחרא לימינא דקודשא דלא אתקריב לגבה הכי מיחד בן ימינא ושמאלא דקודשא, דבה שמהן וספירן ואתון והיזן משלשין, ובגין דא וה' וכו' משלש בתלת אתון. בגין דישאל שלישי לכהן ולוי, אבל שמהן מרבעין ואתון דתבה ארבע אנון משכינתא. ותשע ספירות אנון משלשין בעמודא דאמצעיתא. פגונא דא ח'כמה חס'ד נצ'ח פת'ר תפארת יס'וד בינ'ה גבור'ה הו'ד, ומלכות עשירי לון, ורביעי לון מסטרא דאמא עלאה, איהי תמינאה, ותלת ספירן אלין, לבושיהו חשך ענן וערפל. חשך לשמאלא, ענן לימינא, וערפל באמצעיתא, תחות שמים דאיהו עמודא דאמצעיתא, הדא הוא דכתיב (תהלים יח) ויט שמים וירד וערפל תחת רגליו. בענן דנפיק קלא, דאתמר בה (שם צג) קול ה' על המים. וכמה קלים מתפוצצין מנה, דאתמר בהון מקולות מים רבים, מסטרא דגבורה דתמן חשך, דבה (בראשית כ) יצחק ותכהין עיניו מראות, דנפיק קלא דאתמר בה קול ה' חוצב להבות אש, ומסטרא דערפל קלא דאתמר בה קול ה' בהדר, הידוע לישראל נפיק סבא, הדא הוא דכתיב (ויקרא מט) והדרת פני זקן. תלת קלין אחרנין מנצח הוד יסוד, דאנון לקבל תלת אבהן קלא שביעאה מאמא עלאה נפקא. ולקבל תלת אבהן אנון, זית לימינא. נר לשמאלא. עמודא דאמצעיתא פתילה דאתאחיד בתרויהו. דאיהי עץ פרי עושה פרי למינו. אשר זרעו בו על הארץ, דא מאנא דשרגא ונר דשבת מסטרא דגבורה אתוקדת ואתנהרת. למאן דקריב אשא נוכרא לגבה דבגינה מני לא תבערו אש בכל משבותיכם ביום השבת, ושכינתא אוף הכי אתקריאת נר מסטרא דשמאלא, ואתקריאת אור מסטרא דימינא, דתמן (שמות כו) זית זך להעלות נר תמיד, ואיהו שמן למאור דאיהו פי נר מצוה ותורה אור. ואיהי פתילה מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאחיד בתרויהו. וכגונא דא, זרע דבר נש לקבל משחא וברית מילה לקבל פתילה. נר ה' נשמת אדם, לקבל נר דשרגא. חיוז תמינאה אמא עלאה אתקריאת פן מראה הנגה סביב, מט'ה האלהים. הנגה מסטרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דימינא מטה כלפי חסד, לרחם על מארי תיובתא דבה אתמר, פי ימינך פשוטה לקבל שבים, מסטרא דשמאלא מטה האלהים, למחאה בה לרשיעיא. הדא הוא דכתיב ומטה אשר הכית בו את היאר קח בידך והלכת, ושבע שבתות, לכל חד שבע יומין סלקין מ”ט. והאי איהו וספרת לך שבע שבתות שנים, אנון מ”ט שנים. ומ”ט יומין שבע שבתות לקבל שבע שמהן אלין דאנון.

אב”ג ית”ץ קר”ע שט”ן נג”ד יכ”ש בט”ר צת”ג חק”ב טנ”ע יג”ל פז”ק שקוצי”ת אנון שבע שמהן ולכל חד שית אתון, לקבל שית יומי שבוע לכל שבת ושבת. ואלין אנון דאתמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. וכלהו מ”ט שבע שבתות, וארבעין ותריין יומין דחל. ושבע שבתות שבע ספירן לכל חד שית דרגין וסלקין מ”ט פנים טהור דאורייתא אמא עלאה חמשים יום דספירת העמר. ה’ עלאה מן מט”ה ותלת דרגין אנון עלאין, שרפים וחיות ואופני קדש. שרפים בהון פרחת אמא עלאה דאיהי נשמת כל חי, ומנה נשמת חיים דבר נש, דאתמר בה ויפח באפו נשמת חיים. ובשרפים דאתמשכן מאלין איהי פרחת בכל ליליא לגבי אמא עלאה ובכל שעתי דחזרת בתשובה, דבגינא אתמר ויברא אלהים את האדם בצלמו האד”ם חשבנה חמשין. רוחא דקודשא דאתמר בה ורוח אלהים מרחפת על פני המים. דאנון בני תורה, מים דאורייתא, אינטילת מעמודא דאמצעייתא. האי סליקת בכל ליליא בד’ חיון, דלכל חד ד’ גדפין ובהון פרחין לעלא לגבי עמודא דאמצעייתא דאיהו כליל יאהדונה יהוה מימינא אדני משמאלא.

נפשא אתיא מסטרא דאופנים, דאתמר עליהו (יחזקאל א) מראה האופנים ומעשיהם פעין תרשיש. אתמר הכא תרשיש ואתמר בשיר השירים (שיר ה) ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש. ואף על גב דהא אוקימנא לעיל שרפים וחיות ואופנים. בכל אתר דמתחדש בה רזין צריך לאחזרא לון שרפים לקבל גדפין דכרובים. וחיות לקבל גופא דכרובים. אופנין לקבל רגלין דכרובים דאנון עגולין. משגלו ישראל הוו מתמעטין גדפין דחיון, וכרוב חד דאיהו עמודא דאמצעייתא אסתלק לגבי ההוא מכסה דאתמר בה (תהלים יח) וירכב על כרוב ויעף. אשתאר כרוב תנינא דאיהי שכינתא בגלותא, זפאה איהו מאן דמחבר לון בשפון שלים בח”י עלמין, דאיהו לשון למודים, כליל ח”י ברפאן דצלותא, דבה מתכנשין שרפים וחיות ואופנים כלהו גדפיהו פתיחן לקבל, וקלא דילה אשתמע מגו עמודא דאמצעייתא ושמעין לגביהו, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. באן אתר אשתמע בקריאת שמע, ובאן אתר אתפתחו, כד ישראל אמרין אדני שפתי תפתח, אדני, שכינתא כד איהי אתפתחת לקבלא לבעלה, מתפתחין שרפים וחיות ואופנים. גדפיהו וגבה לקבלא לון למאריהון. הדא הוא דכתיב (שם) ופניהם

וכנפיהם פרודות מלמעלה. הא אנון פרובים דכר ונוקבא פחדא. בצלותא דעמידה אתמר, בשרפים וחיות ואופנים, (שם) בעמדם תרפינה כנפיהם, בעמדם ודאי ישראל בצלותא דעמידה, בההוא זמנא אנון פרובים ופניהם איש אל אחיו בההוא זמנא. צלותין מתקבלין ברעוא, דאתמר עליהו תפלות כנגד תמידין, ועוד הא אוקמוה מפל מקום דאין עבודה אלא תפלה דשקולה איחי צלותא פעבודת הפהנים וכקרביניא דילהון. דבזמנא דכרובים דאנון עמודא דאמצעיתא, ושכינתא לאו אנון אנפין באנפין, צלותא לא מתקבל, ונפק סמאל דאיהו פלבא למיכל קרבנין דילהון, דאנון צלותין, והאי איהו (ויקרא ט) ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. ודא אכילה דקרבינין דאנון צלותין דישראל, ואתמר בהון וימותו כגונא דבני אהרן, ולית מיתא לישראל אלא עניותא, ובאלין אנפין דכרובים אתמר (שמות לג) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים.

סדר הלימוד ליום י אב [יום 305 בשנה]

קמו פלהו ממארי מתניתין ומלאכין ואמרו מאי ניהו דגלי רזין אלין. אלא ודאי דא איהו דאתקרי ספר הזהר, בדרגא דילה דאיהו בדיוקנא דמארה, דאתמר בה (דניאל ד) רבא אילנא ותקיף, דברגלוהי תטלל חיות ברא, דאנון חיות הקדש. ובענפוהי ידדון צפרי שמיא דאנון נשמתינ עלאין ומנה יתון כל בשרא דא ישראל לתתא ולא עוד אלא בבבת עינוי נהרא שכינתא, דבגינה אתמר (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. ודא ב"ת ל"ב בת פלילא מעשר אמירן ול'ב נתיבות דילה. דאנון ל'ב אלהים דעובדא דבראשית. דבגין האי ל'ב אתמר הלב רואה הלב שומע. בעין דילה נהיר עמודא דאמצעיתא. בתלת גונין דעינה ימינא נהרין תלת אבהן. בתרי גדפי עינא דילה, פתחין וסגרין תרי סמכי קשוט. ברב דעינא דאחיד בתרי גדפי עינא דילה דא צדיק. בת דקיקא זעירא אית מלגאוו, תחות בת עינא עלאה ודא שכינתא תתאה. דבת עינא עלאה תמן חכמה לב אמא עלאה. אור דנהיר בבת עינא דאיהי י' ועמה אתקרי אויר הקדמון, דא פתר עלאה.

ועוד בשבעה גלדי עינא דילה, נהרין נשמתינ דרבי שמעון ושית חברוי. ועליהו אתמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות, ואית דפריש לון הכי בי"ד אתון דשמא מפרש. בז' גלדי עינא ותלת גוני עינא, נהרין עשר אתון דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והאי איהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם בתרי פרובי עינא ובתרי עפעפי עינא, נהרין פני אדם דאנון ד' ואנון יהו"ה. ועליהו אתמר ודמות פניהם פני אדם, דמות תלת חיון אנון דמות אנפי אדם, כל אבר ואבר דילה, אשתכח רשות היחיד, דרחבו ד' וגבהו עשרה, דאנון י"ד אתון דשמא מפרש, באברין דילה מקננן כל נשמתינ דששים רבוא דישראל. דששים רבוא דמלאכים פלהו דמתכנשין בהאי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חבורא, מקננין בה. אמרו נשמתין דמתיבתא עלאה, ודאי האי איהו דדרגה עמודא דאמצעיתא דעתיד לאתגליא בדרא דמלכא משיחא אתגליא בה. ורזא דמלא קרא אוכח, מ'ה שהיה הוא שיהיה. ובה ממכוין שבת"ו השג"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רעיא מהימנא לאתערא לההוא דאתמר בה אני ישנה ולבי ער. וכמה אנון דמיכין ושינתא בעיניהון, דלא פתחין לון לאתעסקא ברוזין דאורייתא, דכל רז אור אתקרי, לאנהרא בה לבת עינא ולא אתערא לה בה לגבי בעלה, דאיהי דמיכא בגלותא בין אנון מארי תורה. דלית חד מניהו דיתער לה בבעלה דאיהו ר"ז אור דנהיר בה בבת עינא. דרו אור איהו בחשבון. דהא אנת הוא דאתמר בה משה קבל תורה מסיני. דהא הוּו פלהו נביאיא וחכמיא ומארי קבלה לגבך, פסיהרא וכוכביא ומזלי דלית לון נהורא אלא משמשא. ובגין דאתמר בך פני משה כפני חמה. קום אנהיר לון דעד דאמת אנהיר לון, פלהו הוּו בחשוכא ולית לון נהורא. דבאתר דאנת תשתפח, עמודא דאמצעיתא אשתפח תמן, דאיהו כליל עלאין ותתאין. אנת הוא חיזו דכל מראות דנבואה, דאתמר בהון (יחזקאל א) ואראה מראות אלהים.

חיזו תשיעאה (שם) מראה דמות כבוד ה'. ודא חכמה דאית בה כ"ח מ'ה, וכמה חשבונות וגימטריאות אית תמן, דאתמר בהון תקופות וגימטריאות פרפראות לחכמה. ואנון מ'ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א איהו (נ"א אנון) עשר ספירות. דאמר בעל ס"י עשר ולא ט' ולא י"א, כגונא דעשר אתון דשמא מפרש, דלא לאוספא עליהו יותר מעשר, ולא למגרע מניהו וחשבון דעשר אתון אלין אנון מ'ה. כח דילה אנון כ"ח אתון דאנון תולדין דעשר אלין. ואנון יו"ד ה"א וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. עשר אתון לקבל עשר אצבען. כ"ח אתון לקבל כ"ח פרקין דעשר אצבען. ובגיניהו אתמר (במדבר יד) ועתה יגדל נא כ"ח אדני. ובגין האי כח אתמר דמאן דלא ידע בגימטריאות וחשבונות דילה, עתיד לנחתא לשאול, כמה דאוקמוה במדרש (קהלת ט) פי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה, מ'ה איהו כבוד אחד. כגונא דא וא"ו חשפנה אח"ד כבו"ד. איהו יו"ד ה"א ה"א. וכבוד איהו חשבון ל"ב, ואיהו (נ"א והאי איהו) ל"ב אח"ד. ובגיניה אתמר (יחזקאל א) הוא מראה דמות כבוד ה'. ועוד מה באתון מ'ם ה"א דסליק בגימטריא אהיה אדני וחשפנה אלהי'ם. ודא כנוי דשמא מפרש דהכי סליק אלהי'ם בגימטריא כנוי. והאי איהו השם בכנוי. הכפסא הכי סליק איהו בחשפנה כ"ו כ"פ וא"ו, איהו.

יהו"ה אלהי'ם בגימטריא א' תוספת אחזי דשמה וכנויה אחד. ולאו איהו כגונא דבר נש דאיהו אחד וכנויה אחד, אלא קודשא בריך הוא הוא ושמה וכנויה פלא חד. אלין תשע מראות חזא יחזקאל מגו תשע צורות אחרנין. חיזו עשיראה דאיהו פתר מפלא ומכסה, לא גלי בה שום מראה בעלמא. הדא הוא דכתיב (שם) ואראה

ואפל על פני ולא אמר מאי חזא. בגין דאתמר עלה במפלא ממך אל תדרש
ובמכסה ממך אל תחקר, אין לך עסק בנסתרים. מאן מסתרים דילה. אנון שית מאה
ועשרים סתרי תורה גניזין (נ"א ריון) דתלין מנה, כחשבון פת"ר וכל חד אוליה רזא
לעלא מנה, ואנון עלמין גניזין לההוא מפלא דאיהו עלת כל עלאין. קום רעיא
מהימנא גלי שבחוי, דהא רשו אתיהיב לך מן עלת כל העלות. וענו וערפל אבא
ואמא. וז' ענני כבוד שבע ספירן. שקיו דאלין עממין אנון יו"ד ה"י וי"ו ה"י
דסליק לחשבון ע"ב. ועלה אתמר (ישעיה יט) הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים.
ועשר ספירן אתכלילן בה מסטרא דחסד, ומנה שם בן ע"ב פתיב בדוועא דקודשא
ברוך הוא כמא דאוקמוה בספר רזיאל, בשעור קומה דאיהו הוה ספרא דאדם
קדמאה. וכד סליקת שכינתא באלין עננין, סליקת בחשאי בצלותא בחשאי. וכמה
חיון דאזלין באוירא דאנון שרפים חשמאלים, עשר פתות אנון פלהו פתחין גדפיהו
לגבה. הדא הוא דכתיב (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. לקבלא
שכינתא עליהו וכד סליקת, סליקת בכלהון באלין הבלים דפומא, דאנון שבע
הבלים דאמר קהלת ותלת גניזין. וכד סליקת עליהו מיד נחת קודשא בריך הוא
לקבלא לה בכמה חילין ומשרין. משרין דשכנת סלקין עם שכינתא, ומשרין דמלכא
נחתין עליהו, ואנון מרפבת תתאין מעלאין, ומקבלין אלין מאלין בחדוה בנשיקו.
ורזא דמלה (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. והנה מלאכים
דשכינתא דאיהי אתעבידת אלהים, עולים ומלאכים יורדים בו לגבה. זכאה צלותא
דבר נש דאיהי אית עבידת סלם לתרין משרין דמלכא ומטרוניתא. ובגין דא פד
סלקין משרין דמטרוניתא, סלקין בחשאי, וכד נחתין משרין דמלכא עליהו, אנון
ממללן עליהו, בההוא זמנא איהו יחודא דקול ודבור כחדא.

יאהונוהי דבגינה אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך. והא אוקמוה וכד
נחתין משרין דמלכא, נחתין בקלין הדא הוא דכתיב (שמות יט) ויהי קולות וברקים
וענו כבד על ההר וקול שופר חזק מאד. דהכי ארח דמטרא לסלקא עננא בחשאי,
ולנחתא נטרא בקולי קולות. ולית מטרא אלא שקיו דאורייתא לגבי שכינתא.
דשכינתא איהי שרגא, דאתמר בה היא העולה. ישראל פתיל' משחא אורייתא
להעלת נר תמיד ובזמנא דצלותא דאיהי מצוה סליקת באורייתא, לית לה פבה
עולמית. וכד צלותא איהי עת רצון קדם ה'. אתחזיא קשת בגוני נהירין בעננא,
בההוא זמנא וראיתי' לזכר ברית עולם. דבאלין גונין נהירין אשתמודע דשכינתא
סליקת קדם ה' בעובדין טבין דישראל אם לא אתחזיא קשת בגונין נהירין איהי קא
רמיזא (בראשית ט) סכותה בענון לך מעבור תפלה. ואתחזיא בלבוש דעננא אפמא.
אם קשת בה בגוני חשיכין חדיכין איהי קא רמיזת אל תראוני שאני שחרחרת. ואם
גוני דקשת נהירין, איהי קא רמיזת שחורה אני ונאווה שחורה אני בעננא אפמא,
ונאווה בגונין שפירין. נהירין דקשת בעובדין טבין דישראל. ואגרא דצלותא

דְתִקוּנָא דָא, כַּד נִפְקַת נִשְׁמַתָּא מִן גּוּפָא לְאִזְלָא לְעֵלְמָא דְאֲתִי, כְּמָא דְאִיהוּ אוּקִיר לְשְׁכִינְתָּא, וְלְבִישׁ לָהּ בְּכַמְה עֲנָנִין דְלְבוּשִׁין יְקִירִין, דְאֲתִקְרִיאוּ עֲנָנֵי יְקָר, וְסֻלִיק לָהּ בְּצִלּוֹתָהּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּשִׁירִין וְזִמְרֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהוֹדָאוֹת, דְּצִלּוֹתָא הֵכִי סֻלִיק לָהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעֵלְמָא דְאֲתִי לְנִשְׁמַתָּה בְּלְבוּשׁ עֲנָנֵי יְקָר וּבְכַמְה שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהוֹדָאוֹת כְּגוֹנָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים בְּעֲנָנֵי יְקָר וּבְנִגּוּנָה. הֲדָא הוּא דְכֻתִיב (שְׁמוֹת טו) אִזְ יִשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכַמְה דְסֻלִיק לָהּ בְּכַמְה מִשְׁרִין דְמִלְאָכִים, וְנַחֲתִית לְגַבְהָ מִשְׁרִין דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְקַדְמוּתָהּ וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲמַהוּן, הֵכִי סֻלִיק לְנִשְׁמַתָּא מִן גּוּפָא בְּמִשְׁרִין דְשְׁכִינְתָּא וְנַחֲתִית קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְקַדְמוּתָא בְּמִשְׁרִין דִּילָהּ. וְכַמְה דְאֵעֵטֵר לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּתַפְלִין דְרִישָׁא, וְאֲתִקִּין לָהּ כְּרִסָּא בְּצִיצִית, כְּמָה דְאוּקְמוּהּ, (ישעיה ט) וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כְּסָא. הֵכִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא תִקֵּן לְנִשְׁמַתָּה כְּרִסָּא, וְתִקֵּן לָהּ דִּירָה בְּמִזְוֶזָה, וְאֵעֵטֵר לָהּ בְּכִתְרָא דִּילָהּ. וְכַמְה דְקִשֵׁר לְשְׁכִינְתָּא בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּקִשּׁוּרָא דְתַפְלִין, וּמַחֲד לָהּ בַּהּ, הֵכִי רוּחָא דִּילָהּ קִשִׁיר עִם נִפְשָׁא, וְנִשְׁמַתָּא עִם בְּעֵלָהּ, דְאִיהוּ אָדָם, וְתִקֵּן לָהּ דִּירָה עִמָּה, וְסִימְנָא (משלי כ) נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם. גִּ'ר נִפְ"ש רו"ח. וְאֲנֹן אֲצִילוֹת דְשְׁכִינְתָּא, וְעַמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא דְכֻלִּיל שִׁית סִפִּירן. נִשְׁמַת אָדָם אֲצִילוֹתָא דְאֲמָא עֵלְאָה וְחֻכְמָה. דְתַמְּן מ"ה דְאִיהוּ אָדָם קַדְמָאָה. מַחְשְׁבָה כְּתֵר עֵלְאָה, תַּפְלִין עַל רִישָׁא דְאָבָא וְאֲמָא. וּבְגִין דָּא אֲתַמֵּר בְּבֵר נֶשׁ, בְּמִדָּה שְׁאֲדָם מוֹדֵד, בַּהּ מוֹדֵדִין לוֹ. וּבְגִינֵיהוֹן דְבְנֵי נֶשׁא אֲתַמֵּר (שְׁמוּאֵל א ב) כִּי מִכְבְּדֵי אֲכַבְּדוּ וּבּוֹזֵי יִקְלוּ, וְלֹא עוֹד אֵלָּא מֵאֵן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאוּרִיתָא אִית לָהּ חִירוֹ. וְכַעַן צְרִיךְ לְפָרְשָׁא עַל פּוּמָא דְסֻלִיקָא צִלּוֹתָא מְנַה. כְּצִפּוֹר וְכִיּוֹנָה וְכַנְשָׁרָא. וְיִשְׂרָאֵל כַּד נִפְקוּ מִמְצָרִים נִפְקוּ כִּיּוֹנָה דְבִרְחַת, וְנִץ הוּא רְדִיף אֲבִתְרָה הֵכִי אִית צִלּוֹתָא דְמִסְטָרָא דִּילָהּ שְׁכִינְתָּא אִיהִי פְרַחָא בַּהּ כִּיּוֹנָה וְסִמְנָא לְוַחֲלִילָהּ רְדִפִּין אֲבִתְרָאָה בְּכַמְה חוּבִין דְאוּלְפִין עַל מְאָרָה דְהִתְחִיא צִלּוֹתָא, וְאוּלִיף לֹון בְּגִבּוּרָה לְעַכְבָּא שְׁכִינְתָּא תַּמְּן, דְלֹא סֻלְקָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בַּהּ הִיא צִלּוֹתָא. וְאִיהוּ הֵהוּא צִלּוֹתָא דְיִשְׂרָאֵל עַל יַמָּא, דְהוּוּ בְּלֹא זְכוּ דְאוּרִיתָא וְעוֹבְדִין טְבִין, וְהַמִּים לָהֶם חוּמָה וְהֵכִי אֲנֹן צִלּוֹתִין מְעַכְבִּין. וְאִם חוּזְרִין בְּתִיּוּבְתָא. מְאָרֵי דְצִלּוֹתִין אִיהוּ דְאֵמֵר לְגַבֵּי שְׁלוּחָא דְצִלּוֹתִין מְטִטְרוֹן, מַה תְּצַעֵק אֵלַי, מִלִּיל לְצִלּוֹתִין דְנִטְלִין בְּמִטְלָנוֹתְהוֹן הֲדָא הוּא דְכֻתִיב (שְׁמוֹת יד) דִּבֵּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ. לְבַר נֶשׁ דְאִזִּיל בְּאוּרִחָא וְרְדִיף אֲבִתְרָה הֵהוּא מְאָרֵי מְנַד' דְמִלְכָּא, וְאֲחִיד בַּהּ עַד דְפָרַע מְנַדָּה בְּלוּ וְהִלֵּךְ. בְּגִין דְבִרְחָא אִיהוּ צוּחַ לְמָאן דְאֲפִיק לָהּ. יְתֵי מְאָרֵי וַיִּמָּא אֲמָא לָהּ דִּיזִיל לְאוּרִחָה דְאֲנָא פְרַעַתָּה. אֲתָא מַה עֵבַד טְבַע רִישָׁה בְּטִיט וְקִטְל לָהּ, הֵכִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵבַד בְּמִצְרָאֵי. הֲדָא הוּא דְכֻתִיב (שְׁמוֹת טו) מִרְכָּבוֹת פָּרַעַה וְגו' טְבַעוּ בַּיָּם סוּף. וּמָאן גָּרִים דְרַדְפִּין אֲבִתְרֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְעַד לֹא הוּוּ לֹון אוּרִיתָא לָא הוּוּ שְׁטֵר חִירוֹ. בְּגִין דְאוּרִיתָא אִיהִי שְׁטֵר חִירוֹ לְבְנֵי נֶשׁא, מִיִּצֵּר הָרַע וּמִמְלֵאךְ הַמּוֹת וּמְכַל מְקַטְרְגֵי דְעֵלְמָא. הֲדָא הוּא דְכֻתִיב (שֵׁם לב) וְהַמְכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא חָרוֹת עַל הַלְחַת. וְדָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמא עלאה שנת החמשים, דמתמן אורייתא דאיהו עמודא דאמצעיתא אתקרי חירו, דמתמן אתיהיב (חסר כאן) לגבי יונה קדישא דאיהי שכינתא, דמסטר' אתקריאו ישראל יונה. והכי פד צלותא דאיהי יונה סליקת באורייתא, מה פתיב בה (ישעיה נא) כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו פי הולך לפניכם ה' וגו'. ואלין אנון צלותין דמארי דאורייתא. דסליק פנשרא דלא דחלת מפל עופין דעלמא. ומסטר' דאנון איהי מטרוניתא דרך הנשר בשמים. ואית דימא הכי וכלא קשוט. ומסטר' דמארי מקרא סליקת צלותא כצפור. ומסטר' דמארי משנה סליקת פיונה. ומסטר' דמארי קבלה סליקת פנשרא, מטרוניתא על כלא. אבל מסטר' דאלין דלית בהו מקרא משנה וקבלה, דאנון עמי הארץ, לה סליקו בהון. ובגין דא אמר קהלת בארץ רמיזא, (קהלת ג) פי מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. ורוח הבהמה אלין אנון עמי הארץ. ולזמנין נפקין מניהו זרעא מעליא בני תורה לאסתלקא בהון בגין דא אוקמוה מפל מקום הנהרו בעמי הארץ דלזמנין נפקין מנהון בני מעליא מארי אורייתא.

קם בוצינא קדישא וכלהו משרין לנשקא ההוא סבא פרת. אמר רבי שמעון ודאי ההוא סבא, לא בעא לנטלא אגרא מנן לנשקא לה, ובגין דא פרת. זכאה חולקנא דזכינא למשמע אגרא דפקודא דצלותא בעלמא דאתי.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא מאן הוה ההוא סבא. אמר ודאי רב המנונא סבא, אשתמודע דנשמתה נחתא מתלבשא באוריא דהבל דאורייתא. דבזמנא דצדיקיא מתעסקין באורייתא, כל אלין הבלים דסלקין מפומיהון באורייתא, כמה נשמתין דההוא עלמא רכבן עליהו ומתלבשן בהו. וקלין ודבורין דאורייתא אתעבידו לון כסוסון, ורכבין עליהו ונחתין בהאי עלמא. ואפלו מלאכין. וכל שפן בחבורא דא, ובמארי דהאי חבורא דבה קודשא בריך הוא הטה השמים ושמי השמים פגוני דסיני, ואיהו נחית עליה לאקמא שכינתה בשתיין רבוא דמלאכין. ובכל נשמתין דאתבריאו ועתידין למברי. הדא הוא דכתיב (דברים כט) כי את אשר ישנו פה עמנו וגומר. ובנשמתין דאצילותא דפומה איהי סיני. וקלא דילה אתא פגונא דקלא דמארה דאתמר בה (דברים ד) קול דברים אתם שומעים. וכל דבור ודבור אתעביד מנה מלאך. ונשמתא דילה בגינה מכריזין לעלא, פד סלקא בכל ליליא הבו יקרא לדיוקנא דמלפא. אדהכי הא רעיא מהימנא קא אתי גטל קרטא בידה.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. נטיל תלת אבנין וזריק לון לגבי עלא. וכד זריק לון אתעבידו אבנא חדא, ואמר למארי מתיבתא, קבילו האי אבנא לגביכו, דהא שכינתא איהי בגלותא ולית בכו מאן דיתער לגבה לרצאה לה לגבי בעלה ולא עוד אלא כמה מארי מדרשות דאנון חברין לגביכו, צוחין בכל יומא ויליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה בכלבין דאמרין הב הב. פגונא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דגיהנם דצוח הב הב, הדא הוא דכתיב (משלי ל) לעלקה שתי בנות הב. הב לן עותרא בעלמא דין. הב לן עותרא בעלמא דאתי. כמה דאוקמוה למד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה. ולית מאן דישתדל באורייתא, לסלקא בה שכינתא מן גלותא, וליחדא לה עם בעלה דאנון אטימין דעינין סתימין דלבא, ובגין דא קלא נפק בכל ליליא כד נחית קודשא בריך הוא בגנתא דעדן, דסלקין נשמתינ קמה, והוא קלא אמר קרא בדכתיב (ישעיה מ) קול אומר קרא. זיל ואמא לון דישתדלון באורייתא לחברא שכינתא עם קודשא בריך הוא. כגונא דדוד דאמר (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה. ואיהו הוה משתדל באורייתא לחברא אמא, דאתמר בה (משלי א) ואל תטש תורת אמה עם בעלה. דהא שכינתא מסטרא דחסד אתקריאת גמילות חסדים. ומסטרא דגבורה אתקריאת עקדה וקרבנא. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת תורה. ולית מאן דיתער לה באלין מדות לגבי בעלה. הדא הוא דכתיב (ישעיה נא) אין מנהל לה וגו'. ובגין דא קלא אמר מה אקרא כל הבשר חציר. דלא משתדלין אלא לדבחה בשרא, ואלין אנון עמי הארץ ואלין דמשתדלין בגמילות חסד ובאורייתא, לא משתדלין אלא לגרמיהו, ובגיניהו אתמר וכל חסדו כציץ השדה. וכל אלין דלא משתדלין בה לשמה, רוחא קודשא דאיהי שכינתא לא שריא עליהו, הדא הוא דכתיב (תהלים עח) ויזכר פי בשר המה רוח הולך ולא ישוב.

ואית דלא משתדלין באורייתא דבעל פה לשמה, ואתמר בהון (שמות א) וימררו את חייהם בעבדה קשה, דא קושיא, בחמר, דא קל וחמר. ובלבנים בלבון ההלכות. דעליהו אתמר ותכן לבנים תתנו. בכל עבודה בשדה, דא ברייתא. את כל עבודתם, דא פסקא. אשר עבדו בהם בפרך פרכא. כד מטו לעמקא של הלכה אתמר בהון לית הלכה כפלוני. ואית אחרנין דאנון מארי (תורה) דמשתדלין בה לשמה, תריסין דבה מדרשא דאתמר בהון (במדבר יט) אדם פי ימות באהל. כמה דאוקמוה מארי מתניתין אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה.

ולית מיתה אלא עני. דאוקמוה בה, פת במלח תאכל. ועליהו אתמר (ישעיה כו) יחיו מתוך. אלין דאתמר בהון (במדבר יט) אדם פי ימות באהל. דודאי בהון אתקיימת שכינתא. ועתיד קודשא בריך הוא לאחיא לון בה. כמה דאוקמוה כל המקיים את התורה מעני סופו לקימה וגו'. נבלתי יקומו, אלין דאתמר בהון אם נבלת בהתנשא. ואמרו מארי מתניתין כל המנבל עצמו על התורה, לסוף מתנשא. הקיצו ורננו שכני עפר. אלין דאתמר בהון ועל הארץ תישן. בגין תהיא דאתמר בה (קהלת ג) הפל היתה מן העפר ואפלו גלגל חמה, דבה בריך קודשא בריך הוא לאברהם פה יהיה זרעך כעפר הארץ. ודא שכינתא, דבגינה אתמר באלין דמשתדלין בה לשמה, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם. פי טל אורות טלף

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ישעיה כ'), וְדָא יו"ד ה"א וא"ו. האי איהו חשבן ט"ל אורייתא דבעל פה. דאיהו ה"א שית סדרי משנה איהו בחשבן ה"א שית סדרי משנה איהו בחשבן ה"א. ובגינה אוקמוה מארי מתניתין, כל העוסק בטל תורה. טל תורה מחיהו. והאי איהו דמצילן בה מוריד הט"ל. וקודשא בריך הוא אמר (הושע יא) לא אבא בעיר. משל לבת מלך דאזל בעלה למדינת הים, ולזמנא דאתא לגבה, אומי לה דלא עאל בישובא. והאי איהו לא אבא בעיר. ואם לית את מהימנת לי, הרי לך סימנא שראשי נמלא ט"ל. דהאי איהו טל להחיות בו מתים. (שם) וארץ רפאים תפיל אוקמוה מארי מתנ', מאן רפאים, אלין דאתמר בהון בקרא אחרא, רפאים בל יקומו. ואלין אנון דמתרפין מפתגמי אורייתא לע"ז, דיהבי לעובדי עכו"ם ממונא דילהון, לאתגברא בהון וארפון ידיהון מאלין דעסקין באורייתא לשמה למעבד טיבו עמהון. אלין לא יקומו ואפילת לון ארעא, כאתתא עברא דמפלת נפלים, ודא איהו וארץ רפאים תפיל. דנפל לאו איהו בר קימא. והאי הוא דלא פלו לו חדשיו, דאנון ט' ירחין דעברא מאן עובדא. אלא דא אורייתא. ואיהי שכינתא, ההוא ילד דאתיליד מנה באורייתא, בירחא קדמאה מאלין דאתמר בהון אין בן דוד בא עד דתתפשט מלכות הרשעא ט' חדשים על ישראל. בירחא קדמאה איהו משיח אי"ן. ובירחא תנינא עביד לה יש מאין, בספירה תנינא דאתמר בה והחכמה מאין תמצא. בירחא תליתאה מוסיף בה בינה. והאי איהו ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין איהו חכם המבין דבר מתוך דבר. דקדם דאתא לעלמא אולפין לה חכמתא ובינה. בירחא רביעאה גמיל עמה חסד, דעאיל לה פרנסה מטבורא דאמה בירחא חמישאה יחיב בה תקפא דגבורה לאתגברא על יצר הרע מסטרא דסמאל, דלא שליט עליה בבטן אמה למעבד לה נפל לקטלא משיחא. בירחא שביעאה יחיב בה דעתא וכח ושפירו דאנפיו. בירחא שביעאה ותמינאה יחיב בה רוחא דקודשא מסטרא דנצח והוד, דאנון תרי נביאי קשוט. ובגין דא נתנבא רוחא דקדשא עליה (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם וגו'. מסטרא דצדיק יחיב לה אות ומופת. בירחא תשיעאה דנולד מהול, והוא ינוקא איהו עשיראה מסטרא דמלכות, איהו טפה עשיראה. ובגין דא זכה לט' דרגין אלין.

קמו מארי מתניתין ואמרו, רעיא מהימנא טלו אבנא דילך לגבך, דאנת הוא דאתמר עלך (שמות ה) ותרא אתו פי טוב הוא. ואוקמוה מ"מ מאי פי טוב, דאתיליד מהול. ואנת הוא בליל בט' ירחין אלין, ומסטרא דעבורא דילך, מלכות קדישא אתמר בה (דברים לג) ויהי בישרון מלך. והאי אבנא טפה קדישא פלילא מעשרה. אנת הוא זרע דאתמשכת מנה. ובך תליא פרקנה, ועלך עתיד לאתבנאה בנבנא ועלך תקום, טל לה לגבך. אמר לון לית אתון יכלין לאשתזבא. אי אשתזבתון מאכנא חדא. אנא זריק לכון שית, דאתמר בהון בד"א שי"ת, נטל קרטא כמלקדמין.

פָּתַח וְאָמַר וְרָקָא מְקַף שׁוּפֵר הוּלְךָ סְגוּלְתָא תְּלַת אַבְנֵין עֲלָיִן אַנּוּן סְגוּלְתָא. תְּלַת טַפִּין עֲלָיִן דְּאִתְמַר בְּהוּן (איוב לג) הֵן כָּל אֱלֹה יַפְעַל אֵל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר. וְתְּלַת טַפִּין תְּתַאֲיִן לְקַבְּלֵיהוּ סְגוּלָּהוּ עֲלֵיהוּ אִתְמַר שְׁמַעוּ הָרִים אֵת רִיב ה' (מיכה ו). מָאן הָרִים. אֱלֹה הָא תְּלַת אַבְנֵין עֲלָיִן לְגַבִּיכוּ, דְּאַנּוּן סְגוּלְתָא. וְלִמָּאן מְנִיכוּ לְרַבִּי וְרַב וְרַבָּא דְּמִתִּיבְתָא עֲלָאָה. דְּלִקְבָּלִיכוּ הוּוּ כָּל רַב מְבַבְּל. וְרַבִּי מֵאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל. וְרַבָּא מִשְׂאֵר אַרְעִין. שְׁמַעוּ דְּאִתּוֹן רִיב וְקַטְטָה וּמְחַלְקַת בְּהַלְכָּה לְעֵלָא. וְרַבִּי וְרַב וְרַבָּא מְחַלְקַת וְרִיב וְקַטְטָה בְּהַלְכָּה דִּילְהוּן לְתַתָּא. וְלִית בְּכוּ דִּיהָ רִיב וְקַטְטָה וּמְחַלְקַת בְּגִין שְׂכִינְתָּא, לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַחְקָא לָהּ בְּכַמְהָ קוּשְׁיָן עַד דִּיפִיק לָהּ מִן גְּלוּתָא. וְהָאִיתְנִים, אֵלִין תְּנַאִים דְּמִתְנִיתִין דְּמִתִּיבְתָא דְּלְתַתָּא. הָא תְּלַת אַבְנֵין לְגַבִּיכוּ, דְּאַנּוּן סְגוּלָּה. דְּשִׁית נְקוּדִין אֵלִין, אַנּוּן שִׁית סְדְרֵי מִתְנִיתִין. וְכָל נְקֻדָּה אִיהִי. עֶשֶׂר וְסֻלְקִין לְס' מְסַכְתוֹת, דְּעֲלֵיהוּ אִמַר שְׁלֹמֹה (שִׁיר הַשִּׁירִים ו) שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת. וְאִית לָהּ כַּמְּה בְּתוּלוֹת אַחְרֵיהָ רְעוּתֵיהָ דְּהַלְכוֹת פְּסוּקוֹת דְּאִתְמַר בְּהוּן (שם) וְעֲלָמוֹת אֵין מְסַפֵּר. וְשְׂכִינְתָּא אִיהִי תְּגָא עַל כְּלָהּ. תְּגָא דְּזוּרְקָא עֲלָהּ אִתְמַר (משלי לא) רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה. וְאִיהִי רִיב וְקַטְטָה וּמְחַלְקַת וְקוּשְׁיָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין יִשְׂרָאֵל אַחִיכוּן. וּמִ'מ' דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא בְּכָל יוֹמָא וְלִילְיָא בְּגְלוּתָא, אִיהִי רִיב בְּגִינְהוּ דִּיפִיק לֹון. וְלִית מָאן דִּיהָ רִיב וְקַטְטָה וּמְחַלְקַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינָה בְּגְלוּתָא.

קָם סְבָא חֲדָא מְבִינְהוּ וְאִמַר, רְעִיא מְהִימְנָא כַּמְּה תְּקִיפִין אַבְנֵין דְּזוּרִיקַת. דְּאִזְדַּעְזְעוּ מֵאַרִי מְתִיבְתָא דְּלַעֲלָא וְתַתָּא, וְאַפְלוּ מְלֹאכִין עֲלָיִן דְּאַנּוּן סְמִכִין שִׁית דְּרַגִין דְּכַרְסָא וְכַרְסָא אִזְדַּעְזַעַת. אֲבַל הָא אִיתָן מוֹשְׁבָךְ לְגַבְּךָ דְּאִיהִי שְׂבִיעָאָה אִתְמַר מְנָה, דְּהָא אַבְנָא דְּזוּרִיקַת הָא אִיהִי לְגַבְּךָ דְּאִיהִי תְּגָא עַל כְּלָהּ. שִׁים בְּסַלְע קַנְפָּךְ, וְשִׁית אַחְרָנִין לְגַבְּךָ בְּגִין דְּאִיהוּ אִמַר (יחזקאל לו) לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עוֹשֶׂה. הָא שִׁית לְגַבְּךָ פִי אִם לְשֵׁם קְדוּשִׁי הָא שְׂבִיעָאָה לְגַבְּךָ וְלֹא עוֹד אֱלֹה דְּאֵנָת הוּא דְּאִתְמַר בְּךָ וַיָּךְ אֵת הַסַּלְעַ וְשִׁים בְּסַלְעַ, דְּחוּיָא לְכַפֵּר עוֹנֵךְ קַנְפָּךְ. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנִי לְכוּ וּדְבַרְתֶּם אֵל הַסַּלְעַ, וְאִתּוֹן לָהּ עַבְדְּתוֹן חֲכִי. דְּאִי עַבְדְּתוֹן מִימְרֵי בְּדַבְּרָא, הוּוּ אוֹלְפִין אוּרִיתָא בְּלֹא סַפְק וּבְלֹא קוּשְׁיָא וּמְחַלְקַת. וּבְגִין דְּאִתְמַר בְּךָ (במדבר כ) וַיָּךְ אֵת הַסַּלְעַ וְלֹא נָפְקוּ מְנָה אֱלֹה טַפִּין טַפִּין. חֲכִי מְכַל מְקוּם אַנּוּן כְּמָאן דְּמַחֵי בְּסַלְעַ. וְאַנּוּן לִישְׁנָהוּן. כְּפַטִּישׁ יְפוּצִין סַלְעַ וּפְסֻקִין בְּהָ כַּמְּה פְּסוּקוֹת דְּהַלְכוֹת, וְלֹא נְפַקִין מְנִיָּהוּ אֱלֹה טַפִּין טַפִּין וְאַנּוּן לְקוּטוֹת. וּבְגִין דָּא בְּךָ תְּלִיא כְּלָא. הָא אַבְנָא לְגַבְּךָ וְשִׁית אַחְרָנִין. וּבְךָ תְּלִיא פְּרַקְנָא דְּשְׂכִינְתָּא וּבְנֵהָ, בְּגִין דִּיתְקוֹן בְּךָ מַה דְּאִתְהַרַס בְּקַדְמִיתָא. וּבְגִין חֲבִיבוּתָא דִּילְךָ, שִׁית טַפִּין דְּגִלְגוּלָא אִתְחַזְרוּן לְגַבְּךָ דְּאַנּוּן רְמִיזוּן בְּרִישֵׁי עֲנַפִּין דִּילְךָ. אַנּוּן שׁ שׁ דְּכַפַּל בְּהוּ מִשָּׁה מִשָּׁה. אַבְנָא שְׂבִיעָאָה (איכה ב) מַה אֲעִידֶךָ מַה אֲדַמָּה לָךְ וְאִתְמַר בְּהָ הַבַּת יְרוּשָׁלַיִם. וְעֲלָהּ אִתְמַר מַה אֲשׁוּהָ לָךְ. אִיהִי אֲשׁוּהָ לָךְ בְּתַבִּירוֹ דִּילְךָ, וְאַנְחִמְךָ. דְּאִית לָךְ לְהַתְנַחֵם עִמָּה. דְּדִיו לְעַבְדָּ לְהִיּוֹת כְּרַבּוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואף על גב דיהא רב תבירו דילך פּימא, הדא הוא דכתיב (שם) פי גדול פּים שברך מ”י ירפא לך, דאיהי אמא עלאה תשובה צריך בירא דילך אתבּקעת דאיהי ימא דאורייתא. הדא הוא דכתיב (שמות יד) ויט משה ידו על הים וילך ה’ את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה. ע”כ.

מכאן ואילך ויבּקעו המים דילה לגבה. ואיהו עין חיים דאתמר בה (שם טו) ויורהו ה’ עין וישלך אל המים וימתקו המים דאורייתא דבעל פה, דאתמר בהון (שם) ולא יכלו לשתות מים ממרה פי מרים הם (שמות א). כמה דאוקמוה וימררו את חיייהם בעבדה קשה, דאיהי קושיא. ובההוא זמנא ותשת העדה ובעירם. וכד אתגלי לך אילנא דחיי בדרא בתרא, דאת עתיד לאתגלאה ביניהו כמה דאוקמוה (קהלת א) מ’ה שהיה הו’א שיהיה. כמה נסיונות אית לאתנסאה ישראל. הדא הוא דכתיב שם שם לו חק ומשפט ושם נסוהו למשה, ואורייתא אתחזרת לון נסיון לאנון דמשתדלין בה והוין בעאקו סגי. כגונא דמצרים דאתמר בה (שם א) כל הבן הילוד היארה תשליכהו. ודא אורייתא דבכתב. וכל הבת תחיון אורייתא דבעל פה, דתרויהו אנון פ’ה ולשון, ובהון תהא אנת כבד פה וכבד לשון, וחכימא ברמיזא. ולית מיתה דמארי דנהורא דאורייתא אלא עניותא. ובפרקנא בתרייתא, אורייתא יהא לישראל כגונא דימא, דאתמר בך, רעיא מהימנא (שם ב) ותשם בסוף על שפת היאר (שמות ב). בסוף פ”ו יומין דרגא דפרקנא אתמר בך ותשם בסוף על שפת היאר, דאיהו נהורא דאורייתא עמודא דאמצעיתא. שפה דילה שכּינתא בההוא זמנא אלין טפין דהו נפקין מן הסלע, דאנון פסקי הלכות אתמר בהון (תהלים צג) נשאו נהרות ה’. תרין טפין דאנון צרי סלקין בתרין ווין ואתעבדו נהרות. וההיא נקודא עלאה דאיהי סגולתא אסתלקת על גדפיהו. וסליקו דילה באן אתר הוי, אלא אלין אלין תרין נהרות אנון אבא ואמא. מסטרא דברתא דמלכא טפין אתקריאו דאתמר בהון, ויצר, (ישעיה כה) פי בה ה’ צור עולמים. ציר תרין עלמין דקיקין. עלמין דברתא דמלכא אנון מתתא לעלא. מסטרא דעמודא דאמצעיתא אתקריאו נהרות. ובגין דא נשאו נהרות. למאן לההיא סגולתא, סלקין לה פת”ר על גביהו למהוי כליל סגולתא, ומתעטרה בה בתלת פתרין. דאנון פתר כהנה וכתר מלכות וכתר תורה על גביהו. והכי אנון תלת נהרות ווין ותלת יודין ותלת ווין רמיזין בתלת רישי תבין, דאנון ויסע ויבא ויט. תרין דאנון אבא ואמא סלקין פתר על גדפיהו. נשאו נהרות קולם. אנון חסד גבורה עליהו אתמר נשאו נהרות קולם. מאן קולם דא עמודא דאמצעיתא ודא רזא דשורק לעלא. שלשלת איהו כליל תלת נקודין בקשורא חדא דעמודא דאמצעיתא. דעלה אתמר (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק כלו זרע אמת. ישאו נהרות דכים אנון נצח והוד. נשאו לא פתיב אלא ישאו. ואנון סגולתא דהיא נקדה מסטרא דשכינתא איהי נקדה לתתא דצדיק שכּינתא תחות רגלין, דאנון ירפתי צפון. הדא הוא דכתיב (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ

וגו'. כד איהי נקדה וד' תחות ירכי קשוט אתקריאת הר ציון טורא מאיך. ואתקריאת מסטרא דצדיק, דכ"ם ד"ך י"ם דך כליל מכ"ד אתון דאנון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ובהון אל ישוב דך נכלם. ים אתקריאת מסטרא דאמא עלאה, כלילא מחמשין אתון דכלילן בקריאת שמע. בקרא קדמאה דמיחדין לקודשא בריך הוא תרין זמנין שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובהון ויפן פה וכה ויך את המצרי. ומסטרא דאמא עלאה איהו נקודא על גדפיהו קרית מלך רב. וכען אתמר בה (איכה א) העיר רבתי עם היתה כאלמנה.

קום עמודא דאמצעיתא, דאנת הוא ו' כליל שית ספירן. ואנת אחיד בין כ"ה עלאה ובין כ"ה תתאה. קום לגבי סמ"ל דאיהי מצרי במאני קרבא דילך, דאנון שכינתא תתאה קורטא תתאה. ושכינתא עלאה קורטא עלאה דעלה אתמר (שמואל א, כה) ואת נפש איביך יקלענה בתוך פה הקלע מאן נפש אויביך. סם מות נחש אשת זנונים דמקננא בשבע סלעים ובעלה ב-ז' טורין. קום באבנין דילך דאסתלקו בטורי' לתברא טורין וסלעין דחויא, ובגין טורין דילך אתמר (תהלים צג) נשאו נהרות ה'. ובהון כל גיא תהוה ונשא דכלא כליל בה. ודא רעיא מהימנא דאתמר בה (דברים לד) ויקבר אותו בגיא. דבגינה אתמר (תהלים ס) ויך את אדום בגיא מלח. ונשמטה גניז' בגי"א מן אבגית"ץ. ת' תורת משה צפונה בצד"י דאיהו י'. דצדי אריכא מסטרא דעלמא דאתי, מתמן הוא טוב לצדיקים דעלמא דאתי. בגי"א אב ל"ג מכילין, דאנון וא"ו ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה דבה קר"ע שט"ן מן ימא. ובה עתיד למקרע לה מן ימא דאורייתא. ומסטרא דחסד איהו אב ל-י"ג מכילין, דבה איהו יהוה עמודא דאמצעיתא ארך אפים, ומאריך בה על בינונים ומטה לון כלפי חסד. ובאתון א"ת ב"ש. יהוה איהו מצפ"ץ א"ל ת"ך, רחום גספ"י והכי עד י"ג תבין. באלין י"ג מאריך על בינונים דיתחזרון בתשובה. אבל בקר"ע שט"ן ידיו בגוים מלא גויות. דאיהו שטן מלא עינין. ובגין דא אבגית"ץ אתקרי פתר חכמה אב ל"ג מכילין, דכלילן בחסד דכליל. ע"ב שמהן דאנון כללא דילהון והו אני והו וחכמה לימינא. כד"א הרוצה להחכים ידרים. אמא עלאה לגבורה בה. קר"ע שט"ן מן שמאלא. ובה (שמות יד) וישם את הים לחרבה. ובא קרע ימא ל"ב קרעים. ובה רקע הארץ וצאצאיה. ובה עקר טורין ותבר טינרין דחויא. הדא הוא דכתיב (מלכים א, יט) והנה רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים. דאנון טורים וסלעים דחויא, דאתמר בה דרך נחש עלי צור. ובהאי שמא הוה רבה עוקר הרים באורייתא דבעל פה. פתר עליון איהו פלא, ובה עמודא דאמצעיתא, דאתקרי גורא עביד פליאן. הדא הוא דכתיב (שמות טו) גורא תהלות עושה פלא. ובה אמר משה נגד כל עמך אעשה נפלאות וכו'. והאי איהו נג"ד יכ"ש, נג"ד י"ש כ' דאיהו פתר. י"ש להנחיל אוהבי יש. ואנון י' חכמה ש' תשובה. פלהו כליל עמודא דאמצעיתא שמים, דאתמר בה (מלכים א, ח) ואתה תשמע

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השמים שמע ישראל. בט”ר צת”ג דא נצח ואית דאמרי לה גת”ץ רט”ב בה והיית כגן רטב. ויתקים בישראל (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך, מסטרא דנצח דאיהו צח (שם) ועצמותיך יחליץ וגו’. ואתמר בג’ מן גת”ץ והיית כגן רטב איהו רחמים, ת’ תפארת ובה (בראשית א) תוצא הארץ דשא עץ פרי עושה פרי, לישראל במדברא, וכמה מבויעין דמיא. חק”ב טנ”ע דא הוד בה (שמות ט) שם שם לו חק ומשפט ושם נסוהו. דהוד אתקשר בגבורה, נצח בחסד ואתמר בהוד נתנני שוממה כל היום דוה בה אסתפל בחרבנא דמקדשא, וכמה קטילין דאתקטלו לנטלא נוקמין מאמין דעלמא. ובה אתמר (בראשית לב) והוא צולע על ירכו. בההוא זמנא (ישעיה לה) אז ידלג כאיל פסח ועוד טנ”ע בהפוך אתון נטע בה חב אדם הדא הוא דכתיב (שם יז) ביום נטעך תשגשגי.

סדר הלימוד ליום יא אב [יום 306 בשנה]

ובה אתנטע ואשתרש בעלמא הדא הוא דכתיב (ישעיה ס) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. ועוד חק”ב טנ”ע תמן בט”ן ותמן ע”ב. שכנינתא בה אתקריאת בטנף ערמת חטים. דהא כל שמא כליל שית לספירן ותמן ע”ב הדא הוא דכתיב (ויקרא כג) וענף עץ עבות. דנצ”ח והו”ד אנון עבי שחקים. ועליהו אתמר (שם) ערבי נחל (שם), דומיא דתרין שפון ותלת ספירן, כל חד כליל ע”ב אתון דאנון נצח והוד יסוד. כגונא דתלת אבהן וכלהו תלת כלילן שבעין ותריין (נ”א מ”ב) אתון. יג”ל פז”ק דא איהו צדיק אלף שתיתאה דבה קודשא בריך הוא יג”ה פדיון זר”ע קדושי”ם. דאיהו יסוד עלמין, איהו סוד דקץ דפרקנא דאתרמיו בשכינתא דאתקרי שקוצי”ת, דתמן שי”ת וק”ץ דאיהי שכנינתא שביעית לון קץ דכלהו. עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין. ואיהו ק”ץ דדלג מן ד’ מאה שנין, דהו עתידין לאשתעבדא במצרים היא ובנהא, ואשתארו רד”ו רדו שמה. מסטרא דימינא אתקריאת קץ הימין. ומסטרא דשמאלא קץ כל בשר. למאן דחביל אות בשר קדש, איהי לה דינא, קץ כל בשר. ואיהי סוף פסוק סוף פסק דהלכות. ובחבורא דאת ו’ איהו פסוק. איהו פסק ואיהו פסוק כליל כל פסקי הלכות. דשאלה ברכ’ ופסק איהי שכנינתא אורייתא דבעל פה קרינן לה. ואיהו משמעטא שטה תיובתא תוספתא הגדה תיקון. תניא קבלה הלכה משנה בריתא קושיא. מחלקת חמרא קלא שכנינתא איהי שאלה דבה חכם שואל כענין ומשיב פהלכה. ובה (שמות ג) ושאלה אשה משכנתה וגו’. ובה (דברים לב) שאל אביך ויגדך דאיהי הגדה, דבה (שם כו) הגדתי היום לה’ אלהיך. שאל ממני ואתנה גוים נחלתך. ובה אמר לשלמה (מלכים א, ג) שאל מה אתן לך ובה תקינו למשאל שאלתה בברכאן אמצעית דצלותא, דבשאלה זו לא יחזר ריקנה בצלותה קמי מלכא דאיהו עמודא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּאִמְצַעִיתָא וּבְבִרְכָאן קְדָמָיִן אֶתְקַרִיאת תְּשַׁבְּחָתָא, דְּבַה תְּקִינּוּ לְתַקְנָא (נ"א לסדרא) בַּר נֶשׁ שְׁבַחָא דְּמִלְכָא. וּבִתְלַת בִּתְרָאִין אֶתְקַרִיאת קְבֻלָּה דְּבַה עֲבִדָּא דְּאִיהוּ מְטַטְרוּן אִיהוּ כְּעֵבֶד הַמְּקַבֵּל פָּרַס מֵרַבּוּ וְהוֹלֵךְ לוֹ, וּבַה יְהִיבִין אַגְרָא דְּצִלוֹתֵין לְאֵלִין דְּמַצְלִין עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרַס. אָבֵל לְאַנּוּן (נ"א לבנין) דְּלֹא מַצְלִין אֶלָּא מִגּוֹ רְחִימוּ וּדְחִילוּ דְּמֵאֲרִיהוֹן בְּצַדִּיק. יְסוּד ח"י עֲלָמִין כְּלִיל ח"י בְּרַכָּאִין מְקַבְּלִין. דְּמַסְטְרָא דְּצַדִּיק אֶתְקַרִיאת אִיהוּ קְבֻלָּה, אִיהוּ בֵּית קְבוּל לִירְתָא נְשַׁמְתִּין לְצַדִּיקָא. הַפְּרָכָה אֶתְקַרִיאת מַסְטְרָא דְּעַמּוּדָא דְּאִמְצַעִיתָא, כַּד נָטִיל מִגְּבוּרָה דְּאִיהוּ שׁוּר דְּקָרִיב אָדָם קְדָמָה, דְּאִיהוּ חֲכָמָה דְּמִמְנָא עַל כָּל קְרַבְנִין. דְּכַבֵּשׁ אִיהוּ מַסְטְרָא דִּימִינָא, וְשׁוּר מַסְטְרָא דְּשְׂמָאלָא. וּבְגִין דָּא שׁוּר שְׁהַקְרִיב אָדָם קְדָמָה אֶתְמַר בַּה (תהלים סט) מְשׁוּר פֶּר מְקַרִין מִפְּרִיס. וְאִיהוּ מִמְנָא עַל מְדַבְּרָא וּבַה סִּפְק צְרִכִיהוֹן בְּאַרְע מְדַבְּרָא. וּמִתְמַן אֶתְקַרִיאת שְׁכִינְתָא הַבְּרָכָה, וּמִנָּה אֶתְקַרִיאת פִּסְק וּמִתְמַן פִּסְקֵי דִּינִין. וּמִתְמַן לְאוּי דִּינִין לֹא צְרִיכָא. וּבְגִין דָּא אִית לְאִשְׁת מוֹדַע לְבַר נֶשׁ כָּל מִדָּה וּמִדָּה דְּאִיהוּ שְׂאֵלָה וְתִשׁוּבָה דִּיהָ בַּה שׁוֹאֵל וּמְשִׁיב כְּהִלְכָה. וְכַל רוּז לֹא אָנִיס לָהּ. וְכַל עוּמְקָא דְּהִלְכָה אֶתְגַּלְיָא לָהּ. וְצַרִיךְ לְאַחֲזָרָא עֲלָהּ דְּלֹא יְהָא בַּה סְפִיקָא בְּעֵלְמָא שְׂאֵלָה אִיהוּ מִימִינָא דְּאִיהוּ אֵל, הָאֵל הַגְּדוֹל דְּתַמָּן חֲכָמָה. וּמִתְמַן שְׂאֵיל שְׁלֵמָה חֲכָמָתָא. כַּד אָמַר לָהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (מלכים א, ג) שְׂאֵל מָה אֶתָּן לָךְ. וּמִתְמַן תְּנִיָּא דְּמִסְיַע לָהּ, דְּבַה וְה' נָתַן חֲכָמָה לְשֵׁלֵמָה, מֵאִי תְּנִיָּא, דָּא עַמּוּדָא דְּאִמְצַעִיתָא. וּמִתְמַן אֶתְקַרִיאת סִיעֵתָא דְּשְׂמִיָּא דְּאֶתְמַר בַּה (שם ח) וְאֵתָּה תִשְׁמַע הַשְּׁמַיִם. צְרִיכָא הָא אוּקִימָנָא לָהּ מַסְטְרָא דְּגְבוּרָה תִּיּוּבְתָא אֶתְקַרִיאת מַסְטְרָא דְּבִינָה, דָּאָם בַּר נֶשׁ לֹא מִבִּין הַהִלְכָה, אִיךְ יַחֲזִיר לָהּ וּמְשִׁיב לְשׁוֹאֵל. פִּסְק הָא אוּקִימָנָא לָהּ מַסְטְרָא דְּדִינָא פִּסְק דִּין. מִשְׁמַעֲתָא מִשְׁמַעוֹת הַהִלְכָה, מַסְטְרָא דְּהַהוּא דְּאֶתְמַר בַּה שְׁמַע יִשְׂרָאֵל דְּהַהוּא דְּאַרְבַּע אַנּוּן תְּקוּפָן דְּהִלְכָה דְּאֶתְרַמִּיזוּ בְּבַר נֶשׁ. וְאַנּוּן י' רֵאִיָּה. י'ה שְׁמִיעָה. י'הוּ רִיחָא. י'הוּה דְּבוּר. וְד' בְּגוּפָא כְּלִילָן מְד' אֶתָּן. לְקַבְּלִיהוּ א' שְׁמוּשׁ. א"ד תְּנוּעָה. אד"נ מְשׁוּשׁ. אַדְנ"י הַלּוּךְ. דְּאַנּוּן שְׁמוּשׁ בִּידִים. תְּנוּעָה בְּגוּפָא. מְשׁוּשׁ בְּפְרִית. הִלְיָכָה בְּרַגְלִין. אִית דְּאֶמְרֵי מְשׁוּשׁ בִּידִים. שְׁמוּשׁ בְּפְרִית. וְכֹלָא קְשׁוּט.

רֵאִיָּה מַסְטְרָא דְּאַרְיָה, דְּאִיהוּ לִימִינָא דְּאֶתְמַר בַּה (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֵל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם. רֵאִיָּה אַרְיָה תּוֹסַפֵּת י' תְּנִינָא חֲכָמָה. הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים. וּמִתְמַן רְאוּבֵן, אוּר ב'ן אוּר דִּיּוּמָא קְדָמָתָא.

שְׁמִיעָה בְּשׁוּר גְבוּרָא דְּתַמָּן בִּינָה דְּאִיהוּ שְׁמִיעָה כְּלִילָא חֲמִשִּׁין אֶתָּן דְּקַרִיאת שְׁמַע. וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ בַּה קְרִיאת שְׁמַע דְּשַׁחֲרִית וְעֶרְבִית. וּבְגִינָה אָמַר הַנְּבִיא (חבוק ג) ה' שְׁמַעֲתִי שְׁמַעֲךָ יְרָאתִי. וְאֶמְרוּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין הַבִּינּוֹתִי מִבְּעֵי לָהּ. וּבְגִינָה אָמַר (ישעיה לו) הִטָּה ה' אֲזַנְךָ וּשְׁמַע. וּמַסְטְרָא דְּחֶסֶד כִּי עִי'ן בְּעִי'ן יְרָאוּ דְּאִיהוּ ע"ב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חסד. אבל מסטרא דגבורא שמעתי שמעך יראתי דתמן יראה דמתמן איהי שכינתא תתאה משמעתא, ומתמן שמעין.

ריחא (יחזקאל א) ופני נשר לארבעתן. ובה איהי פרחא נשרא, ומתמן אתקריאת שכינתא נשרא. הדא הוא דכתיב (משלי ל) דרך הנשר בשמים. ומתמן לו”י לויא דימינא ושמאלא חבורא דתרויהו.

דבור (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם ויהודה בה, אודה את ה'. ומתמן אתקריאת שכינתא אגדה. בגין ויגד יעקב לרחל. ואנון תרין חכמה עלאה וחכמה תתאה. ובגיןיהו אתמר (איוב יא) ויגד לך תעלמות חכמה. פיה פתחה בחכמה. דמתתא לעלא איהי אדם הקטן, מחכמה עלאה אדם הגדול, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא ת”ת אדם כליל בה (נ”א בין) תרויהו. פשוטה אתקריאת מסטרא דימינא פי ימינך פשוטה וכגון תקיעה פשוטה לפניה ולאחריה רחמי, דלית תמן קושיא דדינא. דקושיא איהי ודאי קשיא מסטרא דדינא מדת הדין הקשה מדה דדינא קשיא. וכד חזי דאתקשה מינה הלכה, אשתדל בפקודין דעשה, ויתער ימינא בשמאלא, רחמי בדינא. דפקודין דעשה הא אוקמוה. וזה זכרי דאיהו ו”ה עם זכרי רמ”ח, מסטרא דאברהם אבינו עליו השלום דדרגה חסד כמה דאוקמוה אהבת עולם אהבתיה על פן משכתיך חסד. דמאן גרים דאתקשיא מינה הלכה דאעבר על חד משס”ה לא תעשה, דאנון משמאלא דאתמר בה זה שמי עם י”ה שס”ה. חמרא אתקרי מימינא. קולא משמאלא והאי איהו (שמות א) מקל וחמר. גזרה שוה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. והאי איהו וימררו את חיהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים, בקל וחמר ובכל עבודה בשדה, בג”ש. וחמרא משמאלא דתמן סטר סמא”ל דאיהו ממונא על לא תעשה ואיהו חמרא מסטרא דאל אחר. חמור קולא מימינא דאתמר בה ובלבנים בלבון ההלכה. ואית דימא הכי חמרא מימינא, דתמן חמור נוער, דאתמר בה (חבקוק ג) חמר מים רבים. קולא משמאלא דתמן שור מועד דנזיקין, דאיהו אבי אבות דנזיקין, איהו אש דגיהנם. אבל חמור איהו אבי אבות הטמאה. ובגין דא צריך בה חמר יתיר, ואתמר בהון (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור יחדיו. ג”ש דא עמודא דאמצעיתא, דאפליג ביניהו מחלקת לאפרשא ביניהון, ואיהו שוה בין ימינא ושמאלא דקדשא. ובגין דא מחלקת איהו עמודא דאמצעיתא, בין דרגין דמסאבו, ואיהו פרודא ביניהו. ויחודא בדרגין קדישין.

בריתא איהי שכינתא משמאלא, הדא הוא דכתיב פי בשדה מצאה. ומשנה מסטרא דימינא, דיחודא דילה לאו איהו אלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ואמאי איהי משנה ובריתא מסטרא דימינא ושמאלא. בגין חמור ושור מועדים דאנון לימינא ושמאלא.

זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנָיו בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

תּוֹסֶפֶת אֶתְקַרְיָא מִסְטָרָא דְצַדִּיק, דְּאִיהוּ כְּלִיל כָּל מוֹסְפִין, וּמִתְמַן אִיהי שְׂכִינְתָא קָרְבַן הַמוֹסְפִין. וּבְגִינָה אֶתְמַר (מְשַׁלֵּי יא) יֵשׁ מְפֹזֵר וְנוֹסֵף עוֹד. בְּהַ תּוֹסֶפֶת חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת וְכָל מַדּוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִנָּה תּוֹסֶפֶת נִשְׁמָה יִתְרָה, דְּאֶתְוֹסֵף בְּבַר נֶשׁ מְעַרְב שַׁבַּת לְעַרְב שַׁבַּת. וְאִיהוּ יוֹם הַשַּׁבַּת, שְׁבִיעֵי כָּל סְפִירָן אֶתְקַרְיָאוּ בְּהַ שְׁבִיעֵיזוֹת. וְכָל מָאן דְּאוֹסִיף בְּהַ בְּשַׁבַּת בְּמַאֲכָלִין בְּעַנּוּגִין, מוֹסְפִין לָהּ. וּמֵאֵי מַאֲכָלוֹת דִּילָהּ. קָרְבָּנִין דְּצִלוֹתָא דְמוֹסָף, דְּאֶתְוֹסְפִין בְּהַ עֵמָא קְדִישָׁא יִתִּיר מִשְׁאָר יוֹמִין דְּחַל. תּוֹסֶפֶת קְדִישָׁה דְּקָדוּשׁ עַנּוּג וְקַרְאֵת לְשַׁבַּת עֲנֵג בְּתֵלַת סְעֻדָתָן. וּבְגִין דָּא כָּל הַמוֹסֵף מוֹסְפִין לָהּ וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרֵעִין לוֹ. וְעוֹד שְׂכִינְתָא אֶתְקַרְיָא תִּיקוֹ, מִסְטָרָא דְהַהוּא דְּאֶתְמַר בְּהַ בְּמַפְלָא מִמֶּךָ אֶל תְּדַרְשׁ וּבְמַכְסָה מִמֶּךָ אֶל תְּחַקֵּר. וּבְגִינָה אוֹקְמוּהָ מִכָּל מְקוֹם שְׂתַק כְּךָ עָלָה בְּמַחֲשָׁבָה.

קָם רַעֲיָא מְהִימָנָא וְאָמַר, סָבָא סָבָא עֲלֵךְ אֶתְמַר (ויקרא יט) מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם. תִּקּוּם בִּישְׂרָאֵל עֲלָאָה עַד דְּלִית סוּף לְסִלְיָקוֹ דִּילָךְ. עֲלֵאִין וְתִתְאִין מִתְבְּרַכִּין בְּךָ וּמִשְׁתַּבְּחִין בְּךָ, דְּאֶתְכְּלִילוּ בְּךָ כָּל מַדּוֹת אַחוּרִיִּים וּפְנִימִיִּים דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמַר הָא זְרִיקַת קִירְטָא. אַבְנִין דְּקִירְטָא לְגַבְאֵי, אֵמָא לְאַנּוּן דְּאֻזְלִין בְּאוּרָא, דְּהָא אַבְנָא לְגַבְיָהּ.

פְּתַח וְאָמַר זְרִקָא מְקַנָּה שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא. מְלָאכִין דְּאֶתּוֹן דְּעֲלִיכוּ אֶתְמַר (תהלים קד) עוֹשֶׂה מְלָאכֵינוּ רַחוּת מִשְׁרָתֵינוּ אֵשׁ לוֹהֵט. קְבִילוּ אַבְנִין אֵלִין דְּאַנּוּן נְקוּדִין דְּאֶתְקַרְיָאוּ עַל שְׁמַכְם, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (דברים כז) אַבְנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבַּח ה' אֶלְהֵיךָ, אֵלִין אַנּוּן.

קְמִין. קְדוּמִיא"ל מְלַכִּיא"ל צוּרִיא"ל. פְּתַח פְּרָא"ל תּוּמִיא"ל חֲסִדִיא"ל. צְרִי צוּרִיא"ל רְזִיא"ל יוֹפִיא"ל. סְגוּל סִטְטוּרִיא"ל גּוּרִיא"ל לְמוּא"ל. שְׁבִ"א שְׁמַעִיא"ל בְּרַכִּיא"ל אֶהֱנִיא"ל. חֲלָ"ם חֲנִיא"ל לְהַרִיא"ל מֶהֱנִיא"ל. חֲרָ"ק חֲזַקִיא"ל רַהֲטִיא"ל קְדוּשִׁיא"ל. שְׂרָ"ק שְׁמוּעָא"ל רַעֲמִיא"ל קְנִיא"ל. שְׂרָ"ק שְׁמִשִׁיא"ל רַפָּא"ל קְרִשִׁיא"ל.

וְהַמְשַׁכְּלִים אֵלִין דְּאִית בְּהוֹן שְׁכָל לְאַשְׁתַּמוּדְעָא בְּצִלוֹתָא, אִיךְ סִלְקָא לָהּ בְּרַתָּא בְּאֶתּוֹן וּנְקִדִי וְטַעֲמִי. דְּכִלְהוּ אַנּוּן רַחֲמֵינוּ דְּבְרַתָּא דְּמִלְכָּא בְּחַתָּן דִּילָהּ, לְאַעְלָא רַחֲמֵינוּ וּשְׁלָמָא וְחַבּוּרָא וְקוּרְבָּא בִּינֵיהוּ, בְּכָל מַדּוֹת דְּתַרְוֵיהוּ לְאַכְלָלָא לוֹן כַּחְדָּא בְּכִלְהוּ. וְאַנּוּן קְרָבָא לְסַמָּא"ל וּנְחָשׁ וּשְׁבַעִין מְמַנּוּן.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוּצְיָנָא קְדִישָׁא עַל רַגְלוֹי, וְסִלְיָק יְדוּי לְמֵאֲרֵי עֲלָמָא וְאָמַר, רַבּוֹן עֲלָמָא יְהֵא רַעוּא דִּילָךְ, לְמִיָּהֵב לָן תְּקַפָּא לִי וּלְכָל חַבְרִיא וּלְכָל דְּעָאִלִין בְּקַרְבָּא דָּא, דְּאַנּוּן מִסְטָרָא דִּילָךְ לְאַעְלָא בְּקַרְבָּא דָּא בְּלָא כְּסוּפָא קְמָךְ, וְלְאַפְקָא מִתְמַן בְּלָא כְּסוּפָא קְמָךְ וְקַמִּי מִטְרוּנִיתָא עֲלָאָה. דְּכַד נִצְחִין בְּנֶהֱא קְרַבִּין, אֶתְמַר בְּהַ (תהלים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ק"ג) אם הבנים שמחה. ולא אהא בכסופא קמי ברתא דמלכא דאתמר בה (שם מה) כל כבודה בת מלך פנימה וגו'. דהא כמה כרוזין נפקין בגינה. הדא הוא דכתיב (משלי ח) בראש הומיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר. ומאי אמרין כרוזין (שם) אליכם אישים אקרא וקולי אל בני אדם. דהא כמה פרשין תקיפין הוו מתכנשין לאגחא קרבא עם חויה נחש הקדמוני, דקטיל לאדם קדמאה, וקטיל לכל דרין דאתין אכתרה. מנהון הוה אכיל בנורא דילה דאיהו גיהנם, ומנהון הוה בלע לון חין כגונא דקרת, דאתמר בהון (במדבר טז) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה (במדבר ט"ז, ל"ג). מנהון קטיל בכמה מיני מיתה. דאתמר בהון (תהלים סח) למות תוצאות. וכמה מארי תריסין הוו מתכנשין לגבה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ופסקין עליה כמה פסקות בקלין וחמורין דילה (שמות ב) ויפן כה וכה וירא פי אין איש. לית בהו חד דקטיל לחויה וכרוזין נפקין מאן דנצח קרבא וקטיל לחויה יהא הלכה דילה וכמה הלכות פסוקות אנון דאתמר בכל חד הלכה כפלוגי ואנון (תהלים מא) בתולות אחריה רעותיה דברתא דמלכא אבל ברתא דמלכא עלה אתמר (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. ואיהי ארוסה למשה הלכה למשה מסיני ועד לאו איהי נשואה לה עד דיקטול לחויה ויעול לארעא קדישא. דבגין דא לא עאל לארעא קדישא עד דיוזבה לה דמדתרין לוחין אתברו פרחא מנה ובגלותא רביעאה יזכה לה ובגינה יזכה לאעלא לארעא קדישא.

קום אנת רעיא מהימנא, דבגינה אתמר (שמות ב) ויפן כה וכה ויך את המצרי. דבשמא דאמא עלאה דאיהי ו' תרעין, מחית לה דאתרמיזו בכ"ה. וכ"ה אתון דמיחדין בהון לקודשא בריך הוא תרין זמנין בכל יומא שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, דאית בשית תיבין כ"ה אתון, ותרין זמנין אנון ו'. באלין חמשין מחי לפרעה ובכל עבדיו חמשין מכות.

קום לגבה בחוטרא דילך, למחאה לה ככלבא, דהכי אורחא דכלבא למחאה לה בחוטרא. ואורחא דעבדא למחאה לה בחוטרא ככלבא, בגין דעלה אתמר (משלי כט) בדברים לא יוסר עבד. בקדמיתא מחית לה על ימא. כען קום מחי לה בימא דאורייתא בקלמוס דילך בדרועא דילך ביד דילך. דאתמר בה (שמות יד) ויט משה את ידו על הים (שמות) דהא בימינה אתבקעא ימא. בשמאלא אתחזרת יבשה. הדא הוא דכתיב ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים (שם). בעמודא דאמצעיתא נשפת ברוחך כסמו ים. קום נצח קרבין דהא ברתא דמלכא דילך איהי ולך אתחזרת. ולא עוד אלא כמה דבים וזאבים דערבוביא מתכנשין בגלותא למיכל עאנא דילך, דאתמר בהון (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי. קום נטיל קירטא דילך לגביהו דהא קירטא דוד אתמר בה (שמואל א, יז) ויבחר לו חמשה חלוקי אבנים מן הנחל. נטיל לון בחמשה תיבין, דאנון שמע ישראל ה' אלהינו ה'. וכד שוי לון בקירטא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

את עבדו אחד, אבנא חדא, וקטיל לפלישתא. והאי אבנא עלה אתמר (דניאל ב) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאה כל ארעא. הדיא הוא דכתיב (יחזקאל ג) מלא כל הארץ כבודו ברוך כבוד ה' ממקומו. ובגינה אתמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנתה. מאת ה' היתה זאת. ובגינה אמר דוד (שם כז) אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגו' (שם). בזאת אני בוטח ואל יתהלל המתהלל כי אם בזאת יתהלל המתהלל. (איכה ג) זאת אשיב אל לבי על פן אוחיל. ויעקב בגין דהוה ידע דאיהי עקרא דכלא, אוליה לה לבנוי. הדיא הוא דכתיב (בראשית מט) וזאת אשר דבר להם אביהם, ומשה רבנו עליו השלום מינה קביל אורייתא. הדיא הוא דכתיב (דברים מד) וזאת התורה אשר שם משה. ואהרן בה עאל לקדש קדשין, ואתקבל קרבנה. הדיא הוא דכתיב (ויקרא טז) בזאת יבא אל הקדש. זאת אשר ללוים. ובגינה אתמר (זכריה ג) משם רועה אבן ישראל. (בראשית מט) על אבן אחת שבעה עינים. זכאה איהו מאן דשוי לה בקירטא דילה, דאיהי פומוי, בקריאת שמע, וזריק לה לגבי שמים דסמא"ל. דבגינה אתמר (ירמיה ב) שומו שמים על זאת. ובה פי שמים דילה בעשן נמלחו והארץ כפגד תבלה. ואנת רעיא מהימנא, קום טל קירטא דילך. דלא תר עלאה אנת סליק לה, יתיר מדוד ומכל נביאיא וחכמיא דכל דרא ודרא. והאי איהי קירטא דילך. זרקא מקף שופר הולך סגולתא. דאבנא דא מפומך סלקא לאתא דאתמר בה במפלא ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר. ואיהי שמא דכתר עלאה דאיהו חכמה קדומה. דהכי סליק חכמה לחשבן שמא קדישא, עם עשר אתון בכללא, דאנון יוד ה' ואז ה'. דתמן תלת יודין דאנון שמא דאכתר לשמא דחכמה זעירא. דא כליל עשר מעלא לתתא. וחכמה זעירא כליל עשר מתתא לעלא. עשר בגבורא מעלא סגולתא, דמתמן אתקריאת שכינתא סגלת מלכים, ואיהי שנאה (שצאה) לאמין דעלמא. איהי אבנא חדא כלילא מעשר אתון מתתא לעלא דרמיזין ביוד ה' ואז ה'. תלת אלפין אלין דחכמה זעירא דתמן כ"ח מ"ה. דהאי איהו שמא דסליק מ"ה בחשבון. ותלין מנה כ"ח אתון דאנון יוד ואז דלת, ה' א אלף, ואז אלף ואז ה' א אלף. ותלת אלפין דהאי שמא, אלין דסלקין אהיה תלת זמנין, כחשבון דרמיז קודשא בריך הוא לך בשליחותך, לאפקא לישראל ממצרים. הדיא הוא דכתיב (שמות ג) ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה פה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם. ובה אשתמודע דהוא מפלא ומכסה מסטרא דעלת כל עלאין, דאתמר בה בג' יודין דסגולתא אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים. ומסטרא דעלת כל עלאין אתקריאת שכינתא אמונה דישאל. והאי אבנא חדא י' בחשבנא עשר, ואית לה קוצא לעלא וקוצא לתתא. ונקודא באמצעיתא וכלא אחד. ומתמן קרא למשה לעמודא דאמצעיתא בי"ג מכילן דרחמי. דמאן דקרא באלין י"ג מכילן דרחמי לעלת כל העלות. לא יחזר ריקם בצלותה. וכד איהו רכיב על אבנא חדא לית ממנא ושלטן דבשמיא וארעא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּקִימָא קָמִי הָאִי אַבְנָא. דְּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתָמַר בְּסִמְאָל (עובדיה א) אִם תְּגַבִּיחַ כְּנֶשֶׁר
וְאִם בֵּין כּוֹכְבִים שָׁיִם קִנְיָ וְגו'. וְהָכִי י' תַּתָּא סְלִיקַת לִי"ג מְכִילָן, וְרַמְיָן בְּאֵת א' י'
לְעֵלָא וְי' לְתַתָּא, חֲכָמָה בְּרֵאשׁ וְחֲכָמָה בְּסוּף. ו' כְּרִיכָא דִּתְרוּיָהוּ.

קוּם נְטִיל אַבְנָא וְכָרִיף לָהּ בְּהַהוּא חוּט דְזִרְקָא דְאִיהוּ אַרְיָף אַנְפִּין בְּעֵלָה וְדָאִי
וְא"ו אַרְיכָא דָאִם בַּר נֶשׁ לָא בְּרִיף לָהּ ב"ה י' בְּאַבְנִין בְּרִישׁ טַבְעָתָא, דְעֵלָה אֲתָמַר
תְּהָא מְקַדְשַׁת לִי בְטַבְעַת זֹאת. וּבְרַצוּעָה דְאִיהִי קָשֶׁר תְּפִלִּין תְּפִלָּה דִי'ד דְאִיהִי
כְּרִיכָא בְּאַצְבָּעָא, לָא אֲסַתְלַקַת. וְכַד אִיהִי כְּרִיכָא עַל רִישָׁא דָאֵת ו' אֲתַקְרִיאַת תְּגָא
דְס'ת. וּבְגִינָה אֲתָמַר כָּל הַמְשַׁתְּמֵשׁ בְּתַגָּא חֲלָף. אִיהִי אַבְנִין מְכַלְלַת וּמַעֲטַרַת עַל כָּל
אֲתוּן. אִיהִי עֲטָרָה עַל כָּל רִישָׁא דְצְדִיק, כְּמָה דְאִוְקְמוּה מ"מ, הָעוֹלָם תְּבָא אִין בּו
לָא אֲכִילָהּ וְלָא שְׁתִּיָּה אֲלָא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֲטָרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיהֶם. וְאִיהִי כְּתָר תּוֹרָה
וְכְתָר כְּהֵנָּה וְכְתָר מַלְכוּת בְּתַלְתָּא אַנְפִּין דְשִׁי"ן. מִן מִשָּׁה אֲשַׁתְּמוּדַע בְּשִׁמּוּךְ רַעֲיָא
מְהִימָנָא. בְּתַלְתָּא אֲתוּן אֲתַעֲטַרַת לְמַהוּי כְּתָר עַל רִישָׁא דְכָלְהוּ דְכֹהֲנִים וְלוּיִם
וְיִשְׂרָאֵלִים אֲתַעֲטַרַת עַל כָּלְהוּ. וְכַד סְלִיקַת בְּמַחְשְׁבָה אִיהִי אַבְנָא חֲדָא כְּלִילָא מַעֲשֶׁר
סְפִירָן דְאַנּוּן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. מַחְשְׁבָה וְדָאִי אִיהִי חֲכָמָה מ"ה חש"ב וְתִשְׁכַּח לָהּ
תְּמִן. וּמִסְטָרָא דְכְתָר תְּגָא אֲתַקְרִיאַת, וּבַה עָלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַחְשְׁבָה. דְמַחְשְׁבָה
אֲתַעֲבִידַת לָהּ מְרַכְבָּה. וְכַד סְלִיקָא לְגַבִּי עֵלַת כָּל עֲלָאִין, אֲתַעֲבִידַת תְּגָא בְּלָא
שְׁתוּפָא דְאֲתַכְלַל לְמַהוּי מְרַכְבָּה לְהַהוּא דְלִית לָהּ חֲשַׁבְנָן וְשְׁתוּפָא. וְכַד אִית בִּישְׂרָאֵל
מִשְׁפִּילִים וְזִרְקִין לָהּ בְּדַבּוּרָא דְצְלוּתָן בְּקִירְטָא דִילְהוּן, וְסִלְקִין לָהּ בְּמַחְשְׁבָה עַד,
הַהוּא מְפִלָא דְאִיהוּ עַל הַכְּתָר, מִיַּד נְעֻנִים. הַדָּא הוּא דְכְתִיב (תהלים צא) כִּי יָדַע שְׁמִי
שֵׁם י' תְּגָא דְזִרְקָא, יְקָרָאֲנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי וְגו'. בְּהַהוּא חוּט דְאִיהוּ כְּרִיכּוֹ דִילָהּ,
דְּבַה צְרִיף לְאַרְכָּה לָהּ עַד דְסְלִיק לָהּ עַד עֵלַת כָּל עֲלָאִין, וְנַחֲתִית בַּה לְקַבְלָא
צְלוּתְהוּן. וְכַפָּא אִיהוּ מֵאֵן דְסְלִיק תְּלַת צְלוּתִין לְגַבִּיהַ בְּתַלְתָּא נְקוּדִין דְסְגוּלְתָא. דְמַנְהוּן
אֲתַמְשְׁכוּ תְּלַת טְפִין דְתַלְתָּא מַחֲזִין עֲלָאִין. דְכַד בַּר נֶשׁ אֲתַמְשֶׁךְ זֶרַע מִנְהַ, אֲלִין טְפִין
דְאֲתַמְשְׁכוּ מִנְהַ, אַנּוּן מְשׁוּפְרִי שׁוּפְרִי דְמַחָא מְבַחַר מְכַלָּא. הָכִי כְּגוֹנָא דָא, כַּד
קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲוִרִית בְּבַר נֶשׁ. תְּלַת קְטִירִין דְאַנּוּן נְשַׁמְתָּא וְרוּחָא וְנַפְשָׁא
מְשׁוּפְרִי שׁוּפְרִי דִילָהּ, יְהִיב לוֹן דְאַנּוּן מְתַלְתָּא דְסְגוּלְתָא דְאֲתַרְמִיזוּ בְשֵׁם יו"ד ה"י
וְא"ו ה"י. וּבְגִין דָּא אָמַר לוֹן, (דברים כו) וּבְךָ בָחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּהּ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דְנַפְקוּ מִלִּין אֲלִין מְפּוּמִי דְבוּצִינָא קְדִישָׁא, נַחֲתִית שְׁכִינְתָּא וְנִשְׁיַקַת
לָהּ וְכָל אַנּוּן מְאָרִי מְתִיבְתָן בְּרִיכּוֹ לָהּ, וְרַעֲיָא מְהִימָנָא. בְּרִיף לָהּ וְנִשְׁיַק לָהּ. בְּהַהוּא
זְמַנָּא סְבָא חֲדָא אֲזַדְמֵן לְגַבִּיהַ. פְּתַח וְאָמַר נֶשְׁקוּ בַר דְאִיהוּ סְלַת נְקִיָּה, טְפָה קְדִישָׁא
דָּא דְאֲוִרִיתָא דְמִשָּׁה דְאֲתִיָּהִיב לָן עַל יְדֵהּ, דְלָא הוּוּ בַּה פְּסֻלַת דְמִץ וְתַבְנֵן. דְמֵאֵן
דְלִית פְּסֻלַת בְּנִשְׁמַתָּה, אִיהוּ בְּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ. דָּאִית בַּר מְהַהוּא
חֲטָה דְאֲתָמַר בַּה אִילָן דְאֲכַל אָדָם קְדַמָּא חֲטָה הוּוּ.

ח"ט מ"ץ ותבן. דבגינה אמר דוד (תהלים נא) הן בעון חוללתי וגו'. ובזמנא דאת ה' דאיהי חמשה מיני נהמא, איהי בכסויא דרת בין רשיעיא בגלותא, דאתמר עליהו (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמ"ץ אשר תדפנו רוח (א). ' דאיהי מעשה דילה לא אתחברת עמה. ובגין דא מ"ץ ותבן פטורים מן המעשר. ובגין דא נשקו בר. נשקו בר. דשפון עלאין דרעיא מהימנא דאנון שקיו דילהון בתרי סמכי קשוט, דאנון למודי ה'. וצדיק איהו לשון למודים, איהו לשון לעלא, ואות ברית לתתא. ועוד נשקו בר בשפון עלאה שכינתא עלאה, דהכי סליקת שכינה פחשפון שפ"ה. חוט דאסחר עלה, איהו ההוא פריכו, חוט דזרקא דאסחר שפה איהו חוט של חסד. ואיהו חוט דדהבא. ואיהו קו ירק מסטרא דתיובתא דאסחר כל עלמא. תלת חוטינן אנון לעלא דסחרין לבת עינא, דעליהו אתמר (שיר ז) עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. מאי בת רבים, בת עין אלין תלת אבהן תלת גונין אנון דעינא. עינא דמיא דלית לה הפסק עין המים. ומתמן נשקו בר לאנהרא עלמין ברזין סתימין דאורייתא. בההוא זמנא קם ההוא סבא ונטל קירטא בידי. פתח ואמר, בוצינא קדישא עד כען הוה קירטא בידך. מכאן ואילך הא אסתלקת בעלאין. גטור גרמך מאבנין דילה. דהא בפומא דצדיקים איהי מסתלקא בצלותין דילהון לגבי בעלה ובעובדין דילהון דהאי אבנא פד נחתת לתתאה איהי אבן בחן, דעלה אתמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן ובה נתנסו אבהן. ובגין דא אתמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים דאנון אבהן. וכד נחתת לתתא נחתת פגונא דא הוה"י וכד אסתלקת, אתמר בה אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, פגונא דא יהוה. בה נתנסה אברהם בעשרה נסיונות. ובזמנא נתנסא בה בר נש, איהו מאיך. ולבתר דקאים בנסינא דילה, איהי אסתלקת בה לגבי בעלה, דאיהי יהוה. בההוא זמנא אסתלק בה בר נש על כל אנון דרגין וממן דאתנסי בהון בר נש. וכד חזא סמא"ל דיהבין לה רשו על צדיק למהוי לה. נסיון, וחזא דאיהו קאים בקיומא איהו אמר (אסתר ה) וכל זה איננו שוה ל'. ואי תימא דעל מרדכי אמר לה המן. ודאי המן דגמא דסמא"ל הוה לה, דבה אתלבש ועשרה פתרין תתאין אתלבשו בעשר בנוי ובגין דקאים מרדכי בנסינא, יהב לון קודשא בריך הוא בידה. עאכ"ו מאן דאתנסא בגין שכינתא בגלותא. בגין דנחתין עלה עשר סגלות דשמא דכתרא, דאנון יו"ד ה"י וא"ו ה"י, דאנון ספירן מלין סגלות, דסחרין לכתרא עלאה דמלכא ומטרוניתא. והאי איהו פתר עלאה דאתמר בה ביום שבת בקדשה פתר יתנו לך ה' אלהינו. מאן ה' אלהינו, אבא ואימא בה מכתירין לעמודא דאמצעיתא ושכינתא דאיהי קדשה. ואתמר בה קדשה לך ישלשו. ואנון קק"ק תלת אבהן ה' צבאות. מאן צבאות נצח והוד. מלא כל, דא צדיק, בה מלא כל הארץ כבודו דאיהי שכינתא. ומאן דאיהו מתלת אבהן לא צריך לאתנסאה. דמאן דאיהו מגזעוי ומשרשוי, לית בה ספקא דקאים בנסינא. ואי תימא דאברהם לא אתנסא בשמא דכתרא אלא במדת חסד,

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ויצחק במדת גבורה, ויעקב במדת תפארת, ושכינתא מאלין תלת סטרין אתקריאת לון אבן בחן. שפיר איהו ומאן דיתנסה מלולא בעשרה אתון דסחרין לכתרא. וכיון דהכי, הוא יכיל לאתנסאה. ומאן דיתנסא תמן, לית סוף לנסיונא דילה. הדא הוא דכתיב (איכה ב) מה אעידך מה אדמה לך. דלית יכיל לאתדמאה נסיונא דילך למיה דאיהו יו"ד ה"א וא"ו בתלת אבהן. ה"א במלכותא, בתר דנסיונא דילך באין סוף (שם) פי גדול כ"ם שברך מ"י ירפא לך. ההוא דאיהו מפלא ומכסה ובה תסתלק לא"ם, כמא דתבירו דילך לית לי סוף. וכען בוצינא קדישא, טל אבנא לגבך דאנת יכיל למסבל לה, ואית לך חילא. ואי תימא דאנת בלחודך איהו דאזריקת לך. לא. אלא אפלו לאבהן ולכל משרין דנשמתינ דמקננין עמך בדיוקנא דילך, פרעיא מהימנא דאית לה תרי פרצופין, חד לעלא וחד לתתא, לקבל מרכבתא עלאה ומרכבתא תתאה. ובגיניהו אתמר (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים. בצלמו בדיוקנא דלעלא בצלם אלהים דיוקנא לתתא. ובגין דא כפל שמה תרין זמנין מש"ה מש"ה הדא הוא דכתיב (שמות ב) ויאמר משה משה. וכמה דכליל פרצופין דבריאה הכי כליין בה פרצופין דאצילות. אמר לה בוצינא קדישא סבא סבא, ידענא בך דאנת הוא מסטרא דסבא עלאה דאיהו ישראל דלעלא. והאי אבנא דילך אנן מקבלין לה ברעוא דלית סוף ותכלית לנסיונין דילה. בגין יקרא דשכינתא דאתמר בה (בראשית מ) משם רועה אבן ישראל. בגין לאחזרא לה סגולתא לשריא עלך. ובגין דישרי עלה עלת על כל עלאין.

סדר הלימוד ליום יב אב [יום 307 בשנה]

אמר ההוא סבא בוצינא קדישא יו"ד ה"י וא"ו ה"י איהו עשר אתון. וחשבנה ס"ג. בה נטיל נוקמא מן ג"ס רוחא דאתמר בה פי גאה גאה. בגין דמנה קא אתין ערבוביא בישא. דאתמר בהון (תהלים נג) הפל סג יחדיו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחד. ועשר אתון עם ס"ג הם ג"ע והאי איהו שלח נא ידך. וג"ע בכל אשר לו. ובוצינא קדישא בתר דקבלתון האי אבן טולו לה לגביכו, דלא תזוו מנכון. עלה אתמר (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים. זכאה איהו מאן דשכיב אימא עלאה בין שפון דילה ובגינה אתמר (שם סח) אם תשכבון בין שפתים אל תקרי אם אלא אם. ותריין אנון אם עלאה אם תתאה שכינתא עלאה שכינתא תתאה. דעלה אתמר (דברים כב) שלח תשלח תרין שלוחין. לקבליהו אתמר (רות א) ותלכנה שתיהן. זכאה איהו מאן דשכיב לון בשפון דילה, בצלותא באורייתא בקריאת שמע, בצלותא בהשפיבנו, דתמן קודשא בריך הוא דאתמר בה השפיבנו אבינו לשלום וגו', ועל שכינתא אתמר ופרש עלינו סכת שלומך, תרין שלומי חד לקבל שכינתא עלאה, וחד לקבל שכינתא תתאה. חד איהו בעל הבית, ובגינה אתמר השפיבנו אבינו

לשלום ודא עמודא דאמצעייתא. ותנינא איהו ארת. על תרויהו אתמר בעל הבית
 בוצע ואורח מברך. ומסטרא דאורח אתקריאת שכינתא מלון אורחים. הדא הוא
 דכתיב (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים. ובגינה אתמר וילן שם. ואמאי כי
 בא השמש, דאתכנש מנה ההוא דאתמר בה (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' אלהים.
 ואשתארת שכינתא בחשוכא בגלותא. ומסטרא דנצח והוד אתקריאת נבואתא.
 ומסטרא דתלת אבהן דאתקריאו אל אלהים ה', דאנון האל הגדול הגבור והנורא,
 אתקריא גדלה גבורה תפארת ובאלין תלת שמיהן איהי סהידת על הויתה,
 ואלהותה, ויכולתה על כל עלמין. ומסטרא דאמא עלאה אתקריאת אם תשובה
 יהוה, דאחזי על פנוי והויה דמארי עלמין מארי דכל פנויין וכל הוין. דכל פנויין
 וכל הוין אנון פנויין לה, ואיהו לאו איהו פנוי. ואתקריאת מ"ה מסטרא דחכמה
 דאתמר (דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה. דאם לית חכמה לית
 דחילו. ואם לית דחילו לית חכמה. ובהאי מ"ה מעיד על עלת כל עלאין, כי לא
 ידעו מ"ה הוא. ומסטרא דחכמה אנון נקודין. פגונא דא י' קוצא דלתתא וקוצא
 דלעלא, ונקודא דאמצעייתא אחזי על פתר עלאה, דבה תלת קטירין י"י ואנון
 רמיון ביו"ד ה"י וא"ו ה"י. וכל את אחזי ד' אתון, דאנון יברכה יהוה, יאר יהוה
 ישא יהוה י"ב אתון דתלין מן י'. יו"ד ובה אנון תלת עשר מכילן חד. פגונא דא י'
 קוצא לעלא, חד, וקוצא לתתא, תרין. ונקדה באמצעייתא, הא תלת. ואות י'
 בחשבנה עשר, הא י"ג מכילן דרחמי, דאתמר בהון בעשרה מאמרות נברא העולם.
 ומה תלמוד לומר, והלא במאמר אחד יכול להפראות. ומסטרא דנקדין אתקריאת
 שכינתא תתאה בת קול, כמא דאוקימנא, פגונא דא א. ומסטרא דטעמי אתקריאת
 שכינתא מחשבה פגונא דא א. וכלא אתרמיז באת אלה. בה אתרמיזו טעמי לעלא
 נקודין לתתא, אתון באמצעייתא, וכלא איהו עשר אמירן, עשרת הדברות, ושית
 יומי בראשית, ואנון כ"ו פחשפן יהוה, דכליל טעמי ונקודי ואתון פגונא דא יהו"ה
 ואנון טעמי ונקודי מין עלאי, פגונא דא א. מין נוקבין פגונא דא א. רקיע
 דאמצעייתא כליל כל אתון. בגינה אתמר (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים ויהי
 מבדיל בין מים למים. רקיע בהפוך אתון עקר. והאי איהו עקר האמונה. ועלה
 אתמר (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע, דאיהו רקיעא דבכתרא עלאה,
 דאיהו מרכבה לההוא דאתקרי עקר האמונה, עלת על כל עלאין טמיר וגניז. ועוד
 שכינתא מסטרא דנקדי איהי בריתא דקודשא בריך הוא הדם רגליו, ומסטרא
 דטעמי אתקריאת אשת חיל עטרת בעלה. ובצרופין והוין אשתמודעת בריתא
 דמלכא. פגונא דא הוה"י, מסטרא דא איהי הדם רגליו, ומסטרא דיהו"ה אתקריאת
 פרצוף ואתקריאת אנפוי. ומסטרא דתרין נקודין אלין דאנון פרצוף וזנב אתקריאת
 א. ברישא דנקדא עלאה איהי רישא ובנקדא תתאה סיפא. ורזא דמלה חכמה
 בראש וחכמה בסוף. בב' נקודין אלין. אחזי על עלת העלות דאיהו ראשון ואחרון.

הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה מד) אָנִי ראשון ואני אחרון. וא"ו באמצעיתא דתרין יודין אחזי על עלת כל עלאין דלית אלהא בר מנה. הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם) ומבלעדי אין אלהים. ובגין דשכינתא איהי כלילא מעלאין ותתאין, אתקריאת בשמא דעלאין ותתאין. הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. לְכֻלָּהוּ עֵלְאִין וְתַתְּאִין בְּשֵׁם יְקָרָא אֲתַקְרִיאוּ, דְאֲתַקְרִיאת שְׁם דְּבַגְיָנָה אֲמַר לְמִשָּׁה רַבְּנָה עֲלִיו הַשְּׁלוֹם (שמות לג) וְאֲדַעֵף בְּשֵׁם. אִישׁ לֹא נַעֲדָר מִכְּלָהוּ עֵלְאִין וְתַתְּאִין דְּלֹא אֲתַקְרִיאת בְּהוֹן. בְּעֵלְאִין הָא אֲוִקִימָנָא דְאֲתַקְרִיאת בְּשֵׁם דְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה, בְּהוּיְתָה בְּנִקְדָּתָה וּבְשִׁמְהָן דְּכֻלָּהוּ כְּבוּיִים. וְאֲתַקְרִיאת בְּשֵׁם דְּתַתְּאִין כְּסֵא שְׂרָף מְלָאךְ אֲוִפִן. כְּסֵא (תהלים קג) ה' בְּשָׁמַיִם הֵכִין כְּסֵאוֹ. מֵאֵי שָׁמַיִם, דָּא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא. וּבְגִין דָּא סְמִיךְ לֵיה (שם) וּמְלִכּוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. מְסֻטְרָא דְשָׁמַיִם אֲתַקְרִיאת שְׁמִימָה. הָדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית טו) הַבֵּט נָא הַשְׁמִימָה. וּכְמָא דְאִיְהִי אֲתַקְרִיאת בְּשֵׁם דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין, הֵכִי אֲתַקְרִי עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא בְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין, דְאִיְהִי בְּכֻלָּא חַד כְּמִדְתָּהּ וְאִיְהִי שְׁעוֹר קוּמְתָהּ. וְאֲתַקְרִיאת שְׂרָף. הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה ז) וַיֵּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים. כְּגוֹנֵי דְמְלָאךְ דְאֲתַקְרִי שְׂרָף וְאֲתַקְרִיאת מְלָאךְ. הָדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית מח) הַמְלָאךְ הַגָּאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע. וַיִּסַּע מְלָאךְ הָאֱלֹהִים. וּמְלָאךְ פָּנָיו הוֹשִׁיעַם. וְאֲתַקְרִיאת מְלָאךְ עַל שֵׁם מְסֻטְרוֹן כִּד אִיְהִי עֲבִידְתָּא בֵּה שְׁלִיחוּתָא דְבַעֲלָהּ. וְאֲתַקְרִיאת אֲוִפִן עַל שֵׁם סַנְדְּלָפוֹר' כִּד שְׁלִטְנוּתָהּ בֵּה עַל תַּתְּאִין. וְאֲתַקְרִיאת מְרַכְבָּה עַל שֵׁם ד' חִיוֹן דְּמְרַכְבָּתָא דְלִתְתָּא. כִּד שְׁלִטְנוּתָהּ עֲלִיהוּ כְּמָא דְאֲוִקִימָנָא (תהלים קג) וּמְלִכּוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. אֲתַקְרִיאת דְמוֹת אָדָם, דְמוֹת אַרְיָה, דְמוֹת שׁוֹר, דְמוֹת נֶשֶׁר בְּהוֹן וּבְאֵלִין דְמִיוֹנוֹת אֲתַחְזִיא' לְתַתְּאִין דְאֲנּוֹן עֲבָדֵיו הַנְּבִיאִים. הָדָא הוּא דְכְתִיב (הושע יב) וּבֵיד נְבִיאִים אֲדַמָּה. וְאִית נְבִיאִים דְאֲנּוֹן מְרַכְבָּה עֲלָהּ דְאֲתַקְרִיאוּ בְּנִים. כְּגוֹנָא דָּא מָאן דְּדַחֵיל לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׂרִיא י' בְּלִבָּהּ. וּמָאן דְּרַחִים לֵיה שְׂרִיא ה' בְּמַחָהּ. וְעַל אֵלִין תְּרִין אֲתוֹן אֲתַמַּר (דברים כט) הַנְּסֻתְרוֹת לֵה' אֱלֹהֵינוּ. דְמָאן דְּדַחֵיל לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אוֹ רַחִים לֵיה סְתִים אִיהוּ מְבַנֵי נְשָׂא. וְהַנְּגִלוֹת אֲנּוֹן וְה'. מָאן דְאֲתַעֲסֵק בְּתוֹרָה שְׂרִיא ו' בְּפוּמָהּ. וּמָאן דְּעִסִּיק בְּמִצְוָה שְׂרִיא ה' בְּרַמ' ח אֲבָרִים דִּילָהּ. וּמִצְוָה כְּלִילָא מִד' אֲתוֹן כְּגוֹנָא דְצִיצִית דְאֲתַמַּר בֵּה (במדבר טז) וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית, וְאֲוִקְמוּהּ מ' מְכָל הַפּוּחַת לֹא יִפְחוֹת מִז', וְכָל הַמוֹסִיף לֹא יוֹסִיף עַל י"ג. וְאֲנּוֹן ח"י בֵּין קְשָׁרִים וְחֲלִין לְכָל, סְטְרָא סְלִקִין ע"ב. עֲלִיהוּ אֲתַמַּר (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּסֵא. חֶסֶד בְּגִימְטְרִיא ע"ב. וּבּוֹצִינָא קְדִישָׁא אֲמַר כָּל מָאן דְּמִנַּח תְּפִלִין וְצִיצִית, כְּאֵלוּ מְקִים תְּרִי"ג מִצְוֹת דְאֲוִרִיתָא. וְלֹא עוֹד אֵלָּא בְּצִיצִית כְּאֵלוּ מִתְקַן כְּרִסָּא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. בְּתַפְלִין דְאֲנּוֹן שֵׁם יְהוָה כְּאֵלוּ נְחִית יְהוָה עַל כְּרִסָּא. אִי הֵכִי אֲמַאי אֲתַמַּר אֵין חָבוּשׁ מִתִּיר עֲצֻמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִים. אֵלָּא וְדֵאי תְרִין רִזִין עֲלָאִין הֵכָא. חַד דְּפִרְקָנָא דְעֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא וְשִׁכְיִנְתָּא וְאָבָא וְאִמָּא דְאֲנּוֹן יְהוָה, לֹא תִלְיָא אֵלָּא בְּעֵלֶת כָּל עֲלָאִין, דְאִיְהוּ מְפִלָּא וּמְכֶסֶה בְּכַתְרָא עֲלָהּ. וְחַד דְּמְסֻטְרָא דְצִדִיקִים גְּמוּרִים לָאוּ

אִיהוּ חֲבוּשׁ וְאָסוּר בְּגִלוּתָא, אֲלֵא אִיהוּ אָסוּר וְחֲבוּשׁ עִמָּהֶם בְּרַחֲמֵימוּ, קִשִּׁיר עִמָּהוּן בְּחֲבִיבוּתָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית מד) וּנְפֹשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ. חֲבוּשׁ עִמָּהוּן בְּכֶרְסָא דְמִתְקַנֵּין לָהּ וּבְמִרְכָּבָה דִּילָהּ, בְּכִמְהָ שִׁירִין וְתִשְׁבַּחֲוֹן דְקָא נַחְתִּין עֲלֵיהוּ כְּמָה מִשְׁרִין דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְאִתְמַר בְּהוּן (יחזקאל א) וְאִשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם. וּבִישְׁתַּבַּח אֲתִין שְׂרָפִים, נַחְתִּין לָהּ בְּכִמְהָ מִשְׁרִין, דְאֲנוּן שְׂרָפִים וְחִיּוֹת וְאוּפָנִים. וּבְצִלוּתָא קוֹל דְמָמָה דְקָה. כְּמָה דְאוּקְמוּהָ (מלכים א, יח) וְהִנֵּה ה' עוֹבֵר רוּחַ גְּדוּלָה וְחֹזֶק מְפָרֵק הָרִים וְגו'. דְצִלוּתָא בְּחֲשָׁאֵי אִיְהִי קוֹל דְמָמָה דְקָה. וּבְגִין דְתַמָּן אֲתָא מְלָכָא, צְרִיךְ לְמִיקָם בְּגִינָה. וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאַת צִלוּתָא עִמִּידָה. וּבְגִין דָּא חֵי עֲלָמִין כְּלִיל ח' בְּרַפְאֵן, בַּהּ מִתְיַחַד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָהּ. יֵאֵהוּדוּנְהִי דְסָלִיק בְּחֲשַׁבְּוֹן אָמֵן. וּבַהּ צְרִיךְ לְמַכְרַע עַד שִׁיתְפַּקְוֹ ח' חֲלִיּוֹת שְׁבַשְׁדָּרָה. וְהָכִי אוּקְמוּהָ מֵאִרֵי מִתְנִיתִין. וּבִתְלַת קַדְמָאִין צְרִיךְ לְתַקְנָא שְׁבַחוּי, לְאֵעֲלֵא לְתַרְעָא דְמְלָכָא בְּהִכְלָהּ, דְאִיְהִי אֲדוּנִי. דְהָכִי סָלִיק הֵיכָל כְּחֲשַׁבְּוֹן אֲדוּנִי. בְּתַר דְעָאֵל תַּמָּן וַיִּשְׁאַל שְׂאֵלְתוּי בִי"ב בְּרַפְאֵן דְאֲנוּן ו'ו'. לְבִתַּר יַהֲבִין לָהּ שְׂאֵלְתוּי בְּתַלְתַּת בְּתַרְאִין, דְתַמָּן צְדִיק בִּין תְּרִין שְׁפוֹן לְשׁוֹן לְמוּדִים, וּבַהּ שְׂכִינְתָא אִיְהִי קְבֵלָה. מְסֻטְרָא דְאֵלִין צְדִיקָא, אִיהוּ אָסוּר וְחֲבוּשׁ דְמִתְקַנֵּין לָהּ כְּרֶסָא, עִם מְרַכְבָּתָא דִּילָהּ וּמִשְׁרִיתָהּ מְסֻטְרָא דְעֵץ הַחַיִּים. אֲבָל מְסֻטְרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְקִשִּׁיר לֹון בִּיצַר הַטּוֹב, לְמַהוּי עוֹר בְּהַדְיָהוּ, וְקִשִּׁיר לָהּ לִיצַר הָרַע לְמַהוּי כְּחִמּוֹר לְמִשְׁאוּי תַּחֲוּתִיהוּ, חִמּוֹר נוֹשֵׂא סְפָרִים. מְסֻטְרָא דְבִינּוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחֲבוּשׁ בְּגִלוּתָא. דְעֲלֵיהוּ אִתְמַר בְּיוֹמִין דְחַל הָיָה כְּשׁוֹר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרִשִׁיעֵיא אִתְמַר (איכה א) גִּתְנִי ה' בְּיַדִּי לֹא אוֹכַל קוּם. דְרַצוּעִין דְתַפְלִין אֲנוּן כְּחַבְלִים לְקַרְנוּי דְסַמְא"ל שׁוֹר מוּעַד דְלֹא יִשְׁיַצִּי לֹון, וְתַפְלָה דִיד קִשִּׁיר לְרַגְלוּי וּמָאן דְלֹא מְנַח תַּפְלִין, עֲלֵה אִתְמַר מִשׁוֹר מוּעַד הַרְחַק מִמֶּנּוּ כְּמֵלֵא עֵינָיו, דְמִנְהָ תַלְיִן אֲבוֹת נְזִיקִין צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חִמּוֹר נוֹאֵף. נַחֲשׁ בְּגִינָה אִתְמַר אֲפִלוּ נַחֲשׁ כְּרוּךְ עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק. וְד' בְּתֵי תַפְלִין אֲנוּן כְּהִכְלָא לְד' אֲתוּן מָאן הֵיכְלָא דָּא אֲדוּנִי דְהָכִי סָלִיק כְּחֲשַׁבְּוֹן הֵיכָל. וְאֲנוּן ד' פְּרָשִׁין ד' אֲתוּן דִּיהוּ"ה כְּגוֹנָא דְאֲנַפִּין דְחִיוּן. וּבִתִּים ד' לְקַבֵּל גְּדַפִּין דְחִיוּן, וְאֲנוּן כְּגוֹנָא דְנַקוּדִין וְאֲתוּן דְאֲנוּן דְכַר וְנוֹקְבָא. תְּרִין רַצוּעִין לְקַבֵּל כְּנַפֵּי יוֹנָה רַצוּעָה דִיד לְאֲקִשְׂרָא לָהּ וְדָא שְׂכִינְתָא דְאִתְמַר בַּהּ יוֹנָתִי. וְתְרִין אֲנוּן יוֹנִים דְכַר וְנוֹקְבָא. מָאן דְבַעֵי לְצִידָא לָהּ צַדָּה דְתַרְוִיָּהוּ, נְטִיל נוֹקְבָא וְקִשִּׁיר לָהּ עִמָּהּ וּמִיד יְקָרִי לְדַבּוּרָא וִיתִי. וְהָכִי צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְנַטְלָא יוֹנָה קַדִּישָׁא מְצוּהָ שְׂכִינְתָא, לְקִשְׂרָה לָהּ בְּקִשְׂוֹרָא דְתַפְלִין, וּמִיד יְקָרִי לְבַעֲלָהּ דְאִיהוּ יִשְׂרָאֵל דְלַעֲלֵא עִמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא. וּבְגִין דָּא תְקִינּוּ לְמַקְרִי שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקָלָא עִם מְצוֹת תַפְלִין. וּמִיד דְנַחֲתִית לְגַבְהָ, צְרִיךְ לְקִשְׂרָא לָהּ עִמָּהּ לְמַהוּי חֲבוּשׁ עִמָּהּ בְּרַצוּעָה דְתַפְלִין דִיד, כְּמָא דְאוּקְמוּהָ מ"מ. (יחזקאל כד) פֶּאֶרֶךְ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ, אֵלוּ תַפְלִין כְּמָא דְאוּקְמוּהָ לְעִיל. וּמִיד דְקִשִּׁיר לֹון צְרִיךְ לְיַחַדָּא לֹון בִּיחּוּדָא דְאֶחָד א"ח עִם ד', דְאִיְהִי כְּלִילָא מֵאַרְבַּע פְּרָשִׁין דְתַפְלִין, וְאִיְהִי רְבִיעִית לְד' אֲתוּן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

ה' רביעאה שלימו דשם יהוה, ואיהי קוצא דאת דל"ת עשירית לא"ח, דאיהו תשע בחשבון, ובה אשתלים לעשרה. כגונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והא אוקמוה. ובגין דא תקינו למקרי קריאת שמע בתפלין. ואוקמוה מ"מ, דמאן דקארי קריאת שמע בלא תפלין, כאלו סהיר סהרותא דשקרא. וקשורא דקודשא בריך הוא ושכינתא צדיק אות תפלין. ובההוא זמנא דקשיר לון בה לקודשא בריך הוא ושכינתא, מאן דשח בינתים עברה היא בידו. ותפלין דרישא איהו תפלין אימא דקשרת לה לקודשא בריך הוא. עלה אתמר ובזרוע עזו. כמא דאוקמוהו מ"מ (ישעיה סב) גשבע ה' בימינו זו תורה, ובזרוע עזו אלו תפלין שבראש. גבורה איהו זרוע דילה ואיהי עזו, והא אוקמוה. ושכינת עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו מסטרא דילה תפלה דיד אינה מעפבת של ראש וכו'. דכל חד איהי מצוה בפני עצמה. מסטרא דאמא אנון הויות באמצע כמא דאוקמוה. והא אתמר. ובגין דלא בקיאי אלן דדרא בתראה, שוין תרין זוגין דתפלין, דלא ידעין ברוא דא. ועוד מאן דשוין תפלין כדקא חזי, האי איהו מקים מצוה במאמרה. וכגונא דצדיק איהו אות דאחיד בין קודשא בריך הוא ושכינתא, הכי איהו אחיד בתרויהו בח"י ברפאן דצלותא. ואתמר בתפלין שח בינתים עברה היא בידו. ואתמר בצלותא ואפלו נחש על עקבו לא יפסיק. זכאה פומא דבצלותא עביד בה משכב לשכינתא והא איהו. (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים דבהון אדני שפתי תפתח למשכבא בהון אימא עלאה דאתמר בה (דברים כב) והאם רובצת על האפרוחים. דבזמנא דאיהי פרישת גדפהא על גוזליא, דאנון ישראל, בשבתות ויומין טבין כמא דאוקמוה הפורש ספת שלום עלינו, אשתכחו בחירו מפל אמין דעלמא. ובגין דא בשבתות ויומין טבין דאיהי רובצת על ישראל, לית לון דחילו מפל מקטרגין דעלמא. וכד ייתי יומין דחל אתמר בו (שם) שלח תשלח את האם. ומאי אית בין שכינתא עלאה לתתאה דכלא חד. אלא שכינתא תתאה איהי כיונה, ואתמר בה (תהלים סח) כנפי יונה נחפה בכסף, צריך לכסאה לה, דאיהי יראה ודחילו אשתכח מסטראה. בגין דאנטילת מסטרא דגבורה, דתמן סמא"ל למתבע דינין. ובגין דא צריך לכסאה לה מפמה מארי דדינין, דלא אשתמודעין בה. ובמאי בכסף דאיהו ימינא. דבגינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקודשא בריך הוא מושך עליו של חוט חסד ביום. ובגין דא נחפה בכסף לרשמא לה מסטרא דרחמי, דלא ישתמודעין בה מארי דדינא. אבל אימא עלאה איה כנשורא דלא דחילת מפל עופין דלעלא. וגדפין דילה אנון מסוף עלמא ועד סוף עלמא. ובגינה אתמר (דברים לב) כנשר יעיר קנו, ודא ירושלם. ועלה אתמר (שם כב) פי יקרא קן צפור. דקן דילה איהי ירושלם דלעלא. וקן דצפור ירושלם דלתתא. זכאה פומא דאיהו קן דילה. זכאה אורייתא וצלותא דאיהי קן לה. זכאה נשמתא דאיהי קן דילה. דכד איהי מקננא תמן לא דחילת מפל מקטרגין דעלמא. ובגין דא אתקריאת נשמת כל חי, איהי מקננת בצלותא דשבת וצדיק.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מסִטְרָא דִּילָה אֲתִקְרִי יוֹם הַשְּׁבִיעִי כַּד חֲשַׁבִּין יוֹמִין מֵאִמָּא עֲלָאָה. וְאִיהִי יוֹמָא קַדְמָאָה דְּפֶסַח. וְיוֹמָא קַדְמָאָה דְּסִכּוֹת. וְשְׁכִינְתָא תִּתָּאָה חַג שְׁמִינִי עֲצַרְתָּ וְאִיהִי יוֹם מִתַּן תּוֹרָה וְאִיהִי יוֹם הַכְּפּוּרִים. כָּל צְלוֹתִין דְּכָל שַׁבְּתוֹת וְיוֹמִין טְבִין צְרִיכִין לְמַעַבְדַּ לָּהּ. וְהָאִי אִיהוּ דְּאָמַר קְרָא (ויקרא כג) אֱלֹהִי מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם. מֵאִי מוֹעֲדָם. אִימָא עֲלָאָה. וְצְרִיף לְאֶכְלָלָא בְּהָ עֶשֶׂר סְפִירוֹת. וְכַד אִיהִי סְלִיקַת, אִיהִי סְלִיקַת עַל עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא. וּבְגִין דָּא אָמַר שְׁלֵמָה (משלי ל) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם. עֲבִידַת אֹרְחָא תִּמְן וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַעַת בְּהָ אֱלֹא לְבַעֲלָהּ. וְיַדַּע אָדָם עוֹד אֵת אֲשֶׁתּוֹ אֱלֹא דְּסִלִּיק לָהּ עֵטְרָא עַל רִישָׁהּ תְּפִלִּין עַל הָרֵאשׁ. וְכַד סְלִיקַת כְּמָה חִילִין סְלִיקִין עִמָּה. וְכַד נַחֲיַתָּת כְּמָה חִילִין נַחֲתִין עִמָּה, וְאֲתִקְרְאוּ נְשֻׁמוֹת יִתְרוֹת דִּירְתִין עִמָּא קַדִּישָׁא. וּבְהוֹן אֵית לוֹן נִיחָא לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁבְּתוֹת וְיוֹמִין טְבִין. וְיוֹנָה קַדִּישָׁא בְּכָל שִׁית יוֹמִין דְּחַל. אֲזֵלָא מִנְדָּא מְדוּף לְדוּף. וְאִם אֲשַׁכַּחַת צְדִיק בְּעֵלְמָא אֲתַדְבַּקַת בְּהָ. אִם לֹא אֲתַחְזֹרַת לְקַנְהָא וְאֲתַטְמְרָה תִּמְן, בְּהֵוֹא אֲתַר דְּאֲתִקְרִי קוֹן צְפוּר. וּמֵאִי נִיהוּ קוֹן דִּילָה מְטַטְרוּן דִּי שְׁמָה שְׁד"י, דְּאִיהוּ נְטִיר תְּרַעָא דְּאֲתַמַּר בְּהָ (תהלים קיח) זֶה הַשָּׁעַר לָהּ. וּבְגִין דָּא בְּמוֹזוּזָה שְׁדִי מְלַבֵּר יְהוּיָה מְלַגְאֹו. דְּשִׁס"ד מְלַאכֵי חַבְלָה אֲנוּן כַּחֲשַׁבִּין יוֹמֵי שְׁתָּא שִׁס"ה חֶסֶד חַד. דָּא אִיהוּ יוֹם הַכְּפּוּרִים דְּלִית לְשַׁטָּן שׁוֹלְטָן עֲלָהּ הַשַּׁטָּן חָכִי סְלִיק שִׁס"ד. בְּאֲתַר דְּמוֹזוּזָה תִּמְן, לֹא אֵית לָהּ רִשׁוּ לְקַרְבָּא. וּבְגִין דָּא (דברים יא) וְכַתְּבַתְּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְכֶם מְזוּזוֹת זֹו מוֹת. וּבְגִין דָּא כַּד לֹא אֲשַׁתְּכַחַת אֲתַר, אֲתַחְזֹרַת לְקַנְהָא דְּאִיהוּ מְטַטְרוּן, דְּחַשְׁבִּנָּה שְׁד"י, דְּתִמְן יְהוּיָה מְאָרִי דִּיוֹנָה קַדִּישָׁא. וּבְשַׁבְּת דְּתִמְן צְדִיק, וְתַבָּא אֱלִיוּ הַיּוֹנָה לְעַת עָרְב. בְּגִין דְּאִיהוּ יְחוּדָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ. וְכַד אֵית צְדִיק לְתַתָּא, אִיהוּ בְּאֲתַר דִּיוֹם הַשַּׁבְּת, דְּאִיהוּ שְׁדִי דְּלַעֲלָא, וּבְהָ אֲתִיחַדַת קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְתִמְן אֲשַׁכַּחַת נִיחָא, וְלֹא אֲזֵלַת מְטַלְטְלָא מְדוּף לְדוּף וּמֵאֲתַר לְאֲתַר. וּמֵאֵן אִיהוּ צְדִיק דְּאִיהִי אֲתַדְבַּקַת בְּהָ הַהוּא דְּאִיהוּ כְּלִיל מְכַל מְדוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. דְּאֲתַמַּר בְּהָ וַיְכַלּוּ כְּלִיל כְּלָא. דְּכָל סְפִירָן בְּהָ אֲתַכְלִילוּ דְּאִיהוּ חֶסֶד וּגְמִיל חֶסֶד עִם שְׁכִינְתָּא, וַיְהִיב לָהּ תְּקַפָּא בְּגִבּוּרָה. וְהָכִי בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה יְהִיב לָהּ תְּקַפָּא. אִיהִי אֲתַדְבַּקַת וְלֹא תּוֹזוּ מִנָּה בְּכָל שִׁית יוֹמֵי שַׁבְּתָא. וּבְגִינָה אֲתַמַּר עַל צְדִיק א' הָעוֹלָם עוֹמֵד. אִיהוּ עֲמוּד סְבִיל כְּלָא. וּבְהָ כְּנִפֵי יוֹנָה נַחְפָּה בְּכֶסֶף. אִיהָ מְכַסִּיַּת עֲלָהּ בְּגַדְפָּהָ, וְאִגִּינַת עֲלָהּ מְכַל מְקַטְרִגִין דְּעֵלְמָא. וּבְגִינָה אֲתַמַּר (תהלים כה) לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצְדִיק. לֹא יֵאָנֶה לְצְדִיק כָּל אֹוֹן. לֹא רְאִיתִי צְדִיק נֶעֱזָב וְזָרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לֶחֶם. וּבְהָ אֲתַחְזִי קֶשֶׁת דְּפִרְקָנָא בְּגוֹנוֹי נְהִירִין. וּמֵיָד (בראשית ט) וְרִאִיתִיָּה לְזֹכֵר בְּרִית עוֹלָם. וְלֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֲבָדִים מִסְטְרָא דְּקֶשֶׁת דְּאִיהוּ עֶבֶד. וְעוֹד זֹרְקָא. הָא אֱלִיָּהוּ נַחֲתִי וְכְמָה מְשַׁרִין עִמָּה דְּמְלַאכִין וּנְשַׁמְתִין.

פְּתַח וְאָמַר בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא הָא כְּמָה מְשַׁרִין דְּמְלַאכֵי חַבְלָה קָא מַחֲתִין עַל עֲאֲנָא. אִימָא לְרַעִיא דְּזוּרִיק אֲבָנָא מְקִירְטָא קַדִּישָׁא לְגַבִּיהוּ. (חסר כאן) אֲתַרְמִיזוּ בְּכַתֵּר עֲלָאָה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין אנון בנינא דנשמטא. ועליהו אתמר (תהלים כט) אמרתי עולם חסד יבנה. כל י' איהי אבנא ואיהי יסודא דבנינא מסטרא דצדיק יסוד עולם, דאיהו יום ה' דבה ויכלו, איהו כליל ע"ב הויות. וכל ה' בנינא דביתא. כגון בחכמה יבנה בית. דצדיק קשורא דילה בחכמה דאיהי י' עלאה. וצדיק איהו י' זעירא. שכינתא תתאה בית ה' תתאה ודא אתבניאת בה' עלאה. ו' עמוד סביל פלא ואיהו עמודא דאמצעייתא ארף בין אבא ואמא. ואיהו ו' זעירא בצדיק. ה' דאיהי בית ב'. אלא כגונא דאית ג' גגין בדא, הכי אית תלת גגין בדא, וכל נקדה באמצעייתא דכל תבה, צריך לארפא בה ולסלקא בתפארת ולאכללא בה עשר ספירות. וכל נקדה לעלא מן צריך לסלקא מחשבותה בכתר, ולנחתא לה עד מלכות. והכי בכל תבה ותבה. דתנועה דנקודי אנון באתר דטעמי. וכד אית טעמי דאנון כתרין על אתון, לא צריך למעבד תנועה באת מן תבה, אלא בהחיא דתגא עלה. ועוד שכינתא אע"ג דאיהי כלילא מעשר ספירות ובה אתקריאו פלהו אחורים. הכי פד מתיחדים בה ספירן דאנון פנימיים, כל ספיראן אתקריאו מסטרא פנימיים. ואית ספיראן דאנון לפני לפנים. וכד אתפלילן בה כל ספירן, אתקריאו לפני ולפנים. ופנימיים ופנימיים דפנימיים ואחוריים פלהו אנון חד. ולא אנון כגונא דבר נש דגופה מינא חדא, ונשמטה מינא אחרא, אבל לעלא פלא חד. אלא כל נהורא וכל דרגא דאיהי יתיר, קריבא לעלת כל עלאין. אתקריאת לפני ולפנים. ועוד שכינתא אתקריאת פרדס דאורייתא, על שם דאיהי כלילא 'מפשט דאיה' דרשה 'סוד דאורייתא דא הוא סימן פרדס. ואתקריאת עין חיים מסטרא דצדיקים גמורים דלית בהון פסלת. ומסטרא דכמה אילנין אנון, דמאיבא דילהון אשתמודעת שכינתא בינהון כפום עובדיהון. כגון אגוז דאיבא דילה סתימא וחתומה, האי איהו רמיז לשכינתא דאתמר בה (שיר ד) גן נעול אחתי פלה גל נעול מעין חתום. כגון יין דאיהו סתום וחתום, דלא אתהנין מנה רשיעיא, ולא אתנבך, הכי נמי איהי שכינתא סתימא וחתומא בין רשיעיא דלא אתהנין מנה. ואור דילה אתמר בה (שמות ב) ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו. והכי אורייתא רזין דילה סתימין וחתומין דלא אתהנין מנהון רשיעיא. ובגין דא אכל דבש ושתי חמרא ואל תלמדוהו לגוי. ועכ"ד.

דבש מצאת אכל דידך. דבמה (משלי כה) שחרשית התבונן ואין לך עסק בנסתרות. וכגונא דמחא דאגוז סתים הכי איהי שכינתא סתימא. ואיהי אסורא בגלותא בין רשיעיא. ובגיניהו אתמר (איכה א) נתנני ה' בידי לא אוכל קום. דבהון איהי סוגרת ומסגרת. ובין צדיקיא לית בה פסלת. ובבינוניים מארי תיובתא איהי סמא"ל אסיר בפסלת דתמרא דאיהו אסיר וסתים מלגאו ולית לה רשו לשלטאה. ועוד מסטרא דבינוניים איהי פשושנה בין החוחים, כגונא דירושלם דאתמר (יחזקאל ה) זאת ירושלם בין הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות. דא היא שכינתא שרשא דאילנא בגו גובין, דאנון עשר כתרין תתאין, דאתמר בהון השוכן אתם בתוך טמאתם. ואנון

ארעין דשפחה שמטרוניתא, דעליהו אתמר וסביבותיה ארצות. ולא עוד אלא כל מזונין דחמרי וכלבי, דאנון חילין דסמא"ל ונחש דשלטין במשמרות דליליא, כמא דאוקמוה מ"מ, משמרה ראשונה חמור נוער. שניה כלבים צועקים, פלהו הוו צוחין לגבי מטרוניתא, למיהב לון מזונא לקים בהון ומלכותו בכל משלה. הא שכונתא כלילא מעלאין ותתאין איהי מבוועא דאילנא מסטרא דאת י'. ואיהי מקור מים חיים מסטרא דכתר, מקורא דלית לה סוף. ואיהי ימא דאורייתא מסטרא דאמא עלאה, ובה מתפלגין שבע ספירן לז' נחלין. הדא הוא דכתיב (ישעיה יא) והפחו לשבעה נחלים. ואיהי איבא דאילנא מסטרא דאת י'. ואיהי גופא דאילנא מסטרא דאת ו'. ואיהי ענפין דאילנא מסטרא דאת ה' עלאה. ואיהי שרש' דאילנא מסטרא דאת ה' תתאה דאיהי גן, דבה נטע אילנא מסטרא דאדנ"י. ואיהי אדם דאתמר בה (בראשית י) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר. איהי אדם מסטרא דשמא מפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א איהי כלילא מפל שמהן עלאין. ובגין דאיהי כלילא מעלאין ותתאין, שריא עלה עלת כל עלאין ובי' שלטנותא על כלא. קום אליהו לשבחא לעלת כל עלאין, דאת תהא אקדים לכל נביאה בדרא דמשיחא. דאית למאן דאת עתיד לאתגלאה לה מסטרא דנשמתה בשכל דילה. ואית למאן דאת עתיד לאתגלאה לה פנים בפנים מסטרא דגופה, מסטרא דנשמתה בשכל דילה ואית למאן דאת עתיד לאתגלאה לה.

קום אפתח מלין קמי שכונתא. מיד פתח ואמר.

והמשכילים יזהרו. מאן משכילים. אלין דאית בהון שכל למנדע למארי עלמין, דאיהו עלית כל עלאין בשכונתא, דאתמר בה (תהלים קיח) זה השער לה צדיקים יבאו בו. שער בהפוך אתון עשר כלילא מעשר ספירן. ומסטרא דילהון איהי גבול. כגון ימא דאתמר בה (ירמיה ה) אשר שמתי חול גבול לים. הכי איהי גבול ותחום לשמא דיהו"ה, דאיהי רשות היחיד דתחומה, איהו שמונה אלפים אמה, אלפים לכל סטרא. ואנון, יאהדונהי. ורשות איהי ליחיד דאיהו רחבו דק וגבהו עשרה איהי גבול לימא דאורייתא, דאיהי אימא עלאה דגלגלוי דאשתכחו מן חכמה, דאיהו כל העלות דלית לעלא מנה, לית לה גבול מסטרה, ולית לה תחום מסטרה ולא רשות עלה, ולא בר מנה. ולית לה מדה ושעור. ולא עוד אלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא אית לה שתוף וחבור, כגון דכר ונוקבא דאיהי דק ושתופא דילה אח ותרויהו אחד אבל מסטרא דעלת כל העלות. אחד בלא שתוף. ולא עוד אלא מסטרא דאחד, איהי ד' עמה י"ג אחד המנוי. אבל מסטרא דעלת על כל עלאין איהי אחד. ולא ככל אחד הכפוי והמנוי דאיהו כפוי ליהו"ה. אלהים ודאי הכי סליקת בחשבון כפוי. ומסטרא דמארי על כלא לית לה כפוי. ועד מסטרא דעמודא דאמצעיתא אתקריאת. בית קבול דלזמנין נחית לה נביעו. ואיהי מלאה דהכי אתון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאלהים מלא"ה. ולזמנין איהי יבשה כגון (רות א) אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה'. ומסטררא דעלת על כל עלאין לא יחסר ולא יעדיף. נביעו נהורה דכל ספירן מקבלין דין מדין. ויכלינן למעבד תמן דמיון כגונא דנביעו דמין, דאשקי לאילנא ואם חסר ההוא נביעו מנה, איהו חרב ויבש. כגונא דנהר דאתמר בה אזלו מים מני ים וגו'. אבל בעלת על כל עלאין לית לעלא מנה דאוסיה בה וגרע בה דבכל ספירן איהו גרע נביעו מנהון, ואוסיה לון נביעו. כגונא דשכינתא דלזמנין איהי מלאה. ולזמנין איהי חסרה והכי כל ספירה וספירה. ואיהו דאוסיה וגרע בכלהו, ולית עלה דאוסיה וגרע. ולא עד אלא איהו אפלו תשע ספירן דאנון כללא דא"ח, דאיהו עמודא דאמצעייתא כליל מאנון תשע. ועלת על כל עלאין לא נחית עלה יחודה, עד דאפיק לה בת זוגה כלילא מעשר ספירן, ובגינה נחית עליה יחודה בגין דתהא חביבה עלה. ואיהו דאחיד בתרויהו. ובגין כף אנון א"ח ד'. דאית שתופא דתרויהו כגון צדיק דאתמר בה פי כל בשמים ובארץ, ותרגם אנקלוס דאחיד בשמיא ובארעא. שתופא דילה כגונא דברית מלה דאחיד בדכר ונוקבא, ואיהו לזמנין ידיעו אית זוגא, ולזמנין אפרשותא. כגון אהרן כהנא דאתמר בה (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. וזמנין בזאת יבוא אהרן אל הקדש כגונא דאתתא דלזמנין איהי גדה מרחקא מבעלה, ולזמנין איהי דכיא מתרת לבעלה, אבל כד עלת על כל עלאין, ביניהו לית תמן גדות ולא רחוק, ולא קצוץ, ולא פרוד, ואיהו דקשר עשר ספירן פנימיים ועשר ספירן חיצוניים לגביהו. ובגין דאיהו מלגאו שוי אמונה דישראל בהון, בההיא דהיא קשורא בכלהו פנימיים וחיצוניים דאיהי כלילא מעלאין ותתאין, עד דלית סוף ותכלית. ובגין דא קרא לה אמונה דישראל דבה אשתמודעו עלאין ותתאין, ועלת על כל עלאין. ומאן דמיחד לה בה, כאלו מיחד לה ואמליך לה על כל עלאין ותתאין. קמת שכינתא מכרסא דילה ונשיקת לה, ורעיא מהימנא נשיק לה, וכל עלאין ותתאין בריכו לה ויהבו לה נבזבזן. ע"כ רוא דיחודא. מכאן ואילך סתרי אורייתא וטעמי אורייתא.

קום בוצינא קדישא אפתח מלין קמי שכינתא, לנחתא נביעו לגבה ממשחא קדישא, דאתמר בה (שמות כז) שמן זית זך פתית למאור להעלות נר תמיד. דאיהי שכינתא דאתמר בה (משלי כז) נר ה' נשמת אדם. בגינה אתמר אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. והכי לא תכבה נשמתה דמאן דיתעסק בה תמיד. אל תתנו דמי לקודשא בריך הוא עד דיתער לגבה. דשרגא לית שכיבו לגבה הדא הוא דכתיב למען יזמרך כבוד ולא ידם. דאיהי כבוד דילה יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה.

קם בוצינא קדישא פתח ואמר, בראשית ברא אלהים. רבון עלמא יהא רעוא דילך לקימא בי ואנכי אהיה עם פיך והורתי אשר תדבר. דלא בגין יקרא דילי

עבידנא, אלא לאפתחא מלין קמי שכנתך. פתח ואמר זמנא תנינא. סוד ה' ליראיו. איהו ע' אנפין דסתרי תורה דצריך לפרשא בהון ע' זמנין בעובדא דפרשתא דא דבראשית.

סדר הלימוד ליום יג אב [יום 308 בשנה]

תיקוני זוהר חדש תקונא קדמאה

בראשית זמנין סגיאין אנון באורייתא ראשית, וכל חד אתפרש באתרה. קדמאה איהו (משלי ח) ה' קנני ראשית דרכו. דא אורייתא דאית בה טעמי ונקודי ואתון. וכמה פקודין דעשה ולא תעשה דכלהו תלין בשם יהוה. הדא הוא דכתיב זה שמי לעלם וזה זכרי לדר ודר. שמי עם יב שס"ה. זכרי עם ו"ה רמ"ח. שס"ה משמאלא, מדחילו דגבורה אתיהיבו פחד יצחק. רמ"ח מימינא, מרחימו דדרגא דאברהם דאתמר בה (ירמיה ב) אהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד. עמודא דאמצעיתא פליל תרויהו. ובגין דא אתקרי בשם יהוה. אבל ימינא א"ל נטיל עמה ו"ה הדא הוא דכתיב אלוה מתימן יבוא. שמאלא נטיל עמה י"ה מן אלהים, עמודא דאמצעיתא נטיל שמא שלים. ובגין דא אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ. פליל לון בהאי קרא. וכל פקודא אית לה טעמא ידיעא לעלא, ואגרא דילה ידיע לאנון דידיעין רזין סתימין דמאריהון. לא אתכפיא מנהון כל רז. הדא הוא דכתיב (דניאל ד) וכל רז לא אניס לך. וכל אות ואות דאורייתא, וקוצא דילה ונקדה דילה וטעמי דילה, אית לון רזין סתימין לעלא. והמשכילים אשתמודען בהון דאית בהון חילא למיקם בהיכלא דמלכא. פגונא דאתמר בחנניה מישאל ועזריה (שם א) ואשר פח בהם לעמד בהיכל המלך, בעמידה דצלותא דאיהי היכל המלך, פלילא מפל טעמי ונקודי ואתון. דלית ידיעה פידיעה דנקדי וטעמי דאתון, לאשתמודעא בהון סגולתא, דאתמר בה זרקא מקף שופר הולך סגולתא. וכלהו אתרמיזו בהון פגונא דא י"י ה'ה' ו"ו ה'ה'. בכל אתר דאנון תלת יודין פחדא רמיזין י"י לסגולתא, דאיהי שכנתא פלילא מן חכמה חסר נצח. חכמות בחוץ תרצה. ובגיניהו אוקמוה מארי מתניתין הרוצה להתכים ידרים. דכלהו תלתא אנון דרומיים. גבורא הוד. וכלהו לצפון. ובגיניהו אתמר הרוצה להעשיר יצפין. זכאה איהו מאן דמכון בהון. לנחתא חכמתא ועותרא לשכנתא, דאתמר בה קדשה לך ישלשו. דהכי איהו סגולתא דילהון לנחתא חכמתא ועותרא. זכאה איהו מאן דלא נטיל איהו אגרא לגרמה, אלא דאוליה סגלות אלין לגבי שכנתא דאנון סגלות אלין דבעלה דנחתא לון לגבה. ו"ו פתר תפארת יסוד. בגין דכתר איהו יו"ד דסליק לחשבן כ' דתמן ו' תרין ווי"ן רמיזין באת וא"ו. וכלהו תלת ווין פלילן בצדיק חי עלמין. דהכי סלקין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תלת ווין פחשפן ח"י. והאי איהו וברכות לראש צדיק. ואלין תלת ווין סגלה דילהון ליחדא שכנינתא עם קודשא בריך הוא. והאי איהו לקרב רחוקים דאנון אורחים, דבהון קפצה ארעא ליעקב. דאת ו' דרך איהו. הדא הוא דכתיב (במדבר כד) דרך כוכב מיעקב. דרך הנשר בשמים. קפיצת הדרך שכנינתא. דבאלין ווין קפצת אורחא לגבי בעלה. ואיהו ישיש פגבור לרוץ ארח לגבה. ובגיניהו אתמר (משלי ג) דרכיה דרכי נעם. ומסטרך דאת וא"ו מן שם בן ע"ב עביד י"ב אורין בימא, דאתעברו ביניהו י"ב שבטין דתלת שמהן אנון, בויסע ויבא ויט. ואנון וה"ו אנ"י וה"ו. ורישי תבין דילהון וא"ו. ימא באמצעיתא א' אלה בינה ותשכח לה. ובתקפא דתרין ווין אליו, בקע שמשא רקיעין ועביד בהון י"ב אורחין ברקיע דאתמר בה ואתה תשמע השמים. וחמש סרי י"ה וחד סרי ו"ה סלקין חשבניהון שמ"ו. פעל בכ"ח דסלקין לחשבון שמים לעלא י' מיני תלים דכלילן בעשר אתון דשמא מפרש וסלקין מ"ה. ועם שמ"ו שס"א. (כ"ל שצ"א) והאי איהו ואמרו לי מ"ה שמ"ו. כי לא יטש ה' את עמו בעבור שמו הגדול. דליג מ"ה מ"ה משמו אשתאר רנ"ו חסר מ"ר אחד שמו לחשבון שמים, בה אמאה (ישעיה ג) כי יום נקם בלבי כחשבון דם, לקים בה כי דם עבדיו יקם. שמ"ו עם דם שמים. חסר חד למ"ה חד בתוספת א' לאחזאה דכלא חד. הא הכא רזא דתלת שמהן יה"ו משלשים. ומתמן בני חיי ומזוני. חיי, והחכמה תחיה בעליה. מזוני (תהלים) פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון. ואיהו אמא עלאה. בני, בן יה. ואיהו יד רמה בינה דאתון דילה יהו ומן יהו (נר יו"ד) נפיק יהוה. ומן ה' נפיק אלהינו ומן וא"ו ומן יהוה דאנון י"ד אתון, ורמיזין בקריאת שמע. דתמן יהוה אלהינו יהוה וכלא אחד. ה'ה' שכנינתא תתאה שלימו דתלת יה"ו יה"ו יה"ו, דרמיזו דילהון אהי"ה אהי"ה אהי"ה דאתמר למשה רמיזו דילהון בקרא דא, (שמות ג) ויאמר אלהים אל משה אהי"ה אשר אהי"ה ויאמר פה תאמר אל בני ישראל אהי"ה שלחני אליכם. שמא דאיהו יו' יו' שית עשר זמנין יו' ושית עשר זמנין וי' רמיזו דילהון באת א' פגונא דא א' רמיזו יו' דא איהו א ויי וייצר (חסר כאן).

ועוד והמשפילים יזהרו, אלין ס' רבוא מארי מתניתין דלעלא. ואלין ס' רבוא מארי מתניתין דלתתא. ואלין ס' רבוא דמלאכין. ואלין ס' רבוא דכוכביא. פלהו יזהרו תהוא דאתמר פני משה כפני חמה. פלהו יזהרו בחבורא דא. בה יזהרו במלוה. פלהו יזהרו בכתיבתה. בהאי ספרא כזהר הרקיע. ועל שמה אתקרי ספר הזהר בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו ספר דזהר דילה מאמא עלאה דאיהו זהר. ובה אוקמוה רבנן איזהו חכם המבין דבר מתוך דבר. ואיהו זהר דנהרא בלב דרעיא מהימנא, זהרא בל"ב אלהים דעובדא דבראשית. ועמודא דאמצעיתא אתקרי עלאה על שית רקיעין, תלת מכאן ותלת מכאן, ואיהו באמצעיתא, רביעאה לכל תלת ושביעאה לכל שית. ועלה אתמר (בראשית א) ויקרא אלהים לרקיע שמים,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כליל אש ומים, מה דלא קרא הכי לשאר רקיעים אלא לה ממש ורעיא מהימנא בדיוקנה.

פתח ואמר רבון עלמין יהא רעוא דילך לאכללא עלאין ותתאין בספרא דא. ולאשתכחא כל חד וחד בה בין בכתיבה בין בדבורא, בחילא דשמך יהוה ובכל הוין דנהרין מנה, ובכל שמהן וכנויין דילה דכלהו יזהרו מנה. חכי יהון פלהון עלאין ותתאין דאדכרון בהאי חבורא, וזהרין משמך ומהוין דילה פוהר דנהיר ברקיעא. והב רשו לכל מאן דאדכיר בספרא דא בחילא דשמך, לאודמנא מיד בה כהרה עין לגלאה בה כל חד וחד מלין יקירין ורזין גניזין, קמי שכינתא דאיהי יחידה בגלותא, לאנהרא משמך בהאי חבורא ולאחברא עמך בהאי חבורא, לאתקשרא בה לגבך בפמה קשוטין, לקים בה (בראשית מ) וראיתיה לזכר ברית עולם.

קם רעיא מהימנא על רגלוי ואמר רעין קדישין אברהם יצחק ויעקב ואדם קדמאה ואהרן ודוד ושלמה. ואתון דמיכין אתעררו לגבי שכינתא דאתמר בה, אני ישנה בגלותא באלין דעברין על שס"ה פקודין כחשבון ישנ"ה. דהא חיון בישין ודבין קא אתין למיכל עאנא דקודשא בריך הוא דאתמר בהון (יחזקאל לד) ואתנה צאני צאן מרעיתי. דכען מטא זמנא דאתמר בהון (ישעיה ט) ויאכלו את ישראל בכל פה. דהא בכל דרא ודרא אתון סבלין פמה דחקין בגיניהו בארע גסתה. ובחילא דשם יהוה ובכל הוין דילה, ובכל פנויין קדישין ודכיו דילה, יתערון עמכון ס' רבוא מ"מ ס' רבוא דמלאכין עלאין ותתאין. וס' רבוא גביאים. למהוי פלהון אולפין זכו על ישראל, לשיזבא לון מאלין חיון בישין, למהוי מחיל להון כל חוביהון, ולמפרק לון ולקים בהון מדלג על ההרים דאנון קצים. אל תתנו דומי לו עד יערה לגביהו קודשא בריך הוא ברחמי. קום אליהו דאנת דליג עלמא בארבע טסין לאשתכחא בכל חד וחד מישראל דמקימין אות ברית מילה. בחילא דשמא דיהוה וכל הוין וכנויין דילה, לא תתעכב לנטלא רשו מקודשא בריך הוא לנחתא לנטרא מאנא. ותתעטר בכל שמהן דקודשא בריך הוא לאגנא בהון עלהו, ולנחתא בהאי חבורא לגלאה בה רזין טמירין קמי שכינתא, לאנהרא לה ברזא דאורייתא, דאיהו כחשבון ר"ז, דבה והמשפילים יזהרו פוהר הרקיע, פוהר דבה כז ר"ז כ"ה אתון דיחודא. ובה ז"ו דאיהו אחד. ויקומון עמך בוצינא קדישא ושית חברוי דאתנשו בקדמיתא בהאי זהר, לחדשא בה מלין פד בקדמיתא דעליהו שכינתא נהרא מו' רקיעין, ובהון נהרא מו' ארעין דאמר עליהו דוד (תהלים קטז) אתהלך לפני ה' בארצות החיים. קום רבי שמעון אפתח מלין קמי שכינתא. פתח ואמר והמשפילים יזהרו פוהר הרקיע ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד. והמשפילים אלין רבי שמעון וכו' כפתוב בדפוס בתקונים ריש דף א'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והמשכילים יזהרו. והמשכילים לאפיקו דאתון דאתמשח במשחתא, רישא וגופא ושולי דזנבי טוריהון יתבי בגופא בלא רוחא. נפשא בסכלתנו דגשא ורפיא, זמנין לקבלה רוחא. רוחא נקודי דאתתחמן בתחומיהון, לאחיא גופא ולמיקם לה על רגליא לאענאה באורחא. ולא ידעי למיהך לימינא ולשמאלא לקמא ולאחורא. יזהרו כזהרא דנשמטא אנון תנועי למילף אורחא לימינא ולשמאלא, ולמיהך בארח קשוט דלא יסטון מנה. כזהר הרקיע דאיהו כגלידא תקיפא דעל גבי חיותא, בשעורא סתים ולתתא ברזא דמשחתא דבוצינא. ומצדיקי הרבים דאיהו אנון פסיקי תנועי דאנון מצדיקי הרבים קאים ולא לכלא. ככוכבים ז' דנהרין ונטלין לאענאה עלמא, מנהון לימינא ומנהון לשמאלא. זנבי שוליהון כשולי קנדה דקימא על נורא דלא אכלא, והיא אשא דאסנא דאתחזי ולא אכלה. אית אשא סביל אשא, ואית אשא אכלה אשא. ז' נטלי וז' קימי. תמינאה אתחזי בהו. תשיעאה נטיל לון.

והמשכילים עשר נקודין דקימין לאענאה, ה' מימינא וה' משמאלא אורחא דאלין לקבל אלין. חמש אנון רברבין בההוא גונא זעירין. א א א א א ימינא. א א א א א בחיריק והם ה' נקודות קטנות) שמאלא. אתכללו אלין באלין לאענאה גופא. חמש משמאלא נפש. חמש מימינא רוח. ואנון חמש גו חמש. תרין טמירין ולא אתגלין. שריא לאענאה נקדה דאברהם א כללא דכלא. האי נקדה דאברהם משיך אנון טמירין וכליל לון. בגין כל אנון דלתתא עאלין בה. ודא נקדה דנהיר מסיפי עלמא עד סיפי עלמא. א רזא דשמא גליפא. משיך בוצינא ורשים נקודה חשוכא בלא נהירו כלל. ודא נקדה דיצחק. א דא אקרי שבט לגו חסר לב. מגלה עמקות מני חשך. ובגין כך סליק כשמא. נקדה דיעקב לא משכא בה בוצינא אחיד לתרין סטרין, ואיהו לא אתחזי. א יומא תליתאה דבראשית פי טוב פי טוב תרי זמני, איהו גניז דלא ידיע בגוייהו, בוצינא לא משיך בה כלל. איהו טמיר וגניז ולא אתחזי. ערבות אגניז בתריהו לאתקנא בה סתים מפלא. ובגין דטמיר וסתים עלה דלא ידיע כלל כלא גניז. קרקע ערבות אתחזי, ואף על גב דסתים איהו. א נקדה דתליא תחות תרין איהי קרקע ערבות. ערבות הוא גניז וסתים עלה דלא אתידיע בין תרין לבתר דרכיב בה ההוא טמירא דכלא, אפיק לה שליט קרקע ערבות כלא.

והמשכילים יזהרו. והמשכילים כד"א (משלי טז) משכיל על דבר ימצא טוב. היינו יזהרו כזהר הרקיע. כזהר זהר זהרא דזהרין בסליקו, וזהרא זהיר ואנהיר ואדליק נציץ לכמה סטרין זהירין. זהר סליק ונחית זהר נציץ לכל עיבר. זהר נגיד ונפיק. זהר דלא פסיק לעלמין. זהר דעביד תולדין. זהר זהרא דתמיר וגניז נציצו דכל נציצו. דרגין כלא בה נפיק וטמיר, סתים וגליא, חזי ולא חזי, סיפתא בעקורא מבוועא דבירא, נפיק ביממא וטמיר בליליא. אשתעשע בפלגו דליליא תולדין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאפיק. זהר דזהיר ואנהיר לכלא פללא דאורייתא, ודא איהו זהר הרקיע. הרקיע דבה תלין שמשא וסיהרא כוכביא ומזלי, דא אקרי זהרא דאספקלריא דנהרא, דלא זכה בה בר נש, בר רעיא מהימנא דכל ביתא, דלא אנהיר סיהרא אספקלריא דלא נהרא בר מנה דזכה באספקלריא דנהרא. זהר הרקיע סתים עלאה דנהיר ולא ידע, אדליק ולא אתחזי, ומאן דנטיל לא ידע ממאן נטיל. סתימו דילה סתים (נ"א טמיר) וגניו שבטא דיוסף צדיקא סתים בד' גונין, זהר דנציץ בתריסר חיון זיון, ונהורין נצצין מנה תליסר אנון ברזא דשמא קדישא וגו רזא דאין סוף. אין סוף דלית שיעורא. תשע נקודין באורייתא נפקין אתפלגין באתון. אתון בהון נטלין מטלנין דקיקין ברזין פלגין. אלין ט' שליטין על אתון אתון מנהון אתפשטו. אשתארו נקודין לאענאה לון. לא נטלין בר פד אנון נפקין, אלין אקרון אין סוף. פלהו אתון מטלנין באין סוף. כמא דאנון נטלין לון, הכי נטלין אלין סתימין אתון גלין קלין דקליא, אשתנין מגו נקדה חדא דנפקא מאלין נקודין, דאקרון אין סוף. ומההיא נקדה אתון אתפשטו פלהו. לבתר אלין נקודין אסתימו בגו סתימו, ונטלי לון בכל מטלנין. מאין סוף נפקא בוצינא דקרדינותא, לאעטרא לכלא, לאנהגא לימא רבא דלא יפוק משעורא לבר. הדא הוא דכתיב (איוב לח) עד פה תבא ולא תוסיף ופה ישית בגאון גליך. פ'ה שיעורא דבוצינא פ' תמנין מטלנין, מגו שירותא דעגולא גו עומקא. כ' עגולא. עומקא דעאיל לגו בההוא עגולא ו' בדיוקנא דהאי כ"ו, והאי פ' עידולא ועומקא. רבועא גו חמשין מטלנין ה' רבועא גו משחתא ו' בדיוקנא דאעיל בעגולא ההוא דיוקנא ממש אעיל ברבועא. בוצינא דקרדינותא אתפשט בכל אנון קשרין וסימנהון חו"ל. ח' לעלא, ו' באמצע, ל' בכלהו פד אתפשט בוצינא, כל חד וחד עביד תחומא לתברא גלוי דימא. שראן גלין וסלקין רגזין, נפקא ח' קשרא ברזוי ובטש לון ורשים במשחתא ואהדרו גלין. לסטר מזרח שראן גלין לסטר צפון רגזין וסלקין ורעשין ונפקא רזא דקשרא ו' בכל אנון רשימין, ובטש לון רשים ברשימו גו משחתא ואהדרו גלין. לסטר דרום שראן גלין וסלקין ורגזין ורעשין סלקין ונחתין. נפקא ל' קשרא דאתעביד בכלהו קשרין מגדלא בשורוי, מקפן בעברין ורשין ורשים בתחומא, וגלין אהדרו לסטר צפון לסטר מזרח לסטר דרום, ואתברו ואשתכך רגזא. הדא הוא דכתיב (ירמיה ה) אשר שמתי חול גבול לים. ח"ל סלקין באוירא אתערבו באתון, ואתון שראן עלון לנפקא בהון קלין דקליא, ואלין אנון תחומא לשכלולא דרזא דמהימנותא. ואלין חייך וליש"ן ומגדלא דשנין, על אלין שריאן כלא. ואלין אנון דאתכסין בקלא פנימאה, ובקלא דאשתמע ובמלולא. ואלין אנון תחומא לאלין. אלין משנין לכתרא קדמאה דהוה בסתימו. וכד אתפשט מטאת לחד מאלין, ואשתני ואתעביד רוח' דלא שכיך לעלמין ונביעו תדיר. בגין דההוא קשרא דאיהו תחומא דבוצינא, בטש בה, ובגינה נביע כחשאי, ודא רזא ח' חייך, הכי אתקרי. דא עביד בנינא בגרון דבר נש. ודא

הוא תחומא קדמאה, כד בעא לאתפשטא ההוא נקדה, סליק האי קשרא ונטיל לה מהאי אתר, ושני לה בתלת גונין, באשא ברוחא במיא. בגין דהאי קשרא כד אתקשר מאין סוף בבוצינא, הכי אתקשר. וכד אפיק קלא דאשתמע מגו דחיקו דפשיט דמחשבה, האי קשרא דחיק לה, ושדר לה לקשרא תנינא ברזא דואז דאיהו לישן, ובטש ההוא קלא בה, ואשתמע מהאי סטרא ושריא על האי סטרא דלישן. ובגין כן אקרי האי קלא ו' לישן. האי קשרא דאיהו לישן שדר לה לגו קשרא תקיפא, מגדלא כללא דעשרין ותרין שורין, וכדין ההוא קלא אשתכך לגו מלה בשיעורא. גו תחומא פדקא יאות. ואלין ג' קשרין אנון תחומא לאענאה לקלא ולמלה, ולכל אנון סטרין דנפקין מקלא ומלה דאקרון ימי קדם. ואלין אסגין יומי בשעורא פדקא יאות, לקלא ומלה. ורזא דא (איוב כט) וכחול ארבה ימים. בגין חול אסגיא יומין גו שיעורא דבוצינא פדקא חזי, וכלא מאין סוף. אין סוף פלהו נקודין דאורייתא, קשרין אלין תלת קשרין דקא אמרן, בשיעורא רזא דחול ואנון תלת נקודין דשרין על אתון, לעלא ולאמצעיתא ולתתא, ואנון חו"ל דקאמרן. קדמאה שריא לעלא ואקרי בכלהו. שריא תנינא באמצעיתא, ושני שמא ואתקשר בין עליא ותתא. תליתאה דאיהו תקיפא אקרי בשמא אחרא. ועל דא הני תלתא אקרו גבול תחומא דקולפין, סטרי דבוצינא לשואה תחומא לכלא לעלא ותתא. מקשרא תליתאה נפיק האי זהר, ואיהו זהר הרקיע דבה שמשא וסיהרא פכוכבים ומזלי לאנהרא. כד האי זהר נהיר ובטש בכל אנון טורין, ורשים לון ואפיש לון ואסגי לון, וכדין אשתלימו פלהו.

והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע. האי זהר אפיק אתון דקיקין כחיו דאנון עלאין, אתון עלאין אתון דקיקין, וכלהו ברזא עלאה פדקא חזי מקשרא תנינא אמצעיתא נפקי מזלות דזהרין לאסתפלא בההוא זהר עלאה. מקשרא תליתאה נפקי כוכביא לאשתמשא ועל דא (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. ומצדיקי דיקא, ואנון פכוכביא דצדק. וכלהו תלין בהאי זהר. תשע נהרין לא מתפשטין מניהו אתון כהני דנפקי מגו נקדה אחרא. אלין לא מתפשטי אלא פשיטו דקיק ואשתארו אלין בקיומיהו. וההוא פשיטו דמתפשטי אנון טעמי דאורייתא דנפקי לנגנא בהו. תלת קשרין קדמאין דקא אמרן, קשרא קדמאה אשתאר על אתון לעלא לנקדה, ואשתאר למהוי טעמא לעלא. תרי אחרנין קימין לטעמא חדא, ואנון תרין נקודין גו דיוקנא דו'. ו' אלין לא מתפשטי יתיר, אלא קימי בקיומיהו ג' נקודין ג' קשרים, לאענאה פלא בכל אנון רזין דקא אמרן. וכלהו איהו רזא דאורייתא דאסתמכא, בגין דאית לאורייתא על דיסתמך. סמיכו סתים פנימאה וסמיכו דגלי יתיר ועביד מטלנוי דאורייתא למיתך ולא תפוק לבר. אורייתא בלא סמיכו דא פנימאה לאו סמיכו ולא, אשתכחת למהוי אורייתא וכלא מאין סוף ועשרין ותרין אתון דאורייתא ואלין מהאי נקדה דנפקא מאין סוף. תשע נקודין

דְּשֻׁלְטִין עַל אַתּוֹן אַנּוֹן אֵין סוּף וְשֻׁלְטִין עַל כְּלָא. תְּלִיסֵר טְעַמֵי דְּאוּרִיתָא אַתְּפִשְׁטוּ מְנִיחוּ, וְכִלְהוּ כ”ב פְּחֻשְׁבָּן אַתּוֹן דְּאוּרִיתָא. אֲלִין כ”ב נְקוּדִין וְטְעַמֵי דְּאוּרִיתָא. אַנּוֹן רְזָא דְּבוּצִינָא דְּקַרְדִּינוּתָא לְמִשְׁחָתָא דְּכִלְא בְּרִזָא דָּא, כָּל מִשְׁחָתָא לְאַרְכָּא וּלְפּוּתִיא לְעַמְקָא וּלְרוּמָא. לִית לָהּ מִשְׁחָתָא דְּנַפְיָא מְשִׁיעוּרָא דָּא, מְרִיחַ דְּתִשְׁע נְקוּדֵי וְתִלְיסֵר טְעַמִין עַל רְזָא דָּא אֲוִרִיתָא קִימָא בְּכָל סְטְרוֹי, וְכָל רְזִין. וְכָל עַמְיָקִין דְּאוּרִיתָא לֹא נְפָקוּ מְרִזָא דָּא לְבַר. בּוּצִינָא דְּקַרְדִּינוּתָא בְּרִזָא דָּא עֵבִיד מִשְׁחָתָא לְכָל אַנּוֹן מִשְׁחָתִין, וְרִזָא דָּא לֹא אֲתִיְהִיב לְגַלְאָה בַּר לְדַחְלֵי חֻטָּאָה, דִּי רְזָא דְּמַהֲמָנוּתָא בִּידִיהוּ וְאַנּוֹן כְּשֻׂרָאן לְגַלְאָה לֹון. אֲלִין מִפְתַּחֲחִין דְּאַנּוֹן כ”ב דְּשֻׁלְטִין עַל אֲוִרִיתָא, וּמְאַלִין מִתְּפָרְשֵׁן כָּל רְזִין וְכָל עַמְקִין דְּאוּרִיתָא, וְכָל מְדִידוֹ דְּכָל מִשְׁחָתִין בְּכָל אַנּוֹן סְטְרִין. אֲלִין מִפְתַּחֲחִין אַתְּמָסְרוּ לָהּ לְמִשְׁחָתָא דְּקַרְדִּין עוֹר פְּנִי, וּמְסַר לֹון בְּרִזָא דְּלַחִישׁוֹ לִיהוּשֻׁעַ וְכָל אַנּוֹן סְבִין, עַד דְּמָטוּ לְמֵאֲרֵי מַהֲמָנוּתָא לְמַנְדַּע. זְכָאָה חוּלְקָהוֹן בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְּאַתִּי.

מִתְנִיתִין בְּאַרְבַּע תְּקִיפִין דְּרוּחֵי דְּעַלְמָא. וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהָרוּ. מָאן מְשַׁכִּילִים, אֲלִין דִּידְעֵי לְאַסְתַּכְּלָא בִּיקְרָא דְּמֵאֲרַהוֹן, וּיְדַעֵי רְזָא דְּחֻכְמָתָא לְמִיעַל בְּלָא כְּסוּפָא לְעַלְמָא דְּאַתִּי, אֲלִין זְהִירִין כְּזוּהֲרָא עֲלָאָה. וּמַה דְּאָמַר וְהַמְשַׁכִּילִים וְלֹא אָמַר וְהַיּוֹדְעִים, אֲלִין וְדָאִי אַנּוֹן דְּמִסְתַּכְּלָאן בְּרִזִין פְּנִימָאִין סְתִימִין דְּלֹא קִימִין בְּגִלוּיָא, וְלֹא אַתְּמָסְרוּ לְכָל בְּנֵי נֶשָׂא. מָאן דְּזָכִי לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בְּסַכְלָתָנּוּ. דָּא אֲזַהִיר דְּנִצְיָן בְּעִטוּרָא דְּזוּהֲרָא עֲלָאָה עַל כְּלָא. לִית זְהִירָא דְּאֲזַהִיר כְּדָא. לִית זְהִירָא דְּנִצְיָן לְהַהוּא עַלְמָא כְּהַאי זְהִירָא. דָּא זְהִיר דְּאוּרִיתָא דָּא זְהִיר דְּמֵאֲרַהוֹן דְּחֻכְמָתָא דִּירְתִין הַהוּא עַלְמָא עַל כְּלָא. אַנּוֹן נְפָקִין וְעַלִין בְּכָל גְּזוּי דְּמֵאֲרַהוֹן. וְלִית מָאן דִּימְחֵי בִּידִיהוֹן. כְּלָא כְּסִיפִין מְזוּהֲרָא דִּילְהוֹן. זְהִיר דָּא נִצְיָן לְכָל סְטֵר. וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים, הַרְבִּים וְלֹא כְּלָא. כְּגוֹנָא (דְּנִיאל יב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת עֶפֶר יְקִיצוּ. מְאִי וְרַבִּים בְּגִין דְּאִית דְּלֹא יְקוּמוּן. וְדָא הִיא אֲדַמַּת עֶפֶר. מְאִי אֲדַמַּת עֶפֶר. אֲלֹא אֲדַמַּת דְּהִיא מְעַפֵּר, וְדָא הִיא אֲרַעָא דִּישְׂרָאֵל דְּאִיְהִי אֲדַמַּת מִהַהוּא עֶפֶר. דְּכַתִּיב בְּהַ (קְהֵלֶת ג) הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֶפֶר. וְאַפְלוּ גְלָגַל חֲמָה. וְאַתְנַהֲרִין שְׂאֵר חֲיִבִין מִנָּה וְלֹא יְקוּמוּן. וּבְגִין כֶּךָ וְרַבִּים אֲלִין יִשְׂרָאֵל. אוּף הָכָא וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִים לְעוֹלָם וְעַד. אֲלִין יִשְׂרָאֵל דְּזָכוּן לְאוּרִיתָא דְּנִקְדָּה דְּסִתִּים. וְאוּרִיתָא כְּלָלָא דְּנְבִיאִים וְכְתוּבִים. כְּלָלָא דְּאוּרִיתָא דְּבַעַל פְּהַ. וּבְגִין דְּאִיְהִי כְּלָלָא דְּכִלְא מָאן דְּזָכָה בְּהַ זְכִי בְּכִלְא. כְּפּוֹכְבִים. אִית כְּפּוֹכְבִים דְּאַתְחַזוֹן לְסֵטֵר מְזוּרָת. כְּפּוֹכְבִים לְסֵטֵר צְפוֹן. כְּפּוֹכְבִים לְסֵטֵר דְּרוּם. כְּפּוֹכְבִים לְסֵטֵר מְעָרְב. אִי קִיסְטוֹן בְּקוּלְפוֹן תְּלַת לְכָל סְטֵר דְּקִיָּקִיא נִצְצִין, וְתִרִין כְּקִיָּטְפָא כּוֹכְבָא דְּזְהִירָא זְהִיר וְסִתִּים גּוֹ תוּקְפוּי דְּעַגְלָא. כּוֹכְבָא נְהִיר וְזְהִיר בְּחוּוּ מִהַאי סְטֵרָא. כּוֹכְבָא אַחֲרָא נְהִיר וְזְהִיר סְמָקָא. דָּא חִיִּין דָּא מוֹתָא סְמִיךְ לְהַאי דְּהַבָּא דְּקִיָּקִי דְּלֹא נְהִיר וְלֹא נְפִיק קִיָּטְפָא דִּיקְטָטָא. (נ”א דְּקִנְטָא) גּוֹ הִיכְלָא דְּאַתּוֹן דְּקִיָּקִין שְׁבַע טְעַמֵי דְּאוּרִיתָא תְּלִין בְּהוֹן. וְאַלִין טְעַמִין דְּאַתְּפָרְשׁוּ מְאַנּוֹן טְעַמִין אַחֲרֵינִין תְּלִיסֵר דְּקִיָּמִין לְאַעֲנָאָה וּלְנִגְנָא, וְאַלִין

שבע מתפרשן ל”ג אחרנין, לאענאה ולנגנא לפתובים. ואלין יחידאי לאתר דא ב’ היכלין דכתובים ואלין שבע מתפרשן מאנון אחרנין. וכד שראן בפתובים מתפרשן לעשר, ועליהו אקרי ספר כתובים ספר אמונים. ועשר אמונים עליהו אנון. לבתר מתפרשן ל”ג, וכלא פגונא דלעלא באורייתא, נביאים שראן בדוכתיהו וכלא ברזא דאורייתא אזלא. בוצינא דקאדינותא עביד משחתא במדידו דקא אמרן. וכלא ברזא דאין סוף בנגונא דטעמי, שארי ובטש אורא דילהון. דההוא אורא נפקא מאין סוף ובטש גו מחא, ומחא אפיק אורא ובטש בגרונא, דמתמן נפק אורא אחרא לבר. אשתכחו תלת אורין ואתפלילו בחד אלין שראן בתלת קשרין דקא אמרן ושארי מבוצינא פשיטו לאתפשטא, ומדיד לארכא ופותיא לעמקא ורומא. לאנון כ”ב מפתחן עלאין ומדיד כ”ב אתון. וכל רזא ועומקא וסתיו דילהון, לקבל ג’ אורין ג’ קשרין, יהוה אלהינו יהוה. וכלא ברזא למשה מסיני. וכיון דאדפרו (נ”א דאתחברו) בפומא, נפקא בוצינא ואצטריה למדיד לון להני שמהן גו משחתא, ומשחתא דילהון אחיד במדידו דארכא ופותיא, עומקא ורומא, עגולא ורבוועא. והכי אצטריה, בגין דרזא דשמהן בעאן לאסתמכא על אין סוף, ולא תקימא בקיומא שלים גו משחתא דבוצינא, בנקודי וטעמי בנגונא. דדא שלימו דרזא דיחונדא פדקא חזי. ולית מאן דינדע על מה קיומא דכלא, בר מארי מהמנותא וזעירין אנון. אחר”א בחטיפא רזא לאתקשרא בוצינא באנון קשרין, ועביד משחתא אורייתא דמשה נקדה חדא דנפקא מאין. נביאים מההוא נקדה אתפשטו ואתפלילו בה, ונחתה לתתא, ואלין אסתמכו על קימא דסתים מאין סוף ג’ קשרין פדקא אמרן.

מתניתין קטופי דקטרין מארי דחריכין, פקיחין דעינין מארי דלבא, בסכלתנו קריבו שמעו, מאן מנכון דשמע קל גלגלא דנעים ואסחר בגלגולא, סלקא ונחתא ורמי קלין בקל נעימו, ותלת נציצין נפקין מאפותא דכל קלא. וההוא גלגלא אסחר לעלא ולתתא, ונפקא נציצא ולהיט לה גלגלא. וכדין אפיק אשא מלהטא בקולפין. ההוא גלגלא פד אתפשט בוצינא למשחתא, נפקא אורא דכיא דלהיט באנון תלת אורין דקאמרן, ולהטין פחדא. ומההוא להיטו נפקא גלגלא דא דאסחר ולסלקא ונחתא. וכד משחתא דבוצינא נפקא ומדיד מעלא לתתא, האי גלגלא פניש כל משרין. וכד שארא משחתא האי גלגלא נהים בנעימו ואפיק אתון נציצין דקיין לפרשא באתון דאורייתא וכדין אקרי מסרת. מהאי גלגלא להיט אחרא תתאה, ואתפשט ולהיט אתון אחרנין לפרשא ולא פאנון קדמאי ואקרי מסרת זעירא. אלין תרין גלגלין אקרון מסרת זעירא ומסרת רברבא. אלין תרין מסרת אתמסרו לידוי דרעיא מהימנא, למנדע ולאסתכלא, עד דנחתו אתון ואתחקקו על לוחי אבנין. פד גלגלי שארי ואסחר כמה חילין וכמה משרין מאריהון דגדפין טאסין באנון רקיעין, ואנון אתון דנפקי אתמסרו לההוא ממנא קדישא דאקרי יופיא”ל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מארי דחכמתא. וכדין אזיל וחקיק לון סחרגי דאתון. והאי ממנא קדישא מסר לון למהימנא קדישא. כד"א (שמות כד) עלה אלי החרה והיה שם וגו'.

והמשכילים יזהרו פזר הרקיע. אלין אנון דמשתדלי באורייתא, ואסתכלין במלי דאורייתא ברעיתא בהרהורא דלבא. והמשכילים דמסתכלן, ולא מסתכלן במלה בלחודה. אלא דמסתכלן באתר דתלי ההוא מלה. בגין דלית מלה דלא תליא על רזא אחרא עלאה. וישפח במלה דא מלה אחרא דרזא עלאה, מגו אספקלריא דלא נהרא, ישפח ויחמי בר נש רזא דאספקלריא דנהרא. וסימניך (משלי טז) משכיל על דבר ימצא טוב. דבר, דא אספקלריא דלא נהרא. ימצא טוב, דא אספקלריא דנהרא. משכיל. על דבר, ולא פתיב משכיל דבר, אלא על דבר, דבעי לאסתכלא עלה לעלא. ודא הוא פזר הרקיע, דא הוא רקיע דאשתמודעא על חיון לתתא. דמגו האי רקיע יסתכל בההוא זהר, דנציץ זהרא דזהרין עלאין, וזהרא דנפיק מגו נקדה עלאה, יזהיר ויתנציץ בנציצו דשאר נהורין לכל סטר. ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. מה פוכבים דקימן תדיר בקיומא דאנון נימוסי שמיא לאנהרא תדיר. כמד"א ואת הפוכבים, אלין פוכבים דנהרין. ומצדיקי הרבים דדחקי לון ואלקי לון למיטר אורחוי דאורייתא. פכוכבים, אלין אנון דגשים דאתון דדחקי לון, ומפקי לון לנהורא. ואלין אנון פוכבי דשרביטא מפקי רוחא ונהורא פחדא, ואנהירו לרזא דאתון. פזר הרקיע דא נקדה דשריא על אתון לנגנא ולא תפשטא, ודא איהי נקדה דאיהי רביע על אתון כאמא על בנין. ואף על גב דאיהו נקדה חדא אתפשטת לנגונא ולא אתפשטת בחזות. ודא איהו רזא דכתיב (תהלים לב) מזמור שיר ליום השבת דהא יום השבת בהאי סלקא. ועל דא נגונא דהאי נקדה. סלקא בניחא ודא איהו זהר דהאי רקיע דאקרי יום השבת.

ועוד יזהרו, אנון משכילים בההוא זהר דסלקא בה ההוא רקיעא. ובגין דההוא רקיעא. ובגין דההוא רקיעא זעירא מפל רקיעין, האי נקדה דסלקא בה ההוא אתפשטותא דנגונא זעיר בניחא, ולא סגיא, ושעורא דילה בנגונא פד אושיטו דימינא ושמאלא לגבי האי רקיע פדי דיחדין. ועל דא בה תרויהו תרין רוחין אתפשטת בנגונא, פדי דחיא ואתי רוחא זעיר בניחא. לבתר האי נקודא אטמרת בגוה, ואתחפיא ואתפשטת באתפשטותא פהאי תולעתא דאתחפיא, ובתר דאתחפיא בגוה אזדריק לתתא לנגונא, ודא אקרי זריקא דהאי נקדה, בגין דאתישבת בהאי בימינא, וכד אתפשטת האי נקדה לנגנא אחידת אבוצינא דקרדוניתא, לאתישבא ונהיר ונציץ, וכדין והמשכילים יזהרו פזר, כההוא זהר ממש דאתפשט ואזדריק נציצו לאתישבא, ודא משכיל על דבר. ודאי בגין דאיהי קימא על דבר ימצא טוב, אתפשטותא דזהר דא דאיהו נציצו וזהירו לאסתכלא, ורזא דא איהו עומקא ורומא לאתישבא ברזא דבוצינא כההוא דבר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע, דא רקיעא דבה שמשא וסיהרא פוכביא ומזלי. הכא פשיטו דבוצינא לנגנא, ע”ד בתמיהו בסליקו על כלא. וסימניך (תהלים קיב) פזר נתן לאבינוים. דהא איהו יהיב לכלהו תתאי, ומשחתא דבוצינא פזר רברבא. דכד משחתא סלקא ואתרברבא פדין איהו סליק ואושיט שית אמין, בשיעורא דשית נקודין לארפא ולפותיא פחיוו דא דאיהו פזר, והאי איהו סימניך (אתסר ה) וישט המלך לאסתר את שרביט הזהב. ותנינן שית אמין אושיט לקבלה. מהאי פזר מליא מבויעיך ויהיב למסכיני. והאי איהו שרביטא דאתתקן במשחתא דא. ובנגונא דמשחתא דא סלקן ואתתקנו פדקא יאות. וכדין והמשפילים וגו’. שעורא דא פשעורא דשית נקודין, לנגנא תלת לארפא ותלת לפותיא. בגין דאיהו רזא דשית. שית אנון, ואנון חמש. תלת לארפא תרין לפותיא פד מסתפלאן ג’ לסטרא דא, וג’ לסטרא דא. וכדין ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אלן אנון שית נקודין דאנון נציצין, ונהרין לתתא. ואנון כוכבים טמירין לאנהרא, וסיהרא אתנהירת בכל חד וחד ממשחתא דילהון דאתנעיצאן בבוצינא.

והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע. דא רקיע דחיון דקימין אתפשט בוצינא ומדיד לארפא ג’ קשרין לימינא וג’ קשרין לשמאלא. אלין תלת קשרין חד קימא. ואלין תלת חד קימא. ואלין תלת נקודין דקימין דא ע”ד בין לסטרא דא בין לסטרא דא. מדידו דבוצינא שיעור לנגנא תרין טעמין, דקימין פחיוו דקימין נגונא דמשחתא דמדיד בתרי ירכין דקימין. יעקב דאיהו גופא, אסתמיך על קימין במדידו דבוצינא. פד עאל לאבוה רזא דויבא לו יין וישת. וגופא אתקים בקיומה. ועל דא והמשפילים יזהרו כזהר הרקיע וגו’. והמשפילים יזהרו כזהר הרקיע דמתפשטין ונהרין לתתא, פד שרביטא אתקים ברזא דפזר, ויהיב ועאל במשחתא ומדיד ואתתקנו אלין תרין קימין במשחתא לתתא, ואתתקן בוצינא ומדיד דא עם דא. פדין והמשפילים יזהרו דהא לתתא אתתקנת בתקונא דנוקבא לקבלא דכורא, וירכין אתתקנו בלא פשיטו. והכא לאו נגונא בגו משחתא דא, ואקרי אתנחתא לקבל תרי טעמי, רזא דנוקבא דפתיחא לקבל דכורא והכא לאו נגונא דכלא בניחא. משחתא דא טמירא, פדין והמשפילים יזהרו כזהר הרקיע. דא רקיע דימינא דזהיר ונהיר ואתקיף בתקפת. שארי בוצינא ואתפשט לאנהרא, ונגונא דקא אזלא מסטר ימינא תרצתא האי נגונא דחביבו למיזל בנגונא דא מחבקא. ותלשת קא סטיר לקשרא קשרא, האי אוחיר והאי כפוף, ואתיעיף לקבלא דסנטורא בקנטופא ואתפשטו תרין דרועין כחדא, ברזא דאזלא וגריש דקטור שמאלא. והמשפילים יזהרו פד פסק נהורא ובוצינא פסקה, ולא מדיד בארפא ופותיא מתתא לעלא, אתפשט בוצינא ואחיד מעלא לתתא ברזא דקשירו, ואתברכאן עלאין ותתאין בהאי מדידו דבוצינא. (נ”א דנגונא) לכלהו משחתין, ואתעביד בלא משחתא חד דקימא ואסתמיך בלא ע”ד. ובגין כך פד עובדין מתפשרין לתתא, ואתפשרן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעובדין טבין, בעובדין דאורייתא, כדין כלא אתתקון עד האי אתר. דהא הכא אשתכח ואזדמן בגלויא ובכסויא, רזא דמהמנותא ונטלא עד הכא.

סדר הלימוד ליום יד אב [יום 309 בשנה]

והמשכילים יזהרו כד עובדין מתתקנן ואחיד משחתא אחרא בסתימו, ופסקה בין משחתא דלתתא למשחתא עלאה. משחתא עלאה איהי משחתא ולא למשחתא, לא משחתא כלל. ובגין כך פסקה מתתא לעלא, ומפסקא מעלא לתתא. ורזא דא יהוה ו' יהוה פסקה בגויהו, וכלא חד ברזא דבוצינא. והמשכילים יזהרו, כד עובדין לא מתכשרן ובוצינא לא אתפשטת, כדין שופרא אתהפך וכלא אתעכב וקימא בדוכתה, ולא נגיד לתתא. ולזמנין דהא נגיד עד דמטי לשרביטא וקימא תמן, ולא נגיד לתתא ואתעכב. ונגונא קימא ובטש בדרגא דאיהו קדמאה, ובוצינא קימא תמן ולא מדיד ולא פשיט משחתא. וכל דא בגין דשופרא אתהפך מתתאי על עובדיהון דלא פשר. וכד בוציצא אתפשטת ומדיד כדין שופרא אזלת ותלת קשרין קימין בדוכתה ואף על גב דברזא אחרא קימא כלא איהו ברזא חדא דהא ג' קשרין אלין דקימין בדוכתה תחות גדפוי דההוא שופרא בוצינא קימא תמן ואתברכן גו חביבו. סגולתא ברזא דתלת אבהן דקימא גו שופרא, הכא בוצינא מדיד משחתא דא בכלהו. בארפא ופותיי עומקא ורומא ועגולא, ולא קימא הכא משחתא לאתגליא וכדין פוזהר הרקיע רקיעא סתימאה דלא אתגליא כלל, וקימא על רישי דחיון קדושים דקימן ברזא דאבהו. והאי רקיעא סתימאה עלה קימא עליהו. ואפיק מנה זחר דנהיר לכלהו חיון. וכדין קימא בוציצא דנהר ובטש בכלהו לאזדהר, ועל דא כלא ברזא דמשחתא קימא לנגנא בשעורא דנגונא מדיד בוצינא. לית מאן דידע לה להאי רזא, בר אנון לואי דקימן על נגונא ולא גרעי ולא מתפשטי לבר, אלא כלא גו משחתא דרזא דבוצינא. אנון ג' קשרין קדמאי דקאמרן דקשרא קדמאה אשתאר על אתון לנקדא למהוי טעמא לעלא. לזמנין האי נקדה דקימא לטעמא לעלא, בוצינא נחית לה לתתא להאי קשרא, למעבד בה מדידו לתתא. וכלא ברזא דדיקנא דוא' נחית אקרי תביר'. וכד נחית וקימא על אתון הא אתמר. ואנון שני קשרין אחרנין דקא אמרו דאשתארו קימין על אתון ואתפשט בוציצא ברזא דוא' ואחיד לון. וכדין אקרי זקף רב וכד לא קימא פשיטו דא בהני תרי קשרין, אקרי זקיפא זעיר, ואף על גב דהא כלא ברזא חדא קימא.

והמשכילים יזהרו יעבדון נגונא ברזא דא כדקא חזי. יזהרו לעלא יזהרו לתתא, לקימא קימא דרזא דמהמנותא, וסמכין לה ונהרין לה. יזהרו בההוא נגונא רוחא בתר רוחא ונעימו דא בתר דא. כד מתחברן כלא ברזא דא, משחתא סליק כחשבן יזהרו. בגין דהאי יזהרו הוא כחשבן רל"ה, דהני רוחי ותנועי לנגנא לאתפשטא

בוצינא בכלהו נהורין, גו משחתא לאסתמכא אורייתא. ובגין דא יזהרו כזהר הכי הוא לחשבנא יזהיר. יזהרו כזהר חד הוא. מה בין האי להאי. אלא כמה דאתמר דרקיעא עלאה סתימאה על פלא, משחתא גו בוצינא דקימא בהאי רקיע, בכלהו משחתי דחיון קדישין עלאין ותתאין ובגין כך יזהרו כזהר בכל אנון חיון עלאין ותתאין כזהר בההוא רקיע דקימא עליהו, וכלא דא לקבל דא. וסימנא דכל רזין אלין בהאי קימא יזהרו כזהר סימנא דא. ורזא דא לא אתיהיב אלא למארי מדין דידעי ברזא דא בוצינא. ופאין אנון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי והמשפילים יזהרו וכו'. והמשפילים יזהרו אלין אנון דמסתכלי ברזא דחכמתא בסתרי רזין דאורייתא אלין צדיקיא דעבדין רעותא דמאריהון. ומשתדלי באורייתא יממא ולילי. ואלין אנון משפילים דאנון משפילים ברעותא דמאריהון תדיר. והא אוקימנא דלית דרגא פדרגא דידהו. בגין כך כל אנון דמשתדלי באורייתא, אקרון משפילים מסתכלן בחכמתא מסתכלאן ברזא דחכמתא עלאה. אין סוף אתפשט נהירו סתים דלא ידיע, והאי נפקא מאין סוף קימא לקימא. והמשפילים יזהרו כזהר הרקיע, אלין אנון דמסתכלי ברזא דחכמתא, בסתרי ברזא דאורייתא אלין אנון דידעי ברזא דרזין, ומסתכלן ותחזו לאזדהרא בההוא זהירו דנגיד ונפיק וקימי ברזי דאורייתא, וידעי לאסתכלא בסתרהא. כזהר הרקיע, דא איהו רקיעא דקאים לאנהרא לתתא, ואתערט לעלא ונהיר לתתא. וההוא זהר נגיד ואתמשך לתתאי ומההוא זהר אתזנו, וקימי בקיומיהו ואזלי ושאטן ונצחי גבורי שמיא ודיני גבורתי טסיסין. ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. כד נהרין פוכביא בנהירו דנציץ ונטלי במטלנוי לאתנהרא מגו דרגין ידיעאן, פוכבא דנהיר מסטר דמזרח כמה אנון משרין מולגן קימאן בקסטוריהו. האי פוכבא נציץ תלת זמני ובטש נציצו דילה ברביעתא לקבלא נציצו דחד קטרא וטהרורא דקימא. לעלא. ובתר שכיך ואתנצצן כל אנון אחרנין ואיהו סתים באתריהו. והאי אקרי פוכבא אומנא לבתר נפקא לסטר דרום פוכבא אחרא, ודא נציץ בד' פוכבים דרהטי ואזלי ואושיטו נהורא דילהון לארבע סטרין דעלמא, והאי אקרי פוכבא דנציץ מתרי סטרי דרום ומזרח. מתנהרי אלף ורבוא רבון פוכביא דנטלי זיהרא ונציצו מגו דנהיר מן מם שמשא. שמשא דמשקופא (נ"א משקופא דשמשא) כד נהיר במטלנוי נהרין מנה כל אנון פוכביא דנהרין ונציצן כל אנון פוכבא אומנא. אף על גב דסתים לבתר נפיק וזהיר עלה חד ממנא ויגזריא"ל שמה. וכד האי פוכבא אומנא נפיק ונציץ ולא אסתים, כדין ההוא ממנא נחית (נ"א נפיק) שלמא לההוא סטרא. וכד בוצינא דקרדינותא כד עביד משחתא לעלא ותתא, וכלא אסתמיך ואנהיר ונגיד אתערותא דרקיעא עלאה לקבלה דמזרח, ואיהו אתער לקבלה דמערב, וסימניך (ישעיה מא) מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו. כדין כל אנון ממנן דקימין על פוכביא, פלהו יובילון נהירו דאנפין מגו שמשא, כד נטיל שמשא למשקופא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הָדָא דְקָאֵי מְשֻׁקֹּפָא דְבִילְג'. פְּדִין הֵהוּא פּוֹכְבָא דְנִצְיִן נְהִיר מְגוּ חֵילָא דְחַד מְמַנָּא
דְנִטִיל כַּד נְטִיל שְׁמָשָׁא. (עכ"מ וכאן תחלת ענין ונראה שצריך להתחיל)

וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר מִסְטָרָא דְתַפְלִין דְרִישָׁא. צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה מִסְטָרָא דְתַפְלִין
דִּיד וְהָיָה כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, וְהָא אוֹקְמוּהּ כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה. דְצָרִיכִין
לְשַׁלֵּשׁ גְּלִגּוּלִין לְגַבָּהּ, כְּמָא דְאוֹקְמוּהּ יְשַׁלֵּשׁ אָדָם שְׁנוּתֵיו וְגו'. וְאוֹקְמוּהּ מְאָרִי
מִתְנִיתִין בְּשַׁבַּת אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין רוֹכְבִין (נ"א סומכין) בְּאֵילָן, וְאֵין מְשַׁתְּמִשִּׁין
בְּאֵילָן. הָאֵי בְּאַרְחָ רְזָא אֲנָא שְׁאֵיל לָךְ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְלָאוּ בְּפִשְׁטוֹ דְמְאָרִי
מִתְנִיתִין גּוֹפְנִיִים. אֶלָּא דְמְאָרִי מִתְנִיתִין שְׁכֻלִיִים דְאַתְמַר עֲלֵיהּ וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ.
א"ל סָבָא סָבָא אֲמָא אֲנִתְ דְאַנְתְּ מִסְטָרָא דְאֵילָנָא דְאֶקְרִי אֵילָנָא דְחַיִּי, דְנִטִיעַ בְּשַׁבַּת
מְלַכְתָּא, דְלֹא צָרִיךְ שׁוּם בַּר נֶשׁ לְאַשְׁתַּמְשָׁא בָּהּ. כְּמָה דְאוֹקְמוּהּ כָּל הַמְשַׁתְּמִשׁ
בְּתַגָּא חֲלָף. וְדָא שְׁמָא מְפָרֵשׁ דְסָלִיק לְחֻשְׁבֹן אָדָם. וְאוֹקְמוּהּ רַבְּנָן כָּל הַמְשַׁתְּמִשׁ
בְּשֵׁם הַמְּפָרֵשׁ נְעַקֵּר מִן הָעוֹלָם. א"ל בְּרִיךְ אֲנִתְ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְבוֹדָאֵי הַכִּי הוּא,
דְבִיוְמֵי דְחַל שְׁלֵטָא עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, דְאֵיהּ אָדָם דְוִיִּצֵר בִּיִצֵר הַטוֹב וּבִיִצֵר הָרַע,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ב) וַיִּצֵר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם. וְאֵיהּ עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע
דְחָב בָּהּ אָדָם. וְדָא הוּא מְטָרוֹן דְאֵיהּ עֶבֶד דְשְׁלִיט בְּשִׁית סְדְרֵי מְשֻׁנָּה וְאֵיהּ
גּוֹפְנֵי, וְשְׁלִיט בְּשִׁית יוֹמִין דְחַל דְאַנּוֹן חֲלִין דְטַמְאָה וְחֲלִין דְטַהֲרָה. וּמִנָּה אֲתִיְהִיבו
שִׁית סְדְרֵי מְשֻׁנָּה בְּאֶסוּר וְהִתֵּר, טַמְאָה וְטַהֲרָה, כְּשֵׁר וּפְסוּל. וּבָהּ שְׁשֵׁת יָמִים תַּעֲבֹד
וְעִשִׂית כָּל מְלֹאכְתָּךְ. וְלִית עֲבוּדָה אֶלָּא צְלוֹתָא, דְבָהּ צָרִיךְ בַּר נֶשׁ לְמַהוּי כְּעֶבֶד
הַמְּסֻדָּר שְׁבַחְיו לְפָנֵי רַבּוֹ, וְכַעֲבֹד הַשְׁוֹאֵל פָּרַס מְרַבּוֹ, וְכַעֲבֹד הַמְּקַבֵּל פָּרַס מְרַבּוֹ
וְהוֹלֵךְ לוֹ. אֲבָל בְּשַׁבַּת מְלַכְתָּא דְשְׁלֵטָא בָּהּ אֵילָנָא דְחַיִּי וְלֹא עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע
אוֹקְמוּהּ דְאֵין מְשַׁתְּמִשִּׁין בְּאֵילָן שׁוּם שְׁמוּשׁ, וְכָל הַמְשַׁתְּמִשׁ בְּתַגָּא חֲלָף. וְלֹא עוֹלִין
בָּהּ וְלֹא סוֹמְכִין בָּהּ לְאַשְׁתַּמְשָׁא, דְלֹא מְקַצְצִין בְּנִטְיָעוֹת, דְלִית תַּמָּן קְצוּץ וּפְרוּד
בְּאֵילָנָא דְחַיִּי.

וְאֵילָנָא דְעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע צָרִיךְ לְמַעֲבֹד בָּהּ פְּרוּד בֵּין טוֹב לְרַע. הָדָא הוּא
דְכְּתִיב (בראשית א, ד) וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וְצָרִיךְ לְמַעֲבֹד קְצוּץ בָּהּ
לְמַהוּי בַּר נֶשׁ בְּלֹא יִצֵר הָרַע, כְּגוֹנָא דְקָצִיץ לָהּ מִנָּה וְהַרְגָּה בְּגִרְסָתָהּ, הָדָא הוּא
דְכְּתִיב (תהלים קו) לְבִי חָלַל בְּקִרְבִּי. וְלְקַבֵּל מ"ט מִן מְטָרוֹן אֲנּוֹן מ"ט פָּנִים טָהוֹר.
וּמִסְטָרָא דְסְמָא"ל מ"ט פָּנִים טָמָא. וּמֵאֵן דְזָכִי לְחַבְרָא ה' לְמ"ט פָּנִים דְטָהוֹר דְאֵיהּ
חֲמִשָּׁא חֲמִשֵׁי תוֹרָה, אֲתַעֲבִיד מִטָּה לְמַחְאָה בָּהּ לְיִצְרָה בְּאֵת י' דְאֵיהּ עֶשֶׂר מְחָאן
וְהִינּוּ, ה"י מִן אֱלֹהִים. וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִי מִטָּה הָאֱלֹהִים. וּבַעַל הָאֵי מִטָּה אֵיהּ ו'
דְאַתְמַר בָּהּ (שמות לד) הִנֵּה אֲנֹכִי בֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמּוֹה, דְכָרַת עִמָּה י"ג מְכִילָן
דְרַחֲמֵי דְלֹא יַחְזוּר רִיקָם בְּצְלוֹתָהּ. דְאַלֵּם בְּלֹא ה"י אֲתִי רִיקָם. וְדָא הוּא דְאָמַר יַעֲקֹב
לוֹלִי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וּפְחַד יִצְחָק הִיָּה לִי כִּי עָתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי (שם לא).

ואמאי בגין דאתמר בלבן ותחלף את משפתי עשרת מונים (שם ל"א מ"א), ובאת י אתעביד ליה נס. דאלהים אפיק מנה ה"י, נשאר אל"ם ריק בלא אורייתא דבעל פה. אבל מאן דצלי צלותא לאילנא דחיי, לא יחזר ריקם בצלותה לעולם. ובגין דא אית אלהים מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, ואית אלהים חיים ומלך עולם מסטרא דאילנא דחיי ולא זכין לה אלא מארי קבלה דיידעין רזין דאורייתא. א"ל בוצינא קדישא לההוא סבא מאי אשתמודע מאן דאיהו באילנא דחיי דאיהו עשר ספירות בלימ"ה ביו"ד אתון דשמא מפרש דאיהו אדם דאצילות דהכי סליק יו"ד ה"א וא"ו ה"א לחשבן אדם.

למאן דאיהו מסטרא דאדם דעץ הדעת טוב ורע דאית בה אדם טוב ואדם בליעל. א"ל בוצינא קדישא בין אדם טוב דעץ הדעת, לאדם דאילנא דחיי, אית חלופה בהון. כגון והבדילה הפרכת לכם וגו'. דדא בפריאה ודא באצילות. אשתמודע מאן דאיהו מאילנא דחיי נשמתה, ודאי כד מנח תפלין על רישה מתפון לאעלא כל אלהים אחרים תחות שלטנותא דשכינתא עלאה דאיהי תפלין דרישא דבר נש, ולאעלא כל אמין תחות יד ה' דאיהי שכינתא תתאה. בגין דבגלותא אתמר תחת שלש רגזה הארץ, תחת עבד פי ימלוך ונבל פי ישבע לחם, ושפחה פי תירש גברתא. ובגין דא תפלין דרישא ויד לאעלא שפחה תחות גברתה עלא ותתא. ובהזפורות דלגאו דכלילן בהון דאיהו שקול לאורייתא, צריך לאעלא עבד תחת רבו עלא ותתא. ודא אקרי ברא דקדשא בריך הוא ושכינתה. הדא הוא דכתיב פה אמר ה' בני בכרי ישראל. ואלין דעבדין דא אתמר בהון בנים אתם לה' אלהיכם.

ובגין דא אמר (פרקי אבות) אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס. ומאן דעביד פקודא דא על מנת לקשר אלהים אחרים דעבודה זרה למהוי לשעבודה, ואמין דלתתא לישוי תחות ידה, לא יהבין לה נשמה אלא מסטרא דהאי עבד. ובגין דא אם כבנים אם כעבדים. ובגין דא (תהלים א) כי אם בתורת ה' חפצו. ואוקמוה רבנן דלית לאתעסקא בר נש באורייתא אלא במה שלבו חפץ. אית שלבו חפץ בסתרי אורייתא, בעובדא דבראשית ובמעשה מרכבה. ואית דלא בעי אלא בפשטי אורייתא, דפשטין אנון מסטרא דעבד ורזין מסטרא דמלכא. אדון ועבד. ובגין דא לדא אתקרי שתילא ולדא נטוע. שתיל דלית לה קשורא. ונטוע דלית לה עקירא. והנחה דשבת ברשות יחידו של עולם, איהי שכינתא שבת מלפתא, לא צריך למעבד בה עקירא מההוא חפץ, דאתמר בה כי אם בתורת ה' חפצו ואוקמוה רבנן. אלא למהוי בה קבוע.

אבל מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, צריך למעבד בה עקירא למהוי מטלטל וגלי מאתר לאתר, כמה דאוקמוה רבנן דמתניתין. אף חובב עמים וגו'. אלין אנון דמכתתין רגליהון ממדינה למדינה. ודרשינן לה דה"ק בזמנא דאת חובב עמים

בגלותא בחובין דדרא. כל קדושו יהיו בידך, ולבתר אמר והם תפו לרגליך, אלן
אנון דמכתתין רגליהון ממדינה למדינה ומאתר לאתר, לשא ולתן במשא ובמתן
דאורייתא, דאזלין מטלטלין מאתר לאתר אתחשיב לון כגלגול. דשבע מיני עניות
אתחשיב לה לבר נש כשבע מדורין דגיהינם, דלכלהו נחית אדם בתיובתא סליק,
דעליהו אתמר ויסרתי אתכם אף אני שבע כחטאתיכם. בגין דחב אדם בז' מינין
דאנון חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש. ובגין דא הוה אמרי רבנן
דמתני' אילן שאכל אדם הראשון חטה היה. ואחרנין אמרין גפן הוה. ואחרנין אמרין
תאנה היתה, ולא הוה חולקין במלוליהו, דכלא קשוט. דשבעת מינין נטועין בארץ,
חטה ושעורה. והינו דתנו, בעצרת על פרות האילן נדון כל עלמא. פלהו קרא לון
אילן חד מסטרא חד. ומסטרא אחרא מתפרשן לז' מינין. כגון לולב דאיהו אגדה
חדא לתתא ולעלא מתפרשן מינין כל חד לחולקה. כגונא דחיון דאתמר בהו (יחזקאל
א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה ולתתא שתים חברת איש ושתים מכסות את
גויותיהנה. זפאה איהו עץ דאיהו שתול על פלגי מים דאורייתא. ויתיר מאן דאיהו
מסטרא דאילנא דחיי, דאתמר בה אשר פריו יתן בעת'ו, ודא שכנינתא ולא אפיק
מעט דילה. אני ה' בעת'ה אחישנה. בעתה ע"ב פנים לתורה, דאיהו ת' מן עת
ועלהו לא יבול. כגון שמלתך לא בלתה מעליך. וכל אשר יעשה יצליח (תהלים א').
אלין פקודין דעשה. דאתמר עליהו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו. ואוקמוה
מ"מ דאיהי אורייתא דאתמר בה שתה מים מבורך וגו'. ואוקמוה בור מים מכנסים.
באר מים חיים. הדא הוא דכתיב מעין גנים באר מים חיים. מסטרא דעץ הדעת טוב
ורע, איהי מים מכנסים למקוה. מים מכנסים סרוחים. אלין מסטרא דטוב. ואלין
מסטרא דרע. ומים מכנסים אלין הלכות ולקוטות דאנון כגון לקט שכחה ופאה
לעני. הכי מים מכנסים להווא דאקרי עני באורייתא ובפקודין דילה, דלית לה אלא
מא דיהבין לה, דאשתקיא מלבר ע"י אחרא. וכל (נ"א אכל) אלין דסטרא דאילנא
דחיי, אנון דמין לבאר מים חיים, דלית להו פסיקו, ודמין לעץ דאיהו נטוע על
פלגי מים, או שתול דאעקרו ההוא אילנא מאתר דיבשה ושתלו לה על פלגי מים,
דאנון משלשים באורייתא. ואתקריאו פלגי מים, על שם דאית להו פלגתא
דמתניתין דילהון והכי (נ"א והוא) פלגתא דאילנא דחיי, איהו מים עליונים דכרים,
מים תחתונים נקבות, ואנון בוכים בגין דלא יהו רחוקין מקדשא בריך הוא. וקדשא
ברוך הוא עביד בהו פלגתא, דשוי פלגו לעלא מן רקיעא, ופלגו לתתא מרקיעא.
בגין למהוי אשתמודע חלוק בן דכורין לנוקבין. בגין כך שוי קדשא בריך הוא
הבדלה בין אנפין דדכורא לאנפין דנוקבא. והאי איהו מחלקת לשם שמים דסופו
להתקים. אבל פלהו אחד, כגון דאתמר באדם ואתתה אחד קראתיו. ואת א' תוכיח
דאיהי י' לעלא מים זכרים. י' לתתא מים נוקבין. כגון י"ז מן יאהדונה"י אשתארו
שית אתון באמצעיתא, בין י"ז מן יאהדונה"י כחשבון ו' מן א' דאיהו רקיע

בְּאִמְצֵעֵיָא. וְעָלָה אֲתָמֵר (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לְרִקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים. וְאֲתָמֵר בְּהַ
דְּמוּת כְּמֵרָאָה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה, וְדָא א' מִן אָדָם. וְלֹא כָּל פְּלַגְתָּא שׁוּיָן. דְּאִית
פְּלַגְתָּא לְמִיפְלַג בֵּין טוֹב לְרַע. וְאִית פְּלַגְתָּא לְמִיפְלַג בֵּין דְּכוּרִין לְנוֹקְבִין, כְּגוֹן מְאָרִי
מִתְנִיתִין, דְּדָא הוּא חוּלְקָא עַל הַהֲלָכָה דִּילָהּ, לְמַהוּי מִים עֲלִיוֹנִים לְאֲתַגְבְּרָא עַל
נוֹקְבָא דְּאִיהִי מִים תַּחְתּוֹנִים וּמֵאֵן דְּאֵלִים גְּבַר. כְּגוֹן הֲלָכָה דְּהַלֵּל עַל הֲלָכָה דְּשִׁמְאִי
דְּאֲתַכְפִּיא הֲלָכָא דְּשִׁמְאִי תַּחְתּוֹת הֲלָכָה דְּהַלֵּל. אַע”פ דְּאֵלּוּ וְאֵלּוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים.
אַלָּא לְאַחֲזָאָה דְּמֵאֵן דְּאִיהוּ מְסִטְרָא דְּנוֹקְבָא, צְרִיךְ לְאֲתַכְפִּיא תַּחְתּוֹת דְּכוּרָא. כְּגוֹן
טְפָה דְּנוֹקְבָא דְּאֲתַכְפִּיא תַּחְתּוֹת דְּדְכוּרָא אֲקָרִי בֵּן. וְאִי טְפָה דְּנוֹקְבָא שְׁלֵטָא עַל טְפָה
דְּדְכוּרָא אֲקָרִי בַת. וְהֵכָא אִיהוּ רְזָא וְהִיא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מִים, דְּאֲנוּן רְזִין
דְּאוּרִיתָא דְּבַעַל פָּה. וְאֲתַקְרִיאוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים מְסִטְרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּי. וְעֲלִיָּהּ
אֲתָמֵר (משלי כא) פְּלָגֵי מִים לֵב מֶלֶךְ בֵּיד ה' עַל כָּל אֲשֶׁר יַחְפוּץ יִטְנוּ. וְאִית פְּלַגְתָּא
עַל לְבוּשֵׁי א' מִן אָדָם וְהִינוּ דְּכֹר וְנוֹקְבָא. כְּגוֹן אֵלִין דְּחוּלְקִין עַל פְּסָקוֹת דְּלְבוּשֵׁי
מְטְרוֹנִיתָא, וְעַבְדִּין לֹון כְּמָה פְּרוֹקִין, עֲלִיָּהּ אֲתָמֵר וְעֲלָהּ לֹא יֵבֵל. כְּגוֹן שְׁמֵלְתָךְ לֹא
בִלְתָּה מְעַלְיָךְ. וְלֹא אֲנוּן כְּאֲנוּן לְבוּשֵׁין דְּאֲסוּר טְמָאָה פְּסוּל, דְּהֵנִי מְאִנִי דְּרַבְּנָן דְּבִלּוּ
דְּמִתְחַכְכֵי שְׂדִים בְּהוּ. וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ, אֵלִין פְּקוּדֵי דְּעֵשָׂה. וְעוֹד אוּרִיתָא
אֲתַקְרִיאַת חוּמָא, כְּגוֹן וְהַמִּים לְהֵם חוּמָה מִימִנָּם. וְאִיהִי חֲמָה לְאֲמִין דְּעֵלְמָא דְּלֹא
קָבִילוּ לָהּ, כְּגוֹן מְצָרִים דְּאֲתַעְבִּיד לֹון חֲמָה וְטַבְעוּ בּוּ וּמִתּוּ. וְהִינוּ כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה'
וְגו'. מְסִטְרָא דִּימִינָא אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָא חוּמָה מְסִטְרָא דְּחֶסֶד דְּתַמְן חֲכָמָה. וּמְסִטְרָא
דְּגְבוּרָה, וְאִנִּי אֲהִיָּה לָהּ נֵאֵם ה' חוּמַת אֵשׁ סָבִיב. וּמְסִטְרָא דְּעֵמוּדָא דְּאִמְצֵעֵיָא
אֲתַקְרִיאַת רוּחַ גְּדוּלָהּ וְחֹזֶק. גְּדוּלָהּ מְסִטְרָא דְּחֶסֶד. וְחֹזֶק מְסִטְרָא דְּגְבוּרָה בֵּיד חֹזֶקָה
וְגו'. גְּדוּלָהּ, וְיִרְאָ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה (שם). מִתְרוּיָהּ מְפָרֵק הָרִים וּמְשַׁבֵּר
סְלָעִים, דְּאֲנוּן אֲמִין דְּעֵלְמָא דְּלֹא קָבִילוּ אוּרִיתָא. מְרוּחַ ה' דְּאֲתָמֵר בְּהַ וְנָחָה עָלָיו
רוּחַ ה'. וְאֲתַקְרִיאַת רַעַשׁ הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְאֲשַׁמַּע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל וְגו' וְעֲתִיד
לְאֲעַבְרָא רַעַשׁ דְּסִטְרָא אַחֲרָא דְּאֲתָמֵר בְּהַ לֹא בְּרַעַשׁ ה' (מלכים). וְאֲתַקְרִיאַת אֵשׁ,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב כֹּה דְּבָרֵי כְּאֵשׁ נֵאֵם ה'. וְעֲתִיד לְלַחֵף אֲשָׁא דְּסִטְרָא אַחֲרָא, דְּאֲתָמֵר
בְּהַ לֹא בְּאֵשׁ ה'. אֲשֶׁתָּא מְלָכָא בְּקוֹל דְּמָמָה דְּקָה, דְּאִיהִי שְׁכִינְתָא צְלוּתָא בְּחֵשָׁאִי,
דְּבַה אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתֵּךְ דְּבִאֲרַבְעָה אִיהִי רְבִיעָאָה דְּקָה, דְּאִיהִי
שְׁכִינְתָא. אֲבָל תְּלַת קְלָפִין שְׁלֵשׁ שָׁנִים יְהִיָּה לְכֶם עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל וּבִשְׁנָה הַרְבִּיעִית
יְהִיָּה כָּל פְּרִי, דָּא קוֹל דְּמָמָה דְּקָה. וּבְגִין דָּא ד' נְכַנְסוּ לְפָרְדֵס, תְּלַת דְּעֵאלוּ בְּתַלַּת
שָׁנִים עֲרֵלִים חַד הַצִּיץ וּמֵת. וְחַד הַצִּיץ וּנְפָגַע. ג' יֵצֵא לְתַרְבּוֹת רַעָה. רְבִיעָה דְּעֵאל
בִּשְׁנָה הַרְבִּיעִית קֹדֶשׁ הַלְוִלִים לָהּ עֵאל בְּשָׁלֵם וְנִפְקָ בְּשָׁלֵם. וְדָא רְזָא דְּפָרְדֵס בְּתוֹךְ
הַגֵּן דְּאִיהוּ פ', פֶּשֶׁט, ר' רְאִיָּה דְּפֶסוּק, ד' דְּרִשָּׁה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ אִין מְשִׁיבִין עַל
הַהַגְּדָה. בְּאֵלִין תְּלַת נְפִלוּ תְּלַת עֵלְאִי עֵלְמָא וְנִכְשְׁלוּ. רְבִיעָאָה דְּאִיהוּ ס' סוּד. רַע”ק
עֵאל בְּשָׁלֵם וְנִפְקָ בְּשָׁלֵם. וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאַת אוּרִיתָא ג”ן. הָדָא הוּא דְּכְתִיב גֵּן

נעול. ג'ן סדרים דאורייתא סתימין וחתמימין. והינו מעין חתום, כגון יין חתום וסתום דלא מנסף לה גוי, אוף הכי צריך למהוי רזין דאורייתא, הדא הוא דכתיב לא עשה פן לכל גוי. כ'ן בגימטריא סו"ד. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין אסור לגלאה סתרי תורה לגוי, דלא ינסף לון לעבודה זרה. ואי תימא הא אוקמוה רבנן דאנשי כנסת הגדולה קטלו לאריה דעבודה זרה דאיהו יצר הרע, דמיונו כאריה, דעלה אמר דוד יארב במסתר כאריה בסכו יארב לחטף עני (תהלים). ולית עני אלא עני מאורייתא ומפקודין דילה. בגין דעתידין ישראל למהוי בגלותא בדוחקא, ובגין דלא להוו טועין בה בכבד המס ובכבד המלאכה באבוד דדעת קטילוי לה ובגין דלא יתפשטו בעריות סמו עיני דיצר הרע דבני נשא ואוקמוה דאריה דעבודה זרה כד תפסו לה בנימא חדא דנשר מנה. צווח קלא עד ד' מאות פרסה. בגין דא עאלו לה במאנא דעפרת ולא אשתמע קלה בה, ואוקידו לה בנורא, לקים בה תשרפון באש. וכגונא דתקיננו אבהן תלת צלותין בעתין ידיען הכי תקינו רבנן לשלש שנותינו במקרא במשנה בתלמוד. ובגיניהו אוקמוה דעתידין קדשא בריך הוא למימר קבעת עתים לתורה. ואוקמוה דמאן דמתעסק במשנה (נלע"ד בתלמוד) עאלו התעסק בכלא. בגין דאיהי כלילא במקרא במשנה בתלמוד. ובגין דא אתמר באהרן בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה. בפר לכפרא על עגלא. ואיל לאדכרא עקדת יצחק. ועוד במקרא תקינו דמלמד לא יהא רשאי לאולפא יתיר מעשרין וחמשה תינוקות. ורזא דמלה מימינא כ'ה תברכו, מסטרא דשמאלא הווא כ'ה דברי פאש נאם ה'. והינו ויפן כ'ה וכ'ה וירא פי אין איש. לקבליהו כ'ה אתון דקריאת שמע ערבית ושחרית בקרא קדמאה דקריאת שמע. ולית לארפא יתיר ואל מאן דקרא קריאת שמע ערב ובקר, כאלו מקים והגית בו יומם וליילה.

והמשכילים יזהרו. מאי משכילים. אלין אתון דאורייתא. יזהרו אלין נקודין דנהרין באתון כנשמתא בגופא. כזהר. אלין טעמי תורה דאנון כתרין על רישיהו דאתון, ברקיעא דאיהו על ארעא ככתרא. ואתון ונקודי וטעמי אנון כנשמתא ורוחא ונפשא. אתון אנון מסטרא דנפשא דאיהי ברבועא. ונקודין בעגולא דאתין בעגולא בגין דאנון כאדם דיצירה. נקודין אנון מסטרא דרוחא באנון גלגלין דאתין בגלגולא. וכמה דרוחא אנהיג לכל ערקין דדמא דדפקין מן לבא, הכי אתון מתנהגין לגבי נקודין. ורזא דמלה אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. בגין דרוחא דבר נש מתמן אתנטילת מדרגא דאתמר בה (יחזקאל א) פי רוח החיה באופנים. דאנון גופא לרוח לנקודין. דאנון רוחין קדישין מרוח החיה אנון. נשמתא אתי מכרסא. ובגין דתמן יהוה דאיהו מנהיג כלא. טעמי דאנון כתרין דאורייתא אנון מסטרהא.

תא חזי כל אתון אנון מסטרא דאתון דאורייתא דכלילן בשכינתא. צדיק איהו נטיל לשמאלא דאיהו יצחק, ק”ץ ח”י, חי עלמין קשיר בשמאלא. ושכינתא תתאה מסטרא דשמאלא אתמר בה, והארץ היתה תהו (ובהו). ומסטרא דימינא ובהו, בו הוא. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא וחשך על פני תהום (שם). ואלין אנון לבושין דשכינתא תתאה בגלותא. ומאן גרים האי. אלא קדשא בריך הוא קדם דברא עלמא הוה סתים יהוה. לבתר אתפשט ה’ לתתא ואתמר בה והארץ היתה תהו ובהו. ורזא דמלה אלה תולדות השמים והארץ בהפראם. בה’ בראם. הרי לך דהוה לבושה תהו. ובגין דא פי לא המטיר ה’ אלהים וגו’ (שם). לא נחית נביעו עלה. בגין דאדם אין, דהוה בעלה לעלא סתים באין. עד דאתפשט ו’ מן יהו דאיהו בינה ם דאיהי מקורא דנביעו דאיהי נקדה סתימאה. ומיד והשקה את כל פני האדמה. וקדם דנחתת הוה קדשא בריך הוא בונה עולמות ומחריבן בגין דלא הוה נביעו נחית בהוהא זמנא דנחת נביעו לגבי ה’, הוה שירותא מחדס הדא הוא דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה. ובגין דא לא תהו בראה לשבת יצרה, ואתמר בה (נ”א בה) לא טוב היות האדם לבדו. ובזמנא דהוה תהו אמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני. ודא קץ דיצחק דאתמר בה פי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה (שם). דאי אנת בעי רחמי עליהו. ולא ימות משיח דאיהו מסטרא דשמאלא. אמר לה והא בונה עולמות ומחריבן קדם דאתברי עלמא אלא מגיד מראשית אחרית דקודשא בריך הוא חזא במחשבתה כל דרין דהוה בונה ואתחריבו קדם דאתבריאו. חזא דהוה עבדין עובדין דאתחריבו וכיון דברא ומנע ברפאן מניהו, לון חשיב כאלו הוא חריב לון. ודא ממלל על סוף יומין דאלין תולדין בישין הוו גרמין דנהר יחרב ויבש. נביעו דילה בתרין עלמין שכינה עלאה ושכינה תתאה. ודא איהו יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני. ולנח אתגליא מה דהוה עתיד למתוי, ולא בעא רחמי עלהו. עד דאתא משה ובעא רחמי. ועתידין הוו ישראל דלא יפקון אלא חד מעיר ושנים ממשפחה, מסטרא דגבורה דהוה דין. ואתחזור עלמא לתהו ובהו. ובגין דבעא משה רחמין עליהו שמאל דוחה ולא יפקון בה ישראל וימין מקרבת דאיהו ימינא מטה כלפי חסד. ומשה בגין דיהיב גרמה עליהו, יחב תקפא לדרגה דאיהו עמודא דאמצעייתא, דאיהי אורייתא דאתיהיבת בימינא. הדא הוא דכתיב (דברים לב) מימינו איש דת למו. ובגין דא פרקנא בה תליא הדא הוא דכתיב לא יסור שבט מיהודה וגו’. עד פי יב’א שיל’ה, דאיהו משה בחשבנה יסוד צדיק בה ס”ו תהא דוחה. אף על גב דאוקימנא בה כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש. בגין דאתקשרא בשמאלא וימין מקרבת. בגין דתליא מנה עמודא דאמצעייתא דס”ו אנון שתין מסכתות ושית סדרי משנה דאתיהיבו מגבורה. דאיהו שמאלא. ששים גבורים אתקריאו דנטלין מגבורה דתמן אורייתא דבעל פה דאיהי שכינתא תתאה כללא דס’ מסכתות ושית סדרי משנה. דאורייתא דבכתב איהי לבא כללא מל”ב אלהים ואורייתא. דבעל פה פומא.

וְדָא אִיהוּ לְבָא לְפּוּמָא לָא גְלִי. בְּגִין דְּעֵתִידָא שְׂמַאלָא דְאִיהוּ פּוּמָא לְאֵתְדַחֵיא
וּכְגוֹנָא לְבָא אִיהוּ סְתִים הֵכִי דְאִיהוּ פְּרַקְנָא סְתִימָא בְּלָבָא וּפּוּמָא דְאִיהוּ גְלִיא, לָא
אֵתְגְלִי פְּרַקְנָא. וּבְגִין דְּכָלָא תְּלִיא בִּימִינָא, אָמַר חֵי ה' שְׁכַבִּי עַד הַבֶּקֶר, וּבְגִין
דְּפְרַקְנָא תְּלִיא בִּימִינָא אָמַר הַנְּבִיא וְזוֹרַע ה' עַל מִי נִגְלָתָה עַל מִי וְדָא דְאֵתְמַר בֵּה
מִי יִרְפָּא לָךְ הֵדָא הוּא דְכְּתִיב מָה אֶעֱיֹדךָ מָה אֲדַמָּה לָךְ הֵהוּא דְאֵתְמַר בֵּה וְאָמְרוּ לִי
מָה שְׂמוּ מָה אָמַר בַּמ"ה יִיְתִי נַחְמָה וּבַמ"י אֲסוּוֹתָא הֵדָא הוּא דְכְּתִיב מ'ה אֲשׁוּה לָךְ
וְאֵנַחְמֹךְ מִי יִרְפָּא לָךְ דְּמִשָּׁה אִיהוּ מָה שְׂמוּ וּבֵה יֵהָא נַחְמָה וּבְגִין דָּא כְּפַל קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא שְׂמָה מִשָּׁה חַד עַל פְּרַקְנָא קְדָמָהּ וְחַד עַל בְּתַרְיָתָא וּבְגִין דָּא אִז
יִשִּׁיר מִשָּׁה אִז יִשִּׁיר לָא נְאֻמַר אֱלָא אִז יִשִּׁיר עֲשִׂירָאָה בְּתַפְלָה וְדָא שְׁכִינְתָא עֲלָה
אֵתְמַר תְּפִלָּה לְדוֹד שְׂמַעָה ה' צְדָק וְדוֹד בְּרוּחַ קְדָשָׁא אָמַר בְּאַחְרִית יוֹמִין דְּגִלוּתָא
אָמַר עַל יִשְׂרָאֵל בְּחֻנְתָּ לְבִי פְּקַדְתָּ לַיְלָה וְלֵית לַיְלָה אֱלָא גְלוּת וְאִיּוֹב מָה דְאָמַר כְּלָא
הוּא מְשַׁל עַל יִשְׂרָאֵל דְאָמַר כְּלָה עֲנֵן וְיִלְךְ וְשִׁטָּן בְּעָא לְקַטְרָגָא לָהּ וְאָמַר קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אִיּוֹב לָא בְּדַעַת יְדַבֵּר וְיַעֲקֹב בְּגִין דְּחֻזָּא בְּרוּחַ קְדָשָׁא דוּחְקָא דְּגִלוּתָא
בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיאָא אָמַר וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצַר לוֹ וּפְלִיג עֲמָא קְדִישָׁא בְּגִלוּת
לְתַלְתָּ סְטָרִין הֵדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּשֶׁם אֶת הַשְּׂפָחוֹת וַיְלַדְיֵהן רֵאשׁוֹנָה בְּרִישָׁא דְאָדוּם.
וְאֵת לָאָה וַיְלַדְיָהּ אַחְרוֹנִים וְאֵת רַחֵל וְאֵת יוֹסֵף אַחְרוֹנִים (שם). וּבְגִין דְּחֻזָּא בְּתַר כֵּן
עֲנִיּוּתָא וְצַעְרָא דִּילְהוֹן אָמַר, וְשִׁבְתִּי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי (שם), דָּא מְקַדְּשָׁא וְאָמַר
וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגֵד לְלַבֵּשׁ. וְדוֹד בְּגִין גְלוּתָא אָמַר הֵנָּה רַעֲב וְצָמָא בְּמַדְבָּר.
וּבְגִין דְּחֻזָּא שְׁכִינְתָּא חֲרָבָה וַיִּבְשָׁה, הוּא אִיהוּ נָטַל צַעְרָא בְּגִינָה. דְּבַתַּר דְּחֻזָּא דְּחֻזְרוּ
יִשְׂרָאֵל בְּתַשׁוּבָהּ בְּחֻדָּה, תִּקַּן עֶשֶׂר מִיַּיִן תַּהֲלִים וּבְסוּף כְּלָהּ אָמַר תְּפִלָּה לְדוֹד הֵטָה
ה' אֲזַנְךָ עֲנִי וְגו'. חֻזָּא דְכְּלָהּ צְלוּתִין דְּנִגּוֹנָא, הוּוּ מֵתְעַטְפִּין קְדָם מַלְכָּא, וְלָא הוּוּ
עָאֲלִין עַד דִּיעוֹל צְלוּתָא דְעֵנִי. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב תְּפִלָּה לְעֵנִי כִּי יַעֲטוּף (שם). דְּעַטְף
כָּל צְלוּתִין קְדָמָי עַד דְּעָאֵל צְלוּתָה דְעֵנִי. וּבְגִין דָּא צְלוּתָא דְעַרְבִית דְאִיהִי רְשׁוּת
בְּפָנֵי עֲצָמָה בְּלָא בְּעֵלָה. וּבְגִין דְאִיהִי בְּלָא בְּעֵלָה, אִיהִי עֲנִיָּה וַיִּבְשָׁה וְצַדִּיק עֲנִי
וַיִּבֶשׁ. וְצְלוּתָא דְשִׁבְתָּ אִיהִי צְדָקָה דְעֵנִי אֶקְדִּים לְכָלְהוּ מֵאֵן צְלוּתָא דְעֵנִי דָּא צְלוּתָא
לְעֵנִים. וּבְגִין דָּא צְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְמַהוּי אִיהוּ כְּעֵנִי לְתַרְעָא דְמַלְכָּא בְּצְלוּתָא דְעַמִּידָה,
בְּכָל שִׁית יוֹמִין דְּחַל בְּגִין שְׁכִינְתָּא. וּמֵתְעַטְף בְּעַטוּפָא דְמַצּוּה כְּעֵנִי, וַיְהִי בְּתַפְלִין
כְּאֲבוּן לְתַרְעָא דְהֵיכְלָא דְאִיהִי אֲדָנִי. דְהֵכִי סְלִיק לְחַשְׁבֵּן הֵיכָל. וְדָא אִיהוּ אֲדָנִי
שְׁפָתֵי תַפְתָּח. וְכַד אֲפַתַח פּוּמָה בְּצְלוּתָא דְעַרְבִית, נִשְׂרָא קָא נְחִית בְּיוֹמִין דְּחַל
לְקַבְלָא בְּגַדְפָּהָא צְלוּתָא דְלִילָא, וְדָא נוֹרִיא"ל אֵתְקַרִי. אוֹרִיא"ל מַסְטְרָא דְחֻסָּד.
וְנוֹרִיא"ל מַסְטְרָא דְגְבוּרָה דְאִיהוּ נוֹר דְלִיק, דְאֵתְמַר בֵּה נְהַר דִּינּוֹר נְגִיד וְנִפְקָ מֵן
קְדָמוּהִי. וּבְצְלוּתָא דְשַׁחְרִית נְחִית אַרְיָה לְקַבְלָא צְלוּתָה דְבַר נֶשׁ, בְּדְרוּעוּי וּגְדָפוּי דְד'
גְדָפוּי לְכָל חֵיה דָּא מִיכָא"ל. וּבְצְלוּתָא דְמַנְחָא שׁוֹר נְחִית לְקַבְלָא צְלוּתָא בְּקַרְנוּי
וּבְגְדָפוּי וְדָא גְבִרִיא"ל. וּבְשִׁבְתָּ נְחִית קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּתַלְתָּ אֲבָהָן לְקַבְלָא בְּתַ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יחידה בהון ודא רזא דשבת, ש' בת, בתלת אבהן מקבל קדשא בריך הוא לצלותא דאיהי שבת בת יחידה דילה. בההוא זמנא חיון עלאין דאתקריאו בשמא דה' פתחין ואמרין שאו שערים ראשיכם וגו' (שם). בההוא שעתא מתפתחין שבעה היכלין היכלא קדמאה היכלא דאהבה. תנינא היכלא דיראה. תליתאה היכלא דרחמי. ד' היכלא דנבואה דאספקלריא דנהרא. ה' היכל דנבואה דאספקלריא דלא נהרא. ו' היכל צדק. ז' היכל דין. ועליהו פתיב בראשי"ת, ברא שית. אלהים היכלא שביעאה. ואנון ז' היכלין לתתא ושבעה היכלין לעלא. ולקבליהו ז' קלי דהבו לה'. וי"ח אזפרות דהבו לה', דבהון שט קדשא בריך הוא בי"ח עלמין, ברכב אלהים רבותים אלפי שנאן, דאנון י"ח רבוא עלמין. וכמה נטורי תרעין את נטורי היכלין דמקבלין צלותין. וכל צלותא לא תיעול אלא במדה ובמשקל. ובגין דא אתמר על צלותא, לא יהיה לך בכיסך וגו'. וצלותין חסרין, עליהו אתמר תקל תקילתא במאזנה ואשתכחת חסיר. אף על גב דהאי קרא באתר אחרא אוקמוה, ע' אנפין לתורה. בגין דשכינתא עלה אתמר כלך יפה רעיתי ומום אין בך. ולא קבילת צלותא דאית בה מומה. הדא הוא דכתיב כל אשר בו מום לא תקריבו וכי אית צלותא דאית בה מומא אין ההיא דסלקא פגימא בלא מחשבה. ובלבולא דדעתא כ"ש אם טעה בתלת ברפאן קדמאין או בתלת בתראין או באמצעיות ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין טעה בג' ראשונות חוזר לראש ובאחרונות חוזר לעבודה. ובאמצעיות חוזר למקום שגזפר ובגין דא אתמר בצלותא, מי יעלה בהר ה' וגו'. וכד צלותא סלקא בדרועא ימינא או בשמאלא דאנון שחרית ומנחה, מה פתיב בה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. צלותא דערבית איהי מטה, ובגינה אתמר ביצקב וישתחו ישראל על ראש המטה דאיהי בבי תרעא בגלותא דאיהו לילה. כמעט שעברתי מהם וגו'. וכד צלותין סלקין פדקא יאות, פרוזא נפיק ואמר שאו שערים וכו'. ואמרין מי זה מלך הכבוד (שם) מסטרא דאמא דאיהי מ', ואתקרי ה' עוזו וגבור מסטרא דשכינתא תתאה. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה מסטרא דעמודא דאמצעיתא וצדיק.

סדר הלימוד ליום טו אב [יום 310 בשנה]

ואם צלותא לאו איהי שלמא, כמה מלאכי חבלה רדפין אבתרה, ואתמר בה כל רדפיה השיגוה בין המצרים. ובגין דא מצלין והוא רחום יכפר עון, דא סמאל דאיהו נחש. ולא ישחית דא משחית. והרבה להשיב אפן, דא אף. כל חמתו, דא חמה. בגין דלא ירדפון בתר צלותא. וכמה מלאכי חבלה תלין מניהו. שבע אנון ממנן ותלין ביניהו שבעין. ולכל רקיעא ורקיעא אנון מקטרגין ותלין מניהו ע' אלף רבוא. ואם צלותא סלקא שלמה בעטופא דמצוה ובתפלין על רישה ובדרועה, אתמר בהון יפל

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 3391]

מצדדך אלה. ובזכות תפלין דרישא וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וגו'. שם ה' הא
אוקמוה דאיהי תפלין דרישא. ומיד דחזין שם ה' על רישה בצלותא דאיהי אדנ".
יהו"ה תפלין עלה, מיד פלהו דחלין ומודעזעין מצלותא. ומנהון נפלין ומנהון
ברחין. הדא הוא דכתיב יפל מצדדך אלה. ולית מאן דקאים קמי תרעא דצלותא.
ועלה אתמר לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער. בשער, דאיהו תרעא דמלכא.
ואף על גב דבאתר אחרא אוקמוה, הכא אתרה. וצלותא איהי שכנינתא והקודשא
ברוך הוא אורייתא ואתמר בה מסיר אוננו משמוע תורה וגו'. והא אוקמוה מארי
מתניתין בגין דצלותא איהי מצוה ודא שכנינתא. ואורייתא וקודשא ברוך הוא לא
צריך הפסקה ביניהו. וצריך לסלק תורה ומצוה בדחילו ורחימו. דכל פקודין דעשה
ול"ת פלהו תלין משם יהו"ה. ורוא דמלה זה שמי לעולם. שמי עם י'ה שס"ה. זכרי
עם ו'ה רמ"ח. ורמ"ח תבין אנון בקריאת שמע, ואתיהיבו מרחימו דאהבה. ובגין דא
תקיננו הבוחר בעמו ישראל באהבה. ואלין כלילן באברהם דאתמר בה זרע אברהם
אוהבי. תפלין אנון עז דאתיהיבו מיראה דאיהי לשמאלא. ודא פחד יצחק, דתמן כל
מקטרגין סלקין למתבע כל דינין. ובגין דא ובזרוע עזו דא תפלין י"ה ביראה. ו'ה
באהבה. הדא הוא דכתיב אהבו את ה' כל חסידיו. תפארת יהוה כליל כללא. ובגין
דא אתמר ביעקב והנה ה' נצב עליו. דאיהו עמודא דאמצעיתא. לבתר דאתקרי
ישראל סליק ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. ורוא דמלה ישראל עלה במחשבה להבראות.
מחשבה, חשב מ"ה ותשפח בה שמא קדישא. ובגינה דיעקב דאיהו ישראל אתמר,
ויברא אלהים את האדם בצלמו, בדיוקנא דמארה ודאי. דכד צלותא דילה סלקא
לעלא פרוזא נפיק מרקיעין ויימא, הבו יקרא לדיוקנא דמלכא. ולית תרעא דקאים
קמי האי צלותא. אדני שפתי תפתח, לאפקא מזונא לבנין קדישין דבהאי היכלא
תמן מזונא. בני חיי ומזוני מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ואיהו בני בכרי ישראל.
ואיהו עין החיים דנפיק מחיים דלעלא, ואיהו אילנא דמזון לכלא בה, ותליא
במזלא קדישא סבא דסבין. ובגין דשכינא אנון ישראל לתתא חיים דילה אורייתא,
מזונא דילה צלותא דחשיבא לקרבנא. ובגלותא אתמר לגבי ישראל (בראשית ל)
הבה לי בנים. ושכינתא איהי קרבנא דקדשא ברוך הוא דמקבל לה בימינא
ושמאלא וגופא. ויחודא דילה עמה בצדיק דאיהו אות תפלין ואות שבת ויומין
טבין. ואית למשאל למה מצלאין לקדשא ברוך הוא בכמה דרגין. זמנין מצלין לה
בספירה ידיעה. לזמנין צלותא. לימינא. הדא הוא דאמר הרוצה להחפים ידרים.
לזמנין לשמאלא הדא הוא דאמרי הרוצה להעשיר יצפין. דאבא ואמא לימינא
ושמאלא אנון. לזמנין לעמודא דאמצעיתא. לזמנין לצדיק כל צלותא סלקא
לדרגא ידיעה. אלא ודאי יהוה איהו בכל ספירה וספירה. וצלותא איהי שכנינתא.
בזמנא דבעי לרחמא על עלמא סליקת בימינא. ובזמנא דבעי למעבד דינא
בעלמא, סליקא לשמאלא, וכלא לגבי יהו"ה דאיהו בכל אתר. ובגין דא זאת תורת

העלה. ה' עלה לה. וְדָא צְלוּתָא, דַּאִיְהִי שְׁכִינְתָא קָרְבָן לָהּ. וְכַד סְלִיקַת לְגַבְהָ, צְרִיךְ לְאַכְלֵלָא עִמָּה כָּל סְפִירָן, דְּלִית קִדְשָׁה פְּחוּת מְעַשְׂרָה, דַּאִיְהִי קִדְשָׁה דִּילָהּ בְּרַכָּה דִּילָהּ יְחוּדָא דִּילָהּ. וּבְגִין דָּא כַּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְסַלְקָא לְצְלוּתָא לְעֵלָא, צְרִיךְ לְסַלְקָא לָהּ בְּכָל תְּנוּעֵין. וְאִם חוּיָא בְּעֵי לְקַטְרָגָא לְצְלוּתָא צְרִיךְ לְמַעְבַּד לָהּ קִירְטָא. וְרִזָּא דְמִלָּה זְרָקָא מְקַרְף שׁוּפְרָ הוּלְךָ סְגוּלָתָא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר עֲלָאִין שְׁמַעוּ תַתְּאִין אַתְּכַנְשׁוּ, אֲלִין מְאָרִי מְתִיבְתָא דְלְעֵלָא וְתַתְּא אֲלִיְהוּ בְּאַמְאָה עֲלָךְ, טַל רִשׁוּ מְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְנַחֲתִית הֲכָא דְהָא קָרְבָּא סְגִיָּאָה אֲזַדְמַנְת לָךְ. חֲנוּךְ מְטַטְרוֹן נַחֲתִית הֲכָא אַנְתָּ וְכָל מְאָרִי מְתִיבְתָא דְתַחוּת יְדָךְ. דְּלָא לִיקְרָא דִּילִי עֲבִידְנָא אֲלָא לִיקְרָא דְשְׁכִינְתָּא. פְּתַח כְּמַלְקָדְמִין וְאָמַר זְרָקָא וְדַאי בַּה צְרִיךְ לְסַלְקָא צְלוּתָא לְהַהוּא אַתְר יְדִיעַ, דְּהָאִי אַבְנָא דְקִירְטָא דְאֲזַדְרִיקַת לְאַתְר יְדִיעַ, הֲכִי צְרִיךְ לְסַלְקָא מְחֻשְׁבְּתָא בְּצְלוּתָא בְּהָאִי תְּגָא אִיְהִי אֲבָן מְכַלְלַת וּמְעַטְרַת דְּאֲתַמַּר כָּל הַזְּוֹקָף זְוֹקָף בְּשֵׁם צְרִיךְ לְסַלְקָא לָהּ לְאַתְר דְּאֲתַנְטִילַת וּבְהַהִיא שְׁעַתָּא דְסִלִּיק לָהּ לְגַבִּי בְּעֵלָה אֲפִלוּ נַחֲשׁ כְּרוּךְ עַל עַקְבוּ לֹא יִפְסִיק. אִף עַל גַּב דְּאֲתַמַּר בַּה (בראשית) וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֻ עַקְבִּי, הֲהִיא אֲבָן דַּאִיְהִי י' דִּיעַקְבִּי דְּאֲתַמַּר בַּה (בראשית מט) מִשֵּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל לֹא יִפְסִיק לְסַלְקָא לָהּ לְהַהוּא אַתְר דְּאֲתַנְטִילַת מְעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא צְרִיךְ לְסַלְקָא לָהּ עַד אִין סוּף. וְכַד נַחֲתִית לָהּ אֲתַמַּר בַּה כָּל הַכּוֹרֵעַ כּוֹרֵעַ בְּכּוֹרֵף. (נ"א נחית לה) בַּה צְרִיךְ לְסַלְקָא לָהּ עַד אִין סוּף וְעַד אִין תְּכַלִּית. וְלֹא יִפְסִיק לָהּ מִינָהּ לֹא לְעֵלָא וְלֹא לְתַתְּא. לְזַמְנִין אִיְהוּ בְּעֵלָה ו' בְּצַדִּיק בְּשִׁית פְּרָקִין דְּתַרִּין שׁוֹקִין נַחֲתִית לְגַבְהָ בְּתַרִּין שׁוֹקִין. לְזַמְנִין אִיְהוּ בְּעֵלָה ו' בְּתַרִּין דְּרוּעִין בְּשִׁית פְּרָקִין סְלִיקַת לְגַבְהָ בְּתַרִּין דְּרוּעִין. לְזַמְנִין אִיְהוּ בְּעֵלָה בֵּין אַבָּא וְאַמָּא, בֵּין י' צְרִיךְ לְסַלְקָא לָהּ לְגַבִּי תַמְן. לְזַמְנִין אִיְהוּ בְּעֵלָה בְּבֵתֵר ו' בֵּין י"י כְּגוֹנָא דָּא א' צְרִיךְ לְסַלְקָא לָהּ לְגַבְהָ. וְכַד סְלִיקַת תַּמְן לְגַבְהָ אֲתַמַּר בַּה (תהלים קיח) אֲבָן מְאָסוּ הַבּוֹנִים וְגו' כַּד אִיְהִי סְלִיקַת לְעֵלָא בְּרִישָׁא דְכָל רִישִׁין, שְׂאֲלִין בְּגִינָה מְלֻאכְיָא אִיְהִי מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ. וְכַד סְלִיקַת לָא' (נ"א לעלא) אִיְהִי תְּגָא בְּרִישָׁא דָּא' עֲטָרָה עַל רִישָׁה כַּד נַחֲתָא בַּה נַחֲתָא וְאַתְּעִבִיד א נְקֻדָּה לְתַתְּא מִנָּה. וּבְכָל דְרָגָא דְסְלִיקַת הֲכִי נַחֲתִית. כַּד סְלִיקַת אֲתַקְרִיאַת תְּגָא בְּרִזָּא דְטַעֲמִי. וְכַד נַחֲתִית אֲתַקְרִיאַת נְקֻדָּה, וְכַד אִיְהִי כְּגוֹנָא דָּא א וי מְתִיחְדָּא עִמָּה וְכַד אִיְהִי תְּגָא עַל רִאשָׁה אֲתַקְרִיאַת אֹת זֵין. כְּלִילָא מִנָּה אֹת בְּרִית דַּאִיְהוּ שְׁבִיעָאָה דְכָלָא שְׁבִיעֵי וְדַאי, הָאִי אַבְנָא אִיְהִי בְּגִינָא דְכָל עֲלָמִין. וּבְגִינָה אֲתַמַּר (דברים כה) אֲבָן שְׁלֵמָה וְצַדִּיק יִהְיֶה לָךְ. אִיְהִי מִדָּה בֵּין כָּל סְפִירָה וְסְפִירָה, דְכָל סְפִירָה בַּה סְלִיק לְעֵשֶׂר. שְׁעוֹר דִּילָהּ ו' בַּה אַתְּעִבִיד אֲמָה, עֲשֶׂר אֲמוֹת אַרְךָ בֵּין כָּל סְפִירָה וְסְפִירָה. וְרִזָּא דְמִלָּא עֲשֶׂר אֲמוֹת אַרְךָ הַקָּרֵשׁ וּבֵין כָּל אֲמָה וְאֲמָה אִיְהִי י', בֵּין פְּרָקָא וּפְרָקָא תִשְׁכַּח לָהּ. וי' עֲשֶׂר זַמְנִין סְלִיקַת לְמָאָה. וְהַפּוּכָא דְמָאָה אֲמָה, כָּל מִדָּה וּמִדָּה אֲתַקְרִי עוֹלָם. וְאֲנוּן י"ו שְׁעוֹר וּמִדָּה ו' שְׁקַל י' מִדָּה דִּילָהּ, וְשִׁיעוּרָא דְמִדָּה חֲמֵשׁ אֲמוֹת אַרְךָ וְחֲמֵשׁ אֲמוֹת רַחֵב.

ואנון לקבל שעור דכל רקיע דמהלך ת”ק שנה ארפה ות”ק שנה פותיא. ואנון ה”ה
הרי לך שעור קומה באתון יהוה, דאת ו’ איהו תפארת, שמים חמש רקיעים דילה
ה’ אלין אתקריאו השמים, ה’ רקיעים דכלילן בשמים. חמש עלאין שמי השמים.
ואנון פלהו ה”ה חמש בחמש. ו’ רקיע שתיתאה לון. י’ שביעי לון ואנון ז’ בו
וסלקין י”ד. והכי אנון ארעין ז’ על גבי ז’ כגלדי בצלים. וכלהו רמיזין בתרין עינין.
י’ אתקרי עולם קטן. ו’ עולם ארץ וכל מאן דבעי למשאל שאלתוי לגבי עולם,
צריך לארפא בה. ובעולם קצר לקצרא בה. ועל דא אמרו מ”מ מקום שאמרו
להאריך אינו רשאי לקצר אינו רשאי להאריך. לקצר בצלותה אל נא רפא
נא לה בנקדת י’. להאריך מסטרא דאת ו’ ונפילה באת פ’ וכלא פ’ו ואתנפל לפני
ה’ מ’ יום ומ’ לילה. וכלא מ”ם י’ נקדה באמצעיתא אתעביד מים. ומסטרא דחסד
צריך לארפא בצלותה. ובשמא קדישא יסליק יהוה ברביע. וצריך לארפא בתנועה
זו דאיהו רזא דתקיעה. לקצר מסטרא דגבורה בתנועה דשברים, דתמן תביר בינוני
לא באריכו לא בקצירו, בתרועה בעמודא דאמצעיתא דאיהי שלשלת. דתרויהו
שקל הקדש לקבל רביע דסליק איהו חלם. שברים לקבל שבא. דא בעא לסלקא
קלא, ודא בעא לנחתא לה. ובגין דא אנון שברים תרועה שלשלת דא י’ סגולתא.
פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. בחשאי שכינתא תתאה וקולה לא
ישמע פתח נקדת ימין יהוה מלך. נקדת שמאל יהוה מלך. נקדה אמצעית יהוה
ימלך. רביע לסלקא קלא. תביר לחברא קלא. שלשלת אחיד בתרויהו פשלשלאה.
ואיהו כגונא דרביע דמאריך בה תבה, ואיהו נקדה חדא כגונא דחולם. לית נקדה
דלית לה כגונא דילה בטעמי. סגול לגבי סגולתא. שבא לקבל זקה גדול פלהו
תשכח לון נקודי, כגונא דטעמי למאן דידיע רזין סתימין. קם סבא דסבין מבתר
טולא דרבי שמעון ואמר רבי רבי הא כל מארי מתניתין קא נחתין לאגחא קרבא
עמך. אתתקן ואודרו בכל מאני קרבא. ולא עוד אלא כל מארי דסוסון דאנון
סוסייהו דאש, מרפבותיהו מרפבות להבה, רומחיהו אש, וחרבותיהו אש,
וקשותיהו אש, וחיליהו אש. ולא עוד אלא דסבא דסבין קא אתי עמהו, דאתמר
בה (דניאל ד) ועתיק יומין יתב לבושה פתלג חור וכו’. קם רבי שמעון ואמר, חברה
שעתא איהו לאתקנא שכינתא בינא לאגנא עלנא בהאי קרבא. ואורייתא דאיהי
עמודא דאמצעיתא, איהי נחית בכמה מארי דקלין ושופרין, וכמה פרשין תקיפין
מלמדי מלחמה לאגחא עמנא. ובגין דאורייתא דאיהו עמודא דאמצעיתא, איהי
נחית צריך לאתערא אורייתא באתון דאנון סוסי אש ונקודין דאנון פרשין רכיבין
עליהו, וטעמי דאנון מאני קרבא.

ועוד קם רבי שמעון ואמר אם תחנה עלי מחנה וכו’ בודאי אנא בעינא וכו’ זה
תמצא בתקונים בדנ”ז שלהי ע”א כמסויים שם ונמשך בסדר עד דס”א ע”א חדהו
ונגונא בקריבו דילהו.

פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר זֶרְקָא מְקַף שׁוּפֵר הוּלְךָ סְגוּלָתָא. כַּד גְּלוּ יִשְׂרָאֵל וְאֶזְדְּרִיקוּ
בֵּין אַמִּין דְּעֵלְמָא לְד’ סְטְרִין, אֶזְדְּרִיקוּ ד’ אַתּוֹן עֲלֵיהוּ מְלַעְלָא. י’ לְמִזְרַח. ה’
לְמַעְרָב. ו’ לְדָרוֹם. ה’ לְצַפּוֹן. וְדָא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא דְאִיהִי יְהוּה שְׁלִיט עַל ד’
סְטְרִין דְּעֵלְמָא. וְנִשְׂרָא דְאִיהִי עֲלָאָה פְּרִישֵׁת גְּדַפְהָא עֲלֵיהוּ בְּכָל שַׁבַּת וְיוֹמִין טְבִין.
בְּגִין דְּתַהֵא מְגַנָּא עֲלֵיהוּ וְדָאִי מְכָל סְטְרִין בִּישׁוּן, וְדָא הוּא הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם וְכוּ’.
דְּסַכָּה וְדָאִי אַתְקְרִיאַת בְּגִין דְּמַסְכַּכַּת עֲלֵיהוּ בְּשַׁבַּע יוֹמֵי סַכּוֹת אַנּוֹן בְּנַהָא לְקַבְּלֵיהוּ
וְאַנּוֹן שְׁבַע יוֹמֵי דְפַסְחָא וְעֲלֵיהוּ אַתְמַר שְׁבַעַת יָמִים יְהִיָּה תַּחַת אַמּוֹ. וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי
וְהַלְאָה, דָּא שׁ”ע עֲלָה אַתְמַר יְרַצָּה לְקַרְבָּן אִשָּׁה לָּהּ. וְהָאִי נִשְׂרָא עֲלָאָה אַתְמַר בַּה
כְּנִשָּׁר יַעִיר קִנּוּ עַל גּוּזְלֵיוּ יְרַחֵף. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי
הַמַּיִם. דְּאַנּוֹן ע’ אַנְפִּין דְּאוּרִיתָא.

מִיַּד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר. יְהִי פְּרָקְנָא לְיִשְׂרָאֵל בְּהוּא זְמַנָּא יַפְרֵשׁ כְּנַפְיוּ
יִקְחָהוּ יִשְׂאָהוּ עַל אַבְרָתוֹ. וּבְגִין דְּאָמַר נִשְׂרָא אִיהוּ עֵינָא, גְּדַפּוּי תְרִין כְּרוּבֵי עֵינָא.
תְּלַת גּוֹנִין דִּילָה אַנּוֹן תְּלַת אַבְהוֹן, דְּאַתְמַר בְּהוֹן וְרֵאִיתִיָּה לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם. אַנּוֹן
גּוֹנִין דְּעֵינָא דְאִיהִי מְרַקְמָא בְּהוֹן. זְכָאִין עֵינִין דְּמַסְתַּכְּלָאִין וּמַתְּפַתְחִין לְגַבְהָ לְקַבְּלָא
לָּה מְרַכְבָּה עֲלֵיהוּ. וּמִיַּד וְאִשָּׁא אַתְכֶם עַל כְּנַפֵּי נִשְׂרִים וְאַבִּיא אַתְכֶם אֵלַי. בַּת עֵינָא
דָּא שְׁכִינְתָא תַתָּאָה. אִיהִי תְגָא בְּרֵאשׁ זֶרְקָא אַמָּא עֲלָאָה פְּרִישֵׁת גְּדַפְהָא וְנִשְׁתִּילַת לָּה
וּפְרַחַת בַּה עַד דְּמַטִּי לָּה לְגַבֵּי בַעְלָהּ, מְנָה עַד אֵין סוּף וְכַד סְלִיקַת לָּה מַתְתַּקְנָא
בְּכָל עֶשֶׂר סְפִירִין, מַתְקַשְׁטַת בְּכָל תְּקוּנִין וּלְבוּשִׁין דִּילָהּ, כְּלָהוּ מְרַקְמָן מְכָל גּוֹנִין
דְּעֵלָהּ, וְחַמֵּשׁ אֹר נְהִירִין בַּה. בְּהוּא זְמַנָּא מַה כְּתִיב בְּבַעְלָהּ דְּאִיהוּ ו’ עֲמוּדָא
דְּאַמְצְעִיתָא וְרֵאִיתִיָּה לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם. וְכַד מִיַּחְדָּא לֹון אַמָּא לְתַרְוִיָּהוּ, אִיהִי אַמְרַת
לְגַבֵּי י’ עֲלָאָה דְּאִיהוּ אַבָּא. מְלַכָּא מְלַכֵּי יִשְׂפָר עֲלָךְ. וְדָא אִיהוּ מְקַף שׁוּפֵר לְיִשְׂרָאֵל
דְּשׁוּפְרָא. בְּהוּא זְמַנָּא דְּמַתְּחַבְּרַת עִם בַּעְלָהּ יִימָא לָּה אַבָּא הוּלְךָ סְגוּלָתָא, רַחֲמֵימָא
עִם בַּעְלָהּ. בְּהוּא זְמַנָּא יִתְקִים בַּה (בְּרֵאשִׁית ב) עַל פְּנֵי יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אִבּוֹ וְאֶת אִמּוֹ
וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד. וּבַיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה’ אֶחָד לְעֵלָא. וְשִׁמוֹ אֶחָד לְתַתָּא.
וְיִהוֹן אַבָּא וְאַמָּא בִּיַּחְוָדָא חָדָא י”ה לְעֵלָא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּה בִּיַּחְוָדָא חָדָא
דְּאַנּוֹן ו”ה לְתַתָּא, וְהַכִּי סְלִיק יְהוּה לְחַשְׁבֹּן אֶחָד אֶחָד. בְּהוּא זְמַנָּא דִּיהוֹן אַרְבַּע
חַד. שְׂרִין עַל צְדִיק וְדָא אִיהוּ יְפָה נוֹף מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ. וַיִּתְעַר לְתַתָּא מְשִׁיחַ וַיִּסְתַּלַּק
שְׁמוּעַתָּה בְּכָל עֵלְמָא. מְשׁוּשׁ כָּל הָאָרֶץ הָרַ צִיּוֹן יִרְכַּתִּי צַפּוֹן. מֵאִי הָרַ צִיּוֹן. דָּא הוּא
הָרַ דְּאַתְמַר בַּה הָרַ הָעֵבְרִים. מַתְמָן יְקוּם וְתִרִין מְשִׁיחִין דְּאַנּוֹן מְשִׁיחַ ו’ דוּד וּמְשִׁיחַ ו’
יוֹסֵף יְהוֹן יִרְכִין דִּילָהּ. וְאִיהוּ אוֹת בִּינְיָהוּ. בְּגִין דְּעֵלָה אַתְמַר (שְׁמוֹת ג) וְזֶה לָךְ הָאוֹת.
וּבְהוּא זְמַנָּא שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה דְּאִיהִי קְרִית מְלָךְ רַב דְּאִיהוּ חֲכָמָה, נְחִיתַת עֲטָרָה
עֲלֵיהָ.

קם סבא אחרא ואמר, סבא סבא תרי הוו, והא אנון חד לתתא. א”ל ודאי, יפה נוף צדיק. משוש כל הארץ, דא עמודא דאמצעיתא דאיהו משוש דצדיק. והארץ דאיהי שכנתא ולגבה גוף וברית חשבינן חד. ולעלא אנון תרין. כגונא דאילנא דעקרא דילה איהו חד, וענפין לעלא מתפרדין לקבלא איבא. ורוא דמלה ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. פרודות ודאי. אנון ענפין לגבי אבא ואמא לקבלא נביעו ממקורא עלאה דלית לה סוף, ולארקא כלא בצדיק לגבי שכנתא. ועוד הר ציון ירפתי צפון האי נקדה דאיהי ציון, איהי בין תרי ירכי קשוט דאנון צרי, ובהון אתעביד סגול. בתרין דרועין איהי סגולתא. לעלא מניהו חלם על צרי אתעביד סגולתא. חיריק תחות צרי אתעביד סגול תחות תרין ירכין. ובגין דאיהי סגולתא על תרין דרועין דאנון אברהם יצחק ויעקב, אמר קרא (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. ואנון ג’ יודין יי, עליהו אתמר אין פוחתין מעשרה מלכות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות דאתרמיזו ביו”ד ה”י וא”ו ה”י. ואנון תלת טפין דמחא דאתקריאו י”י ומאי מחא דא חכמה עלאה סתימאה בכתרא דראש דאיהו פתר עליון. ואלין אנון יחוד ברכה קדשה דבהון יעננו ביום קראנו. דאנון ראשי תבין דעליהו אתמר (בראשית לב) ויעבר את מעבר יב”ק וסלקין בחשבן אהיה יהוה אדני, דאנון נשמטא ורוחא ונפשא בארץ אצילות מתמן. וכד האי זרקא אתגלה בעלמא אתמר בה (ישעיה מ) על הר גבה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים. עלי לך בנקדה עלאה מן סגולתא דאיהו חלם על צרי. הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים הרימי אל תיראי בתרין יודין דאנון צרי וכלהו סגולתא. בההוא זמנא סלקא לעלא קלא ועוד בזרקא אבינו מת במדבר, ולית מיתה אלא גלותא. כי בחטאו מת. בחטאו נוקבא דסמאל (מת) דא נחש דפתי לחיה נחש אשת זנונים. והוא לא היה בתוך העדה, באלין נועדים על ה’ בעדת קרח, מאלין דהו מקצצין בנטיעות ועבדו פרודא בין קדשא בריך הוא ושכינתה, והאי נחש איהו פריכו על צוארו. ובגין דא אריך בה ואמר אבינו מת במדבר. ודא קו ירק דאתמר בה והארץ היתה תהו ובהו. ואיהו קו ירק דאסחר כל עלמא דא קו בחנק רוח סערה, ועלה אתמר (איכה ד) רוח אפנו משיח ה’ נלכד בשחיתותם. רוח אף בה נלכד משיח ה’, דאתמר בה (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים. ועלה אתמר וברוח אפך נערמו מים. ואלין מיא דאורייתא. בזמנא דאנון חיביא בעלמא נצבו כמו נד נוזלים, טפין טפין זעיר שם זעיר שם. בגין דלא אשתכח מהמנותא, קפאו תהמות בלב ים, מאי לב ים. דא לב אלהים דעובדא דבראשית. פלהו קפאו. בגין דלא יתגרי אף בהון. מאי ים דא אמא דאיהי גלידא חתימא ביניהו. ולא אתנגידת ואשפעא בעלמא. וכד בעי קדשא בריך הוא לנטלא נוקמא מן חויא ומן רתיכו, מה פתיב נשפת ברוחך כסמו ים, ובההוא זמנא אתמשכן מיא דאורייתא ואשפעא לתתא. ואנון מים זדונים צללו כעפרת במים אדירים מניהו. דאנון מההוא דאתמר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים לג) אדיר במרום ה'. בהו אבנין מפלמין, ואית אבנין מסטרא אחרא דאתמר בהון עץ ואבן, נפקין מניהו מים זדונים מי טופנא, ומאן גרים דאנון שלטין על עלמא. לוחות אבני אורייתא דאתברו, דאנון אבנין מפלמין דמנהון הוו נפקין מים חיים. וכד אלין מתגברין מה פתיב וברב גאונך תהרס קמיה. ואתעבידו לון אבנין דסקילה וחשך על פני תהום. ויהי הענן והחשך ולא קרב זה אל זה כל הלילה. ואתמר בה (שם קלט) גם חשך לא יחשיך ממך. ואתמר בה (שמות יא) ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים ולכל בני ישראל היה אור במושבותם. ורזא דמלה ועתה לא ראו אור. בהיר הוא בשחקים אתמר הכא ועתה לא ראו אור. ואתמר במצראי לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו. ולכל בני ישראל היה אור. וחשך הוא שרפה, ועלה אתמר תשלח חרונך יאכלמו כקש. ודא איהו אש אוכלת אש, אשא דאורייתא דאכלא אשא נוכראה. תהו"ם הוא המו"ת. ואית תהום אחרא דאתמר בה (תהלים מב) תהום אל תהום קרא לקול צנוריה. מאי צנוריה. אנון צנורין דחכמתא דאנון ווי העמודים. כל משבריה, אלין טעמים דאורייתא. וגליה, אלין נקודי אורייתא. עלי עברו דא רזא דעבורי. דאתמר בה (שמות לד) ויעבר ה' על פניו ויקרא. ואית תהום דאיהו בהפוך אתון המות, ואיהו הרג. וד' אתון דשם יהוה שלטין על ד' מיתות בית דין סקילה שרפה הרג וחנק י' עבדות סקילה בה"ז. ה' עביד שרפה בתה"ז דאיהו קו ירק. ואיהו תשובה. ה' אתלבשת בה למעבד דינא בחיביא. ו' אתלבש בחשך למעבד בה חנק. ה' אתלבש בתהום דאיהו המות למעבד בה הרג. והארץ כליל מפלהו קלפין, ושכינתא מתלבשת בה לבערא רוח הטמאה. כד"א ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ, ואית מאן דאמר דבאלין קלפין איהו שמא קדישא בהפוכא הוה"י. ורזא דמלה וכל זה איננו שו"ה ל"י. ואנון ה' בתהו ו' בבהו. ב"ז ה"א אנו' וה"ז. וחשך על פני תהום. וחשך בה ה'. תהום בה י'. וכד איהי ה' זעירא בקלפה דאיהי תהו, מה פתיב לא תהו בראה. דלית לה חבורא דיחודא עם בעלה כד איהי מתלבשא בתהו. ואלין קלפין אתקריאו עריות, ועליהו אתמר ערות אביה וערות אמה לא תגלה. דא חשך ותהום דאנון ערות אבא ואמא דאנון י"ה. ערות אשה ובתה, תהו וחשך. ערות אחותך בת אביה או בת אמה, דא ה' זעירא. פלהו עריין אנון הכא (תהו) והכא אתמר (ישעיה כג) לאכל לשבעה ולמכסה עתיק.

והארץ היתה תהו. בזמנא דקדשא בריך הוא הוה באלין קלפין הוה בונה עולמות ומחריבן. והא אוקמוה דלית השפעה בכל עלמין. ונהר דאיהו צדיק יחרב ויבש בתרין עלמין בעלמא דין ובעלמא דאתי. ואית מאן דאמר דסליק במחשבתה למבני עלמין ולהחריבן, ואמר דין מהנן לי ודין לא מהנן לי. אלין דאתמר בהון את השמים ואת הארץ מהנן לי. אחרנין דאתמר בהון והארץ היתה תהו ובהו, דאחזי על עלמין דסליק ברעותה למבר' לון ולא עביד לון עליהו. אתמר תהו ובהו באלין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר לא מהנין לי. ובזמנא דקדשא בריך הוא באלין קלפין אתמר בה (איכה ג) סכתה בענן לך מעבור תפלה. בהו וחשך עליהו אתמר ויהי הענן והחשך עליהו אתמר ויהי הענן והחשך. ואלין אנון קלפין דאגוזא מחא מלגאו דאתפלג לד' סטרין, דא יהוה דאיהו לא קביל מסאבו. כמד"א (ירמיה יח, כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'. מה אשא לא מקבל טמאה אף שמה לא מקבל טמאה. ובזמנא דמתעברין אלין קלפין יתברון מאגוזא. צלותא דאיהי שכנתא אדנ' סלקא לגבי בעלה דאיהו יו"ד, וסליקת כלא דבזמנא דאיהו הוה מתפסיא מנה באנון קלפין, איהי אתקריאת עניה יבשה, ולית לה אלא מה דאביהו לה עבדה בחשאי. ובההוא זמנא דאתפשט קדשא בריך הוא מאלין קלפין אתמר בה (ישעיה ל) ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך ראות את מוריך. ומיד דהוא יבשה אתמר בה מלא כל הארץ כבודו. ואתקריאת ברכה דילה, קטרת דילה, קרבנא דילה, קשורא דילה, עולה דילה, ואוקירת כל אנון קלפין וסליקת לגבה. הדא הוא דכתיב (ויקרא ו) זאת תורת העלה, בצלותא דשחרית. היא העלה איהי העולה לגבה בצלותא דמנחה. על מוקדה על המזבח כל הלילה בצלותא דערבית. דבה איהי אוקידת כל אלין קלפין דשלטאן בליליא דאיהי גלותא. וכד סליקת לגבה, סליקת בכמה ריחין ובסמין דגנתא דעדן דאיהי גן דאורייתא. דעלה אתמר (שיר ד) גן נעול אחתי פלה. סתימא דלא אתפתחת אלא לגבי בעלה, וכד ייתי בעלה, אדנ' שפתי תפתח, אתפתחת לגבי תרין סמכי קשוט וקבילת לה (נ"א וקביל לה) בתרין דרועין. הדא הוא דכתיב (שם) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, יהוה נחית לגבה ודא איהו רזא דאמן יאהדונה, איהו חבורא דתרין שמהן. ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך. בההוא זמנא דיהון תרין שמהן כחדא יתער ברתא דמלכא בשיר השירים ובמשלי ובקהלת, דאנון תרין שמהן כחדא, שלשת אלפים משל, תלת יודין דאנון תלת טפין דמחא דנחתין מן י' ולאן אתמשכו לגבי צדיק דאיהו קשת, ומה דהוה קטן אתעביד גדול. ורזא דמלה שופר הולך פור גדול מתי יהיה זריק חץ בדיוקנא דא.

(פתח רבי שמעון ואמר עלאין אתתקנו ואזדרזו, זה תמצא בתקונים בדכ"ה ע"ב ונמשך כסדר עד תשלום התקון בדכ"ו ויש מקצת ספרים כתוב כאן ענין זה והוא נאות לעיל ואינו מן הענין.) עוד פתנות עור חשיבין דעינין דאתמר בהון ותכהן עיניו מראות, לאסתכלא באלין דאתמר בהון נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. דאנון חמש אור דמעשה בראשית פתנות עור אנון והארץ היתה תהו ובהו והארץ חד. תהו תרין. בהו תלתא. וחשך ד'. תהום ה'. וארבע אתון דכלילן בגופא, ואנון ד' יסודין דאנון קלפין דאגוזא. ובגין דא והארץ היתה תהו, ואוקמוה תהו היתה מקדמת דנא, דהכי אורחא דקלפין דמקדמין למחא. ורוח אלהים מרחפת, דא רוחא דמשיחא. מיד דיקא מרחפת על אפי מיא דאורייתא, מיד יהא פרקנא. הדא הוא דכתיב ויאמר אלהים יהי אור. וישלחוהו ה' אלהים, מיד משיחא דאיהו בגנתא דעדן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתַמַּר בַּהּ וַיִּשְׁלַחְהוּ ה' אֱלֹהִים מִגֵּן עֵדֶן. מֵעֵדוֹן דִּילָהּ. וְאִמְאֵי לְעֵבֵד אֶת הָאֲדָמָה, דַּאֲיְהִי שְׂכִינְתָא, בְּגִין דָּא וַיִּשְׁלַחְהוּ. מִיַּד דִּיפּוּק מִתַּמָּן וַיִּשְׁכַּן מִקְדָּם לְגַן עֵדֶן אֶת הַכְּרוּבִים, דְּאֲנּוּן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וּמְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם דְּמִשְׁכָּא רִוְחָא דְּמִשְׁיחָא, דַּאֲתַמַּר בַּהּ וְרוּחַ אֱלֹהִים דָּא שִׁילָהּ, הֵהוּא דַּאֲתַמַּר בַּהּ וְאֶצְלַתִּי מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלַיךָ. דְּהִכִּי סָלִיק מֹשֶׁה שִׁילָהּ בְּחֻשְׁבָּן. וַיִּשְׁכַּן מִקְדָּם דְּאֶקְדִּים שִׁילָהּ לְתַרְוִיחָהּ, בְּגִין דִּיהָא מְרַחֲפַת עַל אַנְפֵי מִיָּא דְּאוּרִיתָא, וּפְרַקְנָא בַּהּ תְּלִי תְּלִיא, וְהָא אוּקְמוּהּ וְאֶת לְהַט הַחֲרֵב הַמִּתְהַפֶּכֶת, מִיַּד יְהָא בִּידָהּ וּמְאִי גִיהוּ מִטְטְרוֹן, דַּאֲתַהֲפֵךְ מִמַּטָּה לְנַחֲשׁ, וּמִנַּחֲשׁ לְמַטָּה. וְעוּד מַטָּה דָּא שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה, וְאִם זְכוּ יִשְׂרָאֵל מַטָּה כְּלָפֵי חֶסֶד לִימִינָא וַיִּפְקוּן בְּרַחֲמֵי. וְאִם לָאוּ מַטָּה כְּלָפֵי חוּבָא לְסִטְרָא דְּגְבוּרָה, דִּתַּמָּן נַחֲשׁ אֵל אַחַר דִּתְּבַע לְשַׁפְךְ דָּמָא, וַיִּתְקַטִּיל מְשִׁיחָא וּסְגִיאִין מִיִּשְׂרָאֵל. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר (רות) חֵי ה' שְׂכִבִי עַד הַבֶּקֶר, דַּאֲיְהוּ בְּקֶר דְּאֲבֵרְהֶם (ערב) דִּיהָא מַטָּה כְּלָפֵי חֶסֶד. וּבְגִין דָּא וְאֶת לְהַט הַחֲרֵב הַמִּתְהַפֶּכֶת. וְכֹלָא לְשִׁמּוּר אֶת דְּרִיךְ עֵץ הַחַיִּים, דַּאֲיְהִי אוּרִיתָא. דַּאֲתַמַּר בַּהּ עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בַּהּ. וְאֲיְהִי אוּרִיתָא שְׁבַעֲלָ פַה. אִי זְכָה בַר נֶשׁ, אֲיְהִי סַם חַיִּים דִּילָהּ. וְאִם לָאוּ, הִיא מִתְהַפֶּכֶת לָהּ לְסַם הַמּוֹת. וְהָא אוּקְמוּהּ מְאִרֵי מִתְנַתִּין הַכִּי, כְּגוֹנָא דְּמַטָּה דַּאֲתַהֲפֵךְ מִמַּטָּה לְנַחֲשׁ וּמִנַּחֲשׁ לְמַטָּה. וּבְזִמְנָא הֵהוּא אֲתַמְחֹן מַעְלָמָא כָּל אַנּוּן דַּאֲתַמַּר בַּהּ וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם חֲרֻטֵּי מִצְרַיִם בְּלִטְיָהֶם כֵּן. עַד כְּאֵן.

בְּזֹאת יְבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. בֵּא וּרְאֵה אִין אָדָם מִפִּיק רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֱלֹא בְּזֹאת, שְׁעָלִיהָ נֶאֱמַר (משלי יח) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב. וְזֹאת הִיא עֵת לַעֲשׂוֹת לָהּ. וְכַמָּה עֵתִים יֵשׁ וְעָלִיהֶם נֶאֱמַר אֵל יְבֵא בְּכָל עֵת. וּשְׁלֵמָה אָמַר אוֹתָם בְּסִפְרוֹ. (קהלת ג) עֵת לִשְׁחַק וְעֵת לִבְכוֹת הֵם כִּי וְעַל זֶה הִזְהִיר לְאַהֲרֹן אֵל יְבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁהוּא קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לָהּ. וְכִשְׁהַשְׂכִּינָה הַנִּקְרָאת זֹאת עִם יִשְׂרָאֵל שְׁנֶאֱמַר בַּהּ, וְאִף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאַרְץ אֲבִיהֶם. יִשְׂרָאֵל מָה הֵם אוֹמְרִים לָהּ אֲנָה הַלֵּךְ דוֹדֵךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים וְגו' (שיר השירים ו', א'), בְּכַמָּה תַּחְנוּנִים וְתַפְלוֹת. וְצִיצִית וְתַפְלִין וְשִׁבְתוֹת וְיָמִים טוֹבִים, שְׁעָלִיו נֶאֱמַר (שמות לא) בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא. אוֹת שֶׁל בְּרִית מִילָהּ, אוֹת שֶׁל שַׁבָּת, אוֹת שֶׁל יוֹם טוֹב, אוֹת שֶׁל תַּפְלִין. וְעָלִיו נֶאֱמַר עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵד אֱלִיךָ. מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב. וְהַנְּבִיא אָמַר (ירמיה יט) אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם כִּי אִם בְּזֹאת. וַיַּעֲקֹב אֲבִינוּ בְּעִבּוֹר שְׁהִיָּה יוֹדַע שְׁזֹאת הִיא הִיתָה עֶקֶר לְהַפִּיק רְצוֹן אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, צוּה לְבָנָיו וְהוֹדִיעָם בְּזֹאת. שְׁנֶאֱמַר (בראשית מט) זֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם. וְדוֹד הָיָה יוֹדַע שְׁבַה מִפִּיק רְצוֹן מָה, כְּשִׁהִיָּה גִלְחָם עִם אוֹיְבָיו אָמַר (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מַחֲנֶה. בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח. וְהַנְּבִיא כְּשִׁרְאָה צִעְרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹת, וְלֹא רָאָה לָהֶם מְנוּחָה וּגְאֻלָּה אֱלֹא בְּעִבּוֹר זֹאת, שְׁנֶאֱמַר (איכה ג) זֹאת אֲשִׁיב אֵל לְבִי. וְכֵן מֹשֶׁה וְאוֹלָם בְּעִבּוֹר זֹאת. וְכֵן לִיהוּדָה וְזֹאת לִיהוּדָה. וּמִי שֶׁלֹּא שָׁת לְבוֹ גַם לְזֹאת, עָלִיו נֶאֱמַר וְכִסִּיל לֹא יִבִּין אֶת זֹאת. וְעַתָּה צְרִיךְ אֲתָה לְדַעַת כִּיּוֹן שְׁהָאֲדָם בַּהּ יִפִּיק רְצוֹנוֹ, וּבַהּ מְשִׁיג שֵׁם ה' שְׁוֵהוּ סוּד עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חסיד. ועל זאת ודאי לשם ה' שהוא על זאת. למה תקנו בשחרית תפלה למדה ידועה. וכן במנחה למדה ידועה. וכן בערבית למדה ידועה. וכן בשבת למדה ידועה. וכן ביום טוב למדה ידועה. וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה. אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שיהיה הוא ככל ספירה וספירה. כמה שאמר דוד לך ה' הגדלה והגבורה. וכל ספירה אין לה פעולה בתחתונים, אלא על ידי המלכות. שנאמר בה ומלכותו בכל משלה. אבל בזמן שצריך הקדוש ברוך הוא להצדיק צדיק ולעשות עמו צדקה, שהוא מלכות עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות ונקראים צדיקים על שמו. וה' נקרא על שמו צדיק. שנאמר צדיק ה' בכל דרכיו. ומרחם על בריותיו בצדקה. ואין צדקה אלא תפלה, שהיא צ', תשעים אמנים. ד', ד' קדשות בכל יום. ק', מאה ברכות. ה', חמשה חמשי תורה. וזה וצדקה תרומם גוי. ועליו נאמר לאברהם ויחשבה לו צדקה. וכשהוא רוצה להגן בה נאמר בה (ישעיה נט) וילבש צדקה כשריון. מצד ה' היא צדקה. ומצד י' היא כובע על ראש צדיק, אות ברית עטרה בראש כל צדיק. ומצד ו' נאמר בה ארפה מארץ מדה. מצד ה' עליונה ורחבה מני ים. וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה כל הספירות כלולים בה ונקראו נביאים. ומלכות היא דמיון כלם. שנאמר (הושע יב) וביד הנביאים אדמה. כמה שנאמר ודברתי על הנביאים. שהיא כמו אספקלריא שכל הפנים נראים בה. וכן כל הספירות מראים בה כחם ודמיונם וצורותם, לכל נביא כפי השגתו למעלה. וכמו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד, ובכל המלאכים והאופנים וחיות הקדש, ובכל הרקיעים והפסאות שבהם המלאכים התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם. שנאמר (קהלת ה) פי גבה מעל גבה שומר. וגבוהים עליהם וכן בכל כוכב ומזל. כמו שנאמר ומלכותו בכל משלה. וזהו וביד הנביאים אדמה. לכל אחד נדמה כפי פחו שהיא נשמתו. והבן אמרם העונה אמן בכל פחו ה' הוא בכתר, שהיה קדם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר. כשברא העולם במדת ראשית, ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה וספירה כמדליק נר מנר, ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה עד אין סוף ואין תכלית. ומי שמפיר אותו בזאת, פאלו מפיר אותו בעליונים ובתחתונים. בעבור שהיא כלולה מהעליונים. והיא יחוד וקשר כלם. והיא מתלבשת בכל התחתונים. ועל זה אמר הנביא (ירמיה ט) פה אמר ה' אל יתהלל חכם פי אם בזאת וגו', השכל וידוע אותי. היא נקראת נבואה מצד הנביאים, חכמה מצד החכמים. שכל הספירות נקראים חכמה. (ע"כ לא נמצא יותר ואחר זה כתוב בספרים של כתיבת יד מה שכתוב בתקונים ל"ט עמוד ב'. וכה אתון אנון לכל עובדא מבראשית וכלה אנון בין לכתיבה ונמשך בסדר בד"מ בע"ב בג' ניקודין אנון ממיא ואשא ורוחא ואחריו שייך זה)

ועוד פחות השני שפתותיך ומדברך נאווה. דא חוט דשפון דצלותא ובהון אדני שפתי תפתח לזרקא ג' אבנין לגבי חוץ. ואנון ד' דצלותין דבהון קירטא דאיהו

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

שָׁפָה זְרִיק לֹון לְגַבִּי חוּיָא, וְאִיהוּ מְקַף לֹון בְּתַקְפָּא הוּלְךָ וְאִזִּילַת לֹון בְּדְרוּעָא יְמִינָא דְאִיהוּ חֶסֶד, וְאִתְעַבִּידוּ סְגוּלָתָא בְּעִמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא. וּמֵאֵן שָׁפָה דְאִזְרַקַת תְּלַת צְלוֹתֵין אֵלֵין, דָּא שְׂכִינָה דְהַכִּי סְלָקָא בְּחֻשְׁבֵּן שְׁפָה. וּבְגִינָה אִתְמַר כְּחוּט הַשְּׁנִי שְׁפַתוֹתֵיהּ. וְהָאֵי חוּט דְשָׁפָה אִיהִי קִירְטָא כַּד זְרִיקַת אֵלֵין אַבְנִין לְגַבִּי חוּיָא אִתְמַר בְּהַ (שְׁמוּאֵל א, כה) וְאִתְ נֶפֶשׁ אִיבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַע. דְאִיהִי קִירְטָא וְהָאֵי קַל"ע אִיהוּ סִינ"י, דְבַה אִשְׁתַּמְעוּ שְׁבַעִין קַלִּין לְגַבִּי ע' אִמִּין פְּלַחֵי כּוֹכְבֵי דְאִנּוּן תְּלִין מִז' רֵאשִׁין דְחִיּוֹן, דְמִקְנָנָא בּו' טוּרִין וּמִתּוּ פְּלָהוּ. בְּגִין דְלֹא בְּעוּ לְקַבְּלָא ה' חֲמִשִּׁי תוֹרָה דְאִנּוּן ה' בְּתוֹסַפַּת הַקְּלַע. וְדוּד בְּה' נְטִיל ה' אַבְנִין לְקַבְּלָא חֲמִשִּׁי תוֹרָה. וְאִנּוּן הוּוּ כְּגוֹנָא דְה' תְּבִין דִּיחּוּדָא דְאִנּוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אַחַד. וְכַד שְׁוִי לֹון בְּקִירְטָא אִתְעַבִּידוּ פְּלָהוּ אַחַד. בִּי"ג מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרְשַׁת וְקֻטִּיל לְפַלְשֶׁתָא דְאִיהוּ יִצְרָר הָרַע, וְאִיהוּ נַחֲשׁ הוּא סְמָא"ל הוּא עֲמֶלֶק הוּא פְּלִשְׁתִּי הוּא מְלֹאךְ הַמּוֹת, לְכָל בַּר נֶשׁ אִתְעַבִּיד לֵה כְּפּוּם חוּבוּי. וְה' אַבְנִין פְּלָהוּ מִתְתַקְּנִין בְּה' תַקּוּנִין דְפּוּמָא בְּכ"ב אִתּוֹן דְאִוְרִיתָא. וְאִנּוּן אִתְחַ"ע בּוּמ"ף גִּיכ"ק דְטַלְנ"ת זִסְצַר"ש. וְאִנּוּן מִשְׁתַּמְשִׁי בְּשַׁפּוֹן בְּלִישְׁנָא בְּחִיד בְּגִרּוֹנָא בְּשִׁינִין. וְכִלְהוּ חֲמִשׁ אִתְקַרִּיאוּ פ"ה אַחַד. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּילִיף (נ"א דְלַעִי) בְּאִוְרִיתָא דְאִתְהִיבַת בְּה' תַקּוּנִין אֵלֵין לְקַטְלָא בְּהוֹן לִיצְרָר הָרַע. דִּיצְרָר הָרַע וְחִילִין דִּילָהּ אִיהוּ אִסְחָר גּוּפָא בְּכָל יוּמָא, לְאַגְחָא עִמָּה קִרְבָּא בְּכִמָּה חוּבִין דְכְּנִישׁ בְּכָל יוּמָא, וְקִרְיַב לֹון פְּלָהוּ בְּזִמְנָא דְדִינָא דְאִיהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה, לְגַבִּי פְּרִסָא דְדִינָא, בְּהַהוּא זִמְנָא צְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְאִתְתַקְּנָא בְּצְלוֹתֵין. תַקּוּנָא א' לְתַתָּא סוּסוֹן אַרְבַּע עִם צְלוֹתָא דְמוּסָף. וְרִזָּא דְמְלָה (חֲבִקוּק ג) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבּוֹתֶיךָ יִשׁוּעָה. וְאֵלֵין ד' צְלוֹתֵין. וְצְרִיךְ לְמַלְבֵּשׁ לוֹ שְׁרִיּוֹן. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (יִשְׁעִיָה מו) וְיִלְבַּשׁ צְדָקָה כְּשִׁרִיּוֹן. צְדָקָה הָא אִוְקְמוּהָ צ', צ' אִמְנִים דְתְּלִין מִן א'. ד'. ד' קְנִדְשׁוֹת. ק', מֵאָה בְּרִכּוֹת. ה' חֲמִשִּׁי תוֹרָה וְכִלָּא אִמֵּן. מ"ן תְּשַׁעִים. וּמֵאֵן דְלֹא אִמַר לֹון, צְרִיךְ לְכּוֹן בְּחֲמִשׁ סְרִי וּוִין דְאִמַת וְיִצִיב וְנִכּוֹן וְקִים וְגו'. א' מִן אִמַת בְּהַ סְלָקִין לְחֻשְׁבֵּן אִמֵּן. וְאִיהוּ רִזָּא יֵאֵהֲדוּנָה". וּמֵאֵן דְאִמַר לֹון בְּכָל כְּחוּ אִיהוּ אֱלֹהִים דְהַכִּי סְלִיק לְחֻשְׁבֵּן בְּכ"ל פ"ח וְהִיב תַקְפָּא לְסוּסוֹן וְקוֹרְעִין לוֹ גִזֵּר דִּינוּ שֶׁל שְׁבַעִים שָׁנָה, דְאִנּוּן ע' סְנֵהֲדִרִין דְאִינּוּן גִּזְרִין עַל בַּר נֶשׁ. מַה דִּיהָא לֵה בְּכָל שְׁתָּא. אֱלֹהִים אִיהוּ הַכְּסָא בְּחֻשְׁבֵּן. וְאִיהוּ כְּסָא רַחֲמִים. אַל מְלַךְ יוֹשֵׁב עַל כְּסָא רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחִסְדוֹת. כְּסָא חֶסֶד וְדָאֵי דְסְלִיקוּ לְע"ב קְשָׁרִין וְחֻלְּיָן דְצִיצִית וְאִנּוּן זִוּגִין דְכְּסוּיִין דְסוּסוֹן דְסְלִיק נְגוּנָא דְכְּשָׁפוּשׁ דִּילְהוֹן לְע"ב גּוּבִין.

סדר הלימוד ליום טז אב [יום 311 בשנה]

בְּתַר דְנִצְחִין סוּסוֹן קִרְב' בְּצְלוֹתֵין, בְּהַהוּא זִמְנָא מְאִרִי דְסוּסוֹן דְמִמְנָן עַל צְלוֹתֵין, פְּלָהוּ פְּתַחוּ בְּזִמְרֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהוֹדָאוֹת. וְשָׁפָה דְאִיהִי קִירְטָא זְרִיקַת אַבְנִין

בְּהָאֵי סֵפֶר הַזֶּהָר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 3401]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברחימו. ואנון חמש בחמש דכתיב תקונין דעינא דאנון תלת גוני עינא ותרי עפעפי עינא. ולגבי אן אתר אנדריקו, לגבי בת עינא הדא הוא דכתיב (שמואל א, כא) לשלח לי למטרה. ושלשה גוני עינא אנון מרקמן בתלת לבושי ג' אבהן ותרי עפעפי עינא תרי נביאי קשוט דאנון פתחין וסגרין עינא דאיהי מראה דנביאי קשוט ומאי ניהו בת עינא שכינתא תתאה. עלה אתמר (במדבר יב) ה' במראה אליו אתודע. ועלה אתמר לגבי משה ותמונת ה' יביט. ה' גונין אנון ה'. בת עינא דא י' מאן עינא דכליל כל גונין דא ו' איהו פתח וסגיר. קם אליהו ואמר, בוצינא קדישא ה' רביעאה אנה היא. אמר ודאי חמש אור אנון מלגו. ובגין דא ה"ה חמש גונין מלבר, חמש גונין דנהרין בהון מלגאו. ואנון גון חור, גון סומק, גון ירק, גון תכלת, גון אכס. ולבושין דילהון ארגמן. א' אורפניא"ל. ר' רפא"ל. ג' גבריאל"ל. מ' מיכאל"ל. נ' נוריא"ל. אלין אנון גופא לחמש גונין. א"ל אליהו לרבי שמעון, בוצינא קדישא, ודאי עינא ימינא פד שריא בה יהוה ונהיר בה, וכן בעינא שמאלא, שכינתא אמרת לגבי עינין אלין מרחימו סגי (שיר ו). הספי עיניך מנגדי שהם הרהבויני. מוקדין לי בשלהובין דרחימו דזרקין לכל עיבר. קם נער חנוך מטטרון. פתח ואמר, צעיר אני לימים ואתם ישישים. ולנהורא דעינין דילכון נחיתנא, דנהרין עלא ותתא ועליהו אתמר (רות ו) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. ומאי ניהו תא חזי דבכל אתר דיהבי עיניהו או מיתה או עני. ואלין אנון עולימין דאתפטרו בקצרות שנים. וכלהו תחת ממשלה דיילי במתיבתא דרקייעא. ודא למה. בגין שכינתא דיתבא ביניהו ושם הנהיר בעיניהו דאתמר בה (דברים לב) אני אמית ואחיה. ובגין דא אמר קדשא בריך הוא עיניך בשדה אשר יקצרון. בההוא שדה דתמן ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. לפנות כל מקטרגין דאנון ערבובא בישראל דערב רב. ובהון אתמר בשדה אשר יקצרון. ועוד עיניך אלו תלמידי חכמים דאנון עינין דאורייתא, אשר יקצרון דענשין למאן דנגע באסורא דאורייתא. ועוד אשר יקצרון, דעליהו אתמר מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר אינו רשאי להאריך. ואנון פסקין אורייתא באסור והתר, פסול וכשר, טמאה וטהרה. ועבדו כמה גדרות באורייתא, דלא עבדין פרצה ופרוודא בשכינתא, דאיהי אורייתא דבעל פה. ובגין דא והלכת אחריהן. בגין דיהוה שליט עליהו. הדא הוא דכתיב (רות ב) ויאמר לקוצרים יהוה עמכם. ובגין דא והלכת אחריהן דהכי צריכה אתתא למיזל בתר בעלה. אלקטה בשבלים אלו לקוטות דאורייתא לאתפרנסא בהון בגלותא. בין העמרים תלקט ולא תכלימוה. ועליהו אתמר (שמות לו) וימדו בעמר. פלהו במדה עמר לגלגלת מספר נפשותיכם ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר. דלא להוסיף ולא למגרע מפתגמי אורייתא. וצדיק זריק ושכינתא פנישת, ועליהו אתמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. מאי ונוסף עוד. דא עמודא דאמצעייתא. ועוד מאי ונוסף, דא מאן דמפזר טעמי אורייתא ונוסף בחדושה. בההוא זמנא ויאמר לקוצרים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ה' עִמְכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ ה'. וְדָא רִזָּא דִּיבְרַכְךָ ה', יָאֵר יי', יֵשָׁא יי'. דְּאַנּוּן י"ב עֵינּוֹת מִיָּם. וְאַנּוּן ו'ו' דְּנִפְקִין מִן צְנוּרָא דְּאִיהוּ א וְכֹלָא וְא"ו. וּבְגִין דְּבַעְלָה תַּמָּן דְּאִיהוּ ו'ו' בְּשִׁית פְּרָקִין דְּדְרוּעִין, וְשִׁית פְּרָקִין דְּשׁוּקִין. א בְּאַמְצְעִיתָא עֵטְרָה עַל גּוּפָא. וּבְגִין דָּא וְשִׁית מְאַשֵׁר יִשְׁאַבּוּן הַנְּעָרִים, דְּאַנּוּן בְּרַהֲטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם. נְעָרִים אִית לְעֵלָא וּנְעָרִים אִית לְתַתָּא וְאַנּוּן אֲנִפִּי רַבְרְבִי וְאַנִּפִּי זּוּטְרִי. קָם נְעַר וְאָמַר. רַבְּנָן צְעִיר אֲנִי לִימִים מְסֻטְרָא דְּזוּעִיר אֲנִפִּין. וְאַתֶּם יִשְׁיָשִׁים מְסֻטְרָא דְּאַרְיָךְ אֲנִפִּין. דְּאַנּוּן בְּרַהֲטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם. עַל פֶּן זַחְלָתִי וְאִירָא מַחּוֹת דְּעֵי אַתְכֶם. אֲדַהְכִּי דְּשְׁכִינְתָּא בְּעֵיָא אִיהִי לְאַשְׁתַּקָּאָה מְעוּלִימִין, מְשׁוֹאֲבוּ דְּאוּרִיתָא דְּאִיהִי עֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא, צְרִיךְ לְאַתְשַׁקֵּיא לָהּ עַל יְדֵי צְדִיק דְּאִיהוּ צְעִיר לְיוּמִין. תְּרִי נְבִיאִי קְשׁוּט דְּאַנּוּן לְקַבֵּל תְּרִין שְׁפֹן. דְּאַתְמַר בְּהוּן (שִׁיר א) יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ. מְאִי פִּיהוּ. דָּא שְׁכִינְתָּא וְאַנּוּן לְקַבֵּל תְּרִין פְּרוּבֵי עֵינָא דְּפִתְחִין וְסַגְרִין, דְּבַהוּן נְהִיר עֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא בְּבֵת עֵינָא, וְאַתְקֵרִיאַת מְסֻטְרָה אֲסַפְקֵלְרִיא דְּנַהֲרָא וְכַד סְתִים עֵינָא אַתְקֵרִיאַת אֲסַפְקֵלְרִיא דְּלָא נְהָרָא. וּבֵת עֵינָא אִיהִי עֵתוּ דְּצְדִיק וְעֵלָה אַתְמַר (בראשית כד) לְעַת עָרַב לְעַת צֵאת הַשּׁוֹאֲבוֹת. יְמִינָא וְשְׁמַאלָא אַתְקֵרִיאוּ שְׁקִתוֹת הַמַּיִם, תְּרִי נְבִיאִי קְשׁוּט אֲפִיקֵי מִיָּם. וַיִּמַּד שֵׁשׁ שְׁעוּרִים וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ, דָּא שְׁעוּרָא דְּתְרִין שׁוּקִין דְּאַנּוּן בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד ו' תַּתָּאָה. וְאִית שִׁית עֵלְאִין ו' דְּאַנּוּן ו' עֵלְאָה דְּתְרִין דְּרוּעִין, דְּאַנּוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. וְכֹלָא אֲשִׁתְקִין מְאַמָּא עֵלְאָה דְּאִיהִי א אֶלְף בֵּינָה, וּבַה אַתְעֵבִידוּ אַחַד. וַיֵּשֶׁת עָלֶיהָ לְגַבֵּי ה' תַּתָּאָה מַלְכוּת. וְעוּד וַיִּמַּד שֵׁשׁ שְׁעוּרִים לְתַתָּא, אֲנּוּן שִׁית סְדְרֵי מְשֻׁנָּה. וְאַנּוּן מְאַכֵּל בְּעִירָן דְּאַנּוּן חִיּוֹת הַקִּדְּשׁ. לְבַתֵּר דְּאִיהִי כְּנִישֵׁת לֹון זְרִיקַת לֹון לְגַבֵּי חִילְהָא. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב (משלי לא) וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. וְכַד זְרִיקַת לֹון לְתַתָּא. אַתְקֵרִיאַת זְרִקָא. וּבְגִין דָּא יֵשׁ מְפִיזַר וְנוֹסֵף עוּד. דְּבַעְלָה אוֹסֵף לָהּ. קָמוּ עֵלְאִין וְתַתָּאִין וּבְרִיכוּ לָהּ. פִּתְחוּ אֲנּוּן סְבִין בְּבִרְכָאֵן וּבְרִיכוּ לָהּ. קָם הָהוּא סְבָא מְאַנּוּן סְבִין וְאָמַר (בראשית מח) הַמְּלֶאֶךָ הַגָּאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים. מְאִי הַמְּלֶאֶךָ אִי הוּא אָמַר מְלֶאֶךָ הוּא מְשֻׁמַּע עַל חֲנוּךְ מְטֻטְרוֹן אֲבָל ה' בְּתוֹסַפֶּת, אִיהִי שְׁכִינְתָּא דְּאִיהִי בְּרַכָּה, בְּרַפְתָּ ה' הִיא תַעֲשִׂיר יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים כֹּלְהוּ נְעָרִים דְּאַתְקֵרִיאוּ עַל שֵׁם נְעַר, אַתְבְּרַכָּאֵן עַל הָהוּא נְעַר. וַיִּקְרָא בְּהֶם שְׁמִי, דָּא שְׁכִינְתָּא עֵלְאָה. וְשֵׁם אֲבוֹתֵי אֵלִין אֲבָהֵן. וְעוּד יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, צְדִיק וְתְרִי נְבִיאִי קְשׁוּט. וַיִּדְּגוּ לְרַב, חֲכָמָה דְּאַתְמַר (מלכים ה) בַּה וְתִרְבַּ חֲכָמַת שְׁלֹמָה, דְּתַתְּרַבֵּי וְתַסְגִּי. בְּקִרְבַּ הָאָרֶץ, בְּאֵלִין דְּאַתְמַר בְּהוּן וְהִיָּה זְרַעְךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ. וְלֹא תַתְּפַסֵּק בְּרַכְתָּא מְנָה, כְּמַבּוּעָא דְּאַתְמַר בַּה (ישעיה נח) וּכְמוֹצָא מִיָּם אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימִיו.

(זה חסר בתקונים בדל"ג ע"ב בשורה י"ט כשאומ' ולא חזרין גופיהו לגבי קודשא בריך הוא) דלית דורונא חביבא קדם קדשא בריך הוא כדורונא דשכינתא. זכאין אנון דרועין דסלקין לה לגבי. תפלין על ידיהו ועל רישיהו זכאין אנון רגלין וגופא וידין

וכל אבר ואבר דבה סליק דורונא לקודשא בריך הוא. דלית דורונא חביבא קדם קדשא בריך הוא כדורונא דשכינתא. זכאה איהו אבר דעביד בה מצוה לקודשא בריך הוא. דבגינה נחית קדשא בריך הוא לשריא בכל אבר דילה. ועל האי בר נש מכריזין לעלא הבו יקר לדיוקנא דמלכא.

ועוד וידי אדם. אית בני נשא דסלקין דורונא למטרוניתא. ובהון מלאכי אלהים עלים וירדים בו. בההוא בר נש בנשמתה דסלקא דורונא למלכא, ונחתא דורונא מנה למטרוניתא, דכד נחתין דורונא למטרוניתא, וידי אדם נחתין מתחות גדפיהו דמלאכין שליחן דמטרוניתא, ויהבין לון שאלתין ובעותין דשאלין ממטרוניתא. וכל מה דמטרוניתא יהבא ברשותא דבעלה איהו כלא. ואם לא עאלין בדחילו ורחימו, דחיינ לו לבר ודורונא דילהון לכלבא אתמסר. זכאה איהו בר נש דמטרוניתא איהי מקבלא מנה דורונא, או יהבה לה בידה, דודאי ברא דמלכא איהו. אבל לאחרנין על ידי שליחן יהבת לון. מידהא אלין נפקין ואחרנין קא אתין דפקין לפתחה, ואנון מארי דאורייתא מארי דפומא. ואם עאלין בדחילו ורחימו דייה, היכלא אתפתח לגביהו, וקודשא בריך הוא יהיב לון לשון למודים, ושוי לון דבורא בפומיהו למלאק קדם מטרוניתא. הדא הוא דכתיב (ירמיה א) וישלח ה' את ידו ויגע על פי ויאמר ה' אלי הנה נתתי דברי בפיה. ועליהו אתמר (הושע יב) וביד הנביאים אדמה. ודברתי על הנביאים. בדבור ממש, ועכ"ד דיעלון להיכלא כל נביאים למלאק עם מטרוניתא, איהי לא מלילת עמהון עד דאתדמיא עליהו קודשא בריך הוא בחיון דילה. מנהון עאלין בדיקנא דשור, ומנהון בדיקנא דנשר, ומנהון בדיקנא דאריה, ומנהון בדיקנא דאדם. ואית מאן דעאל בכל אנון דיוקנין. ואם יהויה עליה אדני שפתי תפתח בודאי היכלא מתפתחא לגבה. ואם שם יהויה לאו תמן בכל אנון דיוקנין מטרוניתא, איהי כבודה בת מלך פנימה. ואיה סתימא בהיכלא ומלילת עמהון על ידי שליחן כפום דיוקניהון ומזליהון. ומשה הוה שלים בדק חיון, ושם יהויה עליה. כגונא דא שמן משה תלת חיון אריה שור נשר. מה ודמות פניהם פני אדם, שם יהויה עליה. מנא לן הדא הוא דכתיב (שמות ג) ואמרו ל"י מ"ה שמ"ו מ"ה אמר אליהם. ובגין דאיהו שלים בכלא היכלא אתפתחא לגבה. הדא הוא דכתיב אדני שפתי תפתח. ואתמר בה (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו וגו'. ותמונת ה' יביט דאיהו מטרוניתא. מה דלאו הכי שאר נביאי דלאו אנון שלמין פותה. ומיד הא אלין נפקין הא אחרנין דנפקין לפתחא, ואנון מארי דאנפין דיידעין בע' אנפין לאורייתא. ואם עאלין בדחילו ורחימו אתפתח לון תרעא, ועאלין ולא יכלין לאסתכלא באנפאה דמטרוניתא מענוה דילהון. ונפלין על אפיהו בנפילת אפים. הדא הוא דכתיב (יחזקאל ג) ואפל על פני. יהבין לון שאלתיהו ונפקון. הא אחרנין קא אתין כגון יחזקאל או פותה, ואנון מארי דעינין דאתמר בהו וגבותם מלאות עינים, דאנון לאתון ואתון מנה אנון מלאות עינים מלין מכמה פקודין, דאנון כל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פקודא גר מצוה דאתמר בה מצות ה' ברה מאירת עינים ודפקין לתרעא אי אנון פדאין מטרוניתא משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים דהיכלא לגביהו אבל לא דייעלון להיכלא. ואתמר בהון וארא כגון יחזקאל דאמר וארא. וכגון ישעיהו דאמר ואראה את ה'. דודאי לא אמר ואראה ה'. אלא את ה'. ודא שכונתא דאיהו מראה דקודשא בריך הוא דבה אתחזי לנביאים. הא אלין נפקין ואחרנין קא אתין ודפקין לפתחא, ואנון מארי דאודנין דבהון שמיעה, ואנון זריזין דהוון מקדימין למצות, והא קראן קריאת שמע עם דמדומי חמה, ואנון מארי דשמיעה הוון נפקא מטרוניתא לקדמותיהו, והוון אוקירת לון בגין דהוון מחדין לה עם קדשא בריך הוא דאיהו ישראל ועליהו אתמר (חבקוק ג) יהוה שמעתי שמעך יראתי. דכל נביאים פלהון הוה אתר ידיע וזמנא ידיע אבל משה לא הוה לא אתר ידיע ולא זמנא ידיע אלא בכל אתר הוה מסתפל, ולא הוון מטרוניתא מתפסיא מנה בכל תקונא.

אחר זה שיך לפי גרסת הספרים תקונא עשרים וחמשה הכתוב בדפוס הראשון. וזה חסר בתקונים בדמ'ר בריש ע"כ כשאומר ל"ב אלהים בה נהיר מצוה דאתמר בה גר ה' נשמת אדם ואלין אנון עשר אמירן.

בראשית ברא אלהים את יהוה ב ויאמר אלהים יהי אור ויהוה ג ויאמר אלהים יהי רקיע ויהוה ד ויאמר אלהים יקוו המים יהוה ה ויאמר אלהים תדשא הארץ ויהוה ו ויאמר אלהים יהי מארת ויהוה ז ויאמר אלהים ישרצו המים יהוה ח ויאמר אלהים תוצא הארץ ויהוה ט ויאמר אלהים פרו ורבו יהוה י ויאמר אלהים הנה נתתי ויהוה אליו אנון ל"ב אלהים דבראשית, דאנון לקבל ל"ב שבילין. א' בראשית ברא אלהים את. ב' ורוח אלהים מרחפת על. ג' ויאמר אלהים יהי אור. ד' וירא אלהים את האור. ה' ויבדל אלהים בין האור. ו' ויקרא אלהים לאור יום ז' ויאמר אלהים יהי רקיע. ח' ויעש אלהים את הרקיע. ט' ויקרא אלהים לרקיע השמים. י' ויאמר אלהים יקוו המים. יא' ויקרא אלהים ליבשה ארץ. יב' וירא אלהים כי טוב. יג' ויאמר אלהים תדשא הארץ. יד' וירא אלהים כי טוב. טו' ויאמר אלהים יהי מארת. טז' ויעש אלהים את שני. טז' טוב. יז' ויתן אותן אלהים ברקיע השמים. יח' וירא אלהים כי טוב. יט' ויאמר אלהים ישרצו המים. כ' ויברא אלהים את התנינים. כא' וירא אלהים כי טוב כא' ויברך אתם אלהים לאמר. כג' ויאמר אלהים תוצא הארץ. כד' ויעש אלהים את חית. כה' וירא אלהים כי טוב. כו' ויאמר אלהים נעשה כו' ויברא אלהים את האדם. כח' בצלם אלהים ברא אותו. כט' ויברך אותם אלהים לאמר. ל' ויאמר אלהים פרו ורבו. לא' ויאמר אלהים הנה נתתי. לב' וירא אלהים את כל. א' ויכל אלהים ביום השביעי. ב' ויברך אלהים את יום השביעי. ג' אשר ברא אלהים לעשות. אליו תלתא סלקין על כל ל"ב אלהים בעובדא דבראשית.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא רְזָא (שמות ג) וַיֵּרָא אֵלָיו מִלְאָךְ ה' בְּלִבַּת אֵשׁ. בְּלִבַּת אֵשׁ דְּאוּרִיתָא. וְדָא אִיהוּ (ישעיה סג) כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי, וּבַהוֹן פּוֹעֲלִים מ'ב אֶתְוֹן דִּיהוּיָה בַם וּכְלָהוּ אֶתְכַלִּילֵן בְּבַת שְׁבַע (תהלים קיט) וְאֲנֹן ז' שְׁמַהֲן דְּמ"ב אֶתְוֹן. אבג יתץ קרע שטן נגד יכש בטר צתג חקב טנע יגל פזק שקו צית. עֲלִיהוּ אֶתְמַר שְׁבַע בַּיּוֹם הַלְלַתִּיךָ. וּבַהוֹן וַיִּשְׁתַּחֲוּ ארצה שְׁבַע פְּעָמִים. יַעֲקֹב דְּשׁוֹיֵב לָהּ מַעֲשׂוּ בְּגִלוּתָא דְּתַמָּן בַּת שְׁבַע וְכָל דָּא הוּא יַדַּע יַעֲקֹב בְּרוּחַ קֳדָשָׁא וְהוּא אֲדַפִּיר אֲדַנִּי לְגַבִּי ב'ל (נ"א הקב"ה) דְּאִיהוּ אֲדוֹן דְּנִטִיר לָהּ לְאֲדַנִּי בְּגִלוּתָא. לְקַבֵּל שְׁבַע שְׁמַהֲן אֲלֵין אֲנֹן ז' יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית. וְאֲנֹן מ'ב אֶתְוֹן לְבוֹשִׁין לְעֶשֶׂר אֲמִירָן, וּל'ב אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְתַלְתָּ אֱלֹהִים דְּוִיכְלוּ סְלִיק כְּלָא מ'ה, לְאַחֲזָאָה דְּתַמָּן קְבוּרָא בְּגִלוּתָא הַהוּא דְּאֶתְמַר בַּהּ וְאֲמַרוּ ל"י מ'ה שְׁמ"ו מ'ה וְדָא ה"א וְא"ו יו"ד ה"א, וְשְׁלִימוּ דְּלִילָה בְּלִיל שְׁמוֹרִים, דְּהִינּוּ ע"ב בְּחֻשְׁבֹן בְּלִיל בַּהּ נְהִיר מ'ה דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ דְּגִלוּתָא, דְּאִיהוּ קְבוּרָא דְּשְׁכִינְתָּא. וְכַד יִיתֵי לֵיל פְּרָקְנָא דִּילָהּ, אֲנַהִיר לָהּ מ'ה דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ. בַּהּ הוּא זְמַנָּא בֵּן שׁוֹאֵל לְאֲבִיו מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלִּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלִּילוֹת דְּבַהּ (שם לג) מְשֻׁמִּים הֵבֵט ה' רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם וְאִם יִתְמַהֲמַה חֲפָה לוֹ. אבג יתץ וַיִּקְבֹּר אֶתוֹ יב יג' תּוֹרָה צוּהָ. לְנוּ מִשָּׁה צְפוֹן בְּאוּרִיתָא. קרע שטן קר"ע דְּאִיהוּ בִּימָא, דְּאֶתְמַר בַּהּ יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם. י' מִן רְקִיעַ אִיהוּ עֲקָר יְחוּדָא וּבַהּ קָרַע יִמָּא. וְיְהִי מִבְּדִיל דְּאִיהוּ מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. אבג ית"ץ בְּרֵאשִׁית אב"ג ת"ש"ר בְּאֶתְוֹן א"ת ב"ש. קרע שטן יְהִי רְקִיעַ בְּיוֹמָא ב'. נגד יכש יוֹמָא תְּלִיתָאָה. נגד כָּל עַמָּךְ אַעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת. (בטר צתג) בַּהּ תִּבְרַךְ נְהוּרִין וְהַחֲשִׁיף לֹון הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (ישעיה כד) וְחִפְרָה הַלְּבָנָה וּבוֹשָׁה הַחֲמָתָה. חקב טנע בְּיוֹמָא חֲמִישָׁאָה נִפְקוּ זְרַעֵי דְּאִילָנִין בְּגִין דְּאִיהוּ ח"ק בַּט"ן וְאִיהִי ה' דְּאֶתְמַר בַּהּ (שמות ב) וְתִשָּׂם בַּהּ אֶת הַיֶּלֶד וְתִשָּׂם בְּסוּף דְּאוּרִיתָא, בְּגִין לְכַסָּאָה לָהּ בְּגִלוּתָא דְּעֵלָה אֶתְמַר (שם א) כָּל הַבֵּן הַיְּלוּד הַיֵּאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ. דְּאִיהִי נְהוּרָא דְּאוּרִיתָא דְּאִיהִי אוּר, תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְכָל הַבַּת דְּאִיהִי נֵר מִצוּהַ תּוֹרָה שְׁבַעֲלָפָה, תַּחֲוִין. כָּל אֲלֵין דִּיתְגַּדְלוֹן בַּהּ. בְּגִין דְּהוּא עֲתִיד לְאַפְקָא מוֹשִׁיעַ. וְלֹא עֲבָדוּ הַכִּי הַמִּילְדוֹת (נ"א הַנִּי הַמִּילְדַת וְהַכִּי אֲמַרוּ מ"מ) דְּאֲנֹן מ"מ, וְתַחֲוִין אֶת הַיְּלָדִים. בְּגִין דְּהוּוּ דְּחַלִּין מְקוּדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (שם) וְתִירָאן הַמִּילְדַת אֶת הָאֱלֹהִים וְגו'. וּבַהּ אֵין הַיְּלוּד הַיֵּאֲרָה בַּהּ תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כֹּזֵהר הַרְקִיעַ וְגו'. בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֶלְפָה שְׁתִּיתָאָה בַּהּ יגל פזק ביה יג"ל פורקי"ן זר"ע קדושי"ם ועלה אתמר (בראשית לא) יגר שְׁהֲדוּתָא. וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גִלְעָד. וְצַדִּיק אִיהוּ עֲנִי וְתַרְוִין מְשִׁיחִין יְקוּמוּן כְּגוֹנָא דָּא, חַד לְקַבֵּל בֵּית רֵאשׁוֹן דְּאִיהִי ה' עֲלָאָה, וְתַנְיָנָא לְקַבֵּל בֵּית שְׁנֵי דְּאִיהִי ה' תַּתָּאָה, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, מ'ה מִן מִשָּׁה דְּשְׁלִיט וְרַכִּיב עֲלִיהוּ. ע"ב תַּלְוִין מִן י"דוּה י"דוּר י"דוּר אַרְבַּע אַנְפִּין דְּאַרְיָה וְד' דְּשׁוּר וְד' דְּנִשְׂר. וְאֲנֹן סְלִקִין אֶלְפָה וּמֵאֶתְוֹן וּבַהּ רַכִּיב מ'ה חִתָּה דְּאָדָם דְּאִיהוּ מִשָּׁה. וְכָלֵא אֶתְעַכַּב עַד דְּיִיתֵי שִׁילָה דְּאִיהוּ מִשָּׁה בְּגִימְטְרִיא מ'ה, אַרְבַּעִין וְחֲמִשׁ שְׁנַיִן בְּתַר אֶלְפָה וּמֵאֶתְוֹן שְׁנַיִן. וְכָלֵהוּ נְחַתִּין בְּצַדִּיק וְאַרְבַּע אֶתְוֹן (נראה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דה"ג וכלהו דא אתון נחתין בצדיק) ואתקשרן בה, בגין דאיהו קשורא דיהונדא. ומאי ניהו י'הוה עמודא דאמצעי'תא, נהרא בצדיק לאקמא בה לשכינתא דאיהי אדנ"י דין בגלותא. ובגין דצדיק אתקשר בגבורה דמתמן עותרא, שמאל דוחה ולא יפרוק מתמן עד דיתקשר צדיק בימינא, דאיהו עני וחפים דתמן צדיק איהו מספן וחכם, ומלט הוא את העיר בחכמתו. מאי העיר דא ירושלם, דאתמר בה ונלכדה העיר, ולא ימות משית. ובגין עניותה וחכמתה ישיב לקרתא בגין דאיהו עני וחשוב כמות. ועתידין באורייתא לא ישתארון אלא א' מעיר ושנים ממשפחה. חד מעיר דאגין על קרתא ודא שילה דדרגה עמודא דאמצעי'תא, ותרי ממשפחה, תרין משיחין מסטרא דתרי סמכי קשוט, דאגינו על משפחה דאנון עתירין באורייתא ובנבואה. ואחרנין כלהו עניים באורייתא ובנבואה. ובזכות אלן תלת ובעניותא דילהון ישתזבון ממייתא ועאקו ויפקד ברחמי. ובגין דא שמאל דוחה וימין מקרבת, שקוצית ביומא שביעאה דאיהו אלף שביעאה, בה קץ הימין. ורזא דמלה כוז'ו במוכס'ז כוז'ו, י' אלהינו י' אלהינו הוא שכינתא עלאה, עלה אתמר (רות ג) וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר. ודא איהו פי יום נקם בלבי. ועוד ללב"י גליתי, דא שמא דע"ב שמהן, בה אתבני בי מקדשא דאיהו דרועא ימינא, ובה אתבני עלמא דאיהי שכינתא. הדא הוא דכתיב (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה, ואיהי חסד ע"ב שמהן. ועליהו אתמר הנה ה' רוכב על ע"ב קל ובא מצרים. ע"ב דא י' יהו יהו'ה, הא הכא עשר אתון וסלקי ע"ב בחשפן. ותלין מנהון ע"ב שמהן. ואלין אנון והו' יל'י. (סי'ט על'ם מה'ש לל'ה אכ"א כה"ת הו'י אל'ד לא'ו הה'ע יו'ל מבי'ה הק'ם לא'ו כל'י לו'ו פה'ל גל'ך יי' מל'ה חה'ו נת'ה הא'א יר'ת שא'ה רי'י או'ם לכ'ב וש'ר יחו' לה'ח כו'ק מנד' אני' חע'ם רה'ע יי' הה'ה מי'ך וו'ל יל'ה ס אל ער'י עש'ל מ'יה והו' דנ'י הח'ש עמ'ם ננ'א נ'ית מבי'ה פו'י נמ'ם יי'ל הר'ח מצ'ר ומ'ב יה'ה ענ'ו מח'י דמ'ב מנ'ק אי'ע חכ'ו רא'ה יב'ם הי'י מו'ם) והו' אני' והו' ראשי תבין וא"ו, י'ג מכילן דרחמי, עליהו אתמר (ישעיה נט) וברחמים גדולים אקבצך. ואלין אנון תלת עשר מכילן דרחמי דכרת עם משה, לאפקא בהון לישראל מן גלותא. ואית בהון ע"ב תבין דאנון חסד דרועא ימינא, ובהון רי"ו אתון בחשפן גבורה. ואנון אתון מתכפין תחות תבין, ודא איהו ויעבר ע"ב רי"ו. ודא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב קל. ודא איהי י' י"ה יהו'ה יו'ד יו'ד ק"א יו'ד ק"א וא"ו יו'ד ק"א וא"ו ק"א ואנון כ"ו אתון ונפקין מן י' י"ה יהו'ה ודא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל בההוא זמנא (שם מב). ה' כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. יריע, בתקיעה ודא רביע יצריח, בשברים, ואלין ב' גרשין. על אויביו יתגבר בתרועה, ודא שלשלת והא אוקמוה. בההוא זמנא שופר מהפך קדמא, זקף קטן, זקף גדול. מאי מהפך אלא מהפך ממשלה דאמין פ"כ דעלמא, לממשלה דישראל. ובההוא זמנא והפכתי אבלם לששון. זקף גדול זקף קטן. ובההוא זמנא יתקים (ישעיה ס) הקטן יהי לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה'

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעתה אחישנה. והא אוקמוה אם זכו אחישנה, ואם לא זכו בעתה, בעת ה'. צריך למנדע מאי עתה דעלה אתמר (תהלים קיט) עת לעשות לה' הפרו תורתך. והאי אית עת ואית עת, הדא הוא דכתיב (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. ובגין דא אמר (קהלת ה) עת לבכות ועת לשחוק. ורזא דמלה מיד דייתי בכיה עת דדחקו לישראל, מיד יהא לון עת פרקנא. הדא הוא דכתיב (ירמיה ל) עת צרה היא ליעקב וממנה יושע. דהא סגיאין הוו עתין דעאקו, הדא הוא דכתיב (תהלים) משגב לעתות בצרה. מאן יכיל למנדע ההא עת ביניהו, אלא עת דבכיה איהו. ורזא דמלה בבכי יבאו. בבכי דדלות דכך סליק חשבון בבכי, כחשבון ד"ל. וכיון דחזא משה האי דוחקא דדלות לישראל, אתמר בה והנה נער בכה. מיד מה פתיב בתר בכיה ותחמל עליו בפרקנא. ורזא דמלה ויתמהמה ויחזיקו האנשים בידו וביד אשתו וביד בנותיו בחמלת ה' עליו. דהכי עתידין למהוי בדרא דגלותא בתראה כאנון אנשי סדום ועמורה. ומיד ויציאוהו ויניחוהו מחוץ לעיר. ויציאוהו מן גלותא. ויניחוהו ממיא דטופנא. ועוד והנה נער בוכה ב' כה דאתמר בה ויפן כ"ה וכ"ה. ואיהו כלילא מחמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה, ובהון ויך את המצרי. ובהון מחא ס' מחאן במצרים, ועליהו אתמר מי ירפא לך. הדא הוא דכתיב מחצתי ואני ארפא. במאי דמחצתי למצראי אני ארפא לך. ובגין מה אעידך. שלימו דקרא הבת ירושלים, מה אשוה לך ואנחמך. פי גדול פים שברך מ"י ירפא לך. מיד שופר הולך אתנח יתיב. בההוא זמנא אתער משיח דאיהו כגונא דנח דאתמר בה זה ינחמנו ממעשינו דאיהו כבוד המלאכה. ומעצבון דינו דאתמר בהון אשר עבדו בהם בפרך. ודא איהו אתנח את האלהים התהלך נח (בראשית). ויתמו חטאים מן הארץ, וערב רב מ'ץ ותבן שאור וחמץ. וישתארו ישראל סלת נקיה, דעליהו אתמר (דברים כה) תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. דאנון דאשתארו ממי טופנ' דאתמר בהון, ומחיתי את כל היקום, דאנון הוו קימין על ישראל בחמש בגין דאנון רישין עליהו בגלותא. ומיד דאתמחון יתיב קדשא בריך הוא על פרסה דאמאה אמי דלא יתיב על פרסה עד דיתמחון מעלמא. הדא הוא דכתיב פי יד על פס יה מלחמה וגו'. ודא איהו אתנח יתיב. בההוא זמנא דיתביב על פרסא ימחל לישראל מפל חובין דעבדו. הדא הוא דכתיב ועתיק יומין יתב לבושה פתלג חור. לקימא אם יהו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. פרסא שביבין דנור אם יאדימו פתולע כצמר יהיו. ועוד אם יהו חטאיכם פשנים מסטרא דיצחק, פשלג ילבינו מסטרא דאברהם, דבה מתלבגין. בההוא זמנא דיתביב קדשא בריך הוא על פרסה, מיד אתנת. ותנח התבה שריא דטורי לוטיא למעבד בהון דינא, דאנון טורי קרדו, טורין חשוכין בגלותא ארין בגלותא הדא הוא דכתיב (דברים כח) ארור אתה בעיר, וארור אתה בשדה. דבההוא זמנא נחתין כל חובין (נ"א לוטא) על ישראל. בגין דיתכפרון מחוביהון, וכל זכון נחתין על חיביא לקבלא בהון אגריהו. ורזא דמלה והנה מלאכי אלהים עלים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְיָרְדִים בּוֹ. עוֹלִים סֻלְקִין זְכוּן. וְיִוְרְדִין נִיתִין חוּבִין. וְכָלֵא בְּהַאי סֻלְמִין וְנַחְתִין. וּבִטְעָמֵי סֻלְמִין אִיהוּ, וְדָא אִיהוּ שׁוּפְרִי הוּלְךְ רַבִּיעַ דְּרַגְא תְּרֵי טְעָמֵי. בְּהַהוּא זְמַנָּא סֻלְמִין זְכוּתָא דִּישְׂרָאֵל לְעֵלָא, וְנַחְתִין חוּבִין דִּילְהוּ כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. מְאִי עוֹלִים וְיָרְדִים. אֵלֵא מְאֵן דְּחוּבָה נַחְתִין, זְכוּתָה סֻלְמִין. בְּהַהוּא דְּרַגְא דְּאַנְחִיתוּ לְשִׁכְנָה עַד עַפְרָא, כְּךָ נַחְתִין אַנּוּן דְּאַנְחִיתוּ לָהּ. וְכַמְּה דְּאַנּוּן נַחְתִין. כְּךָ שְׁכִינְתָא דְּאִיהִי מְזֵלָא דִּילְהוּן סֻלְמִין עַד דְּמִטְאָת לְאַתְרֵי דְּאַנְחִיתוּ לָהּ, מִתְּמֵן. וּמִיָּד דְּסֻלְמִין לְאַתְרָהּ, מִיָּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָבִיל לָהּ בִּימֵינָא הָדָא הוּא דְּכְתִיב (בראשית ח) וַיִּשְׁלַח יְדוֹ וַיִּקְחָהּ וַיָּבֵא אוֹתָהּ אֵלָיו הַתְּבֵה. בְּהַהוּא זְמַנָּא וְהַמִּים הָיוּ הַלּוֹךְ וְחָסוּר, דְּאַנּוּן עָרַב רַב עַד הַחֲדָשׁ הָעֵשִׂירִי. בְּעֵשִׂירִי בְּאַחַד לְחֲדָשׁ נִרְאוּ רָאשֵׁי הַהָרִים, דְּאַנּוּן אֲבָהֵן וְאַתְעַר זְכוּתָא דִּילְהוּן עַל יִשְׂרָאֵל. דְּעַד הַהוּא זְמַנָּא תְּמָה זְכוּת אֲבָהֵן. מִתְּמֵן וְאֵילְךְ חֲלָה זְכוּת אֲבָהֵן בְּהַהוּא זְמַנָּא וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׁמַחוּ וְגוֹ' וְהַרְשָׁעָה פְּלָה בְּעֵשֶׂן תַּכְלָה וְגוֹ'. בְּכֵן וְדָא דְּאִיהוּ חֶסֶד דְּרוּעָא יְמִינָא פְּרָסָא. בְּגִין דְּכּוֹרְסִיא בִּימֵינָא אֲתַתְקֵנָת. הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד פְּסָא. וְבָהּ וְתַמְלֵךְ אֲתָהּ הוּא ה' אֱלֹהֵינוּ. בְּהַהוּא זְמַנָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל פְּרָסָא דְּחֶסֶד דְּאִיהוּ דְּרַחֲמֵי, אֲתַמַּר אֵל מְלֶךְ יוֹשֵׁב עַל פְּסָא רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחֶסֶדוֹת. בְּהַהוּא זְמַנָּא וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ.

(בכאן שייך מה שכתוב בתיקונים בד"ן סוף ע"ב וגדפוי דשכינתא אנון כסוי דם חיה ועוף)

וְכָל דָּא מְסֻטְרָא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי. וּמְסֻטְרָא דְּאֵילָנָא דְּטוֹב וְרַע אֲתַרוּג דְּמִי לְצְדִיקָא, וְהַדָּס לְבִינּוּנִים, וְעַרְבָה לְרַשָּׁעִים. וְשִׁכְנֵתָא אֲתַמַּר בְּהּ וּמְלָכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. אַף עַל גַּב דְּאַתְמַר בְּהּ עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהּ. אִיהִי שְׁלֵטָא עַל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, מְסֻטְרָא דִּילָהּ הִיא קְרִיבָא לְמַלְכָּא. (נ"א ומסטרין אלין לזמנין איהי נוקבא קריבא למלכא, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב בּוֹזֵאת יָבֵא אַהֲרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ מִסְטְרָא דִּימִינָא לְזַמְנִין אִיהִי רַחֲמֵי מִנָּה מִסְטְרָא דְּשִׁמְשֵׁמֶל וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. מִסְטְרָא דִּימִינָא אִיהִי לֹא מִקְבֵּלָה טַמְאָה טוֹב הוּא יְמִינָא. אֲבָל אֲתַרְהָא טוֹב מִקְבֵּלָה טַמְאָה מְרַע וּמוֹת הוּא אֲתַר לִית לָהּ קְרִיבּוֹ. (נ"א אֶל הַקֹּדֶשׁ אִיהִי לֹא מִקְבֵּלָה טַמְאָה אֲבָל אֲתַרְהָא טוֹב מִקְבֵּלָה טַמְאָה מְרַע וּמַהְוָא אֲתַר דְּלִית לָהּ קְרִיבּוֹ).

וְתַמֵּן צְרִיךְ לְקִרְבָּא, קִטְרַת לְרַחֲמֵי רוּחַ טַמְאָה מַהְוָא אֲתַר. וְלְקִרְבָּא זְכוּתָא לְשִׁמְשֵׁמֶל גְּבִירָתָא וְלְרַחֲמֵי שְׁפַחָה מִתְמֵן. וּבְגִין דָּא כָּל שְׁמַהֲן אִית בְּהּ וְאַתְקִרֵי שְׁדֵרָה אַחֲרֵי

דְּאִיהִי כָּל עוֹבְדוּהִי כְּלֵאחֲרֵי יָד וְרוּזָא דְּמַלְהָ כְּלֵאחֲרֵי יָד. וְרוּזָא דְּמַלְהָ כְּלֵאחֲרֵי יָד כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק. אַחֲרֵי יָד דְּאִיהִי שְׁכִינְתָא דָּא שְׁנוּי מַעֲשָׂה. וּבְזַמְנָא דְּאִיהִי כְּלֵאחֲרֵי יָד לִית תַּמֵּן סְגִידוֹ דְּאַתְמַר בְּהּ כָּל הַכּוֹרֵעַ כּוֹרֵעַ בְּכּוֹרֵךְ. תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לָהּ. דְּבּוֹזְמָנָא דְּאִיהִי כְּלֵאחֲרֵי יָד אֲתַעֲבִיד זַנְבֵי. וְעַכְ"ד דְּאֵמַר תַּעֲלָא בְּעַדְנָה סְגִיד לָהּ בְּאַתְרָהּ. אֲבָל חוּץ מֵאַתְרָהּ הוּי זַנְבֵי לְאַרְיוֹת וְאֵל תְּהִי רֵאשׁ לְשׁוּעֵלִים. דְּהָא צְדִיק גְּמוּר אַף עַל גַּב דְּנַחְתִין מְדֻרְגָּה וְאַתְעִבִיד זַנְבֵי לְאַרְיוֹת, עֵלָה אֲתַמַּר (תהלים לו) לֹא רֵאשִׁיתִי צְדִיק נְעוּז. מְאִי זַנְבֵי דִּילָהּ, הַהוּא קוּצָא דָּאֵת ד' מִן אַחַד דְּאִיהוּ י' זְעִירָא שְׁכִינְתָא תַּתְּאָה עֲלֵיהּ אֲתַמַּר (משלי כד) כִּי שִׁבְעֵי יָפֵל צְדִיק וְקָם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי גלגול דאת ו' איהו. דנפיק בשעתה, דעלה אתמר מזל שעה גורם. כמה דאוקמוה מ"מ אין מזל יום גורם אלא מזל שעה גורם. באברהם מה כתיב בה כד אתיא בגלגולא (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר אל המקום, בגין לאקדמא לה. יצחק מה כתיב בה בגלגולא (שם כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. נפק לגבה לחקלא בגין דאתמר בה (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים. חד אקדים לפשפשא לה בצפרא. ותנינא לפשפשא בה ברמשא. יעקב מה כתיב בה (בראשית כב) ויפגע במקום (בראשית). פגע בה. זכאה איהו מאן דפגע בה, כגון יעקב דעלה אתמר (שם) וילן שם. וההיא לינה איהו לוייה. מיד דאיערע בה (שם לב) ויפגעו בו מלאכי אלהים. ועכ"ד דפגע בה, הוה נטיר לה ולא אתאחר יעמד עד דאחד בעלה. ודא איהו (שם כה) וילן שם כי בא השמש. דבגינה (שם לב) ויזרח לו השמש דאיהו משה דאתא בה בגלגולא רוחה דמשה. ובגין דא יעקב ומשה הוו קימי בדרגא חדא בעמודא דאמצעייתא. אבל דא בגופא ודא נשמתא לה ובגין דא לית שעתא קימא לכל בר נש דאיהי שכינתא בלא בעלה. ובגין דא כד דחיקת שעתא לרבי פדת ואמר אי בעית דאחרבה לעלמא, ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני ואולי דנפלת. מאי ואולי אלא ואולי אי בעי קדשא בריך הוא דנפלת בשעתא דמזוני. דהא אתתה עביד, ואולי אי בעי בעלה דהוי קימא מה דאיהי עבידת בלא רשותא דבעלה. וכגונא דא לית שעתא קימא דאיהי שכינתא חההוא בר נש, אלא אם ייתי בגלגולא בההוא בר נש בעלה דההיא שעתא. ורזא דמלה בזאת יבא אהרן אל הקדש. ובלא בעלה אתמר (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש, (שם) והזר הקרב יומת. ולית מיתה אלא עניותא. והאי זר לא בזר אחרא דמום זר, אלא זר מבעלה. זכאה מאן דאערא בשעתא דאתברי מששת ימי בראשית. דכל נשמתא אית לה עת וזמן בגלגולא. כמה דאמר קהלת (קהלת ג) לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים. ודא שכינתא תתאה דאיהי זמן ועדן לכל ספירה וספירה ולכל גלגולא וגלגולא. ואיהי עדן ועדנין ופלג עדן דכל עדנין שפי מאי ופלג עדן, אלא כגון פלג המנחה בשמאלא אתפלגת לדינא, ובימינא לרחמי, בעמודא דאמצעייתא אשתלימת. וכד אתפלגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסתר (אסתר ה) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש. ואיהי כח יהו"ה פלגו דילה יד ימין, ופלגו דילה יד שמאל. ולקבל תרויהו אדכיר קהלת כ"ח זמנין עת הדא הוא דכתיב (קהלת ג) עת ללדת וגו'.

חזא דלא אצלח, ונתן את הבית את אבניו ואת עציו וארפיב לה בגופא אחרא, כמאן דארפיב אילן ממין תפוחים במין חבושים, ותמן אשתני אילנא ואיבא דילה. ודא איהו שנוי השם. חזא דלא אצלח אעקור לה מתמן, ושני לה בכל עובדוי מכל מה דהוה בקדמיתא ומכל ציורין דילה. ורזא דמלה (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו. הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. קרקע דנטע לה תמן ואצלח ואתפשט אנפוי ושרשוי עד אלה דור, דא שכינתא. הדא הוא דכתיב דבר צוה לאלף דור. ועליהו אתמר (שיר ח) האלה לך שלמה. ואלין אלה עלמין דכסופין דארפיב לה לאדם על פלהו ורזא דמלה (דברים ה) ועשה חסד לאלפים. למאן, לאהביו ולשמרי מצותיו לאלף דור. פיון דאצלח בכל גלגולא ובכלהו אתדכי ואצלח, אתמר בה ועשה חסד לאלפים. אבל לחיבא דלא אצלחין בכל אתמר מה פתיב בהון, יפל

מצדדך אלה, לא אית לון חולקא באַלף עלמין אלין. ורזא דמלה (קהלת ח) ובכין ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו. מאי וממקום קדוש יהלכו, דהא אם אנון רשעים לא הוה לון מאתר דקדשה. אלא ודאי בכין ראיתי רשעים בגין רשעותא דילהון לית לון חולקא בקדוש. אדהכי הא סבא דסבין קא אזדמן לה, א"ל לאו כל רשיעיא שוין, דאית רשע גמור, ואית רשע שאינו גמור. רשע שאינו גמור אית לה חולקא בקדושא, ואית לה חולקא במסאבו, דאתערבו בה תרויהו. ולהאי אתמר ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו. ולא אמר ראיתי רשעים גמורים. דרשע גמור לית לה חולקא בקדשה ודאי. אבל רשע דלאו איהו גמור, אית לה חולקא בקדשה. ובגין לאתרכאה ממסאבו נחתין לה בגלגולא. ולהאי לית שעתא ועת וזמן ידיע אלא ייתי פמה זמנין בגלגולא עד דיתדפי מההוא זוהמא. לאומנא דהוה לה מאנא דכספא מערב במינא אחרא. בעא לבררא וללבנא לה. מה עבד הוה יוצק לה במנא פמה זמנין, וארמי לה בנורא עד דאתברר ואתלבן. ורזא דמלה (איוב כב) אשר קמטו ולא עת נהר יוצק יסודם. מאי נהר דא נהר דינור דתמן יוצק נשמתא עד דאתלבנא. ומאי אשר קמטו בלא עת. אלין תתקע' דרין דאתקמיטו בלא עת ואסתלקו בלא עת קדם זמניהו, וזריק לון קדשא בריך הוא בגלגולא על כל דרא ודרא וחזר לון ליסוד. ודא איהו נהר יוצק יסודם. דאנון ד' יסודין דארבע פרצופין, דאנון פרצוף אדם, ופרצוף אריה, ופרצוף שור ופרצוף נשר, דממנן על מיא ואשא ורוחא ועפרא. אריה מרפבה וגלגולא דילה מיא, שור מרפבה וגלגולא דילה אשא. נשר מרפבה וגלגולא דילה רוחא. אדם מרפבה וגלגולא דילה עפרא. הדא הוא דכתיב ואדם על עפר ישוב. ג' חיון עליהו אתמר הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. אדם, צוה לאלה דור. אתא רבי שמעון לנשקא לה פרח לעלא. אמר רבי שמעון סבא סבא עליך אתמר (מלאכי ג) הלא אב אחד לכלנו. בדיוקנא דלעלא אבינו שבשמים זכאה חולקנא דזכינא למהוי בך חולקא. פתח רבי שמעון כמלקדמין. (כמו שנדפס בדח"ו) (בדק"י ע"ב כשאומר דקרבנא הוה מההוא אחד דאקרו ערוה)

סדר הלימוד ליום יז אב [יום 312 בשנה]

ומאי הוה פשתים, דאתמר בה (שמות כח) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. אמר לה רבי אלעזר א"כ דאתכפי בה ערוה טב איהו. אמר לו ברי לאו כל עריות שוין, האי לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דילה לה דאתמר בה (ויקרא יח) איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'. ומאי ערוה דילה זמהא בישא ערלה נוקבא דערלה היא דאתמר בה אדם הראשון מושך בערלתו היתה. ומאי נינהו אמא דערבוביא בישא, איבא דאילנא דטוב ורע דאתמר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בה (בראשית ג), ותקח מפרי'ו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל. ומאי ניהי לילי'ת מתמן קא אתין ערב רב, דאנון מערבין בישראל דאתמר בהון (ישעיה א) הוי גוי חוטא דאנון זרע מרעים בנים משחתים וגו'. ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגלא. ובגין דא (בראשית ו) ואל קין ואל מנחתו לא שעה. והא קדשא בריך הוא אתמר בה (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר בה כי לא אחפץ במות המת, וקביל לון כ"ש לקרבנא דקין. אלא דהוה רעותה לביש כמא דאתמר אבל הבל הוה רעותה בקרבנא דילה לקרבא שכנתא להווא דאתמר בה (דניאל ז) ועתיק יומין יתב לבישה פתלג חור ושער רישה פעמר נקא. במאי, בהווא דקריב מבכורות צאנו ומחלביהו. ובגין דא וישע ה' אל הבל. והא אתמר ומיד דלא אתקבל קרבנא דקין, ויחר לקין מאד. ויאמר ה' לקין למה חרה לך דלא אתקבל קרבנך. אם תיטיב עובדך בגלגולא, שאת לך בעלמא ותתקבל בתיובתא. ואם לאו, לפתח חטאת רבין. אמר רבי אליעזר וכו'.

(זהו מה שחסר לעיל בדקי"ד ע"ב כשאומר עם דרגין דסטרא דרכיו אצל פסקא והאדם ידע שיך זה) הא הכא אדם דעשיה ויצירה אדם דבריאה דאוקמוה על תפארת. מאי בצלמו בצלם תרין דיוקנין דילה לעלא. אלין אנון ו'ו תרין ווין אנון תרין דיוקנין דא דאיהו אדם דאמצעי'תא. דשכינתא עלאה איהי דמות אדם עלאה דאיהו חכמה. ושכינתא תתאה דמות אדם דאיהו עמודא דאמצעי'תא. ועוד עמודא דאמצעי'תא בדיוקנא דכתר ודא אדם דבריאה. ואדם דיצירה צדיק בדיוקנא דחכמה. ובגין דא (מלכים א) ויהוה נתן חכמה לשלמה. דאיהו צדיק ברית שלום שלם ה'. ושכינתא תתאה אדם דעשיה דמות דשכינתא עלאה. ועוד אדם מסטרא דוא'ו איהו אריך אנפין ודא אדם דבריאה אדם דיצירה זעיר אנפין מסטרא דויצר. יו'ו אלין אנון ספירין דבריאה ויצירה ועשיה תתאין ואדם דבריאה ויצירה ועשיה עלאין. ואשכחנא טמירין בספרא דחנוף, דאדם בחשבון זעיר תשע איהו. וכל ספירה אתקריאת אדם. ושכינתא תתאה דמות אדם. בקדמיתא עלת העלות אמ' לכתר נעשה אדם יהא רישא ממך. הדא הוא דכתיב (שיר ז) ראשך עליך ככרמל. רישא הא חד. ומצחא דילה ותרין עינין ותרין אוזנין הא שית. ותרין אנפין וחוטמא הא תשע. נעשה אדם הא פומא דיהא עשירית כללא דכלא. אמר לו רבון עלמא כל עמל האדם לפיהו. וכל גלגולין דילה לפיהו. ואפשר דיהיב בשעתא דמזוני. אמר לו אנא אשתתף בכו לא יהא עמל בפיהו. בהווא זמנא ברא פלא בלא עמל ויגיעה. הדא הוא דכתיב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם.

אמר רבי אלעזר ומה עמל הוה לעלא וחסרונא דמזונא. אמר לו אין דהווא אדם קדמון הוה בני עלמין ומחריבין. בגין דעלת העלות לא הוה משתתף תמן. בגין דעד השתא לא הוה שלים בנוקבא דילה. ובגין דא אמר (בראשית א) נעשה אדם דאיהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נוקבא ואשתתף תמן דאיהו לא שריא אלא באתר שלים. לבתר נחית למחא דאיהו חכמה ואמר נעשה אדם. דמחא איהו חד ואתפלג לד' מחין הא חמש. ותרין כנפי ראה ותרין פלין דאתחשיבו עמה מלגאו, הא תשע ואמר נעשה אדם דא לבא דיהא שלימו דכלא. ולבטר נחית לגופא ואמר נעשה אדם. דגופא עלה צואר וקנה וושט הא תלת. וגוף ותרין דרועין הא שית. וברית ותרין שוקין הא תשע. נעשה אדם עשירית לכלא דא נוקבא בכל אתר נוקבא דא שכינתא תתאה איהי שלימו דעלאין ותתאין. והכי אזיל בכל אבר ואבר ובכל ספירה וספירה, ואמר נעשה אדם. עד דאתפלילת שכינתא בכל ספירה ובכל אבר. בההוא זמנא דאשתלימו כל אברין בה כל חד לעשר כגונא דא, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. לבטר נחית לארבע חיון דאתנטיל מניהו אדם דאנון יהוה. ואמר נעשה אדם למהוי שכינתא כלילא מפל סטרא. והכי נחית לתתא לכל צבא השמים ואמר נעשה אדם. והכי לתתא בבני נשא. ואלעזר ברי נקט האי כללא בידיה, דבכל אתר דלית שכינתא תמן, לית שלמותא תמן, ועלת העלות לא שריא תמן. ובגין דא איהו בר נש פגים בלא נוקבא, ולא שריא קודשא בריך הוא עלה. אמר רבי אלעזר וכל חבריא דתמן אלו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די. ועוד אמר רבי שמעון ברפאן לא נחתין על ספירה ולא נביעו, עד דשכינתא אתחברת בקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב (בראשית ב) כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ. אמאי בגין דאדם אין. דעלה אתמר (יחזקאל מה) להניח ברכה אל ביתך. ואדם לא אתקרי בלא נוקבא, ובגין דא פי לא המטיר ה' אלהים על הארץ. והארץ היתה תהו ובהו. וכל בניגין הוו חרבין ויבשין בלא נביעו, עד דאתת שכינתא. ובגין דא (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך. ותרגם אנקלוס בכל אתרא דאשרי ית שכינתא. דכל ברפאן בה מתכנשין. ובגינה אתמר כל הכורע כורע בברוך. מאי ברוך כ' פתר. ר' ראשית חכמה. ב' אמא עלאה ואמא תתאה. ו' כליל שית ספירן, הא עשר כלילן בה וכלהו מתכנשין לגבה. ובגין דא אתקריאת בית הכנסת כניסו דכלא. וכל הזוקף זוקף בשם ועל הכורע כורע בברוך. ההוא דאתמר בה וברוך אל עליון. כליל עשר ספירן מעלא לתתא דאיהו מקור כל ברפאן. וכל הזוקף זוקף בשם. תרין זמנין אמאי. הוה לה למימר כל מאן דמצלי כורע בברוך וזוקף בשם. אמאי תרין פריעות ותרין זקיפות. אלא רזא דתרין פריעות רישא וגופא. עד ח"י עלמין דאיהו כליל ח"י חלין. ודא איהו עד שיתפקקו כל חליות שבשדרה. ועלה אתמר ביצקב (בראשית לג) וישתחו ארצה שבע פעמים. וכמא דתקין פריעות אנון ברישא וגופא דאיהו ברוך. הכי צריך תרין זקיפות תמן. אמר רבי אלעזר אבא רזא עלאה אית יתיר דנחיתו דנביעו מלגאו איהו יתיר. תרין פריעות אנון יו לגבי מאן לגבי הוה. ותרין זקיפות בה'ה לסלקא ה' בי, ה' בו. כגונא דבית ראשון ושני דאסתלקין בתרין עמודין. ועליהו אתמר (תהלים קמה) סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים. אמר לו והא

אתמר כל הפורע פורע בברכות, דאיהו אל עליון דאתפלילן בה עשר. איך אנון כפולים תמן עשר תנינן למהוי תמן תרין פריעות. דהא פריעות אנון עשר מעלא לתתא. זקיפות עשר מתתא לעלא. ורזא דמלה אלף ה"א יו"ד ה"א. יו"ד ה"א. וא"ו ה"א. הפריעות בעשר מן אלף דאדנ"י עד זקיפות מן י' דאדני עד אלף מן אדנ"י איהו אהיה. י' מן אדנ"י איהו יהו"ה. ובגין דא כל הפורע פורע בברוך אלף ה"א יו"ד ה"א. וכל הזוקף זוקף בשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הא הכא זקיפה חד והכרעה חד. הכרעה באהיה זקיפה ביהו"ה. וכלא באדנ"י. א"כ זקיפה תנינא והכרעה תנינא במאי. אמר רבי שמעון בריה ברין ברי לעתיק יומין. ודאי זקיפה והכרעה תנינא צריך לעלת העלות. דנחית לה מעלא לתתא ולסלקא בה שכינתא, דאיהו זקף לה בשם יהו"ה דכלא בידה וברשותה עליה וירידה ונביעו ברשותה דלא נחית אלא ברשותה. ואם הוא לא נחית נביעו לא נחית. ואם הוא לא נחית לית סליקו לשכינתא ונביעו לא נחית לה. חדו פלהו חבריא וחדא רבי אלעזר. נפק קלא ואמר על רבי שמעון ישמח אביך ואמך ועל רבי אלעזר ותגל יולדתך ועוד נעשה אדם, אתחברו אופן ומלאך וכסא ואמרו נעשה אדם, דיהא בשתפו דילן, נשמתא מכסא ורוחא ממלאך, ונפשא מאופן למהוי בדיקנא דילן לברכא ולקדשא וליחדא לה כגונא דילן ועוד נעשה אדם. אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר, שמעון שמעון מאן הוא דאמר משה אדם. ויאמר אלהים מאי ניהו הכא האי אלהים. מיד פרח ולא חזא לה. כמא דשמע רבי שמעון שא"ל שמעון שמעון ולא קרא לה בשם רבי. אמר ודאי איהו קודשא בריך הוא דאתמר בה (דניאל ז) ועתיק יומין יתב לבושה כתלג חור. כען איהי שעתיא למפתח בהאי רזא דודאי הכא אית רזא דלא אית רשו לאתגליא. וכען משמע דרשותא אתיהיב לאתגליא. פתח ואמר למלכא דהוה לה כמה בנינן למבני, והוה לה אומנא. ואומנא לא הוה עביד מדעם אלא ברשו דמלכא. הדא הוא דכתיב (משלי ח) ואהיה אצלו אמון וגו'. מלכא ודאי איהו חכמה לעלא, ועמודא דאמצעיתא איהו מלכא לתתא. אלהים אומנא לעלא ודא אמא עלאה, אלהים אומנא לתתא ודא שכינתא דלתתא. ואתתא לית לה למעבד מידעם בלא רשו דבעלה. וכל בנינן דהוו בארץ אצילות, הוה אבא אמר באמירה לגבי אמא יהי כף, וכך הוה. הדא הוא דכתיב (בראשית א) יהי אור ויהי אור. ויאמר, הוה אמר לאלהים יהי אור מארי דבנינא איהו אומר, ואומנא עביד מיד. והכי בכל בנינן דאנון באור אצילות, הוה אמר יהי רקיע יהי מארת וכלא אתעביד מיד. כד מטא לעלא דפרודא דאיהו עולם הנפרדים, אמר אומנא למארי בנינא, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. אמר מארי בנינא ודאי טב הוא למעבד לה אבל עתיד הוא למחטי קמך, בגין דאיהו כסיל. הדא הוא דכתיב (משלי י) בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו, איהי אמרת בתר דחובה באמא תליא ולא באבא, אנה בעינא למברי לה בדיקנא דילי. הדא הוא דכתיב (בראשית א) ויברא אלהים את

הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְלֹא בְעַא לְאִשְׁתַּתְּפֵי בֵּה אָבָא. בְּזִמְנָא דְחָב מַה פְּתִיב וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם. אָמַר מַלְכָּא לְאִמָּא וְלֹא אָמְרִית לָךְ דְּעֵתִיד אִיהוּ לְמַחְטִי. בְּהֵהוּא זִמְנָא תְרִיךְ לָהּ וְתִרְיַךְ לָהּ עִמָּה. וּבְגִין דָּא פְתִיב בֵּן חֲכָם יִשְׁמַח אָבִי, דָּא אָדָם דְּאִיהוּ בְּאַרְח אֲצִילוּת. וּבֵן כְּסִיל תּוּגַת אָמוּ, דָּא אָדָם דְּבִרְיָאָהּ. קָמוּ כְּלָהוּ חֲבֵרְיָא וְאָמְרוּ רַבִּי יוֹסִי וְכִי אֵית פְּרוּדָא בֵּן אָבָא וְאִמָּא, דְּמִסְטָרָא דְּאָבָא אִיהוּ כְּאַרְח אֲצִילוּת וּמִסְטָרָא דְּאִמָּא בְּבִרְיָאָהּ. אָמַר חֲבֵרְיָא חֲבֵרְיָא לָאו חֲכִי, דְּהָא אָדָם דְּאֲצִילוּת דְּכַר וְנוֹקְבָא הוּא מִסְטָרָא דְּאָבָא וְאִמָּא, וְדָא אִיהוּ (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהִי אוֹר. יְהִי אוֹר מִסְטָרָא דְּאָבָא. וְיִהִי אוֹר מִסְטָרָא דְּאִמָּא. וְדָא אִיהוּ אָדָם דְּוּ פְּרָצוּפִין. וְלֵהֲאִי לִית בֵּה צֶלֶם וְדְמוּת. אֵלָּא אִמָּא הוּת לָהּ כְּנוּיִ דְּסֻלְיָק לְחֻשְׁבָּן אֱלֹהִים. וְהֵהוּא כְּנוּי אִיהוּ אוֹר וְחֻשְׁךְ. וּבְגִין הֵהוּא חֻשְׁךְ דְּהוּהוּ בְּהֵהוּא כְּנוּי, אָמַר אָבָא דְּעֵתִיד לְמַחְטִי לְאָדָם דְּבִרְיָאָהּ (נ"א דאצילות) דְּאִיהוּ אוֹר לְבוּשׁ עֲלִיוֹן. וְהֲאִי אִיהוּ אוֹר דְּבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּיוֹם א' דְּגִנְזוּ לְצַדִּיקִים. וְהֵהוּא חֻשְׁךְ דְּאַתְבְּרִי בְּיוֹמָא קְדָמָא לְרִשְׁיַעֲיָא הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (שמואל א, ב) וְרִשְׁעִים בַּחֲשֵׁךְ יִדְמוּ. וּבְגִין הֵהוּא חֻשְׁךְ דְּהוּהוּ עֵתִיד לְמַחְטִי לְהֵהוּא אוֹר, לָא בְּעִי אָבָא לְאִשְׁתַּתְּפָא בֵּה. וּבְגִין דָּא אָמַר נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ הֵהוּא אוֹר. כְּדְמוּתֵנוּ הֵהוּא חֻשְׁךְ דְּאִיהוּ לְבוּשָׁא דְּאוֹר, כְּגֹנָא דְּגוּפָא דְּאִיהוּ לְבוּשָׁא לְנִשְׁמָתָא. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (איוב י) עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישָׁנִי. חָדוּ כְּלָהוּ חֲבֵרְיָא וְאָמְרוּ זְכָאָה חוּלְקָנָא דְּזִכְיָנָא לְמִשְׁמַע מְלִין דְּלָא אִשְׁתַּמְעוּ עַד הַשְׁתָּא. פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (דברים לב) רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אָמַר חֲבֵרְיָא שְׁמַעוּ מְלִין עֵתִיקִין דְּאָנָּא בְּעִינָא לְגַלְאָה בְּתַר דְּאַתְיָהִיב לִי רִשׁוּ לְגַלְאָה. מֵאִי נִיהוּ דְּאָמַר רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אֵלָּא דָּא הוּא עֵלְת עַל כָּל עֲלָיִן. וְהֵהוּא אֲתַקְרִי עֵלְת הָעֲלוּת, עֵלְת מֵאֲלִין עֲלוּת דְּלֹא יַעֲבִיד חַד מֵאֲלִין עֲלוּת שׁוּם עוּבַד' עַד דְּנִטִּיל רִשׁוּ מֵהֵהוּא עֲלָאָה דְּעֵלְתָהּ, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא לְעֵלְתָּא בְּנַעֲשֵׂה אָדָם, נַעֲשֵׂה וְדָאִי, עַל תְּרִין אֲתַמַּר דְּאָמַר דָּא לְהֵהוּא דְּלַעֲלָא מִנְה, נַעֲשֵׂה אָדָם וְלֹא עֲבִיד מִדְּעַם, אֵלָּא בְּרִשׁוּ בְּאַמִּירָה מֵהֵהוּא דְּלַעֲלָא מִנְה. וְהֵהוּא דְּלַעֲלָא מִנְה לָא עֲבִיד מִדְּעַם עַד דְּנִטִּיל עֲצָה מִחֲבֵרָה. אֲבָל הֵהוּא דְּאַתְקְרִי עֵלְת עַל כָּל הָעֲלוּת, דְּלִית לְעֵלְתָּא מִנְה וְלִית לְתַתָּא דְּשׁוּהָ לָהּ. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (ישעיה מ) וְאַל מִי תִדְמִינִי וְגו'.

אָמַר רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי, דְּנִטִּיל עֲצָה מִנְה, כְּגֹנָא דְּהֵהוּא דְּאָמַר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ. קָמוּ כְּלָהוּ חֲבֵרְיָא וְאָמְרוּ ר' הַב לָן רִשׁוּ לְמַלְלָא בְּהֵאִי אֲתַר. אָמְרוּ וְהֵא אֲמַרְתָּ לְעֵיל דְּעֵלְת הָעֲלוּת אָמַר לְכַתֵּר נַעֲשֵׂה אָדָם, וְאִיךְ אָמְרוּ בְּעֵלְת הָעֲלוּת דְּלֹא נִטִּיל עֲצָה וְרִשׁוּ אֵלָּא אִיהוּ בְּלַחֲדוּהִי בְּלֹא שְׁתוּף וְחֻשְׁבָּן, דְּכִתִּיב וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אֲפֹלוּ אֱלֹהִים דְּאֲצִילוּת. אָמַר לוֹן יְהוֹן שְׁמַעִין אוּדְנִיכוֹן מַה דְּפּוּמִיכוֹן מִמְלָל. וְהֵא לָא אֲמַרִית לְכוּ הַשְׁתָּא דְּאִית דְּאַתְקְרִי עֵלְת הָעֲלוּת, וְלֹאוּ אִיהוּ הֵהוּא דְּאַתְקְרִי עֵלְת עַל כָּל הָעֲלוּת. דְּעֵלְת עַל כָּל הָעֲלוּת לִית לָהּ תְּנִינָא דְּנִטִּיל עֲצָה מִנְה. דְּאִיהוּ יְחִיד קָדָם כְּלָא, וְלִית לָהּ שְׁתַּפָּא. וּבְגִין דָּא אָמַר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי דנטיל עצה מנה. דאיהו יחיד קדם
כלא ולית לה תנינא ולא שתפא. ולית חשבנא. דאית אחד בשתופא כגון דכר
ונוקבא דאתמר בהון כי אחד קראתיו וכו'. אבל איהו חד בלא חשבון ובלא שתופא.
ובגין דא ואין אלהים עמדי. קמו פלהו חבריא ואשתטחו קמה ואמרו, זכאה דמארי
אסתכם עמה לגלאה רזין טמירין אית בר נש דלא הוו מתגלין למלאכין קדישין.
אמר לון חבריא אית לן לאשלמא קרא, דכמה רזין טמירין בהאי קרא. אני אמית
ואחיה וגו'. אמית בספירה ואחיה בספירה מסטרא דימינא חיי, ומסטרא דשמאלא
מיתה. ואי לא אסתכמו תרויהו בעמודא דאמצעיתא לא אתקנים דינא דאנון במוותב
תלתא כחדא. ולזמנין אתחכמון תלתא למעבד דינא, וייתי יד ימינא דאיהי פשוטה
לקבל שבין. דאיהו יהוה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא שכנינתא אתקרי יד ימין מסטרא
דחסד, יד שמאל מסטרא דגבורה. יד יהוה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. כד בר
נש חזר בתשובתא האי יד שיזיב לון מן דינא. אבל כד דן עלת על כל העלות,
אתמר בה ואין מידי מציל. ועוד תלת זמנין אית בהאי קרא אני אני אני דאית
בהון א א י י י, דאתרמיו ביו"ד ה"י וא"ו ה"י. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואית בהון
תלת ווי"ן ואי"ן ואחיה ואנ"י דאתרמיו באלין שמהן. ועם כל דא דהאי קרא
אוקמוה חבריא לגבי אלהים אחרים. ראו עתה כי אני אני הוא דא קודשא בריך
הוא ושכינתה דאתמר בהו אני והו. ואין אלהים עמדי, דא שמאל ונחש. אני
אמית, בשכינתא למאן דאיהו חייב. ואני אחיה בה למאן דאיהו זכאי. ואין מידי
מציל דא יד יהוה דאיהו יהוה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואיהו כו"ו במוכס"ו וכלא
קשוט. אבל מה דאתמר לעלא על עלאה דאיהו עלת על כל העלות, האי רזא לא
אתמסר אלא לחכימיא ונביאיא. ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, הא אוקמוה
חבריא על מלאכי השרת, דאנון אמרו האי קרא בתר דהוו ידעין מה דהוה ומה
דעתיד למהוי. ואנון הוו ידעי דהוה עתיד למחטי. ואמאי בעי לה למעבד. ולא עוד
אלא עזא ועזאל הוו מקטרגין עלה זמנא דאמר שכנינתא לקודשא בריך הוא נעשה
אדם. אמרו מה אדם ותדעהו. מה את בעי למעבד אדם ותדעהו ועתיד למחטי קמך
באתתא דילה דאיהי חשך. דאור איהו דכורא. חשך נוקבא. שמאל חשך דבריא,א,
בהווא זמנא שכנינתא אמרה לו בהאי דאתון מקטרגין אתון עתידין למנפל. הדא
הוא דכתיב (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם. וחשקו בהון וטעו בהון
ואפיל לון שכנינתא מקדשה דילהון. אמרו חבריא אי הכי עזא ועזאל לא משקרין
במלוליהו. דודאי בנוקבא הוה עתיד למחטי אדם. אלא הכי אמרה שכנינתא אתון
דאזדמנתון לקטרוגא קדמי יתיר מפל צבא מרום, אי אתון הויתון שפירין מאדם
בעובדיכו, יאות לכו לקטרוגא עלה. אבל אם הוא עתיד למחטי באתתא חדא אתון
בנשין סגיאין. כמא דאתמר (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם. בנות
האדם ולא בת האדם. ולא עוד אלא אם אדם חב הא אקדים לה תשובה לאחזרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למארה ולא תתקנא במא דחב. אמר לו חבריא א”כ אמאי פלי האי. אמר רבי אלעזר חבריא אי לא הוה הכי דברא קודשא בריך הוא יצר הטוב ויצר הרע דאנון אור וחשך, לא הוה זכו וחוב’ לאדם דבריא. אלא דאתברי מתרויהו. ובגין דא (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע ובחרת בחיים. אמרו לה ועוד פלי האי אמאי. לא הוה אתברי למיחב קדם יהוה, ולא גרמא כל מה דגרים לעלא, ולא הוה לה לא ענש ולא שכר.

אמר חבריא מן הדין הוה למברי לה בגין דאורייתא בגינה אתבריאת דכתיב בה אגרא לצדיקיא וענשא לרשעים. (ולא הוה אגרא לצדיקיא וענש לרשיעיא), אלא בגין אדם דבריא לא תהו בראה לשבת יצרה. אמרו ודאי כען שמענא מה דלא שמענא עד השתא. דודאי לא ברא קודשא בריך הוא מלתא דלאו הוא צריך. ולא עוד אלא אורייתא דבריא איהי לבושא דשכינתא. אם אדם לא הוה עתיד למברי הות שכינתא בלא פסויה כגונא דעני. ובגין דא כל מאן דחב כאלו בפשיט לשכינתא מלבושהא, והאי איהו עונשא דאדם. וכל מאן דמקים פקודי דאורייתא כאלו הוא לביש לשכינתא במלבושהא. ובגין דא אוקמוה בכסויה דציצית, (שמות כב) כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו במה ישכב בגלותא והא אוקמוה. תא חזי חשך איהו אפמו דאורייתא אור חורו דאורייתא. וכד איהו אור מתלבש בחשך, אתמר באורייתא שחורה אני ונאווה (שיר השירים א). וכד אסתלק מתמן אור דאיהו חורו, איהי אומרת אל תראוני שאני שחורת. ואורייתא כגונא דבת עינא דאיהי אפמא ושפירא באור דנהיר בה. ובגין דא בת עינא ואור דנהיר בה אמר דוד (תהלים כז) ה’ אורי וישעי ממני אירא. אורי אור י’ דאיהי בת עין. ותרין גונין אית לה, אור מלגאו וחשך מלבר למחוי שלטאה בהו על כל קלפין. הדא הוא דכתיב ומלכותו בכל משלה. בלבושא דאור איהי שליטת על כל אנון דאתמר בהון ולכל בני ישראל היה אור במושבותם. ובלבוש אפמא שליטת על חיביא דאתמר בהו ורשעים בחשך ידמו. ועוד אור איהי מסטרא דימינא דאיהו אור יום קדמאה דאתמר בה יהי אור, דא אברהם ויקרא אלהים לאור יום. חשך מסטרא דשמאלא דיצחק דאיהו יום תנינא דאתמר בה ותכהין עיני מראות. ולחשך קרא לילה וגו’. אדם דא יעקב אתלבש בתרויהו באור דימינא ובחשך דשמאלא. ובתרויהו עמודא דאמצעיתא איהו עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה דנהיר בתרויהו. הדא הוא דכתיב (שמות יד) לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם וגו’. ענן מסטרא דילה מיא. חשך מסטרא דילה אשא. עמוד איהי שלום ביניהו. הדא הוא דכתיב (איוב כה) עושה שלום במרומיו. וכד איהו באמצעיתא ולא קרב זה אל זה כל הלילה. לא קריב מיא לאשא, ולא אשא למיא. כגון דאיהו אפריש ביניהו האי איהו מחלקת לשם שמים הלל ושמאי. לקבליהו תרין אמוראי ברקיעא מיכאל וגבריאל ושר שלום מכריע ביניהם דאיהו גוריאל אוריאל. אוריאל אתקרי מסטרא דימינא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נוריאל מסטרא דשמאלא. ואיהו אדם דתלתא מטטרון שמה דשליט על על מארי מתניתין. הדא הוא דכתיב וירדו בדגת הים. אלין תלמידי חכמים דמתרביין בימא דאורייתא דירתי מתמן וכו'. (זה תמצא בדף פ"ו ע"ב שורה ח') (תיקון ע' זה לא נמצא בדפוס ראשון)

בראשית ברא שית ודא מטטרון אות בצבא דילה. ובגינה אתמר (בראשית) וישם ה' לקין אות. לאגנא עלה מה דהוה אזיל נע ונד בגלגולא, אתעביד נוד. מיד וישב בארץ נוד קדמת עדן. ודא אות דברית מילה דקני עלה דאחיה בגין דנולד מהול. ובאן אתר זכה לה בקיני בגין דחזר תמן בתיובתא ונפקו בניי מנה דעאלו לגן עדן. ובגין דא וישב בארץ נוד קדמת עדן. לבתר עביד תולדין מסטרא דרע, ואתפשטו בגלגולין דעלמא. ועליהו אתמר וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך. חנוך מסטרא דקין ודא יצר הרע חנוכא לביש. ואית חנוך מסטרא דאנוש דאיהו יצר הטוב חנוכא לטב. ואתמר בה (שם) ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו פי לקח אתו אלהים. ודא חנוך דנהפך בשריה ללפידי אש. ותלתא אנון אדם שת אנוש. אנוש מתמן אתיחסו כל דרין. הדא הוא דכתיב אז הוחל לקרא בשם ה'. מתמן אתפשטו כל גלגולין דצדיקיא. חנוך דנפק מאנוש איהו מטטרון דנהפך בשרו ללפידי אש ואיהו נוריאל. ועל תרויהו אתמר ותחיות רצוא ושוב. רצוא דא נוריאל. ושוב מטטרון הכי סלקי בחשבון. כמראה הבזק אלא איהו כמראה הקשת אשר יהיה בענן, דאתמר בה (בראשית) והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן. ובגינה אתמר (שם) ולא יהיה מבול לשחת כל בשר. בגין דאתהפך ללפידי אש. וכל מלאכין דממנן על נשמתין דגלגולין מתמן הוו. ועוד כמראה הקשת, עלה אתמר למשה וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה. ודא מטטרון, מ' דילה מנורה. נוריאל נור דליק והוא ט"ט והיו לטטפות בין עיניך. וכלא נתפשט מאנוש ובגין דא אז הוחל לקרא בשם ה'.

בראשית ברא אלהים. (בראשית א) האי קרא אתפרש לע' אנפין במה דאוקמוה רבנן ע' אנפין לאורייתא. בראשית בת בתחלה אמאי. אלא הכי אוקמוה רבנן דמתניתין בת בתחלה סימן טוב לבנים. ומאי ניהו אלין שית ספירן דכלילן בעמודא דאמצעיתא דאתמר עליהו (שמות) כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ (שמות). ואנון שית זמנין טוב דעובדא דבראשית. וביומא תליתאה תרין זמנין טוב. חד דיומא תנינא דבראשית, וחד דיומא תליתאה. ואנון (דברים הימים א כט) הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד פי כל. דאיהו צדיק. והאי בת איהי שכנתא תתאה מלכות הקדש, עשיראה לט', ושביעאה לשית, ורביעאה לתלת אבהן, ותמינאה לו' חג שמיני עצרת. ואיהי בת קול רביעאה לתלת דרגין דהוו משתמשים בהון ישראל בארפהון ואנון תורה. נבואה. רוח הקדש. בת קול. וכלהו כלילן בה במלכות

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדישא, איהי תורה מסטרא דעמודא דאמצעייתא תורת ה' תמימה. ואיהי נבואה מסטרא דנצח והוד דאנון תרי נביאי קשוט, בכל צורות ומראות ודמיונות וחזיונות דנביאי, פלהו רשימין בבת עין דאיהי לבת אש מתוך הסנה, י' כלילא מעשר מראות, ונהירא מלב אלהים דעובדא דבראשית, כלילא מעשרה מאמרות, ובה הלב רואה, הלב יודע הלב מבין. לב נתיבות פליאות חכמה. ועלה אוקמוה מארי קבלה, נגע בבת וכלל בה כל המאמרות והנתיבות. ועשר אמירן ולב נתיבות, אנון מ'ב דרמיז בהון משה בשיר של פגעים. כ"י ב"י חשק ואפלטוהו. כ"י ב"י מ"ב, דבהון אתקריאת יד הגדולה יד החזקה יד רמה. ואיהי רוח הקודש מסטרא דצדיק חי עלמין. ואיהי בת קול מסטרא דעמודא דאמצעייתא דאתקרי קול השופר הקול קול יעקב. (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול. איהי בת קול שמנהמת פיונה דאתמר (שיר ב) יונתי בחגוי הסלע. ואוקמוה עלה בת קול היתה יוצאת מן השמים ואומרת הלכה כפלוני. איהי בת קול דאתמר עלה (תהלים יז) שמרני כאישון בת עין. איהי בת דאתמר בה (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה וגו'. פנימה למשנה דפנים דאנון נראים מסטרא דיהוה. ממשבצות זהב לבושה מסטרא דאדנ"י דאיהי דין דגבורה ואיהי פנימה רחמים. דעמודא דאמצעייתא דנטיל בימינא וכלילן כחדא יאהדונה"י. אדנ"י לבושא ליהוה ואת י' כבודה בת מלך פנימה. ואנון בת עינא ימינא ובת עינא שמאלא יי מן יאהדונה"י. ואיהי בת מסטרא דחסד דרגא דאברהם, דאתמר בת היתה לאברהם ובכל שמה, שנאמר (בראשית כג) וה' ברך את אברהם בכל.

תנינא בראשית, אוקמוה רבנן אמאי מתחיל אורייתא בב'. אלא הא אוקמוה בגין דחב אדם דאכל מעץ הדעת טוב ורע ולטיה לאדם עשר קללות וארעא תשע, חסר חד דלא אתלטיא דא ארעא. ומיד דאתיהיבת אורייתא פתח בבית דאיהי ברכה לאפקא עלמא מלטיה. ועל דא מתחיל בב' ועלה אתמר (משלי י) ברפת ה' היא תעשיר. (יחזקאל מד) להניח ברכה אל ביתך. ומאן אתר אתקריאת ברכה. למלך דבעא למבני פלטרין. חפר בארעא וחפר לה מבועא דמיא. אמר בתר דאית לי נביעו דמיא אבנה בית. והינו בחכמה יבנה בית. ומקור דההוא נהר מבועא דלית לה סוף ולא פסק. דא כתר עליון. וההוא בית כד אתמליאת מחכמה אתקריאת בית, בת י', והינו בחכמה יבנה בית. כל אתתא בת לבעלה. ובי"ת זעירא אתמליאת מתפארת דהינו תורה ובה אתקריאת בת. אבל אמא עלאה בתוספת י'. ושלמה אמר (מלכים ה) והבית בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה. מאי אבן שלמה. דא י' עלה אתבני ביתא. ובגין דא בחכמה יבנה בית. ודא י' זעירא עלה אתבני ביתא דלתתא. כגונא דאתבני באת י' ביתא עלאה. ואנון בית ראשון ובית שני. ואנון יי מן יהוה אדנ"י, עליהו אתמר (דברים כו) אבנים שלמות תבנה את מזבח ה'. את לרבות מזבח תנינא. אמר רבי אלעזר ושאר חבריא דהוו עמה, ודאי אלו לא אתינו לעלמא אלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למשמע דא דיי. וכען אשתמודע בה מאן אתברכת ואתקריאת ברפת יהוה. והינו ומלא ברפת ה' ים ודרום ירשה. מן המלא אתברכת ומתמן אשתקן כל דאנון צריכין לאשתקאה. אמר מלכא בתר דאית לי מבועא אטע אילנא. והינו בן, דאיהו בן מלשון בנן כמה דאוקמוה רבנן, אל תקרי בנן אלא בונן. ואוקמוה בנות בכלל בנים. ואבא דאיהו מקור דחכמה איהו פתר. מקור דחכמה תנינא מאי גיהו. אמר לה אמא ברי. אמר לה בהאי קרא רמיז לה שלמה (משלי ה) יהי מקורך ברוך ודא צדיק. ובגין דא אתמר בה ברכות לראש צדיק ודא שלום. ושלמה אתקרי על שמה שלמה. ואתמר בה והמלך שלמה ברוך. ובגין דא אתתא לא אתברכת אלא מפרי דבעלה, דאיהו זרע מברית חי עלמין כליל חי ברפאן דצלותא. ובגין דא מאן דבעי לאשקאה מנה צריך למכרע לגבה. ויוסף הצדיק פד זכה לדרגא דא דצדיק חי עלמין, חזא בחלמא דכל דרגין הוו פרעין לדרגה. הדא הוא דכתיב (בראשית לו) והנה השמש והירח וגו'. ובגין דא כל הכורע פורע בברוך. אמר לו בריך ברי לעתיק יומין. ישמח אביך ואמך אביך דא קודשא בריך הוא. אמך דא שכינתא. ותגל יולדתך דא אמך דלתתא, דודאי מההוא ברוך אתברכת שכינתא דלתתא. וברפן דילה אתין ממחא דאיהי חכמה עלאה על ידי עמודא דאמצעיתא. ובגין דא גוף וברית חשבינן חד. וכגונא דצדיק איהו מקור דשכינתא תתאה, אוף הכי עמודא דאמצעיתא איהו מקור דצדיק. וחכמה עלאה מקור עמודא דאמצעיתא. וכתר מקור חכמה עלאה. ובכל אתר ברוך דכר, ברכה נוקבא. והינו להניח ברכה אל ביתך.

תא חזי שכינתא אית דאתקריאת אמה. ושכינתא דאתקריאת שפחה. ושכינתא אית דאתקריאת ברתא דמלכא. הכי אית איש ואית איש. אית איש דאתמר בה (שמות טו) ה' איש מלחמה. ואית איש דאתמר בה (דניאל ט) והאיש גבריאל. ובגין דא נשמתא דאיהי מחיבא בגלגולא אם היא ברתא דקודשא בריך הוא. אי תימא דאתזבן בגופא נוכראה דתמן שלטנותא דיצר הרע דאיהו מסטרא דסמאל. ח"ו. הדא הוא דכתיב (ישעיה מב) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן. דאיהו יצר הרע. וההוא גופא דשריא בה ברתא דמלכא אתמר דאזדבן בכתרין תתאין דמסאבו. ח"ו. עלה אתמר והארץ לא תמכר לצמיתות פי לי כל הארץ. ומאן גופא דברתא דמלכא, דא מטטרו"ן. וההוא גופא איהו אמה דשכינתא. אף על גב דאיהו נשמתא דאיהי ברתא דמלכא שבויה תמן בגלגולא דאתין גלגולין. בגין דאתת תמן מה פתיב בה (שמות כא) פי ימכר איש את בתו לאמה וגו'. ועוד וכי ימכר איש את בתו, איש דא קודשא בריך הוא. את בתו אלו ישראל דאנון מסטרא דבת יחידה אתקריאו בתו. אי תימא דיפקון כגונא דאלין מסטרא דעבד דאיהו מטטרו"ן דנפקו במנוסה ממצרים. לא תצא כצאת העבדים. הדא הוא דכתיב (ישעיה נב) פי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו.

סדר הלימוד ליום יח אב [יום 313 בשנה]

תא חזי בר נש מיך דאתיליד יתבין לה נפשא דבעירא מסטרא דדכיו, מאלין דאתקריאו אופני קדש. זכה יתיר יתבין לה רוחא מסטרא דחיון דאנון חיות הקדש. זכה יתיר יתבין לה נשמתא מסטרא דכרסה ותלת אלין אנון אמ'ה ועב'ד ושפ'חה דברתא דמלכא. זכה יתיר יתבין לה נפשא בארחה אצילות מסטרא דבת יחידה, ואתקריאת איהי בת מלך. זכה יתיר יתבין לה רוחא דאצילות מסטרא דעמודא דאמצעיתא ואתקרי בן לקודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. זכה ליתיר יתבין לה נשמתא מסטרא דאבא ואמא, הדא הוא דכתיב (בראשית א) ויפח באפיו נשמת חיים. מאן חיים. אלין אנון י'ה ועליהו אתמר (תהלים קג) כל הנשמה תהלל יה. ואשתלים בה יהו'ה. זכה יתיר יתבין לה יו'ד ה"א וא'ו ה"א דאיהו אדם בארחה אצילות לעלא ואקרי בדיוקנא דמארה. ועלה אתמר (בראשית א) ורדו בדגת הים. האי איהו שלטנותא בכל רקיעין ובכל אופנים ושרפים וחיון ובכל חילין ותוקפין דלעלא ותתא. ובגין דא פד בר נש זכי בנפש מסטרא דבת יחידה, אתמר בה לא תצא כצאת העבדים.

ובאבה רשעים רנ'ה. איהו הנר דאיהו נהר יצא מעדן. ומאי ניהו מצות עשה ומצות לא תעשה כחשפן נהר, ואיהו הנר המאיר לכל אדם. ועל דא ובאבד רשעים רנ'ה. ובההוא זמנא דהטחול אינו שוחק או ימלא שחוק פינו וילשוננו רנ'ה. ודאי ואז לא יכבה בלילה נר'ה, בגין דטעמא פי טוב סחרה. ובההוא זמנא מתקנא ירושלם דאיהי לבא, היא הל"ב לה"ב המזבחה. יכבה כחשפן לה"ב הל"ב. לא יכבה בלילה נרה דאיהי גלותא, ודא ירושלם דאיהי לבא, ואתבנאת על ידי קודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (תהלים קמז) בונה ירושלם יי.

בראשית ברא אלהים. ברי'ת א"ש. אמר רבי אלעזר אבא רזא דברית אמאי שוי ערלה במאנא דעפרא. אמר לו ברי יומא חדא שכילנא לאליהו שאילנא לה ערלה אמרי תקינו לה מאנא בעפרא. אמר לי ערלה ודאי איהו בת זוגה דנחש הקדמוני, דגרים מיתא לאדם ולכל ברין. ובגינה מתקנין מאנא דעפרא, וההוא עפרא מזונא לההוא דאתמר בה ונחש עפר לחמו, ובדא אתפרש מבר נש. ועלה אתמר (שמות כ) לא תנאה לא תיהב לה אתר דאתהני מנה, אלא דיהיב לה מזונא לבר. ובגין דא פליג לא תין א'ה, לא תיהב לה אתרא פריעה נוקבא דסמאל אושיד דמא, עלה אתמר לא תרצח, כלבא צריך למיהב לה דמא לדא עפרא ולדא דמא לקימא בהון (משלי כה) אם רעב שנאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. וכלא לבר ובדא שזיב מנהון מחבוט הקבר ומחרבא דמלאך המות. האי איהו לחיבא. אבל לבינוניים האי דמא אתחשיב לה דמא דקרבנא. והאי עפרא אתחשיב לה עפרא דמדבחא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הָדָא הוּא דְכְתִיב (שמות כ) מִזְבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה לִּי וְגו'. וְאִתְמַר בְּהוֹן לֹא תִבְנֶה אֶתְהוֹן גְּזִית. בְּגִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל, וְדָא דְנִדְהָ אוֹ שְׂפַחָה אוֹ גוּיָה אוֹ זוּנָה פִּי תְרַבְּדָה הַנִּפְתָּ עֲלֶיהָ וְתַחֲלִלֶיהָ, כְּלוֹמַר מַחֲלֵל שַׁבֵּת לְצַדִּיקָא דְלִית בְּהוֹן זְהֵמָא דְנַחֲשׁ אֶתְעַבִּיד בְּקֻדְשָׁה וּבִרְכָה וַיְחוּד. בְּאַתְרַּ דְּפִרְיַעָה שְׂרִיא בְּהוּ יָהּ. וּבְאַתְרַּ דְּעַרְלָה שְׂרִיא בְּהוּ וְהָ. וְרָזָא דְמִלָּה מִי יַעֲלֶה לְנֹוֹ הַשְּׂמִימָה בְּסוֹת יְהוָה, כְּמוֹ מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה'. נִפְשׁוּ הָהוּא דְאַתְמַר בְּהָ נִשְׁבַּע ה' בְּנִפְשׁוֹ. וְעֵלָה אֶתְמַר (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (אמ"ז כתוב בסדר ההגהות אשר בידי שמכאן ואילך הם ליקוטים)

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו וְגו'. תָּא חֲזִי יְקָרָא דְמַלְכָּא עֲלָאָה כַּד בְּרָא כְּלָהוּ עֲלָמִין בְּרֵזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, יְהִיב לֹון חֵילָא לְאַנְהָגָא עֲלָמָא. וּבְרָא עֲלָמָא עֲלָאָה בְּרֵזָא דִּיּוֹד וְעֲלָמָא תַתָּאָה בְּרֵזָא דְהוּ"א. הָדָא הוּא דְכְתִיב פִּי בְּהָ ה' צוּר עוֹלָמִים. וְאַתְנַהֲגוּתָא דְהָאִי עֲלָמָא תַתָּאָה אַחֲוִי בְּאַנְהֲגוּתָהּ חֵילָא דְאַתִּיחֵיב לָהּ מְלַעְלָא לְעוֹלָהּ.

אִי בַר נֶשׁ אַהֲנִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקַרְבְּנִין דְּצִלוּתָא. הֵכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַהֲנִי לָהּ מְאֻכְלִין זְהִירִין בְּתַהוּא עֲלָמָא, דְאַנּוֹן מְאֻכְלִים דְּגוּפָא מְזוּנָא דְלַעֲלָא, מְאֻכְלִין לְנִשְׁמַתָּא מְרִזִין דְּאוּרִיתָא. בַּר נֶשׁ דְּעַבִּי דִּירָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלִשְׁכִּינְתָּהּ וְלַחִילוּתֵיהּ בְּשַׁבְּתוֹת. כְּמָא דְאַתְמַר וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבֵּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבֵּת לְדֹרֹתֶם, לִישְׁנָא דְדִירָה. הֵכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תַקִּין לָהּ דִּירָה בְּתַהוּא עֲלָמָא וְלִכְלָל דְאַתִּין עִמָּה. דְכְּמָא דְבַר נֶשׁ עָבִיד נִיחָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלִשְׁכִּינְתָּהּ בְּשַׁבְּתָא, הֵכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָבִיד לָהּ לְבַר נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה בְּתַהוּא עֲלָמָא, אִיהוּ נְטִיר שְׁכִינְתָּא עִמָּה בְּשַׁבְּתָא דְלֹא אֶתְחַלְלַל, הֵכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל לָהּ לְבַר נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה דְלֹא אֶתְחַלְלַל. בַּר נֶשׁ דְלֹא אֶפְרִיד בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבֵין שְׁכִינְתָּהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לָהּ לְבַר נֶשׁ עִם בַּת זוּגָה בְּתַהוּא עֲלָמָא, וְלִית רִשׁוּ לְחוּיָא לְמַפְרַד בֵּינֵיהוּ. וּבְכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא דְאוּקִיר בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם בַּת זוּגָה בְּתַהוּא עֲלָמָא. וְהָאִי אִיהוּ דְאַמַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֵּד. בַּר נֶשׁ דְאַמְלִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל שְׂמִיא וְאַרְעָא וְאַרְבַּע סְטְרִין בְּהָאִי עֲלָמָא הֵכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶמְלִיךְ לָהּ עַל שְׂמִיא וְאַרְעָא וְאַרְבַּע סְטְרִין בְּתַהוּא עֲלָמָא. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וּבְתַהוּא עֲלָמָא אִיהוּ בַר נֶשׁ בְּדִיוֹקְנָא דְמְאָרָה דְכָלָא, וְהָאִי אִיהוּ וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר דְרַקִּיעַ. אִיהוּ זֹהֵר טְמִיר וְגַנְיָו וְדָא פְתִ"ר. זֹהֵר בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים דָּא חֲכָמָה זֹהֵר זָרִיק נִיצוּצִין וּמְבַהִיק כְּבָרְק לְעֵינֵין דָּא בִּינָ"ה. זֹהֵר חוֹרוֹ כְּזֹהֵרָא דָּא גְדֻלָּה. זֹהֵר זֹהֵר סוּמְקָא בְּמַאֲדִים דָּא גְבוּרָ"ה. זֹהֵר מְבַהִיק כְּלִיל חוֹר וְסוּמְקָא דָּא תְּפָאֲרָ"ת. זֹהֵר יָרִיק כְּכּוֹכַב דָּא נְצִ"ח זֹהֵר כְּלִיל חוֹר וְסוּמְקָא דָּא הוּ"ד. זֹהֵר זֹהֵר לְכָל עֵיבַר כְּמָאן דְּמַחָא בְּפִטְיֵשׁ, וְזָרִיק שְׁבִיבִין לְכָל סְטְרִין, דָּא יְסוּ"ד. וְכָלֵם מְשַׁפְּעִים לְמַלְכוּת כְּנֶסֶת

ישראל. ראשי אלפי ישראל המה פתר חכמה חכמים. בינה נבונים. חסד חסידים. גבורה גבורים. מארי תורה תפארת. נביאים נצח. חוזים חוד. צדיקים יסוד. מלכות מלכים. ועל שמה אתקריאו ישראל בני מלכים בי בילאו.

זהר חדש - זה שייך לפרשת נח

זה שייך לפרשת נח

ויבן נח מזבח. (בראשית ח) מאי ויבן נח. אלא נח איש צדיק. ויבן מזבח דא שכינתא. בנינא דילה בין דאיהו עמודא דאמצעייתא. ויקח מכל בהמה הטהורה. מאי בהמה לעלא ועוף לתתא טהור. אלא בהמה דא שור עלאה דאקרי אדם עלאה דלעלא, דאתמר בה מקרין מפריס. ואוקמוה מקרין פתיב, קרן אחת הוה לה במצחה. והאי איהו קרן היובל דמנה קרן פני משה. שור דא איהו פר. פר איהו דינא עם ו' אתעביד פור רחמי סליחה ועל שמה אקרי צום כפור. מאי כ' בתוספת פו"ר. אלא דא פתר מלכות. תא חזי לית שכינתא דלא אתעבידת כתרא לההיא דלתתא מנה. ובגין דא שכינתא עלאה איהי פתר מלכות. ומלכות אתקריאת צום דילה איהי מלכות. ומלכות אתקריאת צום כפור. מסטרא דאמא עלאה איהי צום אבל מסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת אוכל. לחם אבירים אכל איש. ההוא דאתמר בה ה' איש מלחמה. ומאן הכא איש אלא דא מ' פתוחה מלגאו דבה אכלו את המן מ' שנה. אבל מ איהי עלמא דאתי, לית בה אכילה ושתייה, וכל ספירן אתקריאו צומות בה. ובגין דא קרבנין דמתעכלין דאנון צלותין ובעותין איהי שכינתא תתאה. וההוא דאתהני מנה דאיהו עמודא דאמצעייתא, ארץ כל ריחין דקרבנין וקריב לון לגבי אבא ואמא. הדיא הוא דכתיב (בראשית ח) וירח ה' את ריח הניחח, לא פתיב אלא את ריח הניחוח דא איהי. שושנה ריחא טבא לגבי אבא ואמא. שושנה ודאי בחמש עלין איהי ה'. אבל ריחא דילה ו' דאיהו ריחא לא שריא בה עד דאתפתחת לסלקא מנה ריחא טבא. כד ישראל פתחין בתיובתא שושנה אתפתחת לגבי בעלה דאיהו ריח דילה, וההוא ריחא סליק לגבי אבא ואמא דאנון י'ה, וירח ה' את ריח. (שם) ויאמר ה' אל לבו. ויאמר ה' דא אבא. אל לבו דא אמא דאתמר בה לב מבין. דבזמנא דישאל אנון חטאן לאבוהון די בשמיא, אתמר ויתעצב אל לבו. ובזמנא דמהנין ישראל לאבוהון די בשמיא בקרבנין דצלותא, כמד"א (במדבר כח) צו את בני ישראל ואמרת להם את קרבני לחמי וגו'. מיד שמן וקטרת ישמח לב. וגרמין בההוא רוחא לארקא משחא ונביעו מלעלא בשכינתה הדיא הוא דכתיב (שיר א) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על פן עלמות אהבוד. מאי עלמות. ח"י עלמין דכלילן בח"י עלמין דאתמר בהון רכב אלהים רבותים אלפי שנאן"אדהכי הא סבא אודמן לגבה פתח ואמר מאי רכ"ב. אמר לו ר' איהו חכמה ראשית חכמה. ב' בינה

כ' פתר עלאה. אנון רכב לההוא טמיר וגניז דרכיב עליהו. ואלין תלת ספירן אנון רכבין על ח"י עלמין דאנון תשע נקדות כפולות ואנון אדם עלאה טמיר וגניז בטעמי דאדם דלתתא דאנון תשע נקודין, אנון ח"י עלמין דשט בהו עלת העלות, דאיהו אדם תליתאה דלא אתגליא באורייתא ושט בהו ואנון מרפכה לה. והאי ח"י באן סליק בויר"ח. ובגינה אתמר וירח ה' את ריח הניחת. וכד ישראל סלקין ברפאן בצלותין לגבה פדקא יאות, מיד אתהני מתמן. מה פתיב ויאמר ה' אל לבו. עכ"מ.

זה שייך לפרשת שלח לך

זוהר חדש תקונים

תקונים

והמשכילים יזוהרו פזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד. פתח רבי שמעון ואמר בטרום אצרך בבטן ידעתיה הדא הוא דכתיב אשר קדש ידיד מבטן. בטרום אצרך דא רוח דיצירה. ובטרום תצא מרחם דא נפש דעשיה. נביא לגוים נתתיה דא נשמתא. דקדם דייתי לעלמא בר נש אשתמודע לרוחה ונשמתה וגופה דמתחברן לעלא. ובגין דא ויאמר ה' אל אברם, דא נשמתא דאיהי אב לרוחא ונפשא ורם לגופא. ועל אלין רוחא ונפשא וגופא עליהו אתמר הן כל אלה יפעל אל וגו' נשמתא, דא גוף פלוני. לך לך מארצך דא שנוי מקום. וממולדתך דא שנוי השם. ומבית אביך דא שנוי מעשה. שנוי מקום דא גלגולא קדמאה, דאתעקר מאתרה ואתנטע בגופא אחרא. ומאן גרים לה האי בגין דאעקר ארעא קדישא מאתרה דהיא שכינתא. כמ"ד ובפשעכם שלחה אמכם. וממולדתך הכא רזא ומולדתך אשר הולדת אחרים לך יהיו וכו' יקראו בנחלתם. בגין דלא יפרת שם המת יקרא על שם אחיו. ודא שנוי השם. ומאן גרים דא בגין דאעקר אילנא דאיהו עץ הגן מאתרה, הכי אתעקר מנה ואתקרי עקר בלא בן, על שם דעקיר איהו ו' כ' כליל שית סטרין מאתרה. ומבית אביך דא שנוי מעשה. ומאן גרים לה האי בגין דחב במעשה, דאיהי אמא עלאה מעשה בראשית, דתמן מחשבה גניזא דלית עשיה בלא מחשבה. הדא הוא דכתיב כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך, דא גולפא. כפום דאיהו מחיב בחובין, הכי אתנטע בה ואתרכיב עד דאחזר מה דאעקר לאתרה. קם עמודא בטר טולא דרבי שמעון ואמר, רבי רבי רזא דא רזא אחרא עלאה אית בגלגולא לעלא בדרגין עלאין. ודא איהו ויאמר יי אל אברם. דא איהו דאתמר בה הלא אב אחד לכלנו. ומאן אמר לו ההוא רם דעלה דאיהו רם על כל גבוהים. ומה אמר לו לך תרין תירוכין אנון יי מן א את ו' מתמן תריך לה, ההוא רם על כל רמים, דאיהו עלת על כל עלאין. ולאן שלח לה, אל הארץ אשר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲרַאךְ, דַּא שְׂכִינְתָא תְּתָא. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן אִי הָכִי מַאי מֵאַרְצָךְ וּמְמֹלְדִתְךָ. אָמַר לוֹ רַבִּי רַבִּי תַלְתַּת אֲלָפִין אַנּוּן מִתְּלַת שְׁמֵהּן דְּאַנּוּן אֲהִי'ה אֲהִי'ה אֲהִי'ה דְּאַתְמַר לְמֹשֶׁה עֲלֵיהּ דְּאִיהּ דִּיזְקִנָא דִּהְהוּא ו' עֲלָתָה. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֲהִיָּה אֲשֶׁר אֲהִיָּה. אֲהִיָּה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם. הֲכָא אֲתַרְמִיז דְּאַתְתְּרַךְ מִתְּלַת אֲלִין, דְּאַנּוּן תַּלְתַּת עֲלָמִין דְּאַתְמַר בְּהוֹן מֵאַרְצָךְ וּמְמֹלְדִתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ (בראשית). וְדַא אִיהִי אִמָּא עֲלָתָה דְּאִיהִי פֶתֶר אָם כָּל חַי. דָּאֵת ו' בְּמַעְהָא אִיהִי אֵ בְּכַתֵּר עֲלָתָה. וַא תְּנִינָא בְּבִינָא וַאִיהִי אֲל'ךְ תְּלִיתָא בְּאַמְצַעִיתָא דָּאֵת ו'. וְרוּזָא דְּמִלָּה יו'ד ה'א וַא'ו ה'א וַאִיהִי פֶתֶר מְלָכוֹת. אֶל הָאָרֶץ דַּא שְׂכִינְתָא תְּתָא דְּכִלְיִל בְּהַ פְּלָהוּ. וַאֲעֲשֶׂךְ לְגוּי גְדוּל וַאֲבִרְכָךְ מִסְטְרָא דַּא עֲלָתָה. וַאֲגַדְלָה שְׁמַךְ מִסְטְרָא דַּא תְּנִינָא. וְהִיָּה בְּרַכָּה מִסְטְרָא דַּא תְּלִיתָא.

וַיְהִי רָעַב בְּאַרְץ וִירַד אֲבָרָם מִצְרִימָה, דַּע כִּי לְבָא אִיהּ דִּיזְרָא דְּנִשְׁמַתָּא וַאִיהּ שְׁבַעָה שְׁנָאִים אֲרִץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנוֹת תֹּאכַל בְּהַ לֶחֶם לֹא תִחְסַר כָּל בְּהַ. וְכַד נִחְתָּא נִשְׁמַתָּא לְטַחוּל דְּאִיהּ רָעַב, בְּגִין דְּכִבְרָ לֹא יְהִיב לָהּ מִדְּמָא אֶלָּא שִׁירִין בִּישִׁין דִּילָהּ וּבְגִין דַּא (בראשית יב) כִּי כִבַּד הָרַעַב בְּאַרְץ. בְּהַהוּא זְמַנָּא דְּנִחְתַת תַּמָּן נִשְׁמַתָּא דְּחִילַת מִתַּמָּן, שְׁנָאִים וַיְהִי פֶתֶר הַקְּרִיב לְבָא מִצְרִימָה, קִדְּם דְּאַתְקִרַב תַּמָּן נִשְׁמַתָּא. וַיֹּאמֶר אֶל שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, דַּא גּוֹפָא וּמָה אָמַר לָהּ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי אִשָּׁה יִפֶּת מְרָאָה אֵת. אֵת שְׁפִירָא בְּזִכּוֹן. וּבְגִינָךְ אֲנָא דְּחִיל דְּקִטְלִין לִי בְּגִינָךְ, דְּצוּפָה רָשַׁע לְצַדִּיק, וּבְגִין דַּא עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתֵּר. דְּזִכָּאָה דְּאַשְׁתַּכַּח בֵּין חִיבִיא אֲתַפְס בִּינִיהּ. וּבְגִין דַּא וְהִיָּה כִּי יִרְאוּ אוֹתְךָ הַמִּצְרִים, וְרוּזָא דַּא כָּל הַבָּן הַיְלֹוֹד. וּבְגִין דַּא וְהָרְגוּ אוֹתִי וְאוֹתְךָ יְחִיו. אֶלָּא אֲמַרִי נָא אַחְתִּי אֵת. הֲדַא הוּא דְּכַתִּיב אָמַר לְחַכְמָה אַחְתִּי אֵת. לְמַעַן יִיטַב לִי בְּעַבְדֶּיךָ, בְּהַאי עֲלָמָא. וְהִיָּתָה נְפִשִׁי בְּגִלְגֵּל לְעֲלָמָא דְּאַתִּי:

אַדְהִכִּי הָא עַמּוּדָא דְּנְהוּרָא דְּאַתְחַזִּיא בְּטוּל' דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן וַא'ל. רַבִּי רַבִּי הֲכָא רְזָא וְלֹא צְרִיךְ לְאַתְפְּסִיא. בְּגִין מְאִרִי חוּבִין אַחְזִי קְדַמִּיהּ מְאִרִי דְּעוֹתְרָא דְּלֹא קְטִלִין לָהּ עַל מְמוּנָה. וּמַאי מְמוּנָא דִּילָהּ בֵּית וְהוּן נְחִלַת אַבוֹת וְגו'. וְדַא בֵּת עֵין דְּאַתְמַר בְּהַ פְּסוּת עֵינִים דְּצְרִיךְ לְאַתְפְּסָא בִּינִי חִיבִיא, בְּגִין תְּהוּא אוּר דְּנְהִיר בְּהַ, דְּאִיהּ בְּעֵלָה דְּאִיהּ רִז צְרִיךְ לְכַסָּא לָהּ מִבִּינִיהּ דְּלֹא אֲתַפְס עֵלָה. בְּגִין דְּחִשׁוּכָא דְּאִיהּ נְחִשׁ הַקְּדַמוּנִי מְקַנָּא עַל נְהוּרָא דְּאִיהּ אוּר הַגְּנוּז, דְּאַתְמַר בְּהַ וְתִרָא אֲתוּ כִּי טוֹב הוּא וְתַצְפִּנְהוּ (שמות). וְהָכִי מָאן דְּאַתְגְּלִי לָהּ אוּר דְּאִיהּ רִז בֵּין חִיבִיא. צְרִיךְ לְכַסָּא לָהּ עַד דִּיִּתּוֹן צְדִיקָא לְאַנְהָרָא בִּינִיהּ. הֲדַא הוּא דְּכַתִּיב אוּר זְרַע לְצַדִּיק. וַאִי לֹא טְמִיר לָהּ מָה פְּתִיב (בראשית יב) וַיְהִי כִּבְא אֲבָרָם מִצְרִימָה, וַיְהַלְלוּ אֶתְהּ אֶל פְּרַעֲה וְתַקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲה: פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וַאֲמַר וַי לְבַנִּי עֲלָמָא דְּאַנּוּן אֲטִימִין לְבָא וְסִתִּימִין עֵינִין. דְּהָא כְּמָה רִזִּין סִתִּימִין אִית בְּאוּרִיתָא וְלֹא מְשַׁגִּיחִין בְּהוֹן. דְּלֹא בְּעָאן אֶלָּא לְמִיכַל תַּבֵּן דְּאוּרִיתָא, דְּאִיהּ פֶּשֶׁט לְבוּשָׁא דְּאוּרִיתָא, וְלֹא טַעֲמִין מִן מַחָא מְלָגָאוּ. תַּא חֲזִי אִית נִשְׁמַתָּא דְּאִיהּ גּוֹפָא לְנִשְׁמַתָּא. וַאִית נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא. וַאִית

נשמתא דכורא דאתקריאת אברם. ואית נשמתא נוקבא דאתקריאת שרי. ואף על גב דאתקריאת דכורא, האי נשמתא אברם בלא ה' טפל איהו לנשמתא דאיהי שרי נוקבא, דתמן י' או לשרה דתמן ה'. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין דטפל הוה אברם לשרה בנבואה, בגין דאיהי זכתה לתרין אתון, י' בקדמיתא שרי ולבסוף שרה בה'. כד הות ביו"ד הות יחידא. וכד זכתה בה' אתקריאת אימא. וכד הות יחיד' ביו"ד עלה אתמר שמרני כאישון בת עין. ופרעה דאיהו דיוקנא דנחש חיבא, כתר דשבחוה כתיב ותקח האשה בית פרעה. ודא רמיז לגלותא דמצרים דגלתא שכינה במצרים. ונחש בעא לקרב' לה. מה כתיב והזר הקרב יומת. וינגע ה' את פרעה. ודא רמיז למחאן דמחא קודשא בריך הוא לפרעה ולמצרים ולממנן דילהון. ומה כתיב ועתה הנה אשתך קח ולך. כגונא דפרעה במצרים דאמר למשה ולישראל שלח מעל פני ויצאו. והאי איהי אבטחותא לישראל ולשכינתא בגלותא בתראה. מיד דיבעון אמין פלחי כוכביא דעלמא לקרבא לגבה ולדחקה לה, אגרא דכלה דוחקא. כתיב וינגע ה' את פרעה. מיד ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דעל שכינתא אתמר אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתון. והזר הקרב לגבה יומת. וכמה דפרעה קדמאה אמר הנה אשתך קח ולך, הכי אמר פרעה קומו צאו מתוך עמי, וכך עתידין עממין דעלמא למימר לישראל קומו צאו, פוקו מביננא וקודשא בריך הוא לא אפיק לון מביניהו עד דנטיל ממנה. וכמה דאתמר ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו. כגונא דא בגלותא בתראה הדא הוא דכתיב והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' וגו'. אדהכי הא אליהו אודמן לגבה ואמר רבי ודאי כגונא דא איהו בנשמתא (דא איהי נשמתא) איהי מסטרא דשכינתא. ויצר הרע בעי לקרבא לגבה וקודשא בריך הוא מחי לה בכמה מכתשין, כגונא דמחא לפרעה על דבר שרי אשת אברם. ובההוא זמנא נחית סמאל וכל חיליו לההיא נשמתא, ונטיר לה עד דאתקריבת לגבי קודשא בריך הוא. והכי כגונא דא כל בר נש דבעי לקרבא לצדיק לאוזפא לה, קודשא בריך הוא מחי לה בכמה מכתשין לאנוקא עד דיתחזר לשעבודה. ובגין דא אמרה אנתו להמן חיבא (אסתר ו) אם מזרע היהודים מרדכי לא תוכל לו כי נפול תפל לפניו. אבל נשמתא דלאו איהו מסטרא דרוחא דקדשא, אית לה לאסתמרא, דאית לה רשו למקטרגא עליה, וערום ראה רעה ונסתר. ויעל אברם ממצרים מאי ויעל אברם ממצרים. אמר לו אליהו ודאי בזמנא דנשמתא אשתזיבה מההוא ממנא בישא, דאיהו אל אחר מלך מצרים מלפא דאנון צוררים דדחקין לנשמתין, ואנון מלאכי חבלה מזיקין כמא דאוקמוה מארי מתניתין, נשמתין דרשיעיא הן הן המזיקין בעולם. מה כתיב במארי נשמתא ויעל אברם ממצרים. אסתלק עליהו בתקפא סגי הוא ונשמתה וכל דילה. ואפלו לוט עמה דאיהו שר מסטרא דימינא, דלאו כל שירין שוין, דאית שדין דאנון כגונא דמלאכין קדישין, דיידעין מה דהוה ומה דעתיד למחוי. ועל האי שד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר קודשא בריך הוא אעשה לו עזר. אם זכה עזר. ואם לאו איהו פנגדו שד. הדיא הוא דכתיב (בראשית יג) ולא נשא אותם הארץ לשבת יחדיו. ועוד אי זכה בר נש איהו עזר, אימתי בליל שבת דאוזפין תקין מלאכין לבר נש, דא יצר הטוב ודא יצר הרע. אי זכה יצר הטוב מברך לבעל הבית ולאנתתה וכל דילה, ויצר הרע איהו עוזר לה בעל פרהה ועונה אמן. ואי לאו איהו פנגדו, ולייט לה ולכל דילה. ובגין דא אתקרי לוט דאימי לוטין על ההוא בר נש ועל ביתה, ואיהו אעיל קטטה בביתה. הדיא הוא דכתיב ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט. ובההוא זמנא (בראשית יג) ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני וביניך וגו' כי אנשים אחים אנחנו. מסטרא דאימי גופא ומה אמר לו הלא כל הארץ לפניך (שם). ובגין דא אמרו מארי מתניתין אם ראית שייצר הרע מתגבר עליך הולכיכו לבית המדרש. אם אבן הוא נמוח ואם ברזל מתפוצץ. אמר רבי שמעון לאלהיו דא ינוקי ידעי לה. אמר לה רבי רבי, ודאי הכי הוא, אבל רזא דמלי דפרשתא דא, לאו אנון לגלאה הכי אלא ביני וביניך:

פתח ואמר (בראשית יב) ויהי רעב בארץ. מאי רעב הכא. אלא ודאי פר אסתלק נביעו מארעא דשכינתא, מיד כתיב ויהי רעב בארץ (שם). וירד אברם מצרימה, נחית קודשא בריך הוא לדירא בין סטרין בישין אלין, בגין זרעא דילה למחוי נטיר ביניהו. אמר לו רבי שמעון רבי רבי והא כתיב בשכינתא ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם. אמר לו ודאי הכי הוא. דבזמנא דישראל גטרין אות ברית, אתמליאת כל טוב ולא חסר מנה, ואתמר בה ותראה היבשה. ובההוא זמנא אי לא נחית קודשא בריך הוא לנטר לה, אית רשות לסטרין אחרגין לקרבא תמן. וההוא דגרים דא אית רשו למקטרגא לקטלא לה. בגין דא אמר לה והיה פי יראו אותך המצרים וגו' (שם). ועל דא אמרי נא אחתי את (שם) לא תשתמודע ביניהו. ואי תימא מה חב אברם. אלא חובה דילה קדם דאימי לעלמא, הוה באות ה' בחסרונא דילה תמן הוה. ובגין דא הוה אתקרי אברם בלא ה' עד דזכה לה ובה אשתלים בכל אברוהי. ובגין יוד דהוה בשרי אמר אמרי נא אחתי את לאגנא. למען ייטב לי בעבורך (שם) בת יחידאה. ואתמר בה אבן מאסו הבונים. ייטב לי מסטרא דטוב. וחיתה נפשי מסטרא דחי עלמין. בגייה דתרין דרגין אלין תבנא בהון עמודא דאמצעיתא וצדיק:

ויהיו חיי שרה וגו'. פתח רבי שמעון ואמר דמיכין דחברון קומו. ויהיו חיי שרה, מאן שרה הכא. דא שכינתא עלאה. בגין דשרה דלתתא בצדיק ויברא אלהים את האדם בצלמו. הכי צדקת דא אתבריאת בדיוקנה דשכינתא. ויהיו חיי שרה דא שכינתא. ומאי ניהו חיים דילה י'ה ודא ההוא שכינה. שכן י'ה, והאי איהו חיים דנשמתא הדיא הוא דכתיב כל הנשמה תהלל י'ה. והאי ה' בא"ת ב"ש צ'. עם י'

סליק לק'. ואנון מאה ברפאן דחייב בר נש לארקא בכל יומא לשכינתא ודא איהו מאה שנה. ועליהו מני קודשא בריך הוא לבר נש מה ה' אלהיך שואל מעמך, א"ת מ"ה אלא מא"ה. ועשרים שנה ושבע שנים אליו עשר אמירן ועשר דברות ושבע יומין קדמאין דעובדא דבראשית וששת ימי המעשה ויום השבת דאיהו ויכלו כללא דכלהו. ולקבליהו אתיהיבת אורייתא בעשרים ושבע אתון, כ"ב דאורייתא וחמש דאנון מנצפ"ך דצופין אמרום. ואם ח"ו עברין עליהו ישראל מתבדרין לארבע סטרין, ושכינתא גלתא עמהון הדא הוא דכתיב ותמת שרה. מיתה דילה דאסתלק י"ה מנה ואשתארת כ"ס חסר. ובגין דא ויאמר פי יד על כ"ס י"ה. בקרית ארבע אליו ד' סטרין דאתבדרת עם ישראל ובגין דא תקינו בצלותא וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ. דגלותא איהי מיתה לשכינתא ולכל ישראל בנהא. ועוד ותמת שרה בקרית ארבע, אליו תהו ובהו וחשך ותהום דאיהי אתלבישת בארעא דאתמר בה והארץ היתה תהו וגו' (שם). משפנא צדיק דלית בה גביעו דאורייתא. מארבע חיון דילה דאנון ארבע חיות הפסא, גלו בארבע יסודין אלו דאנון תהו קו ירק, קלפה ירקה דאגוזא. בהו גון חור קלפה תנינא, וחשך קלפה תליתאה דאגוזא דאיהו אש מתלקחת. תהום חלל דאגוזא דתמן מחא דאיהי שכינתא פרסא יקרא וארבע חיון דילה. דהכי אתפלג מחא דאגוזא לארבע סטרין דעליהו קימא מחא. ואליו אנון לקבל ארבע רהיטי מחא דבר נש עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני. אנון ארבע קלפין דאגוזא דאנון ברזא דערלה דעליהו יעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם (שם). ואוקמוה קדמאי מאי עור, דא משכנא דחויא. ובזמנא דישאל באנון קלפין דאנון ד' גליות אנון בפרודא כביכול כאלו לא היו גוי אחד ושמה דקודשא בריך הוא לא שריא עליהו ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. אמר רבי אלעזר אבא והא שמענא דאתון דשמא קדישא הכי אנון י' בפרודא מן ה' ו', מן ה' ולא מתחברין עד דישאל יפקון מן גלותא. אמר לו בגרי אית אתון דאנון לבושין דקודשא בריך הוא דאתקריאו על שמה דאתבריאו. הדא הוא דכתיב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. ואליו בפרודא. וכד אתחברן במנינא תלת עשר לעלא ותלת עשר לתתא, וסלקין עשרין ושית יהו"ה כחשבון אחד אחד כדכתיב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אבל אתון דיחודא בארץ אצילות, לאו תמן חשבנא ולא פירודא. ובגין דא ונהר יצא מעדן וגו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, בזמנא דייטי פרקנא יתקים ונפצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ:

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו" דסלקת למאה בתרין ההי"ן פגונא דא ה"י סליקת יו"ד דסלקת למאה בתרין ההי"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשין. וכך ה' האחרת ו' הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו. בה אשתלים י' למהוי י' י'

בְּחֶשֶׁבֶן כְּגֹנָא דָא א' אִיהִי יו"ד לְעֵלָא ו' בְּאַמְצְעִיתָא דַל"ת לְתַתָּא וְלִזְמַנִּין י' לְעֵלָא י' לְתַתָּא ו' בְּאַמְצְעִיתָא וְסְלִיקַת לְחֶשֶׁבֶן כ"ו. וְדָא כ"ו מִן כ'וּזוּ וּבְגִין דְכ' אִיהִי פְתַר רַחֲמֵי וְרַעוּא דְלִית תַּמָּן דִּינָא כָּלִל, אַמְרֵי מ"מ דְּמַעֲשָׂרִין וְלִמְטָה לָא מַעֲנִישִׁין בְּעֵלְמָא דִּין. וְשִׁבַּע שְׁנִין דָּא ו' כַּד שְׂרִיא י' עַל רִישָׁה אַתְּעִבִיד ז'. וְאִם זָכָה בְּשִׁכְיַנְתָּא דְאִיהִי ז' לְנִטְרָא לָהּ בְּבְרִית, בְּגִין דְאִיהִי בְרִית מִמֶּשׁ שְׂרִיא עֲלָה ז' דְאִיהוּ יוֹם שְׁבִיעִי. וְאַתְמַר בְּהַ שְׁבַע בְּיוֹם הַלְלַתִּיךָ. וְאִי לָאוּ כְּתִיב בְּהַ וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אֲפָ אַנִּי שְׁבַע וְעִקְרָא דְכָלָא אִיהוּ אוֹת בְּרִית דְּבַה זְכִי לְעֵלְמָא דְאִתִּי, דְאִיהוּ עוֹלָם הַבָּא דְאִין בּוּ לָא אֲכִילָה וְלָא שְׁתִּיָּה לָא קִנְיָה וְלָא תַחְרוּת, אֲלָא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוּתֵיהֶם בְּרַאשֵׁיהֶם, וְנִהְנִים מִזִּיּוּ הַשְּׁכִינָה. וְתִשְׁכַּח סַמ"ךְ בִּיסוּד דְאִיהוּ כ"ו פְּלִיג סַמ"ךְ וְתִשְׁכַּח בְּהַ כ"ו. וְיִסוּד הוּא יוֹם הַשְּׁבִיעִי וְתִשְׁכַּח בְּהַ כוּזוּ. אַמַּר רַבִּי אֶלְעָזָר אָבָא וְהָא כוּזוּ אֲשַׁכְּחָנָא, אָבֵל ו' בְּתַרְאָה לָא אֲשַׁכְּחָנָא בְּהַ בְּאַתּוֹן. א"ל בְּרִי כַּד אַתְּ חָשִׁיב מֵאַמָּא עֲלָאָה אַתְּקִרִי שְׁמָה וְכַד אַתְּ חָשִׁיב מִימִינָא דְאִיהִי גְדֻלָּה אַתְּקִרִי ו'. אַמַּר לוּ הָאִי שְׁפִיר. כַּף אַתְּחַשְׁבִּית בְּסַפִּירָן ל"ב הָא אַנּוּן וְלָא יִתִּיר. כַּמָּה דְאַמְרֵי בְּסַפֵּר יִצִּירָה, עֶשֶׂר סַפִּירָן בְּלִי מָה עֶשֶׂר וְלָא תִשַׁע, עֶשֶׂר וְלָא אַחַד עֶשֶׂר. אַמַּר לוּ בְרִי כ' אַחֲזִי י' מַעְלָא לְתַתָּא וּמַתָּתָא לְעֵלָא וְכָלָא א' דְאִיהִי רְזָא דִיו"ד וְכָלָא חַד. וּבְגִין דָּא תִשְׁכַּח דָּאת יו"ד אִיהִי כ' פְתַר דָּאת יו"ד דְסְלִיק עֲלָה בְּחֶשֶׁבֶנָא וְכָלָא חַד. כִּי י"י אֶלְהִיךָ אִשׁ אוֹכְלָה הוּא. כִּי הוּא י' וְאִיהוּ יְהוָה דְסְלִיק כ"ו וְעַם וְאַרְבַּע אַתּוֹן סְלִיק ל' לְחֶשֶׁבֶן כ"י. וְדָא רְזָא יְהוָה. וְתַמַּת שְׂרָה דָא נִשְׁמַתָּא דְאַתְמַר בְּהַ וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים. וּמֵאִי מִיתָה דִילָהּ, דְנַחַתַּת מִלְּעֵלָא וְעֵאלַת בְּאַרְבַּע יְסוּדִין בִּישִׁין דְאַנּוּן אִשׁ רוּחַ מִים עֶפֶר וְאַנּוּן שְׁתוּפָא דְנִפְשָׁא דְבַעֲרָא, בְּגִין דְאִיהוּ תַמָּן בְּלָא אוּרִיתָא. דְקִדְם דְנִשְׁמַתָּא נַחַתָּא בְּגוּפָא בְּד' יְסוּדִין אֶלִין אַתִּיהִיבַת אוּרִיתָא כְּלָה. וּמִיַּד דְעֵאלַת בְּגוּפָא אֶסְתַּלְקַת מִגָּה. וְרְזָא דְמִלָּה אַנִּי מִלָּאָה הַלְכְתִּי וְרִיקָם הַשִּׁיבְנִי ה'. אַמְרָה נִשְׁמַתָּא אַנָּא מִלָּאָה אוֹלָנָא לְהָאִי (נִרְאָה מֵהָאִי) עֲלְמָא וּכְעַן רִיקָן חַחֲזִירְנִי ה' בְּהָאִי גוּפָא. וְעַכ"ד אִי זָכָה בְּרַ נִשׁ לְאַתְעַסְקָא בְּאוּרִיתָא הִיא חֲבֵרוֹן שְׁהִיא אוּרִיתָא דְאַסְתַּלְקַת מִנִּשְׁמַתָּא אַתְחַבְּרַת לָהּ. דְנִשְׁמַתָּא אִיהִי מְפָרְסִי יְקָרָא ו' אוּרִיתָא שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תוֹרַת ה' תְּמִימָה. עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהַ. וְאַף עַל גַּב דְאִיהוּ בְּרַ נִשׁ בִּישָׁא כְּנַעֲנִי דְאַסְחַר לָהּ יִצְרָר עַי אִי מַתְקַף בְּהִיא חֲבֵרוֹן אַתְחַבְּרַת לָהּ. ד"א הִיא חֲבֵרוֹן דָּא שְׁכִינְתָּא"אֲפָ עַל גַּב דְאַתְרַחַקַת מִגָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הִיא חֲבֵרוֹן לְגַבָּהּ. כְּגֹנָא דִישְׂרָאֵל דְאַמְרִין הָא אֶלְהִינוּ בְּעֵלוֹנוּ אֲדוּנִים זוּלְתָךְ. וְעַכ"ד לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ אֲפָ עַל גַּב דְאַתְרַחַקַת הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּרַח דוּדִי. וְעַכ"ד לְבַא דִידִן וּפּוּמָא דִידִן לָאוּ אִיהוּ אַתְפָּרֵשׁ מִנְךָ כְּדְכְּתִיב וְדַמָּה לְךָ לְצַבִּי (שם). כְּעַן אַנּוּן מִיַּחַדִּין שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם וְאַמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּלְבָא בְּפוּמָא וּבְמַחְשְׁבָהּ. וּבְגִין דָּא הִיא חֲבֵרוֹן בְּגִין דְשְׁכִינְתָּא לָא זָזָה מִקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִשְׂרָאֵל מִיַּחַדִּין שְׁמָה בְּכָל יוּמָא וְסַבְלִין כַּמָּה מַכְתְּשִׁין עֲלָה כַּמָּה דְאוּקְמוּהָ קַדְמָאִין:

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר. וַיְהִי חַיֵּי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה. אֵלֶּיךָ מֵאָה בְּרַפָּאן דְּאַשְׁתְּכַחוּ מַחְכְּמָה. וְעֲשָׂרִים שָׁנָה מִסְטָרָא דְכֶתֶר. וְשִׁבְעַת שָׁנִים מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה. וְתַמְתָּ שָׁרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע דָּא קִרְיַת שְׁמַע. דְּלֹא מִיתַת הָאִי צְדָקָתָא עַל יְדֵי נַחֲשׁ, אֲלֵא נַפְקַת רוּחָא דִּילָהּ בְּקִרְיַת שְׁמַע בְּאַרְבַּע אַתּוּן הִיא חֲבֵרוֹן, חֲבֵרוֹא דְנִשְׁמַתָּא הִילָהּ הִיא שְׁכִינְתָּא דְאִיְהִי קִרְיַת אַרְבַּע, ד' אַתּוּן דְשִׁמְא קְדִישָׁא דְאַנּוּן י' יְהוּה. ה' אֱלֹהֵינוּ. ו' יְהוּה. ה' אֶחָד. בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתָא לְעוֹלָם וְעַד עַכְ"מ:

סדר הלימוד ליום יט אב [יום 314 בשנה]

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר אֵל תִּרְדּוּ מִצְרַיִם וְכוּ'. (בראשית כו) פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', מִסְטָרָא דְאַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא הָכִי אִיהוּ, ה' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה כְּנִשְׁמַתָּא בְּגוּפָא דְבֵר נֶשׁ. וּמִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אֲתַמַּר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', אַתְּגַלִּי בְּרַחֲמֵי לְיִשְׂרָאֵל כְּגוֹנָא דְאַתְּגַלִּי לֹון בְּפִרְקָנָא דְגְלוּתָא דְמִצְרַיִם דְאַתְּמַר בְּה אֲנִי וְלֹא מְלֹאךְ אֲנִי וְלֹא שָׂרָף. אֲדַהֲכִי הָא סְבָא דְסָבִין אֲזַדְמֵן לְגַבִּי וְאָמַר, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא מִסְטָרָא דְנִבּוּאָה כָּל סְפִירָן אַתְּכְלִילֵן תַּמָּן. אֲבָל שֵׁם י"י הוּא בְּכָל אֲתַר וְדָאִי. אֲבָל נִבּוּאָה דְרַגָּא יְדִיעָה אִית לָהּ. וְהָכִי צְלוּתָא כָּל סְפִירָן אַתְּכְלִילֵן בְּה. אֲבָל כָּל חֲדָא וְחֲדָא אִית לָהּ דְרַגָּא יְדִיעָה דְרַגָּא יְדִיעָה אִית לָהּ וְהָכִי בְּכָל אַנּוּן פְּקוּדָא כָּל פְּקוּדָא וְפְקוּדָא כָּל סְפִירָן אַתְּכְלִילֵן בְּה אֲבָל. וְשְׁכִינְתָּא אִיְהִי מִצּוּחַ דְכְּלָהּוּ פְקוּדִין וְבַה אַתְּכְלִילֵן כְּלָהּוּ נְבִיאִים וְדָאִי נִצַּח וְהוּד, וְבַהוּן אַתְּכְלִין עֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא וְשְׁכִינְתָּא. עֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא מִתַּמָּן אַתְּקָרִי אַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא דְנִצַּח דְבַה אִיהוּ אוּר צַח. וּבְגִינָה אֲתַמַּר וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ. שְׁכִינְתָּא דְאִיְהִי מְלַכּוּתָא קְדִישָׁא מִסְטָרָא דְהוּד אַתְּקָרִי אַסְפַּקְלָרְיָא דְלֹא נִהְרָא. וְאַנּוּן כְּתוּבִים מִזָּה וּמִזָּה. וְכְתִיב בּו מְשֻׁנֵי עֲבָרֵיהֶם וְאַנּוּן יְמִינָא וְשְׁמַאלָא חֶסֶד וּגְבוּרָה דִּי בַהוּן תְּרִין יוּדִין (נראה יודין) לְמַכְתָּב. וְאַנּוּן ה' ה' חֲמִשׁ אַצְבָּעֵן דִּיד יְמִינָא, וְחֲמִשׁ אַצְבָּעֵן דִּיד שְׁמַאלָא. רוּחָא דְקִדְשָׁא ו' אִיהוּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב עֲלִיהוּ ה"ה ו' וְעַם י' דְהִיא חֲכָמָה אַתְּעִבִידַת יְהוּה וְאַנּוּן נִצַּח וְהוּד תְּרִין נְבִיאִי, תְּרִין כְּתוּבִים, תְּרִין לוחִין דְאוּרִיתָא דְאַתִּיְהִיבוּ מִיְמִנָא וְשְׁמַאלָא. עֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אִיהוּ אוּרִיתָא דְבְכְתָב מִיְמִנָא. מְלַכּוּת אוּרִיתָא דְבַעַל פַּה מְשַׁמְאָלָא, וְאִיהוּ אַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא מִיְמִנָא וְאִיְהִי אַסְפַּקְלָרְיָא דְלֹא נִהְרָא מְשַׁמְאָלָא. וְאַנּוּן רוּחָא דְקִדְשָׁא דְכָר וְנוֹקְבָא. מִסְטָרָא דְצְדִיק מִתְחַבְרֵן עֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא וְשְׁכִינְתָּא בֵּין בְּאוּרִיתָא בֵּין בְּכְתוּבִים בֵּין בְּנְבִיאִים. וּבְגִין דָּא כִּי כָּל בְּשָׂמִים וּבְאַרְצֵן. וְהָא אוּקְמוּהּ דְאַחִיד בְּשָׂמִיא וּבְאַרְעָא דְבְכָל דְרַגִּין אַנּוּן יְמִינָא וְשְׁמַאלָא לִית יְחוּדָא וְקוּרְבָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲלֵא בְצְדִיק דְאַנּוּן כְּאִילָנָא דְעַנְפִּין מִתְפְּרֵדִין לְיְמִינָא וְשְׁמַאלָא, וּמִתְיַחֲדִין לְתַתָּא כְּשֶׁרֶשׁ דְאִיְהוּ אַגְדָּה. דְאִיְהוּ צְדִיק עֲקָרָא דִיְחוּדָא. וּכְגוֹנָא דְצְדִיק אִיְהוּ עֲקָרָא דִיְחוּדָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּא

לתת, הכי איהו עמודא דאמצעייתא קורבא ויחודא ועקרא לאבא ואימא. והכי פגונא דא תפלה מעומד ותפלה מיושב אתפלילו בצדיק חי עלמין כלילא ח"י ברפאן דצלותא, וצלותא דשחרית וצלותא דמנחה אנון ימינא ושמאלא. תמן אבא ואימא ואתפלילן בעמודא דאמצעייתא דאיהו צלותא דערבית דבה (בראשית כח) ויפגע במקום, דרגא דעמודא דאמצעייתא. ואיהו עקרא דתפלילן, ובה צריך לקשרא (נ"א לסדרא) לון פגונא דא חכמה קדש לי ודא י' בינה. והיה פי יביאך ודא ה' שמע ישראל לימינא ו'. והיה אם שמוע לשמאלא ודא ה' ובעמודא דאמצעייתא אתפלילן, וכד תפלילן דראש ודיד אתפלילן בה אתקריאו תפלילן. ובה אנון פקודא חדא ולא צריך לאפסקא כמא דאוקמוה סח בין תפלה לתפלה עברה היא בידו. והאי איהו עקרא דגמרא. ואלין דעבדין לה תרי פקודין דירושלמי, איהו מימינא ושמאלא דתמן ענפין מתפרדין דמסטר דמינא ושמאלא. שתים דבר אלהים צריך לברכא עליהו תרין ברפאן חד להניח תפלילן על של יד, וחד על מצות תפלילן של ראש. ואם סח בנתים מברך על של ראש שתים. אבל מסטר דעמודא דאמצעייתא עליהו אתמר אחת דבר אלהים. ולא צריך אלא ברכתא חדא. פי אחד קראתיו. ואם סח בין תפלה של יד לתפלה של ראש בעמודא דאמצעייתא איהו עביד פרוד ביחודא. ובגין דא עברה היא בידו ולא מצוה. ולית עברה אלא מות דאתמר רגלה יורדות מות דעלה אתמר פי המות יפריד בין א'ח לד'. ובגין דא עברה היא בידו וחוזרין עליה מעורכי המלחמה. ודאי נפיק מתמן בחובא דא ימות. והאי איהו אחת דבר אלהים. זה צדיק דאיהו יום שבת. זכור ושמור בדבור אחד צריכין ליחדא לון בה ולמעבד לון חד. והא אוקמוה זכור לזכר שמור לנוקבא. אבל מסטר דמינא ושמאלא אנון תרויהו תרין פקודין. וכגונא דא כל פקודין. ובגין דא מחלקת דאיהו בין חבריא בתפלילן ושאר פקודין בימינא ושמאלא איהו. אבל בעמודא דאמצעייתא לית תמן מחלקת. בגין דאיהו עקרא דגמרא דאיהי שלמה. ומתמן אתקרי יעקב איש תם איהו ו' כליל שית סדרי משנה. ה' גמרא דילה איהי תם בתלת אבהן יה"ו ובה אשתלים יהוה. ובגין דא בכל אתר דענפין מתפרדין לימינא ושמאלא. אבל לתתא אקרי אגדה חדא בעמודא דאמצעייתא. ובגין דא וירא אליו ה' ויאמר אל תרד מצרימה. דא דרגא בישא דגרמת פפנא דאורייתא וענייתא דפקודין דאורייתא, דהא אוקמוה שכן בארץ דא שכינתא והא אוקמוה קדמאין, כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. ואברם דרגא אריה דאתמר בה גור אריה. ובגין דא אמר לו הקודש בריך הוא גור בארץ הזאת. ימינא תמן יה"ו דסליק לחשבן אהי"ה ותמן ו' בגין ה' דאברהם דאיהי הארץ. ומסטר דמינא אתקרי בארץ דתמן אב ב'א בהפוך אתון אב והאי איהו באר"ץ פי אב המון גוים נתתיך. ואהיה עמך דא יה"ו בחשבן אהיה. בגין ה' ואהיה עמך ו' דאיהו בן י"ה מן אהיה עמך. ואברכך דברכאן מסטר דכהנא אנון. שכינתא עלאה אתקריאת ברכה מסטר דמינא.

וקדוּשָׁא מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא. וְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אֲתִקְרִי יְבִרְךָ הֲדָא הוּא דְכְּתִיב בְּךָ יְבִרְךָ יִשְׂרָאֵל. וּמִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא אֲתִקְרִי קִדְשׁ הֲדָא הוּא דְכְּתִיב קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לָהּ. וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ וְקִדְוֵשׁ מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא. וּבִגִּין דְּאִיְהִי בְּרָכָה מִסְטָרָא דִּימִינָא אָמַר וְאַבְרָכְךָ כִּי לָךְ וּלְזִרְעֶךָ. זֶרַע מִסְטָרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אִיְהוּ לְעֵלָא, וּמִסְטָרָא דְצַדִּיק לְתַתָּא, וְהֵאֵי אִיְהוּ עַל כָּל זֶרַע זִרְעֵי. זִרְעֵי לְעֵלָא. זִרְעֵי לְתַתָּא. דְּמֵאֵן דְּנִטְיִיר בְּרִית סְלִיק עַל כָּל אֲלִין קְלַפִּין דְּאַנּוּן עֲרֵלָה וּפְרִיעָה, דְּתַמְן סְמָאֵל וּנְחֵשׁ מִמֵּן דְּכָל אֲמִין דְּעֵלְמָא. פִּ”כּ וּבִגִּין דָּא כִּי לָךְ וּלְזִרְעֶךָ אֲתָן אֶת כָּל הָאָרְצוֹת הָאֵל. דְּאַנּוּן שְׁלִטְנוּתָא דָּאֵל אַחַד. וְהִקְמַתִי אֶת הַשְּׁבוּעָה. שְׁבוּעָה אִיְהִי שְׁכִינְתָּא קִיּוּמָא דִּילָהּ עִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אֲבִיךָ. דְּבַה פִּרְקָנָא הֲדָא הוּא דְכְּתִיב חֵי ה’ שְׁכֵבִי עַד הַבֶּקֶר. עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבְרָהָם בְּקוֹלִי. עֲקֹב רֵאשִׁי תְּבוֹת ע’ עֲנוּה. ק’ קִדְשָׁה. ב’ בְּרָכָה. סְנַדֵּל לְעֲנוּה יִרְאָה. וּבִגִּין דָּא עֲקֹב עֲנוּה יִרְאָת ה’. עֲנוּה מִסְטָרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. וּבִגִּין דְּמִשָּׁה הוּוּ מִתַּמְן, אֲתַמַּר בַּה וְהֵאִישׁ מִשָּׁה עֲנִיו מָאֵד. וְעֲנוּה מִימִינָא וּשְׁכִינְתָּא יִרְאָה מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא. וּבִגִּין דְּשְׁכִינְתָּא אִיְהִי עֲקֹב לְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אֲתַמַּר בַּה, רֵאשׁ דְּבִרְךָ אֲמַת. דְּאִיְהוּ בְּשְׁכִינְתָּא עֲקֹב עֲנוּה יִרְאָת ה’. כְּהֵאֵי אִיְהוּ. הוּא יִשׁוּפְךָ רֵאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנּוּ עֲקֹב. וּלְבַתֵּר אֲתַמַּר בִּיעֲקֹב הוּא יִשׁוּפְךָ רֵאשׁ הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וּפְקַדְתִּי עַל צַבָּא הַמְרוּם בְּמָרוֹם. וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֶרְתִּי דָּא שְׁכִינְתָּא דְאִיְהִי מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמַתִּי מִצּוֹתֵי מִסְטָרָא דִּימִינָא כְּלִילֵן בְּרַמ”ח אֲבָרִים. חֲקוֹתֵי מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא דְמִתַּמְן כִּי חֲק לְיִשְׂרָאֵל הוּא. חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים אֲנּוּן מִתַּמְן גְּזֵרַת מִלְפָּא, דְּתַמְן גְּזִירוּ דְּכָל דִּינִין. וְתוֹרַתִּי מִסְטָרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. וְאִיְהוּ סִפְר תּוֹרָה. צַדִּיק אִיְהוּ סִפְר תּוֹרָה עִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. וְאִיְתִימָא צַדִּיקִים עוֹמְדִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשֵׁיהֶם, אֲלִין תְּגִין דְּסִפְר תּוֹרָה דְּאַנּוּן בְּדִק חֵיָה שְׁעֻטְנִז גִּץ. וְאַמְרִי מְאִרִי מִתְּנִיתִין אֲלִין תְּגִין אֲנּוּן זִינִין כְּאָדָם שְׁאוּחוֹ כְּלִי זִין בִּידָה וּמִנִּיעַ לָהּ לִימִינָא וּלְשִׁמְאֵלָא וּלְקִדְשָׁה. וְזִינִין אֲנּוּן בְּתַלְתַּת עֶשֶׂר אֲתוּן זִין בְּדַחֲק אִיְהִי כְּמִין חֲטָטֶרַת דָּאת זִין. וְאַתְעֵבִיד זֶה וְסִימְנִיךָ זֶה וְד זַחְחִי. ז’ צַדִּיק ח”ק בְּכָל אוֹת וְאוֹת. וְאִיְהוּ עִם י’ עֵטְרָה עַל רִישָׁה:

וַיֵּשֶׁב יִצְחָק בְּגֵרָה. תָּא חֲזִי צְרִיךְ דְּלֵא יְהֵא דִּבְק אוֹת בְּאוֹת, וְלֵא יְהֵא חֲסַר אוֹת מִן הַתְּבָה וְלֵא מְשַׁנִּין מִפְּתוּחוֹת לְסִתּוּמוֹת וּמִסִּתּוּמוֹת לְפְתוּחוֹת. וְאִי לָאו סִפְר תּוֹרָה פְּסוּל. וְכָל תְּקוּבָא לְמָה, אֵלָא אֲתוּן פְּתִיחַן מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָּא תַתָּאָה. סְתִימָן מִסְטָרָא דְאַמָּא עֲלָאָה עֲלָמָא סְתִימָא. וְאַנּוּן מִם דָּא פְּתִיחָא וְדָא סְתִימָא. מ’ פְּתוּחָה מְלָכוֹת. ס סְתִימָא בִּינָה מִסְטָרָא דִּימִינָא וּשְׁמָאֵלָא, דְּעַנְפִּין מִתְּפַרְדִּין לֵא יְדִבְק אוֹת בְּאוֹת, וּמִסְטָרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא דְאִיְהוּ שְׁקַל הַקִּדְשׁ, לֵא יוֹסִיף אוֹת וְלֵא יַחֲסַר אוֹת. דְּכָל הַמוֹסִיף גּוֹרַע. וְאִם הַדְּבִיק נִגְרַר. וּבִגִּין דָּא וַיֵּשֶׁב יִצְחָק בְּגֵרָה וְגו’. אֲדַהֲכִי הָא יִבּוֹקָא אֲזוּדְמֵן בִּינְיָהוּ וְאַמַּר, אֲמַאי לִית נְקוּד בְּסִפְר תּוֹרָה. אָמַר לָהּ בְּרִי, כָּל נְקֻדָּה אִיְהִי תְּנוּעָה דְּאַתּוּן. כְּגוֹן פִּרְקִין דְּאַנּוּן תְּנוּעִין דְּאַבְרִין דְּגוּפָא. וְכָל תְּנוּעָה אֲנּוּן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מסטרא דחכמה. ובגין לאשתמודע דספר תורה, איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, לית בה נקודין. וכל נקודין אנון בגוף עינין אנפין אודנין. חוטמא דכלהו על פה. ובגין דאורייתא דבכתב אתיהיבת מסטרא דימינא, דתמן פתיבה, אוקמוה דאורייתא דכתב ספר תורה דלא למקרי לה על פה, ואתמר דלית לה נקודין לאורייתא דבעל פה אית טעמי:

דבר אחר וירא אליו ה'. תא חזי אית נבואה מראיה, ואית נבואה מריחא, ואית נבואה משמיעה, ואית נבואה מדבור. ואנון ד' מרכבות לשם יהוה. בראיה, בריאה דאיהי מראה, ולקבל מרכבה דלעלא מני קודשא בריך הוא נעשה אדם. והא אקשו קדמאין, בתר דכלהו ברין דברא בעובדא דבראשית, אדפיר בריאה בלישנא דיחיד. אמאי אדפיר בנעשה אדם בלישנא דרבים, למיהב פתחון פה למינים ולמומרים. אלא הכא כתיב (הושע יד) ובאבד רשעים רנה. פי ישרים דרכי ה' וגו' ופשעים יכשלו בם. לקימא בהו ובאבד רשעים רנה. דהא אורייתא קא סתים דאיהו ברא לאדם עלאה קדמאה, הדא הוא דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו. את לרבות דברא לה בדיוקנא דאדם עלאה במרכבתא, דאתמר בה ודמות פניהם פני אדם. וברא לה בתרין דיוקנין בצלם דאנון אדם דכסא הכבוד מרום. ואדם דכסא תנינא דאתמר בה מראשון. וזהו מרום מראשון. ומה דאמר נעשה אדם, האי ללמד לכל חד וחד מישראל דאנון דכר ונוקבא לשותפא לה בזווגה. דאם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ובגין דא אמר קרא בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחותיך. דאתמר בהון פי ישרים דרכי ה'. דודאי אתמר בעלת העלות תרין עלמין דציר בהון עלת על כלא. ואנון י' מאיש, ה' מאשה. תרין עלמין דציר בהון עלת על כלא, אנון ו' ה' עלמא דין ועלמא דאתי. ודא י'ה. ודא איהו יו'ד ה"א וא"ו ה"א. ואמר עלת על כלא אף על גב דבאלין אתמר באלין אתון אתברי עלמא. וכרסא, לאדם לשבת בית לשבת על הכסא, דבהון אי"ה או"ה, ובהון אתקריאו ישראל בני אדם אתם אלהיכם. ואתמר בהון אדם אתם. שתפוני בהדיכו באלין אתון ויתקים עובדיכון. דאנא הוא דבראתי כל עלמין, וכל פרסין וחיון ומלאכין, וכל צבא עלאין ובני אדם באלין אתון. ואף על גב דאית בישראל אלין אתון בגין אורייתא דיהב לון. לא ישתכחון באלין אתון למעבד עובדא בהון דלא ישתתפון לי בהדיהו. ובגין דא אמר לון נעשה אדם בשתופא דילי ולא אורייתא ופקודא עביד פעלה ועובדא עלא ותתא פחות מני. ובגין דא בכל דרכיך דעהו. וכל אמין דעלמא דלא קבילו מנה אורייתא, לית לון ידיעה בה, ואזלין כעאנא בלא רעיא, ואתמר בהון פי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו, ועבדין אלהות סגיאין. וכל ישראל דקבילו מנה אורייתא, אנון עבדין לה אחד בה, ובכל אתון ושמהן קדישין דילה ובכל משרין עלאין ותתאין דאתבריו בהו. ובכל ברין עלאין ותתאין ולעלא מפלהו אחד ולתתא מפלהו ומלגאו דכלהו ומלכא דכלהו איהו אחד. מבית ומחוץ תצפנו. והכי תוכו

כְּבוֹר, הִכִּי אִיהוּ מִלְגָּאוֹ דְּכָל עֲלָמִין כְּמוֹ מַלְבָּר דְּכָל עֲלָמִין לֹא אֲשַׁתְּנִי. וְלִית שֵׁם וְחִבּוּר אַתּוֹן דְּשֵׁם ה' וּבְכָל כְּנֻיִין דִּילֵה בַר מְנַת. דְּאִי לָאו דְּאִיהוּ חִבְר בְּקַרְבֵּה בַה' ו' בַּה', לֹא אֲתַקְרִיאוּ אַתּוֹן בְּשֵׁם יְהוָה, וְאִיהוּ מַחְבֵּר יְהוָה אֲדַנְי, וְאִיהוּ מַחְבֵּר יְהוָה בְּאַלְהִים, דְּסָלִיק לְחֻשְׁבֵּן אֵהִי אֲדַנְי. וְאִיהוּ לֹא אֲתַקְרִי פְּחוּת מְנִיְהוּ דְּאִיהוּ אֶחָד דְּמַחְבֵּר שְׁנַיִם, דְּאַנּוֹן דְּכַר וְנוֹקְבָא. וְעֵבִיד לֹון חַד. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב בְּאַדָּם וְחוּהּ כִּי אֶחָד קְרִאתִיו. וְאִיהוּ מִשְׁתַּף בְּבִנְיָן בְּן וּבַת דְּאַנּוֹן בְּנִים לִישְׁנָא דְּבִנְיָן. וְדָא אִיהוּ אִם יִי לֹא יִבְנֵה בֵּית. וְכָל עֲנִינָא וְעוֹבְדָא דְּלָאו אִיהוּ מִשְׁתַּף בַּה, מַה פְּתִיב בַּה, כִּי שְׁמַיִם כְּעֵשֶׂן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כְּפִגְדָּ תַכְלָה. וּמִיָּד יִשְׁמָחוּ הַשְּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ דְּאַנּוֹן בְּנִינָא וְשִׁתְּפָא דִּילֵה. דְּכָל הַבְּלִים דְּאַמֵּין דְּעֲלָמָא, אַנּוֹן שְׁמַיִם וְאָרֶץ וְעֵתִידִין לְאוֹבְדָא. וְכָל הַבְּלִים דִּישְׂרָאֵל בִּיִי בִּיחֻדְהָ. אַנּוֹן שְׁמַיִם וְאָרֶץ בְּנִינָא דִּילֵה, וּמַה הוּא חֵי וְקַיִם, הִכִּי עוֹבְדָא דִּילֵה חֵי וְקַיִם. וּבְגִין דָּא אָמַר חֵי אֲנִי נָאִם ה' אִם אַחְפִּץ בְּמוֹת הַרְשָׁע כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכּוֹ וְחַיָּה. וּכְגוֹנָא דְּאָמַר לִישְׂרָאֵל נַעֲשֵׂה אָדָם, הִכִּי אָמַר לְסַפִּירָן נַעֲשֵׂה אָדָם, דָּא עֲמוּדָא דְּאַמְצָעִיתָא דְּאִיהוּ רֵאשׁוֹן לְמַחְשְׁבָהּ וְאַחֲרוֹן לְמַעֲשֵׂהָ, דְּאַנּוֹן חֲכָמָה בְּרֵאשׁ וְחֲכָמָה בְּסוּף. דְּכָל סְפִירָה יְהִיב בַּה חוּלְקָה. וּבְגִין דָּא אִיהוּ בְּדִיוֹקְנָה מְאַסְף לְכָל הַמַּחְנוֹת לְצַבָּאוֹת. וְרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּדִיוֹקְנָה. וְאָמַר לְמַלְאַכִּין נַעֲשֵׂה אָדָם, וְדָא מְטַטְרוֹן, דְּכָל מְלָאךְ וְחַיָּה שׁוּי בַּה חוּלְקֵי. וְהִכִּי אָמַר לְצַבָּא הַשְּׁמַיִם לְמַעַבְדָּ לְשִׁמְשָׂא בְּדִיוֹקְנָה, וְכָל פּוֹכְבָא יְהִיב בַּה חוּלְקָה, וְעֵלַת עַל כָּלָא אֲשַׁתְּתַף בַּה בְּכָל אֲתַר בְּתַפְאַרְתָּ בְּמְטַטְרוֹן וּבְשִׁמְשָׂא, וְלִית לְאַרְפָּא בַּהִי.

וְעוֹד נַעֲשֵׂה אָדָם. לְאַמֵּן דְּזֹרַע כְּמַה זְרַעוֹנִין בְּבַת אַחַת, וְכָל אֶחָד נְפִיק לְיוֹמוּי. לְבַתֵּר אָמַר לְאַלִּין דְּאַנּוֹן פּוֹעֲלִים, אֲנָא בְּעֵי דְּתַשְׁתַּתְּפוּ כְּלָכוּ לְמַעַבְדָּ מְאַנָּא, וְכָל חַד מְנִיְהוּ יְהִיב בַּה חוּלְקָה מְמַה דִּיהִבִּית בְּכוּ, וְאַנָּא אֲשַׁתְּתַף עֲמִיכוּ בַּהֲהוּא מְאַנָּא חוּלְקָא מְנִי. אָמְרוּ לֵה מְאִי הִיא מְאַנָּא כָּל כְּףָּ חֲשִׁיב קְדַמָּךְ דִּיהָא כְּלִיל מְכַלָּא. אָמַר לֹון הִיא מְאַנָּא אִיהוּ אָדָם דִּיהָא בְּדִיוֹקְנָא דְּאָדָם עֲלָתָה. אָמְרוּ לֵה אֲמַאי תִּימָא לֹן דְּכָל חַד וְחַד יְהִיב בַּה חוּלְקָה. וְהָא אֲנַתְּ הוּא אֲדוֹן דְּכָלָא, וְאַנַתְּ בְּרֵאת כְּלָא, טַל אֲנַתְּ מְכַל חַד וְחַד מַה דְּאַנַתְּ בְּעֵי, דְּלָא יְהָא פְּתַחוֹן פַּה לְאַנּוֹן דְּלָא אֲשַׁתְּמוּדְעִין בְּךָ. דִּימְרוֹן דְּעוֹבְדָא דְּאָדָם אֲנַתְּ צְרִיף מְשֻׁלְיַחִין דִּילָךְ. אָמַר לֹון לְמַלְכָּא דִּיהָב מִתְּנָא לְעַבְדוּי, וְיְהִיב לְכָל אֶחָד וְאַחַד חוּלְקָה וְאַחְסָנְתָה מַהֲהוּא מִתְּנָא. לְבַתֵּר אֲתָא עַבְדָּא מְהִימְנָא לְגַבְהָ וְשִׁאִיל לֵה מִתְּנָה. אָמַר מְלָכָא הִיא עַבְדָּא פְּלַח לִי בְּכָל אַבְרִין דִּילֵה. הִכִּי אֲנָא בְּעֵי לְמַעַבְדָּ מְאַנָּא דִּילֵה מִתְּנָה בְּכָל חִילִין דִּילִי מַה עַבְדָּ כְּנֻש כָּל מְשַׁרְיָן דִּילֵה וְאָמַר בְּעִינָא מְנִיכוּ דַל חַד וְחַד יְהִיב מִתְּנָה. מִדִּידָה לְהִיא עַבְדָּא, וְאַנָּה אֲשַׁתְּתַף עֲמִכוֹן וְאַתֵּם בַּה מִתְּנָה מְדִילִי. מְנַהוֹן אֲקִשּׁוּ וְאָמְרוּ מַה אָנוּש כִּי תִזְכְּרֵנוּ. וּמְנַהוֹן אָמְרִי בְּרַעוּא שְׁלִים. אוּף הִכִּי קְדָם דְּאַתְבְּרִי עֲלָמָא, עָאלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַחְשְׁבָהּ לְהַבְּרָאוֹת, קְדָם דְּאַתְבְּרִיאוּ מְלָאכִין וְכָל בְּרִין דְּעֲלָמָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. וּבַחֲבִיְהוּ דִּילְהוֹן, אֲנַח לְעוֹבְדָא דִּילְהוֹן דִּיהוֹן בְּתַרְאִין לְעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. וְאָמַר עֲלָה נַעֲשֵׂה אָדָם. וְאַמַאי

אֵלָא בְּגִין חֲבִיבֵי דְאַבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיא דְאַתְקָרִי יִשְׂרָאֵל. וְאַנּוּן הוּוּ עֵתִידִין לְאַתְקָרִי
בְּשֵׁמָה יִשְׂרָאֵל, כְּנִישׁ לְעֵלְאִין וְתַתְּאִין לְמִיָּהב חוּלְקָא מְכַלְהוּ. בְּדִין דְּאִי חֵב אָדָם,
כְּלָהוּ אֲשַׁתְּכַחוּ חֲסָרִין בְּהוֹן, מִהֵהוּא חוּלְקָא דִּיהִבּוּ בֵּהּ, וְכַלְהוּ בְּעָאן רַחֲמֵי בְּגִינָה.
וְאִיהוּ יְהִיב בְּהוֹן מְדִילָהּ, בְּגִין דְּמָרוֹן לֵה עֵשָׂה לְמַעַנְךָ אִם לֹא לְמַעַנְנוּ, בְּגִין הֵהוּא
חוּלְקָא דִּילְךָ דִּיהִבַּת בִּישְׂרָאֵל. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב כִּי חִלַּק יי' עִמּוֹ. וְאִיהוּ מְחִיל לֹון
בְּגִין הֵהוּא חוּלְקָא דִּילָהּ דְשֵׁמָה דִּיהִב בְּהוֹן. דָּאִם לֹא יְהִיבּוּ אַנּוּן מְגַרְמִיָּהוּ חוּלְקָא בֵּהּ
בְּרַעוּתֵיהוּ, כְּלָהוּ הוּוּ טַעֲנִין עֲלֵהּ, דְאַנְתָּ גְטִילַת מִנָּן עַל כְּרַחֲנֵי, חוּלְקָא דְאִיהוּ בְּאָדָם
מְכַל חַד וְחַד, וְלֹא הוּוּ מְרַחֲמֵי עֲלֵינֵי. וּבְגִין דְלֹא יְהִיב לֹון פְּתַחוּן פְּהֵ. בְּגִין דָּא לֹא
בְּעָא לְנִטְל' חוּלְקָא אֵלָא בְּרַעוּתָא דִּילְהוֹן. כְּגֹונָא דָּא דְאַתְמַר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא, עֲלִיתָ
לְמָרוּם שְׁבִית שְׁבִית לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם. וּבְגִין דְּמִזִּיקִין סְרַחוּ לְגִבְתָּהּ, וְלֹא בְּעוּ לְמִיָּהב
בֵּהּ חוּלְקָא, וְאִמְרוּ מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו', לֹא בְּרָא לֹון לְבוּשִׁין דְאַנּוּן גּוּפִין
דְלְהוֹן. וְאַנּוּן שְׁנֵאִין לֹון. וְעַל כֵּן מִמֵּנָּן דְעַל ע"ב אֲמִין, דְאַנּוּן קַמָּךְ, כְּגֹונָא כַּד
יִשְׂרָאֵל מְחִיבִין לְאַבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיא, אַנּוּן אֲמִין דְעֵלְמָא רְצוּעִין בִּידָא דְבוּרָא עֵלְמָא
לְאַלְקָאָה לֹון בְּהוּ. וְכַד חֲזָרִין בְּתִיבְתָא זָרִיק רְצוּעִין מִיָּדָהּ, וְלֹא יְהִיב בְּהוֹן מִמֵּשׁ.
דְּחִילָא דְרְצוּעִין לֹאוּ אִיהוּ אֵלָא בִּידָא דְמִי' (נְרָאָה דְמֵאן) דְנִטְיִל. דְעֵלְיָהוּ אֲתַמַּר כָּל
הַגּוּיִים כְּאִין נְגִדוּ. וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל אִית בְּהוּ חוּלְקָא מְבוּרָא עֵלְמִין דְאִיהוּ עֵלְת עַל
כְּלָא. וּמַעֲשֵׁר סְפִירָאן וּמְכַרְסִין וּמְלֹאכִין וְכוּכְבֵּיא וּמְזִלִין כַּד חֲזָרִין בְּתִשׁוּבָהּ הַכֵּל מָה
דְאַתְנִטְיִלוּ בְּעוֹן רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ. בַּר מְשַׁדִּין וּמְזִיקִין וְחִילִין דְמְסֹאֲבוּ, דְאַתְמַר בִּישְׂרָאֵל
אֵל תִּטְמָאוּ בְּכָל אֱלֹהִים, דְלִית לֹון חוּלְקָא בְּהוֹן. וּבְגִין דָּא אֲמִין דְעֵלְמָא דְנִשְׁמַתִּין
דִּילְהוֹן מְאַנּוּן חִילִין דְמְסֹאֲבוּ, לִית לְשַׁתְּפָא בְּהוֹן לְאַכִּילָהּ וּשְׁתֵּיָהּ, וְלֹא בְּכָל
עוֹבְדֵיהוֹן, דְעֵלְיָהוּ כְּתִיב אֲשֶׁר חִלַּק ה' אֱלֹהֵיךָ וְגו', וּבְכָד בְּחַר ה'. וְעֵלְיָהוּ אֲתַמַּר כִּי
כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוּ וְגו', דְאִיהוּ יְחִיד וּמִיָּחֵד בְּכָל מְשַׁרְיָן דְכְּלִילִין בְּהוֹן.
וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל כְּלִילִין מְעֵלְאִין וְתַתְּאִין, וְעֵלְת עַל כְּלָא שׁוּי שְׁמָה בְּהוֹן, וְאַנּוּן רַחֲמִין
יִתִיר מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרַת, בְּגִין דְאִית לֹון חוּלְקָא בְּסְפִירָן, מָה דְלֹאוּ הֵכִי בְּמְלֹאכִין. בְּגִין
דִּישְׂרָאֵל אַנּוּן עַרְבִיָּה וְאַחְסַנְתָּהּ, כְּגֹונָא דְבְּנִין לְגִבֵּי אַבוּהוֹן. דְמְלֹאכִין לֹאוּ אַנּוּן לְגִבֵּי
סְפִירָן אֵלָא כְּסוּסוֹן לְגִבֵּי רוּכְבֵי עֲלֵיהוּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאוּקְמוּהָ מ"מ אִין יִשְׂרָאֵל נְגֹאלִין עַד שֵׁישְׁתַּעַבְדוּ בְּשִׁבְעִין וְתָרִין אֲמִין. וּבְגִין דָּא
כָּלֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּסִנְחָרִיב ע"ב אֲמִין, לְקִים בְּהוֹן מְלַחְמָה לְה' בְּעֵמְלֵק מְדוּר
דוּר. וְלִקְבֵל ע"ב שְׁרִים אַנּוּן שְׁמַהן שְׁבַעִין וְתָרִין דְוִיסַע וְיָבֵא וְיִט, לְקִימָא בְּהוֹן הַנָּה
ה' רוּכְב עַל ע"ב ק"ל, לְנִטְלָא מְנִיָּהוֹן נוּקְמָא מְעֵמְלֵק דְכְּלִיל ע"ב אֲמִין בֵּהּ. וְלִקְבֵל
ע"ב שְׁמַהן אִיהוּ וְיַכְלוּ דְסְלִיק ע"ב. וְדָא עֲלֵה אֲתַמַּר דְזָרַע כָּל זָרְעוֹנִין בְּבֵת אַחַת
יְחִידָהּ וְהִיא כְּלָה שְׁבַת מְלַפְתָּא מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְאִיהוּ תְּפֹאֲרַת וּמַעֲשֵׂה דִילָהּ.
וּבְגִין דְכָל בְּרִין דְבְּרָאשִׁית אֲתַכְּלִילִין בֵּהּ, לְכַךְ הִתְחִילָהּ תוֹרָה בְּבִי"ת מִן בְּרָאשִׁית.
וְאִיהִי בֵּת זוּגָה דְתְּפֹאֲרַת אָדָם כָּל חַד יְהִיב בֵּהּ חוּלְקָהּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לָהּ

רב ושליט עליהו, בגין דכלהו אתבריאנו באת יו"ד בת יחידא פלילא מעשר אמירן, ועשר אלהים. ה' פלילא מחמש אורין אור דיומא קדמאה. ו' שית סמכין דקשוט. יום הששי ה' בגין דביום הששי ואשתלים ה' בבית אחת. תא חזי פד אית לספירן למעבד פעלה בשם ידיע, דמתמן פעלה, לא אשתלים ולא אתעביד עד דכל ספירה יחיב תמן חולקא. (נ"א חולהא) דא יחיב תמן אתון דאנון כל גוונין אכמין מסטרא דבת יחידה. ואנון סומקין נקודין מסטרא דתלת אבהן. ודא יחיב וכו' עד דאתפליל בההוא שמא כל ספירן עכ"מ:

זוהר חדש - עוד לפרשת וירא אליו

עוד לפרשת וירא אליו

אמר רבי שמעון מאי וירא אליו. אלא קודשא בריך הוא פגונא דאחזי לאדם קדמאה, דור דור ופרנסיו דור דור ומנהיגיו, הכי אחזי לה לאברהם ואמר, בהאי דרא יהון צדיקים, ובהאי דרא בינוניים, ובהאי דרא רשעים. אמר רבי יוסי, בוצינא קדישא, הא אוקמוה הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, וקרא אחרא פתיב מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. ואם קדם דאתין לעלמא, אתגזר עליהו למהוי צדיקים או רשעים או בינוניים, לא הוה עתיד למהוי לון אגרא ועונשא, ולא הוה לה לנביא למימר לון מתניתין למימר, הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. אמר רבי שמעון שאלתא דא עמיקא, ואפליגו בה קדמאי, וסגיאינן כשלו בה. בגין דלא מטו לעומקא דרזא. על נביא אתמר האי קרא, (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. ורזא דא הכל צפון, והרשות נתונה, הא מלין אלין סתימין, ולא אתגלין אלא במאי דאוקמוה רבנן, מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, אוליפנא מהכא דקדם דאתיא לעולם, צלי בגינה ושוי מחשבתה בה בשעתא דזווגא, ובגין דא פתיב בטרם אצרך וכו' ובטרם. חד על דצלי בגינה קדם דאתא לעלמא. בגין דשוי מחשבתה בה קדם יצירתה בבטן בשעתא דזווגא. ובגין דא בטרם אצרך בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם. ובגין דאקדימת לה בצלותא ובמחשבתה קדם יצירתה וקדם דנפק מרחם איהו מנבא עתידות קדם דייתון לעלמא. כל שכן קודשא בריך הוא דינדע כל דרין קדם דייתון לעלמא. דקדם דייתי כל בר נש לעלמא, קדם יצרתיה מלאך ממנה על ההיא טפה, וקודשא בריך הוא גזיר עליה אם יהיה נביא או חכם או בעל מקרא ומשנה, או מארי רוח הקדש, או מארי בת קול, דאתנהיג בת קול במלולא דילה, ויימא הלכה כפלוני. או אם יהיה טפש, אבל רשע וצדיק לא קא גזר. אף על גב דאבוי עבד.

לה במחשבה רעה, דעביד בה מעשה דעביד לה בנדה או פעריות, או בגויה או בזונה או בשפחה. אף על גב דקודשא בריך הוא ידע דהוי בן רשע או ממזר קדם יצירתה, לא מני קודשא בריך על אבוי למעבד לה בעריות או בנדות, דהא מני בה באורייתא על הנדות ועל העריות. הדא הוא דכתיב ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב והאי איהו דאתמר נביא מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. מאי הרעות והטוב, אלא הכי קודשא בריך הוא לא גזר עליה דיהא צדיק וטוב. אלא קדם יצירתה הוא ידע מחשבה דאבוי. וקודשא בריך הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה. האי איהו כל חד בפרט. ובגין דא הכל צפוי במחשבה. דקדשא ידע מחשבתה בישא. והרשות נתונה לה לאדם במעשה. ואדם חב במחשבה ובעובדא, וגרם לעלמא דאתדבקו באילנא דטוב ורע ואיהו חזר בתשובתא ואתדבק, באילנא דחיי. ובגין דכל דרין בה תלין, ואורייתא דיהב לה, יהב למשה וכל ישראל. וכל (נ"א ובכל) דרין וכל דרין חזא בה קודשא בריך הוא דור דור ופרנסיו, דור דור ומנהיגיו. ומנא לן דקודשא בריך הוא יהב לה אורייתא, הדא הוא דכתיב או ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. אפלו שדין ומזיקין נפקו מנה. והאי איהו פקד עון אבות על בנים. אלין דמעשה אבוהון בידיהון. ולא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות, אלין דעובדא דאבוהון לאו בידיהון. ולא עוד אלא קודשא בריך הוא לא אמר דאחזי לה לאדם, ולא לאברהם, ולא לשום נביא, אלא דור דור ודורשיו וכו', ולא אמר דאחזי לה צדיקים או רשעים או בינוניים, ולא דגזר עליהו למהוי צדיקים או בינוניים או רשעים. א"ל רבי יוסי בתר דאחזי לה דרא דרא ופרנסיו, דרא דרא ומנהיגיו ודאי אשתמודע בהון אי אנון צדיקים או רשעים או בינוניים. א"ל הכי איהו ודאי, אבל רזא דמלה עמק הנסתרות לה' אלהינו:

אדהכי ההוא סבא עלאה אזדמן לגביהו ואמר לון, במאי עסיקתו סחו לה עובדא. אמר לון ודאי אורייתא אתבריאת תרי אלפי שנין קדם דאתברי עלמא, ובה אחזי לאדם הראשון דור דור ודורשיו וכו', ובה אחזי לאברהם אוף הכי. מאי דכתיב בה. ובגין דא וישמר משמרת מצייתי חקותי ותורת. ובה נמלך קודשא בריך הוא וברא עלמא. ונשמתהון דצדיקיא אוף הכי נמלך בהון קודשא בריך הוא וברא עלמא. הדא הוא דכתיב בראשית, ואין ראשית אלא תורה. ואין ראשית אלא נשמה. ואורייתא טפלה לנשמה, בגין דשבת שקול פנגד כל התורה פלה, ומחללין לה בגין נשמתא דבר נש דלא תפוק מנה קדם זמנה. ואיהי נשמתא דא נבואית בה נברא עלמא, וקודשא בריך הוא שלח לה בכל דרא ודרא לאגנא עלוי ולמסבל על דילהון, בגין דאיהי מאילנא דחיי, דלא תליא מנה זכות וחובה, לא אגרא ולא עונשא, דאנון עץ הדעת טוב ורע. וכל דור לית הוא פחות מששים רבוא שלטנותא דהיא נשמתא. ואחזי לאדם אם דרא יהא זכאה, בר נש יקום למידת נשמתא מסטרא דחסד, ויהון זכאין מסטרא דחסד, ומטה לון כלפי חסד, ודרא דא יהון

מארי חנא וחסדא. ואי לא מתנהגין בדרגא דילהון דאיהו ממנא על דרא ופרנסין דילה דיהון חסידין, קודשא בריך הוא אעבר מנהון חסד, ושלטי עליהו גבורה מדת הדין, למיידן להו כפום עובדיהו, ולא כפום דרגא ומולדא ומזלא דילהון. ורזא דמלה דא קא רמיזא לן בהגדות ודרשות, דאוקמוה משלחי רגל השור והחמור, אלין תרין משיחין דעתידין למיתי בהני דרי. אם דרא איהו חיבא אתקים בהון משלחי רגל השור והחמור. ועוד אוליפנא ברזא דא מלה אחרא לסמכא לגבה בשגם הוא בשר. ואוקימנא בשגם זה משה, דעתיד הוא למיהב אורייתא בדור המבול. אלא דהו רשיעיא, וקודשא בריך הוא גניז לה לצדיקיא. אוף הכי מזדמנא היתה בת שבע לדוד מששת ימי בראשית, אלא שאכלה פגה, ואוליפנא דחובין דבר נש, גרמין דלא יזכי לטובה דמזדמנא עלה למחוי מששת ימי בראשית. אוף הכי דרא טבא מרעין בישין דעתידין למחוי. אית למאן דאתרחק מנה, עד דמתקן עובדוי ואתחזר לה אבדה דילה. ואית דאביד לה בחובוי ולא אתחזר לה לעולם. והאי איהי אבדה דאתיאשו הבעלים ממנה, ואיהו דזכה במציאה קנה לה, אי אקדים בה לחברה. והאי איהו דקודשא בריך הוא אחזי לכל עלמא, שתא אלפי שנין וחד חרוב. ואחזי דבכל אלף קדמאה שולטנותה חסד. באלף תנינא שולטנותה גבורה דרים בתרין דרגין גבורים וחסידיים. ואלף תליתאה שולטנותה למחוי דרים דילה אנשי אמת. אלף רביעאה שולטנותה נצח. ואלף חמישאה שולטנותה הוד, והו עתידיים למחוי דרים דלהו גביאים. אלף שתיתאה צדיק יסוד עולם. ואם ח"ו באתר דדרגא דילהון מחיב לון למחוי צדיקים ואנון רשעים, פאלו עברין עמוד צדיק יסוד עולם מעלמא, וחזרין עלמא לתהו ובהו, ושלטי עליהו באתר דצדיק, סמאל הרשע. אוף הכי אם דרים דנצח והוד רשיעיא באתר דנביאי האמת, שליטין נביאי השקר. ואם דרא דאמת לא מנהיגין בה, אסתלק מניהו אמת ושלטא עליהו שקר. ואם דרין דגבורה לאו גבורה עומדים בפרץ, אסתלק מניהו גבורה ושלטי נוכראה עליהו, עליהו כף גם פן לקבלהון לתתא, י"ב שבטין קימין סחרני משפנא בהאי גוונא, כל חד מניהו בדוכתא דאתחזי לה. ולקבל האי דרגא עבד שלמה לתתא ים עומד על שנים עשר בקר, שלשה פונים צפונה, ושלשה פונים דרום, וג' פונים מזרח, וג' פונים מערב. והאי דרגא לעלא, מ"ט אקרי ים. אלא בגין דהווא צדיק דאמלי להאי ים, אקרי יום. הדא הוא דכתיב ויקרא אלהים לאור יום. וכתיב אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה. והוא נהיר ברזא דוא"ו דשמא קדישא. והווא יום ברזא דחילא דשמא קדישא, דבה אמלי להאי ים דאקרי ה'א תתאה דשמא קדישא. הדא הוא דכתיב כל הנחלים הולכים אל הים. וכל דא דרגא דצדיק בגין דכל תפניקין מנה נפקין. מאי הנחלים, אלין חמש דרגין דעמה הולכים אל הים לממלי לה. והאי דרגא אקרי בת שבע. וכד נהיר האי צדיק להאי דרגא דאקרי צדק, להאי דרגא דאקרי שבעה שבוועין שבעה זמנין, כדין עלמא תתאה נמי האי דרגא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאקרי סיהרא דשלטא בליליא, שנת הלכנה כמה סגי שנ"ה יומין וארבעין ותשע שבועין, מנהון לקבל האי דרגא דים דלעלא, דאיהי מקבלא מנה. אשתארו י"ב יומין לקבל י"ב שבטין דסחרני האי יומא, למטר מטרת משכנא וכלא לאחזאה חילא עלאה. וע"ד פתיב כל הנקרא בשמי דא דרגא דצדיק, דאיהו נהיר בחילא דשמה קדישא, הדא הוא דכתיב ולכבודי בראתיו, דא ימא בחכמתא דאקרי כבוד. יצרתיו דא רוא דיום לתתא דאיהו לקבל כל דלעלא. אף עשיתיו דא סיהרא דלתתא. וע"ד פתיב יוצר אור ובורא חשך, דרגא דשמשא וסיהרא. פדין פד אתחברו עושה שלום במרומי, וכדין שלמא לעלמא. הדא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. וכדין יחודא לעלא ויחודא לתתא שלמא לעלא ושלמא לתתא. שגאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב:

מתניתין בטהירו בריש הורמנותא דמלכא, גליף תשע גליפין בגלגלוי טהירין, וחד טמיר ולא ידיע. גליף גליפין ובטש גו בוצינא חדא, ונפיק א הימנו דחד הורמנותא טמיר בטמירו ידיע ולא ידיע. כל סוכלתנו בה הדרא לאחורא. זעיר הוא, ומגו זעירותא דילה טמיר בסתימו דמעוי ולא ידיע. כל הרהורין בה משבשן, תבין והדרן ולא אתדבקו. בה סתימין תלתין ותריין עינין, אנון עינין לא פתיחו. רשימן אנון ברשימו זעיר. בה סלקין הרהורין ועובדין ולא גלי טעמיהו. כניש לון בשעתא דאזדריקו, ובשעתא דאתכנישו זריק לון. בה מתצירן ציורין סתימין ולא גלין. גליף גליפין ובטש ונפק ב' חד דלתתא דסחרא. סחור סחור ופרחא באורא. בטש במגדלא ואסתחר היכלא מגו אורא דפרחא, בה שוין ציורין אמנין בכל מאני כסה ודהב ונחשא. אזלא ואתטמרא ולא אשתמע קלה לבר. לגו במעוי שמיע קל דלא אתידע, והוא קלא נפיק מסיפי דעלמא עד סיפי דעלמא, סלקא ונחתא אזלא וקימא, עינא לא שלטא למחמי בשעתא דאתכסי אתגליא, ובשעתא דאתגליא אתכסי. בסתימו דעינין חמאן לה. באטימו דאודנין שמעין לה. בפתיחו דעינין אתכסי לה. ולא ידיע עד דאודמין לפתורה זכאי קשוט למיכל. גליף גו גליפא דציורא ונפק ג' דאתכסי חושנא ואפודא. מזוז בהמיינא. אתגלי ביממא ואתכסי בליליא. נפק זמנא חדא ואתחרט ואגני, עד דאתי ו' אחיד בה ואתפיס ותב לדוכתה, ולא בעי לאתגלאה אלא לאנון דקארן לה בליליא. ובצפרא גלי רשימו דחוטא סעיר דקיק דאתחבר בהדיהו ביממא בגו שירותא וחדוה דמזמרן לה בליליא. ועביד טיבו לכלא, סליק דגלא לימינא ואתרשים וקים עלמא. עאל גו היכלין פנימאין ונפק ובבי עלמא שירותא וסופא איהו טמיר בשתיין רבון עלמין, בסטר דרומא שארי ונפק ואחיד מגרופיא ואפיק מזונא לכלא ונהיר לון. גליף גליפו דטהירו דטיהרא דכיא, ואפיק ד' בחשבנא (נ"א בחשבא) דמאתן אלה עלמין ערטורא דנהורא דנהיר. מנה נפקן עמיקן לגלאה. נהרא דנהיר ואתטמר ואתחשך. איהו דחי ואחרא מקרב. איהו מחי ואחרא מסי. בידה שרביט דחי ומותא. טמיר בארבע מאה

אבנין מגיחי קרבא, מארי דרומחה וחרבא דמלהטא, דמתמן נפקין ומתפשטין בלא חשבנא. כד אגליף גליפו בהתוכא דנורא דדליק, נפיק מנה חד סמקא כורדא. שערורי תלין כרובי דטורי חשוד. דחילי ואימתנו תקיפא יתירא הוספת בה. ידוי דבין בשלהובא דחרבא מהפכא. יומא דיתער, פלא עברין קמה כבני מרונא. זכאה איהו מאן דקריב בה ואשתזיב מנה. גליף גליפין דטורי נהירו ואפיק ה' דקימא גו עמודין דעלמא, פלא קימין קמה ויתיב ביניהו כמלפא גו חילה. תרין רברבין ממין קימין לקבלה, עביד שלמא ביניהו. בשעתא דאתגלי. פלא קימין בקיומיהו. סגיר ופתח. ובגינה קימין שתין אלה רבוא על טורין סגיאין. וכל מפתחן דמלפא בה קימין. עביד פרעותה ולית מאן דימחי בידה. סתימין עלאין רמין טמירין קימין עלה וחדאן בה, כוי נהורא מנה פתיחן ונהרן. חותמא טמירא דמלפא בידה, עביד פרעותה בחיל שמיא ודירי ארעא. גו אצילי ידוי ידורון תלת מאה אלה רבוא עלמין. אורכה מסיפי עלמא ועד סיפי עלמא. יתיב על פרסא דשביבין דנור. מנה נהרין עלמין מנה אתונג, חד הוא חד להוי חד אקרי, בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין. גליף גליף ובטש בצירא ואפיק ו' (נצח) דאזלא תדיר ואחיד דחיו, ושחיק נהירין למיזן עלמין באנון נהירין דשחיק. חמש סימין דקטרת בוסמין אתערבון בהדיהו. איהו שחיק ונהיר ולא אתבסם לבר. טמיר גרמה דלא יתבסם ולא ריחון בה ריחא. קדמא לשמושא ברזא דת"ק רזין דמלפא. קאם על קיומה ומלפא תמיד עלה. בה שרין כל אנון מהימני קשוט. חד חברא אית לה יהיב רשו דא לדא מיומ' דהוו. אולפי הכי גליף ובטש בגלפוי ואפיק: ז' (הוד) תהוא מהימנא אחרא דלגבי חברי. כל אומנותה דחברה איהו עביד, קאים לגבה ברעוא סגי. דא על דא קאים, נטיל. מהימנין אנון למעבד טיבו לבי דוד אברהם רחמא תמיד על דא יצחק קרבנא שלים תמיד על דא. יעקב שלימו דכלא קאים ותמיד עליהו. כחדא אנון ואתחפין בעששיתא דמקבל שמשא י גליף גליפין ובטש בוצינא ואפיק ח' (יסוד) ודא תמינאה לחשבנא, ואפיק חד רחמא דכלא תאובתא דכלא. זכאה דכלא מהימנא דכלא, דיוקנא דההוא שלים. זיהרא דמתפשט לד' זהרין, הוא נעין בארעא ורישיא מטי לצית שמיא. עפיא שפיר ואנבה סגי, ומזון לכלא בה. תחותה תטיל תהיא חיותא דאתחמם לד' סטרין דעלמא. בענפוי ידרון צפרי שמיא. אזל ועף בחמש מאה עלמין ואפיק מיכלא מכלהו, ואיהו נטיל וגבי מניהו דא יהיב נחמא, ודא יהיב מיא, ודא יהיב משחא, ודא יהיב מנא. ואיהו גבי ואעיל באוצרא דמשכני, ואיהו טמיר לית בה דיוקנא לאסתכלא לבר. נהירו דילה מסיפי דעלמא ועד סיפי דעלמא. כל חיון בה שרין, ואיהו יהיב למאן דלית לה חיון כלל. עאל לאנון חמש מאה עלמין, ונטיל מניהו חמשין שנין ולא יתיר, ואיהו יהיב. לבתר עאל לגבי אבא ואמא, וממה דיהבי לה יהיב איהו ואשלים לשבעין. אתגלי ביממא אתחם לתריסר תחומין. שבעין תמרים ותריסר מבועין דנבעין בה תלין זכאין אקרון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על שמה. בכל מיכל וכל עבדא דכל עלמא, איהו לקיט ואיהו יחיב. בריך דוכרנה לעלם ולעלמי עלמאי: גליף בתקפא גלידא דתקיפו חד ואפיק ט', ואיהו גרמא תשיעה דסלקא ביממא ונחית בליליא. טמירא בתלת מאה ושתינ וחמש דיוקנין טמירין. אזלא ונחתא וקימא טמירין בין תרין דרועי דמלכא: גליפא בעזקתא דשרביטא דגשפנקא. פרוונקא דנטיר באורחא, דאין דינין ויטיב על עיונא דספרין פתיחן. טב וביש קימא לקבלה. מסטרה חיון, ומסטרה מותא. מסטרה מתקא, ומסטרה מרירו. חד חיויא קאים לקבלה רישה תחות לרגלה. בשעתא דאפיק רישה מחי בזנבוי. מאן דאערע בקשר שוי מאיד לה עד נוקבא דתהומא רבת. קימא רגלה על רישה דההיא חיויא, כד אסתלק בקע ימא באוירא דמטי ולא מטי. קימא בליליא. פלג נכסין לעותרין. יחיב מזונא לביתה. אתחבר ואתטמר ברמ"ח אנפין. אתקשט בקשוטי מלכא. רבון כל ארעא אגניו בגוה נהורא דנהיר ורהיט בארונא לאורייתא, אגח קרבא בשנאוי ונטיל נוקמין. מזרו גרמה כגבר תקיף. חרבא משננא בידה. רמחה שביבין דנור. גירין דזריק להטן בתקיפו דאשא דאכלא. בוצינא דשרגא דשארי על רישיהו דזכאי קשוט. טמירו דאנון היכלין דילה לית לה חשבנא. תחומין דילה עד שפתא דימא דגנוסר. אתתחמא לד' סטרין. ארבע מלכין מתצירן מגוה. בהו שלטא על עלמא. תרי רבין קביען תחותה. טס בהו בתריסר (נ"א בתמניסר) עלמין ואגניו תמן. בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין אמן נצח סלה ועד:

תם ונשלם – שבח לאל בורא עולם



הזהר הקדוש - תיקוני זהר

תקוני הזהר - הקדמת תקוני הזהר

[תיקוני זהר - דף א ע"א]

(דף א ע"א) רבי שמעון אזל ליה וערק למדברא דלוד ואתגניז בחד מערתא הוא ורבי אלעזר בריה, אתרחיש ניסא נפק להון חד חרוב וחד מעיינא דמיא, אכלי מההוא חרוב ושתן מההוא מיא, והוה אליהו זכור לטוב אתי להון בכל יומא תרי זימני ואוליף לון, ולא ידע איניש בהו וכו', בזהר חדש פרשת תבוא פתוב שם.

ודא אתקרי תקוני הזהר דאינון שבועין אנפין לאורייתא דפריש רבי שמעון בר יוחאי במלת בראשית מסתרי אורייתא.

קום רבי שמעון אפתח מילין קמי שכנתא, פתח ואמר והמשפילים יזהירו פזהר הרקיע וגומר (דניאל יב ג), והמשפילים אלין רבי שמעון וחברייא, יזהירו פד אתפנשו למעבד האי חבורא, רשותא אתיהיב להון ולאליהו עמהון ולכל נשמתין דמתבתאן לנחתא בינייהו ולכל מלאכיא באתפסיא ובארח שכל.

ועלת על כלא יהיב רשו לכל שמתן קדישין ולכל הויין ולכל פנויין לגלאה לון רזין טמירין כל שם בדרגא דיליה, ורשותא יהיב לעשר ספירן לגלאה לון רזין טמירין דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא.

פזהר הרקיע דאיהו כליל כל גוון, זהר טמיר וגניז, זהר בהיר בשחקים, זהר זריק נצוצין ומבהיק כפרק לעינין, זהר זהיר חוור כסיהרא, זהר זהיר סומקא כמאדים, זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה, זהר ירוק ככב, זהר כליל חוור וסומק, זהר זהיר לכל עיבר, כמאן דמחא בפטיש וזריק שביבין לכל סטרא, הכי מהאי זהר זהרין פמה נשמתין, דאינון זהרין פלהו ברקיע.

נוסחא אחרינא: תאנא והמשפילים יזהירו פזהר הרקיע, דאיהו זהר טמיר וגניז דא פת"ר, זהר בהיר בשחקים דא חכמ"ה, זהר זריק נצוצין ומבהיק כפרק לעינין דא בינ"ה, זהר חוורו כסיהרא דא גדול"ה, זהר זהיר סומקא כמאדים דא גבור"ה, זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה דא תפאר"ת, זהר ירוק ככב דא נצ"ח, זהר כליל אוכס וסומק דא הו"ד, זהר זהיר לכל עיבר כמאן דמחא בפטיש וזריק שביבין לכל סטר דא יסו"ד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלין אינון נשמתין מאלין משפילים דאית בהון שכל לאשתמודעא ברזין דמאריהון, פלהו רשימין ומצויירין במלכותא דרקיעא פכוכביא דנהרין ברקיעא, והיינו יזהירו כזהר הרקיע, מאי הרקיע דנהרין ביה נשמתין דמשפילים פכוכביא ברקיע הכי נהרין בכרסיא.

וכלהו פרחין מן רקיע, ודא צדיק חי עולמים דמניה פרחין נשמתין דצדיקיא ונהרין בסיהרא, ועלייהו כתיב (בראשית א יז) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ.

[תיקוני זוהר - דף א ע"ב]

ואיהו רקיע דאיהו לעיל מחיוון הדא הוא דכתיב (יחזקאל א כו) וממעל לרקיע אשר על ראשם, והפוך רקיע ותשפח ליה עיקר, ויסודא דמרפבתא דעליה קיימין חיוון וכרסיא דמרפבתא עלאה, ועליה אתמר (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם, על צדיק דלעילא (דף א ע"ב) קיימא עלמא דאתפסיא, ועל צדיק דלתתא קיימא עלמא דאתגליא, והיינו מצדיקי הרבים, מההוא צדיקא דעלמא תליין, מאי הרבים אלין דאתמר עלייהו הלכה כרבים דאינון מסטרא דאבהן, דלית רבים פחות מתלת הלכה כרבים דא שכינתא.

ומתמן (ישעיה ס כא) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, האי דאתמר בה (שם סו א) והארץ הדם רגלי, דא שכינתא דאיהי פלילא מעשר ספירן, ומתמן אתקריאו ישראל מלכים צדיקים חוזים נביאים מארי תורה גבורים חסידים נבונים חכמים ראשי אלפי ישראל.

ורשותא אתיהיב לאלין נשמתין דאתתרכו מאתרייהו בתר קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקננא בהאי חבורא, דאתמר בה (משלי כו י) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו, ולית צפור אלא שכינתא, דאיהי מתתרכא מאתרהא הדא הוא דכתיב (דברים כב ז) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך, את לרבות שכינתא תתאה, האם שכינתא עלאה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אמהם, דתרויהו אתתרכו מאתריהון, ובגין דא שלח תשלח תרין שלוחין חד מבית ראשון וחד מבית שני, לקיימא ביה (שם מב ח) אני יהו"ה הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן שכינתא עלאה, ותהלתי לפסילים שכינתא תתאה, פן איש נודד ממקומו דא קודשא בריך הוא דאתמר ביה (שמות טו ג) יהו"ה איש מלחמה, דאתתרך אבתרייהו.

ועוד פן איש נודד ממקומו, דא משה דכתיב (במדבר יב ג) והאיש משה ענו מאד, דאתתרך רוחיה אבתריהו. ועוד פן איש נודד ממקומו מאן דאיהו איש צדיק דאזל נע ונד מאתריה פשכינתא, דאתמר בה (בראשית ח ט) ולא מצאה היונה מנוח, דהכי אוקמוהו רבנן בזמנא דאתחרב פי מקדשא גזר על בתי הצדיקים דיחרבו,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּאֲזַלִּין כָּל חַד נִוּרָד מִמְקוֹמוֹ, דְּדִיו לְעֵבֵד לְמַהוּי כְּרַבִּיה, וְרוּז דְּמַלְה נִדָּד הוּא לְלַחַם
אִיה אִי”ה דְּמַרְחַם עָלֶיהָ, אוּף הָכִי (ישעי, נא יח) אִין מְנַהֵל לָהּ וְגוֹמַר, וּבְגִין דָּא דִּיו
לְעֵבֵד לְמַהוּי כְּרַבִּיה, וְלִית לַחַם אֶלָּא אוּרִייתָא, הָאִי גָרַם לְמַאֲרֵי תוֹרָה דְּאֲזַלִּין
מִתְרַכִּין.

זְכָאָה אִיהוּ מְאֲרֵי מְתִיבְתָא מְאֲרֵי מְדַרְשׁ מְאֲרֵי תוֹרָה, דְּגַם צְפוּר מְצָאָה בֵּית (תהלים
פד ד), בֵּית דְּנִשְׁמָעִין בֵּיה פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא, דְּבִאֲתַר דְּאִית תַּמָּן תוֹרָה דְּאִיהוּ עֲמוּדָא
דְּאִמְצָעִיתָא, גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית תַּמָּן, וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבְּנָן כָּל בֵּית שְׁאִין
נִשְׁמָעִין בּוּ דְּבִרֵי תוֹרָה לְסוּף תַּחְרַב, וְאֵלִין דְּנִשְׁמָעִין דְּבִרֵי תוֹרָה בְּהוּן אֲתַקְרִיאוּ
בִּיצִים אֶפְרָחִים בָּנִים, בִּיצִים מְאֲרֵי מְקַרָא, אֶפְרָחִים מְאֲרֵי מְשָׁנָה, בָּנִים מְאֲרֵי קַבְלָה.

וְעֲלִייהוּ אֲתַמַּר (דברים כב ו) וְהָאֵם רוֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרָחִים אוּ עַל הַבִּיצִים, שְׁלַח
תְּשַׁלַּח מִנִּיהוּ, אֲבָל עַל מְאֲרֵי קַבְלָה אֲתַמַּר (שם) לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, דְּלִית
סְכֻלְתָּנוּ לְאִשְׁתַּמּוּדַע בְּשִׁכְיִנְתָּא כְּאֵלִין מְאֲרֵי קַבְלָה, וְאֵלִין עֲבָדִין לָהּ דִּירָה וְלִקּוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וּפְרָחִין עִמָּה, בְּכָל אֲתַר דְּאִיהֵי פְּרַחַת כְּלָהוּ מְנַדְּדִין עִמָּה בְּשִׁלְיחוּתָא דִּילָהּ,
אֲבָל אֶפְרוּחֵי לִית גְּדַפִּין דְּלָהוּן שְׁלַמִּין דְּפְרָחִין בְּהוּן, דְּאִינוּן פְּקוּדֵי דְעֵשֶׂת, כָּל שְׁכָן
בִּיצִים, וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר עָלֶיהוּ לְגַבֵּי אִימָא שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם.

[תיקוני זוהר - דף ב ע"א]

עַד דְּאֲמַר מְלִין אֵלִין הָא סְבָא אֲזַדְמֵן לִיה וְאֲמַר, וְהָא פְּתִיב וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ,
אֲמַר לִיה סְבָא כָּל אֲתִין לְרַבּוּי, וּבְגִין דָּא לֹא אֲמַר וְהַבָּנִים תִּקַּח לָךְ, אֶלָּא וְאֶת,
לְרַבּוּת אֶפְרוּחִים, אֲבָל לֹא אֲמַר הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ, אֲמַר לִיה בְּרִיךְ אַנְתָּ בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא דְהָכִי הוּא וְדָא, וּבָנִים אִינוּן וְדָאִי תַּחּוּת אִימָא עֲלָאָה, חֲסִידִים גְּבוּרִים מְאֲרֵי
תוֹרָה חוּזִים נְבִיאִים צְדִיקִים, חֲסִידִים מְסֻטְרָא דְחָסֵד דְרָגָא דְאַבְרָהָם, וְאוּקְמוּהָ עָלֶיהָ
אִין חֲסִיד אֶלָּא הַמְתַּחֲסֵד עִם קוּנו, דְעֵבִיד לִיה קִין דְּאִיהוּ אַכְסֵנְיָא דִּילֵיה, וְדָא
שְׁכִינְתָּא דְאִיהֵי (דף ב ע"א) קִין דִּילֵיהָ בֵּית דִּילֵיהָ הִיכַל דִּילֵיהָ, מְלוּן דִּילֵיהָ וּבְאַרְעָא
קְדִישָׁא אִיהֵי יְחוּדִיה וּבֵיתֵיהָ, וְלֹאוּ מְלוּן וְאַכְסֵנְיָא, אֶלָּא כְּפּוּם הָהוּא בְּרַשׁ דְּתַקִּין
לָהּ, וּבְגִין דָּא יְהִיב מִדַּת חֶסֶד לְאַבְרָהָם.

גְּבוּרִים מְסֻטְרָא דְגְבוּרָה דִּיהִבִּין תּוּקְפָא לְמַאֲרֵיהוּן לְכַפּוּשׁ עֵבֵד תַּחַת רַבּוּ וְשִׁפְחָה
תַּחַת גְּבַרְתָּהּ בְּקִשׁוּרָא דְתַפְלִין, דְּמֵאֵן דְּלִית לִיה תַּפְלִין בְּשַׁעַת קְרִיאַת שְׁמַע,
מְסֻטְרָא דִּילֵיהָ שְׁלִיט עֵבֵד וְשִׁפְחָה עַל עֲלָמָא, וּבְהָהוּא שַׁעַתָּא רַגְזָא שְׁכִינְתָּא, הָדָא
הוּא דְכָתִיב (משלי ל כב) תַּחַת עֵבֵד כִּי יִמְלוֹךְ וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירְתָּהּ.

וְאוּף הָכִי אִיהֵי רַגְזָא יִתִּיר עַל נְבֵל כִּי יִשְׁבַּע לַחַם (שם), דְּאֲתַמַּר בֵּיה (שם ט ו) לְכוּ
לְחַמוּ בְּלַחְמֵי, דְּאִיהוּ קִמְצָן נְבֵל בְּמִמוּנֵיהָ נְבֵל שְׁמִיָּה, דְּלֹאוּ אִיהוּ גְּדִיב וְלֹאוּ אִיהוּ
מְזַרְעָא דְאַבְהֵן דְּאֲתַמַּר עָלֶיהוּ (תהלים מז ו) גְּדִיבֵי עֲמִים נְאֻסְפוּ, דְּהָא קִמְצָן אִיהוּ עֲנִי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הדעת, בטר דלא עביד טיבו למארי תורה למהוי מחזיק בידיהו, ואורייתא בלא פקודיא לאו איהי תורת יהו"ה.

מארי תורה מסטרא דעמודא דאמצעייתא, דביה חצות לילה תהו קם דוד לחברא ליה בשכינתא דאתקריאת לילה, ואיהו שומר מה מליקה (ישעיה כא יא), ליל ה', ליל שמורים הוא ליהו"ה (שמות יב סב), ובגינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר (תהלים מב ט) יומם יצוה יהו"ה חסדו ובלילה שירה עמי.

חזים נביאים מסטרא דנצח והוד, דבהון פלילן תרין שמתן דאינון יאהדונה"י, דבהון תמניא אתוון, לקבל תמניא ספרי נביאים, ונביאים תרין הא עשר, לקבל עשר ספירן, לקבליה חזא יחזקאל עשר מראות. צדיקים מסטרא דצדיק, על כל אלין אתמר (דברים כב ו) לא תקח האם על הבנים.

ועוד אלין דעסקין באורייתא לשמה, ונטרין פקודהא דאינון תרי"ג מצות דתליין משם יהו"ה כענבין באתפלא, כדי ליחדא בהון לשם יהו"ה בשכינתא, כבר נש דמתיחד עם בת זוגיה בכל אברין דיליה לאפקא זרעא מעליא, אתמר בהון (שם) לא תקח האם על הבנים, ואלין דלא משתדלי באורייתא לשמה, אתמר בהון שלח תשלח את האם, את לרבות שם יהו"ה דאסתלק עמה מההוא בר נש.

ועוד אלין דאוקרין שבתות וימים טובים, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, דעבדין עובדא דבנין עם שבת מלכתא, ועם קודשא בריך הוא דאיהו יום השבת, מאן דקיים ביה (ישעיה נח יג) וכבדתו מעשות דרכיה, האי איהו (שמות כ יב) כבד את אביך ואת אמך וגומר.

דתלת עלמין נינהו, תרין ירית בכבוד אב ואם, ותליתאה ירית באורייתא, דכליל לון ב"ן י"ה, הדא הוא דכתיב (דברים ל כ) כי הוא חייך ואורך ימיה, כי הוא חייך בעולם הזה דא גן דלתתא, וארך ימיה דא עלמא דאתי עלמא אריכא, על האדמה אשר יהו"ה אלהיך נותן לך עלמא שפלה.

ועוד אלין דקשרין לשכינתא עם קודשא בריך הוא בקשורא דתפלין, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, ואינון דלא קשרין לון כחדא, אתמר בהון שלח תשלח את האם, ועוד אלין דמייחדין לון כחדא, לעמודא דאמצעייתא ושכינתא תתאה בקריאת שמע, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, ואלין דלא מייחדין לון ביחודא דקריאת שמע, כתיב בהון שלח תשלח את האם, בכל אתר את לרבות, והכא לרבות חכמה עלאה אב האמונה דאיהי בינה, ועלה אתמר הכא לא תקח האם, שלח תשלח את האם, הדא הוא דכתיב (משלי ב ג) כי אם לבינה תקרא, ואיהי אורייתא דלעילא דאתמר בה (שם א ח) ואל תטש תורת אמך.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[תיקוני זוהר - דף ב ע"ב]

ועוד אלין דנטרין אות ברית בתחומיה, דאיהו שמונה ימים, ונטרי אות שבת בתחומיה, דאינון י"י מן יאהדונה", דבגינייהו אוקמוה מארי מתניתין, דלא אשתכח בר נש פחות מתרוייהו, כתיב לא תקח האם על הבנים, ואינון דלא אשתכחו בכל יומא בשתי אותות אלו דאינון אות תפלין ואות ברית (דף ב ע"ב) מילה, ובשבת אות ברית ואות שבת, כתיב בהון שלח תשלח את האם.

ואי תמרון אמאי צריכין למהוי תרוייהו בכל בר נש בכל יומא, בגין דלא תשתכח שכינתא דאיהו יו"ד מן אדנ", יחידה בלא קודשא בריך הוא דאיהו יו"ד מן יהוה, וצריך בר נש דלא ישתכח בכל יומא פחות מתרוייהו, ואי לא עליה אתמר (משלי טז כח) ונרגן מפריד אלון, דאפריד אלופיה דעלמא משכינתא, נוקבא אתמר בה (שמות לא יז) אות היא לעולם, דכורא ברית מלח עולם הוא, ובגין דא אות תפלין נוקבא, אות ברית דכורא, ורזא דמילה (דברים ל יב) מ"י יעלה ל'נו ה"שמימה, ברישי תיבין מיל"ה ובסופי תיבין יהו"ה, בתפלין נוקבא הדא הוא דכתיב (שמות יג טז) והיה לאות על ידכה יד פהה

ועל קן דצפורא דא אתמר, (ישעיה ד ו) וסכה תהיה לצל יומם וגומר, ואיהו לשון סכך שמספכת בה אימא על בניה, אפרוחים דילה תלת הדסים ותרי בדי ערבות ולולב, או ביצים דא אינון אתרוגין דכל חד שיעוריה בכביצה, ואלין דרשימיין בהון כתיב עלייהו לא תקח האם על הבנים, דתלת הדסים רמיון לתלת אבהן, תרי בדי ערבות לתרי נביאי קשוט, לולב צדיק בתמר יפרח (תהלים צד יג), אתרוג רמיו לשכינתא, סוכה רמיו לאימא דמספכת עלייהו, הא אינון תמניא לקבל יאהדונה", דאיהו חושבן סוכ"ה כ"ו ה"ס, ואלין דלא נטלין אלין סימנין בידיהון כתיב בהון שלח תשלח פת"ר חכמ"ה, דלא שריין אלין באלין תמניא, למהוי פלהו עשר ספירן בכל נענוע ונענוע דנענועי דלולב ומיניו, בכל פקודא ופקודא

ועל האי צפור קא רמיו רבנן בהגדה דבתרא, דרבה בר בר חנה דהוה אזיל בספינתא, וחזא לההיא צפרא דימא מטא עד קרסולוי, ומאן צפור הכא חד מאלין אפרוחי או מאינון ביצים, אפרוחים כגון פרחים דלאו אינון גמר פרי מתתא לעילא, או מבנים שית דאינון מעילא לתתא תחות אימא עלאה, דהא ביצים מסטרא דאימא תתאה אינון דאיהי ביצה, אפרוחים מסטרא דצדיק מתתא לעילא, אלא לא הוה אלא מאלין אפרוחי וצדיק שמייה עמודא חדא מארעא עד רקיעא, וימא מטי עד קרסולוי אלין נצח והוד, דאימא עלאה איהי ימא דאתפשטת לחמשין תרעין, עד קרסולוי דההוא עופא.

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגֹוֹנָא דָא יו"ד אִיהוּ עֶשֶׂר ה' חֲמֵשׁ, עֶשֶׂר זְמַנִּין ה' אֵינֹון חֲמִשִּׁין, עֶשֶׂר בְּכַל סְפִירָה מְאֲלִין חֲמֵשׁ מַחְסָד עַד הוּד, יְסוּד נְטִיל לֹון כְּלָהוּ וְאִיקְרִי כ"ל כְּלִיל מְאֲלִין חֲמִשִּׁין, וְכִרְסִיא דְלִתְתָא יָם הַמְלַח כְּסָא דִין.

עוֹף דְאִיהוּ צְפוּר דִּילִיה אִיהוּ מִטְטְרוּן, עֲלִיה אֲתָמֵר (קהלת י כ) כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוֹל, קוֹל דְקָרִיאַת שְׁמַע דְאִיהוּ כְּלִיל שִׁית יוֹמִין דְחוּל וְשְׁלִיט עֲלֵיהוּ, וְנְטִיל הֵהוּא קוֹל וּפְרַח בֵּיה עַד עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, דְאִיהוּ קוֹל יְהו"ה עַל הַמַּיִם, (תהלים כט ג) וְלִית מַיִם אֲלָא תוֹרָה, וְאִיהוּ קוֹל יְהו"ה בְּהֶדֶר, עַד שִׁית קָלִין וְאִיהוּ שְׂבִיעָא לֹון בְּאִמָּא.

[תיקוני זוהר – דף ג ע"א]

וּבְעַל כְּנַפְיָם יִגִּיד דְבַר (קהלת י כ), דָּא צְלוֹתָא, דְמַטִּי לָה עַד צְדִיק חֵי עֲלָמִין, כְּלִיל ח"י בְּרַכָּאן, דְאֲתָמֵר בְּהוּן (משלי י ו) וּבְרַכּוֹת לְרֵאשׁ צְדִיק, חֵי הָעוֹלָמִים, וְצְלוֹתָא אִיהוּ דְבוּר דְרַכִּיבַת עֲלִיה, וְאִיהוּ מְרַכְּבָה לְגַבְהָ בְיוֹמִין דְחוּל, וְדָא שְׂכִינְתָא וְדָא אַדנ"י, קוֹל רַכִּיב בְּפוּמוֹי דָּא יְהו"ה, וְרִזָּא דְדְבוּר (תהלים נא ז) אַדנ"י שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּגּוֹמֵר, וְאִיהוּ מְרַכְּבָה לְתַרוּיְיהוּ כְּגֹוֹנָא דָּא יֵאֱהַדוּנָה"י, וְהַכִּי סְלִיק מְלֶאךָ כְּחוּשְׁבַן תְּרִין שְׁמֵהֶן כְּחֻדָּא, וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִי מְלֶאךָ שֶׁר הַפְּנִים, דְעַל יַד שְׁלִיחָא דָּא מְתִיחְדִין בְּשִׁית יוֹמֵי דְחוּל, אֲבַל בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא לָא סְלִקִין תְּרִין שְׁמֵהֶן אֲלִין, דְאֵינֹון עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא וְשְׂכִינְתָּיה, וְלָא מְתִיחְדִין עַל יְדֵי שְׁלִיחָא, אֲלָא בְצְדִיק חֵי עֲלָמִין, וְעֲלִיה אֲתָמֵר כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוֹל, קוֹל (דף ג ע"א) דְקָרִיאַת שְׁמַע, וּבְעַל כְּנַפְיָם יִגִּיד דְבַר דְבוּר דְצְלוֹתָא, וְלָא עַל יְדֵי שְׁלִיחָא, וּבְגִין דָּא (משלי י כו) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם הוּא כְּלִיל כְּלָא, וּבֵיה מְתִיחְדִין תְּרִין שְׁמֵהֶן אֲלִין, וְעַל תְּרִין שְׁמֵהֶן אֲלִין אֲתָמֵר (דהי"א טו לג) אֲזַ יִרְנְנוּ עֲצֵי הָעֵר, וְנַעֲנֶה מְלֶאךָ מִגּוֹ אִשָּׁא מְשֻׁמֵּיָא וְאֹמֵר, הֵן הֵן מַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה, וְהוּוּ מְתַקְבְּצִין מְלֶאכֵי הַשָּׁרַת כְּבַמְזֻמוּטֵי חָתָן וְכֻלָּה. אֹמֵר רַעֲיָא מְהִימְנָא בְרִיךְ יְהֵא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא דְאֹמֵר מְלִין אֲלִין, לִיחְדָּא בְהוּן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה.

קוּם אֲלִיהוּ נְבִיאָה לִיקְרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה, וְיִתְעַרוּן עִמָּךְ שְׂאֵר נְבִיאֵי, וְעֵבִיד לִיה קְנָא בְהַאי חַבּוּרָא, וְלְכָל מְשַׁרְיִין דְאֹזְלִין מִתְתַּרְכִּי בְתַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה, לְחַבְרָא לֹון בְּהַאי חַבּוּרָא, לְאַשְׁתַּכְּחָא בֵּיה נִיחָא לְאֲלִין מְשַׁרְיִין דְנִשְׁמַתִּין דְאֹזְלִין מִתְתַּרְכִּין מְשְׂכִינְתָּא, דְאִיהִי יַחֲדָאָה אִיכָה יֹשְׁבָה בְדָד (איכה א א), וְלְאַשְׁתַּכְּחָא בֵּיה נִיחָא לְמְשַׁרְיִין דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְאֲתָמֵר בְּהוּן (ישעיהו לג ז) הֵן אֲרָאֲלִם צְעֻקוֹ חוֹצָה מְלֶאכֵי שְׁלוֹם מֵר יְבַכְיֹון, וְלִית שְׁלוֹם אֲלָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קום לחברא לון בהאי חבורא, דהא כד אית בישראל משכילים, מאלין דאתמר בהון (דניאל יד ג) והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע, דא דאתקרי ספר הזהר, דיידעין למפלח למאריהון, ולאפקא אזכרות דשמהן דקודשא בריך הוא ושכינתיה בכונה, ולחברא לון בקול דקריאת שמע, ובדבור דצלותא, דאינון תרין שמהן יאהדונה", דבהון כלילין כל הווי"ן וכנוי"ן ועשר ספירן.

כמה מלאכין דאינון חיוון דמרפבתא ושרפים ואופנים, וכל עשר פתות דכלילין בהון דמשמשין לעשר ספירות, כלהו ופניהם וכנפיהם פרודות (יחזקאל א יא) לפומוי, לקבל אלין אזכרות, דאינון יאהדונה", בין בקריאת שמע בין בצלותא בין בשירות ותשבחות והודאות, דבכל אזכרה דיפוק מפומוי בכל אתר ובכל ממלל, צריך לכוונא דיבור באדנ"י קול ביהו"ה, וליחדא לון כחדא, ביחודא דאיהו יחיד נעלם, דמחבר לון ומיחד לון כחדא, וביה צריך הפונה, דלא תליא למימר ביה קול ודבור אלא מחשבתא.

כד נחית קודשא בריך הוא בקריאת שמע, אתמר בחיון ואשמע את קול כנפיהם (שם כד), בעשר מיני הלולים, בשיר פשוט דאיהו י' כת"ר, כפול דאיהו י"ה חכמ"ה ובינ"ה, משולש ביה"ו דאיהו חס"ד גבור"ה תפאר"ת, מרובע ביהו"ה דאיהו נצ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת, דנטרין צפרא קדישא ישראל ביניהו, וקראן בה לישראל דאיהו עמודא דאמצעיתא, והיינו שמע ישראל, הא נחית לגבה, צריך לקשרא ליה בהדה, וליחדא לון ביחודא חדא בלא פירודא כלל, ובגין דא מאן דשח בנתיים עבירה היא בידו ההיא שיחה.

ואמאי קשרין ליה בהדה לא"ח עם ד', כלילא מארבע פרשיין, בגין דלא יהא פרח מינה, ואשתארת יחידה, איכה ישבה בדד, ובגין דא קשרין ליה בהדה בכמה קשורי דתפלי, בכמה קשורי דציצית, דלא יזו מינה.

[תיקוני זוהר - דף ג ע"ב]

וכל קשר איהו מסטרא דאת י', ותרין קשרין אנון, דאנון קשר דרישא קשר דדרועא שמאלא, ואנון י"י מן יאהדונה", יהו"ה ארבע פרשיין דתפלי, וראו כל עמי הארץ כי שם יהו"ה וכו' (דברים כה י), אדנ"י ארבע בתי דתפלי, אהי"ה אשר אהי"ה מלגאו דתפלי, בכ"א אזכרות דתפלין דרישא ובכ"א אזכרות דתפלין דיד, ודא אימא עלאה, תפלי דמארי עלמא קארינון ליה, תפלין על רישא דעמודא דאמצעיתא, כסי ליה אימא בגדפהא דאינון רצועין דתפלי, וקשרין ליה ישראל בשכינתא תתאה בתפלין דיד, וליה אמרין שמע ישראל, ברא דסבא דסבין, ודא חכמה עלאה, ועל שמה אתקרי עמודא דאמצעיתא ישראל, שיר א"ל שיר משמאלא שיר דלויים, א"ל מימינא דכהניא, עמודא דאמצעיתא (דף ג ע"ב) ישראל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כליל תרויהו, חכמה נחית בברכתא דכהנא בימינא, וביה הרוצה להחפים ידרים, אימא נחית בקדושה דליואי משמאלא, וביה הרוצה להעשיר יצפין, עמודא דאמצעיתא קשורא דתרויהו יחודא דתרויהו.

אוף הכי יסוד חי עלמין, קשורא דעמודא דאמצעיתא ושכינתא תתאה, באן אתר בצלותא, דביה כלילן ח"י ברכאן, וביה מתייחדין תרין שמהן פחדא אינון יאהדונה", וחבורא דתרין שמהן צריכין בחשאי, ורזא דמלה (יחזקאל א כה) בעמדום תרפינה כנפיהן, בעמדום ישראל בצלותא דעמידה חיוון תרפינה כנפיהם דלא למשמע בהון קלא, דתמן קול דממה דקה (מ"א יט יב), קדש הקדשים דאיהו בעמידה, בגין דתמן קאתא מלכא.

דהא ברוח גדולה וברעש ובאש, דאשתמעון בהון גדפי חיוון לא אתא מלכא, אלא בקול דממה דקה, דאיהו בתר רוח רעש אש, ואיהו רביעאה לון, ועליהו אמר יחזקאל (א ד), וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון, ענן גדול, ואש מתלקחת, הא אינון תלת, דרכיבין בהון תלת אתוון הו"ה, קול דממה דקה דא י' מן הוה", ואיהו י' מן אדנ", תמן קא אתא מלכא דאיהו יהו"ה. דכל הו"ה דשליט ה' על ו' ה' על י' נוקבא איהו הו"ה", כגון טפה דנוקבא פד שליט על טפה דדכורא בת איהו.

אתא אליהו וכל מארי מתיבתא, ואשתטחו קמיה ואמרו, סיני סיני מאן יכיל למימר מלין קמוך, אלא בקול דממה דקה, דבפומך קא אתי מלכא, קום אליהו תקין לבושי מלכא ומטרוניתא, דאנת פהנא, תקין ליה לקודשא בריך הוא ארבע בגדי לבן, וארבע בגדי זהב למטרוניתא, דאתמר בה (תהלים מה יד) כל כבודך בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה.

ארבע בגדי לבן פלהו רחמי בשמא דיהו"ה, ולית מאן דמחיל בהון עריין אלא איהו, ארבע בגדי זהב פלהו דינא מסטרא דאדנ", ולית מאן דמחיל על עבודה זרה אלא איהו, דשלטאן שפחה באתר דגבירתה.

כשמיה פן פרסייה, פן לבושיה, ובאלין לבושין לא אתלבש עד כען מיומא דאתחרב בי מקדשא, דהא כתיב (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות, ושכינתא אתמר בה (שיר א ו) אל תראוני שאני שחרחורת, בגין דאיהו בגלותא, וכרסיא דילה פגימא בחובין דישראל, דתמן נשמתין דישראל, ובגין דא זכאה איהו מאן דתקין לה פרסיא בצלותא דיליה, בפקודין דיליה, בתר דאיהו מתמן פרסיא פגים בגיניהו, ואסתלק שם יהו"ה מתמן, דאיהו לא שריא באתר פגים, הדא הוא דכתיב (ויקרא כא כא) כל איש אשר בו מום לא יקרב, אוף הכי בנשמתא פגימא לא שריא.

זכאה איהו מאן דאשלים נשמתיה, לשריא ביה שם יהו"ה, ועביד ליה פרסיא לגביה, וזכאה פומא דמתחבר בה קודשא בריך הוא עם שכינתיה דאיהו תורת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יהו"ה, וזכאה איהו מאן דלביש מלכא ומטרוניתא בעשר ספירן דבריאה, דכלילן בשם יאהדונה"י, כשמיה פן לבושוהי.

ומאן דתקין ליה סוסיא, דאתמר בה (שיר א ט) לסוסתי ברכבי פרעה דמיתין רעיתי, דאיהי מרפבה דיליה, דביומי דשבתות וימים טובים איהו לבוש לבושי מלכותא, דאינון עשר ספירות דבריאה, וביומי דחול לביש עשר פתות דמלאכיא, דמשמשי לון לעשר ספירן דבריאה.

דעשר ספירות דאצילות מלכא בהון, איהו וגרמיה חד בהון, איהו וחייוי חד בהון, מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריאה, דלאו אינון וחייהון חד, לאו אינון וגרמיהון חד.

[תיקוני זוהר - דף ד ע"א]

ועלת על פלא הוא נהיר (נ"א נחית) בעשר ספירות דאצילות, ובעשר ספירות דבריאה, ונהיר בעשר פתות דמלאכיא, ובעשר גלגלי דרקיעא, ולא אשתני בכל אתר. (דף ד ע"א) קום יחזקאל נביאה, לגלאה אלין מראות קמי שכנתא, דאתמר בהון (יחזקאל א יג) ודמות החיות מראיהם פגחלי אש, בנקודי אורייתא וטעמי דאורייתא, דעלייהו דאתון אתמר (שם) ודמות החיות, מראיהם פגחלי אש אלין אינון נקודין, בוערות כמראה הלפידים אלין טעמי, ובהון (דניאל יב ג) והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע, והמשפילים אלין אתון, יזהירו אלין נקודין דנהרין בהון, כזהר אלין טעמי.

ושכנתא פלילא מפלהו, עלה אתמר (יחזקאל א יג) היא מתהלכת בין החיות, דאינון חיון עלאין דנקודי דטעמי, וחיוון תתאין דנקודי דאתון, פגוונא דא ה, ואנון סגולת"א לעילא תלת חיוון עילאין, דרמיזין ' י ' בראשי תיבות יהו"ה יהו"ה יהו"ה, ואינון יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלך, אנפי תלת חיוון עילאין, דאינון חס"ד גבור"ה תפאר"ת, ולתתא סגול דאינון חיוון תתאין, אנפי נצ"ח יס"ד והו"ד, דרמיזין ביברכ"ך יהו"ה יא"ר יהו"ה יש"א יהו"ה, נקודה דאמצעיתא חיה ששמה אדם פגוונא דא ה, היא מתהלכת בין החיות, דאינון תלת לעילא, ותלת לתתא, פגוונא דא ה.

איהי רביעאה לכל תלת, ושביעאה לשית. ורזא דתלת חיוון תתאין, עלייהו איהו קא רמיז ויהי בשלשים שנה (יחזקאל א א), ועל נקודא דאמצעיתא קא רמיז ברביעי, דאיהו ארבע אנפי אדם, חכמה עלאה כ"ח מ"ה, דאתמר ביה (שם כו) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, וכלא ברזא דנקודי דאת ה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בַּחֲמִשָּׁה לַחֲדָשׁ, דָּא אַתְּ ה', דְּאִיהִי אֱלֹהִי'ם, כְּנוּ"י לְשֵׁם יְהו"ה, וְאִיהִי כְּרִסְיָא,
דְּהִכִּי סְלִיק הַכְּסִ"א כְּחוּשְׁבַן אֱלֹהִי'ם.

וְאִיהִי כְּתֵר עֲלִיוֹן, חֲמִישָׁא לְאַרְבַּע חִיוּן עֲלָאין, וְחֲמִישָׁא לְאַרְבַּע תַּתְּאין, וְאִיהִי
כְּרִסְיָא לְמֵאֲרִי כְּלָא, אֲדוֹן עַל כְּלָא, דְּאִיהוּ טְמִיר וְגַבִּיז

וְאִי תִימָא דְרִזָּא דָּא חֲזָא יְחֻזְקָאֵל, לָא הוּוּ אֱלָא דְמוֹת דְּאֵלִין חִיוּן, וְלָא דְחֻזָּא
חִיוּן, אֱלָא כְּמִלְכָּא דְשִׁלַּח שְׁטֵר בְּחֻתְמִיָּה, וְדִיוֹקְנָא דְמִלְכָּא רְשִׁימָא עַל שְׁעוּה
מְחֻתְמִיָּה. דְּבִסְפִירָן דְּאֶצִּילוֹת אִיהוּ דִּיוֹקְנָא דְמִלְכָּא מְמִשׁ, וּבִסְפִירָן דְּבְרִיאָה חֻתְמָא
דְּמִלְכָּא, וּבִסְפִירָן דִּיצִירָה וּבְמִלְאֲכִין דְּאִינֹן חִיוּן צִירָא דְחֻתְמָא בְּשְׁעוּה, וּבְגִינִין דָּא
אֲתַמֵּר בְּמֵרָאוֹת יְחֻזְקָאֵל (שם) דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם, וְדְמוֹת הַחַיּוֹת, וְלָא הַחַיּוֹת מְמִשׁ.
לְמָאן דְּכָל יוֹמוֹי לָא חֲזָא מִלְכָּא, וְהוּוּ בֵּן כְּפָר, וְשְׂאִיל בְּגִינִיָּה, וְרְשִׁימִין לִיה עַל
טְבִלָּא אוּ עַל גִּיר דִּיוֹקְנִיָּה.

וְאִית נְקוּדָה דְּכָל עֲלְמָא תְּלִיא תְּחֻתָּהּ, כְּגוֹן שְׁמִשָּׁא לְגַבִּי תַתְּאין, אֲתַחֲזִיא לְבַנִּי
נְשָׂא תְּחֻת רְקִיעָא כְּנְקוּדַת קַמ"ץ, וְאִיהוּ כְּמָה זְמַנִּין רַב מְכַל אַרְעָא, כָּל שְׁפָן נְקוּדִין
דְּאוּרִייתָא, לְגַבִּי גוּבָה דְּלֵהוֹן, וְאֲתַחֲזִיין לֹן נְקוּדִין. (עד כאן).

סדר הלימוד ליום כא אב [יום 316 בשנה]

וְאִנִּי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה עַל נְהַר כְּפָר (יְחֻזְקָאֵל א א), דָּא נְהַר דִּינֹר נְגִיד וְנִפְיָק מִן
קְדָמוּהִי, אֱלָף אֲלָפִים יְשִׁמְשׁוּנִיָּה, וְרַבּוּא רַבּוֹן דְּמִלְאֲכִיא קְדָמוּהִי יְקוּמוּן, דִּינָא יְתִיב,
וְסִפְרִין פְּתִיחוּ (דְּנִיאל ז י'), דְּאִינֹן תְּלַת סְפָרִין דְּנִפְתְּחִין בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וּבֵיה טְבִלִין
נְשִׁמְתִין בְּהַאי נְהַר דִּינֹר, מְזוּהָמְתִין דְּמְזוּהָמִין בְּעֲלְמָא שְׁפֵלָה, וְדָא מְטַטְרוּן,
בְּדִיוֹקְנָא דְּצִדִּיק יְסוּד עֲלְמָא, דְּאִיהוּ נְהַר דִּינֹר מְסֻטְרָא דְּגְבוּרָה, נְהַר פְּלָגִיו מְסֻטְרָא
דְּחֶסֶד, פְּלָגִי מַיִם, וְהַאי אִיהוּ עַל נְהַר כְּפָר, מַאי כְּפָר, דָּא מְטַטְרוּן, רְכָב לְעַמּוּנָא
דְּאֲמַצְעִיתָא, וְיִרְכַב עַל כְּרֹב וְיַעֲף (תְּהִלִּים יח יא), וְאִיהוּ רְכַב אִשׁ וְסוּסֵי אִשׁ (מ"ב ב
יא), כְּלִיל שְׁתֵּין רַבּוּא מְרַכְבּוֹת, וּמְסֻטְרָא דְּצִדִּיק חֵי עֲלָמִין הוּא כְּלִיל י"ח רַבּוּא
מְרַכְבּוֹת, וְהֵינּוּ רְכַב אֱלֹהִי'ם רַבּוּתִים אֲלָפֵי שְׁנָאן (תְּהִלִּים סח יח), וְאוּקְמוּהָ מְאֲרִי
מְתַנִּיתִין תְּרֵי אֲלָפֵי שְׂאִינֵן מְתַרִין רַבּוּא, דְּאֲנֹן כָּל רַבּוּא עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים, רַבּוּתִים
עֲשָׂרִים אֲלָפִים, תְּרֵי שְׂאִינֵן, אֲשֶׁתְּאֲרוּ תְּמַנִּי (דָּף ד ע"ב) סְרִי אֲלָפֵי, דְּנַחְתִּין עִם
מְטַטְרוּן לְקַבְּלָא י"ח בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתִין דִּישְׂרָאֵל, לְסַלְקָא לֹון קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
ח"י עֲלָמִין, צִדִּיק יְסוּד עוֹלָם, וּבְרַכּוֹת לְרֵאשׁ צִדִּיק.

וְאִנִּי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה דָּא שְׂכִינְתָּא, נִפְתְּחוּ הַשְּׁמַיִם, ה' רְקִיעֵי דִּיּוֹמָא תְּנִינָא, ה'
דְּהַשְּׁמַיִם, דְּבָה רְשִׁימִין חִיוּן, דְּמְקוּרִיהוֹן יו"ד ה"י וְא"ו ה"י (נ"א יוד ה"א וְא"ו ה"א),
יהו"ה, וְאַרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִי'ם (יְחֻזְקָאֵל א א), חֲמִשׁ אוּר דִּיּוֹמָא קְדָמָא, לְקַבְּלָא ה'

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדמאה, פליא מחמש אור, דאיהו אאאא פתוחי חותם קדש ליהו"ה (שמות כח לו).

וכל חד אחזי אהי"ה, ונקודין אלין סלקין אליהם, דבהון שבע נקודין, תלת לעילא תלת לתתא חלם באמצעיתא, וחד רקיעא תמינאה לון, דאתמר ביה (בראשית א ז) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים.

ושבע נצוצי דנקודי אאאא לקבל שבע ככבי לכת, תלת מפאן ותלת מפאן חמ"ה באמצעיתיה, רביעאה לכל תלת, ושביעאה לשית, ואיהי בצורת חל"ם, באלין חמש (ויקרא ב ב) וקמץ הפהן משם מלא קמצו, קמ"ץ איהו י' כד אתפתח בה' נקודין איהו ה', חמש אצבעאן, דבהון אתפתח קומץ דאיהו י', לחמשין תרעין דחירו.

ואתוון י"ה כחשבון חל"ם דאיהו אמצעי, וחר"ק כחשבון ו"ה, ו' דרועא ה' פתח, קמ"ץ י"ד פרקין דאצבען, והאי איהו (שמות יז טז) ויאמר פי י"ד על פס י"ה, ואינון רמיון יהו"ה אלהינו יהו"ה, ובחמש אצבעאן דיד שמאלא י"ד פרקין, רמיון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, ואינון כ"ח, דאתמר עלייהו (במדבר יד יז) ועתה יגדל נא כ"ח יהו"ה, והכי סליק אי"ה או"ה כ"ח, דרמיון (ירמיה יז יב) בפסא כבוד מרום מראשון.

מיד דאסתלקו, וילכו בלא כח לפני רודף (איכה א ו), ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, כל האומר אמן יהא שמיה רבא בכל פחו, קודעין לו גזר דינו של שבעים שנה, דאינון שבעין שנין, בתר אלף ומאתן שנין, דאתחרב בי מקדשא, ואית דחשיב לון משבוטל התמיד, בגין דבדרגא דיעקב תליא קץ דפורקנא, דדרגיה אמת, הדא הוא דכתיב (מיכה ז כ) תתן אמ"ת ליעקב, דאיהו סימן אלף מאתים תשעים, ואית דאוסיה ביה ב', קרוב יהו"ה לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת (תהלים קמה יח), לדעת בארץ דרפך (שם סז ג), אוף הכי ארץ, אלף ר"ץ, מאתים ותשעים, לקיימא בהון אמ"ת מאר"ץ תצמח (שם פד יב), כד יהון לבר כחושבון אר"ץ, אבל גזר דינם שבעים שנים.

דבר אחר, והמשפילים אינון נקודי, יזהירו דנהרין באתוון, דאנון נקודין עגולין, אתוון מרובעין, דבאתוון אתבריאן ארבע חיוון דכרסיא, דאתמר עלייהו בענינא דיחזקאל (א יג), ודמות החיות מראיהם כגחלי אש, אלין אינון נקודי דאורייתא, דאינון תשעה, דבהון אתבריאן תשעה גלגלי דכרסיא, פרסיא איהי עשיראה לתשעה גלגלים, דנהרין בהון עשר אתוון דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ובהון אתבריאן, וארבע אתוון דאינון יהו"ה, נהרין בארבע חיוון, ובהון אתבריאן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושם יהו"ה איהו עמודא דאמצעיטא, אמת, ושכינתיה תורת אמת, בה אתבריאת
פרסיא דאיהי אלהי"ם, והיינו בראשית ברא אלהי"ם, באורייתא דאיהי ראשית
ברא פרסיא דאיהי אלהי"ם, דהכי סליק הפס"א לחושבן אלהי"ם.

[תיקוני זוהר - דף ה ע"א]

ואית אורייתא דבריא, ואורייתא דאצילות, אורייתא דבריא, יהו"ה קנני
ראשית דרכו (משלי ח כב), ואורייתא דאצילות תורת יהו"ה תמימה (תהלים יט ח),
ובה תמים תהיה עם יהו"ה אלהי"ך (דברים יח ג), ומסטרא דילה אתמר על ישראל,
(שם יד ג) בנים אתם ליהו"ה, ומנא לן דאורייתא דאצילות איהי תורת יהו"ה
דתליא בשמיה, אלא הכי אוקמוה זה שמי לעלם (שמות ג טו), שמי עם י"ה שס"ה,
זכר"י עם ו"ה רמ"ח, תור"ה בחשבן אתווי תרי"א, ועם אנכי ולא יהיה (דף ה ע"א)
לך איהי תרי"ג, והיינו ב' דאתוספת בתורה, זאת התורה אדם דא יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, ובגין דא פבוד חכמים ינחלו (משלי ג לה), ואוקמוהו רבנן דמתניתין אין פבוד
אלא תורה, ואית פבוד נברא, ואית פבוד נאצל, מסטרא דאורייתא דבריא,
אתמר בישראל (ויקרא כה נה) כי לי בני ישראל עבדים, ומסטרא דאצילות, בנים
אתם ליהו"ה וגומר (דברים יד א).

ולעילא על פלא עלת על פלא דלית אל"ה עליה, ולא תחותיה, ולא לארבע
סטרי עלמא, ואיהו ממלא כל עלמין, ואיהי אסחר ומקבל בה יסורין ומרעין
ומכאובין בדחילו דמאריה, אהבה בסופה, פגוונא דאוקמוה מארי מתניתין, על
אלין מארי קושטין ומחלוקות, את והב בסופה (במדבר כא יד), ואוקמוה אהבה
בסופה, דמה דהות לון שכינתא סוף דכל דרגין, קושטא ודין מסטרא דגבורה,
אתחזרת לון אהבה מסטרא דימינא, אהבת חסד, ובגין דא כל המקיים את התורה
מעוני, סופו לקיימה מעושר, והאי איהו אהבה בסופה, וכל מאן דלא מקיים לה
מעושר, לא יקיימה מעוני.

דרגא חמישאה ביראת יי' אוקמוהו מארי מתניתין, כל הקודם יראתו לקחמתו
חכמתו מתקיימת, וכל הקודם חכמתו ליראת חטאו אין חכמתו מתקיימת, דכל הקודם
חכמתו ליראתו למה הוא דומה, למי שמסרו לו מפתחות הפנימיים, ולא מסרו לו
מפתחות החיצוניים, במה יפנס.

ובארה רזא, אדנ"י תמן י' יראת יי', ואלין ארבע אתון אינון מפתחות
החיצוניים דילה, י' מן יהו"ה איהי חכמה, וארבע אתון דהאי שמא אינון מפתחות
הפנימיים, ובגין דא אקדימו בצלותא אדנ"י שפתי תפתח, ולבתר חתמין לה בשם
יהו"ה, ברוך אתה יהו"ה מגן אברהם, ואוף הכי אקדים שב"א דאיהי יראה בשם
יהו"ה, לאהבה דאיהי קמ"ץ רחמי, שב"א מסטרא דגבורה, פי באש יהו"ה נשפט

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ישעיהו טו טז), קמ"ץ מימינא, וקמץ הפהן משם (ויקרא ה יב), בגין דמעלין בקדש ולא מורדין, ובגין דא אקדימו שס"ה לא תעשה דאינון דחילו, לרמ"ח פקודין דאינון רחמו, הדיא הוא דכתיב (שמות ג טו) זה שמי לעלם וכו', שמי עם י"ה שס"ה, זכרי עם ו"ה רמ"ח.

דרגא שתיתאה ביראת יי', והיה אמונת עתיך וכו' (ישעיה לג ו), אמונת סדר זרעים, עתיך סדר מועד, חסן סדר נשים, ישועות סדר נזיקין, חכמה סדר קדשים, ודעת סדר טהרות, אי איפא יראת יי' אין, ואי לא לא, וסימן זמ"ן נק"ט.

ואלין שית סדרי משנה בארץ רזא, אינון מעמודא דאמצעיתא, דכליל שית סדרי מתניתין, ומאן דבעי לנטלא ליה בלא שכניתיה דאיהי יראת יי', עליה אתמר (משלי טז כח) ונרגן מפריד אלוף. כאלו עביד קצוץ ופרוד בין קודשא בריך הוא ושכניתיה, ובגין דלא יעבדון פרודא, אף על גב דאוליה אדם שית סדרי משנה, ולא אקדים ליה יראת יי', דאיהי שכניתיה, קודשא בריך הוא לא שריא לגביה, ובגין דא אי איפא יראת יי' אין, ואי לא לא, כאלו לא הוה כלום בידיה.

אמונה איהי אימא עלאה מסטרא דחסד, דבה קריאת שמע דאיהי אמונה, ואיהי עתיך מסטרא דגבורה, דביה אתמר (ויקרא טו ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש וגומר, חסן איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ישועות אתקריית מסטרא דנצח, וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם (שמואל א טו כט), חכמה איהי סדר קדשים דאיהו הוד, ודעת איהו יסוד דאיהו סדר טהרות.

ואית דיימא בהפוכא, מסטרא דשכניתא תתאה איהי אמונה, ומסטרא דצדיק דביה כלילן תרין שמהן אמ"ן, דאינון יאהדונה"י, ובצדיק עץ פרי עשה פרי (דף ה ע"ב) למינו אשר זרעו בו על הארץ (בראשית א יא), ובגין דא אתקרי סדר זרעים.

עתיך איהי מסטרא דהוד דאיהי סדר מועד, דביה אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש, חסן איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא דביה סדר נשים, ישועות איהי סדר נזיקין מסטרא דגבורה, דתמן כל דינין נפקין למאן דעביד נזק לחבריה, חכמה אתקריאת מסטרא דחסד, דבה הרוצה להחכים ידרים והוא סדר קדשים, ועמיה נצח, הדיא היא דכתיב (תהלים טז יא) נעמיות בימינך נצח, דעת דאיהו סדר טהרות, ואינון שית סדרי מתניתין, ברזא דלהט החרב המתהפכת, מרחמי לדינא ומדינא לרחמי.

דרגא שביעאה ביראת יי' דלית ליה חוסר, הדיא הוא דכתיב (תהלים לד י) יראו את יי' קדושו פי אין מחסור ליראיו, לאו יהא מאינון דאתמר בהון (משלי יא כד) וחושף מיושר אף למחסור, ולא יהא ליה חוסר באורייתא אם הוא מארי תורה, דבלאו אורייתא לית דחילו, כמא דאתמר אין בוד ירא חטא, כגוונא דלית אורייתא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בלא דחילו, אוף הכי לית דחילו בלא אורייתא, לא יהא חסרון בנשמתיא, ולא יהא חסרון בעובדוי טבין, דלית חוסר ועניות כחוסר דאורייתא ופקודי טבין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, אין עני אלא מתורה ומן המצות, דגופא איהו עובדי ידוי דבר נש, לית חוסר סגי מניה בתר דלאו איהו עובדי דקודשא בריה הוא, הדא הוא דכתיב (תהלים קכו א) אם יהוה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ודא גרם דיתחרב בי מקדשא, דלא הוה עובדי יהוה.

דרגא תמינאה ביראת יי, למהוי ליה בשת אנפין, מאן דאית ליה בשת אנפין דלא למעבד עבירה דאתי לידי בגין דחילו דקודשא בריה הוא, כאלו ביה אתברי עלמא, ובגין דא בראשיית יר"א בש"ת, הרי יראה עם בשת כלא חד, ומאן דלית ביה בשת אנפין אוקמוהו מארי מתניתין בודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני.

והפוך בש"ת ותשכח שב"ת, והיינו בראשית יר"א שב"ת, דלא תחלל ליה בפרהסיא, כבר נש דלאו ביה בשת אנפין, ווי ליה מאן דמחלל שבת מלכתא דאיהי קדש למעבד ליה חול, דאוקמוהו מארי מתניתין, כל המשתמש בתגא חלה, זה המשתמש במי ששונה הלכות, כל שכן בשבת מלכתא.

ועוד בושת פנים לגן עדן, עז פנים לגיהנם, אנון דעברין עבירה ביד רמה, ולית לון בשת פנים מקודשא ברוך הוא, דאתמר ביה (תהלים לג כג) משמים הביט יהוה ראה את כל בני האדם, ואתמר ביה (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ כבודו, ואתמר ביה (משלי כ כז) חפש כל חדרי בטן, (ירמיה כ יב) רואה כליות ולב.

וענוה קטירא בדחילו, הדא הוא דכתיב (משלי כב ד) עקב ענוה יראת יי, מאן דאית ביה יראת יי איתי ליה לידי ענוה דאיהי שכינתא עלאה, דיראת יי עקב לגבה, ודא דרגא דמשה, דאתמר ביה (במדבר יב ג) והאיש משה עניו מאד, ובגין דאיהי יראה עקב לגבה, אוקמוהו מארי מתניתין, יראה מלה זוטרתיה היא לגבי משה.

דרגא תשיעאה ביראת יי, כל מאן דאית ביה יראת יהוה יתהלל, וכי אית לבר נש לשבחא גרמיה, אלא איהו משופח קדם יהוה, הדא הוא דכתיב (משלי לא ל) שקר חסן והבל היפי וגומר, דא דרא דחזקיהו, דביראת יי קא אתי בר נש לקיימא תרי"ג מצות, כחשבון ביראת.

[תיקוני זוהר - דף ו ע"א]

דרגא עשיראה ביראת יי, אית יראה ואית יראה, לאו כל אפיא שוין, אית יראה דדחיל בר נש לקודשא בריה הוא בגין דלא ילקה ליה ברצועה, דאתמר (דף ו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ע"א) בַּה (בראשית א ב) וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וּבְהוּ, מִסְטָרָא דְאִילָנָא דְטוֹב וְרַע, דְּאִיְהִי אֶרְעָא רְקֻנְיָא, שְׁפָחָא בִישָׂא, כְּגוֹוְנָא דְחַד מֵאַרְבַּע אַבוֹת נְזִיקִין דְּאִיְהוּ הַבוּר, וּכְגוֹוְנָא דְבוּר דְיוֹסֶף, דְּאוּקְמוּהוּ עֲלֵיהּ הַבְרָה, וְהַבוּר רַק וְכוּ' (בראשית לו כד), הַבְרָה נִקְבָּא בִישָׂא, בוּר דְכוּרָא, וּבוּר בְּגִין דְּאִיְהוּ מִתְמָן, אוּקְמוּהוּ עֲלֵיהּ אִין בוּר יֵרָא חֲטָא, בְּתַר דְלִית בֵּיהּ יֵרָאת יִי'.

מָאן דְּאִיְהוּ דְחִיל מְגוֹ אוּרִייתָא דְאִיְהִי תַפְאָרְתָּא, דְּמַנְיָה נְפַקְתָּא, כְּגוֹן דָּא אִיְהִי שְׁקוּלָה לְגַבְיָהּ, וּבְגִין דָּא אִין כָּל יֵרָאָה שׁוּהָ, דְּהָא יֵרָאת יִי' הִיא מְלָכוֹת דִּילֵיהּ, כְּלִילָא מְכַל פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, בְּגִין דְּאִיְהִי יֵרָאָה דְנַפְקְתָּא מְגוֹ תוֹרָה דְּאִיְהוּ עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, דְּאִיְהוּ יְהוּ"ה, דְּבְגִינָה אוּקְמוּהוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, גְּדוּלָה תוֹרָה שְׁמִבִּיאָה לְאָדָם לִיְדֵי מַעֲשָׂה, דְּאִי בַר נִשׁ לֹא יֵדַע אוּרִייתָא, וְאַגְרָא דְפְקוּדֵיִיא דִּילָהּ, וְעוֹנְשֵׁין דִּילָהּ לְמָאן דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדֵיִיא, וּמָאן הוּא דְבִרָא אוּרִייתָא, וּמָאן הוּא דִּיהִיב לָהּ לְיִשְׂרָאֵל, אִיךְ דְּחִיל לֵיהּ וְנָטִיר פְּקוּדוּי, וּבְגִין דָּא אֲמַר דּוּד לְשִׁלְמָה בְּנוֹ (ד"ה א כח ט) דַּע אֵת אֱלֹהֵי אֲבִיךָ וְעַבְדֵהוּ.

דְּאִי בַר נִשׁ לֹא אֲשַׁתְּמוּדַע הַהוּא דִּיהִיב לֵיהּ אוּרִייתָא, וּמַנְיָ לֵיהּ לְנִטְרָא לָהּ, אִיךְ דְּחִיל מַנְיָה וְעַבִיד פְּקוּדוּי, וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהוּ רַבְּנָן, וְלֹא עִם הָאָרֶץ חֲסִיד, וְאִין בוּר יֵרָא חֲטָא.

בְּגִין דְּאוּרִייתָא דְאִיְהִי תְרִי"א מִתְרִין דְּרַגִין אֲתִיְהִיבְתָּא, מִחֲסַד וּגְבוּרָה, דְּמִתְמָן תְּרִין פְּקוּדֵין אֲהֵבְתָּ חֲסִד וּדְחִילוֹ דְּגְבוּרָה דְּאִיְהִי יֵרָאָה, דְּבַהוֹן אֲשַׁתְּלִימוֹ תְרִי"ג פְּקוּדֵיִיא, וּבְגִין דְּכָל אוּרִייתָא וּפְקוּדֵיהָ מִתְרִין סְטְרִין אֲתִיְהִיבְתָּא, אוּקְמוּהוּ רַבְּנָן וְלֹא עִם הָאָרֶץ חֲסִיד, וְאִין בוּר יֵרָא חֲטָא.

וְאִי תִימָא הָא חֲסִד גְבוּרָה דְּמִתְמָן מְלָכוֹת אִיְהִי אֲהֵבָה וְיֵרָאָה, אִיךְ אוּקְמוּהוּ רַבְּנָן גְּדוּלָה תוֹרָה שְׁמִבִּיאָה לְאָדָם לִיְדֵי מַעֲשָׂה, דְּמַהֲכָא מִשְׁמַע דְּכָל הַקּוּדָם יֵרָאָה לְחַכְמָתוֹ חֲכָמְתוֹ מִתְקִימָתָא, אֲלֹא כְּלָא קְשׁוּט, תַּפְאָרְתָּא אֲתִקְרִי אָדָם, כְּגוֹוְנָא דִּילֵיהּ הוּא אָדָם ה"א דְלִתְתָּא, דְּאוּקְמוּהוּ עֲלֵיהּ דְּהוּא רֵאשׁוֹן לְמַחֲשָׁבָה וְאַחֲרוֹן לְמַעֲשָׂה, וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהוּ רַבְּנָן, יִשְׂרָאֵל עֲלָהּ בְּמַחֲשָׁבָה לְיִבְרָאוֹת, דְּאֲתַמַּר עֲלֵיהּ אָדָם אֲתָם, אוּף הַכִּי תַפְאָרְתָּ דְאִיְהוּ יְהוּ"ה, אִיְהוּ רֵאשׁוֹן לְמַחֲשָׁבָה דְּאִיְהִי חֲכָמָה עֲלָהּ, וְאַחֲרוֹן לְמַעֲשָׂה דְאִיְהוּ י' מִן אֲדֻנִי, חֲכָמָה תַתָּאָה, יֵרָאת יִי', מְלָכוֹת דִּילֵיהּ.

וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בַּה (ויקרא יב ד) אֲשֶׁה כִּי תִזְרִיעַ, אֲתַתָּא אִית לָהּ לְאַקְדָּמָא בְּכָל פְּקוּדֵיִיא, דְּאֲתַמַּר בַּה אֲשֶׁה יֵרָאת יִי' הִיא תַתְּהַלָּל (משלי לא ל), וּבְגִין דָּא מְצָא אֲשֶׁה בְּקַדְמִיתָא, מְצָא טוֹב (שם יח כב), דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (תהלים קמה ט) טוֹב יְהוּ"ה לְכָל.

וְאִי אֲקָדִים לָהּ בְּצִלוֹתָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ (תהלים נא יז) אֲדֻנִי שְׁפָתַי תַּפְתָּח, מִיַּד (משלי ח לה) וַיִּפֶק רְצוֹן מִיְהוּ"ה, וּבְגִין דָּא כּוֹנֵן דְּאִיְהִי מַחֲשָׁבָה, צְרִיךְ לְאַקְדָּמָא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

למצוה, ובגין דא שויאו רבנן כוון מחשבתא דצלותא בברכה קדמא, דהכי
אוקמוהו אם לא כוון בברכה ראשונה חוזר לראש, ובגין דא צריך לאקדמא יראה
מסטרא דשכינתא, בין באורייתא, בין בפקודי, אבל מסטרא דקודשא בריך הוא,
צריך לאקדמא אורייתא ליראה בכל פקודי, דיראה דאורייתא אית, דאתקרי
נוקבא תורה שבעל פה, דבגינה אתמר תמן אז ירננו עצי היער (דהי”א טו לג).

ענה מלאך מן השמים ואמר הן הן מעשה מרכבה, מהאי א”ז תליין ע”ב שמהן
דהיינו חסד, דביה צריך לאתקנא פרסיא למאריה, בכנפי מצוה, וישב עליו באמת,
עשור אמת מ”ה יו”ד ה”א וא”ו ה”א, מוריד הט”ל לאנהרא לגבי ה”א.

[תיקוני זוהר - דף ו ע”ב]

דאיהו כליל תלת ברכאן קדמאין דצלותא, ותלת בתראין, ודא עשר ספירות בלי
מה, דאינון לקבליהו תרין שמהן יהו”ה אדנ”י, ותמניא אתוון, דאינון עשרה
עשרה הפך בשקל הקדש (במדבר ז פז), ודא כ’ מן פתח, עשרה מן (דף ו ע”ב)
שכינתא תתאה אדנ”י, מתתא לעילא מן אנ”י עד אי”ן, עשרה מעילא לתתא
מעמודא דאמצעיתא דאיהו יהו”ה, ובגין דא כ’ כליל לון.

ובקין דפורקנא מ’דלג על ה’הרים (שיר ב ח), דא מ”ה, ולית הרים אלא אבהן,
דאינון מרכבתיה, אוף הכי מ’קפץ על הגבעות אנון אמהן, אהי”ה אדנ”י, בההוא
זמנא א”ז ישיר משה וכו’ (שמות טו א), וכלא אתקשר ואתכליל בח”י עלמין, הודא
הוא דכתיב (משלי י ו) ברכות לראש צדיק.

ואית פבוד נברא כגוונא דכבוד נאצל, מסטרא דכבוד נברא אמרין ישראל לגבי
אדון על פלא אם פעבדים, ומסטרא דכבוד נאצל אתמר בהון אם פבנים, איהו
עלת על פלא לית אל”ה עליה, ולא תחותיה, ולא לארבע סטרין דעלמא, איהו
ממלא כל עלמין.

ואיהו אסחר לכל סטרין, דלא מתפשטין יתיר מגבול דשוי לכל חד, ומדה דשוי
לכל חד, וכלהו ברשו דיליה ברשות היחיד.

אדנ”י מרכבה ליהו”ה, ובה אתעטף, ואוף הכי יהו”ה אתעטף באהי”ה למברי
עלמא, אבל שם יהו”ה איהו מרכבה למאריה לכתר עלאה, ובגין דא (ש”א ב ב) אין
קדוש פיהו”ה, עלת על פלא טמיר וגניז בכתר, ומניה אתפשט נהוריה על יהו”ה,
דאיהו י’ חכמה, ה’ בינה, ו’ כליל שית ספירן, ה’ מלכות, והאי איהו אתפשטותיה
מעילא לתתא, ואוף הכי אתפשט נהוריה על י’ מן אדנ”י מתתא לעילא, עד אין
סוף, דאתרמיו באדנ”י אי”ן, ובגין דא י’ מן יאהדונה”י עשרה עשרה הפך, דא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כ' מן פתח, ומארי דכלא לית ביה ציור דאות ונקודה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מ יח כה) ואל מי תדמיוני ואשוה, ואל מי תדמיון א"ל, ומה דמות תערכו לו.

איהו צייר בתרין אתון תרין עלמין, באת י' צייר עלמא דאתי, ובאת ה' עלמא דין, הדא הוא דכתיב (שם כו ד) כי ביה יהוה צור עולמים.

ומקורין דכל שמחן אינון יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יהו"ה, כל יו"ד איהי אחזי יהו"ה, כל א' אחזי אהי"ה לעילא, אדנ"י לתתא, הכא שם יהו"ה איהו בכננייה חד, בגין דמניה אשתכח כננייה, אבל מסטרא דעשר ספירן דבריאה, לאו שם יהו"ה וכננייה חד, הדא הוא דכתיב (שם מג ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וכו', הרי ספירות אתקריאו בשם יהו"ה, ובשם אדנ"י, ואנון דאדנ"י אתבריאו.

ובגין דא אית שמחן דמיין לחותמא דמלכא, דבהון אשתמודע דיוקנא דמלכא ומטרוניתא ציורא ממש, ואית שמחן דאינון כגוונא דרשימו דציורא דחותמא בשעוה, והכי דחילין מההוא רשימו כאילו הוה מלכא ממש, אבל אדון על כלא לית ליה מכל אלין ציורין כלל, הדא הוא דכתיב (שם מ יח) ואל מי תדמיון א"ל וכו'.

ומסטרא דציורין דשעוה, חמא יחזקאל כל אלין מראות דחמא, ובגין דא אתמר בהון (יחזקאל א כו) ודמות כמראה אדם, ולא מראה אדם ממש, כמראה חשמ"ל ולא חשמ"ל, כמראה אש בית לה סביב, הוא מראה דמות כבוד יי', ולא כבוד יי' ממש, אלא מראה ציור דיליה.

פתח ואמר, יחזקאל נביאה, קום משינתך לגלאה הכא מראות דאתגליין לך, דכלהו לגבך בארז סתים ובאתגליא, באתגליא ציורין, אבל בסתימו דעיינין דיוקנא דמלכא ומטרוניתא, כל שפן וכל שפן ההוא דלית ליה דיוקנא, דבגיניה אתמר האי קרא למאן דצייר ביה דיוקנא, (דברים כו טו) ארור האיש אשר יעשה פסל וכו', ושם בסתר, בסתרו של עולם, ואפילו מכל מה דבר נש יכיל לאסתכלא בעינא, ואפילו מכל דיוקנין דאחזי לנביאי.

[תיקוני זוהר - דף ז ע"א]

צורת דיוקנא דכלילא מכמה נהורין, חד וממעל לרקיע אשר על ראשם א כמראה אבן ספיר דמות פסא (יחזקאל א כו), דא אבן ספיר דמות פסא, ואיהו לעילא כגוונא דא [ציור] ותחת רגליו כמעשה לבנת (דף ז ע"א) הספיר (שמות כד י), כגוונא דא א וכלא א, נקודה דא הוא כגון חל"ם לעילא פתח עליון, דרכיב על י"ה דאינון חכמה ובינה פחשפן חלם, ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר חירק, ודא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלכות, והארץ הדום רגלי, איהי תחות ו”ה, דאיהו חשבון חר”ק, והכי סליק א יהו”ה יו”י.

ועוד רקיע דא עמודא דאמצעיתא, דכליל שם יהו”ה, ואיהו כליל שית ספירן באמצעיתא, דעליה אתמר (יחזקאל א כב) נטוי על ראשיהם מלמעלה, דעליה אתמר (תהלים קד ב) נוטה שמים פריעה, פגוונא דא [ציור] באמצע א, נוטה שמים לבדי (ישעיה מד כד), מאן נטה ליה, עלת על כלא לבדו, יחידא בלא תניינא למעור ליה.

תניינא (יחזקאל א כו), ועל דמות הפסא דמות פמראה אדם עליו מלמעלה דא איהו יוד הא ואו הא כליל תשע נקודין, ועשיראה שכינתא כלילא מפלהו, וכלא א, דלית אדם בלא א, וכלא איהו עמודא דאמצעיתא, איהו יהו”ה דכליל א, ואיהו שמא מפרש דכליל א לאחזאה דאם רץ לבד שוב לאחור.

תליתאה, פמראה אש בית לה סביב, ודא שכינתא, דהכי אוקמוהו רבנן, דנשמתינ דומין קדם שכינתא פנרות לפני האבוקה, ובגין דא פמראה אש בית לה (שם א כז), ואיהי בי פנישתא דלעילא, א”ש נג”ה, פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים (ישעיה נו ז), ואיהי אש בית לה מסטרא דגבורה, דאיהי ב, יומא תניינא דאתברי ביה גיהנם, א יומא קדמאה דאתברי ביה גן עדן, ודא חסד, עמודא דאמצעיתא פמראה אדם כליל תרויהו, וא”ו לימינא אח”ד, ל”ב לשמאלא יו”ד ה”א ה”א.

פמראה מתניו ולמעלה, וממראה מתניו ולמטה, אינון תרין שוקין, תרין נביאי קשוט, ואינון רביעאה וחמשאה לחסד, דמתמן בנינא דעלמא, הדא הוא דכתיב (תהלים פט ג) עולם חסד יבנה, ה’ עלאה אתפשטת עד הוד, חמשין תרעין, ובגין דא קא רמיז עלה, ראיתי פמראה אש בית לה, ובה שית מראות.

שביעאה, (יחזקאל א כח) פמראה הקשת, הקשת דא צדיק יסוד עלמא, פמראה דילה לתתא מטטרו”ן, דא חזא יחזקאל, דאיהו כליל כל מראות.

חיוו תמינאה, פן מראה הנגה סביב, דא שכינתא תתאה, דאתמר בה (ירמיהו לא כא) נקבה תסובב גבר, ובגין דא פן מראה הנגה סביב, אש נגה.

תשיעאה, הוא מראה דמות פבוד יהו”ה, חכמה עלאה, דמות דילה חזא יחזקאל לתתא, ולא חכמה.

וכד מטא לדמות פתר דאיהו דרגא עשיראה, חזי מה פתיב ביה, ואראה ואפול על פני, דלא יכיל למסבל, ואם מראות דלתתא הכי, כל שפן וכל שפן מראות עלאין דספירות דבריאה, כל שפן וכל שפן מראות דאצילות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּבְרֹא דָאֵת אַ תְּשַׁכַּח חַל”ם חִיר”ק שׁוֹרֵק כְּגוּוֹנָא דָא וְ וְאִיהוּ גְלַגְל דְּאִתְהַפֵּךְ לְשִׁית סְטְרִין לְעִילָא וְלִתְתָא וְלֵאֲרִבַּע סְטְרִין, אִתְהַפֵּךְ לִימִינָא וְסָהִיד עַל עֵלְת עַל כְּלָא דְלִית אַל”ה אַחְרָא לִימִינָא דְעֵלְמָא, אִתְהַפֵּךְ לְשִׁמְאַלָא וְסָהִיד עֲלֵיהּ, וְהָכִי לְכָל סְטְרָא סָהִיד עַל יְחוּדֵיהּ, דְלִית אַל”ה אַחְרָא עִילָא וְתִתָּא וְלֵאֲרִבַּע סְטְרִין, הָאִי אִיהוּ דְאוּקְמוּהוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין כְּדִי שְׁתַּמְלִיכְהוּ עַל הַשָּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ וְעַל אַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם.

[תיקוני זוהר - דף ז ע”ב]

וְ כָּלִיל תְּלַת נְקוּדִין, עִילָא וְתִתָּא וְאַמְצְעִיתָא, דְסָהִידִין, וְתִלְת סָהִידִין תְּחוּתֵיהוּ לְתִתָּא, עַל עֵלְת עַל כְּלָא דְאִיהוּ רֵאשׁוֹן וְאַחְרוֹן וּמִבְלַעְדֵי אֵין אֱלֹהִי”ם, דְאִיהוּ כְּלִיל שִׁית נְקוּדִין כְּחוּשְׁבַן וְ, דְסָהִידִין עַל עֵלְת עַל כְּלָא, דְלִית אַל”ה אַחְרָא לְשִׁית סְטְרִין אַלָא הוּא, הָא תִשַׁע נְקוּדִין דְכְּלִילִין בְּאֵת וְ מִן א, וְאֵת א’ בֵּיה אֲשִׁתְּלִימוּ לְעֶשֶׂר, וּבֵיה כְּלָא אֲזֻלִין לְאַתְר חָד, הָא הָכָא רְזָא דְבְנֵינָא דִיחֻזְקָאֵל (דף ז ע”ב) בְּרֹא דְנְקוּדִין.

וְעוּד רְזָא נְקוּדֵי צְרִיךְ לְאַחְזָרָא עֲלֵיהּ, פִּתַּח כְּחוּשְׁבַן אוֹתִיּוֹתֵיהּ אִיהוּ יו”ד, וְכִתִּיב (תהלים קמה טז) פּוֹתַח אֵת יְדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן, וְאוּקְמוּהוּ אֵל תְּקַרֵי יְדָךְ אַלָא יוּדִי”ךְ, וְאֵינּוֹן י”י מִן יֵאֵהֲדוּנָה”י, וּבְאֵן אֵתֵר מִתְפַּתְחִין בְּרִקִיעָא דְאִיהוּ פִּתַּח, וְאִיהוּ מִפִּתַּח כְּלִיל אֵהֲדוּנָה”ה שִׁית אֲתוּוֹן בְּאַמְצַע י”י, וְתִרִין יוּדִין עִם רִקִיעַ דְאִיהוּ וְ סִלְקִי לְחוּשְׁבַן יְהו”ה.

קָמִץ רִקִיעַ וְנִיצוּץ, אֵינּוֹן י”ו, אִיהוּ קוּמִץ כָּל נְקוּדִין, דְאֵינּוֹן שִׁית סְרֵי כְּחוּשְׁבַן שִׁית סְרֵי אֲנִפִין דְחִיוֹן, וּבְגִין דָּא אִיהוּ קוּמִץ כָּל נְקוּדִין, צְר”י אִיהוּ חוּשְׁבַן וְ וְ, וְתַחוּת צְדִיק תִּרִין נִיצוּצִין דְאֵינּוֹן י’ י’, אֵת שְׁנֵי הַמְּאוּרוֹת הַגְּדוֹלִים, וְאֵינּוֹן וְ וְ י’ י’ סִלְקִין ל”ב, וְאֵינּוֹן ל”ב גְּתִיבוֹת פְּלִיאוֹת חֲכָמָה, וְנְקוּדָה תְּחוּת ר’ מִן צְר”י דְאִיהוּ י’ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, הָרִי מ”ב, וּבְגִין דָּא צְר”י, בֵּיה צִייר עֲלִמִין, וְיִצְר תְּמִן צְר”י, בֵּיה צִייר אָדָם, הָרִי רְזָא דְנְקוּד צְרֵי מ”ב, וְתִלְת אֲתוּוֹן הָרִי מ”ה, כְּחוּשְׁבַן אָדָם.

שְׁבָא אוּף הָכִי (בראשית א טז) אֵת הַמְּאוּר הַגְּדוֹל לְמַמְשַׁלְת הַיּוֹם, וְאֵת הַמְּאוּר הַקָּטָן וְגו’, וּבֵיה רְזָא מ”ב, וּבֵיה רְזָא דְאָדָם, כְּגוּוֹנָא דָא, חוּשְׁבַן שְׁבָא וְ, וְתִלְת נִיצוּצוֹת וְרִקִיעַ י’ י’ וְ דְחוּשְׁבַנְהוֹן ל”ו, הָרִי מ”ב, וְתִלְת אֲתוּוֹן שְׁבָא הָרִי מ”ה, וְרְזָא דְמִלָּה (שמות ג יג) וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ מ”ה אוֹמֵר אֲלֵיהֶם, וְנְקוּד שְׁבָא נְקוּד בְּשֵׁם יְהו”ה בְּאוּרֵיָתָא.

סְגוּל ח”י חֲשַׁבְנֵיהּ, וְאִיהוּ וְ וְ וְ מִן וְ יֵסַע וְ יָבֵא וְ יֵט, וְתִלְת נְקוּדִין י’ י’ י’ אִיהוּ ח”ם, וְאַרְבַּע אֲתוּוֹן מִן סְגוּל אִיהוּ חמ”ד, וְתִיבָה הָא אֵינּוֹן חמ”ה, פְּנִי מִשָּׁה כְּפִנֵי חָמָה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

חלם חסר ו' חושבניה י"ה, ותלת ניצוצות י' י' י' הא אינון מ"ה, שְׁמָא מְפָרֵשׁ יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ועם תלת אתוון ותיבה הא איהו מ"ט, כחושבן מ"ט אתוון דשמע ישראל וכו' (דברים ו ד), ברוך שם כבוד וכו', ואוקמוהו רבנן דמתניתין, חמשים שערי בינה נבראו בעולם ונתנו למשה, חוץ מאחד, שנאמר (תהלים ח ו) ותחסרהו מעט מאלהי"ם, ולתתא במלאכים אינון מ"ט פנים טהור מן מטטרו"ן, דאיהו חל"ם במלאכים.

חירק עם חושבן אתוון איהו א"ם, חרק חושבניה ו"ה, ותלת ניצוצות י' י' י' תלתין, הא איהו א"ם.

שרק איהו חושבן אתווי ו', וחמש ניצוצות חמשים, הא נ"ו, תלת אתוון ותיבה הא אנון ס', סוד יהו"ה ליראיו, וביה (ירמיה לא ו) ר' נב' ליעקב ב ש' מחה נוטריקון שור"ק.

דכל נקודי מחכמה עלאה מתפשטאן, תשעה עד מלכות, וטעמי מפתר עד מלכות, ושור"ק צדיק יסוד עלמא, ביה סוד שורק תניינא בתוספת ו' מ"ב.

ועוד קמ"ץ, אוקמוהו מארי דקדוק דאיהו תנועה גדולה, בגין דאיהו קדמאה דכלהו נקודין דספיראן, אף על גב דכלהו שמתן קדישין אתעבידו דא פסא לדא, כגון ברא דצריך למפלח לאבוי ולאמיה, ולמעבד לגרמיה לגבייהו כעבד, ושמש, וכרסיא, ומצב תחותיה, הכי אינון ספירן דא לדא, ובגין דא אית נקודה מלפא, ואית נקודה עבדא לגביה, כגון שב"א דאיהו עבד לקמ"ץ, ורץ בשליחותיה ומזבב אחריו, אבל באתריה מלפא איהו.

ורוא דקמ"ץ, חושבן קמץ י"ד, ותלת ניצוצי ורקיע נ', מ' דאיהו מלך, אנון רמיון ארבע יודין מן יו"ד ה"י וי"ו ה"י, ולאן למגנא אתמר ביה מלך, דאיהו מלך גדול על כל מלכין.

סדר הלימוד ליום כב אב [יום 317 בשנה]

[תיקוני זוהר - דף ח ע"א]

פת"ח איהו מ"ב, חושבן פתח איהו כ', וניצוץ ותרין רקיעי וו", הא מ"ב, (תהלים צא יד) כ"י ב"י חשק ואפלטוהו, פתחו לי שערי צדק אבא בם וכו', ב"ם ארבעים ותרין, כי בי חשק ואפלטוהו, חשק חירק שבא קמץ מן אבגיתין, קמץ קומץ (דף ח ע"א) סתים באת יו"ד, פת"ח אתפתח ביה בחמש אצבעאן דאינון ה', וכמה רזין בנקודי, והאי איהו אבא בם אודה י"ה, ופתח עליה אתמר (תהלים קיח יט) פתחו לי וכו', זה השער ליהו"ה.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

מְלֹאכִין אֵיךְ דְּמִשְׁמֵשִׁין לְאֵלִין נְקוּדִין, וְאֵינּוֹן אַתּוּן, דְּאֵינּוֹן כְּסוּסוּן לְנְקוּדִי, וְטַעְמֵי מְנַהֲגֵי לֹון, וְאֵינּוֹן תְּנוּעוֹת לְגַבִּייהוּ, כְּגוֹן עַל פִּי יְהוּ"ה יַחְנוּ, וְעַל פִּי יְהוּ"ה יִסְעוּ (במדבר ט כ), וְאֵינּוֹן נְקוּדִין לְגַבִּי טַעְמֵי, כְּעֵאנָא בְּתַר רַעֲיִין דְּאֵנְהִיגִין לֹון לְכָל סְטְרָא, לְסַלְקָא וּלְנַחֲתָא עֵילָא וְתַתָּא, וּלְאֵנְהִיגָא לֹון לְכָל סְטְרָא לִימִינָא וּשְׂמָאלָא לְקַמָּא וּלְאַחֹרָא.

וְטַעְמֵי אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין, וְנְקוּדִין רוּחִין, וְאַתּוּן נִפְשִׁין, אֵלִין מְתַנְהִיגִין בְּתַר אֵלִין, וְאֵלִין בְּתַר אֵלִין, אַתּוּן מְתַנְהִיגֵי בְּתַר נְקוּדִי, וְנְקוּדִי בְּתַר טַעְמֵי, כִּי גְבוּהָ מַעַל גְּבוּהָ שׁוּמְר (קהלת ה ז), וְעוֹד אַתּוּן אֵנּוֹן אֵשׁ, נְקוּדִי רוּחַ, אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכְתָּ יִלְכוּ (יחזקאל א יב), וְאֵנּוֹן כְּמַבּוּעֵי מֵיָא, דְּאַתְמַר עַלִּייהוּ (תהלים קד י) הַמְשַׁלַּח מַעְיָנִים בְּנַחְלִים, יִשְׁקוּ כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי וְגו', אֵלִין אַתּוּן.

וְאֵיךְ דְּשׁוּי לֹון לְאַתּוּן, מֵיָם אֵשׁ רוּחַ וְעַפְרָא אַרְבַּע רַגְלִין דְּכְרִסְיָא, נְקוּדִי אָדָם לְשִׁבְתָּ עַל הַכְּסֵא, מְסַטְרָא דְּאַבָּא יוּדִי"ן לְעֵילָא, מְסַטְרָא דְּבְרַתָּא יוּדִי"ן לְתַתָּא, מְסַטְרָא דְּבִן וּוִי"ן לְעֵילָא, כְּגוּוֹנָא דָא וּוִי"ן, מְסַטְרָא דְּאַבָּא וּוִי"ן לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דָא יוּ"ו, הַהִי"ן דְּאֵימָא כְּגוּוֹנָא דָא הַהִ"ו הַהִ"י, הַהִי"ן דְּבְרַתָּא כְּגוּוֹנָא דָא יְהוּ"ה וְהוּ"ה, וְהַכִּי בְּכָל הַוְיָה וְהוּיָה.

וְעוֹד מָאן דְּאוּלִּיף אֵלִין הוּיִין, צְרִיף לְאוּלְפָא לֹון לְמַבְנֵי בְּהוֹן בְּנִינָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּאַתְמַר בֵּיה (מלכים א יח ל) וַיִּרְפָּא אֶת מִזְבַּח יְהוּ"ה הַהָרוּס, וְרוּזָא דְּמַלְחָא דִּיכְלִין לְמַהֲרֵם בְּאַתּוּי דְּשָׁמַיָה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שמות יט כא) פֶּן יַהֲרִסוּ אֶל יְהוּ"ה, וּבְגִין דָּא דִּיהָרְסוּ לֹון בְּחֻבִּייהוּ, צְרִיף לְמַבְנֵי לֹון בְּצִלּוֹתְהוֹן.

דָּאָת י' אֵיחֵי אָבְן יְסוּדָא דְּבְנִינָא, י"י מִן י"ה, מִן י"ו, מִן ו"ו, בְּהוֹן אָבְנִים שְׁלֵמוֹת תְּבַנֶּה אֶת מִזְבַּח יְהוּ"ה אֱלֹהֵי"ךָ (דברים כז ו) דָּא ה', ו' דָּא קוּרְהָ, וְעַמּוּדָא, לְסוּמְרָא עַלְהָ בֵּית, וּבְגִין דָּא חֲבוּרָא דְּתַלְתָּ אַתּוּן בֵּית, ב' בְּנִינָא, י' יְסוּד בְּנִינָא, ת' תְּפֹאֲרַת, וְאֵנּוֹן ב' מְלָכוֹת, י' יְסוּד סְפִירָה תְּשִׁיעָאָה, דְּאֵיחֵי סוּמְרָא גְּאוּלְהָ לְתַפְלָה, וּבֵיה סוּמְרָא יְהוּ"ה לְכָל הַנוֹפְלִים (תהלים קמה יד), ת' תְּפֹאֲרַת, דְּאַתְמַר בֵּיה (ישעי, מד יג) כְּתַפְּאֲרַת אָדָם לְשִׁבְתָּ בֵּית, וּבֵיה כָּל הַזּוֹקֵף זוֹקֵף בְּשֵׁם, אָבְל לְגַבִּי יְסוּד כָּל הַכוֹרַע כּוֹרַע בְּבְרוּךְ, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (משלי י ו) בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק.

וְאֵיחֵי עֲרוּב, דִּישְׁפִּיל בֵּיה הַקּוּרְהָ אִם הִיא לְמַעְלָה מַעְשָׂרִים, דְּאֵיחֵי יו"ד, דְּלְעֵילָא מַעְשָׂרִים, דְּאֵיחֵי כ' כְּתַר, אֵיחֵי עֵלְת הַעֲלוֹת עַל כְּלָא, דְּלִית עֵינָא שְׁלִיט עֲלֵיהָ, וּבְגִין דָּא מְבוּי דְּאֵיחֵי שְׁכִינְתָּא תְּתַאָּה דְּאֵיחֵי י' זְעִירָא, עֲשָׂרָה טְפָחִים שְׁעוּרָה, בֵּיה צְרִיף לְהַשְׁפִּיל הַקּוּרְהָ דְּאֵיחֵי ו', אָבְל לְגַבִּי סְפָה דְּאֵיחֵי אֵימָא, דְּשִׁיעוּר דִּילָהּ יו"ד דְּאֵיחֵי כ' כְּתַר, לְעֵילָא מְפַתֵּר לִית אָדָם דְּמַרְכַּבָּה דֵּר בֵּיה גו סְפָה, דְּלִית עֵינָא שְׁלִיט עֲלֵיהָ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והכי צריך לאעברא ליה משמאלא דקודשא בריך הוא דאיהי גבורה, דמתמן מצפון תפתח הרעה (ירמיה יד א), ותמן ייתי למתבע חובין, מאלין דאתמר בהון בנינים אתם ליהו"ה אלהיכם (דברים יד א).

מתמן ואילך אנון שרים, ועבדים, מסטרא דחיוון דכרסיא שרים וממנו, מסטרא דככביא דנהרין בשמיא וארעא עבדין, והאי איהו אם כבנים אם פעבדים, והאי איהו דצריך לאנפא ליה חרבא לשית סטרין, דאנון שמיא וארעא, שמשא וסיהרא, פסא דין וכסא רחמים, לאעברא סמאל ונח"ש מניהו, דמסטרא דלהון שליט סמאל ובת זוגו.

וצריך לקשרא ליה ברצועין דתפלין, תרין בתרין קרנוי, וחד בדרועא, ולבתר ישחוט ליה בקריאת שמע, בגין דלא יתקריב לסטרא דגבורה, אבל מסטרא דספירן והויות דלהון, אתמר לא יגורף רע (תהלים ה ה), ותור תקרב יומת (במדבר א נב).

ועוד ה' דיד כהה, דאיהי יונה קדישא, מצפצפאן לה בנהא בכמה צפצופין דזמירות שירות ותושבחות והודאות, עד דנחתין לה לגבייהו, הא נחתין לה לגבייהו קשרין לה ברצועה, דאיהי ו' שית תיבין דיחודא, והיינו רנא והיה לאות על ידכה (שמות יג ט), קשורא דתרוייהו דא י', ודא יחוד, ובגין דא בקשורא דתרוייהו, מאן דשח שיחה ביניהו, דאיהי שיחת חולין, עבירה היא בידו, דעבד בה פרודא בין ו'ה דאיהו עמודא דאמצעייתא ומלכותיה.

תפלין דרישיה דקודשא בריך הוא דאיהו ו', איהי ה' עלאה, אימא עלאה, עטרת תפארת, עלה אתמר פארך חבוש עליך (יחזקאל כד יז), אלו תפלין שבראש, והאי איהו רנא הוי"ה, דאתמר ביה הנה יד יהו"ה הוי"ה וכו' (שמות ט ג), ובגין דא אוקמוה מארי דתלמודא ירושלמי, הויות באמצע.

יד יהו"ה מימינא, דאתמר בה וירא ישראל את היד הגדולה (שם יד לא) מסטרא דחסד, יד רמה מסטרא דתפארת, דאתמר בה ובני ישראל יוצאים ביד רמה, יד חזקה באמצעייתא דאיהי יד יהו"ה הוי"ה, למחוי רחמי מפל סטרא, דינא כבוש באמצעייתא, יד רמה עלה אתמר והי"ה יהו"ה למלך על כל הארץ (זכרי, יד ט), ותלת זמנין י"ד אנון מ"ב אזכרות דתפלין דיד ותפלין דרישא.

י"ד שכינתא תתאה איהי היד הגדולה מימינא דחסד, דתמן חכמה, יד החזקה מסטרא דגבורה, דתמן בינה, יד רמה מסטרא דעמודא דאמצעייתא, מעוטר בכתר על רישיה, תפלי דמארי עלמא.

שין של תפלין הלכה למשה מסיני, ש דתלת ראשין, שי דארבע ראשין, לקבל שבע הנצרות הראויות לתת לה מבית המלך (אסתר ב ט), ואינון בשחר שתים לפניה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואחת לאחריה, ובערב שתיים לפניו ושתיים לאחריה, ולקבל אליו שבעה, אית
שבעה רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות.

ותפארת איהו כבוש באת יו"ד, עם ה' תתאה, ונפשו קשורה בנפשו, ואיהו
חבוש עם את י' מסטרא דה' עלאה, ובגין דא אין חבוש מתיר עצמו מבית
האסורין, דאיהו בגלות עם ישראל, הדא הוא דכתיב (ישעיה סג ט) בכל צרתם לו
צר בו, לא צר בא, בההוא זמנא דאיהו עם ישראל לא צר ודאי, ולית צר אלא
יצר הרע, דהזר הקרב יומת (במדבר א נב).

[תיקוני זוהר - דף ט ע"ב]

ורזא דמלה פי בי חשק ואפלטוהו (תהלים צא יד), פי בי בגימטריא מ"ב אזכרות
דתפלי, אשגבהו פי ידע שמי, יקראני בקריאת שמע, ואענהו, הדא הוא דכתיב אז
תקרא ויהו"ה יענה (ישעי, נח ט), יהו"ה בארבע בתי דתפלי דרישא, דאינון ארבע
אתוון אהי"ה, ויהו"ה יענה, יהו"ה בארבע בתי דתפלין דיד, דאינון אדנ"י, ואי
תימא לאו אינון ביד אלא בית אחד חמשה, יד פהה, הכי הוא ודאי דאיהי
חמשה (דף ט ע"ב) ואיהי רביעאה ליה"ו יד פהה, יה"ו איהו אהי"ה,
וסליק לחושבן כ"א, וארבע אתוון בכלל כ"ה, ה' מן יהו"ה רביעאה ליה"ו,
וחמשה לאהי"ה, דאיהו ארבע בתי, ואיהו בית חמשה.

ועוד אהי"ה אדנ"י סלקי לחשבן אלהי"ם, דאיהו כללא דחמשה בתי תפלי,
יהו"ה ארבע פרשיין, י' קדש לי (שמות יג ב) ודא חכמה, ה' והיה פי יביאך (שם יא)
ודא בינה, ואינון לימינא ושמאלא, דאינון חסד גבורה, ו' שמע ישראל (דברים ו ד)
תפארת, כליל שית תיבין דיחודא, ה' והיה אם שמע (שם יא יג) מלכות, שכינתא
תתאה.

תלת רצועין נצח והוד ויסוד, יסוד רצועה דקשיר וא"ו עם ה', פי כל בשמים
ובארץ (דה"א כט יא), דאחיד בשמיא ובארעא, תרין רצועין נצח והוד, דאחידן בה'
עלאה, והקרנים גבוהים, והאחת גבוה מן השנית (דניאל ח ט), אוף הכי תרין רצועין
חד ארוכה וחד קצרה, קצרה עד החזה, ארוכה עד טבורא.

ואתפשטותא דה' עלאה עד הוד באת י' איהו, דאיהו קשר של תפלין דרישא,
דאיהי ה' עלאה, סליקת לחמשיין, חמש זמנין עשר באת י', והיינו ה' י' מן
אלהי"ם, חמש זמנין ה' באת י' חמשיין, בחמש ספירן, יסוד כ"ל נטיל לון פלהו,
וירית לון לכלה והיינו כ"ל פל"ה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בַּאת הַ תַּתָּאָה קָרַן אַחַת, וְרָזָא דְמַלְהָ אוּקְמוּהוּ רַבְנֵי, שׁוּר שְׁהַקְרִיב אָדָם הָרֵאשׁוֹן
קָרַן אַחַת הָיְתָה לוֹ בְּמִצְחוֹ, שְׁנַאמַר (תהלים סט לב) מְשׁוּר פֶּר מִקָּרַן מִפְּרִיס, מִקָּרַן
חֹסֵר יוֹד כְּתִיב, וְדָא רְצוּעָה דִיד דְתַפְלִי דְמֵאֲרִי עֲלָמָא.

כ' כְּתַר דְמֵאֲרִי עֲלָמָא, אִיהוּ שְׁמִיָּה תַפְלִין דְשׁוּי, אֲבַל כְּתַר תַפְלִין עֲלִיָּה, וְרָזָא
דְמַלְהָ אִין קְדוּשׁ פִּיהוּ”ה כִּי אִין בְּלִתְהָ (שמואל א ב ב), לִית פְּקוּדָא דְלֵא אַתְּכְּלִילָן
בִּיה עֶשֶׂר סְפִירָן.

וְעִיקַר דְתַפְלִין מְשֻׁמָּלָא, וּבְגִין כַּךְ נִשְׁבַּע יְהוּ”ה בִּימִינוֹ (ישעיה סב ד) זֹו תֹרְהָ,
וּבְזֹרֻעַ עֲזֹו אֵלוֹ תַפְלִין, וּמִסְטָרָא דְשְׁמָאֲלָא ה’ תַפְלִין עַל ו’, אִימָא עַל בְּרָהּ, בְּגִין
דְבָה אַתְּבְּנִי, הָדָא הוּא דְכְתִיב כּוֹנֵן שְׁמַיִם בְּתִבּוּנָה (משלי ג ב). י’ אַבָּא, תַפְלִין עַל
בְּרַתָּא ה’, דְבִיָּה אַתְּבְּנִיָּאת, הָדָא הוּא דְכְתִיב יְהוּ”ה בְּחֻכְמָה יָסַד אֲרֶץ, וְדָא הוּא
הוּי”ה, וְדָא הוּא רְזָא אַרְבַּע מְשֻׁמְרוֹת הוּיָה לִילָה.

וְאִית דְאָמַר הוּיָת בְּאֲמִצְעָ, כְּגוֹנָא דָא יְהוּ”ו, י’ קְדֵשׁ לִי, ה’ ה’ וְהָיָה כִּי יִבְיֹאֵךְ
וְהָיָה אִם שָׁמַע, ו’ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל, הוּי”ה ו’ י’ בְּאֲמִצְעִיתָא, יְהוּ”ו ה’ ה’ בְּאֲמִצְעִיתָא.

וּבְצִרוּף דִי”ב הוּיָן, אֲשֶׁתְּמוּדְעוּ כְּלָהוּ, וְאֵלִין אִינּוֹן יְהוּ”ה יְהוּ”ו יוּה”ה, דְרַמְיָן
בְּשֵׁם יוֹ”ד ה”י וי”ו ה”י, הָאִי שְׁמָא מְקוּרָא דְאַתּוּן, וּמְקוּרָא דְלָהוֹן בְּקִרְאֵי בְּנִקּוּדֵי,
יְהוּ”ה יִשְׁמַחוּ הַשְׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ (תהלים צו יא), מְקוּרָא דְנִקּוּדֵי מִן יְהוּ”ו (ירמיה ט
כג) יִתְהַלֵּל הַמֶּתְהַלֵּל הַשָּׁכֵל וְיִדּוּעַ, יוּה”ה (שמות כו יט כ) יְדוּתִיו וְלִצְלַע הַמִּשְׁכָּן
הַשְּׁנִיָּת.

תַּלְת ווּיָן בְּהָאִי שְׁמָא יוֹ”ד ה”י וי”ו ה”י, וְהִי”ה וְהַה”י וְהַה”י וְהַה”י, וּנְקוּדֵין דְלָהוֹן
וְיִרְאוּ אוֹתָהּ שְׁרֵי פְרַעָה (בראשית יב טו) וְהִי”ה, וְהַה”י וְדָבַשׁ הַיּוֹם הַזֶּה יְהוּ”ה (דברים
כו טו), וְיִהְיֶה וְיִרְא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי (בראשית ג טו). הוּה”י הַיּוּ”ה הַהִי”ו מְקוּרָא
דְלָהוֹן, הוּה”י וְכָל זֶה אִינּוֹנוֹ שׁוּהָ לִי (אסתר ה ג), הַיּוּ”ה הַמֵּר יְמִירְנָו וְהָיָה הוּא (ויקרא
כו לג), הַהִי”ו עִירָה וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֲתָנּוֹ (בראשית מט יא), הַיְהוּ”ו הוּי”ה הַהוּ”י, הַיְהוּ”ו
לִיְהוּ”ה אֲתִי וּנְרוּמָמָה שְׁמוֹ (תהלים לד ד), הוּי”ה הַיְהוּ”ה יְד יְהוּ”ה הוּיָה (שמות ט ג),
הַהוּ”י (דברים ו כה) וְצִדְקָה תִהְיֶה לָנוּ כִּי.

[תיקוני זוהר - דף י ע”א]

וְכָל קִרְאֵין דְקָא אַתְיָין הוּיָין אֵלִין בְּרַאשֵׁי אַתּוּן, אוּ בְסוּפֵי אַתּוּן, בִּין מִן תַּתּוּרָה
בִּין מִן הַנְּבִיאִים בִּין מִן הַפְּתוּבִים, יְכִיל לְנִקְדָּא לֹון בְּנִקּוּדֵיהוּ, אוּף הָכִי כָל הוּיָין
דְקָא אַתְיָין מִתַּלְת אַתּוּן, נְקוּדָה דְלָהוֹן בְּקִרְאֵין, כְּגוֹן יְהוּ”ה מְקוּרָא דִילִיָּה כִּי יְהוּ”ה
יְהִי”ה בְּכִסְלָךְ (משלי ג כו), וְאִית דְנִקִּיד לֹון מְרַאשֵׁי תִיבִין לְהוּיָה דְבְסוּפֵי תִיבִין, וְאִם
הוּיָה בְרַאשֵׁי תִיבּוֹת נְקוּדָא דִילִיָּה בְסוּפֵי תִיבִין. וְאִית נְקוּדָה בְּרָזָא אַחְרָא (דף י ע”א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנָא דָא, יְהוּ"ה מְלַךְ יְהוּ"ה מְלַךְ יְהוּ"ה יְמַלְךָ, שְׁמַהן לְעֵילָא, נְקוּדָאן דְלַהוּן
כְּתִיבִין דְתַחֲתִיָּיהוּ.

אַרְבַּע שְׁמַהן תְּלִיין מִכָּל שְׁמָא וְשְׁמָא, וְעַלִּיָּהוּ אֲתַמַּר וְקָרָא זֶה (ישעיהו ו ב) לְקַבֵּל
י"ב אַנְפִין דְתַלְתַּת חַיּוּן, אֵל זֶה י"ב גְּדַפִין דְתַלְתַּת חַיּוּן, וְעַל כֻּלְּהוּ פְּנֵי אָדָם, וְתַפְלִין
הוּא פְּנֵי אָדָם, צִיצִית פְּנֵי חַיּוּן וְגַדְפֵי חַיּוּן, וְאוּקְמוּהוּ רַבְנָן שֵׁם בֶּן י"ב כָּל הַיּוֹדְעוּ
וְהַזְהִיר בּוֹ כָּל תְּפִלוֹתָיו מִתְקַבְּלוֹת, וּמְקוּרוֹ יו"ד ה"י וּא"ו ה"י, כָּל י' אִיהוּ אַנְפּוּי
יְהוּ"ה, א' וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם (יחזקאל א ט), הֲכָא בְּהַאי שְׁמָא רְזָא דְתַפְלִין
וְצִיצִית.

תָּא חֲזִי כָּל הוּיָה דְאִיהִי ה' עַל י' ה' עַל ו' נּוֹקְבָא, כָּל הוּיָה דְתַרִין הַהִין כְּחָדָא
בְּאַמְצַע אֵינּוֹן אַחִיוֹת, כְּגוֹנָא דָא יְהֵה"ו, כָּל הוּיָה י' ו' כְּחָדָא בְּאַמְצַע הַיּוּ"ה (נ"א
הַיּוּ"ה) אֵינּוֹן אַחִים, (דברים כה ה) כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּו, תַּרִין הַהִין כְּחָדָא, וְתַלְכְּנָה
שְׁתֵּיהֶן (רות א ט), י' ו' רְחוּקִים דָּא מִן דָּא אוֹ קְרוּבִים דָּא מִן דָּא, עַלִּיָּהוּ אֲתַמַּר
(ישעיה נז ט) שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וּלְקְרוּב וְגו', דְהַיְיָנוּ קָרְבָן עוֹלָה וְיִוֵּרְד יְהֵה"ו, ה'
דְאִיהִי אֵימָא עוֹלָה, סְלִיקָא לְגַבֵי י' הִיא הָעוֹלָה, ה' דְאִיהִי בְרַתָּא נְחִיתַת לְגַבֵי ו',
וְיִרְד מַעֲשֵׂת הַחֲטָאֵת (ויקרא ט כב), עַל בֶּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְגו' (בראשית
ב כד), וְהָאִי אִיהוּ קָרְבָן עוֹלָה וְיִוֵּרְד, חֲמֵשׁ אֲשׁוֹת סְלִקִין, וְחֲמֵשׁ נְחִיתִין.

לִית הוּיָה דְלָא אַחֲזִי עַל רְזָא עֲלָאָה, הוּה"י כַּד נּוֹקְבִין שְׁלִטִין עַל דְכוּרִין, דִּינָא
אַחֲזִי בְעֲלָמָא וּמִיתָה וְעוֹנֵי, וְדָא הוּא רְזָא דְהַפָּךְ מִשָּׁה שְׁמִיָּה וְקַטֵּל לְמַצְרֵי, דְאֲתַמַּר
בֵּיהּ וְאָמְרוּ לִי מָה שְׁמוֹ מָה (שמות ג יג), וּמִשָּׁה הַפָּךְ לִיָּה כְּגוֹנָא דָא מָה שְׁמוֹ מָה לִי
הוּה"י, וּנְקוּדָה הוּה"י, מְצָרֵי דְמִזְלִזֵל בְּשְׁמִיָּה וְאָמַר מָה שְׁמוֹ, מָה יְכִיל לְמַעֲבַד לִי,
לְקַטֵּיל לִיָּה בֵּיהּ, וְאִם אַתּוּן בְּסוּפֵי תִיבוֹת נְקוּדִין אַנּוֹן מְרַאשֵׁי תִיבִין:

תְּקוּנָא ה', בְּרַאשִׁית ב'ת רַאשִׁי, אֵלָה רַאשֵׁי בֵּית אַבוֹתָם (שמות ו יד), בַּת עֲלָה
אוּקְמוּהוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, בַּת בַּתְחֵלָה סִימֵן יָפָה לְבָנִים, וְאִיהִי י' מִן אַדְנִי, מְרַגְלִית
יְקָרָא כְּלִילָא מִכָּל גּוֹוִינִין, דָּאֵת י' מִן יְהוּ"ה לָא תְּפִיס בֵּיהּ גּוּוֹן כְּלָל, הַדָּא הוּא
דְכַתִּיב (מלאכי ג ו) אֲנִי יְהוּ"ה לֹא שְׁנִיתִי, לֹא יִשְׁתַּנֵּי בְשׁוּם גּוּוֹן כְּלָל, אֵלָא נְהִיר
מְלָגָאוּ דְגּוֹוִינִין, דְשֵׁם יְהוּ"ה כְּנִשְׁמָתָא בְּגוּפָא דְאִינִישׁ, אוֹ כְּשִׁרְגָא בְּהִיכְלָא.

וְאֵת י' מִן אַדְנִי אִיהוּ סְפִיר, נְטִיל גּוּוֹן תְּכֵלֵת וְאוֹכֵם מִסְטְרָא דְדִינָא, וְנְהִיר בֵּיהּ
נְהוּרָא חוּרָא מִסְטְרָא דְרַחֲמֵי, וְאִיהוּ אֵת י' מִן אַדְנִי, אוֹדָם מִסְטְרָא דְגְבוּרָה, פְּטָדָה
מִסְטְרָא דִּמִּינָא, בְּרַקַת מִסְטְרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, אִיהִי אֵל"ף דְל"ת נו"ן יו"ד,
כְּלִילֵן מִי"ב גּוֹוִינִין, וְכֻלְּהוּ מְשׁוּלְשִׁין בְּאַבְהֵן, מְשׁוּלְשִׁין בְּכַהֲנִים לוּיִם וְיִשְׂרָאֵלִים,
קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל אבן דגוון דילה חיזור נטילת מחסד, ואיהי סגולה דיליה רחימו, ורזא דמלה ואהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד (ירמיהו לא ב), אבנא סומקא נטילת מן גבורה, וסגולה דילה למהוי אימתו מוטלת על ברין דעלמא, אבנא פלילא מתרין גוונין חוור וסומק איהי מעמודא דאמצעיתא, ירוק פוהב מסטרא דאימא עלאה, דאיהי תשובה, קו ירוק דאסחר כל עלמא.

ואית גוון פשוט כפול משולש מרובע, עד דסליק לעשרה גוונין, דנהירין בהון י אתוון, דאינון י י'ה יהו יהוה, וסלקין אלין י לע"ב נהורין, דנהירין בע"ב גוונין.

חש"ק חל"ם שב"א קמ"ץ, אינון נקוד צבאו"ת, נצח והוד יסוד, וכלהו נהרין באבנא יקרא מלכות, פלילא מפל סגולות, שב"א גוון סומק דגבורה דנטיל מניה הוד, קמ"ץ גוון חוור, ולא צריך לארכא בהון דהא אתמרו לעילא.

[תיקוני זוהר - דף י ע"ב]

ועוד תקוונא ו' והמשכילים יזהירו (דניאל יב ג) אלין אינון דידיעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשית, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבן זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבן, לקבל שמה מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו בחושבן אח"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהוה אלהיך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשך, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לכך נאמר ובכל נפשך, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לכך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה ממוןא מגופא לכך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימו דמארך בעת צרה.

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב כמת, וכאלו נטלין נפשיה, גופא ונפשא וממונא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימו דמאריה, ובההוא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשית, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או ממוןיה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמיך ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

ואהבת יהוה איהי מלכות, פלילא מפל ספירן, ואיהי פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרי"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר ג ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהי בנין עלמא, שפחה בישא איהי חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א
ב) והארץ היתה תהו ובהו, ואיהי רצועה בידי דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה
חייביא.

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממוניה,
דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא
עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממוניה או גופיה כפר ביה, לאו
איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה,
ימסור לון פלהו על קדושת שמייה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת
יהו"ה מלכות, דאיהי אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהי, ומחסד איהי מלכות
אהבת יהו"ה כמה דאתמר, מגבורה איהי יראת יי'.

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרויהו אתיהיב לישראל ודא עמודא דאמצעיתא,
מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה), ואיהי מצוה דיליה בכל תרי"ג
פקודי דתליין משמיה, דאינון שמ"י עם י"ה שס"ה, וזכר"י עם ו"ה רמ"ח, היא
בצלמו כדמותו:

ועוד תקונא ז', והמשפילים יזהירו, אלין דידיעין במלת בראשית פקודא תליתאה
דאיהי ברית מילה, והיינו בראשית ברית א"ש, וברית איהי י', ועם א"ש
אתעביד אי"ש, ואוף הכי את ה' עם אש איהי נוקבא, ועל תרין אישות אתמר
בקדמיתא פתנות אור, דבהון עקבו מכהה לגל חמה.

והיינו בורא מאורי האש דאינון בהבדלה, י"ה מן איש ואשה, בתר דחאבו ויעש
יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם (בראשית ג כא), והיינו בורא
מאורי האש (אשה), ודא עור של נחש, לאתדכאה במה דחאב, ובגין דא צדיקים
דנטרי ברית שוב אינם חוזרים לעפרן, דאיהו עור משכא דחויא דאתברי מעפרא,
דאתמר ביה ונחש עפר לחמו (ישעיהו סה כב).

[תיקוני זוהר - דף יא ע"א]

ובגין דא מאן דלא נטיר ברית אתדן בחבוט הקבר בההוא עפרא, ואלין אינון
דגופא דלהון אינון לון קבר בחייהון, דדחקין לון שעתא בכל יומא, ובמלאכא
דלהון דאתבקע דמא בצפרניהון, ובגין דא תקינו לאחזאה צפרנים בהבדלה, דהוה
אדם מלובש בכתנות צפרנים, דהו נהרין פענני כבוד. (דף יא ע"א) ואיהו בהבדלה
מנייהו, (בראשית ג ז) וידעו כי עירמים הם מנייהו, בגופא ונשמתא ורוחא ונפשא,
ערומים מכתנות אור, דאינון מאורי האש, ובגין דבשבת אתחזא לון באדלקת
שרגא דשבת בתרין פתילות דאש, ובמוצאי שבת יתעברון מנייהו, תקינו למימר
במוצאי שבת הבדלה באש.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דבשבת וימין טבין מתלבשין נשמתין בכתנות אור, אמר הנביא (ישעיה כד טו) על פן באורים כפדו יהו"ה, ואוקמוהו רבנן כפדוהו בכסות נקייה, מיד דאמר מלין אלין אשתתחו קמיה כלהו בני מתיבתא, דלית חדוה ביניהו כחדוה כד אתחדש ביניהו רזא דאורייתא.

ובגין דא מאן דנטיר ברית אש, קרי איש צדיק תמים, ואות י' דשד"י איהי חוליא על צואר דשד יצר הרע, חוליא דשלשלאה, ובגין דא רשים שד"י בברית, ורשים במזוזה, דמזדעזעין כלהון מהאי שלשלאה, דאיהי אות ברית, אות ימין טבין, אות תפלין.

ומיד דאיהו תפיס בה יצר הרע דאיהו ש"ד, נטיל בר נש חרבא דאתמר בה (תהלים קמט ו) רוממות א"ל בגרונם, דאיהו י' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, ה' ה' תרי פפיות דילה, ושחיט ליה, ובגיגיה אתמר הפא להרגך השפם להרגו בצלותא, דאתמר בה (בראשית יט כז) וישכם אברהם בבקר.

ועוד קריאת שמע איהי רומ"ח, כלילא משית תיבין דיחודא, ומרמ"ח תיבין עם יהו"ה אלהיכם אמת, והוא קירטא, והא אתמר חמש אבנין ה', דאתעבידו חד אבנא בא"ת י', וקטיל בה ליצר הרע, ובאן אתר איהי קירטא, בתפלין, חוט דקלע דכריך ביד דא רצועה דיד, דאיהו פחוט דזרקא, ואיהי קריאת שמע, קשת דזריק חצים מסטרא דפרוך שם כבוד מלכותו, וברכות לראש צדיק (משלי י ו), דאיהו קשת הברית.

רומחא דא עמודא דאמצעיתא, בחמש אצבעאן דיד, דאיהי ה' תתאה, ואיהי לימינא דחסד, דרגא דאברהם דחושבניה רמ"ח, ועם ו' דעמודא דאמצעיתא אתעביד רומ"ח, קלע ה' עלאה לשמאלא, י' אבנא דקלע, י"ה דתפלין, וכלא י"ה עם שמ"י שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח.

ומאן דאיהו נטיר י' בתמניא יומין דמילה, בתמניא אלפי תחום שבת, בתמניא פרשיין דתפלי, איהו נטיר מפל מזיקי דתחות ידא דיצר הרע, דאיהו ממנא על שתין רבוא, כל שפן מאן דקשיר ליה בשלשלאין וקטיל ליה.

ועוד ברית דתקיננו ליה מנא בעפרא, לשדייא לה בעפרא, ודם דאטיפין מניה, אתחשיב ליה כאלו עביד ליה עולה, והוא עפרא לתקנא ביה מזבח אדמה, ודם דברית כאלו דבח עלה עלוון, הדא הוא דכתיב (שמות כ כא) מזבח אדמה תעשה לי וגו', ושזיב ליה בההוא עפרא מחבוט הקבר, ובדם מילה שזיב ליה משחיטת מלאך המות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואם תהא דקביל ברית איהו ממזר, תהא עפרא תקין ליה לחויא, דאתמר ביה (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו, ואיהו מן האדמה אשר אררה יהוה (בראשית ה כט), דאתמר בה (שם ג יז) ארורה האדמה, ואיהי עפרא מהאי דאתמר בה (שם א ב) והארץ היתה תהו ובהו, דאתמר בה (ישעיה נא ו) והארץ כבגד תבלה, עמיה יהא חולקיה, כאלו קשיר ליה למיעבד עולה לעבודה זרה, דההוא בן או בת אינון פסל ומסכה, ועל דא אתמר (דברים כז טו) אשר יעשה פסל ומסכה, ואתמר ושם בסתר, בסתרו של עולם, ואמר כל העם אמן, דההוא בר מנחש הקדמוני איהו, דגרים מות לאדם ולאנתיה, דאתמר ביה (בראשית ג יד) ארור אתה מפל הבהמה כו'.

[תיקוני זוהר - דף יא ע"ב]

קליפה דערלה דכסי על י, אית לה תלת קליפי כגלדי בצלים דא על דא, ואינון פקליפין דאגוזא, דאתמר עלייהו והארץ היתה תהו, דא קו ירוק קליפה קדמאה דאגוזא, ובהו אבנים מפולמות דא קליפה תנינא דאגוזא קשה כאבן, וחשך קליפה תליתאה, ובהון (דף יא ע"ב) אוקמוהו רבנן אין דורשין בעריות בשלשה, שלש שנים יהיה לכם ערלים (ויקרא יט כג), ולקבל מוחא, איהו ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולים ליהוה.

ובהון מסטרא דערלה ארבעה נכנסו לפרדס, שלשה אכלו מאלין קליפי ומתו, רביעאה אכל איבא וזרק קליפין וחי, כגוונא דא אתמר רבי מאיר רמון מצא, תוכו אכל קליפתו זרק.

וכגוונא דאלין קליפין, אינון קוששין דחפיין על הלכה, דאיהי מוחא מלגא, ולית בר נש יכיל למיכל בנהמא דאורייתא, דאתמר בה עץ חיים היא (משלי ג יח), עד דזריק קוששין מהלכות, ואית הלכה דכל קוששין דילה אינון כאילנא, דקליפה דילה וקנה דילה ועציו ועלין ואיבא פלהון שוין למיכל, ועליה אתמר (שיר ד יד) גרד וכרפום וכו', ובגין דא לאו כל קוששין שוין.

סדר הלימוד ליום כג אב [יום 318 בשנה]

פקודא רביעאה במלת בראשית, דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ח כב) יהוה קנני ראשית דרפו, ודא שכנינא תתאה, דאיהי ראשית לנבראים, ואיהי אחרית לחכמה עלאה, ובגינה אתמר (ישעיה מו י) מגיד מראשית אחרית.

כד אתנטילת מכתר אתקריאת עטרת תפארת, עטרה בראש כל צדיק, תגא דספר תורה, ובגינה אתמר כל המשתמש בתגא חלף, כד אתנטילת מהאי חכמה עלאה דאיהי ראשית, אתקריאת על שמה, וכד אתנטילת מבינה אתקריאת על שמה תבונה.

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 3471]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד אתנטילת מחסד, אתקריאת תורה שבכתב דאיתיהיבת מימינא, דכתיב (דברים לג יב) מימינו אש דת למו, וכד אתנטילת מגבורה אתקריאת תורה שבעל פה, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין, תורה שבעל פה מפי הגבורה ניתנה, ומתמן גבורים עומדים בפרץ, ולא יכיל למיקם בה אלא גבור במלחמתה של תורה, גבור ביצרו.

וביזמא תליתאה נחיתת לעמודא דאמצעייתא על ידי דמשה, הדא הוא דכתיב (שמות יט טז) ויהי ביום השלישי בהיות הברק, בתרי לוחי אבנין, נצח והוד, הדא הוא דכתיב (שם לב טז) כתובים משני עבריהם, ואינון תרין נביאי קשוט, ומסטרטא דעמודא דאמצעייתא אתקריאו נביאי האמת, ושכינתא תורת אמת, הדא הוא דכתיב (מלאכי ב ו) תורת אמת היתה בפיהו, ואתקריאת מראה דנבואה, ורוח הקדש מסטרטא דתרווייהו.

וביום השביעי נתנה, דא צדיק יסוד עולם, ובדרגא דיליה מלכות מליל עמהון, והא אוקמוהו, לעשר מלכין שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד, נגע בבת, וכלל בה כל העשר, ודא י' ב"ת אחת, תחות הי' מן אלהי"ם, י' מן אדנ"י, י' מן שד"י, כלילא מפל כנויין, ומפל הויין, פגון הוה"י, או פוותיה, דיהא י' תחות ה', בכל שם דכינוי והויה איהי נוקבא.

ובגין דאורייתא מינה אתיהיבת, אמר למשה (שמות לג כג) וראית את אחורי כו', דלית נביא וחכם יכיל לעאלא לעילא פחות מן דא, ובגין דא אתקריאת מפתחות החיצוניים אנפין דילה, ואנפין דלגאו מפתחות הפנימיים, והא אתמר לעיל, דאם בר נש לית בידי מפתחות החיצוניים במאי ייעול, ובגין דא אתמר בה (תהלים קח כ), זה השער ליהו"ה.

ובגין דלית השגה לנביא וחזוה וחכם פחות מינה, אמר הנביא (ירמיהו ט כב) כה אמר יהו"ה אל יתהלל חכם בחכמתו כו', פי אם בזאת יתהלל כו', וידוע אותי, ובגין דא יעקב אוליף לה לבנוי, ויהיב לון קבלה מינה, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם אביהם, ודוד דהוה ליה קבלה מינה, אמר לגבה (תהלים כז ג) אם תחנה עלי מחנה כו', רמיו לה בהאי תגא, וסליק מחשבתיה לגבה, ואמר לא יירא לבי כו'.

[תיקוני זוהר - דף יב ע"א]

ואהרן דהוה ליה קבלה מינה, לא הוה עאל לפני ולפנים פחות מינה, הדא הוא דכתיב (ויקרא טז ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דהוה ידע דאיהי עקרא דכלא, דאיהי קרבן ליהו"ה, עולה ליהו"ה, אשה ליהו"ה, וישראל דהוה לון קבלה מינה, לא בעו מקודשא בריך הוא משכונא אחרא (דף יב ע"א) דיפדון לון בגינה מן

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גלותא, אלא זאת, הדא הוא דכתיב (שם כו מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם וכו', ונביא אמר בגינה פד חזא בנבואתא דוחקא דישראל תקיפא, אמר (איכה ג כא) זאת אשיב אל לבי כו', וזאת ליהודה ויאמר (דברים לג ג).

איהי מרגלית פלילא מפל גוונין נהירין, דאינון נהירין מגרמיה, וסגולה דיליה בכל נקודין דאתון וטעמי, בכל שם ושם, מסטרא דחל"ם, איהי סגולתא.

חולם מלא בוא"ו, סליק באתווי אהי"ה, ותלת ניצוצין י' י' י' פחושפן יהו"ה, דאיהו כ"ו וארבע אתון סליק לחשפן יהו"ה אהי"ה נ"א, ברזא יהו"ה ד' י' י', וסגולה דיליה (במדבר יב יג) א"ל נא רפא נ"א לה, אנא יהו"ה הושיעה נ"א (תהלים קיח כה), אהי"ה כ"א, כ' פתר, א' אין סוף, אין קדוש פי' וגו' (ש"א ב ב).

וחולם סגולתיה לחלמא, דביה אתמר ויחלם והנה סלם מצב ארצה כו' (בראשית כח יב), ועוד חולם מוחל עונות ישראל, חלם חסר איהו ה"י מן אלהי"ם, תלת ניצוצות ל' מן אלהי"ם, אשתאר א"ם, דאתמר בה פי אם לפנינה תקרא (משלי ב ג), ולא צריך לארכא בנקודי, דהא אתאמרו.

דבר אחר והמשפילים, אלין דידיעי בפקודא חמישאה במלת בראשי"ת, יר"א שב"ת, אוהרה דיליה דלא לחללא בריתא דמלכא בט"ל מלאכות, דאינון ארבעים מלאכות חסר חד, לקבל ארבעים מלקיות חסר חד, רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא, שעטנז, פלילא משור וחמור, דאמר יעקב ויהי לי שור וחמור (בראשית לב ו), על כל דבר פשע על שור על חמור (שמות כב ח), דאין מלקין בשבת, דלא שלטא שפחה בישא על עלמא, ווי ליה למאן דאשליט לה על עלמא.

ובגין דא את שבתותי תשמרו (ויקרא כו ב), דא בת יחידה, דאיהי שמירה אחת לשבתות הרבה, בה תליין כל שמירתן דעשר ספירות, דאתקריאו שבתות הרבה, ושמרו בני ישראל את השבת (שמות לא טז), דא בת יחידה, דאיהי שמירה לישראל בכל שבת ושבת, ומאן דמחלל לה לאו איהו נטיר מקודשא בריך הוא, ולא עוד אלא דאתמר בה (שם יד) מחלליה מות יומת, מאן דאעיל ברשות דילה שפחה חללה זונה, דרשות דילה איהו תחום שבת, פגוונא דתחום וגבול דימא, דאתמר שמת י חול גבול לים (ירמיהו ה כב), ומאי ניהו והיה מספר בני ישראל כחול הים (הושע ב כ), ולית ים אלא אורייתא.

מאן דאעבר עלה פאלו חזר עלמא לתהו ובהו, ובגין דא קרא סמיך ליה, והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב), דאיהו חול לים, פחוליא דשלשלאה לכלפא, מאן דאפיק ליה משלשלאיה, גרים פמה נשוכין דיסורין דנשיך ליה, ובגיניה אמר דוד הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי (תהלים כב כא), ודא סמאל דאיהו תפיס

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּקוֹלֶר, מִסְטָרָא דְאֵלִין דְקִשְׁרִין לִיה בְּאוֹת דְתַפְלִין, וְרִצּוּעָה בְקִשְׁר עַל דְרוּעִיה,
וְקִשׁוֹר בְּתַרִין רִצּוּעִין עַל קַרְנוֹי, דְאִיהוּ שׁוֹר מוּעֵד.

וְשְׁכִינְתָא שְׁבַת יְחִידָה, אִיהִי רְשׁוּת דְיַחְוּדָא דְעֵלְמָא, דְאִיהוּ גְבַהוּ עֶשֶׂר אֲתוּוֹן
דְשָׁמָא מְפָרֵשׁ יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וְרַחְבּוּ ד' יְהו"ה, עַנְיָג שְׁבַת בְּהַפּוּכָא נְג"ע,
מֵאֵן דְאִית לִיה וְלֹא מְקַיִים לִיה, אֲתַהֲפֹךְ לִיה לְנְג"ע צְרַעַת, שְׁפַחָה דְחַרִיבַת בֵּיתִיה,
וְנַתִין אֶת הַבַּיִת אֶת אַבְנָיו וְאֶת עֲצָיו (וּיקרא יד מה), וְדָא הוּא עֲנִיּוּתָא, דְאִיהוּ בְּאַתֵר
דְנִגְע צְרַעַת, חֲזַר בְּתִיּוּבְתָא וְטַהַרוּ הַפְּהוּ, דָּא מִיכָא"ל כְּהֵן גְּדוֹל, מִמְנָא תַּחוּת יַד
חֶסֶד.

עַנְיָג אִיהוּ נְה"ר יוֹצֵא מֵעַדְוֹן לְהַשְׁקוּת אֶת הַגָּזֵן, דְאִיהוּ עַדְוֹן נְשַׁמְתִין, ו' נְהַר
דְנַפְיָק מֵעַדְוֹן, מִבֵּין י"ה, וְלִית עַדְוֹן אֲלָא פְתֵר עֲלִיוֹן, דְאִיהוּ מוּפְלָא וּמְכוּסָה, וּבְגִין
דָּא אֲתַמַר בְּעַדְוֹן עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ (ישעיה סד ג), לְהַשְׁקוּת אֶת הַגָּזֵן
(בראשית ב ו) דָּא ה' תַּתְאָה.

אַרְבַּעִים מְלַקְוֹת חֶסֶר חַד כְּחַשְׁבֵן ט"ל, מֵאֵן דְנַטִיר לָהּ מִנְיִיהוּ, נְחִית ט"ל עֲלִיהָ,
דְאִיהוּ יו"ד ה"א וּא"ו, ט"ל לְהַחֲיוֹת הַמַּתִּים, וְעֲלִיהָ אוּקְמוּהוּ רַבְּנֵן דְמַתְנִיתִין, כָּל
הַעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה טַל תּוֹרָה מַחֲיִיהוּ. (דף יב ע"ב) וְעוֹד וְהַמְשַׁפִּילִים יִזְהִירוּ (דניאל יב
ג), אֵלִין דְיִדְעִין בְּפַקוּדָא שְׁתִּיתָאָה דְאַתְרַמִּיזוֹת בְּמַלְת בְּרֵאשִׁית, בֵּי"ת תַּמּוֹן, דְאַתְמַר
עָלָה גַם צְפוֹר מְצָאָה בֵּית, וְדַרְדוֹר קֵן לָהּ (תהלים פד ד), וְהָא יְנוּקִין יִדְעִין דְדַרְדוֹר קֵן
לָהּ, וְאַתָּא דוֹד לְמִימַר בְּרוּחַ קוּדְשָׁא, אֲלָא דָּא מְצוֹת קֵן צְפוֹר, דְאִית בֵּיה כְּמָה רִזִין,
וְעֲלִיהָ אֲתַמַר גַּם צְפוֹר מְצָאָה בֵּית, דְכְּתִיב בְּגִינָה כִּי בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה (ישעיה נו ז),
דָּא בֵּי כְּנִישְׁתָּא, וְדַרְדוֹר קֵן לָהּ דָּא בֵּי מְדַרְשָׁא, אֲשֶׁר שְׁתָּה אֲפֻרוּחִיהָ אֵלִין מְאַרִי
תּוֹרָה, מְאַרִי מִשְׁנָה, מְאַרִי קַבְלָהּ, דְבְּגִינְהוֹן לָא זֹזָה שְׁכִינְתָּא מִיִּשְׂרָאֵל.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְהַמְשַׁפִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֹהַר הַרְקִיעַ
(דניאל יב ג), אֵלִין אֲתוּוֹן, דְאִינוּן לְבוּשִׁין דְאוּרִיּוּתָא, מְרַקְמֵן מִכָּל גּוּוּנָא דְנִוְרָא,
חֲוֹר וְסוּמְק וְיִרוּק וְאוּכְסָם, וּמְנַהוֹן אֲתַפְרִשֵׁן לְכַמְהָ גּוּוּנִין.

וְכִלְהוּ גּוּוּנִין, אִינוּן מְרַקְמֵן בְּמִשְׁכָּא דְגוּפָא דְבַר נֶשׁ דְאִיהוּ בְּגִינְתָא דְעַדְוֹן,
וְרַקִיעָא בְּאֵלִין אֲתוּוֹן אִיהוּ מְצוּיִיר וּמְרוּקָם, בְּגִין דְבַהוֹן אֲתַבְרִי.

יִזְהִירוּ אֵלִין נְקוּדִין דְנַהֲרִין בְּאֲתוּוֹן, וּבַהוֹן נַהֲרִין כְּכַבֵּיא בְּרַקִיעָא בְּגִנְתָּא דְעַדְוֹן,
וְכִלְהוּ נַהֲרִין בְּעֵינֵין דְגוּפָא בְּגִנְתָּא דְעַדְוֹן.

כְּזֹהַר אֵלִין טַעְמֵי אוּרִיּוּתָא, דְבַהוֹן מַתְנַהֲגִין אֲתוּוֹן וּנְקוּדִי, וּבַהוּא גוּפָא דְגִנְתָּא,
כְּזֹהַר דָּא נְשַׁמְתָּא, דְאִיהִי תְנוּעָה דְאֲתוּוֹן וּנְקוּדִי, דְנַהֲרִין בְּאַנְפִין וּבְעֵינֵין, וּנְפִשָׁא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

איהי פללא דאתון, ואיהי שתופא דגופא, רוחא איהי פללא דנקודי דנהרין בעינין.

קם סבא חד פתח ואמר, בוצינא קדישא, כמה חילין נטרין לך בגנתא דעדן, כמה משריין דמלאכין מסתכלין ממשקופי רקיעא בגנתא, בזמנא דתעול תמן, וכלהו מסתכלין בך, וגוונין דרקיעא בך יזהירו, בגין דבך נהרא שכינתא, דאיהי זהר הרקיע, וגן איהו סתים וחתים, עד דתיעול ביה שכינתא, הדא הוא דכתיב גן עול אחותי כלה (שיר ד יב).

וגוונין לא נהרין דרקיעא עד דיעול תמן קודשא בריך הוא, ומיד דיעול תמן, אתמר בהון נפתחו השמים ואראה מראות אלהים (יחזקאל א א), מאי מראות אלא מ'ר או'ת, מר דאתמר ביה מלאכי שלום מר יבפיון (ישעיהו לג ז), ואיהו אות בצבא דיליה, ליה מתפתחין רקיעין, וביה נהרין כל גוונין דלהון, וכען בוצינא קדישא קום נהיר גוונין דרקיעא באתון דאורייתא, ונהיר ככביא בהון בנקודי, כזהר דא פרסיא יקרא, דכל נשמתין קדישין מתמן אתגזרו.

קם בוצינא קדישא, פתח כמלקדמין, ואמר והמשפילים יזהירו אלין אתון, דכלהו פלילין באת ב' מן בראשית, ב' איהי בית, בי מקדשא, דתמן בה נהרין כל אתון, ראשית נקודה בהיכליה, כגוונא דא ב', עלה אתמר כל כבודה בת מלך פנימה (תהלים מה יד), תשע נקודין תליין מינה, ואיהי ספיר גזרתם עשירית לון.

ואלין אינון דנהרין באת ב' דאיהי בי מקדשא דלעילא, וספירים אתקריאו על שם השמים מספרים כבוד א"ל (שם יט ב), ולבתר דאינון מספרים כבוד א"ל, אתקריאו עשר ספירות בלי מה, ונחית בהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א לאנהרא בהון, דעל שמיא אתקריאו, וכלהו נהרין באתון אלין ספירן, ואתון די בהון אתבניאת דאיהי ב', כגוונא דא, ודא איהו רזא דמלה בחכמה יבנה בית (משלי כד ג).

וביתא דא אית ליה תלת גגין, ואינון תלת עמודין דסמכין לה, ואינון ו' ו' ו', עליהו אתמר ווי העמודים וחשוקיהם כסף (שמות כז י), תלת עמודים אלין תלת אבהן, דסמכין לביתא דאיהי שכינתא, וחשוקיהם אלין תרין סמכי קשוט, דאתמר בהון יכין ובועז, ועליהו ביתא קיימא, והבריח התיכון (שם כז כח) דא נקודה מלגא, דסתים מלגא, מבריח דא ו', אתפשטותא (דף יג ע"א) דהיא נקודה דאיהי י', מבריח ודאי, מן קצה דא ה' עלאה, אל הקצה דא ה' תתאה, קשורא דתלת עמודים דאינון ווי העמודים, דא ח"י עלמין, דכך אינון סלקין תלת ו' ו' לחושבן ח"י, דאיהו צדיק יסוד עולם, ה' ה' כד נטלין מעמודא דאמצעיתא דאתקרי הבריח התיכון, אתקריאו אינון בריחים על שמיא, הדא הוא דכתיב (שמות כז כז) וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן כו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותקונא דמשכנא הוה ציורא דעובדא דבראשית, וגנתא דעדן, ובאלין ציורין דנקודין, ורקימו דגוונין, דתמן המשפילים יזהירו, וכלא בראשית, ב' ראשית, בה והמשפילים יזהירו, כזהר דא אלהי'ם, והוא הכפ"א לחשבנא.

אדהכי הא סבא אתחזר כמלקדמין, ואמר בוצינא קדישא, חזור בך, עאלת לגנתא ואתבהילת לנפקא מתמן, ומתמן עאלת למשכנא דאיהו ציור דעובדא דבראשית, ונפקת מתמן, אית לך לאחזרא תמן, דהא כמה חיילין נטרין לך מעמא קדישא, למשמע מאן ציורין דתמן, דאינון כגוונא דדיורין דשכינתא, דאתמר בהון (שם כה ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, דודאי משכנא ומנרתא ומקדשא ומדבחה ופתורא, פלא איהו דיוקנא דדיורין דשכינתא לעילא ותתא.

מיד פתח רבי שמעון ואמר ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה וגו' (שם לו ז), מאי כל חכם לב, ההוא דאיהו חכם בחכמה, ובל"ב נתיבות דיליה, דאינון פלילן בשית יומי דבראשית, והיינו שש משור, דאינון שית יומי דבראשית פלילן מעשר אמירן ול"ב שבילין, דאינון ל"ב זמנין אלהי'ם בעובדא דבראשית.

והמשפילים, בהון אשתמודעין אתוון, דאתמר בהון יודע היה בצלאל לצרף אותיות שבהם נבראו שמים וארץ, ואינון כ"ח אתוון, וארבע סרי אחרנין גניזין בהון, ואלין אינון כ"ח אתוון, בראשית ברא אלהי'ם את השמים ואת הארץ, ועליהו אתמר (תהלים קיא ו) כח מעשיו הגיד לעמו, ובגלותא אסתלק האי כ"ח מנייהו, ואתמר בהון (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודת, ובגין דא אמרין בקדיש ועתה יגדל נא כח אדנ"י, לקבל כ"ח אתוון אחרנין, דאית באלין שבע תיבין דאינון, יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיה, ודא איהו העונה אמן יהא שמייה רבא בכל כחו, י"ד אחרנין אינון יהו"ה אלהינ"ו יהו"ה, וסימן אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, ובאלין י"ד אתוון אומאה, הדא הוא דכתיב (שמות יז טז) כי י"ד על פס יה.

קם סבא ואמר, בוצינא קדישא, בודאי אלין ארבע סרי דפורים אינון, בארבעה עשר בו ובחמשה עשר בו דא י"ד י"ה, אבל סימנין דכ"ח אינון אור ארבעה עשר י"ד קדמאין דכ"ח, י"ד תנינין אינון בראשון בארבעה עשר יום כו' (במדבר ט ה), ואינון י"ד פרקין די"ד מינא, וי"ד שמאלא, וי"ד פרקין דגופא, ואינון תלת פרקין דדרועא מינא, ותלת דדרועא שמאלא, ותלת דשוקא מינא, ותלת דשוקא שמאלא, ותרין דגופא, ורזא דמלה שלשה פונים ימה, ושלשה פונים נגבה וכו' (מלכים א ז כה), וכלא דא כגוונא דדא, תקונא דגופא כתקונא דמשכנא, הא תלת זמנין ארבע סרי, פורים בארבעה עשר בו, פסח אור לארבעה עשר, תליתאה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בראשון בארבעה עשר יום, וסלקין לארבעין ותריין יומין, ודא איהו ויעשו כל חכם לב כו' (שמות לו ח).

[תיקוני זוהר - דף יג ע"ב]

ועשו ארון דא שבת, דמשכנא איהו שש משור, כליל שית יומין דבראשית, דאינון תריין דרועין חסד וגבורה, וגוף עמודא דאמצעיתא, ותריין שוקין תריין נביאי קשוט, וצדיק אות ברית בינייהו, משכנא שכנתא תתאה כלילא מפלהו תקוניין דגופא, צלע המשפן דא מטטרוין, שפחה דמטרוניתא עלה (דף יג ע"ב) אתמר (בראשית ב כג) עצם מעצמי, עצם השמים לטהר (שמות כד ו), ארון ודאי דא ל"ב, נור דליק, כליל ל"ב נתיבות, ואיהו שבת, וביה שכנתא עלאה, דאיהי תורת חכם, ובה לב מבין, ואיהו נשמה יתירה דשבת, ואיהו חירו דשבת, דבגינה לא שלטין מארי דגיהנם על עלמא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, דא כבד, ואיהי מזבח הנחשת, לאעברא ליה מעלמא, וכבד ביה מרה גיהנם דאוקיד ביה.

כפרת הלב דא פרישו דסכת שלום, דאתמר בה הפורש סכת שלום, מנרתא דא רישא, ושבעה נרותיה עליה, אינון תריין אודנין, ותריין עיינין, ותריין נוקבי חוטמא, ופומא, ומנרתא לימינא, ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים, בגין דתמן מוחא ברישא, וחכמה במוחא שריא, וביה נהיר מנרתא, בגין דאיהו משחא, דאתמר ביה (תהלים קלג ב) כשמן הטוב על הראש, כנפי ריאה, עלייהו אתמר (שמות כה כ) והיו הכרבים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב.

פתורא דא לבא, ואתמר ביה שלחן בצפון, ודא שכנתא תתאה, איהי מנרתא כד נטלא מימינא, ושריא עלה חכמה, ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים, וכד נטלא משמאלא דאיהי גבורה, אתקריאת פתורא, ואתמר בה הרוצה להעשיר יצפין, ושריא עלה בינה, דאתמר בה (משלי י כב) ברכת יהו"ה היא תעשיר, וכד נטלא מגופא דאיהו עמודא דאמצעיתא, אתקריאת משכנא כליל מתרוייהו.

כיוור וכנו אינון תריין פליין, ובהון שריין תריין סמכי קשוט, מוחא, עליה אתמר (יחזקאל א י) ופני אריה אל הימין, ותמן מנרתא דליק, לבא ופני שור מהשמאל, ותמן פתורא מתתקנא, בגין דלבא איהו לשמאלא, גופא עליה אתמר ופני נשר, ותמן משכנא מתתקנא, ושכנתא איהי דמות אחד לארבעתן, ואיהי ד' דאחד, ואיהי ארבע אנפין דכל חיה.

בגין דבה ארבע אתוון נהירין דאינון יהו"ה, ואיהי דמות אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ועשר אתוון אלין אנון שעור קומא דגופא דא, דאיהו משכנא, ועליהו אתמר (שמות כו טז) עשר אמות ארך הקרש, ואמלא אותו רוח אלהים, בחכמה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בתבונה ובדעת ובכל מלאכה (שם לא ג), בחכמה דא י', בתבונה דא ה', ובדעת דא ו', ובכל מלאכה דא ה'.

דבר אחר, והמשפילים, אלין ארבע יסודין דגופא, יזהירו בהון ארבע חיוון, דאינון מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, מזל אדם, דפרצופא דבר נש אשתמודעת בהון באנפוי דבר נש, ודא איהו הפרת פניהם ענתה במ (ישעיה ג ט), פזהר דא נשמתא, ומצדיקי הרבים באברין דגופא, יהון נהרין מזלייהו פככבים לעולם ועד.

דבר אחר, והמשפילים אלין ארבע סטרי עלמא, יזהירו אלין ארבע מלאכיא, דאינון מיכאל גבריאל רפאל נוריא"ל, פזהר דא פרסיא יקרא.

דבר אחר והמשפילים אלין שפון, דאתמר בהון ושפתותינו שבת, ובהון אתה"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ, דמשמשין בפומא בכ"ב אתון, ובהון חתוף דבורא דצלותא לשבחא למלכא, יזהירו אלין עיינין, דאתמר בהון ועיינינו מאירות פשמש וכירח, שבעה גלדי עינא אינון, דנהרין בהון שבעה פככי לכת, ושמשא וסיהרא, דאתמר בהון ועיינינו מאירות פשמש וכירח, הא תשעה, פגוונא דתשע נקודין דאורייתא, והא חמה ולבנה בכלל שבעה פככיא אינון איך חשיב לון תוספת על ז', אלא חמה איהי נוקבא לגבי שמשא, לבנה נוקבא לגבי ירח, ושמש וירח אינון נהרין לשבעה פככי לכת, דאינון פשבעה גלדי עינא, ושמשא וסיהרא הא תשעה, בת עין עשירית לון, פלה דכלילא מכלהו.

[תיקוני זוהר - דף יד ע"א]

פזהר הרקיע, (דף יד ע"א) דא אספקלריאה דנהרא באנפוי דאדם, דמינה תליין אודנין ועיינין וחוטמא ופומא, דאינון מנהיגי גופא ואברין דיליה, פגוונא דטעמי, דאינון מנהיגי אתון ונקודי דאורייתא, כמה דשפון ושינין וחיך ולשון וגרון אנון משמשין לאתון, הכי פגוונא דא כנפי עינא ועפעפי עינא ותלת גווי דעינא, אינון משמשין לעינא, וכלא אתקשר בחמש נקודין פגוונא דא אאאא, אתון ונקודי חמש פגו חמש, ועלייהו אתמר (דברים כט ט) ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל הא חמשה, טפכם נשיכם וגרף אשר בקרב מחניף מחטב עציף עד שאב מימיה הא חמש אחרנין, חמש לגו חמש אלין ה"ה, ומנייהו אתייהבו עשר דברן דא י', (שמות כו טו) וכל העם רואים את הקולות מסטרא דו'.

דבר אחר והמשפילים, אלין מארי מקרא בעשיה, יזהירו אלין מארי משנה ביצירה, דאינון מארי מתניתין מ"ט אנפין טהור ומ"ט אנפין טמא, מ"ט אנפין טהור אנון מ"ט אתון דפרשה דיחודא עלאה דאיהו שמע ישראל כ"ה אתון, וכ"ד אתון דפרשה תניינא דיחודא דאיהי ברוף שם פבוד מלכותו לעולם ועד, כ"ה אתון עלייהו אתמר (שמות יט ג) פה תאמר לבית יעקב, ובכ"ד אתון דכלילן בהון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כ"ד ספרים, דאינון כ"ד דשאבי מן ימא דאורייתא, אתמר בהון ותגיד לבני ישראל, ומאי גיהו דשאבין מניה האי כ"ד דאיהי שכנתא, כלילא מכ"ד ספרי דאורייתא, דא צדיק, דאיהו נהר דנפיק מעדן עלאה, בגין דנחית ביה ו', דאיהו בן י"ה.

ובגלותא אסתלק מניה, ואתמר ביה (ישעיהו יט ה) ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני, ואיהו דך בכ"ד ספרים, ועם כל דא דאיהו חרב ויבש, אתמר ביה אל ישוב דך נכלם (תהלים עד כא), אל ישוב דך, דאיהו צדיק ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ד'ך בשכנתא, דאיהי כ"ד אתון דיהודא, עליה אתמר (מלכים א ב מה) והמלך שלמה ברוך, ועל אלין כ"ד אתון אתמר (ישעיהו נד יב) ושמתי כ"ד שמשותף וכו', האי עני איהו ד'ך, ובת זוגיה דכ"ה, ואיהי כד"ה על שכמה, כ"ד ה', דאיהי חמשה חומשי תורה, ואינון ה' אצבעאן, דבהון אתמר (בראשית כד טז) ותמלא כד"ה ותעל.

ומאין שואבין, מכ"ה אתון, ורזא דמלה כ"ה תברכו את בני ישראל (במדבר ו ג), את ודאי, במאי אתברכת ואתמליאת, באת ו' דאיהו כליל שית תיבין דיהודא, דאינון שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד, וביה אתעבידת אות.

כ"ה איהי אימא עלאה ימא דאורייתא, ו' נהר דנפיק מתמן, ומניה אתמליאת כ"ד דאיהי שכנתא תתאה, ומנה אתשקיא בגלותא, מה דהוה בקדמיתא היא אתשקיא מניה, ורזא דמלה (בראשית כד יח) ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו, ועלה אתמר ותאמר שתי אדוני, דאיהו אדון דילה, ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב, אלין רמ"ח תיבין דקריאת שמע, דאינון שקילין לרמ"ח פקודין דאורייתא, דבהון גמול"י חלב ינקין, ועתיקי משדים, דאתמר בהון (שיר ז ז) שני שדיך פשני עפרים תאומי צביה, ואינון תרי לוחי אורייתא.

כ"ה איהי שכנתא עלאה, דבה נפקו ישראל ממצרים, כמה דאת אמר (שמות יא ד) כה אמר יהו"ה כחצות הלילה וכו', איהי כ"ה אתון דיהודא דשחרית, וכ"ה אתון דיהודא דערבית, ושמתי כ"ד שמשותף (ישעיהו נד יב) דא שכנתא תתאה, דאיהי כ"ד אתון דיהודא קדמאה דשחרית, וכ"ד אתון דיהודא דערבית.

[תיקוני זוהר - דף יד ע"ב]

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, ואית מ"ט אנפין לתתא מסטרא דישראל זוטא דאיהו מטטרו"ן, ואיהו מ"ט אנפין, ובהון יזהירו מארי משנה, דאיהי תניינא להלכה שפחה דילה, בגין פי מרדכי היהודי משנה למלך (אסתר ו ג), כגוונא דא משנה, (דף יד ע"ב) משנה למלך, וביה יזהירו מארי מתניתין, פזר הרקיע דא הלכה, דאיהי קבלה למשה מסיני, וכמה עולימאן אית לה דאינון הלכות פסוקות,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) וְעֵלְמוֹת אֵין מִסְפֵּר, וְאִיהִי סֵלְקָא עַל כְּלָהוּ, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (משלי לא כט) וְאֵת עֵלִית עַל כְּלָנָה, וְאִיהִי עִם כְּלָהוּ, כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ הִלְכָה כְּרַבִּים.

וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהַ יְהוֹן כְּכַבִּים לְעוֹלָם וְעַד, כְּכַבִּים וְדָאֵי דְלִית לֹון חוּשְׁבָנָא, דְכָל כּוֹכְבָא וְכוֹכְבָא אֲתַקְרִי עֵלְמָא יְחִידָא, וְדָא הוּא וְעֵלְמוֹת אֵין מִסְפֵּר, וְאֵלִין עֵלְמוֹת אֵל תַּקְרִי עֵלְמוֹת, אֵלָא עוֹלְמוֹת, וּבְגִין דְצַדִּיקֵיִיא אֵינוֹן כְּכַבִּים, וְכָל חַד אֵית לִיה כְּכַב, בְּגִין דָּא אוּקְמוּהוּ קְדַמָּאִין, כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק אֵית לִיה עוֹלָם בְּפָנֵי עֲצוּמוֹ, וְכָל מָאן דְזָכָה לְהִלְכָה חַד יְרִית עֵלְמָא חַד, כָּל שְׁפָן מָאן דְזָכִי לְמִסְכְּתָא חַדָּא, אוֹ לְתַרִּין, אוֹ לְשַׁתִּין, דַּאתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת, דְכָל מִסְכְּתָא מְטְרוֹנִיתָא אִיהִי בְגַרְמָה, זָכָאָה אִיהִי מָאן דְיְרִית לָהּ בְּהַאֵי עֵלְמָא, דְהִלְכָה עוֹלִימָא דְמְטְרוֹנִיתָא, דְאִיהִי קַבְלָה, זָכָאִין אֵינוֹן דְמִשְׁתַּדְלִין בְּשְׁכִינְתָא דְאִיהִי עַל כְּלָהוּ בְּהִלְכָה, לְאַפְקָא לָהּ מִן גְּלוּתָא, דַּאתְמַר בְּהַ (ישעיהו נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וְלִמְיוֹל לָהּ לְגַבֵּי בַעֲלָה, לְמַהוּי לָהּ קַבְלָה בְּדְרוּעוּי, לְקַיִים בְּהַ (שיר ב ו) שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרַאשֵׁי וְכוּ'.

דְּבַגְלוּתָא מִשְׁנָה דְאִיהִי מְטְרוֹןִין שְׁלֵטָא, וְאִיהִי מִשְׁנָה לְמִלְךָ, בְּאַתְרַ דְּמְטְרוֹנִיתָא יְתָבָא מִשְׁנָה, וְדָא אִיהִי (משלי ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירְתָהּ, וּבִיוֹמוּי דְמִשְׁהָ לָא שְׁלֵטָא שְׁפַחָה אֵלָא מְטְרוֹנִיתָא, לְבַתֵּר דְמִית מִשְׁהָ וְיְרִית יְהוּשַׁע דְאִיהִי נַעַר, בְּאַתְרַ מְלָכוֹתָא שְׁלֵטָא שְׁפַחָה, כְּמָה דַּאתְמַר (יהושע ה יד) אֲנִי שָׂר צָבָא יְהוָה עִתָּה בְּאַתִּי.

וְהָא אוּקְיָמָנָא, מְטְרוֹןִין אִיהִי מְעֵשָׂה מְרַכְבָּה, וְעֵלִיָּה אֲתַמַּר אֵין דוֹרְשִׁין בְּמִרְכָּבָה בְּיַחֲדָא, מָאֵי בְּיַחֲדָא בְּיַחֲדָא דְעֵלְמָא, אֵלָא אִם כֹּן הִיָּה חֲכָם וּמִבִּין מְדַעְתוֹ, חֲכָם בְּחֲכָמָה וּמִבִּין בְּבִינָה וְיִוֹדַע בְּדַעַת, דַּאתְמַר בְּהוֹן (שמות לא ג) וְאַמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֲכָמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, בְּגִין דְאִיהִי מִשְׁכְּנָא דְאַתְמִלֵּי בְּתַלְתָּ דְרַגִּין אֵלִין, וּבְכָל מְלָאכָה דָּא מְעֵשָׂה בְּרַאשִׁית שְׁכִינְתָא תַתָּאָה, דְאֵין דוֹרְשִׁין לָהּ בְּעוֹבְדָא דְבְּרַאשִׁית בְּשָׁנִים, אֵלָא בְּיַחֲוֹדָא דְעֵלְמָא, מְרַכְבָּה דִּילָהּ אִיהִי מְטְרוֹןִין גּוֹף שְׁכִינְתָּא.

וּשְׁכִינְתָּא אִיהִי מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א אֲתַקְרִיאָתָּ, בְּגִין דְאִיהִי כְּלָלָא דְעֵשֶׂר סְפִירִין, רְכַב דִּילָהּ מְטְרוֹןִין, עֵלִיָּה אֲתַמַּר (תהלים סח יח) רְכַב אֱלֹהִים רַבּוֹתִים אֵלֵפֵי שְׁנָאן, מָאֵי שְׁנָאִין שׁוֹר נֶשֶׁר אַרְיָה אָדָם, וְדָא אִיהִי סוּד מְרַכְבָּהּ, רְכַבֵּי מ"ה וְדָאֵי.

וּמְטְרוֹןִין אִיהִי אַרוֹן, גּוֹפָא לְאוֹרִיָּתָא דְבְּכַתְבַּ דְאִיהִי עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, וְאִיהִי שְׁלַחַן, פְּתוּרָא דְשְׁכִינְתָּא דְאִיהִי ל"ב, דַּאתְמַר בֵּיהּ ל"ב מִבִּין, וְאִיהִי לְשִׁמְאָלָא, וּבְגִין דָּא אֲמַרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהו מנורה נור דליק מסטרא דשכינתא, דאתמר בה גר יהו"ה, וצריך למהוי לימינא לקבלא משחא, ובגין דא מנורה בדרום, דא איהו מאנא לקבלא פתילה ומשחא ונהורא, פתילה שכינה, משחא דילה צדיק שמן פתית, נהורא דילה עמודא דאמצעיתא, כגוונא דא נפשא דאיהי שתופא דגופא איהי פתילה, רוח דא משחא, נהורא דא נשמתא, מאנא דא גופא, איהו עבד, ואיהו רכב לתלת סטרין אלין, דאינון קיטורא דיחודא חדא, דאינון גר יהו"ה נשמת אדם (משלי כ כו).

[תיקוני זוהר - דף טו ע"א]

והאי עבד איהו פנויא לכל שמהן, שנוי לכל שמהן, וביה מרפיבין כל אלנין עלאין מסטרא דטוב, מרפבות דסטרא דרע, עליהו אתמר ולא בעריות בשלשה, מאי עריות סמאל ונחש, לא צריך למהוי בשלשה, דאינון משחי"ת א"ף וחימ"ה, למהוי תליתאה בינייהו, דלא מתקשרין בהון, אלא דיהון תרוייהו (דף טו ע"א) בפרודא, ובגין דא אין דורשין בעריות בתלתא, ועובדא דבראשית בהפוכא, אין דורשין במעשה בראשית בשנים, דלא יעבדון פרודא, אלא ביחיד דאיהו יחודא חד, ובגין דא לא יאכל אדם תרי, ולא ישתה תרי.

ולא במרפבה ביחיד, בגין דיחיד לית ליה שתוף דאיהו מטטרו"ן, כגוונא דנשמתא דלית לה שתוף בגופא, ואמאי אמר אלא אם פן היה חכם ומבין מדעתו, הכא משמע דאית ליה מרפבה לעילא לקודשא בריך הוא, דאיהו מלאכה דיליה, ומאי איהי ההיא דאיהי כלילא מחכמה ובינה ודעת, דאינון יה"ו, מלאכה דתלת אתוון איהי ה' שכינתא תתאה, שלימו דתלת אתוון, עלה אתמר (שמות לט לב) ותכל כל עבודת משפן וגו', ואיהי ה' דיום הששי, ובגין דא אף על גב דאמרינן אין דורשין במרפבה ביחיד, חזר ואמר אלא אם פן היה חכם ומבין מדעתו, דודאי באלין תלת דורשין במרפבה ביחיד, ובלא אלין תלת לאו איהו יחודא דיליה, ודא איהו רזא, דאיהו קודשא בריך הוא לעילא חד בשכינתיה.

וכד איהו לתתא במטטרו"ן בלא שכינתיה, אשתני ביה, ובגין דא אמר אלישע אחר, שמא חס ושלום שתי רשויות יש, ובגין דא אמר אל תמירני בו, פי שמי בקרב, בגין דמטטרו"ן איהו שני למלך, וכד איהי שכינתא בלא בעלה, אתקרי האי מלאך משנה לה, ואשתניאת דלא אשתמודעין בה חייילין, ומה דאיהי מטרוניתא, ובמאי היא מתכסיא, בההיא דאתקריאת אמה.

ודא הוא דאמר קרא (שמות כא יג) וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש דא קודשא בריך הוא, בתו דא שכינתא, לאמה בת זוגיה דמטטרו"ן, דאיהי מיטטרו"ן בתוספת יו"ד, דשפחה בישא היא אמה דערב רב, ובגין דההיא שפחה בישא ובנהא לא אשתמודעין בה, איהי מתכסיא בעבדא דילה, כנשמתא בגופא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

ובגלותא קדמא דלא חזרת למלכותהא ברתיא דמלכא, ולא נפקת מההוא גופא, לא נפקת חפשית, ובגינהא אתמר בהון, עבדים היינו לפרעה במצרים בגין דהו תחות רשו דההוא עבד, ובגין דא אמר פרעה בהאי אתר לא ידעתי את יי, וגם את ישראל לא אשליח (שמות ה ב), ובגין דא נפקו במנוסה, כעבדא דלית ליה כתב חירו וברח מרבניה.

אבל בפורקנא בתראה לא נפקת ברתיא, בהאי עבדא כשפחה, אלא בקודשא בריך הוא, בגין דאורייתא דאיהי חירו, איהי עמה בגלותא בתראה, דאיהי חירו דילה, מה דלא הוה הכי בגלותא קדמא, דלא הוה לה ולבנהא אורייתא דאיהי חירו, דאורייתא ודאי איהי חירו, במלכותא דילה ביקרא דילה, הדא הוא דכתיב (משלי ג טו) יקרה היא מפנינים, ובגין דא לא תצא כצאת העבדים (שמות כו ז), ודא הוא דאמר כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכון, כי הולך לפניכם יהוה (ישעיה נב יב), יהוה ודאי איהו יוקים לון מעפרא, ואיהו נהיר על אנפוי דישראל, וביה אשתמודעין כל עלמין דאינון (שם סא ט) זרע ברך יהוה.

ואתפשט קודשא בריך הוא מפל פנויין, ומרפבות דמטטרוין, דאינון כוז'ו במוכס'ו כוז'ו, מצפ'ין, ואתמר ביה (ישעיה ל ב) ולא יפנה עוד מוריה, והיו עיניך רואות את מוריה, בההוא זמנא, פי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון (שם לב כ), ואתפשט ממרפבות דלתתא, ואתלבש במרפבה דילה דאיהי אדנ'י, שם המרפבה דא יהוה, כנוי דא אלהי'ם, דסליק לחשבן אהי'ה אדנ'י, ואיהו כנוי דתרין שמהן אלין וביה אתכסיין.

סדר הלימוד ליום כד אב [יום 319 בשנה]

[תיקוני זוהר - דף טו ע"ב]

אהי'ה איהו יהו'ו, ו' דאיהו כלילא דשית סטרין, דבהון חתים שית סטרין, ואינון יהו'ו הו'י והי' וי'ה הי'ו יו'ה, יהו'ו נטיל ליה ימינא דאיהו חס'ד, וחתים ביה לחכמתא, וביה תרוצה לתחכים ידרים. (דף טו ע"ב) הו'י נטיל לשמאלא דאיהו גבורה, וחתים ביה לעותרא, וביה תרוצה להעשיר יצפין, והי' פנה למזרח, ונטיל ליה עמודא דאמצעיתא, וחתים ביה בני, וי'ה נטיל ליה ירכא ימינא, ואסתכל ביה לעילא, וחתים ביה חיי, הי'ו נטיל ליה ירכא שמאלא, ואסתכל לתתא, וחתים ביה מזוני, אסתכל לעילא לגבי חכמה, ואתקשר בירכא ימינא, וחתים ביה חיים, בגין דחכמה עליה אתמר (קהלת ז ב) והחכמה תחיה בעליה, אסתכל לעילא לגבי אימא עלאה, ואתקשר בירכא שמאלא, וחתים ביה מזוני, יו'ה פנה למערב בצדיק, דאיהו ערוב, דתמן מתערבין כל חיילין, ואתפליל בחי' אתוון, דאינון יהו'ו הו'י

“זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וי"ה הי"ו יו"ה וה"י, אל"ן אינון י"ח אתוון, דבהון ח"י עלמין אתקרי, וצדיק בהון אתקרי ח"י עלמין.

כל הוויות אל"ן מאמא עלאה תל"ין, דאיהי חיים, וצדיק על שמיא אתקרי ח"י, חיות המרפבה על שמה אתקריאו, בגין דאיהי אימא עלאה חיים, כמה דאת אמר עץ חיים היא למחזיקים בה (משלי ג יח), ואיהי מרפבה לחכמה.

מלכות תמן ה', ובה אתקרי יהו"ה בשלימו, שבעה זמנין אתקריאת בה, יהו"ה יהו"ה יהו"ה יהו"ה יהו"ה יהו"ה יהו"ה, ואית בהון כ"ח אתוון דאתמר בהון (במדבר יד יז) ועתה יגדל נא פ"ח יהו"ה, ובאל"ן שבעה שמהן אתקריאת היא בת שבע, ועליהו אתמר (תהלים קיט קסח) שבע ביום הללתיך.

י"ה תלתין ותריין זמנין בתלתין ותריין אלהי"ם, אינון ל"ב נתיבות חכמה א' עם י"ה אי"ה מקום כבודו.

והמשפילים אינון היכלין וצירין דגנתא דעדן, פלהו מצויירין ומרוקמין באתוון. א צירא דהיכלא גניזא דאיהי אנכ"י, דסליק לחושפן פס"א, ואיהו מצוייר בנקודין, דאינון פככביא דנהרין ברקיעא ובהון מצויירין נשמתין ורוחין ונפשין דצדיקיא.

וצירא דיליה פגוונא דא א דא איהי דיוקנא דקמץ [ציר] דאיהו ניצוץ ורקיע, ניצוץ איהו ככב, ועליה אתמר (במדבר כד יז) דרך ככב מייעקב, רקיע וקם שבת מישראל, ניצוץ איהו ככב חמה דנהרא ברקיעא, עטרה על רישיה, לתתא אתפלג א פגוונא דא א סיהרא דתחות רקיע ותרוייהו בצירא דא () פד ייתי סמאל לאסתכלא בה לתתא אסתכלת לעילא, ואתכסיאת אנפאה מניה, והדרת אנפאה מניה לתתא, ואיהי אתרחקא מניה.

בההוא זמנא, תקעו בחדש שופר בפסה ליום חגנו (תהלים פא טז), באן ירחא בירחא דאתכסיא ביה סיהרא, ומאן הוא דמכסי עליה יהו"ה, דכן סליק א בחשפן, י לעילא י לתתא ו' באמצעיתא, ואיהו נטיר לה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב י) אני יהו"ה הוא שמי וכו'.

ב היכלא לנקודה, גג דילה איהו רקיע, ואיהו פתח עליה אתמר (תהלים קד ב) נוטה שמים פיריעה, ואיהו ו' דמכסי על נקודה עלאה ותתאה ואמצעיתא, פגוונא דא ו' (נ"א א) (נ"א ב).

צ תריין נצוצות דאת צ אינון צר"י, תרי ראשין דצ אינון תריין דע'.

[תיקוני זוהר – דף טז ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ש אית לה תלת ראשין, ואנון סגו"ל, ואנון תלת נקודין שר"ק. ז (נ"א ו) רישא דילה חל"ם חיר"ק שור"ק בו, קוצא מלגאו חיר"ק קוצא דאת ג, וכלא אתרמיז באת א, נקודה לעילא חל"ם נקודה לתתא חיר"ק באמצעיתא שור"ק כגוונא דא ג, ועוד תרין נקודין דאת א אינון צר"י, ואינון שב"א, ואינון בדיקנא אחרא א, כגון י לעילא, ו' באמצעיתא, ד' לתתא, א (נ"א ד) איהו קוצא לעילא, קוצא לתתא, קוצא באמצעיתא, ואיהו סגו"ל ואיהו שור"ק תלת נקודין, כלא איהו א, אתוון אחרנין היכלין וכסויין לאלין אתוון, וכלא איהו מרוקם (דף טז ע"א) ומצוייר בכרסיא, ו' שית דרגין לכרסיא, ס' שתין גלגלוי דכרסיא, דאתוון דאורייתא אתמר בהון אין מוקדם ומאוחר בתורה, אבל בכרסיא פלהו מתתקנן פדקא יאות, ורזא דא לחימי לבא אתמסר.

דבר אחר והמשפילים יזחירו, אלין אינון אתוון, דהוה לון שכל לאעלא קדם מלכא, כל חד על תקונוי, מסטרא דגבורה עאלו פלהו למפרע, בגין דאיהי דרועא שמאלא תשר"י, ודא איהו בראשית ב"א תשר"י, בגין דבמדת הדין אתברי עלמא, ובגין דא עאלו למפרע, והא אוקמוהו דבימינא אתברי עלמא, וביה עאלו אתוון כסדרן, ורזא דמלה אמרתי עולם חסד יבנה (תהלים פט ג), ובגין דא כד עאלו אתוון למפרע, ומנייהו כסדרן, לא בעא קודשא בריך הוא למברי בהון עלמא, עד דשתף לון בימינא ושמאלא וברא בהון עלמא.

נטל א"ב מכסדרן, ונטל תשר"י מלמפרע, ושתף בהון את י' מן שמיה, וברא בהון עלמא, בגין דיתקיים בניינא, ואינון אב"י תשר"י, אב"י א"ש בידו נפש כל ח"י, ת' תורת יהו"ה תמימה, ש' שבת, ר' ראשית חכמה יראת יי', ובכלהו לא בעא למתחל אלא באת ב', בגין דאיהו בנין אב, בניינא דעלמא, ובה שארי למתחל, בגין דבה עתיד למבני ירושלם, כמה דאת אמר (תהלים קמו ב) בונה ירושלם יהו"ה, דאם יהו"ה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו (שם קכו א), ובניינא דאורייתא ודעלמא באת ב' עתידה למבני, ועלה קיימא עלמא, ובההוא זמנא דאתבניאת פאלו בההוא זמנא יתברי עלמא ויתבני, ודא בראשית ברא אלהי"ם, אבל כד חרב בית ראשון פאלו הוה עלמא תהו ובהו, ודא איהו והארץ היתה תהו מיד דאתבניאת ויאמר אלהי"ם יהי אור, בגין דכל אתוון נהירין בה, ואף על גב דאור הוא א, אור דיליה דנהרא בה ב בחמש נהורין דאינון ה' עלאה דשמא קדישא.

ג עמונדא דסמיך ביתא, דאיהו גמילות חסדים טובים, איהו סמיך לד דאיהו דל"ת, ובאן אתר סמיך לה בגלותא, א' סמיך ונהיר לב', ג' גמיל חסד עם ד', ובמאי, ג' איהי גלגל, ובה כל אתוון מתגלגלין בכמה גלילי דדהבא, הדא הוא דכתיב (שיר ה יד) ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש, מאי בתרשיש אלא בתרי שש, ואינון בתרין דרועין גדולה גבורה, דבהון שרי אורייתא בב', ובהון שית פרקין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאִינוֹן ו' אַתּוֹן בְּרֵאשִׁית, דְּכֻלִּילָן בְּעִמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא דַּאִיהוּ ו', וְעֲלִיָּה אַתְמַר (דברים לג כא) וַיֵּרָא רֵאשִׁית לּוֹ, לּוֹ לְאֵת ו', כִּי שָׁם חֲלָקַת מְחֻקָּק סִפּוֹן.

ד דַּלְת דְּבֵיתָא דִירוּשָׁלַם, ו עִמּוּדָא דְסַמִּיךְ לְדַלְת (נ"א לב), וְאִיהִי דַלְת דְּתַרִין תְּרַעִין, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (תהלים קיח יט) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה, וּבְגִין דָּא אִית לְדַלְתִּית תְּרִין גְּגִין, וְאִינוֹן תְּרִין דְּרוּעִין, בְּלֵא ו' דַּאִינוֹן שִׁית פְּרָקִין, אִיהִי דַלְת וְדָא אִיהוּ (שם קיג ו) דְּלוֹתֵי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ, וְאֵת ד' אִיהִי דְרוּעָא דַּאִית בֵּיה תְּרִין אַמִּין, ה שְׁלִימוֹ דְּתַרִין דְּרוּעִין וּגּוּפָא דַּאִיהִי כְּלָלָא דְתַלְת אַבְהוֹן, ו' יְחוּדָא שְׁלִימוֹ דַּאִת ד' דַּאִיהִי סִיְהָרָא.

כַּד נְהִיר בְּה אַתְמַר בְּה (ישעיהו ל כו) וְהָיָה אֹר חֲלֻבְנָה כְּאֹר חֲחֻמָּה, וְאֹר חֲחֻמָּה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים, וְדָא שְׁלִימוֹ דְּחֻמָּה וְסִיְהָרָא דַּאִינוֹן ה"ה, בְּגִין דַּאִיהוּ ז' כְּלִיל י"ו, וּבְגִין דָּא אִיהוּ זְכוּר וְשְׁמוּר, זְכוּר מְסֻטְרָא דְה' עֲלָאָה, שְׁמוּר מְסֻטְרָא דְה' תַּתְּאָה.

[תיקוני זוהר - דף טז ע"ב]

ח אִית לָהּ תַלְת גְּגִין, וְאִינוֹן ו' ו' ו' דְּכֻלִּילָן בְּח"י עֲלֻמִין, ח' אִיהִי מִפְּשֵׁר חֲלֻמִין טְבִין בְּט', וְהָא אֹרְקֻמוֹהוּ חֲלֻמָּא טְבָא מְסֻטְרָא דַּאִת ט', דַּאִיהִי סְחוּר לָהּ, כְּמָה דְּאֹרְקֻמוֹהוּ חֲלֻמָּא טְבָא חֲזִיתָ, וְדָאִי מִתְּמִן קָא אַתִּיא, בְּגִין דַּאִת ט' אִיהִי סְפִירָה תְּשִׁיעָאָה מְעִילָא לְתַתָּא, ח' סְפִירָה תְּמִינָאָה מִתְּתָא לְעִילָא, ח' (דף טז ע"ב) מְסֻטְרָא דַּאִת א', י' סְפִירָה עֲשִׂירָאָה, עֲשִׂירִית הָאִיפָה, כַּד נְחִית ח' לְגַבְהָ אַתְעֵבִידַת ח"י, וְאֵת י' כַּד סֻלְקָא בְּכ' אַתְקַרִיָּאת כְּתַר עֲלָאָה, וְעֲלִיָּה אַתְמַר כְּתַר יְתַנּוּ לָהּ, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִמָּא, מְלָאכִים הַמוֹנִי מְעֵלָה אֲלִין נְשַׁמְתִין דַּאִינוֹן מְלָאכִים מְסֻטְרָא דְּמַלְכוּת, יַחַד כְּלָם קְדוּשָׁה לָהּ יִשְׁלָשׁוּ, קְדוּשָׁה וְדָאִי אִיהִי שְׁכִינְתָא, לָהּ יִשְׁלָשׁוּ אִינוֹן תַלְת אַבְהוֹן קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, יְהו"ה צְבָאוֹת מְאִי צְבָאוֹת אֲלִין תְּרִין נְבִיאֵי קְשׁוּט, מְלֵא כָל דָּא צְדִיק, הָאֲרִץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינְתָא דַּאִיהִי קְדוּשָׁה, דְּעֵלָה אַתְמַר אִין קְדוּשָׁה פְּחוּת מְעֻשְׂרָה, וְדָא אִיהוּ כ' כְּתַר. ל, וַיַּחְלוּם וְהִנֵּה סֻלָּם מְצַב אֲרֻצָּה (בראשית כח יב). דָּא שְׁכִינְתָא תַתְּאָה, וְרֵאשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׁמַיְמָה דָּא שְׁכִינְתָא עֲלָאָה, וְהִנֵּה מְלָאכֵי אֱלֹהִים דָּא מ', עוֹלָם בְּל' וַיּוֹרְדִים בְּנ', דַּאִתְמַר בְּה (ישעיהו יד יב) אִיךְ נִפְלְתָ מִשְׁמַיִם הִלַּל בֶּן שָׁחַר, אַתְמַר בֵּיה וַיּוֹרְדִים בּוֹ.

אַבְל בְּס', בְּה סֻלְקִין, בְּגִין דַּאִיהִי ס'נָה, אִיהִי ס'לָם לְסֻלְקָא בְּל', ע בְּה מְסֻתְכָל וּבֵיה מְצַפָּה, וְרָזָא דְמַלְאָה וְכָל עֵין לָהּ תְצַפָּה, פ, בְּה כָּל לְשׁוֹן לָהּ תְשַׁבַּח, בְּזִמְנָא דְסֻלְקָא לְאַתְרֵיהּ, וְכִי כַעַן לָא מְשַׁבְּחִין לֵיה כָּל לְשׁוֹן, לָא, עַד דִּיתְקַיִים קָרָא (זכריה יד ט) וְהָיָה יְהו"ה לְמַלְךְ, לְמַלְךְ וְדָאִי בָּאֵת ל', וּבְהֵוָה זִמְנָא יְתְקַיִים כָּל פְּהָ וְכָל לְשׁוֹן יְתַנּוּ הֲדַר לְמַלְכוּתָהּ.

צ בַּהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַמַּר בְּהַ (משלי יד לד) צְדָקָה תְרוּמָם גּוֹי, וְלִית צְדָקָה אֲלָא צְלוּתָא הָא אוּקְמוּהוּ, וְאִיהִי אִימָא עֲלָאָה דְנַחְתָּא לְגַבֵּי צְדָקָה וְאֲתַעְבִּידַת צְדָקָה, וְאֲתַפְלִיל יִיָּה בְתַרְוִיָּהּ בְּצַדִּיק וְצְדָקָה, ק בַּהֲהוּא זְמַנָּא יִסְלָקוּן לִיָּה קָלִין דְּצְלוּתִין קָלִין דְּאוּרִיָּתָא, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא יְהֵא הַקּוּל קוּל יַעֲקֹב.

ר רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הַנֶּם וְלִירוּשָׁלַם מִבְּשַׁר אֲתָן (ישעיה מא כז). ש בַּה שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלְקְרוֹב אָמַר יְהוָה וּרְפָאתֵינוּ (שם נז יט), לְרַחוּק שְׁנַתְקַרְב, דְּקְרוֹב קְרוֹב (נ"א דרחוק רחוק) הָוֵה. ת בַּה (איכה ד כב) תַּם עֲוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן, לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ:

הקדמה אחרת לתקוני הזהר

[תיקוני זוהר - דף יז ע"א]

(דף יז ע"א) בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים וְגוֹמַר, כְּתִיב (דניאל יב ג) הַמְשַׁפְּלִים יִזְהִירוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ וְגוֹמַר, אֲלִין אֵינוֹן רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחַבְרִיו, רַבֵּי אֲלֵעֶזֶר בְּרִיהַ, וְרַבֵּי אַבָּא, וְרַבֵּי יוֹסִי, וְרַבֵּי חִיָּיא, וְרַבֵּי יִצְחָק, וְשָׂאֵר חַבְרֵיא, דְּאוּזְדְּהֵרוּ זְהִירוּ לְעֵילָא כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ, מַאי כְּזֹהֵר, אֲלָא כַּד עָבְדוּ הָאֵי חַבּוּרָא, אִסְתַּכְּמוּ עֲלֵיהָ לְעֵילָא, וְקִרְאוּ לִיָּה סֵפֶר הַזֹּהַר, וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים בֵּיהּ יְהוֹן נְפִישֵׁין כְּפַכְכָּבִים לְעוֹלָם וְעַד, דְּלֹא אֲתַחְשִׁיד נְהוּרָא דְלְהוֹן לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלַמִּין, בַּהֲהוּא זְמַנָּא דְאֲתַחְבַּר הָאֵי חַבּוּרָא, רְשׁוּתָא אֲתִיְהִיב לְאֱלִיָּהוּ לְאַסְכְּמָא עֲמַהוֹן בֵּיהּ, וְלְכָל מְאָרֵי מְתִיבְתָא דְלְעֵילָא וְתַתָּא, וְכָל חִיָּילִין דְּמִלְאָכִין עֲלָאִין, וְנִשְׁמַתִּין עֲלָאִין, לְמַהוּי עֲמַהוֹן בְּאַסְכְּמוּתָא וְרַעוּתָא כְּחַדָּא.

פְּתַח אֱלִיָּהוּ וְאָמַר, רַבּוֹן עֲלַמִּין דְּאַנְתָּ הוּא חַד וְלֹא בְּחַשְׁבוֹן, אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין, סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל, אַנְתָּ הוּא דְאַפִּיקַת עֶשֶׂר תְּקוּנִין, וְקִרְיָנָן לֹון עֶשֶׂר סְפִירָן, לְאַנְהֵגָא בְּהוֹן עֲלַמִּין סְתִימִין דְּלֹא אֲתַגְלִיִּין, וְעֲלַמִּין דְּאֲתַגְלִיִּין, וּבְהוֹן אֲתַכְּסִיאת מִבְּנֵי נְשָׂא, וְאַנְתָּ הוּא דְקָשִׁיר לֹון, וּמִיַּחַד לֹון, וּבְגִין דְּאַנְתָּ מְלַגָּאוּ, כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד מִן חַבְרֵיהָ מֵאֲלִין עֶשֶׂר, אֲתַחְשִׁיב לִיָּה כְּאֵלוּ אֲפִרִישׁ בְּךָ.

וְאַלִּין עֶשֶׂר סְפִירָן אֵינוֹן אֲזֵלִין כְּסִדְרוֹן, חַד אַרְיָה, וְחַד קְצֵר, וְחַד בֵּינוּנֵי, וְאַנְתָּ הוּא דְאַנְהֵיג לֹון, וְלִית מָאן דְּאַנְהֵיג לָךְ, לֹא לְעֵילָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מְכָל סְטָרָא, לְבוּשֵׁין תְּקִינַת לֹון, דְּמַנְיָהּ פְּרַחִין נִשְׁמַתִּין לְבְנֵי נְשָׂא, וְכַמְּה גּוֹפִין תְּקִינַת לֹון, דְּאֲתַקְרִיאוּ גּוֹפָא לְגַבֵּי לְבוּשֵׁין דְּמַכְסִּיִן עֲלֵיהוֹן, וְאֲתַקְרִיאוּ בְּתַקּוּנָא דָא, חֶסֶד דְּרוּעָא יְמִינָא, גְבוּרָה דְּרוּעָא שְׁמָאלָא, תְּפָאֲרַת גּוֹפָא, נְצַח וְהוּד תְּרִין שׁוֹקִין, וְיִסוּד סִיּוּמָא דְּגּוֹפָא אוּת בְּרִית קִדְשׁ, מְלָכוּת פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעל פֶּה קִרְיָנָן לִיָּה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חכמה מוחא איהו מחשבה מלגו, בינה לבא ובה הלב מבין, ועל אלין תרין כתיב (דברים כט כח) הנסתרות ליהו"ה אלהינו, פתר עליון איהו פתר מלכות, ועליה אתמר (ישעיה מו י) מגיד מראשית אחרית, ואיהו קרקפתא דתפלי, מלגו איהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו ארץ אצילות, איהו שקיו דאילנא בדרועוי וענפוי, כמיא דאשקי לאילנא, ואתרבי בההוא שקיו.

[תיקוני זוהר - דף יז ע"ב]

רבון העולמים, אנת הוא עלת העלות, סבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו, וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, ובך לית דמיון ולית דיוקנא מפל מה דלגו ולבר, ובראת שמיא וארעא, ואפיקת מנהון שמשא וסיהרא וככביא ומזלי, ובארעא אלנין ודשאין וגנתא דעדן ועשבין וחיוון ועופין ונונין ובני נשא, לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעאן מעלאי ותתאי, ולית דידיע בך כלל. (דף יז ע"ב) ובר מינך לית יחידא בעלאי ותתאי, ואנת אשתמודע אדון על כלא, וכל ספירן כל חד אית ליה שם ידיע, ובהון אתקריאו מלאכיא, ואנת לית לך שם ידיע, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו, וכד אנת תסתלק מנהון, אשתארו פלהו שמהן כגופא בלא נשמתא.

אנת חכים ולא בחכמה ידיעא, אנת הוא מבין ולא מבינה ידיעא, לית לך אתר ידיעא אלא לאשתמודעא תוקפך וחילך לבני נשא, ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא בדינא וברחמי, דאינון צדק ומשפט, כפום עובדיהון דבני נשא, דין איהו גבורה, משפט עמודא דאמצעיתא, צדק מלכותא קדישא, מאזני צדק תרין סמכי קשוט, הין צדק אות ברית, כלא לאחזאה איך אתנהיג עלמא, אבל לאו דאית לך צדק ידיעא דאיהו דין, ולאו משפט ידיעא דאיהו רחמי, ולאו מפל אלין מדות כלל.

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך, דהא רשותא אתיהיב לך לגלאה רזין טמירין על ידך, מה דלא אתיהיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כען, קם רבי שמעון פתח ואמר, לך יהו"ה הגדולה והגבורה וכו' (ד"ה א כט יא), עלאין שמעו אינון דמיכין דחברון, ורעיא מהימנא אתערו משנתכון, הקיצו ורננו שוכני עפר (ישעיהו כו ט), אלין אינון צדיקיא דאינון מסטרא דההוא דאתמר בה (שיר ה ב) אני ישנה ולבי ער, ולאו אינון מתים, ובגין דא אתמר בהון הקיצו ורננו וכו', הקיצו אנת ואבהן, רעיא מהימנא אתער אנת ואבהן לאתערותא דשכינתא דאיהי ישנה בגלותא, דעד כען צדיקיא פלהו דמיכין ושינתא בחוריהון.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מיד יחיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, ויימא ליה קום רעיא מהימנא, דהא עלך אתמר (שיר ה ב) קול דודי דופק לגבאי בארבע אתוון דיליה, ויימא בהון, פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי, דהא תם עונך בת ציון, לא יוסיף להגלותך (איכה ד כב).

שראשי נמלא טל (שיר ה ב), מאי נמלא טל אלא אמר קודשא בריך הוא, אנת חשיבת דמיומא דאתחרב בי מקדשא דעאלנא בביתא דילי, ועאלנא בישובא, לאו הכי, דלא עאלנא כל זמנא דאנת בגלותא, הרי לך סימנא שראשי נמלא טל, ה"א שכינתא בגלותא, שלימו דילה וחיים דילה איהו טל, ודא איהו יו"ד ה"א וא"ו, וה"א איהי שכינתא דלא מחושבן ט"ל, אלא יו"ד ה"א וא"ו, דסליקו אתוון לחשבן ט"ל, דאיהו מליא לשכינתא מנביעו דכל מקורין עלאין, מיד קם רעיא מהימנא, ואבהן קדישין עמיה, עד פאן רוא דיחודא, מפאן ואילך פרשתא קדמאה דסתיי אורייתא.

פתח רבי שמעון ואמר, בראשית ברא אלהים, סוד יהו"ה ליריאיו ובריתו להודיעם (תהלים כה יד), סו"ד אלין אינון שבועין אנפין, דאתפרש מלת בראשית בהאי פרשתא.

תקונא קדמאה

[תיקוני זוהר - דף יח ע"א]

בראשית, ב' ראשית, זה השער ליהו"ה צדיקים יבאו בו (תהלים קיח כ), דא איהו תרעא דצדיקייא, דאית לון רשו לאעלא תמן, ואחרנין ודלאו אינון (דף יח ע"א) צדיקיא, אתדחין מתמן, בה רשימין ומצויירין ומתחקקין דיוקנין דעלאין ותתאין, ציורא דאדם רשימא תמן, ואיהו דמות אדם, רשימא דאריה תמן לימינא, ורשימא דשור לשמאלא, ורשימא דנשרא באמצעיתא, ורוא דמלה ודמות פניהם פני אדם, ופני אריה אל הימין לארבעתם וכו' (יחזקאל א י), לכל חיותא ארבע אנפין, אלין ארבע אתוון דשמא קדישא דיהו"ה, דנהיר בהון, מלכא דכלהו חיוון דא אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליק בחשבון חד, דמות אדם דא שכינתא קדישא, דאיהי דיוקניה.

איהי חותם דיליה, ועלה אתמר (שיר ה ו) שימני כחותם על לבך, דהכי אמרת שכינתא, אף על גב דאנת תסתלק לעילא, דיוקנך לא אתעדי מנאי לעלם, פההוא חותם דבההוא אתר דאתדבק ביה רשימו דמארי חותמא, לא אתעדי מניה דיוקנא דחותמא, לאשתמודעא ביה, ובגין כך אמרה כנסת ישראל בגלותא, שימני כחותם על לבך, פרשימו דתפלין דיד דאינון לקבל לבא, פחותם על זרועך, פתפלין

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּרִישָׁא דְּאִינוּן תְּלִיין רְצוּעִין לְכָל סְטְרִין עַל לְבָא וּדְרוּעָא, וּבְהוּן אִינוּן רְשִׁימִין דְּאִינוּן עֲמִיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעוּד שִׁמְנֵי כְּחוּתָם דָּא חוּתָם דְּאוּת בְּרִית קֹדֶשׁ, וְהוּא אוּת בְּרִית שְׁבֵת קֹדֶשׁ וַיָּמִים טוֹבִים.

כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֲהָבָה, תְּקִיפָא אִיהִי אֲפָרְשׁוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּא מִיִּשְׂרָאֵל, כְּפָרִישׁוּ דְּנִשְׁמַתָּא וְרוּחָא וְנִפְשָׁא מְגוּפָא, וְתוּ כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֲהָבָה, כִּד יִשְׂרָאֵל מִיַּחְדִּין שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרַחֲמֵימוּ, וְאַמְרֵי הַבּוּחַר בְּעַמּוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֲהָבָה, קָשָׁה כְּשֹׂאֵל קִנְיָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהִי מְקַנֵּי עֲלֵיהוּ, בְּזִמְנָא דִּיפְקוּן מִן גְּלוּתָא, דְּאִיהוּ יְהֵא בְּהֵוּא זִמְנָא קִנְיָא וְנוּקָם וּבַעַל חֲמָה, רְשָׁפִיה רְשָׁפֵי אִשׁ, בְּהֵוּא זִמְנָא יִתְעַר שְׂמָאֵלָא בְּשִׁלְחוּבִין דִּילֵיהּ, דְּאִינוּן רְשָׁפֵי אִשׁ, שְׁלֵהֶבֶת י״ה, וַיּוֹקִיד כְּמָה הִיכְלִין דְּבִתֵּי עֲבוּדָה זָרָה, וַיִּטּוֹל נּוֹקְמִין מִעֲמֻלָּק, דְּאִיהוּ אוּמֵי בְּתִרִין אַתּוּן דְּשְׂמָא קְדִישָׁא דְּאִינוּן י״ה, לְנִטְלָא נּוֹקְמָא מִנֵּיהּ, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (שְׁמוֹת יז טז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל יַד עַל פֶּס י״ה, וְדָא אִיהוּ רְשָׁפֵי אִשׁ שְׁלֵהֶבֶת י״ה.

וַיִּשְׂרָאֵל אֲמַרִין, רַבּוֹן עֲלֵמָא, אַף עַל גַּב דְּאַנָּא בְּגְלוּתָא מְרַחֲקָא מִמֶּנָּה, שִׁמְנֵי כְּחוּתָם עַל לְבָבָה, וְלֹא יִתְעַדֵּי מִינָן דִּיִּקְנָה, דְּאִיהִי חוּתָם דִּילָךְ, שְׂכִינְתָּא דִּילָךְ, דְּבִגְיָנָה אַנְתָּ הוּיִת דְּכִיר לָן בְּגְלוּתָא, וְחוּתָמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְדָאֵי אִיהִי שְׂכִינְתָּא.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא, ב' אִיהִי וְדָאֵי, בָּה פִּתְחַת אוּרִייתָא בְּב', וְדָא בְּרֵאשִׁית ב' רֵאשִׁית, ב' אִיהוּ וְדָאֵי, אוּצְרָא דְּכֵלָא, עֲלָה אַתְמַר (ישעיהו לג ו) יִרְאֵת יי' הִיא אוּצְרוֹ:

[ודא תקונא תניינא]

(בראשית, זמנין סגיאין אינון באורייתא ראשית, וכל חד אתפרש באתריה, קדמאה איהו יהו"ה קנני ראשית דרכו (משלי ח כב), ודא אורייתא, דאית בה טעמי ונקודי ואתוון, וכמה פקודין דעשה ולא תעשה, דכלהו תליין בשם יהו"ה, הדא הוא דכתיב (שמות ג טו) זה שמי לעלם וכו', שמ"י עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, שס"ה משמאלא מדחילו דגבורה אתיהבו, פחד יצחק).

[תקונא תליתאה] תקונא תניינא

[תיקוני זוהר - דף יח ע"ב]

בְּרֵאשִׁית, תַּמָּן יִרְאֵת, מָה אֲשַׁתָּאר מֵאִינוּן אַתּוּן, ש"ב, וְרוּא דְּמִלָּה שָׁב (דף יח ע"ב) בְּיִרְאֵת יהו"ה, וְאִם לִית דְּחִילוֹ לִית חֲכָמָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ אִם אִין יִרְאֵה אִין

חכמה, בגין דיראה היא אוצרא לחכמה, איהי גניזו דילה, איהי טמירו דילה, איהי ביתא דמלכא.

ודא תקונא תליתאה כגוונא דא

בראשית, רא"ש פי"ת, ורזא דמלה בחכמה יבנה בית (משלי כד ג), ומאן דבעי למחזי למלכא, לית ליה רשו למחזייה אלא בביתיה, ורזא דמלה חכמה לא אשתמודעא אלא בביתיה.

כגוונא דא עמודא דאמצעיתא דאיהו יהו"ה, לא אשתמודע לנביא וחזוה אלא בהיכליה, דאיהו אדנ"י, ורזא דמלה ויי בהיכל קדשו (חבקוק ב כ), ואיהי כלילא משבעה היכלין, משבעה ארעין, ועלייהו אמר דוד (שם קטז טו) אתהלה לפני יהו"ה בארצות החיים, ועמודא דאמצעיתא איהו כליל שבע רקיעין, ועלייהו אמר דוד (שם קטו טז) השמים שמים ליהו"ה, ולית ידיעה כלל במלכא ובמלבושיה ובתקוניה לבר נש בעלמא, עד דיעול לביתיה ולהיכליה, דאיהי ב', ועלה אתמר (ישעיהו נו ז) כי ייתי בית תפלה יקרא לכל העמים.

ומאן דאיהו אדם בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא, עליה נאמר אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הפנסת, והא אוקמוה מארי מתניתין, ומאן דנטיר ברית, אתקרי איש תמים, ותמן בראשית, ברי"ת א"ש, דנטיר ליה מאשא דגיהנם, אבל מאן דאתעסק באורייתא ונטיר לה, אתקרי אדם, בדיוקנא דהוא דלעילא, הודא הוא דכתיב (ישעיה מד יג) כתפארת אדם לשבת בית, תא חזי, כל מאן דנטיר אות ברית, דיוקניה רשים בשכינתא וצדיק, ומאן דאשתדל באורייתא, דיוקניה רשים בעמודא דאמצעיתא:

תקונא רביעאה

בראשית, כתיב (תהלים קיח יט) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה י"ה, פתחו לי דא אינון תרין עפעפי עינא, דאינון פתחין וסגריין, ועלייהו אתמר (שמות כה כ) והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה, אלן תרין פרובי עינא, פרשי כנפים עפעפי עינא, ועוד פתחו לי שערי צדק אלן אינון תרין עיינין, בזמנא דאינון מסתפלן בארץ מישר, אתמר בהון ופניהם איש אל אחיו, ובזמנא דלאו אנון מסתפלן בארץ מישר, הא נחש עקלתון תמן, עליה אתמר (רות א יז) כי המות יפריד וגומר.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תלת גווי עינא אנון תלת אבהו, דאתמר בהו (שמות ו יד) אלה ראשי בית אבותם, בת עין דאיהי דקיקא ועירא, דא שכנתא דאשתתפת באבהו, ועלה אתמר (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין, וכלא ברזא דבראשית, תמן ראשי תמן ב'ת.

קם רבי שמעון על רגלוי ואמר, רבון עלמין אפתח עיני לאסתכלא בהון לעילא, אבא ב"ם בארבעים ותריין אתוון דשמא מפרש, למנדע כל את ואת על (דף יט ע"א) תיקוניה, בראשית וכו', והארץ היתה תהו ובהו, ואינון אב"ג ית"ן, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו צי"ת, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כל את ואת אית ליה מאמר ואית ליה נתיב, עשר אמירן אינון, ול"ב שבילין, וכלהו תליין מן אי"ה, ודא איהו אבא במ אודה י"ה (תהלים קיח יט) אי"ה בחושפן אוד"ה י"ה, י"ה חכמה ובינה, א' פתר עלאה, ואנון שבע ספירן כלילן בשבע שמהן.

וכלהו כלילת לון בת שבע, ולית ספירה מפלהו ספירן דיהא לה רשו לארקא ברכאן ולאשפעא לתתאין, אלא בבת שבע, בגין דאיהי קשורא דכלהו ספירן, דאי ספירן הו מריקין לבר מינה תה פרודא, ובגין דא לית רשו לארקא ספירה לשום אתר בר מינה, לגבי תתאין, ובגין דא אתמר בה (ירמיה ט כב) אל יתהלל חכם בחכמתו וגומר, פי אם בזאת, בזאת יבא אהרן אל הקדש (ויקרא טו ג), דלית רשו לנביא וחכימא למנדע לעילא שום מדע אלא בה, ובגינה אתמר (שמות יט ג) ומשה עלה אל האלהים, ודוד בגינה אמר (תהלים קלב ד) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום ליהו"ה, איהו שלימו דאדם, שלימו דיהודא, שלימו דשמא קדישא, שלימו דכל ספירה וספירה:

תקונא חמישאה

בראשית, ב' ראשית, נקודה בהיכליה, והאי נקודה איהי מחשבה סתימא, אדהכי הא אליהו אזדמן לגביה דרבי שמעון, אמר ליה רבי רבי, והא ב' פתיחא איהי, אם פן במאי איהי מחשבה סתימא בה, אלא בריש הורמנותא דמלכא, בוצינא דקרדינותא, פד מדיד משיחא, האי נקודה, נפיק מינה קו, דסתים ניצוצא, תהיא מחשבה פגוונא דא, ב' בקדמיתא איהי מ"ם סתימא, וכד אתפשט קו דאיהי ו' מן המדה, איהי אתפתחת ואתעבדת ב', ודא בראשית ב' ראשית, נקודה בהיכליה.

וכד איהי ם סתימא, איהי מ"ם רבתא מלם רבה המשרה (ישעיה ט ו), ואתעבדת עזקא, ובגינה אתמר לגבי כלה, תהא לי מקודשת בטבעת זו ם, ועלה אתמר קוטרא בגולמא, נעוץ בעזקא, ואיהי לא חוור ולא סומק ולא אוכם ולא ירוק ולא גוון כלל, וכד אתפשטא לאנהרא, איהי עבדת גוונין לאנהרא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[תיקוני זוהר - דף יט ע"ב]

וְרָזָא דְמַלְהַ עוֹטָה אֹר כְּשֶׁלְמָה כּו' (תהלים קד ב), כַּד אֵיהִי אֹר מְעוּטָף וְלֹא אֲתַפְשֵׁט, וְאֵיהוּ סְתִים, אֲתַקְרִי אֹרִי, אֹר סְתִים בְּאֵת יו"ד, נְקוּדָה בְּהִכְלִיָּה, כַּד אֲפִיק י' מֵאוּי"ר, אֲתַגְלִיָּא או"ר, וְדָא אֵיהוּ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר (בראשית א ג), וְחֻמֵּשׁ זְמַנִּין אֹר אֵינֹן בְּעוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית, וְאֵינֹן ה', וְעַלִּיהוּ אֲתַמַּר (ישעיה מ יב) מִי מִדְּד בְּשַׁעְלוּ מִים, וְדָא דְרוּעָא יְמִינָא, וְאֵיהוּ גֵוּן חוּור, וְשָׁמַיִם בְּזֵרֵת תַּבְּנִי, דָּא דְרוּעָא שְׁמַאלָא, דָּאֵיהוּ גֵוּן סוּמָק, וְכָל בְּשָׁלִישׁ עֶפְר הָאֲרִץ, דָּא גּוֹפָא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, וְדָא גֵוּן יְרוּק, וְשָׁקֵל בְּפִלְס הָרִים (דף יט ע"ב) וּגְבֻעוֹת בְּמֵאזְנַיִם, תְּרִי סְמִכֵי קְשׁוּט, וְהֵאֵי ה' אֵיהִי אֲתַפְשֵׁט לְאֲנַהְרָא בְּחֻמֵּשׁ גֵּוּנִין, דְּאֵינֹן חֻמֵּשׁ זְמַנִּין אֹר, י' אֵיהִי מְדָה דִּילָהּ, ה' עֲלָאָה חֻמֵּשׁ אֹר, ה' תַּתָּאָה חֻמֵּשׁ גֵּוּנִין דְּנַהְרִין בְּהוֹן חֻמֵּשׁ אֹר, וְכַד אֲתַפְשֵׁט ה' עֲלָאָה לְאֲנַהְרָא בְּה' תַּתָּאָה, בְּחֻמֵּשׁ גֵּוּנִין (דנהרין) דִּילָהּ, מִיָּד אֲתַפְשֵׁט ו' לְגַבְהָ, וְדָא אֵיהוּ נוֹטָה שְׁמַיִם פִּירִיעָה, דְּוֹדָאֵי כַּד אֵיהִי נְהִירָא בְּגֵוּנִין דִּילָהּ, אֲתַמַּר בְּה' (בראשית ט טז) וְרֵאִיתִיָּה לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם, וְרֵאִיתִיָּה בְּתַכְשִׁיטָהָא, כְּכֹלָה דְּמַתְקַשְׁטָא לְגַבֵּי בְּעֵלָה, וּמִיָּד נוֹטָה שְׁמַיִם פִּירִיעָה, דָּאֲתִי בְּעֵלָה לְגַבְהָ.

וְדָא אֵיהוּ רְזָא דְקוּ הַמְדָה דָּאֵיהוּ ו', מֵהֵהִיא מְדָה דָּאֵיהִי י', וּלְבַתֵּר דָּאֵיהִי נְטִלָא שְׁמָא קְדִישָׁא, אֲתַעֲבִידַת אֵיהִי מְדָה מִתַּתָּא לְעִילָא.

כְּמָה דְנְקוּדָה י' אֵיהִי מְדָה לְעֵשֶׂר יְרִיעַן, כַּד אֵיהִי אִמָּה מְסַטְרָא דָּאוֹת ו', כְּלִילָא מְעֵשֶׂר אִמּוֹת, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (שמות כו טז) עֵשֶׂר אִמּוֹת אַרְבֶּה הַקָּרֶשׁ, וְדָא י', וְאִמָּה ה' עֲלָאָה, וְחֻצֵי הָאִמָּה ה' תַּתָּאָה, אַרְבֶּה הִירִיעָה הָאֲחַת דָּא ו', וְאִמָּאֵי אֲתַקְרִי ה' תַּתָּאָה חֻצֵי הָאִמָּה, בְּגִין דְּאֲתַקְרִי מִצָּה פְרוּסָה לְחֵם עוֹנֵי.

וְהֵאֵי נְקוּדָה כַּד סְלָקָא לְגַבֵּי א' דָּאֵיהוּ אֹרִיא סְתִים, אֲתַקְרִי קַמִּיץ, קוּמִץ סְתִים, בְּגִין וְקוּמִץ הַכְּהֵן מִשֶּׁם מְלֹא קַמְצוֹ (ויקרא ב ב), וְאֵיהִי מַחְשְׁבָה סְתִימָא, סְתִימָא, מִפְתָּחָא דִּילָהּ מֵאֵי נִיהוּ פִתְ"ח, וְדָא ו', וְאֵיהוּ נְטוּי כְּגֵוּנָא דָּא [צִיּוֹר] (נ"א), כַּד אֲתַפְרִישׁ מִנְקוּדָה אֵיהוּ רְקִיעַ פְּתוּחַ וְדָאֵי.

נְטוּי עַל רָאשֵׁי הַחֵיה דָּאֵיהִי נִיצוּצָא דְקַמִּיץ, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל א כב) וְדַמוֹת עַל רָאשֵׁי הַחֵיה רְקִיעַ, מָאן חֵיה דָּא מְלָכוֹת, דָּאֵיהִי נִיצוּץ לְתַתָּא מִן רְקִיעַ, כְּגֵוּנָא דָּא א' (נ"א) מָאן רְקִיעַ דָּא צִדִּיק, וְהֵאֵי אֵיהִי חֵיה אֲשֶׁר תַּחַת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, רָאשֵׁי הַחֵיה דְלְתַתָּא נִצַּח וְהוּד.

סדר הלימוד ליום כה אב [יום 320 בשנה]

ואית חיה עלאה פגוונא דא [צירור] ודא י' עלאה דאיהי על הרקיע, ואיהי מחשבה עלאה, פתר ברישא דכלה, רקיע דילה ו' עלאה, והאי איהי עטרת תפארת, ראשין דילה תרין דרועין.

ואיהי עטרה בראש אבא ואימא, ואיהי פתר עלאה ודאי, ורישין דילה לעילא אינון אבא ואימא, איהי י' בכל אתר, קוצא דילה לעילא, וגיו דילה באמצעיתא, וסופא דילה לתתא, כללא דאתוון דשמא מפרש.

רישא דילה לעילא ברזא דטעמי, וגיו דילה באמצעיתא ברזא (נ"א כללא) דאתוון, גופא לתרוייהו, וקוצא דילה לתתא ברזא דנקודי, ולתתא איהי האי נקודה מים נוקבין, ולעילא מים דכורין, רקיע באמצעיתא פגוונא דא א, עלה אתמר (בראשית א ו) ויהי מבדיל בין מים למים.

והאי איהו מחלוקת שהיא לשם שמים, דאיהו סופה להתקיים, ולא עלא שלם ויחודא בתרוייהו, ולא מחלוקת דפרודא, פגון מחלוקת קרח ועדתו באהרן, ומחלוקת האי דאיהו לשם שמים, בגין דמים תתאין אינון בוכין ואמרין אנן בעיין למחוי קדם מלכא עלת העלות, ובען לסלקא לעילא, רקיע אפריש בינייהו, עד דעלת העלות שוי לון שוין, י' מסטרא דא, וי' מסטרא דא, ו' באמצעיתא, פגוונא דא יו"י דאיהי א, ואלין פלהו קרבין לעלת העלות, ורזא דמלה ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, ואינון שוין, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל כא) והיה אור הלבנה כאור החמה.

[תיקוני זוהר - דף כ ע"א]

תא חזי קמ"ץ איהו סתים באת י' מכל סטרא, עילא ואמצעיתא ותתא, ודא קומץ סתים בתלת ספירן, פתיחו דיליה איהו בחמש אור, דאינון חמש אצבעאן עלאין ואינון ה' עלאה, (דף כ ע"א) חמש אאאאא, דאנון אור אור אור אור, חמש זמנין, חמש נהורין דעובדא דבראשית, ונקודא דלהון אאאאא חמש דסלקין לעשר.

ורזא דמלה והנה אנחנו מאלמים וגומר, והנה קמה אלמתי וגם נצבה (בראשית לו ז), דא א' בחל"ם, דאיהו לעילא מכל נקודין, בקומה זקיף, וביה אסתלק (נ"א אסתכל) יוסף בחלמא, וכן יעקב, הדא הוא דכתיב (שם כח יב) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, דא א דאיהו ראש, והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, אמרו מארי מתניתין, עולים תרי, ויורדים תרי, ואנון אאאא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והאי את דאיהי אלף חלום דאיהי באמצעיתא, איהי כתר עלאה דאסחר על רישא דעמודא דאמצעיתא, ובגין דא והנה תספינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי (שם לז), האי כתר אתמר בה (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, ואיהי אבנא דאתגזרת דלא בידין, הדא הוא דכתיב (דניאל ב לד) עד די התגזרת אבן די לא בידין וגומר, ובגין דלא אשכחן לה אתר מאן אתגזרא, שאלין מלאכיא קדישא איה מקום פבודו להעריצו, ולא אשכחין לה אתר, עד דאמרין ברוך פבוד יי ממקומו (נ”א אדהכי הא סבא לגביה ואמר רבי רבי האי בשכינתא תתאה דלית לה תמן אלא אצילותא, ודא הוא אתגזרת אבן, בגין דאיהי גזרת מלכין, ובה גזרין דינא רפיא, דא דין בתראה, וכתר מלכות אתקריאת ספירה דלית ספירה שלימה בר מינה לתתא).

והאי אבן איהי סגולת מלכים, איהי שיחת מלאכי השרת, שיחת חיון ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאין, ידיעת שמשא וסיהרא בעתים, עת וזמן לכלא.

כל טעמי ונקודי ואתוון פלילן בה, קלא דבור ומחשבה, פלילן בה, איהי כתר תורה, וכתר פהונה, וכתר מלכות, ואיהי תגא בריש כל אתוון, פגוונא דא ש, ועל האי אבנא אמר רבי עקיבא לחבריו, כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים.

ואיהי קוצא דכל אתוון, ב פגוונא דא ה, קוץ דכל את ואת, שיעור קומה דילהון ו, מעילא לתתא ומתתא לעילא, ורזא דמלה מקצה השמים ועד קצה השמים (דברים ד ג), ורזא דא לה יי הגדלה והגבורה והתפארת וגומר (ד”ה א כח), לה יי הממלכה דא מלכות, דאיהי בכלא.

ואיהו צפצופא עופין קדישין, דאתמר בהון (קהלת י ב) פי עוף השמים יוליה את הקול, צפצופא דכל צפרין דאינון נשמתי קדישין, דמצפצפין בכמה צלותין, שיחת חיון דאינון ת”ח, ובגינה אתמר (בראשית כד סג) ויצא יצחק לשוח בשדה וכו’, ולית שיחה אלא צלותא.

ובגינה אתמר תפלת שחרית חובה, תפלת ערבית רשות, דאיהו רשו דלילה בפני עצמה, ובגין דא לית לה קביעות בלילא דדמיא לגלותא, אלא זמנין אשתפחת תמן וזמנין לא אשתפחת.

זכאה איהו מאן דפגע בה, כגון יעקב דאתמר ביה (שם כח יא) ויפגע במקום וילן שם עמה פי בא השמש, עד דאתא בעלה ונטיר לה, ובת תמן עמה, מתמן ואילף קבעוה חובה.

אבל בשבת איהי רשות היחיד, דאיהי ברשותא דבעלה, ולא פגוונא דליליא דהות יחידה ברשותא דילה, הדא הוא דכתיב (איכה א) איכה ישבה בדד.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[תיקוני זוהר - דף כ ע"ב]

ויעקב בגין דקריב לה לבעלה בפגיעה דיליה, ודאי עביד לה חובה, וכד אתא שמשא בשחרית, דאתמר ביה (תהלים פד יב) כי שמש ומגן יי' אלהי'ם, אתמר ביה (בראשית לב לב) ויזרח לו השמש, מתמן ואילך קשר לה עמיה, דאיהו קשר דתפלין דיד, קשיר לה עמיה דלא תזוז מיניה לעלמין, מסטרא דשמאלא קשיר לה בתפלין דיד, דאינון בדרועא שמאלא, מסטרא דימינא שוי לה כתרא על רישיה, תפלין דרישא, והאי ביומא דאיהי קשירא עם (דף כ ע"ב) בעלה, אתמר בה ישחרוני ואז ימצאוני, אבל בליליא דאיהי גלותא, דאיהי לבר מבעלה, ואיהי רשות בפני עצמה, אתמר בה אל תודע לרשות, ובגין דא אמר דוד (תהלים קלב ד) אם אתן שנת לעיני וגומר עד אמצא מקום ליי'.

עד פאן רזא דקמ"ץ, דאיהו רזא דמחשבה עלאה ותתאה (נ"א עילא ותתא), דאיהי נקודה ברשות בעלה דאיהו ו' רקיע, ופת"ח בלא נקודה רשו בפני עצמו, ונקודה בלא פת"ח רשו בפני עצמה, דכמה דאתון אינון דכר ונוקבא, הכי נקודין אינון דכר ונוקבא, אבל אתון אנהו לגבי נקודי כגון גופא לגבי רוחא, וכן נקודה ב'ו, כגון חל"ם או חיר"ק או שורק, חלם לעילא מן ו' אתעביד ז', חיר"ק לתתא אתעביד זנב גימ"ל, שורק באמצעיתא קוצא דאת ד' קוצא באמצעיתא, וכלא חד, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהי"ם (ישעיהו מד ו).

שב"א מאן איהו, כאשר יהיה האופן בתוך האופן, ואינון את המאור הגדול ואת המאור הקטן, ואינון גוף וברית, ולקבלייהו חמה ולבנה, דאינון לקבל אימא עלאה ותתאה.

והנה אופן אחד בארץ אצל החיות (יחזקאל א טו), דא נקודה דתחות סגו"ל נקודה דלתתא, אצל החיות דאינון צר"י, את שני המאורות הגדולים.

וכן איהו בתוך האופנים שור"ק, אופן חד לעילא ואופן חד לתתא, ואיהו עמודא דאמצעיתא בינייהו, והנה אופן אחד בארץ דא חירק דאיהו לתתא, כל ניצוץ איהו י', וכל רקיע ו'.

יהו"ה שב"א איהו דינא, קמ"ץ רחמי, שמאלא וימינא, דמתמן אורייתא אתייהיב דאיהו עמודא דאמצעיתא, ובזמנא דאינון שב"א קמ"ץ חל"ם, איהו רמוז כי בי חש"ק ואפלטוהו, רק באבותיה חש"ק יי'.

מסטרא דחד דאיהו יו"י דסליק יהו"ה, הוה קודשא בריך הוא ושמיה לחוד בכתרא, קדם דאתברי עלמא, עד דסליק במחשבתיה למברי אדם, דאיהי י' ברישא דא, תגא לעילא, ולתתא נקודה, ובנקודי דאתון אשתמודעאן כל ספירן, דתשע

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נקודי אינון, ובהון י"ד ניצוצין, ועליהו אתמר (שמות יד כח) ובני ישראל יוצאים בי"ד רמה, ואינון לקבל פרקין דה' אצבען דאינון י"ד, ותרין רקיעין תמו, חד מן קמ"ץ וחד מן פת"ח, לקבל תרין קני דדרועי, וכל ניצוץ איהו פרק, ואיהו מדת, ורקיע אמה, וקנה, וקו המדת.

טעמי אינון מן כתר, ואינון ברישא דעמודא דאמצעיתא, נקודין מן מוחא, ואינון ברכאן על רישא דצדיק, כמה דאת אמר (משלי י ו) ברכות לראש צדיק, ואינון תלת טפין דאתמשכו מן מוחא לגבי ברית מילה, אתוון מסטרא דאימא עלאה, וכלהו אתכלילן במלכותא, ונקודי לאתוון כנשמתא לגופא, דגופא איהו כסוס לרוכב, ואתוון אינון פתיחין לנקודי לקבלא לון, ועליהו אתמר (יחזקאל א יא) וכנפיהם פרודות מלמעלה, לקבלא עליהו נקודי, ונקודי בכל אתר בת קול.

טעמי אינון מאני קרבא, רפ"ה איהו לעילא מאתוון, ועליה אתמר (שם כב) ודמות על ראשי החיה רקיע, כעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, נטוי דא איהו רפ"ה, נטוי על ראשי חיון, דאינון יהו"ה ארבע אתוון ודאי, דג"ש איהו מלגאו דאתוון, כגוונא דא יהו"ה, רפ"ה מלבר כגוונא דא יהו"ה, ואינון כמתג ורסן לאותיות, ובהון והחיות רצוא ושוב, רצוא בדג"ש, ושוב ברפ"ה.

תקונא שתיתאה

[תיקוני זוהר - דף כא ע"א]

(דף כא ע"א) בראשית, קם רבי שמעון, (פתח) ואמר לאליהו, אליהו אליהו באומא עלך במלכות קדישא, דאיהי נפילא בגלותא, טול רשותא דלא תזונו מינון, דהא שכנינתא וחילהא נטרין לך, מלאכי השרת דאתמר בהון (ישעיהו לג ז) הן אראלם צעקו חוצה, לבר מהיכלין, לא אית מאן דמקבל צלותין דישראל, כמה צפרין מצפצפין בצלותין לגבי אמהון, דאינון מקננן על ארעא, דנטרין לך, וכלהו אתקריאו צפרים, על שם קן צפור דאיהי אימא קדישא, דאתמר בה (דברים כב ו) כי יקרא קן צפור לפניך, ועלה אתמר (תהלים פד ד) גם צפור מצאה בית, ודא ב' מבראשית, דאתמר בה (משלי כד ג) בחכמה יבנה בית, ודרור קן לה דא אימא עלאה יובל, דאתמר בה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ, בזמנא דצפור מצאה בית דאיהי בי מקדשא, ואתבניאת ואתתקנת, מיד דרור דאיהי שכנינתא עלאה, אשכחת קן לה לעילא.

ומיד אשר שתה אפרוחיה, אלין שית בנין דילה, שית ספירן, דאינון ששת ימי המעשה, פלהו פרחין לגבה, בכמה חגין וזמנין וימין טבין, ואפרוחים דאינון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישראל לתתא, פלהו פרחין עמה בגלותא, ובזמנא דאנון ביצים, דלית לון גדפין בפקודין דעשה לפרחא, אתמר בה לא תקח האם על הבנים.

אי הכי מאי פי יקרא קו, אלא בזמנא דלית לה לשכינתא אתר לשריא תמן בקביעו, איהי אזלת במקרה, ודא איהו כל הקובע מקום לתפלתו וכו', כמה נשמתין עבדין, הכי שריא שכינתא עמהון, נשמתא דאיהי קבועה בצלותא או באורייתא איהי אתר קבוע לשריא בה שכינתא, אבל נשמתא דלית לה קביעו בצלותא או באורייתא, אלא אי אודמנת לה במקרה, הכי איהי שריא עלה במקרה, ודא איהו פי יקרא קו צפור לפניך וכו'.

דודאי נשמתא, איהי קו צפור וכן ההיא נשמתא דבר נש אתקריאת קו צפור, וגופא קו נשמתא, וכן נשמתין דאינון עולימאן דילה, דאתקריאו בתולות אחריה רעותיה, יתבין בגופין דאינון קו דלהון בארח מקרה, בזמנא דלאו אינון קבועין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ודא איהו פי יקרא קו צפור לפניך.

ועוד קו צפור לעילא, איהו פרסיא, וקו דילה לתתא מטרו"ן, ועליה אתמר (במדבר יד יח) ונקה לא ינקה, דתמן קו, ואיהו קנא ונוקם, בזמנא דלא אשפחת קינא לשרייתא, בדרך, דא דאתמר בה (יהושע ה ד) מתו במדבר בדרך בצאתם ממצרים, ועוד בדרך, דא קבורת רחל, דאיהי בפרשת אורחין, ועלה אתמר (ירמיהו ט א) מי יתנני במדבר מלון ארחים, ואינון תרין משיחין, דמתמן קא עברין כד אתאן למפרק לישראל.

בכל עץ דא איהו עץ החיים, דאתמר ביה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ועליה אתמר (דברים כ יט) כי האדם עץ השדה, ועוד בכל עץ דא צדיק דאתמר ביה (בראשית א יא) עץ פרי עשה פרי למינו, ודא יום השבת דתמן זוגא דשכינתא עם קודשא בריך הוא, ותמן אית לה נייחא, ועליה אתמר (תהלים א ג) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו, דא עתו דצדיק דאיהי ליל שבת, דצדיק מניה פרחין נשמתין חדתין בישראל ערב שבת דאתקריאו פנים חדשות.

[תיקוני זוהר - דף כא ע"ב]

אפרוחים אלין תלמידי חכמים, דבגינהון שריא שכינתא על ישראל, או ביצים אלין אינון תינוקות של בית רבן, דבגינהון שריא שכינתא על ישראל, ואלין אינון מארי מקרא, ובזמנא דאינון עסקין באורייתא או במצוה דאנון קודשא בריך הוא ושכינתא, וגרמי לחברא לון פחדא, ירתין מתמן נשמתין, ואתקריאו בנים דקודשא בריך הוא, בגין דמארי מקרא ומארי משנה אינון מגדפין (דף כא ע"ב) דילה, ובגין דא והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים, איהי רביעא עליהו בארבע גדפין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דילה, דאתמר בהון (יחזקאל א ו) וארבע כנפים, יונקין אנפי זוטרי, ואינון ארבע אנפין לכל חד וחד, ובהון אימא רביעא עלייהו, וזמנין איהי עלייהו, וזמנין אסתלקת מנייהו, אבל בגין דאינון מן מעוי, (נ"א דאתמר בהון (ירמיהו לא יט) המו מעי לו), בגין דרחימו דחמו מיעהא עלייהו ואינון מארי קבלה, אתמר בהון (דברים כב ו) לא תקח האם על הבנים, דאימא לא זזה מנייהו לעלם.

דודאי קודשא בריך הוא איהו אורייתא, ושכינתא היא מצוה, ופאה מאן דמתעסק בהון ליחדא לון, וכן זכור ושמור אינון קודשא בריך הוא ושכינתיה, ופאה איהו מאן דמיחד לון ביום שבת, דאיהו יסוד, וברחימו ודחילו די"ה, דאינון אבא ואימא. זכור ושמור, אינון לקבל תפלין דרישא י', ותפלין דידא ה', דכר ונוקבא, ופאה איהו מאן דמיחד לון בקריאת שמע בדחילו ורחימו, ובזמנא דישאל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה, ברחימו ודחילו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ובזמנא דלא משתדלין בהון ברחימו ודחילו, אתמר בהון שלח תשלח את האם.

בזמנא דישאל נטרין שבתא בזכור ושמור בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו פתיב בהון שלח תשלח וגומר, תרין תרוכין, ובזמנא דישאל מיחדין לקודשא בריך הוא בתפלין דיד ובתפלין דראש בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח, ובזמנא דמקיימין מצות ברית מילה ואעברן מנייהו ערלה, ועבדין פריעה, בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח את האם, בזמנא דמיחדין בזוגיהון בקדושין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דלהון בקדושה ובברכתא, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח וכו'.

ואינון ישראל בגלותא ברשותא אחרא, דכד לא מתייחדין בזוגיהו בקדושין ושבע ברכאן, דאינון יחודא דלהון בקדושה וברכה, באתר דקדושה שריא עלייהו מסאבא, ובאתר דברכה שריא עלייהו לטווא, ובאתר דיחודא שריא עלייהו פרודא, ודא גרים גלותא לשכינתא, דאתתרכת מאתרהא ומקנהא דאיהי ירושלם, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אמכם, תרין שלוחין שלח תשלח, חד מבית ראשון, וחד מבית שני.

ואי תימא דקודשא בריך הוא לאו אתתרך עמיה, בגין דא אמר קרא (משלי כו ח) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו, בגין לנטרא לה בגלותא מרשו נוכראה, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יי' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן וגומר, לאחר דא אל אחר, דא סמא"ל, לפסילים אלין ממנן דעל שבעין אומין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגינה, קודשא בריך הוא איהו מלך אסור ברהטים, איהו אסור עמהון בתפלין דרישא, דאינון פאר דרישא, דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא, ודא איהו אסור ברהטים, ואיהו חבוש עמהון בתפלין דיך בקשר של יד, ודא הוא דכתיב (יחזקאל כד יז) פארך חבוש עליך, ובגין דאיהו חבוש עמהון בגלותא, אתמר ביה אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, ושכינתא איהי בית האסורין דיליה, בגין רחימו דילה איהו אסור בה, ורזא דמלה צרור המור דודי לי בין שדי ילין (שיר א יג).

[תיקוני זוהר - דף כב ע"א]

ובגין דא מאן דבעי לאשגא למלכא, לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ט כב) אל יתהלל כו' כי אם בזאת וגומר, ואהרן פד עאל לקדש קדשין ביומא דכפורי, בה הוה עאל, דכתיב (ויקרא טז ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דאיהי עת לעשת ליי, ומשה בגינה אתקיים בעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים לג א) וזאת הברכה אשר וגומר, ובה עביד עשר מכתשין לפרעה, הדא הוא דכתיב (שמות ט ז) ואולם בעבור זאת העמדתיך, ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעותא דמלכא בה, מני לבנוי עליה, דלא יעלו קדם מלכא אלא בה, וכל שאלתין דלהון בצלותין ובעותין למלכא דיהון בה, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם אביהם (דף כב ע"א) וגומר, ודוד בגין דהוה ידע דכל רעותא וחילא ותוקפא דמלכא בה, אמר (תהלים כו ג) אם תחנה וגומר, בזאת אני בוטח, דאתמר עליה (שם קג ט) ומלכותו בכל משלה, ומאן דלא שת לביה גם לזאת, עליה אתמר (שם צב ז) וכסיל לא יבין את זאת.

ובגין דא כד ישראל בעאן בעותין למלכא, אמרין לה (שיר ו א) אנה הלך דודך, דאתמר ביה ברח דודי, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה בקשות דצלותין ובעותין, דבגינה איהו נחית עלון, דלא זו מננא אלא בגין דלא נהגנא יקרא בה, דבגינה הוה אסיר עמנא כל שית יומין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח וביום החודש יפתח, דהכי איהי שכינתא סתימא עמיה ביומא דחולא, כשושנה דאיהי אטימא, וביומא דשבתא וביומא דחדשא וביומין טבין אתפתחת, לקבלא ריחין ובוסמין, ולירתא נפשין וענוגין לבנייהו.

ווי לון לבני נשא, דקודשא בריך הוא אסיר עמהון בגלותא, ושכינתא אסירת עמהון, ואתמר בה אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים, ופורקנא דילה דאיהי תשובה אימא עלאה, איהי תליא בידיהון, דחמשין תרעין דחירו עמה, לקבל חמשין זמנין דאדכר יציאת מצרים באורייתא, דא הוא (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה, באלין חמשין אתוון דמיחדין ליה בכל יומא פעמים שמע ישראל, דאית בהון כ"ה וכ"ה אתוון, וירא כי אין איש דאתער לה בגויהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיהי משגיח מן החלונות, דאתמר בהון חלו נא פני אל ויחננו, לההיא דאתמר בה (במדבר יב יג) אל נא רפא נא לה, דאסוותא בידיה, דאיהו יד פשוטה לקבל שבים, (שמות ב יב) וירא פי אין איש, ואיהי (שופטים ה כח) בעד החלון נשקפה, ותיבב בתרועה דאיהי יבבא, דאתמר בה (בראשית ח ו) ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה, ודא יום הפפורים דתיבת נח היא אימא עלאה, חלון דילה הוא עמודא דאמצעיתא, דביה אור, ותורה אור, ואיהו אור הגנוז.

ויפן כה וכה, מציץ מן החרפים, אלו עשרת ימי תשובה, וירא פי אין איש, ועוד משגיח מן החלונות אלין חלונות דבי כנישתא, דאבא ובנוי אינון בבית (הכנסת) אסירן, ואיהו בכל יומא אשגחותיה עליהו, ויהיב לון מזונא.

ויפן כה וכה, אם אית מאן דיתער בתיובתא לתברא בית אסורין דלהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט ט) לאמר לאסורים צאו, ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא פי אין איש, אלא איש לדרפו פנו, בעסקין דלהון, באורחין דלהון, איש לבצעו מקצהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולא אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות יח כא), אנשי חיל, יראי אלהי"ם, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא פלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים, הב לנא מזונא, וסליחה וכפרה וחי, כתבנו לחיים, ואינון עזי נפש ככלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריך הוא, דאיהי מרחקא מניה, למהדר לגביה, ואדמיינ לכלבים, דאתמר בהון (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין.

[תיקוני זוהר - דף כב ע"ב]

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויא ועונה, דאיהי עונת זוגייהו, דאתמר בה (שמות כא ו) שארה פסותה וענתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) ואל תטש תורת אמה, פסותה (דף כב ע"ב) דא כסויא דציצית, ועטיפו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטה, ועונתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף (שמות כא יא), לית ליה פסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה פסופא לעלמא דאתי.

והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט), ובגין דא פי היא כסותה לבדה, דא גלגולא קדמאה, היא שמלתו לעורו, דא גלגולא תניינא, במה ישכב, דא גלגולא תליתאה, ואלין אינון תלת לבושין, דתלת פסויין, דתלת גוויין דעינא, דאינון לבושין לבת עין, דאיהי נשמתא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובאלין תלת אתמר (שמות כג יז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, ולקבל תלת זמנין אינון תלת גוונין דשרגא, דאתמר בהון (שם ג ב) וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה, וירא הא גוון חד, בלבת אש מתוך הסנה הא גוון תניינא, וירא והנה הסנה בער באש הא תלתא, ואינון לקבל שלשה גוונין דעינא, בלבת אש דא בת עין, בההוא זמנא דיהון נהירין תלת גוונין דעינא, דאינון לקבל תלת גוונין דקשת, מיד וראיתיה לזכר ברית עולם (בראשית ט טז), ובההוא זמנא פי עין בעין יראו בשוב יי' ציון (ישעיה נב ח).

אור דעינא הוא עמודא דאמצעינא, בת עין ביתא דילה, בההוא זמנא דיתפני עננא מן בת עינא, דאתמר בה (איכה ג מד) סכתה בענן לך וגומר, דאיהי תבלול דעינא, דא רומי רבתא, שכינתא עלאה עתידה למימר לקודשא בריך הוא, למה תעמוד בחוץ, ואנכי פניתי הבית (בראשית כד לא), אנכי דיציאת מצרים, ואף על גב דאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, דאיהי שכינתא, דאיהי אסורה בגלותא, שכינתא עלאה יפרוק לה, הדא הוא דכתיב (רות ג יג) אם יגאלך טוב יגאל, ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי, חי יי' שכבי עד הבקר, דאיהי ימינא פשוטה לקבל שבים, דלית מלתא דא תליא אלא בתיובתא, ימין עלאה דשכינתא.

בההוא זמנא שכינתא עלאה פנושר יעיר קנו (דברים לב יא), דאיהו ירושלם, ק"ן ו' על גוזליו ירחק, יפרוש פנפיו יקחהו ישאהו על אברתו, הדא הוא דכתיב (שמות יט ד) ואשא אתכם על פנפי נשרים ואביא אתכם אלי.

דבזמנא דשכינתא איהי בגלותא, דאתמר בה (בראשית ח ט) ולא מצאה היונה מנוח וגומר, אלא בשבת וימין טבין, ובההוא זמנא אתייחדת עם בעלה, וכמה נפשות יתרון קא נחתין עמה, לדירא בישראל, הדא הוא דכתיב (שמות לא טז) ושמו בני ישראל את השבת לדרתם, זכאה איהו מאן דמתקן לה דירה נאה בלביה, וכלים נאים באיברים דיליה, ואשה נאה דאיהי נשמתיה, דבגינה שריא שכינתא עלאה דאיהי נשמת כל חי עליה, וקודשא בריך הוא איהו שבת בחד, וינפש בחד, בשכינתא עלאה איהו שבת עליהו, ובשכינתא תתאה איהו וינפש עליהו, ויהיב לון נפשאן יתרון.

דאינון בתולות אחריה רעותיה, דקא אתיאן עמה, וכמה מלאכים ממנן ומשמשין דלהון קא אתיאן עמהון, דאינון שבעין, דתליין מן זכור ושמור, ודא איהו ויכל'ג, כליל שבעין ותרין, ואתקריאו אלין נפשות אושפזין, בגין דלא שרייאן בישראל אלא ביום השבת, וכד נפיק שבת פלהו חזרין לאתרייהו.

[תיקוני זוהר - דף כג ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ונשמתין דאינון מסטרא דשכינתא עלאה אתקריאו אפרוחין, ונפשין מסטרא דשכינתא תתאה אקרון ביצים, ודא איהו רזא דהפורס סכת שלום עלינו, אימא עלאה דאיהי סכת שלום דמסכך עלייהו, ושלום עמה, דאתמר ביה (במדבר כה יב) הנני נותן לו את בריתי שלום, ואית סופה לתתא כ"ו ה"ס דאיהו יאהדונה"י, סופת שלום, כו"ס, ת' דאיהו תפארת. (דף כג ע"א) בההוא זמנא יהון בנין ברשותא דקודשא בריך הוא, וקלא נפיק ויימא לא תקח האם על הבנים, מיד דנפיק זכור ושמור דשבת, וייתי ליליא דיומא קמא דשבתא, קלא תניינא נפיק שלח תשלח.

ותו פי יקרא קן צפור לפניך, דא סופה דאיהי אימא עלאה, בכל עץ, הדא הוא דכתיב (ויקרא כג מ) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, אפרוחים אלין שבעת ימי הספות, או ביצים דבהון עבדין שבע הקפות, ורזא דמלה נקבה תסובב גבר (ירמיה לא כא).

פרי עץ הדר אימא תתאה, עץ איהו לול"ב, ל"ו ל"ב נתיבות, דאיהו אתרוג, וצריך לנענעא ביה לשית סטרין, ארבע רוחין ועילא ותתא, לאתערא עליה ו', ותלת נענועין לכל סטרא סלקין ח"י, וצריך ארבע זמנין ח"י, חד בנטילת לולב, ותרין באנא י"י, תרין אחרנין בהודו ליי תחלה וסוף, ובאלין נענועין אינון משפילין מעילא לתתא לשבעין ותרין אומין, ולבתר דנצחי לון אמרי אנ"י וה"ו הושיעה נא תרין זמנין, דאינון וא"ו מן וה"ו אנ"י וה"ו, מן ויסע ויב"א וי"ט, ובההוא זמנא לא תקח האם על הבנים.

ביצים אינון מסטרא דאופנים, אפרוחים מסטרא דנער מטרו"ן, בנים מסטרא דכרסיא דאיהי סכת שלום, דאיהי קנא דשכינתא, דאימא עלאה מקננא בכרסיא בתלת ספירן עלאין, עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן, מקננן במטרו"ן, אימא תתאה מקננא באופן, דאתמר ביה (יחזקאל א טו) והנה אופן אחד בארץ.

ועוד שכינתא מסטרא דכרסיא אתקריאת נשר, ומסטרא דנער יונה, ומסטרא דאופן צפור, ושכינתא דמות אדם להנה.

ועוד שלח תשלח תא חזי מלאכא אית דממנא על עופין, דאינון נפשין דאתקריאו צפרין, וסנדלפו"ן שמייה, ובזמנא דישראל מקיימי האי פקודא, ואזלת אימא מתתרכא, ובנין צווחין, איהו אוליה זכו על עופין דיליה, ויימא לקודשא בריך הוא, והא כתיב בך (תהלים קמה ט) ורחמיו על כל מעשיו, אמאי גזירת על האי עופא דאתתרכת מקינה, וכן מטרו"ן אוליה זכו על עופין דיליה, דאינון רוחין דפרחין בבני נשא, דמכרסיא אינון נשמתין, ומחאי חיה רוחין, ומאופן נפשין, ואינון בבריאה יצירה עשייה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בשבת ויומין טבין נחתין עליהו נשמתין ורוחין ונפשין בארץ אצילות, דאינון רוחא דקודשא מעשר ספירן, וכל ממנא אוליה זכו על עופין דיליה, דאינון נשמתין דפרחין בבני נשא, ובזמנא דישראל מקימין האי פקודא, כל ממנא אוליה זכו על עופין דיליה, וקודשא בריך הוא מה עביד, פניש לכל חילין דיליה, ויימא, וכי (נ"א הא) כל ממנא דעופי דלתתא אוליה זכו על עופין דיליה דממנא עליהו, ולית בכו מאן דאוליה זכו על בני דאינון ישראל, בני בכרי ישראל, ועל שכינתא דאיהי בגלותא, דקנא דילה דאיהי ירושלים חרבה, ובנוי בגלותא תחות יד אדונים קשין אומין דעלמא, ולית מאן דבעי עליהו רחמי, ויוליה זכו עליהו, בההוא זמנא צווח קודשא בריך הוא ואמר (ישעיה מח יא) למעני למעני אעשה, ואעשה למען שמי (יחזקאל כ יד), ובדא יתער רחמי על שכינתיה ועל בנוי דבגלותא.

סדר הלימוד ליום כו אב [יום 321 בשנה]

[תיקוני זוהר - דף כג ע"ב]

קם רבי אלעזר ואמר, והא קדם דגלו ישראל ושכינתא, במאי הוו מקיימין שלוח חקו, אמר ליה רבי שמעון, ברי, בגין לאתערא רחמין על אינון נפשין ורוחין ונשמתין, דהוו אזלין בגלותא בגלגולא מתתרכין מגופיהון דאתחרבו, דעליהו אתמר דקודשא בריך הוא הוה בונה עלמין ומחריבן, דאשתארו חרבין גופיהון מנזייהו, ומניעו דברכאן לעילא גרים ונהר יחרב ויבש, והכי אוקמוהו אתחרב בית ראשון והארץ היתה תהו ובהו. (דף כג ע"ב) אתחרב בית שני וחשך על פני תהום, ובגין אלין נשמתין דאתבריאו קדם דאתברי עלמא ולית לון גופין, בגין לאתערא רחמי עליהו, הוו מקיימי האי פקודא, אמר ליה, אבא, אם פן תלמיד חכם דאיהו מסטרא דמחשבה, דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה ליבראות, האי אורייתא איהי בן לתלמיד חכם, אם פן אתתא דילה אמאי צריכא יבום, דהא לא שוו אפרשותא מארי מתניתין לתלמידי חכמים משאר בני נשא, אמר ליה, ברי, ודאי צריכא יבום, לאלין נשמתין דאזלין ערטילאין משית יומי בראשית.

אמר ליה, והא פתיב (ויקרא כז י) לא יחליפנו ולא ימיר אתו וגומר, וכי האי אתתא דאיהי קדש קדשין, תהא קינא למאן דלאו איהו ממינה, דהא פתיב (בראשית א כד) תוצא הארץ נפש חיה למינה, ולית לה הרפכה אלא ממינה, אמר ליה, בני, גלגולין אינון רזא דהרפכה, פגון מאן דמרפיב אילנא דלאו איהו מיניה באילנא אחרא, פגון מאן דמרפיבין אלגין דא בדא, אבל עקרא דאם המר ימירנו, צריך דיהא קדש בקדש, דאילנא אית מסטרא דמסאבו דאיהו רע, ובגיניה אתמר (ויקרא כז י) לא ימיר אתו טוב ברע או רע בטוב, דהאי איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, אבל (שם לג) אם המר ימירנו, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש, ובדא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִרְפִּיבֵּין קִדְשׁ בְּקִדְשׁ, וּמִקְבֻלִין דִּין מִן דִּין, וְרוּא דְמַלְהָה (שמות כו ה) מִקְבִּילוֹת הַלְלָאת, וּמִן בְּמִינוֹ הָאִי אִיהוּ צְדִיק וְטוֹב לוֹ, וְכַד הֵהִיא נִשְׁמַתָּא דְאִהִי קִדְשׁ לָא אֲשַׁכַּחַת מִינָהּ, אֲתַמַּר בָּהּ (בראשית ח ט) וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ.

וְהִכִּי רוּא דְקִין צְפוּר, דְאֲתַמַּר בָּהּ (דברים כב ז) שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם, וְאִזְלָא מִנְדָּדָא מִן קִנָּה, וְהִן כָּל אֵלָה יַפְעֵל אִלְפַעְמִים שְׁלֵשׁ עִם גְּבֵר (איוב לג כט), לְקַבֵּל תְּלַת שְׁלוּחִים דִּיוֹנָה, וְכַד אֲשַׁכַּחַת אֲתַר לְשַׁרְיָא תַּמָּן, אֲתַמַּר בָּהּ (בראשית ח יב) וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אֵלָיו עוֹד, לְמִיתִי זְמַנָּא אַחְרָא בְּהִרְכַּבָּהּ.

וּבְגִין דָּא שְׁלוּחַ הִקָּן בְּכָל עוֹפִין קִדְיִשִּׁין אִיהוּ, וְלֹא בְּמִסְאָבִין, דְאֲנוּן נִשְׁמַתִּין דְאִזְלִין מִתְתַּרְכִּין, לְאֲתַעְרָא רַחֲמֵי עַלְיָהּ, וּמַה פְּתִיב בְּהוּ (תהלים פד ד) גַּם צְפוּר מִצָּאָה בֵּית דָּא גְּלִגּוּלָא קִדְמָאָה דְאִהִי נַפְשׁ, וְדִרְוּר קָן לָהּ דָּא גְּלִגּוּלָא תְּנִינָא דְרוּחָא, אֲשֶׁר שְׁתָּה אֲפְרוּחִיהָ דָּא גְּלִגּוּלָא תְּלִיתָאָה דְנִשְׁמַתָּא, וּבְגִין דָּא שִׁלַּח תִּשְׁלַח לְקַבֵּל נַפְשׁ וְרוּחַ, אֶת הָאֵם לְרַבּוֹת נִשְׁמַתָּא, דְאֲתַמַּר בָּהּ (ישעיה נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּחַת אִמְכֶם, אֶת הָאֵם, אֶת אֲתָא לְרַבּוֹת גְּלִגּוּלָא תְּלִיתָאָה.

וּבְגִין דָּא מָאן דְמִקְבֻלִין אוֹשְׁפִיזִין, דְאִינוּן נִשְׁמַתִּין יִתְרִין, דְאִינוּן מִרְפִּיבֵּין עַלְיָהּ בְּעַרְבֵי שַׁבַּת, בְּאַנְפִּין צְהוּבִין בְּחֻדּוּהָ בְּעַנּוּגָא בְּהָאִי עַלְמָא, כַּד נִשְׁמַתָּא וְרוּחָא וּנְפִשָׁא נְפִיק מִן גּוּפִיהָ מִהָאִי עַלְמָא, הִכִּי מִקְבֻלִין לוֹן בְּעַלְמָא דְאֲתִי, וְאֲתַמַּר בְּהוּן גַּם צְפוּר מִצָּאָה בֵּית וְכוּ', זַכָּאָה אִיהוּ מָאן דְמִקְבֵּל אוֹרְחִין בְּרַעוּ שְׁלִים, כְּאִלוּ מִקְבֵּל אֲנִפִּי שְׁכִינָתָא, דְבְּמַדָּה דְמַדְד בַּר נִשׁ בָּהּ מוֹדְדִין לִיהָ, אֲתָא רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהַ וּנְשִׁיק יְדוּי, וְאֲשַׁתְּטַחוּ לִיהָ כָּל חֲבַרְיָא, וְאֶמְרוּ לִיהָ, אִילוּ לָא אֲתִינָא לְעַלְמָא אֶלָּא לְמִשְׁמַע מַלְיָן אֵלִין דִּי:

[תיקוני זוהר - דף כד ע"א]

אֲדַהֲכִי הָא אֵלִיהוּ קָא נְחִית מְעִילָא, בְּכַמְהָ חִיילִין דְנִשְׁמַתִּין, וְכַמְהָ מְלֹאכִיָּא סוּחְרַנְיָה, וּשְׁכִינָתָא עֲלָאָה עֲטָרָה עַל כְּלָהּ, כְּתַר בְּרִישׁ כָּל צְדִיק, בְּהֵהוּא זְמַנָּא קָלָא אֲתַעַר בְּאִילָנָא דְלְעִילָא בְּנִגּוּנָא, וְכַמְהָ עוֹפִין דְנִשְׁמַתִּין שְׁרִיין תַּמָּן בְּעַנְפוּי, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דניאל ד ח) רַבָּה אִילָנָא וְתַקִּיף וְכוּ', וְיִמָּא הִכִּי, רַבִּי רַבִּי אֲנַת הוּא אִילָנָא דְרַבָּה וְתַקִּיף בְּאוֹרֵייתָא, בְּעַנְפִין דִּילָךְ דְאִינוּן אֲבָרִין קִדְיִשִּׁין, כְּמַה עוֹפִין שְׁרִיין תַּמָּן, דְנִשְׁמַתִּין קִדְיִשִּׁין כְּגוּוּנָא דְלְעִילָא, דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (שם ט) וּבְעַנְפוּהִי יְדוּרִן צְפְרֵי שְׁמַיָּא, וְכַמְהָ בְּנֵי נִשָּׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מִהָאִי (דף כד ע"א) חֲבוּרָא דִּילָךְ, כַּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוּמָיָא, וּבְגִינְיָה (ויקרא כה י) וּיְקַרְאֲתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵךְ וּגּוּמַר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח אֱלֹהֵינוּ וְאָמַר, כִּד נִפְיָק שְׁבִתָּא וְיוֹמִין טְבִין, וְיִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן תְּחוֹת מְמַשְׁלָה
דְּסַמְאֵל וְשִׁבְעִין מְמַנָּן, וְדַחְקִין לְיִשְׂרָאֵל, קָלָא נִפְיָק מִן שְׁמִיָּא לְגַבִּיהַ, וְיִימָא חֲכִי,
יְרֵא בְשִׁת, וְדָא בְרָאשִׁית, יְהֵא לָךְ כְּסוּפָא מִן שְׁמִיָּא, וְדָא (בראשית)

תקונא שביעאה

בְּרָאשִׁית יְרֵא בְשִׁת, וְוִי לִיה לְסַמְאֵל, כִּד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִיְתִי לְמַפְרָק
לְשְׁכִינְתָּא וְלְיִשְׂרָאֵל בְּנֵהָ, וְתַבַּע מַנְיָה וּמְשַׁבְּעִין אוֹמִין וּמְמַמְנָן דִּילְהוֹן, כִּל עָאקוּ
דְּעָאקוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, בְּגִין דְּקָדָם דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל, גְּלִי לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
דְּהוּ עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַהוּי תְּחוֹת שְׁעִבּוּדֵיהוּ, (ס"א למפק מתחות שעבודייהו), וְאֲחֻזִּי
לִיה וְלְשִׁבְעִין מְמַנָּן דְּתְּחוֹת יְדֵיהַ, אֲגֵרָא דְּלֵהוֹן אִי הוּוּ אוֹקְרִין לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב (בראשית לט ה) וַיְבָרַךְ יְיָ אֶת בֵּית הַמִּצְרִי בְּגִלְל יוֹסֵף, וְאִיהוּ וּמְמַנָּן
דִּילִיה לֹא עֲבָדִין לְהוֹן יְקָרָא, אֲלָא עֲבָדִין בְּהוֹן וּבְשְׁכִינְתָּא קְלָנָא, דְּאֲמַרִין לוֹן כִּל
יוֹמָא אִיְה אֱלֹהֵיךְ, וּבְגִין דָּא קָלָא נִפְיָק לְגַבִּיהַ כִּל יוֹמָא מִן שְׁמִיָּא, וְאָמַר יְרֵא
בְשִׁת, יְהֵא לָךְ כְּסוּפָא מִן שְׁכִינְתָּא, יְרֵא שְׁמִים יְהֵא לָךְ כְּסוּפָא מִן שְׁמִיָּא בְרִיךְ
הוּא דְּאִיהוּ שְׁמִים, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (מלכים א ח לב) וְאֲתָה תִשְׁמַע הַשְּׁמַיִם, וְדָא
(בראשית)

תקונא תמינאה

בְּרָאשִׁית, ש' שְׁמִיָּם, (יר"א שמי"ם), יְרֵא בִּי'ת דִּילִיהַ, דְּאִיהוּ רֵא"ש בִּי'ת, דְּחִיל
לִיה בְּבִיתִיהַ, דָּא הוּא בְּרָאשִׁית, וְאִיהוּ וּמְמַנָּן דִּילִיהַ לֹא דְּחִילוּ מַנְיָה, וְחֲרִיבוּ בִּיתִיהַ
בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי, וּבְגִין דָּא (ישעיהו כד כג) וְחִפְרָה הִלְבְּנָה דְּאִיְהִי נַחֲשׁ אֲשֶׁת
זְנוּנִים, וּבּוֹשָׁה חֲחֻמָּה דְּאִיְהִי גִיהֶנָם, דְּנַחֲשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים חֲרִיבַת בֵּיתָא דְּשְׁכִינְתָּא,
וְחֲחֻמָּה דְּאִיְהִי גִיהֶנָם סַם הַמּוֹת אוֹקִידַת הִיכְלָא.

וּבְזִמְנָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּנִי לוֹן כְּמַלְקָדְמִין, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (תהלים קמז ב)
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְיָ, בְּהֵוּא זְמַנָּא וְחִפְרָה הִלְבְּנָה וּבּוֹשָׁה חֲחֻמָּה (ישעיהו כד כג), אִימְתִי,
בְּזִמְנָא דְּכִי מִלְךְ יְיָ צְבָאוֹת, דְּבִנְיָנָא קְדָמָה אֲתַעְבִּיד עַל יְדָא דְּבַר נֶשׁ, וּבְגִין דָּא
שְׁלִיטוּ עֲלֵיהוּ, בְּגִין (תהלים קכו א) דָּאִם יְיָ לֹא יִבְנֶה בֵּית שׁוֹא עֲמְלוּ בּוֹנֵיוּ בּוּ, וּבְגִין
דְּבִנְיָנָא בְּתֵרָאָה יְהֵא עַל יְדָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, יִתְקַיִים, וְעַל דָּא אָמַר קְרָא, (חגי
ב ט) גְּדוֹל יְהִיהַ כְּבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן.

וּבְהֵוּא זְמַנָּא דִּיתְבְּנִי בְּנִינָא עַל יְדָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעִילָא וְתֵתָא, אֲתַמַּר
בְּשְׁכִינְתָּא עֲלָאָה וְתֵתָאָה, וְהִיהַ אוֹר הִלְבְּנָה כְּאוֹר חֲחֻמָּה (ישעיהו ל כו), וְחִפְרָה הִלְבְּנָה

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ובושה החמה, דאינון נוקבין דסמא”ל, ובגין דלא דחיל סמא”ל מן קודשא בריך הוא דאיהו שמים, ובת זוגיה לא דחילת משכינתיה דאיהי ארעיה, אתמר בהון (שם נא ו), כי שמים פעשן נמלחו, והארץ כבגד תבלה, הוא סמא”ל ובת זוגיה:

תקונא תשיעאה

[תיקוני זוהר - דף כד ע”ב]

בראשית, (דף כד ע”ב) יר”א שב”ת, דאיהי שכינתא, דעלה אתמר (שמות לא יד) מחלליה מות יומת, דעאלו אויבים בחלל דילה דאיהו קדש קדשים, ואתמר בהון (במדבר יט יג) את מקדש יי’ טמא, חלל ממלכה ושריה (איכה ב ב), ושפחה עאלת באתר דגבירה, דאיהי גדה שפחה גויה זונה, וסאיבת אתרהא, דתמן הוה נייחא דשכינתא, וקלא הוה נחית ואמר, ירא שבת, ואיהי לא עבדת כף, אלא חלל ממלכה ושריה, וברחת שכינתא מתמן, בההוא זמנא שחקו על משבתיה, ואמרת שפחה, לאו האי כגוונא דעבדת שרי לשפחה דילה, הדא הוא דכתיב (בראשית טו ח) מפני שרי גברתי אנכי ברכת, אמר קודשא בריך הוא, ברתא דרשע חייבא, והא אף על גב דשרי תרכת לה, אנא רחימנא עלה ועל בנה, ואתון לא עבדתון הכי, אלא גרמתון (נ”א גמלתון) ביש תחות טב, אנא אומינא לאעברא מלכותא חייבא מעלמא, ולא יהא חדוה קדמי עד דיתאבידו מעלמא, ובההוא זמנא יהא חדוה קדמי, הדא הוא דכתיב (משלי יא י) ובאבד רשעים רנה:

תקונא עשיראה

בראשית שי”ר תא”ב, והא איהו שיר משובח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלום שלו, הכי אוקמוהו, והאי שיר מתי יתער, בזמנא דיתאבדון סמא”ל וממנן דילה חייבא מן עלמא, ובההוא זמנא אז ישיר משה (שמות טו א), אז שר לא כתיב אלא ישיר, והא אוקמוהו.

והאי שיר באז, סליק בפומא, אבל שיר איהו ודאי חכמת שלמה, בההוא זמנא ותרב חכמת שלמה (מלכים א ה י).

ומאן סליק לה לאתרה, דא משה, ורזא דמלה אז ישיר משה, באן סליק לה בתלשא, האי תגא דתלשא איהי י’ ישיר, ותקום מן ה’ דמשה ושריא על רישא דו’, ואתעבדת תגא ז’, וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן.

כד סלקא לגבי י’ עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתא לגבי ה’ אתקריאת שירה, הדא הוא דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי’ וגומר,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּעְלָה אֶתְמַר (תהלים קיח כב) אֲבָן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים וְגוֹמֵר, דְּאִיְהִי אֲבָנָא דִּי מַחַת לְצִלְמָא דַּעְבוּדָה זָרָה, בְּהֵי־יָא זְמָנָא דְּאֶתְמַחֵי צִלְמָא דַּעְבוּדָה זָרָה דִּי־קִנְנָא בִּישָׂא, אֶתְמַר בְּהַ (דניאל ב לה) וְאֲבָנָא דִּי מַחַת לְצִלְמָא הוֹת לְטוֹר רַב וּמְלֵאת כָּל אַרְעָא, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (ישעיה ו ג) מִלֵּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהָכִי סְלִיקַת עַד דְּלֵא אֲשַׁכְּחִין לָהּ אֶתְרַ, וְשִׁאֲלִין מִלְּאֲכִין בְּגִינָה אִיְהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ, וְלֵא אֲשַׁכְּחִין לָהּ שִׁיעוּרָא, עַד דְּאֶמְרִין בְּרוּךְ כְּבוֹד יי' מִמְּקוֹמוֹ, בְּגִין דְּסִלְקָא לִיְהּ עַד אִין סוּף דְּאִיְהוּ י' רִישָׂא דָא'.

[תיקוני זוהר - דף כה ע"א]

וּבְאֵן סְלִיקַת בַּעֲמוּדָא דְּאֶמְצַעִיתָא דְּאִיְהוּ ו', עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה, כַּד סְלִיקַת עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה אֶתְמַר בְּהַ (משלי יב ד) אִשְׁתַּ חֵיל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ, וְכַד נְחִיתַת תְּחוּתִיָּה אֶתְקַרִּיאת בַּת זִוְגִיָּה יְחוּדִיָּה. (דף כה ע"א) אִיְהוּ תְּגָא לְעֵילָא, תְּגָא דְּסַפֵּר תּוֹרָה, בְּגִינָה אֶתְמַר וּדְאֶשְׁתַּמֵּשׁ בְּתְּגָא חֲלָף, וְאִיְהִי נְקוּדָה דְּקַמֵּץ א' לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דָא א יְחוּדִיָּה לְעֵילָא אִיְהוּ כְּגוּוֹנָא דָא א תְּגָא עַל סַפֵּר תּוֹרָה, לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דָא א נְקוּדָה דְּאוּרִיָּתָא, וּבְגִינָה אֶתְמַר (ישעיה מו י) מְגִיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית.

כַּד אִיְהִי חֵיָּה בִּינִיָּהוּ, אוֹמְרִים מִמְּקוֹמוֹ יִפֵּן בְּרַחֲמֵי לְעַמּוֹ, כַּד אֶסְתַּלִּיקַת מִינִיָּהוּ, שׁוֹאֲלִים אִיְהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ, וּבְהַהוּא זְמָנָא דְּסִלְקָא אִיְהִי כְּלָהוּ חִיוּן תְּרַפִּינָה כְּנַפְיָהֶם (יחזקאל א כד), וְאִימְתִי סִלְקָא אִיְהִי לְעֵילָא, בְּעַמְדָּם יִשְׂרָאֵל בְּעַמִּידָה, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (שם) בְּעַמְדָּם תְּרַפִּינָה כְּנַפְיָהֶם, דְּסִלְקַת עַד אִין סוּף, לְמַשָּׂאֵל מְזוּנָא מַעֲלַת הָעֵלוֹת, וְכַד נְחִיתַת נְחִיתַת מְלֵיא מְכַל טְבִין, בְּהַהוּא זְמָנָא חִיוּן פְּתַחִין גְּדַפְיָהוּ לְגַבְהַ, בְּכַמְהָ שִׁירוֹת וְתוֹשְׁבַחַן לְקַבְּלָא לָהּ בְּחֻדָּה.

וּבְאֵן אֶתְרַ נְחַתַּת בְּאֶתְרַ ו' דְּאִיְהִי בְּאֶמְצַעִיתָא דָא' עַמּוּדָא דְּאֶמְצַעִיתָא, בִּיָּה קְרָאן לִיָּה שְׁמַע יִשְׂרָאֵל שִׁי"ר א"ל, וּבְהַהוּא זְמָנָא דְּנְחַתַּת מַה פְּתִיב בְּחִיוּן (שם) וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם.

קָם אֶלְיָהוּ וְאָמַר רַבִּי רַבִּי חֲזוֹר בְּךָ, בּוֹדָאֵי כַּד אִיְהִי סְלִיקַת, כְּלָהוּ חִיוּן מְצַפְצָפִין לְגַבְהַ בְּכַמְהָ שִׁירִין וְתוֹשְׁבַחַן, וְאִיְהִי סִלְקָא עַל כְּלָהוּ עַד אִין סוּף, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (משלי לא כט) רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאֶת עֲלִית עַל כְּלָנָה.

עַד דְּקַרְאן לָהּ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּקַרִּיאת שְׁמַע דְּתִיחוּת לְגַבְיָהוּ, וּבְאֵן קְרָאן לָהּ בְּבִין זִוְגָה דְּאִיְהוּ ו', יִשְׂרָאֵל סְבָא, וְאִיְהוּ שִׁיר א"ל, שִׁיר דִּילִיָּה, דָּאֵם לָא קְרָאן לָהּ בִּיָּה לָא נְחַתָּא עֲלִיָּהוּ.

וּבְהַהוּא זְמָנָא דְּנְחִיתַת קְשָׁרִין לָהּ בְּתַפְלָה דִּיד לְתַתָּא, דְּתַהָא קְשׁוּרָה עַמִּיָּה, וְרִנָּא דְּמִלָּה וּנְפִשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ (בראשית מד ז), וְקְשָׁר דְּתְרוּיָּהוּ אִיְהוּ שְׁר"ק לְתַתָּא, וְלְעֵילָא שְׁלִשְׁל"ת תְּפִלִּין עַל רִישִׁיָּה, בְּרִנָּא דְּטַעֲמֵי אֶתְקַרִּיאת תְּנוּעָה, מְסַטְרָא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּנִקְוֵה יְחֻדָּא, וְצָרִיף לְאַרְכָּא לָהּ בְּתַנוּעָה דְּאִיהוּ רְבִיעַ עַד אֵין סוּף לְעֵילָא, וְצָרִיף לְנַחְתָּא לָהּ בְּחִיר'ק עַד אֵין תְּכֻלִּית, לְאַמְלָכָא לָהּ עַל תְּתַאֵין.

וּבְשׁוּר'ק צָרִיף לְיַחְדָּא לָהּ בְּבַעְלָהּ, וּבַחֲל'ם אִיהִי תְּגָא עַל רִישִׁיָּהּ, וּבְחִיר'ק אִיהִי כְּרִסְיָא תְּחֻתִּיָּהּ, וּבְשׁוּר'ק אִיהוּ יְחֻדָּא לְגַבְיָהּ, כְּגֹוֹנָא דָּא ו', וְכַד אִיהִי לְעֵילָא תְּגָא עַל רִישִׁיָּהּ, וְאִיהִי בְּרִתָּא (נ"א נַחְתָּא) תְּחֻת רְגְלוֹי, וְאִיהִי בְּיַחְדָּא דִּילִיָּהּ בְּחִיקִיָּהּ, אַתְּעֵבִידַת שׁוּר'ק קְשׁוּרָא דִּילִיָּהּ, וְכַד בְּעֵי לְתַבְרָא קְלִיפִין דְּאִינוּן צְלָמִים, בְּה אַתְּקָרִי שְׁב"א תְּבִיר', וּבְה שִׁבְר תְּשִׁבְר מַצְבוֹתֵיהֶם (שְׁמוֹת כַּג כַּד).

אַבְל יְחֻדָּא דִּילָהּ בְּנִקְוֵדַת שׁוּר'ק ו' דְּאִיהוּ יְסוּד ח"י עֲלָמִין, ח"י בְּרַכָּאן דְּצֻלוֹתָא, בְּזַמְנָא דְּאִינוּן בְּיַחְדָּא חֲדָא, צָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמִיקָם בְּצֻלוֹתָא בְּחֻשָּׁא, וְרִזָּא דְּמִלָּהּ הִבִּיאוּ לִי בְּחֻשָּׁא, וּבְגִין דָּא בְּעַמְדָם יִשְׂרָאֵל בְּעַמִּידָהּ, לְאַתְעָרָא לְגַבְיָהּ ח"י בְּרַכָּאן בְּחֻשָּׁא, לְאַרְכָּא לָהּ בְּרַכָּאן, אַתְּמַר בְּחִיּוֹן בְּעַמְדָם תְּרַפִּינָה כְּנַפְיָהּ, דְּלָא צָרִיף לְמַשְׁמַע גְּדַפְיָהּ (נ"א קְלָא), כְּגֹוֹנָא דַּחְנָה דְּאַתְמַר בְּה (שְׁמוֹאֵל א א יג) וְקוֹלָהּ לָא יִשְׁמַע.

וְהָכִי צָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְיַחְדָּא בְּבֵת זִוְגִיָּהּ בְּחֻשָּׁא, בְּעֻנָּה בְּאִימָה בְּרִתָּהּ וּבְזִיעַ בְּכֻסּוּפָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ קְדָמָאִין כְּמִי שְׁפָפְאוּ שַׁד, דְּאִיהִי שַׁד מִן שַׁד"י, דְּבַהּהוּא זְמַנָּא אַתְּעַבְר מִתְרַעָא, וְדָא רִזָּא דְּמִזְוִזָּה, דְּאַתְמַר בְּה (דְּבָרִים ו ט) וְכַתְּבַתְּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ, מְזוֹזוֹת כְּתִיב זֶז מוֹת, וְאִם הוּא אֲשַׁתְּמַע קְלִיָּהּ, מִיַּד לְפִתַּח חֻטָּאת רִבִּץ (בְּרַאשִׁית ד ז), וְלָא עוֹד אֱלָא דְּאִיהוּ זְעִיר בְּמַהְמֻנָּתָא, וְלָא לְמַגְנָא אוּקְמוּהּ קְדָמָאִין כָּל הַמְשָׁמִיעַ קוֹלוֹ בַּתְּפִלָּתוֹ הָרִי זֶה מְקַטְנֵי אַמְנָה.

[תיקוני זוהר - דף כה ע"ב]

בְּהוּא זְמַנָּא דְּמִיַּחַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּשִׁכְנִיתֵיהּ, כְּלָהּ חִיּוּן מְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין בְּרַכָּאן, וְכַלְהוּ בְּקֻדְשָׁהּ, וּבְגִין דָּא תְּקִינוּ קְדוּשִׁין וּבְרַכָּאן לְכָלָהּ, וְלִקְבַל בְּרַכָּה וּקְדוּשָׁה וְיַחְדוּד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הָכִי צָרִיכִין יִשְׂרָאֵל דִּיהָא יְחֻדָּא דְּלָהוּן בְּקֻדְשָׁהּ וּבְרַכָּה, וְהָכִי כָּל מְזוּנֵיָּהּ בְּבְרַכָּה וּקְדוּשָׁה, וְלִית קְדוּשָׁה בְּפַחוֹת מַעְשָׂרָה דְּאִיהִי י', (דף כה ע"ב) וּבְגִין דְּטַבַּעַת אִיהִי י' כְּגֹוֹנָא

דָּא ס, בְּה אַתְּקַדְשַׁת כְּלָהּ, וְצָרִיף לְאַעְלָא לָהּ בְּאַצְבָּעָא דִּילָהּ, דְּאִיהוּ דְּיוֹקְנָא דָּאת ו', וְאַתְעֵבִידַת ז', וְצָרִיף

תְּרִין סַהְדִין דְּאִינוּן לְקַבַּל ה ה ה, וְכַד אִיהִי טַבַּעַת בְּרִישָׁא דְּאַצְבָּעָא וְאַתְעֵבִידַת ז', בְּהוּא זְמַנָּא צָרִיף לְבְּרַכָּא לָהּ בְּשִׁבְע בְּרַכָּאן דִּירְתָא כְּלָהּ.

בְּהוּא זְמַנָּא דְּמַתִּיחְדִין יִשְׁקִנֵי מְנַשְׁיָקוֹת פִּיהוּ (שִׁיר א), מֵאֵי נְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, תְּרִין שְׁפוּון דִּילִיָּהּ וְתִרִין דִּילָהּ, אִינוּן אַרְבַּע גְּדַפִין דְּחִיּוּן, דְּאַתְמַר בְּהוּן (יְחֻזְקָאֵל א ו)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וארבע כנפים לאחת מהן, וכד אתכלילן תרין אנפין דיליה ותרין דילה, וארבע דרועין דתרויהו, אתמר בהון (שם) וארבעה פנים לאחת, וארבע כנפים לאחת מהם, ואינון ארבע אנפין יהוה, ארבע גדפין אדני, בחבורא חדא יאהדונה”.

כד מתחברן אתוון אקרי חשמל, חיות אש ממללן, זמנין חשות, זמנין ממללות, ובגיניהו אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך, בגין דמתחברין חתן וכלה, תמניא אתוון כחדא.

אינון ארבע חיוון, ואינון אריה שור נשר אדם, אריה מקבל עליה י' במוחא, ובזמנא דאיהו בימינא דאתמר ביה (שם) ופני אריה אל הימין לארבעתם, הרוצה להחפים ידרים, שור לשמאלא לקבל לבא, ה' הבל דלבא, תמן ה' (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, בהווא זמנא דאיהי ה' בלבא, הרוצה להעשיר יצפין.

י"ה דחילו ורחימו, אבא ואימא, דרועא ימינא ושמאלא, ויעב"ר חסד וגבורה, דסלקין לחושבן ע"ב תיבין, ורי"ו אתוון דע"ב שמהן, ודא רזא דויעב"ר עיבור כלל תרויהו.

ו' דא אורייתא דשריא בפומא, וברוחא דפומא פרתת על נשר, דנשר איהו חוטמא, תרין גדפוי דילה תרין שפון, ועלה אתמר (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ודא עמודא דאמצעיתא, דחכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא ברחימו ודחילו, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרתת לעילא, וכתר ביה תליין בני חיי ומזוני, דאיהו מזלא דכלהו, ואיהו לא תליא במזלא, ובגין דא אוקמוהו בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, דחסד איהו זכותא.

ה' זעירא דמות אדם, בה אשתלים יהוה, והיא מלכותא קדישא, איהי מצוה, עשיית פקודין, דאיהי שריא ברמ"ח אברים, ותורה ומצוה עלייהו אתמר (דברים כט כח) והנגלות לנו, ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכילת לסלקא ולמיקם קדם י"ה.

איהי כלילא דכלא, ועל פלא אד"ם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דא מחשבה, דסליק פלא עד אין סוף, במלכותא אשתלים כלא עילא ותתא.

ואיהי כלילא מארבע פרשיין דקריאת שמע, דאינון רמ"ח תיבין עם אל מלך נאמן, ובגין דלא יעבדון הפסקה תקינו למהדר שליחא דצבורא יי' אלהיכ"ם אמת, וכד ישראל אמרין שמע, מארי חיוון שמטין גדפייהו, באן אתר, בכנפי מצוה דאתמר בהון (דברים כב יב) על ארבע כנפות פסותך אשר תכסה בה, דאיהו כגוונא דמעיל האפוד, דפעמונים ורמונים אינון לקבל חליין וקשרין, שולי המעיל אינון לקבל כנפי מצוה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[תיקוני זוהר - דף כו ע"א]

ואינן ה' קשרין, לקבל שמע ישראל יי' אלהינו יי' (דברים ו ד), דאינן לקבל ה' נימין דכנור דדוד דהיה מנגן מאליו, יי' ג חליין כחשבין אח"ד, דקלא דנגונא סלקא באחד, ודא ח"י בין חליין וקשרין, לכל סטר, סלקין ע"ב, ודא איהו והוכן בחסד כפ"א (ישעיה טו ה), חס"ד ע"ב, כל מאן דאתעטף בעטופא דמצוה, כאלו אתקין פרסייה לקודשא בריך הוא, ואינן יאהדונה"י, לכל חד ארבע אנפין וארבע גדפין סלקין ס"ד, ותמניא אתון יאהדונה"י, סלקין ע"ב, וכנפי מצוה (דף כו ע"א) אולפין רזא, דאינן ח' חוטין לכל סטר, לקבל ארבע אנפין וארבע גדפין דכל חיה, ובחשבון ועיר דחנוף א"ז איהו שד"י, אז ישיר בכל אתר, ואמרו מארי מתניתין, כל מאן דפחית לא יפחות משבע, וכל מאן דאוסיה לא יוסיף על יי' ג, ואינן שבע לקבל שבע ימי בראשית, דרמיזין לשבע שמהן אבגית"ץ וכו', ועלייהו אתמר (ישעיה ו ב) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, דבהון פרחת צלותא לעילא, ואנן תמן מ"ב, לקבל מ"ב אזכרות דאינן בתפלין דיד ותפלין דרישא, ועלייהו אתמר (דברים כח י) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' וכו'.

ואינן תכשיטין דכלה, תפלין דרישא עטרת זהב ברישא דכלה, ותפלין דיד טבעת דדרועא, הא כלה מתתקנא בתכשיטין דילה, צריך לקרא לחתן דילה, הדא הוא דכתיב (שם ו ד) שמע ישראל, והא אינן בחופה, צריכין עמא קדישא למיקם בעמידה קדמיהון, עם חזן, לברכא לון בשבע ברכאן, ולקדשא החתן לכלה בקדמיתא בקדושין, ובעמדם עמא קדישא וחזן לברכא לון, חיוון קדישין דהו מנגנין בגדפייהו תרפינה כנפיהו.

ש של תפלין דא אימא עלאה, עלה אתמר (שם כח י) וראו כל עמי הארץ כי ש"ם יי' נקרא עליך ויראו ממך, שי"ן סליק אתווי ש"ם, ה' דיד פהה שס"ה, ורמ"ח פקודין דכלילין ברמ"ח תיבין דקריאת שמע בארבע פרשיין, הא תרי"ג, עלייהו אתמר (שמות ג טו) זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר, שמ"י עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, וכלא תרי"ג, אורייתא איהי שמא דקודשא בריך הוא.

ועוד ציצית איהי כרסיא, תפלין קודשא בריך הוא דנחית על כרסיא, דקראן ליה בקריאת שמע, הא קודשא בריך הוא יתיב על כרסיא, צריכין למיקם בגיניה בצלותא דעמידה, תלת חילין דילה אתיין בזמירות שירות ותושבחות.

בההוא זמנא דאיהו על כרסייה, מה אמרין א"ל מלך יושב על פסא רחמים ומתנהג בחסידות, האי תקונא איהו לגבי צדיקים גמורים, דמתקנין כרסיא לקודשא בריך הוא בציצית, ונחתין ליה בתפלין, וקיימין קדמוהי בצלותא, לבינוניים ציצית ותפלין אינן פשוור לעול וכחמור למשאווי, ובשבת אתמר בהון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שמות כג יב) למען ינוח שורך וחמורך, לרשעים אינון קשורא לכל מקטרגין דלהון, דהכי אינון עשרה כתרין תתאין, דהא דא לקבל דא ברא קודשא בריך הוא, אבל כתרין תתאין אינון קליפין לגבי כתרין עלאין, דמתלבשין בהון עשר אתוון בצלותא, למהוי כפויין תחותוי כתרין תתאין.

ובזמנא דצדיקיא מתקנין בכנפי מצוה ובתפלין, אתכפין תחותייהו כתרין תתאין, בההוא זמנא יעול מלכא בהיכליה דאיהו אדנ״י, כגוונא דא יאהדונה״י, הא מלכא בהיכליה, מאן דבעי למשאל שאלתוי יעול, ובגין דא (תהלים נא יז) אדנ״י שפתי תפתח, בתלת קדמאין יסדר בר נש שבחוי, כעבדא דמסדר שבחוי קדם רביה, דאלין תלת כתבין כל זכוון, ותלת בתראין חתמין, ובגין דא צריך בר נש למהוי בהון כעבדא דמקבל פרס מרביה והלך ליה, דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא ואיהי מלכותא קדישא.

באמצעות צריך למשאל, דתמן ו' ו', חד מארי כתיבה וחד מארי חתימה, ואינון ו' עלאה ו' תתאה, כלילין תרין עשר פרקין, תלת קדמאין רישא ותריין דרועין, תלת בתראין גופא ותריין שוקין, הא אתפטר ממלכא, בגין דא צריך למיהב תלת פסיען לאחורא, ורוא דמלה (בראשית מט לג) ויאסוף רגליו אל המטה:

תקונא חד סר

[תיקוני זוהר - דף כו ע"ב]

בראשית (דף כו ע"ב) בר״א שי״ת, ומאי ניהו. שית היכלין לקבל שית יומי בראשית, אלהי״ם אימא עלאה עלייהו, דאיהי היכלא שביעאה, וכמה דאימא עלאה אפיקת שית, הכי אימא תתאה אפיקת שית ומאי ניהו את השמים ואת הארץ, ואינון שית מאנין, דאתמר בהון (שמות כ יא) פי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין.

וכד ישראל הוו מצלאן, כל היכלין אלין הוו מתפתחן לגבייהו, וכען בגלותא אתמר בהון כל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכלה, וקודשא בריך הוא לבר מהיכליה, ומלאכיא דממנן על צלותין לבר מהיכליהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה, ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא, ודא איהו כל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ולית מאן דאפתח לון לאלין שערים, עד דייתי מארי דדמעה, דאתמר ביה (שמות ב ו) ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה, ולית היכלא מתפתחא אלא ביה, ודא איהו ותפתח, ותפתח דאתפתח האי היכלא לגביה, במאי אתפתח ליה בדמעה, הדא הוא דכתיב והנה נער בכה, ומיד ותחמל עליו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועוד ותפתח, כד ישראל פתחין בתיובתא בבכיה, מיד ותחמל עליו, ודא איהו בבכי יבאו (ירמיה לא ח), בזכות בכיה דיליה יתכנשון מן גלותא.

דאית היכלא דדמעה, דלית לה רשו למפתח אלא בדמעה, ואית היכלא דנגונא, דלית לה רשו למפתח אלא בנגונא, ובגין דא דוד מתקרב לההוא היכלא בנגונא, הדא הוא דכתיב (מלכים ב ג טו) והיה פנגן המנגן, ואית היכלא דנהורא, דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה מתעסק בנהורא דאורייתא.

ואית היכלא דנבואה, דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה חכם גבור ועשיר, ואית היכלא דיראה, דאתקרי היכל היראה, דלא מתפתחא אלא למאן דאית ביה דחילון, ואית היכלא דעניים, דלא מתפתחא אלא לעניים דהוו מתעטפים קדם יהוה בצלותא, בעטופא דמצוה דציצית ותפלין ועליהו אתמר (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטף.

ואית תרעא דצדיקיא, דלא מתפתחא אלא לצדיקיא, הדא הוא דכתיב (שם קח) זה השער ליי צדיקים יבאו בו, והאי איהו תרעא דצדיק ח”י עלמין, דאתמר ביה (שם לו כה) ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם, וכען בגלותא אתמר ביה (ישעיה נז א) הצדיק אבד, מאי אבד, אבד למטרוניתא, ואתמר ביה (שם יט ה) ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון, ויבש בבית שני, ובגין דלית ליה מדיליה, עניין צווחין בח”י ברכאן דצלותא, לגבי ח”י עלמין, והא אסתלק מתמן נביעו דכל ברכאן, ולית מאן דיהיב לון, ותרעין אחרנין סתימין, ותרעא דצדיק חרבא ויבשה, כמה דעני חרב ויבש, ורזא דמלה (בראשית א ט) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה, ומאי איהי בת עין, דדמעה מינה נפקא, ועלה אתמר (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין, ובה והנה נער בכה (שמות ב ו), לגבי קודשא בריך הוא, דירחם עליה בגלותא, הדא הוא דכתיב (תהלים קב יד) אתה תקום תרחם ציון, בגין דאיהי לבת אש דאתחזייא למשה בסנה, דכתיב (שמות ג ב) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה, איהי ב”ת מן בראשית, ודא בראשית.

תקונא תריסר

[תיקוני זוהר – דף כז ע”א]

בראשית (דף כז ע”א) מאמר קדמאה דכלא, פלילא מעשר אמירן, ואיהי ל”ב אלהיים דעובדא דבראשית, ומסטרא דשמאלא אתיהיבת, דאיהי גבורה אשא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סומקא, ובגין דא בלבת אש (שמות ג ב), ומשה הוה מסטרא דליואי מסטרא דיליה ממש, ואמאי אתגליא ליה בסנה, לאחזאה דהות בדוחקא בין הקוצים, ועם כל דא והסנה איננו אכל, בגין שושנים דאינון בנהא, דאינון ישראל, דהו עתידין למחוי בגלותא בין ערב רב דאינון קוצים, ודא איהו רזא (ירמיהו מו כח) פי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה, ואותך לא אעשה כלה.

אחזי ליה אגרא דכלה, דאיהי לבת אש בין הקוצים דאינון חייביא, פד דחקין לשכינתא וישראל, אגרא דלהון כלה, נפקא שכינתא כלה מבינייהו, וייתי חתן בגינה, ודא איהו אגרא דכלה דוחקא, ויפרוק לון מן גלותא בגינה, ודוחקא דגלותא דערב רב לישראל ממהר לון פורקנא, ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא, בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מגו כובין.

פד אתקריב תמן למחזי עובדא דא, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, אל תקרב הלום, של נעליך (שמות ג ה), הכא רמו דאתפשט מן גופא דיליה, דאיהו נעל, לגבי גופא אחרא דאתלבש פד אתקריב, ואית מאן דיימא דאיהו אתתיה, וכלא קשוט דא ודא.

וכן אחזי ליה דבי מקדשא דאיהי בנינא דבר נש דעתיד לאתחרבא, ויתבני זמנא אחרא על ידא דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון (חגי ב ט), בגין דאתמר בו (זכריה ב ט) ואני אהיה לה נאם יי' חומת אש סביב, אתמר בבי מקדשא בונה ירושלם יי'.

סדר הלימוד ליום כז אב [יום 322 בשנה]

ואתמר התם לגבי אדם (בראשית ב כב) ויבן יי' אלהי"ם את הצלע אשר לקח מן האדם, דא חכמה, ויביאה אל האדם, דא עמודא דאמצעיתא, דרגא דמשה, והאי צלע איהו ודאי פלת משה, ועלה אתמר וירא אליו מלאך יי' בלבת אש, דאיהי בת יחידה, דמנה נפיק נהורא דאורייתא.

פגוונא דא אתמר (שמות ב ו), ותפתח ותראהו את הילד, ותראהו דא שכינתא, דהוה בכי בגינה, מיד ותחמול עליו, ודא הוא בבכי יבאו ובתחנונים אובילים (ירמיהו לא ח), בתחנונים ודאי, לקיימא וברחמים גדולים אקבצך (ישעיהו נד ז).

בהאי זמנא כל חיון יתערוו בקלא, ועופין מצפצפין בשיר, לקבלא ברתא בחדוה בנגוונא, לקבלא קדושין מהחתן, דאינון קדוש קדוש קדוש וכו' (שם ו ג), ולית קדושה פחות מעשרה, וקדושין אינון מסטרא דחכמה דאיהו יי', קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה (ירמיהו ב ג), ראשית ודאי, ומתברכין בשבע ברכאן מסטרא

דאימא עלאה דאיהי ברכה, ועלה אתמר (יחזקאל מד ל) להניח ברכה אל ביתך, ושבע ברכאן אינון, בשחרית שתים לפניך ואחת לאחריה, ובערבית שתים לפניך שתים לאחריה, ואינון שבע ספירן דכלילן בחתן וכלה, ודא איהו שמע ישראל וגומר, הא הכא קדושה וברכה ויחוד, בההוא זמנא אתער דוד בכנור דאיהו מנגן מאליו, בעשרה מיני ניגונין: קדמאה באשרי ודא בראשית:

תקונא תליסר

[תיקוני זוהר - דף כז ע"ב]

בראשית תמן אשר"י, ודא איהו אשרי האיש, ואיהו אהי"ה אשר אהי"ה, רישא לכל (דף כז ע"ב) רישין, ועלה אתמר (שיר ז ו) ראשך עליך כפרמל ודא תפלין דרישא, ודלת ראשך כארגמן דא תפלין דיד, וביה משבחין לבת בהאי אשרי, הדא הוא דכתיב (בראשית ל יג) באשרי פי אשרוני בנות.

מאן זכי לאעלא תמן, אשר לא הלך בעצת רשעים (תהלים א), דאיהי עצה בישא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, ובדרך חטאים לא עמד, מאן דרך חטאים תהיא דאתמר בה (משלי ל כ) כן דרך אשה מנאפת, אכלה ומחתה פיה וגומר, ובמושב לצים לא ישב, מאן מושב לצים, דא לילי"ת אימן דערב רב, דאיהי מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאין במושבים לצדיקיא דיתבין בינייהו כנדה.

ומאן דאתדבק בהאי אשרי, דאיהו כתר אורייתא, אתמר ביה (תהלים א א) והיה כעץ שתול על פלגי מים, ודא עץ חיים, דאתמר ביה ועלהו לא יבול, והאי תקונא קדמאה.

תניינא בשיר דא חכמה, שר י, ותלת יודיין אנון י' י' י', ואינון רישא וסופא ואמצעיתא דאת י', ואינון רמיון בשמא סתים דאיהו יו"ד ה"י וא"ו ה"י, באלין תלת שבח דוד מלכא לברתא דמלכא, הדא הוא דכתיב (תהלים קכא א) שיר למעלות, ל' מעלות אינון ודאי, אינון תלתין דרגין, דבהון ברתא סלקא לגבי אבא.

בחמש נימין דכנור, דאינון חמש אזפרות דאדפיר חמש זמנין יהו"ה בהאי מזמור, חד עזרי מעם יי', ב' יי' שמרך, ג' יי' צלך, ד' יי' ישמרך מכל רע, ה' יי' ישמר צאתך ובואך, ובהון מלכא אמר לגבי כלה, צהלי קולך בת גלים (ישעיהו י ל), בת עשרה גלגלים, דסליק בהון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בעשרה מיני ניגונין.

ובארבע חיון דסליק יהו"ה, בשיר פשוט, כפול, משולש, מרובע, דאיהו יהו"ה, דקולו סלקא כגלי ימא, וגלי ימא דלעילא אינון עשרה גלגלין, ועליהו אתמר (שיר ה יד) ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש, בתרין דרועין דברתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובהון שית פרקין, ואינון שית דרגין דכרסיא, שש מעלות לפסא, וכד סליק ו' בהון, יתערוך לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפייהו, הדא הוא דכתיב (ישעיה ו ב) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגומר, ומאן דסליק על גדפייהו ופרח בהון איהו ו', כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל, ובגיניה אתמר (קהלת י כ) פי עוף השמים וגומר.

וכד סלקא ברתא סלקא בתרין דרועוי דאינון חסד וגבורה, דבהון שית פרקין דאיהו ו', ורזא דמלה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני (שיר ב ו).

כד סלקא האי שיר, סלקא בשית תיבין דאינון שמע ישראל וגומר, וכד נחתא, נחתא בשית, דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ונגוונא כד סליק סליק בשית, וכד מאיף מאיף בשית, ועלייהו אתמר (שם ה טו) שוקיו עמודי שש.

ועשרה גלגלין אינון י', דאינון לקבל עשר אצבעאן דבטשין בנגוונא, חמש בחמש, ואינון ה"ה, דסלקין בי' בשית דרגין דאיהו ו', ביה סלקין ונחתין, ואיהו כנגוונא דסלם, דאתמר ביה (בראשית כח יב) והנה סלם מצב ארצה וגומר, והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו, וכלא יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, י"ד, ודוד מנגן ביד (שמואל א יט ט), ו' איהו גופא, גדפוי ה"ה, רישא דיליה י', ביה סליק קלא דנגוונא.

ועוד ו' איהי מנרתא, ה' ה' שלשה קני מנורה מצדה האחת וגומר (שמות כה לב), ו' מנורה באמצע, נר על רישיה י', כד שריא באת ו' אתעביד ז', ורזא דמלה יאירו שבעת הנרות (במדבר ח ב).

[תיקוני זוהר - דף כח ע"א]

לקבל מנרתא דאיהי ו', ושית קני מנרתא דאינון ה' ה', שית ווי"ן, ורזא דמלה שבועה ושבועה מוצקות (זכריה ד ב), עד דסלקין לי"ד, דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא איהו ודוד מנגן ביד, י"ד לקבל י"ד, וסלקא ה' באת ו', ולבתר סליק ו' בי', שית זמנין עשר, עד דסליק לשתיין, ואינון אתוון הדבקות בקריאת שמע, דבגיניהו אתמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננים (דף כח ע"א) ליה גיהנם, ושלמה עלייהו אמר (שיר ג ז) הנה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה, ואינון נטרין (נ"א נטלין) ערסיה, ולקבלייהו (שם ו ח) ששים המה מלכות, אלין דכורין, ואלין נוקבין, אלין דקריאת שמע דתקין משה דכורין, אלין דשלמה נוקבין, ואלין בית קבול לאלין, דרגין דשלמה אינון בית קבול לדרגין דמשה, וכד מתחברן פלא כאחד, שלמ"ה אתהפך למש"ה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בתיקוני דארבע אתון אתקן שיר, ועלייהו אתמר והנה מלאכי אלהים וגומר, סלקין תרין ואינון י”ה, ונחתין תרין ואינון ו”ה, וכן גלגלי ימא סלקין בעשר, ואינון יו”ד ה”א וא”ו ה”א, וארבע חיוון, כד סלקא ברתא בשיר, נשרא נטיל י בפימא ועל רישהא, ו’ בגופא, ה”ה בגדפהא, אד”ם יו”ד ה”א וא”ו ה”א רכיב על כלא, ודמות פניהם פני אדם, דא סליק על כלא, ופני אריה אל הימין לארבעתם דא יהו”ה, ופני שור, ופני נשר, אינון מרכבה לשמא דיהו”ה, ואדם על כלא.

בזמנא דאיהי סלקא בכל אלין תקונין, איהו משבח לה, הדא הוא דכתיב (שם ד ג) כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה, הא תרין מיני נגונין דשבח דוד מלא, באשרי בשיר.

תליתאה בברכה ודא שכינתא עלאה, ועלה אתמר (תהלים קג א) ברכי נפשי את יי, מהאי אתייהיבת בבר נש נשמת חיים, דאתמר בה חמשה תקונין, מה הקדוש ברוך הוא זן כל עלמא, הכי נשמתא זנת כל גופא, מה הקדוש ברוך הוא רואה ואינו נראה, הכי נשמתא רואה ואינה נראית, מה הקדוש ברוך הוא יושב בחדרי חדרים, הכי נשמתא יושבת בחדרי חדרים, מה הקדוש ברוך הוא מלא כל העולם, הכי נשמתא מלאה את כל הגוף, מה הקדוש ברוך הוא דן את כל העולם, הכי נשמתא דנה את גופא, ורוא דנשמתא דאיהי שוה לקודשא בריך הוא, דא בינה, מ”י, ועלה אתמר (ישעיה מ כה) ואל מי תדמינוי ואשוה, אל מי ודאי, והא אוקמוהו מארי מתניתין, חמשה דברים אלין, חמשה ודאי, בגין דאינון מסטרא דה’ עלאה.

ואינון פלהו תקונין בלב, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין הלב מבין, הלב רואה, הלב שומע, הא תלת, ה’ איהי חמש, ורוחא דפימא דסליק בה קלא ואמירה ודבורא דא ו’, ערקין דלבא אינון פחילין בתר מלכהון, ורוא דמלה (יחזקאל א יב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, הכי מתנהגין ערקין דלבא לגבי רוחא תרי לך רוח בלב, דנפיק מאזן שמאלא דלבא, ואיהו הוה רוח צפונית דבטש בכנור דדוד, ובהאי רוחא הוה בטש בחמש נימין דכנור, דאינון חמש פנפי ריאה, ובקנה סליק קול ללבא, ואיהו אש אוכלא, מאודנא ימינא דלבא דאיהי פלפי כבד, ומניה נפיק דבור, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג כט) הלא כה דברי פאש, ואי לאו פנפי ריאה דנשבין על לבא, הוה אוקיד כל גופא, מחשבה בלבא ודא י, דה’ ה’ אנון אמירה ודבורא, ו’ קלא כליל כלא.

רביעאה במזמור, ודא הוא דרועא ימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים צח א) מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו, ועלה אתמר (שם ס ז) הושיעה ימינך, ואיהו בגלותא עם שכינתא, ואיהו תמיך לה, ורוא דמלה (ישעיה נג

זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

(א) וְזָרַע יִי' עַל מִי נִגְלָתָהּ, וּבֵיהּ אֹמְרָא דְפּוֹרְקָנָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (שם סב ח) נִשְׁבַּע יִי' בְּיַמֵּינוּ וּבְזָרַע עֲזָו, וְעוֹד (רות ג יג) חֵי יִי' שְׁכַבִּי עַד הַבֶּקֶר.

[תיקוני זוהר - דף כח ע"ב]

וְאִמְאֵי אֲתִקְרִי זָרַע יִי', בְּגִין דְכַף הַיָּד בֵּיהּ י', חֲמֵשׁ אֶצְבָּעָאן ה', קָנָה דִּימִינָא דְאִיהוּ דְרוּעָא ו', כְּתַף בֵּיהּ ה', וְדָא עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא דְאֲתִקְשָׁר בְּיַמֵּינָא, לְאִקְמָא בֵּיהּ שְׁכִינְתָא בְּגִלּוּתָא, וּמִשָּׁה דְאִיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְעֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, אֲתַמַּר בֵּיהּ (ישעיה סג יב) מוֹלִיף לְיַמִּין מִשָּׁה זָרַע תְּפָאֲרָתוֹ, וְאִיהוּ בּוֹקֵעַ מִיָּא דְאֹרִייתָא לְגַבֵּי זָרַע אֲבָרְהָם דְאִיהוּ יַמִּינָא, לְמַהוּי לֵיהּ שֵׁם עוֹלָם, (דף כח ע"ב) וְאֲתִקְשָׁר בֵּהּ דְאֲבָרְהָם, דְאִיהוּ חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, וּבֵיהּ אֲשֶׁתְּלִים מִשָּׁה, וּמִיַּד דְאֲשֶׁתְּלִים אֲתַגְלִיא עֲלֵיהּ יַמִּינָא, וְדָא הוּא (ישעיה נג א) וְזָרַע יִי' עַל מִי נִגְלָתָהּ.

חֲמִשָּׁאָה בְּנִגּוּן, בְּגִין דְהָאֵי נִיגּוּן סְלִיק מִנִּיהּ כְּפֻמָּה נְגִיבּוּת, עוֹלִימָן מְסֻטְרָא דְשִׁמְאֵלָא, דְמִתְמָן רִיחַ צְפוֹן הוּא נַחְתָּא בְּכַנּוּר דְדוּד וְהוּא מְנַגֵּן מֵאֲלֵיו, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (מלכים ב ג טו) וְהָיָה כְּנָגֵן הַמְּנַגֵּן וְגוֹמֵר.

וּמִתְמָן רְעֵמִין נְפָקִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (איוב כו יד) וְרַעַם גְּבוּרֹתָיו מִי יִתְבוֹנֵן, וּמִתְמָן (ישעיה כד יט) רַעַה הַתְּרַעְעָה הָאֲרִץ בְּתַרוּעָה, מְסֻטְרָא דְמִשָּׁה כְּלָפֵי חֶסֶד, מוֹט הַתְּמוּטְטָה אֲרִץ בְּתַקִּיעָה, פּוֹר הַתְּפוֹרְרָה אֲרִץ בְּשִׁבְרִים, בְּהַהוּא זְמַנָּא תִּלְתַּת אַבְהֵן מִתְקַשְׂרִין בְּגְבוּרָה, וְאֲתַעְבִּידוּ בֵּהּ תַרְוַעָה שְׁבָרִים תַקִּיעָה, וּבַהוּן רַעַה הַתְּרוּעָה וְגוֹמֵר, וְדָא יְהָא בְּסוּף יוֹמִיא, וְכָל אֲתִין אֲלִין בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל יְהוּן, בְּגִין דְתִמָּן חֲבוּרֵן דְאֲבָהֵן תִּמָּן קְבוּרִים.

שְׁתִּיתָאָה הַלְלוּיָהּ הַלְלוּהוּ וְדָא ה'ו', עֲלֵיהּ אֲתַמַּר (שמות יב מב) לֵיל שְׁמוֹרִים הוּא לֵינִי, וְדָא אִיהוּ עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, וְרִזָּא דְמַלְהָ (ירמיה לא ו) הַשְּׁמִיעוּ הַלְלוּ, וְאִמְרוּ הוֹשַׁע יִי' אֶת עַמֶּךָ אֶת שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל, לְקַיִים קִרָּא (מיכה ז טו) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת.

וְרִזָּא דְמַלְהָ (קהלת א ט) מ'ה ש'הָיָה ה'וּא ש'יָהְיָה, וּבֵיהּ (תהלים לג יד) מ'מִכּוֹן ש'בְּתוֹ ה'שְׁגִית, בְּגִין דְאִיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְעֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, בְּהַהוּא זְמַנָּא אֲתִקְיִים רִזָּא דְמִתְנִיתִין דְאִמַּר אוֹכְלִין כָּל אַרְבַּע, וְתוֹלִין כָּל חֲמֵשׁ דְהֵינּוּ אֵלֶּף חֲמִשָּׁאָה, וְשׁוֹרְפִין בְּתַחֲלַת שֵׁשׁ דְאִיהוּ אֵלֶּף שְׁתִּיתָאָה.

וּבְגִין דְלָא יִפְרִישׁוּ בֵּין שֵׁשׁ דְאִיהוּ עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, וּבֵין שְׁבַע דְאִיהוּ בַת זוּגִיָּה, צְרִיף לְבַעְרָא שְׂאוּר וְחִמְץ דְאִינּוּן עֲרַב רַב, דְלָא יִתְחַזְיִין בֵּין שֵׁשׁ דְאִיהוּ ו', וּבֵין שְׁבַע דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (שם קיט קסד) שְׁבַע בְּיוֹם הַלְלִיתִיךָ, בְּגִין דְעֲרַב רַב אִפְרִישׁוּ בֵּין שֵׁשׁ לְשְׁבַע בְּמִתְנַן תוֹרָה, כְּפֻמָּה דְאֵת אִמַּר (שמות לב א) וַיִּרְא הָעָם כִּי בִשַׁשׁ מִשָּׁה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתיך עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו'ה דאינון שש לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע.

דבגינייהו הות מצה פרוסה לחם עני עני ודאי, ובההוא זמנא תהא שלימה כגוונא דחברתה דאיהי מצה שלימה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל כו) והיה אור הלבנה כאור החמה, ואמאי הות מצה פרוסה, בגין דאסתלק מנה ו' רגל דילה למהוי ביה כמצוה, ומצה פרוסה אשתארת ד', ובגין דא מצה פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח, לקבל מצה שלימה ומצה פרוסה.

ואמרין מדור, על שם ו' דאתפרש מן ה', ודא גרים לון דוימררו את חיייהם, איהו מדור ואיהי מרה, הדא הוא דכתיב (רות א כ) קראן לי מרה פי המר שד"י לי, בעבודה קשה בקשיא, בחמר בקל וחמר, בין אומין דעלמא.

ומאן גרים דא, י' מן שד"י רשימו דברית, דיהיב משה בערב רב, בגין דא נחית משה מדרגיה, הדא הוא דכתיב (שמות לב ז) לך רד פי שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל ידיה עתידה שכינתא ליחדא עם קודשא בריך הוא, בגין דאיהו אפריש לון, צריך ליחדא לון, לתקנא במה דחאב, קמו כלהו חבריא ונשקו ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

שביעאה בנצוח דאיהו נצח ישראל, ועליה אתמר (שמואל א טו כט) וגם נצח ישראל לא ישקר, ועליה אתמר (תהלים כב א) למנצח על אילת השחר, למנצח על השמינית (שם יב א), מאן שמינית הוד, ואיהו נצח עליה.

[תיקוני זוהר - דף כט ע"א]

תמינא בהודאה, וביה הוה משבח דוד הודו ליי', ודא הוד ודאי, למנצח הודו, בהון רמיזין נצח והוד, ואינון נסין, וביה שבח משה אז, הדא הוא דכתיב (שמות טו א) אז ישיר משה, בגין דאיהו הוד דיהיב למשה, (ישעיה נח ז) אז תקרא ויי' יענה, ואיהו תמינא יומין דמילה, ובתריה ברית דאיהו יסוד צדיקא דעלמא, וביה אתגליא י' (דף כט ע"א) דמילה, עשיראה לעשר ספירן, ואיהו הוד תמינא יומי דחנופה, לארבעה ועשרין יומין, דאינון ברוך שם פבוד מלכותו לעולם ועד, ומיד דעלה זית טרף בפיה, שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו, ואלין אינון כ"ה אתון דיחדא, דאינון שמע ישראל וגומר, ודא איהו חנוכה חנוכה כ"ה.

אבל נצח אתמר ביה (בראשית ח ד) ותנח התיבה בחדש השביעי, בגין דנצח ביה רמיז נח צדיק, וביה והמים גברו מאד (שם ז יט), פד לא נטרין ישראל ברית מילה מתגברין אומין דעלמא דאינון המים הנדונים, וכד נטרין ליה אתמר בהון (שם ח ה)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והמים היו הלוך וחסור, עד החדש העשירי דא י' דמילה, דאיהי מלכות, עשיראה לעשר ספירן.

ויעקב בההיא ירכא אתמר ביה (שם לב לב) והוא צולע על ירכו, דפרח מניה י', ואשתאר עקב, ורוא דמלה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב (שם ג טו), כד אשתלימת סופה בירך דילה, אתמר ביעקב (שם לג יח) ויבא יעקב שלם, ויעקב ודאי איהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא מסטרא דלבר, והא משה תמן הוה, אלא מסטרא דלגאו הוה, דא מגופא, ודא מנשמתא, ובגין דא תרין ירכין דעמודא דאמצעיתא שלים אינון נצח והוד.

ומתי יהיה עמודא דאמצעיתא שלים, כד אתחבר בשכינתא, הדא הוא דכתיב (שם יז) ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, הדא הוא דכתיב (שם ב כב) ויבן יי' אלהי'ם את הצלע, בההוא זמנא דאתחבר עמה, ויבא יעקב שלם (שם לג יח), בההוא זמנא תהא סופה שלימתא, כ"ז ה"ס, יאהדונה י'.

קם רבי אלעזר ואמר, אבא אבא, אמאי אתמר ביומא קדמאה דסכות, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר (ויקרא כג ג), אמר ליה ברי מאני קרבא בימינא נטלין לון, ובאלין מאני קרבא אינון ישראל רשימין דנצחין דינא, מתל למלפא דהוה ליה דינא וקרבא בשבעין אומין, ולא הוו ידעין מאן נצח דינא, ושאלין ליה מאן נצח דינא אמר תסתכלון באלין דרשימין במאני קרבא בידיהו, ותנדעון מאן נצח דינא, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר דא אתרוג, דאיהי שכינתא, לבא, דאיהו עקרא דכל אברין דגופא, דאינון תלת הדסים, ולולב ותרי בדי ערבה, לבא באמצעיתא, ואברין סחור סחור ליה, ובגין דא אתרוג דא שכינתא, והכי אוקמוה מארי מתניתין, אי נטלה בוכנתו, ואי עלה חזוית על רובו, פסול, בגין דאיהו דמי לשכינתא, דאתמר בה (שיר ד ז) כלך יפה רעיתי ומום אין בך.

כפת תמרים דא לולב, ועליה אתמר נפרצו עליו פסול, בגין דדא איהו מקצץ בנטיעות, מאן דמברך עלה ביומא קדמאה דסכות, בגין דאיהו קשורא ויחודא דכלא, ח"י עלמין, דאיהו לקבל ח"י חולין דשדרה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לולב דומה לשדרה, ורוא דלולב צדיק פתמר יפרח, ודא איהו (דה"י א כט יא) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם אנקלוס דאחיד בשמיא ובארעא.

וצריך לנענעא ח"י נענועין בשית סטרין, דאינון חותם מזרח ביה"ו וכו', שית הוי"ו דאית בהון תמני סרי אתוון, וכלהו רמיזין בספר יצירה בשית סטרין, והכי אוקמוהו מארי מתניתין, מוליד ומביא למאן דארבע רוחות העולם דילה, מעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דילה.

[תיקוני זוהר - דף כט ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תלת הדסין גוף ותריין דרועין, ואינון לקבל עינא וכנפי עינא, תריי בדי ערבות לקבל תריין שוקין, ולקבל תריין שפון, וכד אינון פלהו אגודה חדא בלולב דאיהו שדרה, מה פתיב (שיר השירים ז ט) אמרתי אעלה בתמר, א' אתרוג ע' ערבה ל' לולב ה' הדס, פלהו אתעבידו לקבל ארבע מינין דמרפבתא, הרוכב בהון איהו יהו"ה (דף כט ע"ב) וצריך לסדרא בהון בהקפה, פגוונא דמזבח, ולמאן לגן, דאתנטעו אלין נטיעין ביה, ורזא דמלה נקבה תסובב גבר (ירמיה לא כא), נקבה נ' מן גן, גבר ג' מן גן, ג"ן הוא כליל תלת ותמשין סדרין דאורייתא דבכתב, ושבע יומין דסופות, הא שתין לקבל שתין מסכתות.

שמיני עצרת חג בפני עצמו, ביה נביעו דאורייתא, לאשקאה אילנא, דאיהו נטוע בגן, ושרשוי וענפוי איהו, פגוונא דחוג הארץ (ישעיה מ כב), דכל חגין מתחגגין בה.

תשיעאה ברנה ודא איהו רבני צדיקים ביי' (תהלים לג א), ודא דרגא דצדיק ח"י עלמין, מתמן רנה, וביה פורקנא, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג ה) צמח צדיק, (זכריה ו יב) ומתחתיו יצמח, מתחתיו ודאי, תהיא דאיהי עשירית לכלא, וצדיק נטיל משמאלא, ועמודא דאמצעיתא מימינא, הדא הוא דכתיב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו.

בההוא זמנא דיהון תריין שמהן פחדא, אתערא ברשא דמלכא, בשיר השירים ומשלי וקהלת, דאינון (מ"א ה יב) שלשת אלפים משל, תלת יודיין, דאינון תלת טפין דמוחא, דנחתין מן י', ולאן אתמשכו לגבי צדיק, דאיהו קשת הברית ומה דהוה קטן אתעביד גדול, ורזא דמלה שופר הולך פור גדול, מתי יהא זריק חץ בדיוקנא דא. [ציור].

פתח רבי שמעון ואמר, עלאין אתתקנו ואזדרזו במאני קרבא לגבי חו"א, דאיהו מקננא בטורין רברבין, ואיהו קטיל לאדם קדמאה, ולכל דרין דהו אבתריה, ובגין דא פרוזא נפיק בכל יומא, מאן דקטיל ההוא חו"א דאיהו מקננא בטורין רברבין, יתבין ליה ברשא דמלכא, דאיהי צלותא, דיתיב על מגדלא, דאתמר בה (משלי יח י) מגדל עז שם יי' בו ירוץ צדיק ונשגב.

אדהכי הא רעיא מהימנא קא אתי, בכמה עאנין ותורין ואמרין, וחוטרא בידיה, סליק עיניה למגדלא, וחמא חד בר נש עולימא צדיק שמייה, דהוה יתיב על מגדלא, קשתא בידי, והוה זריק חצים לגבי חו"א, ודא איהו פור גדול, וחויא לא הוה חשיב לון.

וקשתא איהו לישנא דפומא, אגוזא דקשתא דפומא, חוט השני חוט של קשת, דביה הוה צדיק זריק חצין, דאינון מלולין דצלותא, לגבי חו"א, וחויא לא הוה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חָשִׁיב לֹוֹן, וְלֹאוּ בְּגִין חֲלִישׁוֹ דְּצַדִּיק חַ"י עֲלֵמִין, אֲלֵא בְּגִין חֲלִישׁוֹ דֶּהֱוֹא דְזִרְיָק לֹוֹן
דְּאִיהוּ צַדִּיק דְּלִתְתָּא מְנִיָּה, כִּד לֹאוּ אִיהוּ שְׁלִים, וּבְגִין דָּא לֹא חָשִׁיב לֹוֹן.

עַד דְּאִתָּא רַעֲיָא מְהִימְנָא, וְנָטִיל חַץ חַד וְזִרְיָק לְגַבִּיָּה, דָּא בְּתַר דָּא בְּצִלּוֹתֵיהָ,
(שם ז כג) עַד יִפְלַח חַץ כְּבִדּוֹ דְּחֻוּיָא, דְּאִיהוּ סַמְא"ל אֵל אַחַר, דְּתַמְנָן יְסוּדֵיהָ וְעַקְרֵיהָ,
וּבְגִין דָּא הַפְּבִד כּוּעֵס, בְּמַאי כּוּעֵס, בְּמַרְה דְּאִיהִי דְּבוּקָה בֵּיהּ, וְדָא סַם הַמּוֹת נּוֹקְבָא
דִּילֵיהּ, וְנָבָא דִּילֵיהּ יוֹתֵרַת הַפְּבִד, יוֹתֵרַת אֲתַקְרִיאַת, דְּבְתַר דְּעַבִּידַת גְּאוּפִין יְהִיבַת
שְׁיִוְרִין לְבַעֲלָהּ, וּנְבָא אִיהִי שְׁפָחָה דִּילֵיהּ, בְּמַרְה כְּעֵיס, וּבְזִנְבָא קָטִיל, מְרַה אִיהִי
פְּרָצוּף דִּילֵיהּ, יוֹתֵרַת זָנָב דִּילֵיהּ, כְּגִוּוֹנָא דְּאָדָם, דְּעַבִּיד לֵיהּ פְּרָצוּף וּלְבְתַר זָנָב,
דְּהֵאִי אָדָם רַע אֲתַקְרִי, וְדָא כְּגִוּוֹנָא דְּדָא, דָּא אָדָם דְּאֲתַנְטִיל מְאִילְנָא דְּחַיִּי, וְדָא
אָדָם דְּאֲתַנְטִיל מְאִילְנָא דְּמוֹתָא.

לְבְתַר דִּיפְלַח חַץ כְּבִדּוֹ, זִרְע יוֹרָה כְּחַץ לְגַבִּי כְּלָה, יו"ד זִרְע דְּאֲתַמְשֵׁךְ מִיְנִיָּה וְדָא
ז', וְאֲתַמְר בַּהּ (שמואל א ב כ) לְשַׁלַּח לִי לְמַטְרָה, וְדָא בַת עֵין, בֵּית קַבּוּל לְזִרְע
דְּאִיהוּ ז' וְדָאִי, מְאִי מַטְרָה, דָּא יֵרַח בֵּין יוֹמוֹ, [צִיּוֹר] סִיְהָרָא קַדִּישָׁא, מַטְרָה אִיהִי
וְדָאִי לְבַת עֵין, נְקוּדָה זְעִירָא מְלֻגִין, לְגַבִּיהָ הוּוּה שְׁלַח חֲצִים בְּרַחֲמֵי דְּעֵינִין, מַטְרָה
וְדָאִי שְׁכִינְתָּא, דְּאִיהִי אַגִּינַת עַל יִשְׂרָאֵל מְחֻוּיָא בִּישָׁא סַמְא"ל.

[תיקוני זוהר - דף ל ע"א]

וּלְמָאן (דף ל ע"א) דְּאִיהִי אַגִּינַת עֲלֵיהּ, אֲתַמְר בֵּיהּ (תהלים צא ה) לֹא תִירָא מִפְּחַד
לִילָה מִחַץ יְעוּף יוֹמָם, בְּאַבְרָתוֹ יֶסֶד לָהּ, דָּא אַבְר מִן חַחֵי, צַדִּיק, וְתַחַת כְּנָפָיו
תְּחַסֶּה, אִינּוֹן ה"ה, דָּאֵת ז' אִיהוּ אַבְרָתוֹ כְּלוּל י"ו, גּוּפָא דִּילֵיהּ ו', רִישָׁא דִּילֵיהּ י',
גְּדַפּוּי ה"ה, וּבְגִין דָּא וְתַחַת כְּנָפָיו תְּחַסֶּה צְנָה וְסוּחָרָה אֲמַתּוֹ, צְנָה וְסוּחָרָה שְׁכִינְתָּא
עֲלָאָה וְתַתְּאָה, אֲמַתּוֹ דָּא עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, רִישָׁא דִּילֵיהּ חֲכֻמָּה עֲלָאָה, צַדִּיק
אִיהוּ בְּצִלְמוֹ כְּדְמוּתוֹ, זַפְּאָה אִיהוּ מָאן דְּנָטִיר בְּרִית מִילָה, וְאוּרִייתָא דְּאִיהוּ עֲמוּדָא
דְּאֲמַצְעִיתָא, דְּתַרוּוִיָּהּ מְגִינִין עֲלֵיהּ, חַד בְּעֲלָמָא דָּא, וְחַד בְּעֲלָמָא דְּאֲתִי.

תקונא ארביסר

בְּרַאשִׁית, עֲלָה אֲתַמְר (שמות כג יט) רַאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדַמְתָּךְ תְּבִיא בֵּית יי' אֱלֹהֵיךְ,
לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בְּחֶלֶב אֲמוֹ, תָּא חֲזִי חֲכֻמָּה עֲלָאָה עֲלָה אֲתַמְר (שם יג כ) קִדְּשׁ לִי כָּל
בְּכֹר, דְּכָל בְּפוּרִים עַל שְׁמָה אֲתַקְרִיאֻוּ, וְשְׁכִינְתָּא מִתַּמְנָן אֲתַקְרִיאַת בְּכוֹרָה, חֲכֻמָּה
וְדָאִי עֲלָה אֲתַמְר (יחזקאל מד ל) רַאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָּל, וּבְרָא בּוּכְרָא דִּילָהּ קַדְמָאָה
דְּכָלָא דָּא ו' עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בפורי אדמתך תרי סמכי קשוט, מאי אדמתך שכינתא תתאה, ואנון כל בפורי כל מסטרא דצדיק דאיהו כל, ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אלגין, דעלה אתמר (ירמיהו כג ה) צמח צדיק, דאיהו עץ פרי, אילנא רבא ותקיף עמודא דאמצעיתא, עשבין ודשאין דאינון תלמידי חכמים מתמן צמחין בגן, בגין דאיהי אורייתא דבעל פה.

ומאן אשקי ורוי (נ"א ורבי) בה אלגין ועשבין ודשאין, מעין גנים, דאיהי חכמה ראשית כל בפורי כל, ומאין נפקא מעינא דמיא, מבית יי, הדא הוא דכתיב (יואל ד יח) ומעין מבית יי יצא, ובגין דא (שמות כג ט) ראשית בפורי אדמתך תביא בית יי אלהיך, וכן ראשית דעאני ואמרי, הדא הוא דכתיב (דברים יח ד) וראשית גז צאנך תתן לו.

וסמך ליה לראשית בפורי אדמתך וכו' לא תבשל גדי בחלב אמו, מאי האי לגבי האי, קם רבי שמעון על רגלוי, פתח בקלא סגיא ואמר, אליהו אליהו נחית הכא ברשותא דמארה, ואנהיר עינהו דאלין סבין בהאי מלה, דלא יתון למיכל בשר בחלב.

אדהכי הא אליהו קא נחית ולא אתעכב, אמר בוצינא קדישא, והא רזא דא ודאי איהו רזא דלא תחרוש בשור ובחמור יחדיו (דברים כב ו), כד בוכרא דאיהו ישראל עמודא דאמצעיתא, לא אתיין ליה לבית יי, חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור, ודא איהו פלאים מין דלאו במיניה.

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונוקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוייהו, עליה אתמר (שמות כג ט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

[תיקוני זוהר - דף ל ע"ב]

אמר בוצינא קדישא בודאי פען איהו מלה בדוכתהא, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאתך ודמעך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בפורי אדמתך תביא בית יי אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק פלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי פנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובעלמא דאתי, ואם לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהי פנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמאה לבת זוגיה.

ועם כל דא אם חזר בתשובתא, עליה אתמר (ישעיהו ו י) ושב ורפא לו, ויהיב ליה בת זוגיה, דאתמר בה (משלי ג ח) רפאות תהי לשרך, ואיהי דיוקנא דאורייתא, דאיהי אסוותא ואיהי חיים, הדא הוא דכתיב (שם יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (קהלת ט ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת, אורייתא איהי טוב, הדא הוא דכתיב (משלי ד כב) כי לקח טוב נתתי לכם, ואתתיה איהי בדיוקנהא, הדא הוא דכתיב (שם יח ב) מצא אשה מצא טוב, סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי, ועשר בהאי, והא אוקמוה חבריא.

סדר הלימוד ליום כח אב [יום 323 בשנה]

תקונא חמיסר

בראשית דא ישראל, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה, ראשית בלא ערבוביא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לא הוה ליה הרפכה ממיןא אחרא, ובגין דאיהו קדש, לית ליה הרפכה דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה דאיהי ה', ובגין דא ראשית תבואת ה', לית ביה פגימו, הדא הוא דכתיב (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, לית ביה פסולת, (צריך למהוי נטיר) איבא דא למלפא אתחזי, ובגין דא (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי.

דדא איהו עץ החיים, דאיבא דיליה סם חיים בת זוגיה, נטירא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלה אתמר (בראשית ג כב) ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, גם לרבות בת זוגיה, סם חיים דיליה, ואיהו נטיר ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, ומאן דבעי לנטלא בת זוגיה, פגון אורייה דאקדים לדוד, אתמר ביה (ירמיהו ב ג) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי.

דבת זוגיה דצדיק איהו מצה שמורה, לגבי מצה שלימה עשירה, ומאן גרים דא למהוי בת זוגיה מצה שמורה לגבה, בגין דנטר טפה דיליה, ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת זוגו מצה פרוסה לחם עני, ורוא דמלה כל מאן דמזלזל בנהמא, או בפירורין דנהמא, דאינון טפין בכזית, עניות קא רדיף אבתריה, אלא צריך לנטרא טפין דיליה, דלא יזריק לון באתר דלא אצטריך, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, אוקירו לנשייכו פי היכי דתתעתרו, ואוקירו דלהון לנטרא טפה קדמאה, דלא יעביד בה פסולת.

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 3523]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דפסולת דאברהם ויצחק, גרים לאומה דעשו וישמעאל דאשתעבדון בבניהון בגלותא, ונסיונא דלהון באשא וספינא, שויב לון משריפה והרג דלהון.

[תיקוני זוהר - דף לא ע"א]

יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת, אתמר בזרעיה בגלותא (דברים לג כח) וישפן ישראל בטח בדד עין יעקב, אתמר הכא בטח בדד, ואתמר התם במפקנו דגלותא (שם לב יב) יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא אתערבון בבנוי ערבוביא דגוירים, ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשיח, דעלייהו דזרע יעקב אתמר (תהלים פ ט) גפון ממצרים תסיע, מה גפון לא מקבלא הרפכה ממין אחרא, כן זרעיה הוה נטרין אות ברית, ולא מקבלין הרפכה ממין אחרא, וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו, (דף לא ע"א) כגוונא דיוסף, וישאל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא, ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים, ומשה בגין דנטר אות ברית, אתמר ביה (דברים לג ה) ויהי בישורון מלך, זכאה איהו מאן דנטר ברית.

תקונא שיתמר

בראשית דא חלה, הדא הוא דכתיב (במדבר טו כ) ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה, והא אוקמוהו דאדם חלתו של עולם הוה, ומנא לן דחלה איהו ראשית, דקרא אוכח הדא הוא דכתיב ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה ליי', מאי חלה, אלא שבעה מינין אינון, חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, דהוא דבש תמרים.

חטה אילנא איהו דאכיל מינה אדם קדמאה, ואיהו לא אפיק מתמן חלה, ובגין דא לא חל ביה ה', ושריא ביה ח' ט', וגרים ליה מותא.

וחלה איהי שכונתא, כלילא משבעה מינין אילין, ובה חב אדם קדמאה, טפה דא י', עסה צריך לאפקא מינה חלה, ומיד חל על ההיא טפה, ויהיב ליה זרע כליל מתרוייהו דאיהו ו', ורזא דמלה ה"א לכם זרע (בראשית מז כז).

ובגין דא חלה ודאי איהי פקודא דאתמני לאתתא, דבגינה מת אדם דאיהו חלתו של עולם, צריכה איהי לאפרשא חלה, ולאפקא לה מעסתה, דאיהי טפה דילה, להחזירה על האדם.

איהי אטפת שרגא דילה, דאתמר ביה (משלי כ כז) נר יי' נשמת אדם, צריכה לאוקדא ליה כליל שבת, באתערו דשלהובין דאשא דרחימו לגבי בעלה, ורזא דמלה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (שיר א ז), ואתערו דחמימותא דליל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שַׁבַּת, מֵאַתְּתִיָּה צְרִיכָה בְּרַחֲמוֹ וּדְחִילוֹ, וְדָא אִיהוּ אִשָּׁה פִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר (ויקרא יב ב).

אִיְהִי שְׁפִיכַת דְּמִים דְּאָדָם, אֲזֻדְרִיקַת דְּמָה, וְעַל דָּא צְרִיכָה לְנִטְרָא לִיָּה מִדָּם גְּדָה, וּבְגִין דָּא עַל תְּלַת מְלִין אֲלִין נְשִׁים זְהִירוֹת, בְּנֻדָּה וּבַחֲלָה וּבַהֲדַלְקַת הַנֵּר, עַד פֶּאן רְזָא דְחֻטָּה, דְּמִתְמָן חֲלָה, חֻטָּה אִיהוּ רְזָא דְעֵשְׂרִין וְתָרִין אַתּוּן דְּאֹרִייתָא.

תְּקוּנָא שִׁיבְר

בְּרֵאשִׁית, עָלָה אֲתָמֵר (עי, דברים יח ד) רֵאשִׁית מְעֵשֶׁר דְּגִנָּךְ, וְדָא מְלָכוּת דְּאִיהוּ מְעֵשֶׁר, וְאִיְהִי עֵשְׂרִית לְעֵשֶׁר סְפִירוֹת, וּבְגִינָה מְעֵשְׂרִין, וּמוֹץ וְתֵבֶן דְּאִינוּן לְבוּשִׁין דְּחֻטָּה, בְּהַאי עֲלָמָא פְטוּרִין מִמְעֵשֶׁר, וּמֵאֵן דְּבַעֵי לְאַפְקָא מְעֵשֶׁר מִחֻטָּה, בְּעֵי לְנִקְיָה מִן מוֹץ וְתֵבֶן דְּאִינוּן ח”ט, וְאַשְׁתְּאַרְת אִיְהִי ה’ נְקִיָּה, בְּהַהוּא זְמַנָּא יְהֵא זְרִיק בְּה טָפָה דְּאִיְהִי י’.

וּכְגֻוּנָא דָּא בְּזוּוּגָא דְּבַר נֶשׁ, צְרִיךְ לְנִקְיָה טָפָה מִחֻטָּא דְּאִיהוּ יִצְר הָרַע, לְמַהוּי זְרַעָא נְקִיָּה בְּה’, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית מז כז) ה’א לְכֶם זֶרַע.

[תיקוני זוהר - דף לא ע”ב]

אַבְל בְּעֲלָמָא דְּאֲתִי חֻטָּה אִיְהִי נְקִיָּה, אִיְהִי וּלְבוּשָׁה, וְאִיְהִי עֵשְׂרִין וְתָרִין אַתּוּן דְּאֹרִייתָא, וּבְגִין דָּא בְּהַמוּצִיא, בְּעַל הַפִּית צְרִיךְ לְדַקְדַּק בְּה’, לְמַהוּי אִיְהִי נְקִיָּה בְּלָא פְסוּלָת, וְתָרִין עֵשְׂרִין אִינוּן, דְּאָמֵר קָרָא (דברים יד כב) עֵשֶׂר תִּעְשֶׂר, אֲמַאי אֲלָא בְּגִין לְקִשְׂרָא לָהּ בְּתָרִין דְּרוּעִין, דְּאִינוּן פְּתוּן לְוִי, דְּאִינוּן מְעֵשֶׁר רֵאשׁוֹן לְלוֹי, מְעֵשֶׁר מִן הַמְעֵשֶׁר לְפָתוּן, דְּכָל סְפִירוֹן סְלָקִין לְעֵשֶׁר (בשכינתא), עַד דְּסָלְקִין לְמֵאָה, וְאִיְהִי אֲתַעְבִּידַת תְּרוּמָה לְכֻלְהוּ מֵאָה, וּבְגִין דָּא שִׁיעוּר (דף לא ע”ב) תְּרוּמָה תְּרִי מִמֵּאָה, לְקַבֵּל תְּרִין לוחִין דְּאֹרִייתָא, דְּאִיְהִי תוֹרָה דְּאֲתִיְהִיבַת בְּאַרְבַּעִין יוֹמִין, וְדָא אִיְהוּ תוֹרָה מ’, וּבְה אֲתַעְבִּידוּ סְפִירוֹן כְּלָהוּ עֵשְׂרוֹנִים, תְּלַת אַבְהוֹן תְּלַת עֵשְׂרוֹנִין, תְּרִי נְבִיאִי קְשׁוּט אִינוּן עֵשְׂרוֹן עֵשְׂרוֹן.

תְּקוּנָא תְּמִנִי סְרִי

בְּרֵאשִׁית בְּר”א שִׁי”ת, אִינוּן שִׁית דְּרַגִּין דְּנְבוּאָה, דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן (שיר ה טו) שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֶׁשׁ, וּכְמָה דְּאִינוּן שִׁית לְתַתָּא, הַכִּי אִינוּן שִׁית לְעִילָא, וְאִינוּן שִׁית סְלָקִין לְשִׁתִּין, בְּאֵן אַתָּר, בִּיסוּ”ד ח”י עֲלָמִין, אֲשְׁתָּאֵר י”ד מִן יְסוּ”ד, דָּא שְׂכִינְתָא תַתָּא, כְּלִילָא מֵאַרְבַּע סְרִי פְרָקִין דִּיד, דְּאִינוּן בְּחַמֶּשׁ אֲצַבְעָאן, וְאִינוּן יְהוּ”ה יו”ד ה”א

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וא”ו ה”א, ארבע סרי אתון דקודשא בריך הוא, דכלילן בה, ודא איהו וביד הנביאים אדמה (הושע יב יא).

ס”ו מן יסוד, אנון לקבל שית דרגין דכרסיא, דאתמר ביה (מלכים א י יט) ש מעלות לכפא, ואת ו’ סליק ביי דאיהי עטרה דברית לשתיין, שית זמנין עשר, וסלקין לשתיין לקבל שתיין גלגלין דסחרין לכרסיא, וכרסיא תמן שכינתא.

דאיהי דמיון ומראה דכלא, דמיון הא דאתמר וביד הנביאים אדמה, ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יי’ ביט, על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין, אתקרי דמיון, ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה, בה אתחזיין אתקריאת מראה, הדא הוא דכתיב (שם ו) יי’ במראה אליו אתודע, בסתימו דעיינין, אתקריאת מראה בחלום, ורוא דמלה אני ישנה ולבי ער (שיר ה ב), ובפתיחו דעיינין איהו מראה בהקיץ, ותריין ממנן תמן, חד סגרו”ן, וחד פתחו”ן, ומטרו”ן דאתקרי בשם תרוייהו, ממנא על תריין מפתחין אלין.

מסטרדא דעמודא דאמצעיתא איהי שכינתא מראה בהקיץ, ומשה בסטריה, דכתיב ביה (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יי’ ביט.

מסטרדא דצדיק, דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי (נ”א לעתיד לבא), אתקריאת מראה בחלום, והוא דאתחזיא בה, מסטרדא דגופא, איהו יהו”ה עמודא דאמצעיתא, דאתנטיל מתריין סטריין, ואיהו רכיב על ארבע חיוון דאינון פני אדם פני אריה פני שור פני נשר, יו”ד ה”א וא”ו ה”א אתקרי מלגאו דגופא, ואיהו אדם לשבת על הכפא.

למאן דאיהו אדם אתחזיא ליה בדמות אדם, למאן דאיהו פשאר חיוון אתחזיא ליה בדמות חיוון דכרסיא, לכל חד כפום חיליה, ואל יתהלל המתהלל השכל ליה, אלא בשכינתיה, דלא יכיל לאשגא ליה שום נביא וחזוה אלא בשכינתא, ואית אדם לעילא מאדם, מסטרדא דחכמה, כ”ח מ”ה ודאי, ואתמר ביה חכם עדיף מנביא.

קם רבי שמעון וכלהו חבריא, ואמר רעיא מהימנא, רבן דכל נביאיא, קום אתער משנתך, דאנת איהו בכל נביאיא פגוונא דשמשא, דסיהרא וככביא מניה נהרין, ולית לון נהורא מסטרדא אחרא, ובזמנא דאנת אתפנישת מעלמא, אתמר בהון (איוב ג ט) יחשכו ככבי נשפון, קום אנהיר נהורך.

[תיקוני זוהר - דף לב ע”א]

ולא עוד, אלא בזמנא דאנת אתכניש מן עלמא, ביתא דנבואה, דאתמר בה (שם ט) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, איהי סתימא, קום אפתח לה, דאיהי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביתא עלאה גניזא, דכל גניזין דלעילא סתימין דמלכא עלאה תמן, ואנת הוית כבן בית, בן דההוא ביתא, בי"ת, ב' אימא (דף לב ע"א) עלאה, י' חכמה אבא, ת' תפארת, בן בית דלעילא, ואנת הוית בדיוקניה, דבההוא בית לא הוה רשו לנביא וחווה לאעלא תמן אלא ברשו, ואנת הוית עאל בלא רשו, כברא דמלכא דלית תמן תרעא סתימא ליה.

ולא עוד, אלא דנביאיא אחרנין, לא הוו עאלין למחמי למלכא, אלא בשעתין ידיעאן, וביומין ידיעאן, כגוונא דאשכחנא באהרן דהוה עלאה מפלהו, דאתמר ביה (ויקרא טז ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש, אלא בזאת יבא אהרן אל הקדש, כל שכן אחרנין, ואנת בכל שעתא ושעתא, ובכל יומא דאנת בעי הוית עייל למחזי למלכא.

ולא עוד, אלא כל נביאיא, הוו חזיין נבואה דלהון באברין דמלכא, כל חד וחד באבר ידיעא ואל יתיר, מנהון ברישא דמלכא, מנהון בנימין דרישא, דאנון ככביא ומזלי דלית לון חושבנא, מנהון בעיינין, מנהון באודנין, מנהון באנפיין, מנהון בחושטמא, מנהון בפומא מנהון בצואר, מנהון בידיים, מנהון בקומה דאיהו גופא, מנהון בשוקין, מנהון באות ברית, מנהון בלבושין דמלכא, דלא הוה לון רשו לאסתכלא יתיר.

אבל משה בכל אבר, ובכל אתר הוה משיג נבואה דיליה, ובכל אבר ואבר איהו הוה נחתא לגביה, מה דלא הוה הכי לשאר כל נביאיא, דכל חד סליק לאבר דיליה, דנשמתייה הוה אצילות מההוא אבר, וההוא אבר הוה ליה אבוי.

וברתא דמלכא איהי היכלא דכל אבר ואבר, מצוה דכל אבר ואבר, אדנ"י איהו כחשבן היכ"ל, ובגין דא אתמר (תהלים נא יז) אדנ"י שפתי תפתח, יהו"ה איהו בכל אבר ואבר, אדנ"י היכל, יהו"ה בכל אבר ואבר ואיהי נבואה דכל אבר ואבר, מראה דכל אבר ואבר אתקרי, וכל אבר ואבר אית ליה ספירה ידיעא, היכלא דכלהו שכינתא תתאה אדנ"י, וכמה ממנן נטורי תרעין אינון להיכלא, דלא יעלון תמן נביאיא אלא ברשו.

קום רעיא מהימנא, קום אפתח היכלא, דהא כמה מארי דנבואה אינון דפקין לתרעין דהיכלא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואיהי סתימא לגבייהו, עד דאנת תיתי תמן איהי לא אתפתחת, למלכא דהוו צריכין ליה עבדוי ואפרכסוי וממנן ושלטני ארעא למחזי עמיה, כל חד כפום צרכוי, וכל חד כפום שלטנותיה, וכל חד כפום עסקוי, מה עבד מלכא, שוי כלא בידא דמטרוניתא, ואמר כל מאן דבעי למשאל שאלתוי, ייתי למטרוניתא, דאיהי בית דילי בית י', היכל דילי, והאי איהו (ירמיה ט כג) אל יתהלל המתהלל השפל וידוע אותי, כי אם בזאת.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוא זמנא דפקין פלהו לפתחא, דתמן סגרו"ן דסגיר, ותמן פתחו"ן דפתח, מיד ייתי רעיא מהימנא, ויימא אדנ"י שפתי תפתח, קמ"ץ פת"ח, דא סגיר ודא פתח, תרין שפון (נ"א שבא) שערי צדק, עלייהו אתמר (שם קיח יט) פתחו לי שערי צדק.

[תיקוני זוהר - דף לב ע"ב]

מלגאו איהי סגולת"א, סגו"ל איהו בעלה, ואיהי סגולת"א, עטרה על רישיה, חל"ם עליה אתמר (שם) אבוא במ אודה י"ה, אבו"א איהי עשר, דאיהי נקודת חל"ם, וביה (דף לב ע"ב) אודה י"ה דאיהו פתר על פלהו, זה דא צרי, ואינון תרי סמכי קשוט, צדיקים יבאו בו (תהלים קח כ), דא צדיק דאיהו אות ברית, בתרויהו, איהו חיר"ק תחות צר"י, ואיהו שור"ק, קשורא דתרויהו, ובגין דא אודך פי עניתני ותהי לי לישועה (שם כא), דא שכנתא, דאיהי מסטרא דצדיק שור"ק לגבי בעלה, קשורא דיליה.

ואיהי חר"ק תחות צר"י, תרי סמכי קשוט, ואיהו סגו"ל תחות תרין דרועין, ואיהי חל"ם לעילא בכתר, ובגין דא אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה (שם), פלהו אמרין מאת יי' היתה זאת היא נפלאת בעינינו (שם), בזמנא דאיהי לראש פנה אתקריאת רישא, ועלה אתמר (שיר ז ו) ראשך עליך כפרמל.

כד סליקת לגבי מלכא, כמה מלאכין וכמה נשמתין סלקין עמה, דאנון נימין דילה, דתליין מינה פענבין באתפלא, וכמה מלאכין ונשמתין נהרין קדמהא דאתקריאו עיני יי', ועלייהו אתמר (איוב לד כא) פי עיניו על דרכי איש, וכמה פקודין סלקין קדמהא, דאתקריאת בכלהו מצות יי' ברה מאירת עינים (תהלים יט ט).

וכמה מלאכין סלקין עמה, דאתקריאו אזני יי', דממנן על קלין דצלותין, ועל שיחת בני האדם, למשמע צלותין, וכמה מלאכין סלקין עמה דאתקריאו פני יי', דאתמר בהון (יחזקאל א ו) ודמות פניהם פני אדם וגומר, נהרין בכמה גוונים, וכמה מלאכין סלקין עמה דאתקריאו רוחין ואשין, דאתמר בהון (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט, דממנן על ריחא ותננא דקרבנין, ואינון מארי דחוטמא.

וכמה מארי דקלין ודבורין דפימא סלקין עמה, דאתמר בהון (קהלת י ב) פי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, וכמה מארי דצוארי סלקין עמה, דתמן קנה ושט, דממנן על קרבנין וצלותין, דאתמר בהון (במדבר כח ב) את קרבני לחמי לאשי, ואלין אתקריאו אשי"ם, וכמה מלאכין סלקין עמה דאתקריאו מארי דידין, דאתמר בהון (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת כנפיהם, וכמה מארי דגופא סלקין עמה דאתמר בהון (דניאל י ו) וגיותו כתרשיש, וכמה מארי דברית סלקין עמה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתַמַּר בְּהוֹן (יחזקאל א כח) כְּמֵרְאָה הַקִּשְׁת, וְאֲנֹן מְאִירי דְּאוֹתוֹת, וְכַמָּה מְאִירי דְּרַגְלִין סְלִקִין עִמָּה דַּאֲתַמַּר בְּהוֹן (שם) וְרַגְלֵיהֶם רָגַל יִשְׂרָה.

וְכַד אִיהוּ בְּהִיכְלָהָ, כְּלָהוּ נְבִיאֵי סְלִקִין תַּמָּן, וְדַפְקִין לְתַרְעָא וְאֲמַרִין אַדְנִי שְׁפַתֵי תַפְתַּח (תהלים נא יז), תַּלְתַּת קַדְמָאִין דְּצִלוֹתָא אִינֹן מְסַדְרִין שְׁאֲלַתִין עַל נַפְשָׁא, לְאַעְלָא בְּהוֹן קְדָם עֵלְת הָעֵלוֹת, דְּתַמָּן חֵי נַפְשָׁא, אֲמַצְעִיּוֹת מְמַנֵּן עַל שְׁאֲלַתִין לְמַשְׁאֵל בְּעוֹתָהוֹן עַל צְרַכֵי גּוּפָא, תַּלְתַּת בְּתַרְאִין מְקַבְּלִין תִּיּוּבְתָא דְּכָל שְׁאֲלַתִין מִן מַלְכָּא.

וְלַעֲיֵלָא מְכַלְהוּ יַד כּוֹתְבַת, וְלַתְתָּא מְכַלְהוּ יַד חוֹתְמַת, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב (איוב לו ז) וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוֹם, יַד כּוֹתְבַת אֲוִרֵייתָא דְּבַכְתָּב דְּאִיהִי לְיַמִּינָא, יַד חוֹתְמַת אֲוִרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה דְּאִיהִי לְשִׁמְאֵלָא, אֲוִרֵייתָא דְּבַכְתָּב דְּאִיהִי לְיַמִּינָא עֲלֵיהּ אֲתַמַּר (שמות יד ח) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רְמָה, וְדָא עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, דְּאִיהוּ אֲוִרֵייתָא דַּאֲתֵייהִב מִיַּמִּינָא דְּתַמָּן חֲכָמָה.

[תיקוני זוהר - דף לג ע"א]

אֲוִרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה דְּתַמָּן שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה, פֶּה אֲתַקְרִיאת מְסַטְרָא דְּצַדִּיק, דְּהַכִּי סְלִיק פֶּה לְחוּשְׁבֹן מִלְּהָ, דְּאִיהוּ כָּל פֶּה, וּבְגִין דָּא (איוב לו ז) וּבִיד כָּל אָדָם יַחְתּוֹם, וְאִיהִי לְשִׁמְאֵלָא, דְּתַמָּן אִיהִי אִימָא עֲלָאָה, דַּאֲתַמַּר בַּה חַתְמֵנוּ לְחַיִּים, וְצַדִּיק עַל שְׁמָה אֲתַקְרִי סֵפֶר חַיִּים. (דף לג ע"א) כְּמָה דְּאֲמַרִינֵן וּבְסֵפֶר חַיִּים וְגוֹמַר, הָא אֲתַפְתַּחַת הִיכְלָא, הָא קָא אֲתֵיִן נְבִיאֵי מְאִירי דְּרַגְלִין דְּקָא דַּפְקִין לְתַרְעָא, וְאֲמַרִין לְהַהוּא דְּסָגִיר הִיכְלָא, סָגְרוּן וְאֲתַקְרִי אַדְנִי שְׁמִיהּ כְּשֵׁם רַבִּיהּ, אֲמַרִין לִיהּ אַדְנִי שְׁפַתֵי תַפְתַּח, אֲפַתַּח תַרְעִין דְּהִיכְלָא, בְּהַהוּא זְמַנָּא עֲאֲלִין נְטוּרֵי תַרְעָא לְמַלְכָּא, וְאֲמַרִי לִיהּ, רַבּוֹן עֲלֵמִין הָא מְאִירי דְּרַגְלִין קָא דַּפְקִין לְתַרְעָא, דְּאִינֹן שְׁלוּחֵי מְצוּהָ, דְּקִיִּימִין בְּעַמִּידָה דְּצִלוֹתָא קְדָמָךְ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא יְהַב לֹון רְשׁוּ לְאַעְלָא, מְטַרוֹנִיתָא דְּאִיהִי מְצוּהָ דְּמַלְכָּא אֲפַטְרוּפוּסָא דְּכָל פְּקוּדִין, אֲוִלִּיפַת זְכוּ קְדָם מַלְכָּא בְּגִינֵיהּ, וְיִימָא לִיהּ רַבּוֹן עֲלֵמָא, הָא אֲלִין דְּקִיִּימִין קְדָמָךְ בְּצִלוֹתִין, צְרִיךְ לְמִיָּהֵב לֹון שְׁאֲלַתִין דְּלַהוֹן, בְּהַהוּא זְמַנָּא קָלָא נְפִיק לְגַבֵי מְאִירי דְּרַגְלִין, וְאֲמַר (יחזקאל ב א) בֶּן אָדָם עֲמוּד עַל רַגְלֵיךָ וְאֲדַבֵּר אוֹתְךָ, מְלִיל עַמִּי מַה שְׁאֲלַתְךָ בְּאֲמַצְעִיּוֹת דְּצִלוֹתִין, וְיִנְתֵן לְךָ בְּבַתְרָאִין, מְטַרוֹנִיתָא קַבְּלַת שְׁאֲלַתוֹי, וְצְרִיךְ לְמִיָּהֵב תַּלְתַּת פְּסִיעָאן לְאַחוּרָא, דְּלָא יַתְחוּר פְּתוּי לְגַבֵי מַלְכָּא, אֲלִין נְפִקִין וְסָגְרוּן סָגַר תַרְעָא אֲבַתְרֵיהּ.

הָא מְאִירי דְּאוֹתוֹת קָא דַּפְקִין לְפַתְחָא, וְאֲמַרִין אַדְנִי שְׁפַתֵי תַפְתַּח, תַפְתַּח דָּא פַתְחוּן, וְאֲלִין אִינֹן מְאִירי דְּח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא, מְסַטְרָא דְּח"י עֲלֵמִין, דְּמִיחְדִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ תַמָּן, דְּצַדִּיק תְּשִׁיעָאָה אִיהוּ מְעִילָא לְתַתָּא וּמַתְתָּא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְעֵילָא, תִּשְׁעַנְךָ נְקוּדֵי תִשְׁעַנְךָ טַעְמֵי, וְעֲלִייהוּ אֲתָמֵר (בראשית א יז) וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ שְׁמַיִם, וְדָא צְדִיק דְּבֵיהּ כָּל נְקוּדֵי, לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ דָּא שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי כְּלִילָא מְכַל אֲתוּוֹן.

מִיַּד מְאָרִי שְׂאֵלְתִין דְּפָקִין לְתַרְעָא, כְּמַה נְטוּרֵי תַרְעָא עֲאֵלִין קָדָם מְלָכָא, וַיִּמְרוּן רַבּוֹן עֲלֵמָא, הָא מְאָרִי צְדִיקָא מְאָרִי דְצִלוֹתִין דְּמִבְּרַכִּין לָךְ בְּחַ"י בְּרַכְּאָן, בְּעוֹן לְאֵעֲלָא קַמְךָ, מִיַּד מְנִי לְמַפְתַּח לוֹן, וְלִמְהַב שְׂאֵלְתוּי, וְאֵלִין אֵינוֹן מְאָרִי דְאוֹתוֹת, מְסֻטְרָא דְאֵלִין דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן (שם יד) וְהִיוּ לְאֲתַת וְלְמוֹעֲדִים וְלִיָּמִים וְשָׁנִים, וְאֵלִין אֵינוֹן דְּסַגְדִּין בְּחַ"י עֲלֵמִין, בְּחַ"י בְּרַכְּאָן לְגַבֵּי שְׂכִינְתָא.

אֵלִין נְפָקִין הָא מְאָרִי דְקוּמָה דְפָקִין לְפַתְחָא, דְּאֵינוֹן פְּרַעִין וְסַגְדִּין לְמְלָכָא בְּצִלוֹתִין, כְּמַה דְּאָמְרוּ כָּל הַכּוֹרַע כּוֹרַע בְּבְרוּךְ, וְכָל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם, כּוֹרַע לְגַבֵּי אֲדֹנָי בְּצְדִיקָא, דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ (מלכים א ב מה) וְהַמֶּלֶךְ שָׁלְמָה בְּרוּךְ, וְזוֹקֵף לְגַבֵּי יְהוָה, לְחַבְרָא לוֹן תְּרוּיֵיהּ כְּגוּוֹנָא דָּא יֵאֱהֻדוּנָה."

וְעַל פְּלֵהוּ אוֹלִיפֵת שְׂכִינְתָא זְכוּ, וְאֵינוֹן כַּד סִלְקִין לְעֵילָא נְשַׁמְתְּהוֹן, כְּמַה חִיוּוֹן מְקַבְּלִין לוֹן עַל גְּדַפְיֵיהּ, וְסִלְקִין לוֹן עַד תַּרְעָא דְהִיכְלָא דְמְלָכָא, מִיַּד דְּאֵלִין דְּפָקִין לְפַתְחָא, אוֹלְפִין זְכוּ קָדָם מְלָכָא בְּגִינְיֵיהּ, וּמְנִי מְלָכָא לְמַפְתַּח לוֹן, וְאֵלִין אֵינוֹן דְּמְמַלְלִין קָדָם מְלָכָא בְּחַשְׂאֵי, וְשְׂאֵלִין מְנִיָּה בְּעוֹתְהוֹן בְּחַשְׂאֵי, יְחִידִים קָדָם מְלָכָא, וּמְלָכָא יְהִיב לוֹן שְׂאֵלְתִין דְּלֵהוֹן.

מִיַּד הָא מְטְרוּנֵיָתָא אַחֲדֵת בְּהוֹן, וְאוֹלִיפֵת זְכוּ בְּגִינְיֵיהּ קָדָם דִּיפְקוֹן מִן הִיכְלָא, וְאֲמַרְתָּ רַבּוֹן עֲלֵמִין, אֵלִין אֵינוֹן דְּהוּוּ, מְכַסְּיִין לִי בְּעֻטּוּפָא דְמִצּוּהַ דְּצִיּוּתָא, בְּחַמְשַׁ קְשָׁרִין וְתַלְתַּת עֶשֶׂר חוּלְיִין לְכָל סֹטֵר, וּבִתְלַתִּין וְתָרִין עֲנָפֵי מִצּוּהַ, מִיַּד מְנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִלְאֲכִין דְּמִרְכַּבְתָּא דְּלְעֵילָא, לְנִטְלָא לוֹן בְּגַדְפֵיָהּ, וּלְפַרְחָא בְּהוֹן מְאֲתֵר לְאֲתֵר, וְלִכְסָאָה עֲלֵיהוֹן מְכַל מְזִיקִין וּמְלָאֲכֵי חֲבֵלָה.

הָא אֵלִין נְפָקִין, וְהָא אַחְרָנִין דְּפָקִין לְתַרְעָא, מִיַּד עֲאֵלִין נְטוּרֵי תַרְעִין, וְאֲמַרִין רַבּוֹן עֲלֵמָא, הָא מְאָרִי יָדִין דְּקְשָׁרִין תְּפִלָּה שֶׁל יָד עַל דְּרוּעֵיָהּ שְׂמַאלָא בְּצִלוֹתָא, וְתַפְלִין עַל רִישָׁא, קָא עֲאֵלִין, וְאֵלִין אֵינוֹן דִּיִּהְבִין דוּרוּנָא לָךְ בִּימִינָא, דְּאִיהִי צְדָקָה, צ' תִּשְׁעִים אֲמִנִים, ד' אַרְבַּע קְדוּשׁוֹת, ק' מֵאָה בְּרַכְּאָן, ה' חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי אוּרִיָּתָא, וּמִיַּד מְנִי לוֹן, לְמַפְתַּח לוֹן, בְּהוּא (דף לג ע"ב) זְמַנָּא וַיְדִי אָדָם נְפָקִין, דְּאֵינוֹן גְּדוּלָה גְבוּרָה, וּמְקַבְּלִין דוּרוּנָא דְּלֵהוֹן, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל א ח) וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת פְּנֵיָהֶם, מְאִי אָדָם, הֲהוּא דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ (ישעיה מד יג) פְּתַפְּאֶרְתָּ אָדָם, וּמְקַבְּלִין מְנִיָּהּ דוּרוּנָא וַיְהִיבִין לֵיהּ לְמְלָכָא, וְאֵם דוּרוּנָא לָאו אִיהִי כְּדָקָא יָאוּת, לְכַלְבָּא אֲתַמְסֵר, וְדַחֲיִין לוֹן לְבַר, דְּאִית דְּלָא פְתַחִין לוֹן תַרְעִין, וְאֲתָמֵר בְּהוֹן (דברים

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד (יא) בחוץ תעמד, וממלל מלפא בהון מלבר, ויהיב לון שאלתוי מלבר, ואזלין לון.

דלאו פלהו עאלין לבי מלפא, אלא אלין מארי דביתא, דאתמר בהון (דניאל א ד) ילדים אשר אין בהם כל מום, לא בצלותהון, ולא בנשמתהון, וטובי מראה בכל עובדיהון, ומשכילים בכל חכמה, ושפירן למחזי, דעלייהו אתמר (שיר ב יד) הראיני את מראיך השמיעיני את קולך, פי קולך ערב ומראך נאוה, ויודעי דעת ומביני מדע (דניאל א ד), דידעין בחכמה ובתבונה ודעת, דאין דורשין במעשה בראשית, אלא אם הוא חכם בחכמה ומבין בבונה ויודע בדעת, ואשר כח בהם, דא שכונתא עלאה, דאיהי כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, לעמוד בכלהו בעמידה דצלותא, אלין יעלון להיכלא דמלפא, דאינון צדיקים גמורים.

בינוניים יהיב לון שאלתין דלהון מלבר, ולא עאלין לגאוו, רשיעייא אדחייין מתמן, ולא יהיב לון שאלתין דלהון, אלא עלייהו אתמר (ישעיה א יב) מי בקש זאת מידכם רמס חצרי, ואלין אינון רשיעייא, דהו מבזין למלפא בצלותהון, דמנחן למשמע צלותא, ופסקין לה על שיחה בטלה.

אלין נפקין, הא אחרנין עאלין, אינון מארי דצואר, דהו מברכין לקודשא בריך הוא על מאכלין ומשתייין דקרבינין, דאמרין בכל יומא צו את בני ישראל, ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי (במדבר כח ב), דהו מקרבין לקודשא בריך הוא ושכינתיה, בכמה קרבנין דצלותין, ואלין אינון דמהניין בענג שבת, ומברכין לקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא, יהיב לון שאלתין דלהון, ולאחרנין דהו אכלין בלא צלותא אתדחייין מתמן, ויהיבין לון בידא דכמה מלאכי תבלה דאינון מזיקין.

הא אלין נפקין, הא מארי דקלין ודבורין בזמירות ותושבחות והודאות דצלותא דפקין, ומארי דקלין דקראן לקודשא בריך הוא בקריאת שמע, שמע ישראל תרין זמנין ערב ובקר.

אדהכי הא מארי דרגלין קא דפקין לפתחא, מארי דעמידה דצלותא, דאתמר בהון (דניאל א ד) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, המלך סתם דא קודשא בריך הוא, היכל המלך דא אדנ"י, דאתמר ביה (תהלים נא יז) אדנ"י שפתי תפתח, אדנ"י סליק לחושבן היכל, ואתמר (חבקוק א כ) וי"י בהיכל קדשו הם מפניו כל הארץ.

זכאה איהו מאן דזכי לאעלאה להיכליה דקודשא בריך הוא, למחזי למלפא ומטרוניתא, זכאה פומא, דשריא ביה צלותא דאיהי אדנ"י, דאמרין לה אדנ"י שפתי תפתח, וזכאין שפוון דאינון תרעין דהיכלא, כגוונא דאלין דאתמר בהון (שם קיח יט) פתחו לי שערי צדק, דכד פומיה פתח בצלותא בשכינתא, וי"י יענה מיד,

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה נח ט) אֲזַ תְּקַרְא וַיִּי יַעֲנֶה, אִ"ז תִּמְנִיא אַתּוּן יְהוּ"ה אֱהִי"ה, וַיִּי יַעֲנֶה הוּא וּבֵית דִּינּוּ, וְדָא יְהוּ"ה אֲדִנִי יֵאֱהֹוּנָה"י, לְקַבֵּל תִּמְנִיא אַתּוּן, אֲלִין אֵינּוֹן חִיוּן דְּחֻשְׁמִ"ל, דְּאֵינּוֹן חִיוּן דְּאִשָּׁא, פַּעַם חָשׁוֹת וּפַעַם מְמַלְלוֹת, בְּצִלוֹתָא מִיּוֹשֵׁב מְמַלְלוֹת, בְּצִלוֹתָא דְּמַעֲוֹמֵד חָשׁוֹת.

[תיקוני זוהר - דף לד ע"א]

וְתָא חֲזִי, אִם בְּרַ נֶשׁ סְלִיק בְּמַחְשַׁבְתִּיהָ בְּצִלוֹתָא דִּילִיהָ לְשְׁכִינְתָא, אוּ בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא דְעֵבִיד, מִיַּד דְּדַפִּיק לְפַתְחָא דְהִיכְלָא דְמַלְכָא, נְבִיא אוּ חוֹזֶה אוּ חֶכֶם אוּ צַדִּיק אוּ חֲסִיד, מִיַּד דְּקָרָא לָהּ לְתַרְעָא, אִם שְׁכִינְתָא סְלִיקַת תַּמּוֹן, יִי יַעֲנֶה מִיַּד, וְלֹא אֲמַתִּין לְעַבְדּוֹ אוּ מְמַנָּא דְאִפְתַּח לִיהָ, אֲלֵא אִיהוּ מִמֶּשׁ אִפְתַּח לִיהָ, מַחְבִּיבוֹ וְרַחֲמֵי דָאִית לִיהָ לְגַבְהָ פְּחָתָן לְגַבֵּי כְלָהּ, וְאִם שְׁכִינְתָא לֹא סְלִיקַת בְּהוּא צִלוֹתָא אוּ פְקוּדָא, לֹא חָשִׁיב לִיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְתַּח לִיהָ הִיכְלִיָּה, וְאִפִּילוּ עַל יְדֵי שְׁלוּחָא. (דף לד ע"א) וְלֹא אִיהוּ כְּדָאי לְמִיעָאֵל לְהִיכְלָא דְמַלְכָא, וְעַלִּיהָ אֲתַמַּר (דברים כד יא) בַּחוּץ תַּעֲמֹד, וּמַלְבָּר יִהְיֶין לִיהָ בְּעוֹתֶיהָ, עַל יְדֵי שְׁלוּחָא אוּ מְמַנָּא, וְאִי לֹא סְלִיק צִלוֹתֶיהָ כְּדָקָא יָאוּת, דְּחִינָן לִיהָ לְבָר, וְסִגְרִין תַּרְעִין בְּאַנְפוּי, וְעַלִּיהָ אֲתַמַּר (משלי א כח) אֲזַ יְקַרְאנִי וְלֹא אַעֲנֶה יִשְׁחַרְנִי וְלֹא יִמְצֹאנִי.

וְהָכִי כִּד קָרָאן יִשְׂרָאֵל כָּל חַד וְחַד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקַרְיַת שְׁמַע אוּ בְּצִלוֹתָא אוּ בְּכָל פְּקוּדָא, אִם שְׁכִינְתָא לֹא אִיהִי תַמּוֹן לֹא נְחִית תַּמּוֹן, הָדָא הוּא דְכְתִיב (שמות כ כד) בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אֲבֵא אֲלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ, וְתִרְגַּם אֲנִקְלוֹס בְּכָל אֲתַר דְּאִשְׁרֵי שְׁכִינְתֵי תַמּוֹן וְגוֹמַר, דְּכִד בְּרַ נֶשׁ סְלִיק שְׁכִינְתָא בְּפְקוּדִין דִּילִיהָ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית עֲלֶיהָ בְּגִינָה, וּבְגִין דָּא אָמַר הַנְּבִיא (ירמיה ט כב), אֵל יִתְהַלֵּל וְגוֹמַר, כִּי אִם בְּזַאת וְהָא אוּקְמוּהוּ.

וְהָכִי כִּד בְּרַ נֶשׁ סְלִיק שְׁכִינְתָא בְּצִלוֹתָא דִּילִיהָ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית לְקַבֵּל צִלוֹתֶיהָ, וּשְׁכִינְתִּיהָ אֲקַדִּימַת, לְאִפְתַּח לִיהָ, הָדָא הוּא דְכְתִיב (בראשית כד טו) וַיְהִי הוּא טָרָם כְּלָה לְדַבְרָה, וְהִנֵּה רַבְּקָה יָצְאָת, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְאוּקְמוּהָ מְאֵרִי מִתְנִיתִין, אִם שְׁגוּרָה תִּפְלְתִי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְקוּבֵל, וְאִם לֹא יוֹדַע אֲנִי שְׁהוּא מְטוּרָף, וְטוּרְפִין לוֹ צִלוֹתֶיהָ בְּאַנְפוּי, וּבְגִין דָּא וַיְהִי הוּא טָרָם כְּלָה לְדַבְרָה, וְלְמַלְלָא בְּצִלוֹתֶיהָ בְּשֵׁם יִי, מִיַּד שְׁכִינְתָא נְפַקַת לְגַבֵּיהָ וּבְגִינָה נְחִיתָת שְׁכִינְתָא לְרַגְלוּי, הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים פה יד) צַדִּיק לְפָנָיו יִתְהַלֵּךְ וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פַּעֲמָיו.

וְכִד שְׁכִינְתָא אִיהִי עוֹמֶדֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׂרָאֵל אֵינּוֹן רַגְלִין דְּקָמַת עֲלֶיהוּ בְּגִלְוֹתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ בְּהוֹן, מַה יְפוֹ פַּעֲמֵיךָ בְּנַעֲלִים וְגוֹמַר (שיר ז ב), וְעוֹד מַה יְפוֹ פַּעֲמֵיךָ, כִּד יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְקַיִּימִין שְׁלֹשׁ פַּעֲמִים בְּשָׁנָה, וְעוֹד מַה יְפוֹ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פְּעַמֵיךָ בְּנִעְלִים, בּוֹמְנָא דְעַמְדוֹ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינַי, דְעַלְיֵיהּ אֲתַמַּר (זכריה יד ד) וְעַמְדוֹ רְגְלֵיו בְּיּוֹם הַהוּא, וְעוֹד מַה יְפוּ פְּעַמֵיךָ בְּנִעְלִים, כַּד קִיַּיְמִין בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּיוֹמָא דְדִינָא בְּצִלוֹתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינְיֵיהּ עוֹמֵד מִכְּסָא דִין וְיוֹשֵׁב עַל כְּסֵא רַחֲמִים, בּוֹמְנָא דְאֵינוֹן קִיַּיְמִין בְּשִׁכְנֵתָא בְּגִלוֹתָא, וְסִבְלִין עַלְיֵיהּ כְּמַה דִּינִין וְכְמַה יְסוּרִין, דְאֲמַרִין כִּי עָלִיךְ הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ כְּצִאן טַבְּחָה (תהלים מד כג).

וְכַד בַּר נֶשׁ מְצִלִי, צְרִיךְ בְּקִדְמִיתָא לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאֵיהּ יְהוֹ”ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיה אֲמַרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיִּמִּין טְבִין, בְּגִין דִּיּוֹמִין דְּחוֹל תְּרַעָא דְהִיכְלָא פְּנִימָאָה אִיהִי סְתִימָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל מז א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קְדִים יְהִיָּה סְגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְאֲמַאי בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט עַלְיֵיהּ, וּבְיּוֹם הַשַּׁבָּת דִּיַּיְתִי בַעֲלָה יַפְתַּח, וְכֵן בְּיּוֹם הַחֲדָשׁ יַפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כַּד נַחֲתַת בַּר נֶשׁ יְהוֹ”ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צְרִיךְ לְנַחְתָּא לִיה בְּאֲדֹנָי, דְאֵיהּ בְּפִימִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תַּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

דְּתַלַּת צְלוֹתִין אֵינוֹן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעָאָה צְלוֹתָא דְמוֹסָף, צְלוֹתָא דְעֶרְבִית אַתָּה קִדְשָׁתָּה, וְדָא שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה, דְאֵיהִי מְסֻטְרָא דְשְׁמָאֲלָא, דְתַמֵּן לְיוֹאֵי, דְאֲתַמַּר בְּהוֹן וְקִדְשָׁתָּה אֵת הַלּוּיִם, צְלוֹתָא דְשַׁחֲרִית יִשְׁמַח מִשֶּׁה בְּמַתְנַת חֶלְקוֹ, וְדָא נְשַׁמַּת כָּל חֵי, דְאֵיהִי אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה אֲתַמַּר (תהלים סח יד) אִם תִּשְׁכַּבְוּן בֵּין שְׁפָתַיִם, אֵל תִּקְרִי אִם אֵלָא אִם, דְעֲלָה אֲתַמַּר (בראשית כח יא) וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא, בְּאַתֵּר דִּישׁ כ”ב אַתּוּן דְאֹרִייתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן, זַכָּאָה אִיהִי פּוּמָא, דְאֹרִייתָא דְהֵיאָה שְׁעָתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן.

סדר הלימוד ליום כט אב [יום 324 בשנה]

[תיקוני זוהר - דף לד ע”ב]

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא יְהוֹ”ה עֲמוּנָא דְאֲמַצְעִיתָא דְאֶחָד בְּתַרְוֵיהּ, וְאֵינוֹן נְשַׁמָּה יְתִירָה וְרוּחַ יְתִירָה וְנֶפֶשׁ יְתִירָה, נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּעֶרְבַת שַׁבָּת, אַתָּה קִדְשָׁתָּה, נְשַׁמָּה יְתִירָה נְשַׁמַּת כָּל חֵי, דְאֲתַמַּר בְּהַ יִשְׁמַח מִשֶּׁה בְּמַתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יְתִירָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זַכָּאָה אִיהּ מָאן דְאֲפַתַּח פִּימוּי בְּתַלַּת צְלוֹתִין, לְקַבְּלָא (דף לד ע”ב) לוֹן בְּשַׁבָּת, תַּפְלַת מוֹסָף דָּא צְדִיק, דְכֻלִּיל כְּלָהּוּ צְלוֹתִין, וּבֵיה אֲמַרִין בְּצִלוֹתָא דְמוֹסָף פְּתַר יִתְּנוּ לָךְ יי’ אֱלֹהֵינוּ וְכַתֵּר אִיהּ כְּתַר עֲלִיוֹן, יי’ אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִימָא, קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ תְּלַת אַבְהוֹן, יי’ צַבָּאוֹת בְּרִית מִלָּה וְתַרִין יִרְכִי קְשׁוּט, מְלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינְתָּא.

זַכָּאִין שְׁפוּן דְאֵינוֹן תְּרַעִין דְהִיכְלָא, לְקַבְּלָא בְּהוֹן צְלוֹתִין אֲלִין, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תַּפְתַּח (תהלים נא יז), פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק (שם קיח יט), דְכַד בַּר נֶשׁ אֲפַתַּח

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פימוי בצלותא בשכינתיה, מיד אז תקרא וי' יענה (ישעיה נח ט), הוא ובית דינו, א"ז תמניא אתון דאינון יהו"ה אהי"ה, אבא ואימא, וי' יענה מיד הוא ובית דינו יהו"ה אדנ"י.

כד אינון באבא ובאימא, לימינא ושמאלא, כל חד איהו שם בפני עצמו, וכד אינון בכתר עליון אינון ביחודא חדא, כגוונא דא יאהויה"ה, בחדס וגבורה אינון יהו"ה אהי"ה, ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, בעמודא דאמצעייתא אינון תרוייהו ביחודא חדא, והכי אינון ענפין מתפרדין בנצח והוד, יהו"ה לימינא אהי"ה לשמאלא, בצדיק מתיחדים, הא הכא רזא דאילנא, דאתפשטן ענפוי מעילא, ומתייחדין בשרשוי לתתא, ודא עץ החיים. עץ הדעת טוב, דלית ביה רע, מתתא לעילא, כגוונא דא, אדנ"י שכינתא תתאה, יהו"ה עמודא דאמצעייתא, ואינון בתרין ירכין ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא, והכי בתרין דרועין מתפרדין ענפין לימינא ולשמאלא, בצדיק אינון ביחודא חדא יאהדונה"י, ודא רזא דחשמ"ל, חיון דאשא ממלך, כל הפורע פורע בברוך, דאיהי יאהדונה"י, וכל הזוקף זוקף בשם, בתרין שמהן ודא יהו"ה אהי"ה.

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים מתתא לעילא, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן, שררף אגן הסהר, שני שדיך, צוארך, ראשך, הא הכא מתתא לעילא.

והיא משבחת לקודשא בריך הוא מעילא לתתא, ראשו כתם פז, עיניו, לחייו, שפתותיו, ידיו, שוקיו, זכאה איהו מאן דסליק צלותא בכל אבר ואבר בתקוונא דא.

תא חזי יהו"ה אדנ"י איהו קודשא בריך הוא ושכינתיה, בתרין שוקין יהו"ה לימינא אדנ"י לשמאלא, ואינון אספקלריאה המאירה ואספקלריאה שאינה מאירה, בצדיק תרוייהו חד יאהדונה"י, והכי בתרין דרועין יהו"ה לימינא אדנ"י לשמאלא, בעמודא דאמצעייתא יאהדונה"י תרוייהו ביחודא חדא, בסוד אמ"ן, ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך, הא איהו מתתא לעילא.

מעילא לתתא יהו"ה אהי"ה תרוייהו חד בכתר עליון, כגוונא דא יאהויה"ה, בחכמה ובינה יהו"ה אהי"ה, בתרין דרועין יהו"ה אהי"ה, בעמודא דאמצעייתא תרוייהו כחדא, בנצח והוד יהו"ה אהי"ה דא לימינא ודא לשמאלא, בצדיק תרוייהו ביחודא כחדא, וכן במלכות תרוייהו ביחודא חדא כגוונא דא יהו"ה אדנ"י, ובה מתחברין יהו"ה אהי"ה, ובגין דא איהי קרית ארבע, חבורא דארבע שמהן, דאינון בארבע פרשיין דתפלין דיד, ובארבע בתי דתפלין דרישא.

[תיקוני זוהר - דף לה ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד נביא הוה סליק לעילא, ודפיק לתרעא, אי הוה סליק בשכינתא, הוה פתח ליה מיד, והוה אמר ליה בן אדם עמד על רגליך ואדבר אתך (יחזקאל ב א), דאנת הוא דהוית סביל לשכינתא בצלותא בעמידה, עמוד על רגליך, דאתמר בהון (שם א ז) וכף רגליהם ככף רגל עגל, עגולים פנקודים דאינון מנהיגים לאתוון, ומסטרטא דאתוון אינון מרובעין, הדא הוא דכתיב (שם יז) על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו, ועוד על ארבעת רבעיהם, אינון (דף לה ע"א) ארבע קדושות דאומר בר נש בכל יומא, ועוד עמוד על רגליך בקדמאין, ומה שאלתך עד חצי המלכות באמצעיות, ותעש בבתראין, דתמן איהו בר נש כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, אלין נפקין דיהיב לון מלכא בעותהון, הא אחרנין קא דפקי לתרעא, מארי דברית מילה, ואמרי אדנ"י שפתי תפתח.

זכאין אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא, דקמת עלייהו בצלותא בעמידה, דאיהו ודאי עלייהו תפלה מעומד, וקמת עלייהו בגלותא, ובמאי קמת עלייהו, בגין דנחתין לגבה יהו"ה, דעליה אתמר כל הזקף זוקף בשם, דביה צריך בר נש לזקפא לשכינתא, ואלין דלא זקפין לה בשם יהו"ה בצלותהון, או בפקודין דאורייתא (נ"א דלהון), איהי צווחת עלייהו, נתנני יי בידי לא אוכל קום (איכה א יד), דסמיכו דילה איהו בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה, ועמידה דילה בתרין שוקין דאינון נצח והוד, וזקיפו דילה בגופא דאיהו עמודא דאמצעיותא, יהו"ה שמייה, ובגין דא כל הזקף זוקף בשם, ויחודא דילה בצדיק, ובגין אלין דלא יכילת למיקם בהון בצלותא, ולית לה סמיכו ולא זקיפו בהון בגלותא, אתעציבת בהון, ורזא דמלה בן חכם ישמח אב, ובן פסיל תוגת אמו (משלי י א), ובגיניה ויתעצב אל לבו (בראשית ו ז), ואמאי כולי האי לאמיה ולא לאבוהי.

אלא דא רזא עלאה איהו, פקודין דעשה אינון מימינא דתמן חכמה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין הרוצה להחפים ידרים, ופקודין דלא תעשה אינון משמאלא דתמן אימא עלאה, דבהון אדנ"י שמעה אדנ"י סלחה אדנ"י הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט ט), ביום הפפורים, וכד לא חזרין בתיובתא אינון דעברין על לא תעשה דאינון משמאלא, אתמר עליהו (משלי י א) ובן פסיל תוגת אמו, בגין דתמן אימא לשמאלא, ולבא איהו לשמאלא, (ורזא דמלה) ובגין דא ויתעצב אל לבו.

ותרין תויו"ת אינון לימינא ולשמאלא, כגוונא דא יהה"ו יוה"ה, י לימינא וביה יהו"ה בחכמה יסד ארץ (שם ג ט), אב עם בריתא, ה' עלאה עם ברא דאיהו ו', תפלין על רישיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה סב ח) ובזרוע עזו אלו תפלין דרישא, דבכל אתר דאת ה' על ו' איהי אימא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא רְזָא דְקָרְבָן עוֹלָה וַיּוֹרֵד, דְּסָלִיק ה' לְגַבֵּי י', וְנַחֲתִית ה' לְגַבֵּי ו', וְאִם לֹא הָאִי הוּי"ה יְהו"ו, דְּאִתְרַמְיָז בְּהָאִי קָרָא (ירמיה ט כג) כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַ מִתְהַלֵּל הַ שְׂכַל וְ יָדוּעַ אוֹתִי, לֹא הוּוּ יִדְעִין בְּנֵי נִשְׂא קָרְבָן עוֹלָה וַיּוֹרֵד, דְּכַד לֹא הוּוּ בַר נִשְׁ קָרִיב אֶת ה' עִם י', ה' עִם ו', וּמֵאֵן עוֹלָה וַיּוֹרֵד, מֵאֵן הוּוּ יָדַע מֵאִי נִיְהִי ה' דְּאִיְהִי בְרַתָּא, דְּאִית לִיה לְסַלְקָא לָהּ לְגַבֵּי אַבָּא, וְה' דְּאִיְהִי אִימָא לְנַחְתָּא לָהּ לְגַבֵּי בְרָא, אֶלָּא בְּגִין הָאִי הוּי"ה דְּאִיְהִי יְהו"ו, דְּה' דְּאִיְהִי עַל ו' אִיְהִי אִימָא עַלְאָה, וּבַה אֲשַׁתְּמַע ה' תַּתְּאָה דְּאִיְהִי תַחֲוֹת י' דְּאִיְהִי בְרַתָּא, וְדָא רְזָא דְקָרְבָנָא, דְּצָרִיף לְסַלְקָא ה' לְגַבֵּי י', וְלְנַחְתָּא ה' לְגַבֵּי ו'.

יוה"ה י' אִיְהוּ לְיַמִּינָא חֲכָמָה, ו' תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב, מִיַּמִּינֵנוּ אֵשׁ דַּת לְמוֹ (דברים לג ב), וְהָאִי אִיְהוּ דְאִמְרִין מוֹחַ הַבֵּן דְאִתְמַשְׁף מִמוֹחַ הָאָב, ה' עַלְאָה לְשִׁמְאֵלָא, וּמִתַּמְן אֲתִיְהִיבַת אוֹרִייתָא שְׂבַעַל פְּהַ, דְּאִיְהִי ה' תַּתְּאָה.

[תיקוני זוהר - דף לה ע"ב]

זְכָאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל דִּידְעִין רְזִין עַלְאִין בְּהוּי"וֹת, דְּבַהוֹן סָלְקִין צְלוֹתִין בְּהַבְלִים דְּפּוֹמְהוֹן, וְנַחֲתִין אִינּוֹן חִיילִין בְּהוֹן פְּדָקָא יְאוֹת, דְּכַד בַּר נִשְׁ סָלִיק שְׂכִינְתִּיהַ בְּצְלוֹתִיהַ, קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא נַחֲתִית עַלִּיהַ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שמות כ כד) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבָא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ, זְכָאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְאִינּוֹן רְגְלִין לְשְׂכִינְתָּא, לְמִיקָם עֵמָה בֵּין בְּרִיחַ בֵּין בְּעָאקוּ, דְּכַד אַנּוֹן בְּדִינָא (דף לה ע"ב) בְּיוֹמָא דְדִינָא דְאִיְהִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, אִיְהִי קָמַת עֵמָהוֹן לְדִינָא, דְקִיִּמִין לָהּ בְּצְלוֹתִיהוֹן, דְעַלְיִיהוּ אֲתַמַּר (משלי ו כב) בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אוֹתְךָ, בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עַלְיָךָ, וְהַקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָךָ, דְבְּכָל אֲתַר דְקִיִּמִין יִשְׂרָאֵל בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא לְשְׂכִינְתָּא, אִיְהִי קִיִּמַת בְּגִינְיִיהוּ בְּכָל דּוּחְקָא וְצַעְרָא, בֵּין בְּאַרְחָא בֵּין בִּישׁוּבָא בֵּין בְּיַמָּא, וְדָא אִיְהוּ בְּהַתְּהַלְכְּךָ בְּמַדְבְּרָא תִּנְחָה אוֹתְךָ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (תהלים פה יד) צִדְקָ לְפָנָיו יִהְלֶךְ וַיֵּשֶׁם לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו, בְּשִׁכְבְּךָ בִּישׁוּבָא תִּשְׁמֹר עַלְיָךָ, וְהַקִּיצוֹת לְמִיזַל בְּיַמָּא הִיא תְּשִׁיחָךָ, וְעוֹד בְּהַתְּהַלְכְּךָ בְּהָאִי עַלְמָא תִּנְחָה אוֹתְךָ, בְּשִׁכְבְּךָ בְּקַבְרֵךְ תִּשְׁמֹר עַלְיָךָ, וְהַקִּיצוֹת בְּתַחֲתִית הַמַּתִּים הִיא תְּשִׁיחָךָ.

הָא אֵלִין נְפָקִין, וְהָא אַחַרְגִּין קָא דְפָקִין לְפַתְחָא, וְאִינּוֹן מְאִרֵי רְגְלִין, מְסַטְרָא דְרְגְלִין דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (זכריה יד ד) וְעַמְדוּ רְגְלֵינוּ בַּיּוֹם הַהוּא, וְעַלְיִיהוּ אֲתַמַּר (שמות יב לז) כָּשֶׁשׁ מַאוֹת אֶלְפֵי רְגְלֵי הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף, אֵלִין נְפָקִין הָא אַחַרְגִּין עַלְאִין, מְסַטְרָא דְאֵלִין דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (יחזקאל א ז) וְרְגְלֵיהֶם רְגַל יִשְׂרָאֵל, רְגְלִין בְּעַגּוּלָא אִינּוֹן רְגַל יִשְׂרָאֵל, וְאִית רְגְלִין אַחַרְגִּין מְרוּבְעִין דְאוּפְנִים, דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (שם יז) עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם בְּלַכְתָּם יֵלְכוּ, דְבַהוֹן וְהַחֲיוֹת רְצוּא וְשׁוּב כְּמַרְאֵה הַבּוֹק (שם יז), וְאִנּוֹן רְגְלִין בְּעַגּוּלָא, אִינּוֹן כְּנַקוּדִין לְאַתּוּן, דְאִינּוֹן רְגְלִין בְּרַבּוּעָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּנְבִיא דְאִיהוּ מְסֻטְרָא דְלָהוֹן, תַּמָּן הוּהּ סְלִיק רִוּחִיהּ, וּמִתַּמָּן הוּהּ שְׁמַע פֶּל מַה דְהוּהּ לִיהּ לְמִשְׁמַע, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (יחזקאל ב א) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם עֲמַד עַל רִגְלֶיךָ וְאִדְבַר אוֹתְךָ, וְעוֹד (שם ב) וַתְּבֹא בִי רוּחַ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלַי וַתַּעֲמִדְנִי עַל רִגְלִי, וְאִשְׁמַע אֶת מִדְבַר אֵלַי, וַתִּשְׁאַנֵּי רוּחַ וְאִשְׁמַע אַחֲרֵי וְגוֹמֵר (שם ג יב), בְּגִין דְדַרְגִין אֵינוֹן מְסֻטְרָא דְשְׁכִינְתָּא, דְאֶתְמַר בֶּהּ (שמות לג כג) וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרָי, אֲמַר וְאִשְׁמַע אַחֲרֵי.

מָאֵי קוּל רַעַשׁ גְּדוּל, דְאִית רַעַשׁ וְאִית רַעַשׁ, אִית רַעַשׁ דְאֶתְמַר בֵּיהּ (מלכים א יט יא) לֹא בְרַעַשׁ יִי, דְלָא יִיתִי תַמָּן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאִית רַעַשׁ דְיִיתִי תַמָּן, אֶלָּא רַעַשׁ בְּהַפּוּכָא עַרְשׁ, כְּמַה דְאֶתְמַר (תהלים מא ד) יִי יִסְעֲדֵנוּ עַל עַרְשׁ דְּוֵי, וְדָא אִיהוּ פֶל מִשְׁכְּבוּ הַפְּכַת בְּחַלְיוֹ, דְאֶתְהַפֵּךְ רַעַשׁ לְעַרְשׁ, וּמָאֵי גִיהוּ עַרְשׁ, אֶלָּא אִיהוּ עַשְׂרִי בְּהַפּוּךְ אֶתְוּוֹן, וְדָא שְׁכִינְתָּא דְאִיהִי כְלָלָא דְעַשְׂרִי סְפִירוֹן, דְעֵלָּה אֶתְמַר אֵין קְדוּשָׁה בְּפַחוֹת מְעַשְׂרָה.

דְאִיהִי שְׂרִיא לְרִישָׁא דְחוּלָה, וּבְגִינָה יִי יִסְעֲדֵנוּ, וּבְמָאֵי עַל עַרְשׁ דְּוֵי, עַל שְׁכִינְתֵיהּ וְדָאֵי, וְאִם שְׁכִינְתָּא לָאוּ תַמָּן, רוּחַ סְעָרָה תַמָּן, דְאִסְעִיר גּוּפִיהּ דְבַר נִשׁ, דְכְתִיב בֵּיהּ (יונה א ד) וְהֶאֱנִיחָהּ חֲשֻׁבָה לְהַשְׁבֵּר, דְאִיהִי גּוּפָא דְסְפִינָה, כַּד לִית שְׁכִינְתָּא סְמִיכַת לָהּ, רוּחַ סְעָרָה מְהַפֵּךְ לָהּ וְתַבַּר לָהּ, וּבְזוּמָנָא דְשְׁכִינְתָּא סְמִיכַת לָהּ, מִיַּד קָלָא נְפִיק בֶּן אָדָם עֲמַד עַל רִגְלֶיךָ (יחזקאל ב א), וְקָאִים מִמְרַעָא דִילֵיהּ, וְנְפִיק מִדִּינָא, שְׁלִים בְּגוּפִיהּ שְׁלִים בְּמַמוּנֵיהּ.

הָא אֵלִין נְפִיקוֹן, הָא אַחֲרֵינִין דְפִקִין לְפַתְחָא, וְאֶמְרִין אֲדִנִי שְׁפַתֵי תַפְתַּח, וְאֵינוֹן דְסְמִיכִין לְשְׁכִינְתָּא בְכְמַה רִגְלִין דְמוּעֵדִים וְיוֹמִין טְבִין, וְכַד אֵלִין עֲאֵלִין, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ בְהוֹן, מַה יָפוּ פְעַמִּיךָ בְנַעְלִים בַּת גְּדִיב (שיר ז ב), דְאֵלִין אֵינוֹן דְאֶתְמַר בְּהוֹן (דברים טז טז) שְׁלֹשׁ פְעַמִּים בְּשָׁנָה יֵרָאֵה כָל זְכוּרְךָ, אֲמַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּמַה אֲנִתְּ שְׁפִירָא בְּאֵלִין נַעְלִים דְאֵינוֹן נַעֲלִילַת פֶּסַח וְנַעֲלִילַת עֶצְרַת וְנַעֲלִילַת חַג, חַמּוּקֵי יֵרַכְיָהּ, אֵלִין אֵינוֹן מְסֻטְרָא דְתַרֵי יֵרַכֵי קְשׁוּט דְאֶתְמַר בְּהוֹן שׁוּקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, וְאֵינוֹן שִׁית דְרַגִין דְנְבוּאָה.

[תיקוני זוהר - דף לו ע"א]

מְסֻטְרָא דָּאֵת ו' דְאִיהוּ צְדִיק, עֲמוּד דְסְמִיךְ לוֹן, וְאִיהוּ שִׁית לְקַבֵּל (מלכים א י יט) שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכַסָּא, וְסְלִיק בָּאֵת י' לְשֵׁשִׁים, כְּגוּוֹנָא דְשֵׁשִׁים וְשִׁית גְּלַגְלִים דְסַחְרִין לְכוּרְסֵיא, וְאֵינוֹן ס' מִן יְסוּד, וְהָא אוּקְמוּהָ, אֲשֶׁתְאֵר י'ד, בֵּיהּ וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה (הושע יב יא), וְדָא שְׁכִינְתָּא יְד חוֹתְמַת מְסֻטְרָא דְצְדִיק, יְד כּוֹתְבַת מְסֻטְרָא (דף לו ע"א) דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, אִיהִי תְמוּנַת פֶּל, וּבְגִין דָּא (הושע יב יא) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הא אלין נפקין, הא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי דאות, דאיהו ח"י עלמין, דמצלין בח"י ברכאן דצלותין, דמקרבין בהון קרבנא לקודשא בריך הוא, דחשיבא לקבל שבועה פרים ושבועה אלים, ולקבל שתי תורים או שני בני יונה, דמסטר א דהאי אות אמר למשה וזה לך האות (שמות ג יב), ואיהו כליל תרי עשר מזלות, ושבועה ככבי לכת, מסטר דקדושה, דאיהי בת שבוע, ומסטר דו' דאיהו ו' עלאה ו' תתאה, ועלייהו אתמר (ירמיה י ב) ומאתות השמים אל תחתו, כי יחתו הגוים מהמה.

ה"א אינון שית ככבי לכת, ה' ככבא שביעאה, ו"ו תרין עשר מזלות, דכל מזל אתקרי אות, ואיהו ממנא על כל שעתא דתרין עשר שעתין, כל נביא אית ליה מזליה ושעתיה, וכפום ההוא מזל, וכפום פעולה דיליה, הכי אתגלייא ליה אות מן וא"ו, דתרין עשר מזלות ממנן על תרין עשר שעתין, ועל תרין עשר ירחין.

ואלין מזלות מתמן הוו ירתין תרין עשר שבטין נשמתין דלהון, ואית מסטר א אחרא תרין עשר, דאתמר בהון (בראשית כה טז) שנים עשר נשיאים לאמתם, דאינון אתקריאו טל"ה שו"ר תאומי"ם סרט"ן וגומר, דא כגוונא דדא עבד קודשא בריך הוא.

שית מזלות אינון מעילא לתתא מחסד ועד יסוד, ושית מתתא לעילא מיסוד ועד חסד, מסטר דמלכות אתקריאו שבועה ככבי לכת, משכינתא עד חסד, וכפום פעולה דההיא ספירה הכי אתגלייא אות, אות מסטר דחסד איהו רחמי, אות מסטר דגבורה איהו דינא, ואחזי על קטולא דחייביא, ושפיכו דדמא, ואחזי בצדיקייא דם דבעירן, למיכל בחדוה וענג דמאכלין בחתן וכלה, ובשפיכו דדמא דקרבנין, הדא הוא דכתיב (שמות כ כד) וזבחת עליו את עלתיך וכו', ועלייהו אתמר אינהו מקומן של זבחים שחיתתן בצפון, ועוד אחזי בצדיקייא דם ברית, דאתמר בה (יחזקאל טז ו) ואומר לך בדמיך חיי ואומר לך בדמיך חיי.

מסטר דעמודא דאמצעייתא איהו אות תלוי ארוך, אם זכוון עובדין דעלמא מטה כלפי חסד, ואם לאו כלפי דינא, והכי אינון תלת אחרנין כגוונא דא, ולחכימיא ברמיזא.

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא מסטר דקשת, דאיהו אוף הכי אות ברית, דאתמר ביה (שם א כח) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם, כן מראה הנגה סביב, הוא מראה דמות כבוד יי' ואראה ואפל על פני, ואשמע קול מדבר, ואמאי הוא נפיל על אנפוי, בגין דאסיר לאסתכלא בקשת.

אמר רבי אלעזר, אבא ואמאי אסיר לאסתכלא בקשת, אמר ליה רבי שמעון, ברי בגין אינון קליפין דמתלבשין ביה ודאינון ביה, דאינון רוח סערה ענן גדול

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואש מתלקחת ונגה לו סביב, ודא איהו דחזא יחזקאל עליו השלום, דאמר וארא
והנה רוח סערה באה מן הצפון, דא קו תהו קליפא ירוקא דאגוזא קו ירוק, ענן
גדול קליפה תננינא חוורא דאגוזא, ודא בהו, ואש מתלקחת קליפה תליתאה
דאגוזא ודא חשך, ונגה לו סביב דא קליפה רביעאה דאגוזא, דאיהי אתאחדא
במוחא, ומתוכם פעין החשמל דא מוחא דאגוזא, ודא יאהדונה".

[תיקוני זוהר - דף לו ע"ב]

וברי עד דאלין קליפין דאגוזא מתעברין ומתברין, בתקיעה ושברים ותרועה,
דבהון שברים (שמות כג כד) שבר תשבר מצבותיהם, דאינון קליפין דאגוזא,
ובתרועה (תהלים ב ט) תרועם בשבט ברזל, ובתקיעה והוקע אותם ליי, דאלין גרמו
(בראשית לב כו) דותקע פה ירך יעקב בגיד הנשה, דאיהו צדיק, ואתפרש מינה
שכינתא, ואיהי בגלותא, ואתדבק באתרהא קליפה דערלה דאפריד בין צדיק
ושכינתא, על פן לא (דף לו ע"ב) יאכלו בני ישראל את גיד הנשה (שם לב לג), עד
דאתעברת האי קליפה מתמן.

וברי כל זמנא דאלין קליפין לא מתעברין מקשת, לא יהא קשת בגונוי נהירין,
וסימנא דא יהא בידך, עד דתחזי קשתא בגונוי נהירין לא תצפי לרגלי דמשיחא,
ומיד דיהא נהיר בגונוי נהירין, מיד וראיתיה לזכר ברית עולם (שם ט טז), ומיד
אתגלייא ההוא דאתמר ביה (שמות ג יב) וזה לך האות פי אנכי שלחתיך, לקיימא
ביה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מיכה ז ט), בההוא זמנא אתגלייא
מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה.

הא אלין נפקין, אחרנין דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי
דקומה, מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא בטון, הדא הוא דכתיב (איוב לח
כט) מבטן מי יצא הקרח, (יחזקאל א כב) פעין הקרח הנורא, גוף דילה עמודא
דאמצעיתא, בטון עליה אתמר (שיר ז ג) בטנג ערמת חטים.

שררף אגן הסהר אל יחסר המזג וגומר (שם), שררף דא ציון, דאיהו טבור
עלמא, נקודה דמינה הושתת העולם, לארבע סטרין דאינון מזרח ומערב צפון
ודרום, ולקבלייהו, רישא למזרח, גופא למערב, דרועין לדרום, רגלין לצפון, אות
ברית נקודה באמצעיתא, כגוונא דטבור, אגן הסהר, דא נקודה דסיהרא כגוונא דא
כ, והיא ראשית נקודה באת ב, בת קול איהי ודאי, כללא דנקודין ואתוון.

ואיהי פתוחה כלפי צדיקיא וחסידיא וחכימא מארי דאורייתא, ופתיחא לגבי
נביאיא, ולגבי נטרי ברית, וכל אינון דתליין בספירן, דאינון שמא קדישא
דקודשא בריך הוא, ואיהי סתימא מסטרא אחרא כלפי רשיעיא, דבזמנא דאתיין
לאסתכלא בה, חזרת אנפין לאחורא מנייהו, כגוונא דא [ציור].

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דיעקב דאיהו דיוקניה חקוקה בסיהרא תמן, אתמר ביה (במדבר כג כא) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, יי' אלהי' עמו ותרועת מלך בו, ועל אינון דזרעא דיעקב אתמר (דברים לג כז) וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב, אתמר הכא בדד, ואתמר התם באתר אחרא (שם לב יב) יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, דא יהא ביומי דמלכא משיחא, דלא יהא פסולת בישראל, אלא יי' בדד ינחנו, ומאן פסולת. אינון גרים, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאין מקבלים גרים לימות המשיח.

ובההוא זמנא מתפשטא סיהרא מאלין קליפין חשוכין, ומתחדשא בלבושין שפירין, והאי איהו חדושא דסיהרא, הדא הוא דכתיב (בראשית לה יד) ותסר בגדי אלמנותה מעליה, ואתמר בה (תהלים קג ה) תתחדש פנשר נעורייכי, ומיד דאיהי מתחדשא, מיד אתקיים קרא (יחזקאל לו כז) דנבואה בישראל, ואת רוחי אתן בקרבכם וגומר (שם כו) ונתתי בכם לב חדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם וגומר, ונבאו בניכם ובנותיכם (יואל ג א).

הא אלין נפקין, הא מארי דקומה קא דפקין לפתחא, דאיהו קומה דגופא דמלכא, דאתמר ביה (דניאל י ו) וגויתו פתרשיש, והאי איהו דאתקרי שמים, דביה אתפתחון חמש נהורין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהי'ם, ואינון חמש נהורין דאינון ה' ספרי דאורייתא, בגין דאיהו ו' וביה אתפתחון חמש נהורין דאת ה', דסלקין לחמשין תרעין דחירו.

[תיקוני זוהר - דף לו ע"א]

ובזמנא דאלין דפקין לפתחא, ואמרין אדנ' שפתי תפתח, אתפתחת לון תרעא דהיכלא בכמה נהורין מרקמן, נהרין מפל גוויין דעלמא, ובזמנא דאלין עאלין להיכלא, שכינתא אוליפת זכו עליהו, ואמרת רבון עלמא, הא אלין מארי דקומה דקא סגדין בצלותא לגבך ארבע זמנין, בתלת קדמאין תרי, ובתלת בתראין תרי, לקבל ארבע אתוון דילך, וזקפין ארבע זקיפות בהון לארבע אתוון דילי דאינון אדנ', לסלקא ארבע דאינון (דף לו ע"א) אדנ', בארבע דאינון יהו"ה, וצריך למכרע בכלהו, בח"י חולין, דאינון לקבל תמני סרי ברכאן, דכלילן בח"י עלמין, ודא איהו דתקיננו מארי מתניתין, עד דיתפקו כל חוליות שבשדרה, ושדרה איהו לולב, אם נפרצו עליו פסול, פגוונא דא צריך דלא יפסיק בתמני סרי ברכאן דצלותא, דאינון לקבל ח"י נענועין דלולב.

כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, אפילו נחש פרוך על עקבו לא יפסיק, בגין דח"י עלמין איהו דאחיד בין יהו"ה אדנ', פגוונא דא יאהדונה"י, דסליק לחשבן אמין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דא אפילו נחש פרוף על עקבו לא יפסיק, כשהוא כורע בברוך, ומה דאתמר אבל עקרב פוסק, בגין דהא אוקמוהו (ויקרא יח ה) וחי בהם, ולא שימות בהם.

ועוד כל הפורע פורע בברוך, הא אוקמוהו דצריך לכלול ביה עשר ספירן, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאינון כ' מן ברוך פתר, ר' ראשית חכמה, ב' תרין ההי"ן שכינתא עלאה ותתאה, ו' שית ספירן, הא עשר, ובגיניה אתמר (בראשית יד כ) וברוך א"ל עליון וגומר, ויתן לו מעשר מכל, יוסף בגין דזכה לצדיק ח"י עלמין, דביה צריך למסגד בכל ספירן לגבי שכינתא, זכה להאי חלמא, הדא הוא דכתיב (שם לו ט) והנה השמש והירח וגומר, ונביא דסליק להאי דרגא, שמשא וסיהרא וככביא ומזלי, כלהו יתבין ביה נביעו בנשמתיה, ורוח דנבואה לאתנבאה מפלהו, והאי איהו משתחויים לי, דמפלהו נחית ליה נבואה, ומפלהו אתפלילת נשמתיה, והאי איהו אגרא דאלין מארי דקומה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא, ואינון מארי דרועין, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין רבון עלמא הא מארי דדרועין קא דפקין לפתחא, קלא נפיק ויימא, הא אינון מארי דדרועין בקשורא דתפלין, ובעטיפו דמצוה, דאתמר בהון וישימו על שכם שניהם, כגוונא דשם ויפת, דאתמר בהון (שם ט כג) ויקח שם ויפת את השמלה וגומר, וערות אביהם לא ראו, ערוה איהי מסטרא דחם, ודא איהו יצר הרע, דמחמם גופיה לדבר ערוה (נ"א עבירה), וגלי ערין בעלמא, דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני, דאתמר ביה (שם ג יד) ארור אתה מפל הבהמה, ובגין דהאי איהו מסטרוי, אמר (שם ט כה) ארור כנען וגומר.

ועוד אלין אינון מארי מתנן, דעבדין גמילות חסדים עם שכינתא דאיהי עניא, דאנון (דברים טו יא) פתוח תפתח, נתון תתן (שם י), הענק תעניק וכו' (שם יד), עשרה אינון, והא אוקמוהו חבריא מארי מתניתין, ואלין אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהן, דאתמר בהון (תהלים מז ו) נדיבי עמים וגומר, ידן פתיחן בותרנותא לגבי עניין, דאינון צדיק וצדק, דגמלין עמהון בגלותא גמילות חסדים, באורייתא דאתייהיבת מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב (שם מב ט) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי, אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דמתרוייהו אתייהבו, הדא הוא דכתיב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו.

[תיקוני זוהר - דף לו ע"ב]

ועוד רבון עלמא, קבל דורונא דלהון, דאיהי מתנה טובה דסלקא עליהו, דאתמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה, אלין אינון דהו עבדין צדקה עמה, דאיהי צ' תשעין אמנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה חומשי תורה, מיד וידי אדם (יחזקאל א ח) דאינון חסד וגבורה, הו נפקין מאדם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאיהו עמודא דאמצעייתא, לקבלא דורונא דלהון, ויהבין ליה למלכא, דאלין דלא עבדין גמילות חסדים עם שכנתיה בגלותא, ואינון קמצנין לגבה, דורונא דלהון לכלבא אתמסר, ודורונא דשכינתא צריך למעבד בגינה משהוא חביב דאית ליה, (דף לו ע"ב) כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, ואהבת את יי' וגומר (דברים ו ה), בההוא דאיהו חביב עלך, בההוא זמנא כמה חיון פתחין ידיהו, דאתמר בהון (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת כנפיהם, יהבי דורונא לנשמתא דההוא בר נש, מכמה מתנן טבין, מכמה דרגין דנבואה, ועל פלהו יהיבת ליה שכנתא מתנן, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו, בגין (קהלת ג יג) דמתת אלהי'ם היא, וההוא דאתמר ביה (תהלים קמה טז) פותח את ידיך וכו', יהיב ליה כמה מתנן טבין, ופרנסה לנשמתיה ולגופיה, וכלהו דעאלין, כד נפקין מבי מלכא, יהבין תלת פסיען לאחורא, דלא חזרין כתפיהו לגבי קודשא בריך הוא, דלית דורונא חביבא קדם קודשא בריך הוא כדורונא דשכינתא.

זכאין אינון דרועין דסלקין לה לגביה, תפלין על ידיהו ועל רישיהו, זכאין אינון רגלין וגופא וידין וכל אבר ואבר, דביה סליק דורונא לקודשא בריך הוא, דלית דורונא חביבא קדם קודשא בריך הוא כדורונא דשכינתא, זכאין איהו אבר דעביד ביה מצוה לקודשא בריך הוא, דבגינה נחית קודשא בריך הוא לשרייא בכל אבר דיליה, ועל האי בר נש מכריזין לעילא, הבו יקר לדיוקנא דמלכא.

[תיקוני זוהר - דף לו ע"ב]

בריש הורמנו דמלכא, בוצינא דקרדינותא, לא חוור ולא סומק ולא ירוק ולא אוכף כלל. והאי בוצינא איהו קו המדה, דאיהו אתלבש באוירא, וכד איהי באוירא. איהי סתימא ולא אתחזייא כלל, וכד אתפשטת לאתגליא, נפיק מהאי אוירא נקודה חדא, ומה דאשתאר איהו אור, והאי איהו אור קדמאה דעובדא דבראשית, הדא הוא דכתיב (בראשית א ג) ויאמר אלהי'ם יהי אור, יהי י' אויר, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר. (דף לו ע"ב)

והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור, אתלבשת בגוונין ארבע בהיכלא עלאה, ומאי איהי ב ועלה אתמר (משלי כד ג) בחכמה יבנה בית, ורזא דהאי נקודה איהי מדיד חמש גוונין, ועליהו אתמר (ישעיה מ יב) מי מדד בשעלו מים ודא א, ושמים בזרת תפן ודא א, וכל בשליש עפר הארץ ודא א, (נ"א א), ושקל בפלס הרים ודא א, וגבעות במאזנים ודא א, דא סליק באוירא, ודא אזיל לצפונא, ודא לדרומא, הדא הוא דכתיב (קהלת א ו) הולך אל דרום וסובב אל צפון, תרין אחרנין סובב סובב לגבי מזרח ומערב, דאינון פלהו נקודי כגלי ימא, דא סליק ודא נחית.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואינן פחותא חורא דעינא, דאיהו אסחר עינא, וכחוטא ירוקא ואוכמא וסומקא ותכלא, אלין גלגלין פלהו סחרין לההוא נקודה, ואיהי מדה לכלהו, איהי בארבע, וסלקא בעשר, ורזא דמלה יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אלין אינן ארבע גוונין דסלקין בעשר, ואנן פלהו להביות אשיות, ועליהון אתמר (דברים ד כד) פי יהו"ה אלהיך אש אכלה הוא, שבע אינן מהאי עשר, ואינן לקבל שבעה רקיעין, ואינן שבע ספיראן, ובין כל חד וחד חמש מאה שנין, והכי פותיא דכל רקיעא ורקיעא חמש מאה שנין עד דסלקין פלא למדה ידיעא דאיהי נקודה חדא, לחשבן ידיעא, והכי איהו רזא דחושבנא כגוונא דא [ציור] תשע נקודין אינן לכל סטר, דאתפלין בנקודה דחלל דילה, ובגינה אתמר (שמות לא יד) מחלליה מות יומת וכו'.

[תיקוני זוהר - דף לח ע"א]

קם ההוא סבא ואמר לו רבי רבי באומא ערך בהאי נקודה טמירא עלאה, נחית הכא לגלאה רזא טמירא, ולא ליקרא דיילי עבידנא, אלא ליקרא דשכינתא, לאחזאה יקרא דהאי נקודה טמירא גניזא, דאתמר בה (איוב כח כא) ונעלמה מעיני כל חי, ועלה אתמר נתיב לא ידעו עיט וגומר, אדהכי הא רבי סליק לעילא באוירא לנטלא רשו מההיא נקודה דאיהי גניזא תמן, והא קא נחית בעמודא דאשא דאיהי תבל דפומא, דביה (דף לח ע"א) חיוון רצין ושבין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א יט) והחיות רצוא ושוב וגומר, ואמר בראשית תמן ב"ת.

סדר הלימוד ליום ל אב [יום 325 בשנה]

תקונא תשרי

בראשית תמן ב"ת, והאי בת נקודה סתימא באוירא, עלה אתמר (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין, איהי ודאי גניזא באור, ובה אתעביד אויר, ובגינה אתמר (שמות ג ב) וירא מלאך יהו"ה אליו בלבת אש מתוך הסנה, חמש זמנין אדפיר סנה, וחמש זמנין אור אינן לקבליהו בעובדא דבראשית, ואינן (בראשית א ג ד) יהי אור, ויהי אור, את האור כי טוב, ויבדל אלהי"ם בין האור, ויקרא אלהי"ם לאור.

ואינן חמש תקונין דמדה, דאינן לקבלייהו אאאא, ועליהו אתמר (ישעיהו מ יב) מי מדד בשעלו מים דא חסד, ושמים בזרת תפן מאי זרת דא גבורה, וכל בשליש דא עמודא דאמצעיתא דאיהו תליתאי, ושקל בפלס הרים דא נצח, וגבעות במאזנים דא הוד, ואינן ברזא דאת ה', דהאי נקודה מדיד בהון ה' נקודין.

דאיהי דנפיק מגו אוירא דכיא, דאיהו כתר עלאה, ובגין דאלין חמש מדידין אינן ברזא דה' עלאה, איהו אויל בהון חמש מאה שנין בין כל חד וחד, ורזא

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלויתא ברחמי - [דף 3543]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דמלה עין החיים מהלך חמש מאות שנה, ובין כל חד וחד חמש מאות שנה, ובעובי דכל חד וחד חמש מאות שנה, דכלהו סלקין במתקלא דחמש חמש לכל סטרא.

ורזא דמלה ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד, וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית, וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה (שמות כו כו), לירכתים אינון ירכי קשוט, ימה, מאי ימה דא שכונתא עלאה, ההוא דאתמר ביה (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה רקיע.

ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקיא אפילו פחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא, ווי לון מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיהו מח יח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוייהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוייהו.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, פאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואלין אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו גין סדרים דאתמר בה (שיר ד יב) גן נעול אחותי כלה, גן נעול מסטרא דם סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח, ובשבת בגין דלא תהא פנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגבייהו דאינון נשמתין יתירין.

[תיקוני זוהר - דף לח ע"ב]

ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולימים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה תהיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה פנגד מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיהו סא יא). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודה.

ובזמנא דהיא ם סתימא אתפתחת, לא אתפתחת אלא בפיוסא, כמה דאת אמר (שיר ה ב) פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל, והאי פיוסא לגבי ו'

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

דְּאִיהוּ מִפְתָּחָא דְסִתִּים לָהּ, וּבְגִין דָּא פְתַחֵי לִי בְיוֹמָא קְדָמָאָה, לְמָאן לָאֵת י' דְּאִיהִי נְקוּדָה דְקָמ"ץ, כַּד אֲתַפְתַּחַת אֲתַפְתַּחַת בְּפִתַח דְּאִיהוּ ו', כַּד סִתִּים סִתִּים בְּקָמ"ץ, וְאִיהוּ י"ו טְפָה וְזֵרַע דְּאֲתַמְשֵׁךְ מִבְּיָתָהּ.

וּבְגִין דָּא פְתַחֵי לִי בְיוֹמָא קְדָמָאָה לָאֵת י' דְּאִיהִי נְקוּדָה דְקָמ"ץ, אַחֲוֵתִי בְיוֹמָא תְנִינָא, רַעֲיִתִי בְיוֹמָא תְלִיתָאָה, דְּאִיהוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא, יוֹנְתִי בְיוֹמָא רְבִיעָאָה, תַּמְתִּי בְיוֹמָא חֲמִשָּׁאָה, תַּם עוֹנָךְ בֵּת צִיּוֹן, שְׂרָאֲשֵׁי בְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, דְּאֲתַמְר (בְּרַאשִׁית מִזּו לָא) וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמָּטָה דְּאִיהוּ יוֹם הַשְּׁשִׁי, נִמְלָא טַל בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, דָּא טְפָה י' וְדָאִי, וְדָא נְקוּדָה דָּאֵת ב'.

וּבְגִין דָּא זִוּוּגָא דְתַלְמִידֵי חֲכָמִים מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת, לְיִרְתָּא הֵחִיא טְפָה דְּאִיהִי חֲכָמָה, ט"ל תּוֹרָה לְבַנְיָהּ, וְלֹא לְמַגְנָא אוּקְמוּהוּ זְכוּרִים לְבִרְכָה, כָּל הָעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה טַל תּוֹרָה מִחַיֵּיהוּ.

גַּל נְעוּל (שִׁיר ד' יד) גַּל אִיהוּ כְּמוֹ גַּלְגַּל, אִיהוּ רְמִיז דְּבֵיהּ מַעֲיָן חֲתוּם דְּאִיהִי י', וּמִיד הַשְּׁקוּ הַצֵּאן דְּאִינוּן אַבְרִין קְדִישִׁין, דְּאֲתַמְר בְּהוּן (יְחֻזְקָא לַד לָא) וְאַתָּן צִאֲנִי צֵאן מְרַעֲיִתִי אָדָם אַתָּם, כְּלָהּ רֹעִים, וּמִשָּׁה עַל כְּלָהּ, דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת ב טו) וַיֵּשֶׁב עַל הַבָּאָר, וְכַתִּיב (תְּהִלִּים צ א) תִּפְלָה לְמִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים וְכוּ', אִיהוּ שׁוֹלְטָנוּתִיהּ בְּשַׁבְעָה רְקִיעִין.

צְדִיק אִיהִי רְקִיעַ דְּפִלִּיג בֵּין מִיָּא לְמִיָּא, בֵּין יָם עֲלָאָה דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, וּבֵין יָם תַּתָּאָה דְּאִיהִי אִימָא תַּתָּאָה, וְעֲלִיָּה אֲתַמְר אֵין בֵּין מַיִם הָעֲלִיּוֹנִים לְמַיִם הַתַּתְּחוּבִים אֲלָא כְּמִלָּא נִימָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין, וְהֵאֵי נִימָא אִיהוּ צְדִיק, וְלֹא לְמַגְנָא אוּקְמוּהוּ קְדָמָאִין, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְּדִיקִים אֲפִילוּ כְּחוּט הַשְּׁעָרָה.

וְלִית נִימָא וְנִימָא דְשַׁעְרָה דְּעֲתִיקָא קְדִישָׁא דְלָא נִפְקָא מִמְבוּעָא עֲלָאָה, וְהֵאֵי נִימָא אִיהוּ ו', מְבוּעָא דִּילִיָּה י', דְּסִלְקָא בְּאוּרָא עַד אֵין סוּף וְנַחְתָּא עַד אֵין תַּכְלִית.

וְאִיהִי עֶשֶׂר, וּבְגִינָה אֲתַמְר (שְׁמוֹת כו טז) עֶשֶׂר אֲמוֹת אַרְבַּךְ הַקֶּרֶשׁ, אֲמוֹת אֵינוּן מְאוֹת בְּהַפּוּכָא, וְאִמָּה וְחֲצִי הָאֲמָה רַחֲב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד, דָּא רְזָא דְשַׁעוּר קוּמָה, דְּאִיהוּ אֲזִיל עַל ק"ו הַמְדָה, מֵאֵי ק"ו דָּא אֵת ו', דְּאִיהוּ מְדָה לְכָל שַׁעוּרָא דְגוּפָא.

אִיהוּ מְדָה בֵּין עֵינָא לְעֵינָא, וְעֲלָה אֲתַמְר (שִׁם ה טו) אֲצַבַּע אֱלֹהִים הִיא, אִיהוּ שַׁעוּרָא דְּאוּרְכָא דְּחוּטְמָא וְאִיהִי שַׁעוּרָא דְּכָל אֲצַבַּעָא וְאֲצַבַּעָא וְשַׁעוּרָא בֵּין אֲצַבַּעָא לְאֲצַבַּעָא ו' (נ"א י'). י' אִיהִי מְדָה דְשַׁפָּה, וּמְדָה דְכָל עֵינָא וְעֵינָא בְּעִגּוּלָא, וּמְדָה דְפָן וּפָן דְאַנְפִּין, וּמְדָה דְקָמ"ץ סִתִּים, וְכַד אֲתַפְתַּח קָמ"ץ אֲתַפְתַּח בְּחִמְשׁ אֲצַבַּעִין בְּרְזָא דַּהּ, דְּבַהוּן הֵאֵי קוּ אֲזִיל חֲמִשׁ מָאָה שְׁנִין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[תיקוני זוהר - דף לט ע"א]

וכד (ס"א ו' כד) נחית לתתא לגבי צדיק אתקרי שיעור, וכד סליק לעילא לגבי אימא עלאה אתקרי קומה, ורזא דמלה (שם טז יח) וימדו בעמר דא שכנינתא עלאה, דאיהי עמר לגלגלת, דאיהי גלגלתא דרישא, ושכנינתא תתאה איהי ספירת העומר, דבה מני שבע יומין דאינון שבע שבתות, דאית בהון ארבעין ותריין יומין דשיתא דכל שבוע, ושבע (דף לט ע"א) שבתות הא מ"ט (נ"א דמטטרו"ן), דאינון מ"ט אנפין טהור, שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דבהון אתדפיאת שכנינתא תתאה לגבי בעלה, במקוה דילה, דאיהו מקוה ישראל יהו"ה, ואיהו שיעור קומה, דהכי אינון אתוון דמקוה קומה, ואינון סתימא ברזא דא, [ציור] דתשע נקודין לכל סטר, בנקודה דאמצעייתא אשתלימו לארבעים סאין, איהו שיעורא דמקוה, דביה אתדפיאת אתתא לבעלה.

וקדם דאתדפיאת, צריך למנאה שבעה יומין דדכיו, לאשלמא בהון מ"ט פנים דכיו דאורייתא, ובהון אתחברת אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה ביומא דשבועות, דאינון דו פרצופין דאדם, וחבורא דתרוייהו רח"ם, דאיהו רמ"ח פקודין דעשה, ורזא דמלה (שמות יג ב) קדש לי כל בכר פטר כל רחם, בהאי חבורא דשבועות מתקרבין כל פקודין דעשה, כעצמים בבטן המלאה (קהלת יא ה).

ובהוא זמנא, כל אינון אברין מקבלין על ידי צנורין דא מן דא, הדא הוא דכתיב (שמות כו ה) מקבילות הללאות אשה אל אחתה, וכד אינון מקבלין, כל ספיראן מקבלין דא מן דא, ומלאכין לתתא מקבלין דין מן דין, כמה דאת אמר ומקבלין דין מן דין, וכל חד וחד יהיב רשו לחבריה, לאעלא בתחומא דחבריה, כמה דאת אמר ונותנין רשות זה לזה.

ומאן גרים דא, ישראל כד מקבלין דא מן דא, בין באורייתא בין בממונא, גרמין לקבלא לעילא דא מן דא, ולאשפעא דא לדא, וכלא על ידי צנורין, הדא הוא דכתיב (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה וגומר, ומאי אמרי דא לדא, אבע מימיה. קול שני ריעים אני שומע.

ואינון לקבלייהו תרין שפון דאתקרון אפיקי מים, ומאן נינהו נצח והוד, דאתקרון שקתות המים, ותרוייהו אתשקיין על ידא דצנורא דאיהו עמודא דאמצעייתא דכליל פלא, ואיהו ברית דכלילן ביה כל אברין דגופא, כל צנורין אינון אתשקיין מן את ו', דאיהו נהר דנגיד ונפיק מעדן, ואיהו צנור דנפיק ממעינא דמיא דאיהו י', ומניה אתפשטא ה' דאיהי ים עלאה.

ותא חזי תשע נקודין אינון מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלהו אתקריאו צנורין ומבועין לאתוון, דאינון כלילן בקרקע, דאיהי שכנינתא תתאה, דאתקריאת ג"ן, כלילא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתלת וחמשין סדרין דאורייתא, ועלה אתמר גן נעול אחתי כלה, גל נעול מעין חתום, חתום ודאי, בגין דאיהי בתולה ואיש לא ידעה, ואיהי חכמת שלמה, דעלה אתמר (מלכים א ה ו) ותרב חכמת שלמה, אתרביאת מכל שקיו דכל ספירה וספירה, על ידא דההוא צנורא דאיהו ו', עד דמטיאת לההוא מבועא עלאה דאיהי י' עלאה חכמת כל בני קדם, ובההוא זמנא אתעבידת איהי תגא ברישא דאת ו'.

ותא חזי, שכנינתא תתאה פד איהי אתשקיא מן נקודין, אתקרי חר"ק חל"ם שור"ק, למאן לההוא צנור דאיהו ו', דכלילן שית צנורין, דכלהון משיית אתון, דאינון אבגית"ץ וכו', שית צנורין אינון דתליין מניה, ואיהו כליל שית אחרנין, וכלהו סלקין למ"ב, אתקריאת חר"ק חל"ם שור"ק דההוא צנור, פגוונא דא ו'.

והכי אתקריאת לגבי י', והכי לגבי ה', ורזא דמלה אני ראשון ואני אחרון וכו', ולזמנין איהי עטרה על רישא דאת ו', פגוונא דא [ציור] ורזא דמלה נוטה שמים פריעה, ודא רזא דרישא דאת א, ולזמנין נחית

[תיקוני זוהר - דף לט ע"ב]

תחותי פגוונא דא א קמ"ץ, פד סלקא על רישא אתקריאת תגא זרק"א, בההוא זמנא אתמר בה (משלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה, ואתקריאת חל"ם, וכד נחתת תחותיה אתקריאת חיר"ק, ואיהי (דף לט ע"ב) לח"ם, דהכי איהו חל"ם בהפוך אתון לח"ם, ודא איהו לחם אבירים אכל איש (תהלים עח כה), דאתמר ביה (שמות טו ג) יהו"ה איש מלחמה, מסטרא דחכמה אתקריאת חל"ם, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא אתקרי שור"ק, כמה דאת אמר (ירמיהו ג כא) ואנכי נטעתוך שור"ק כלה זרע אמת, ההוא דאתמר ביה (מיכה ז כ) תתן אמת לייעקב, מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק, ובהפוך אתון חק"ר, ובגינה אתמר (איוב יא ז) החקר אלוה תמצא, ואיהי קרח הנורא, דאיהו שמא תליתאה דצלותא, דאתמר ביה הא"ל הגדול הגבור והנורא, הנורא איהו עמודא דאמצעיתא.

ושור"ק איהו טמיר וגניז, מסטרא דצדיק דאיהו ברית, אור גנוז. דאיהו ר"ז כחושפן אור, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, אור זרוע לצדיק, ודא הוא אור הגנוז לצדיקיא, דחמש אור דלעילא מניה פלהון אינון באתגלייא.

ומאי ניהו, תלת אור סגו"ל, ותרין אור שב"א, פד סלקא על גדפיהו דתרין נקודין דאינון שב"א, אתעבידת שור"ק, ורזא דמלה (שיר ב ה) סמכוני באשיות, וכד נחתת איהי תחות צר"י אתעבידת סגו"ל ועליהו אתמר רפדוני בתפוחים, ומאי ניהו אלין אשיות, אינון תרי אשות, דאינון איש ואשה, אשא חוורא, ואשא סומקא, דתמן אב ואם, דאינון י"ה, ואינון אנפי דינא ואנפוי דרחמי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמאי בעאת לאסתמכא תמן, בגין דאינון תרין גוונין דשושנה, חוור וסומק, רחמי ודינא, דאינון חסד וגבורה, ותמן ריחא דשושנה, ודא איהו עמודא דאמצעייתא, ובגין דארתת ביה, אמרת סמכוני באששות, וביה אתעבידת סגול, כד נחתא רפדוני בתפוחים, אלין אינון תרי סמכי קשוט, דאינון חוור וסומק, ובגין דארתת באת ו' דאיהי בברית, אמרת רפדוני בתפוחים.

וכד אתחברת ביה אתעבידת סגול, מה דהו צר"י אתעביד צייר, הדא הוא דכתיב (בראשית ב ז) וייצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה וגומר, ויצמח יהו"ה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וגומר, דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי למינו, ובהאי אתר איהו רחימו דילה בחבורא ויחודא דבעלה, ובגין דא אמרת (שיר ב ה) כי חולת אתבה אני.

וכד ישראל חאבין בברית מילה, אתפסיק גביעו דנקודין מאתוון, דכלילין בשכינתא תתאה, ואשתארת יבשה, בההוא זמנא מה כתיב בשור"ק חיר"ק, שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו (איכה ב טז), קמץ פת"ח דא סגיר ודא פתח, אלין תרין אינון דסגרין ופתחין מבויעין דאינון נקודין, לגבי אתוון, ואת ו' כד איהו נטוי על רישי אתוון עלאין אתקרי רפ"ה, וכד איהו במציעו דאתוון אתקרי דג"ש, אתוון אלין אינון חיוון, דאתמר בהון (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, רצוא בדג"ש ושוב ברפ"ה.

כתרין דאתוון דאינון תליין במחשבה, דאינון פגוונא דתגין, נקודין תליין בדבורא, אתוון תליין בעובדא, שבע זיינין אינון פגוונא דא [ציור] [ציור] י"ו איהו ז', לא צריכין תגין, דאינון אתוון אתקרון תגין פגוונא דא יהו"ה.

[תיקוני זוהר - דף מ ע"א]

תגין תליין במחשבה דלבא ומוחא, נקודין בדבורא דפומא, אתוון בעובדא דאברין, ומאלין נקודין וטעמי ואתוון, עביד ההוא סתים וגניז פרסייא טמירא עלאה, ועליה אתמר (איכה ה יט) אתה יהו"ה לעולם תשב וכו', מאי אתה, ההוא דאתמר ביה (ישעיהו כה א) יהו"ה אלהי אתה ארוממך, בההוא דאתמר ביה (חבקוק ג ו) רום ידיהו נשא, ובגיניה אתמר למי נושאים כפים לרום השמים, הדא הוא דכתיב רום ידיהו נשא, ומאי ניהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו חכמה כ"ח מ"ה, ועליה אתמר (דף מ ע"א) (תהלים קיא ו) כ"ח מ"עשיו ה"גיד לעמו, והאי איהו כ"ח פרקין דידין דמלכא עלאה, דאינון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, כנויין דיחודא עלאה, דאיהו יהו"ה אלהינ"ו יהו"ה, ובגין דאסתלק האי חילא מישראל, אתמר בהון (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודף.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יו”ד ה”א וא”ז ה”א, אינון עשר אצבעאן, דאתמר בהון (שיר ח יד) ידיו גלילי זהב, דבהון כ”ח פרקין, דאינון כ”ח אתוון דעובדא דבראשית, ובגין דא יהו”ה אלה”י אתה, ומאי אתה, ההוא דאתמר ביה (תהלים צג ב) נכון כסאך מאז מעולם אתה, ומאי נכון, דא נאמן יושב ונאמן עומד באמצע, הדא הוא דכתיב (ישעיה מד יג) כתפארת אדם לשבת בית, ומאי מאז, אלא ההוא דאתמר ביה (שם נח ט) אז תקרא ויהו”ה יענה, ומאי א”ז אלין תמניא אתוון דאינון יאהדונה”י דסלקין לחושבן אמין.

ודא איהו העונה אמן בכל פחו, בההוא כ”ח, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, העונה אמן בכל פחו קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ובגיניה אתמר (תהלים צג ב) נכון כסאך מאז מעולם אתה, וביה (איכה ה יט) אתה יהו”ה לעולם תשב, אתה, ההוא דאתמר ביה אבינו מלפנו אבינו אתה, ומאי גיהו אבינו אב הרחמן.

ואיהו כליל כל אתוון דאורייתא, ומאי גיהו אורייתא דבכתב עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר ברוך אתה, וכד ישראל קיימין בעמידה דצלותא, איהו יתיב על כרסיא, ובגיניה אתמר בההוא זמנא אתה יהו”ה לעולם תשב כסאך לדור ודור, ומאי גיהו לדור ודור, אלא ההוא דאתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור בא והארץ לעולם עמדת, ולית דור פחות מששים רבוא, ומאי גיהו, משה דשקול לשתי רבוא מישראל, ודרגא דיליה אספקלריאה דנהרא.

בזאת יבא אהרן אל הקדש (ויקרא טז ג), תא חזי אין אדם מפיק רצונו מיהו”ה אלא בזאת, דעלה אתמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהו”ה, ודא היא עת לעשות ליהו”ה (תהלים קיט ככו), וכמה עתות יש, ועלייהו אתמר (ויקרא טז ב) ואל יבא בכל עת, ושלמה אמר (קהלת ג ד) עת לשחוק וכו’, דאינון כ”ח עת, ועל דא קודשא בריך הוא אמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, דאיהו קדש ישראל ליהו”ה.

וכד שכינתא דאתקריאת זאת עם ישראל, כמה דאת אמר (ויקרא כו מד) ואף גם זאת בהיותם וכו’, מאי אינון אמרין לה (שיר ו א) אנה הלך דודך היפה בנשים, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה תחנונים וצלותין, בציצית ובתפלין, בשבתות וביומין טובין, דעלייהו אתמר (שמות לא יז) ביני ובין בני ישראל היא לעולם, אות ברית מילה, אות דשבת וימין טבין, ואות דתפלין.

עלה אתמר (תהלים לב ו) על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא, מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהו”ה (משלי יח כב), ויעקב בריך לבנוי בזאת, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם אביהם, ודוד בזאת הפיק רצונו מיהו”ה כשנלחם עם אויביו, כמה דאת אמר (תהלים כז ג) אם תחנה עלי מחנה וכו’, בזאת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אני בוטח, והנביא פשראה את ישראל בגלות, לא ראה להם מנוחה אלא בעבור זאת, ופונקנא דישראל לא ייתי אלא בזאת, הדא הוא דכתיב (איכה ג כא) זאת אשיב אל לבי על פן אוחיל, ויהודה לא אתבריך אלא בזאת, הדא הוא דכתיב (דברים לג ז) וזאת ליהודה, ומשה לא בריך ית ישראל אלא בזאת (שם א) וזאת הברכה, ומי שלא שת לבו גם לזאת, עליה כתיב (תהלים צב ז) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.

[תיקוני זוהר - דף מ ע"ב]

וכיון שהאדם בה יפיק רצונו, ובה משיג השם, שזהו סוד על זאת יתפלל כל חסיד, על זאת ודאי, לשם יהו"ה שהוא על זאת, למה תקנו בשחרית למדה ידועה, וכן במנחה למדה ידועה, וכן בערבית למדה ידועה, וכן בשבת למדה ידועה, וכן ביום טוב למדה ידועה, וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה, אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שהו"ה היא על כל ספירה (דף מ ע"ב) וספירה, כמו שאמר דוד (ד"ה א כט יא) לך יהו"ה הגדולה והגבורה וגומר, ואין לך פעולה בתחתונים אלא על ידי מלכות, שנאמר בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, אבל בזמן שצריך קודשא בריך הוא להצדיק לצדיק, ולעשות עמו צדקה שהיא מלכות, עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות, ונקראין צדיקים על שמו, יהו"ה נקרא על שמו צדיק, שנאמר (תהלים קמה יז) צדיק יהו"ה בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בצדקה, אין צדקה אלא תפלה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, וזהו צדקה תרומם גוי (משלי יד לד), ועליו נאמר לאברהם (בראשית טו ו) ויחשבה לו צדקה, וכשהוא רוצה בה נאמר בה (ישעיה נט יז) וילבש צדקה כשרין.

מצד ה היא צדקה, ומצד י היא פובע על ראש צדיק אות ברית, עטרה בראש כל צדיק, ומצד ו נאמר בה (איוב יא ט) ארוכה מארץ מדה, מצד ה עליונה ורחבה מני ים.

וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה, כל הספירות כלולים בהם, ונקראים נביאים, ומלכות היא דמיון כלם, שנאמר (הושע יב יא) וביד הנביאים אדמה, כמו שאמר הנביא (שם) ודברתי על הנביאים וגומר, שהיא כמו האספקלריאה שכל הפנים נראין בה, פן כל הספירות מראין בה פחם ודמיונם וצורתם, לכל נביא פפי השגתו למעלה, וכמו פן למטה היא מתלבשת בפסא הכבוד, ובכל המלאכים, והאופנים וחיות הקדש, ובכל הרקיעים, והפסאות שבהם, והמלאכים התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר (קהלת ה ז) כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם, וכן בכל פוכב ומזל, כמו שכתוב (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, וזהו וביד הנביאים אדמה (הושע יב יא), ולכל אחד נדמה פפי כחו שהיא נשמתו, והבן אמן בכל כחו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יהו"ה הוא בכתר, שהיה קודם שנברא העולם הוא וישמו לבד בפתר, כשברא העולם במדת ראשית ירד עליו, ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה, כמדליק נר מנר ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה, עד אין סוף ואין תכלית.

ומי שמכיר אותו בזאת, כמו שמכיר אותו בעליונים ובתחתונים, בעבור שהיא כלולה מהעליונים, ואיחי יחוד וקשר כלם, והיא מתלבשת בתחתונים, ועל זה אמר הנביא (ירמיה יט כג) אל יתהלל המתהלל פי אם בזאת, היא אתקריאת נבואה מסטרא דנביאיא, חכמה מסטרא דחכימיא, דכל ספירן אתקריאו חכמים.

וכ"ח אתון אינון לכל עובדא דבראשית, וכלהון אינון בין לכתובה בין לכל מלה דיתעביד בדין, דעובדא דכ"ח פרקין אינון בעשר אצבעאן, ודא איהו רזא מהכח אל הפועל, וכלא בחכמה, ורזא דמלה (תהלים קד כד) כלם בחכמה עשית.

אית חכמ"ה מסטרא דאתון, ואית חכמה מסטרא דנקודין, דאתון אינון בת קול, ובהון רזא דדבורא לדרשא ולכל מלה דתלייא בדרשא, תגין אינון למחשבה, ואינון ברזא דהאי קרא (שמות לא ד) ולחשוב מחשבות וכו', וכלהון תליין בשכינתא תתאה, ואיחי כללא דכלהו.

וברזא דא תשכח טעמין ונקודין ואתון, והכי בכל את ואת, ורזא דמלה [ציור] תלת תגין לעילא כמו זיגין דספר תורה, בה רשימין (ס"א רמיון) פתרין ונקודין ואתון, והכי בכל את ואת, ש שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות, ב' תרין דרועין גדולה גבורה, ת' תפארת, ביה שקיל שבת לכל אורייתא, תלת פתרין דש תלת ספירן עלאין, וכלהו כלילן בתיובתא. דאיחי שכינתא עלאה, ועלה אתמר תפלת כל פה.

[תיקוני זוהר - דף מא ע"א]

והא עמודא דאמצעייתא אתקרי תפלת כל פה, אלא (כל) איהו ב"ן י"ה מן בינ"ה, ואיהו עמודא דאמצעייתא, איהו ממוצע בתלת אתון דאינון יה"ו, דאתפלילן בבניה, ואיהו ממוצע פגופא בין תרין דרועין, ואיהו (דף מא ע"א) אות בצדיק, דאיהו פליל בא"ת, דאיחי שכינתא תתאה פלילא מא ועד ת', ואיהו פליל תלת ברכאן דצלותא קדמאין, ותלת בתראין, ואיהו פליל תרין וו' דאתמר בהון (שמות כח ז) על שתי קצותיו וחבר, דאינון (נ"א ואינון) י"ב ברכאן דצלותא דאתקריאו אמצעיות, וכלהו ח"י ברכאן דאתפלילן בה דאינון תלת ווי"ן, (נ"א דאתמר בהון יו"ד ה"א וא"ו ה"א), דאיהו דו פרוצופין, ודא איהו שעור קומה, דאתמר ביה (שם כו טז) עשר אמות ארך הקרש, במאי סלקת לעשר באת י'.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קם סבא חד פתח ואמר, ודאי ה' אית בה תלת ווי"ו, דאינון ח"י ברכאן, פגוונא דא [ציור], דאתמר בהון (משלי י ו) וברכות לראש צדיק, מאי ראש צדיק דא עמודא דאמצעיתא, דביה שריין ח"י ברכאן דה' עלאה, ומניה אתמישכו לה' זעירא על ידא דצדיק, ובגין דא גוף וברית חשבינן חד.

ו' דאיהו במציעות ה"ה, איהו שעור קומה, ואיהו אמה, וסליק (נ"א דסליק) באת י' לעשר אמות, דאתמר ביה (שמות כו טז) עשר אמות ארך הקרש, ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד, דא ו' י', דאיהו ברזא דז', דכל תגין ביה אתקריאו.

שתי כתפת (שם כח ז) חברת דא כתף עלאה וכתף תתאה, דאינון ימינא ושמאלא, ואינון ה"ה, אל שני קצותיו אינון ו' ו', ובהון אתעביד ה' ה' בחבורא, ובגין דא אל שני קצותיו וחבר (שם).

בכל אתר אמה איהי ו', ובגין דא איהי בת ששה טפחים, וחצי האמה דא י', דתרין יודין אינון שעורא דאמה, ואת י' שעורא דילה תלת טפחים, ודא ג', ועשר אמות דא איהו שעורא דגופא דבר נש, לקבל עשרה דברים דאתמר בכוס של ברכה, ולא אשתאר בומנא דא אלא ארבע (ס"א דאסתלק ו' ואשתאר ד' מן דו פרצופין, ושעורא דכלא ו', באת י' סליק לעשר), פמה דאוקמוה.

וכלהו רמיזי בגופא פגוונא דא, בדרועא ימינא תרין אמין מן פרקא לפרקא, וכן בדרועא שמאלא תרין, הא ארבע, וכן בתרין שוקין ד' הא ח', ובגופא תרין הא עשר, דא איהו עשר אמות ארך הקרש, הקשר איהו בהפוף אתוון, בין קשר לקשר.

וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן האחת (שם כו כז), אינון חמש אצבעאן דיד ימין, וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית חמש אצבעאן דיד שמאלא, ואינון חמש אצבעאן פלהו מדה לבריחים, ואינון מי מדד בשעלו מים וגומר (ישעיה מ יב), והא אוקמוהו, ואינון א א א א חמש נקודין אלין, דאנון קמ"ץ צר"י חל"ם חיר"ק שר"ק, אינון ברזא דאלהי"ם, דהכי סליק בחשבון, ורזא דאלהי"ם מלא י"ה, ודא איהו (נ"א יה"ו) בינה ודאי.

והכי ברזא ה' אלפי"ן כלילין בה' תתאה, ואלין אתוון אינון תלת נשמה רוח ונפש, ה' זעירא גופא בית קבול דכלהו, פתילה (ס"א פתיל ה') דאתאחדן ביה תלת גוונין דשרגא, דאיהו נר יהו"ה נשמת אדם (משלי כ כז), זית מזתים דא צדיק, דאתמר ביה שמן זית נר, פתית דכתיש פתישא באינון אתין (ס"א זיתין) דאינון אברי גופא, ודא ברית מילה, לגבי שכינתא דאתקריאת גד.

[תיקוני זוהר - דף מא ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְרָזָא דְמַלְהָ וְהַמֵּן כְּזֹרַע גַּד הוּא (במדבר יא ז), בְּהֵהוּא יו”ד אֲתַעְבִּידָת גִּיד, וְאֲמַאי אֲתַקְרִיאָת גַּד, בְּגִין דְּאִיהִי כְּלִילָא מִזוֹ סְפִירָאן דְּסִלְקִין לְחוּשְׁבַן גַּד, וְאֲמַאי אֲתַקְרִיאָת מִן, בְּגִין דְּכָלָא לָא יָדְעוּ מַה הוּא, דְּנַחֲתִית לִוְן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִן דְּאִיהוּ כְּזֹרַע גַּד חוּר, וְעֵינֵנו כְּעֵין הַבְּדֵלָח (שם), דְּאִיהוּ חוּר מְסִטְרָא דִּימִינָא, וְטַעְמוֹ כְּצַפְיִחִית בְּדָבָשׁ (שמות טז לא) מְסִטְרָא דְשִׁמְאֵלָא, מַה הוּא, כְּלִיל מַעֲשֵׂר אֲתוּוֹן דְּאִינֹן (דף מא ע”ב) יו”ד ה”א וְא”ו ה”א, וְדָא מִנָּא דְאֹרִייתָא, וְסִלְקִין לְחוּשְׁבַן מ”ה, וְלָא יָדְעוּ מ”ה הוּא.

וְעַרְב רַב שְׂאִילוֹ בְּשָׂרָא וְיַהֲיֵב לִוְן, וְמַה כְּתִיב (במדבר יא לג) הַבְּשָׂר עוֹדְנֹו בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרֵם יִכְרֹת וְאָף יִהוּ”ה כו’, וְהָאִי בְּשָׂר הָא אוֹקְמוּהוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין בְּבְשָׂר הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, דָּא מִנָּא דְאֲכָלוּ עַרְב רַב, וְעַם כָּל דָּא אָמְרוּ עֲלָה אִין דְּבַר טָמֵא (ס”א רע) יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם.

וְרָזָא דְהָאִי בְּשָׂר מְאִי נִיהוּ, אֲלָא כְּמַה דְאֲתָא אָמַר (בראשית ו ג) בְּשִׁגְם הוּא בְּשָׂר, וְרָזָא דָּא לְחַכְמֵי לְבָא אֲתַמְסֵר, וְהָאִי בְּשָׂר בְּהַפּוּכָא שְׁב”ר, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר (שם מב יט) שְׁבַר רַעְבוֹן בְּתִיכֶם, אִם זָכוּ בְּשָׂר קִדְשׁ, דְּאֲתַמַּר בֵּיה (איוב יט כו) וּמִבְּשָׂרֵי אֲחֻזָּה אֱלוֹ”ה, וְאִם לָא נְטָרִין בְּהָאִי בְּשָׂר אוֹת בְּרִי”ת, אֲתַהַפֵּךְ לִוְן בְּשְׁב”ר. (ס”א מצאתי) וְתָא חֲזִי כָּל שְׂמָא דְאִיהִי מִן תְּרִין אֲתוּוֹן כְּגוֹן כִּי בִי”ה יְהוּ”ה צוּר עוֹלָמִים (ישעיה כו ד) תְּלִיא מִן חֲכָמָה, וּמִן תְּלַת אֲתוּוֹן תְּלִיין מִן בֵּינָה, וּמִן אַרְבַּע תְּלִין מִן שְׂכִינְתָא תַתְּאָה, וּמִן חֲמֵשׁ תְּלִיין בְּחֲמֵשׁ סְפִירָן, וּמִן שֵׁית תְּלִיין מִן צְדִיק, וּמִן שְׁבַע וְתַשְׁעָה בֵּיה, מִן עֶשֶׂר בְּשְׂכִינְתָא תַתְּאָה, דְּאִיהִי עֲשִׂירִית הָאִיפָה סֵלֶת, וּבָה מַעֲשָׂרִין, וּבְגִין דְּאִיהִי כְּלִילָא מַעֲשֵׂר, אֲתַמַּר בְּה אִין שְׂכִינָה שׁוּרָה בְּפָחוֹת מַעֲשָׂרָה (כאן חסר).

וְרָק”א הָאִי תְּגָא אִיהִי י’, וְחוּטָא דִילָה ו’, וְהָא אוֹקְמוּהוּ כּוֹרְכִין אֲתָ שְׁמַע עִם וְאֶהְבֵת אֲתָ וְלָא הוּוּ מְפַסְיָקִין, בְּגִין דְּאֲתָ י’ אִיהִי אֲבָנָא מְרַגְלִיתָא קְדִישָׁא יְקָרָא, קִירְטָא אִיהִי שְׁפָה, כְּלִילָא מְחַמֵּשׁ תְּקוּנִין דְּאִינֹן אַחַה”ע בּוּמ”ף וְגוּמַר, וְדָא ה’ זַעֲרָא, חֲמֵשׁ אֲבָנִין דְּקִירְטָא דָּא ה’ עֲלָתָה, דְּאִינֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוּ”ה אֱלֹהֵינֵנוּ יְהוּ”ה, אֲתַעְבִּידוּ ה’ אֲבָנִין אֲחַד.

כְּרִיכוּ דְכוּלָּהוּ ו’ דְּאִיהוּ כְּלִיל שֵׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא, דְּאִינֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוּ”ה אֱלֹהֵינֵנוּ יְהוּ”ה אֲחַד (דברים ו ד), וּבְהֵהוּא כְּרִיכוּ צְרִיךְ לְסַחְרָא קִירְטָא וְלְאַרְכָּא בְּה, הָאִי אֲבָנָא כְּלִילָא מְחַמֵּשׁ, (נ”א מעשר), עַד דְּסִלְקִין לָה עַד אִין סוּף, וְרָזָא דְמַלְהָ לְמַעַן יֵאָרֶךְ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ (שם יז כ).

כִּד הָאִי אֲבָנָא בְּעָאֵת לְמַעַבְד דִּינָא בְּעַמְלָק, אוּ בְּסִטְרִין אַחְרָנִין, וְכֵן בְּחִיבִין, נְטָלָא מְגַבְוֵרָה, וְאֲתַכְלִילֵן בְּה כָּל סְפִירָאן, וְאֲתַקְרִיאוּ בְּה כְּלָהוּ גְבוּרוֹת, וְכִד בְּעָאֵת לְמַעַבְד חֲנָא וְחֲסָדָא בְּעַלְמָא, נְטָלָא מְחַסֵּד, וְכְלָהוּ סְפִירָן אֲתַכְלִילֵן בְּה וְאֲתַקְרִיאוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חסדים, וכד בעאת לרחמא על עלמא, נטלא מעמודא דאמצעייתא, וכלהו ספירן אתפלילו בה, ואתקריאו רחמי.

והאי י' איהי בכל סטרא, אם פן במאי אשתמודעת פד נטלא מאבהן, אלא בנקודה, פד איהי נקינדא מסטרא דקמ"ץ נטלא מחסד, וכד איהי נקינדא מסטרא דשב"א נטלא (ס"א ינקא) מגבורה, וכד נקינדא מחל"ם איהו מסטרא דעמודא דאמצעייתא, דתלת נקודין אלין אינון מ"א ואשא ורוחא (כאן חסר והוא בתקו"ח דף כ"ד ע"ג).

ויאמר אי תבל אחיד (בראשית ד ט), תא חזי תרין אתוון אלין דאסתלקו מניה, דבהון חב, גרמו ליה מיתה, א' אמון מופלא ומכוסה, י' מחשבה, אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא כמה מחשבין אינון, שכינתא תתאה אתקרי מחשבה, חכמה עלאה אתקרי מחשבה, ולעילא לעילא מחשבה, ולעילא מפלהו מחשבה, דלית לעילא מנה, והיא סתימא דכל סתימין, עלאה דכל עלאין, אי תימא דסליק מחשבתיה דאדם תמן, לא, דהא אתמר ביה (בראשית ג י) ואירא פי עירום אנכי ואחבא, דהאי ערום אחזי דאתפשט מלבושיה, ובגין דא אתמר באבא ואחבא, ובברא ויסתר משה (שמות ג ו).